BERNARD MINIER

BUZ

ROMAN

Korkunun soğuk kanatlarını üzerinizde hissedeceksiniz!

PEGASUS

İlk kurban bir attı.
Başsız vücudu buz tutmuş bir yamaçtan sarkıyordu…

İkinci kurban bir insandı.
Bedeni buzlar vadisinde bir köprüye asılmıştı…

Cesetlerin tek ortak noktası olay yerinde bulunan bir DNA'ydı. Vadinin en ücra köşesinde, suçluların tedavi gördüğü ve kimse farkına varmadan bir sineğin bile dışarı çıkamayacağı akıl hastanesinde tedavi gören azılı suçlulardan birinin DNA'sı…

Başkomiser Servaz soğukkanlı katilin korkunç cinayetlerini aydınlatmaya çalışıyor, hastanedeki yeni işine başlayan genç psikolog Diane de kendi araştırmasını yapıyordu.

Bu cinayetleri araştıranlar akıl sağlıklarını korumaya çalışırken Pireneler'in derinliklerinde, buzlar altındaki bu vadide çılgınlığın ve intikamın ürkütücü hikâyesi gün yüzüne çıkmaya başladı…

"Tansiyonun bir an bile düşmediği, karakterlerin psikolojisinin son derece detaylı çizildiği bu gerilim romanına ilk sayfasından hayran kaldım."
Elle

"Bu ismi aklınıza yazın: Bernard Minier. Karlar altındaki Pireneler'i bir karakter gibi tasvir edip dağın haşmetini, haşinliğini ve buz gibi güzelliğini hikâyesinin tümüne yayabilen bir yazar."
Le Figaro Litteraire

Kapak Tasarımı: © Dominique Ventura

BUZ

Pegasus Yayınları: 916
Bestseller Roman: 393

BUZ
BERNARD MINIER
Özgün Adı: Glacé

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Esra Kökkılıç Bal
Düzelti: Haluk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarım: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2014

ISBN: 978-605-343-316-3

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © XO Editions, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları XO Editions S.A.'dan alınmıştır.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

BERNARD MINIER

BUZ

Fransızcadan Çeviren:
IŞIK ERGÜDEN

PEGASUS YAYINLARI

Babamın anısına.

Karıma, kızıma ve oğluma.

Her şeyi değiştirmiş olan Jean-Pierre Schamber ile Dominique Matos Ventura'ya.

GÖNDEREN:
DIANE BERG
CENEVRE

ALICI:
DR. WARGNIER
WARGNIER PSİKİYATRİ ENSTİTÜSÜ

Diane Berg'in CV'si

İsviçre Psikologlar Federasyonu'na üye psikolog.
İsviçre Adli Psikoloji Cemiyeti'nde adli psikoloji uzmanı.

Doğum tarihi: 16 Temmuz 1976
Uyruk: İsviçre

DİPLOMALARI:

2002: Cenevre Üniversitesi Klinik Psikoloji Doktorası. Doktora tezi: "Kompülsif katillerde itkisel düzen, ölü sevicilik ve ceset parçalama."

1999: Cenevre Üniversitesi psikoloji lisansı. Lisans tezi: "8-12 yaş çocuklarında korkunun bazı yönleri."

1995: Lise diploması, Klasik edebiyat ve Latince.

1994: *First Certificate of English.*

MESLEKİ DENEYİMLER:

2003 – Adli psikoterapi ve psikoloji alanında özel muayenehane, Cenevre.

2001 – Cenevre Üniversitesi Psikoloji ve Eğitim bilimleri Fakültesi'nde P. Spitzner'in asistanlığı.

1999-2001 – Cenevre, Adli Tıp Üniversite Enstitüsü'nde stajyer psikolog.
Champ-Dollon Hapishanesi'nin tıp servisinde stajyer psikolog.

MESLEKİ DERNEKLER:
Uluslararası Hukuk ve Ruh Sağlığı Akademesi (IALMH)
Cenevre Psikologlar-Psikoterapistler Birliği (AGPP)
İsviçre Psikologlar Federasyonu (FSP)
İsviçre Adli Psikoloji Derneği (SSPL)

İLGİ ALANLARI:
Klasik müzik (on yıl keman), caz, ders vermek.
Spor: yüzme, hızlı yürüyüş, dalış, mağaracılık, paraşütle atlama.

GİRİŞ

Dıgıdıgıdıgıdıgıdı – taktaktak – dıgıdıgıdıgıdıgıdı – taktaktak

Gürültü. Teleferik hattının kesintisiz gelen sesi ile vagon üzerinden her geçtiğinde ara ara işitilen tekerleklerin gürültüsü kabinin içinde titreşiyordu. Rüzgârın her taraftan gelen tatlı ve ince serzenişi de hüzünlü çocuk sesleri gibi buna ekleniyordu. Uğultuyu bastırmak için gevezelik eden kabindekilerin gürültüsünü de unutmamalı. Beş kişiydiler. Huysmans'la birlikte.

Dıgıdıgıdıgıdıgıdı – taktaktak – dıgıdıgıdıgıdıgıdı – taktaktak

"Lanet olsun! Bu havada tepeye çıkmaktan hoşlanmıyorum!" dedi içlerinden biri.

Sessizce oturan Huysmans aşağıya bakarak gölün belirmesini bekliyordu. Bin metre aşağıda kabini kuşatan tipinin arasından gözükecekti göl. Teleferik hattı tuhaf biçimde gevşek görünüyordu. İki sıra hattın eğimi, tekdüze uzanan manzaranın içine tembel tembel gömülüyordu.

Bulutlar hafifçe aralandı. Göl belirdi. Kısa bir an. Göğün altında bir su birikintisi gibi, doruklar ile yükseklerde parçalanan bulut sürüleri arasındaki basit bir su deliği gibi bir görünüp kayboldu.

"Havadan bize ne!" dedi bir diğeri. "Şu lanet dağda bir hafta kapanıp kalacağız her koşulda!"

Arruns hidroelektrik fabrikası: İki bin metre irtifada, yerin yetmiş metre altında açılmış bir dizi salon ve galeri. En uzunu on bir kilometreydi. Yukarıdaki gölün suyunu kanallara taşıyordu. Bir buçuk metre

çapındaki tüpler dağı aşıyor ve vadinin aşağısında bulunan üretim gruplarının susamış türbinlerine, yukarı gölün suyunu akıtıyordu. Dağın kalbindeki fabrikaya varmanın tek bir yolu vardı. Ağzı ta zirvede bulunan bir erişim kuyusundan yük asansörüyle ana galeriye kadar iniliyor, sonra da vanalar kapatılıp iki kişilik çekicilerle yola devam ediliyordu. Sekiz kilometrelik galeri boyunca karanlıkların kalbine bir saatlik yolculuk.

Fabrikaya erişmenin diğer bir yolu ise helikopterdi. Ama yalnızca acil durumlarda kullanılıyordu. Yukarı gölün yakınına bir pist yapılmıştı. Hava uygun olduğunda kullanılabiliyordu.

"Joachim haklı," dedi en yaşlısı. "Bu havada helikopter bile inemez."

Bunun ne anlama geldiğini hepsi biliyordu. Vanalar yeniden açıldığında, birkaç dakika sonra içinde olacakları galeriye yukarıdaki gölün binlerce metreküp suyu kükreyerek dolacaktı. Kaza durumunda orayı boşaltabilmek için iki saat gerekiyordu. Bir saat de çekiciyle erişim kuyularına geri gelmek için. Açık havaya çıkabilmek için on beş dakika. Teleferikle santrale inebilmek on dakika. Kara yoluyla Saint-Martin-de-Comminges'e varmak da yarım saat. Tabii eğer yol kapalı değilse.

Bir kaza olduğunda dört saatten önce hastaneye varamazlardı. Üstelik fabrika da giderek yaşlanıyordu... 1929'dan beri işlemekteydi. Her kış karlar erimeden önce buraya gelip dünyadan tecrit bir halde dört hafta geçiriyorlar, başka çağdan kalma makinelerin bakım ve onarımını yapıyorlardı. Güç, tehlikeli bir işti.

Huysmans, kabinin yaklaşık yüz metre tepesinde kendini rüzgâra bırakarak uçan bir kartalı gözleriyle takip ediyordu.

Sessizlik.

Bakışlarını teleferik zemininin altında uzanan baş döndürücü karlara çevirdi.

Üç su kanalının devasa boruları, dağın engebesine uyarak uçuruma doğru dalıyordu. Vadi görüş alanlarından çıkalı çok olmuştu. Son direk üç yüz metre aşağıda, dağ yamacının tabya oluşturduğu

yerde yükseliyor, pusun ortasında yalnız bir siluet gibi duruyordu. Teleferik kabini dosdoğru erişim kuyusuna çıkıyordu. Kablo kopsa, onlarca metreden düşüp kayaların üzerinde bir ceviz gibi parçalanırdı. Bir kadının koluna taktığı sepet gibi fırtınada sallanıyordu.

"Hey, aşçı! Bu kez neler yiyeceğiz?"

"Organik olmayacağı kesin."

Bir tek Huysmans gülmedi. Santral yolunda ilerleyen sarı bir minibüsü gözleriyle takip ediyordu. Müdürün minibüsü. Bir süre sonra minibüs de görüş alanından çıktı. Yerlilerin esir aldığı bir yolcu arabası gibi bulut sürüleri tarafından yutulmuştu.

Huysmans yukarıya her tırmanışında yaşamının temel bir hakikatini kavradığını sanıyordu. Ama bunun ne olduğunu söyleyemezdi.

Bakışlarını zirvede gezdirdi.

Teleferik hattının varış noktası –erişim kuyusunun betonlu girişine asılı metal bir iskele– yaklaşıyordu. Kabin durduğunda adamlar bir dizi köprü ve merdivenden geçerek beton tabyaya kadar vardılar.

Rüzgâr şiddetle esiyordu. Dışarıda hava -10 civarında olmalıydı.

Huysmans gözlerini kırpıştırdı.

İskelede bir tuhaflık vardı.

Fazladan bir şey...

Tipi ve fırtına altında sallanan bağlama kuşakları ve çelik kirişler arasında bir tür gölge.

Bir kartal, diye düşündü. *Bir kartal kablolara ve makaralara takılmış.*

Hayır, saçma. Ama öyleydi işte. Kanatlarını açmış kocaman bir kuş. Belki de yapıya esir düşmüş, çelik kafesler ile çubukların arasına sıkışmış bir akbaba.

"Hey, şuna bakın!"

Joachim'di. O da fark etmişti. Diğerleri de platforma doğru döndüler.

"Tanrım! Ne bu?"

Kuş olmadığı kesin, diye düşündü Huysmans.

İçinden belli belirsiz bir kaygı yükseliyordu. Platformun üzerine asılmıştı, kabloların ve makaraların hemen altına. Sanki havada duruyordu. Dev bir kelebek gibi. Karın ve gökyüzünün beyazlığından kopmuş karanlık ve uğursuz bir kelebek.

"Lanet olsun! Bu da nesi?"

Kabin yavaşladı. Varmışlardı. Şekil büyüdü.

"Tanrı aşkına!"

Kelebek değildi. Kuş da değildi.

Kabin durdu. Kapılar otomatik olarak açıldı.

Lapa lapa kar taneleriyle dolu buz gibi bir esinti yüzlerine çarptı. Ama kimse inmedi. Öylece duruyorlar, deliliğin ve ölümün eserini seyrediyorlardı. Bu görüntüyü hiç unutmayacaklarını daha o an biliyor gibiydiler.

Platformun etrafında rüzgâr uluyordu. Huysmans'ın işittiği çocuk çığlıkları değildi bu. Başka bir işkencenin çığlıklarıydı. Rüzgârın uğultusunun örttüğü vahşi çığlıklar. Kabine doğru bir adım gerilediler.

Korku, bir tren gibi gelip çarpmıştı onlara. Huysmans kulaklıklı kaska doğru koştu, başına geçirdi.

"SANTRAL? BEN HUYSMANS! JANDARMAYA HABER VERİN! ÇABUK! ÇABUK GELMELERİNİ SÖYLEYİN! BURADA BİR CESET VAR! BERBAT BİR ŞEY!"

I

ATLARI SEVEN ADAM

1

Pireneler. Diane Berg, bir tepeyi aşar aşmaz karşısına Pirenelerin çıktığını gördü.

Hâlâ uzak beyaz bir engel bütün ufuk boyunca yayılıyordu. Tepelerin çalkantısı ufukta kırılıyordu. Yırtıcı bir kuş gökyüzünde daireler çiziyordu.

Saat sabahın dokuzu. 10 Aralık.

Arabanın ön paneline serdiği karayolu haritasına bakılacak olursa, bir sonraki çıkıştan İspanya'ya doğru, güney istikametine gitmesi gerekiyordu. Çoktan ömrünü doldurmuş yaşlı Lancia'sında ne GPS vardı ne de araba bilgisayarı. Otobanın tepesinde bir işaret levhası gördü: "17 no'lu çıkış, Montréjeau / İspanya, 1000 m."

Diane geceyi Toulouse'da geçirmişti. Ucuz bir otelde. Duşa kabinli küçük bir banyosu ve mini televizyonu olan küçücük bir odada. Geceleyin çığlıklar işiterek uyanmıştı. Kalbi çarparak yatağında doğrulmuş, tetikte beklemişti. Fakat otelde çıt çıkmıyordu. Önce düş gördüğünü sanmıştı. Ama sonra çığlıklar yeniden başladı. Karın boşluğuna ağrılar girmişti. Neden sonra, penceresinin altında kedilerin kavga ettiğini anlamıştı ama kolay kolay uyuyamamıştı. Daha dün Cenevre'deydi. Meslektaşları ve dostlarıyla yola çıkışını kutlamışlardı. Fakültedeki odasının dekorunu seyrederken, bir sonraki odasının neye benzeyeceğini düşünmüştü.

Otelin park yerinde, arabanın üstünden akan erimiş karın ortasında Lancia'sının kapısını açarken, gençliğini de ardında bıraktığını aniden fark etti. Biliyordu. Bir iki hafta içinde önceki hayatını unutacaktı. Birkaç ay sonra, tamamen değişmiş olacaktı. Önündeki bir yıl boyunca yaşamını kuracağı yeri düşündükçe başka türlü olamayacağını anlıyordu. "Kendin kal!" diye öğütlemişti babası. Küçük meydandan ayrılıp

şimdiden tıklım tıklım dolu olan otobana girerken, bu değişimlerin olumlu olup olmayacağını düşündü. Bazı ortamlara adapte olmanın organ kesip almaya benzediğini söylemişti biri. Kendi durumunun böyle olmayacağını ummak dışında bir şey gelmiyordu elinden.

Aklı sürekli Enstitü'deydi.

Orada kapalı olanlarda...

Önceki gün Diane, sabahtan akşama dek şu düşünceyi kafasından atamamıştı: *Başaramayacağım. Gereken düzeyde olamayacağım. Hazırlıklıyım. O mevki için gereken niteliklere sahibim. Ama beni neyin beklediğini kesinlikle bilmiyorum. Bu insanlar, açık bir kitapmışım gibi içimi okuyacaklar.*

Onları insan gibi, birey gibi düşünüyordu; *canavar* gibi değil.

Ama aslında canavarlardı. Gerçekten canavar insanlar. Bir kaplan bir kediden ne kadar uzaksa, ondan, ailesinden, tanıdığı herkesten aynı ölçüde uzak varlıklar.

Kaplanlar...

Onları böyle görmek gerekiyordu. Öngörülemez, tehlikeli, akıl sır almaz bir vahşete yatkınlar. *Dağın içine kapatılmış kaplanlar...*

Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki paralı yoldan çıkışta bileti nereye koyduğunu bulamadı. Memur ciddi bir yüz ifadesiyle onu süzerken, torpido gözünü, sonra da el çantasını hararetle karıştırdı. Oysa acele ettiren bir şey yoktu. Etraf bomboştu.

Bir sonraki göbekten dönüp İspanya'nın ve dağların yolunu tuttu. Birkaç kilometre sonra düzlük aniden bitiverdi. Pirenelerin eteklerinin ilk kolları belirdi ve yol, tümsek şeklinde ağaçlıklı tepeciklerle çevriliverdi. Yine de bunların uzakta seçtiği dantelli yüksek zirvelerle alakası yoktu. Hava da değişmişti: Lapa lapa yağan kar giderek şiddetleniyordu.

Bir virajı aldığında yol aniden yükseldi. Altında bembeyaz karlarla kaplı çayırlardan, nehir ve ormanlardan oluşan bir manzara belirmişti. Diane, küçük bir tepenin üzerine tünemiş gotik bir katedral ile

küçük bir kasabayı fark etti. Hızla gidip gelen sileceklerin arasından görülen manzara, eski bir oyma baskı gravüre benzemeye başlamıştı.

"Pireneler İsviçre değildir," diye onu uyarmıştı Spitzner.

Lapa lapa yağan karın arasından önce ışıldakların soluk aydınlığını fark etti, sonra da yolun kesilmiş olduğunu gördü. Kar giderek daha sert yağıyordu. Karın altında duran jandarmalar yansıtıcılı coplarını sallıyorlardı. Diane silahlı olduklarının farkına vardı. Yolun kenarına süprülmüş kirli karın içinde, büyük köknarların dibinde bir kamyonet ile iki motosiklet park etmişti. Diane camını açtı, lapa lapa yağan tüyümsü karlar koltuğunu hemen ıslattı.

"Belgeleriniz lütfen, bayan."

Almak için torpido gözüne eğildi. Sileceklerinin hızlı ritmine ve egzoz borusunun itham edici gürültüsüne rağmen telsizlerin cızırtılı mesajlarını işitti. Yüzüne soğuk bir nem vurmuştu.

"Gazeteci misiniz?"

"Psikoloğum. Wargnier Enstitüsü'ne gidiyorum."

Jandarma, açık camın üzerinden eğilerek Diane'ı süzdü. Bir doksana yakın, sarışın, kocaman biriydi. Diane, telsiz seslerinin ördüğü ses ağının ardında ormandaki ırmağın çağıltısına dikkat etti.

"Buraya ne yapmaya geliyorsunuz? İsviçre kapı komşumuz değil."

"Enstitü bir psikiyatri hastanesi. Ben de psikoloğum. İlişkiyi anlayabiliyor musunuz?"

Jandarma belgelerini iade etti.

"Pekala. Gidin!"

Diane arabayı tekrar çalıştırırken düşünüyordu. Fransız polisi, sürücüleri hep böyle mi kontrol ediyordu, yoksa bir şey mi olmuştu? Yol, ağaçların arasında akan nehrin –rehber kitaba göre "Pirene dağlarından inen kar suyu"– kıvrımlarını takip ederek sayısız viraj çiziyordu. Sonra orman kayboldu ve yerini muhtemelen beş kilometre genişliğinde bir düzlüğe bıraktı. Boş kamp alanlarıyla çevrili uzun bir yol. Rüzgârda hüzünlü hüzünlü çarpan flamalar. Hizmet binaları.

Alplerdeki şalelere benzeyen güzel evler. Yakındaki kayak merkezlerinin meziyetlerini öven reklam panoları...

Uzakta, Saint-Martin-de-Comminges. Canlı renklerle boyanmış panoya inanılacak olursa, nüfus 20863. Şehrin üzerindeki gri bulutlar, bir far fırçası gibi tepenin doruk çizgisini ya da bir boğazın görünümünü şekillendiren ışıltılarla delik deşik olmuş doruklar üzerinde ağırlık oluşturuyordu. Diane ilk göbekte "şehir merkezi" istikametinden ayrılıp geniş vitrininde neonlu harflerle Spor & Doğa yazan bir binanın arkasından sağ taraftaki küçük yola saptı. Sokaklar kalabalıktı. Park halinde de epey araç vardı. "*Genç bir kadın için çok iç açıcı bir yer değil.*" Spitzner'in sözlerini hatırlarken, silecekleriyle baş başa olmanın aşina yatıştırıcılığında sokaklar boyunca ilerliyordu.

Yol yükseldi. Kısa bir an yamacın aşağısındaki dip dibe girmiş çatıları fark etti. Yerde kar zift gibi bir çamura dönüşmüş, arabanın zeminine tokat gibi vuruyordu. "Oraya gitmek istediğine emin misin, Diane? Champ-Dollon'a pek benzemez." Champ-Dollon, Diane'in adli uzman görevinde bulunduğu ve psikoloji lisansından sonra cinsel suçlarla ilgilendiği İsviçre'deki hapishanenin adıydı. Seri tecavüzcülerle, pedofillerle, aile içi cinsel taciz –ensest tecavüzler için kullanılan idari ifade– vakalarıyla karşılaşmıştı. Ayrıca, cinsel suistimal kurbanı olduklarını iddia eden ergenler üzerinde –uzmanlardan biri olarak– inandırıcılık ekspertizi çalışması yapmış, bu tür uygulamaların uzmanın ideolojik ve ahlaki önyargılarıyla, çoğu zaman da nesnelliğini kaybederek nasıl dolambaçlı bir hal alabileceğini korkuyla keşfetmişti.

"Wargnier Enstitüsü hakkında tuhaf şeyler anlatılıyor," demişti Spitzner.

"Doktor Wargnier'yle telefonda görüştüm. Bende çok iyi bir etki bıraktı."

"Wargnier çok iyidir," diye kabul etmişti Spitzner.

Diane kendisini onun değil, Enstitü'nün başındaki halefinin karşılayacağını biliyordu. Doktor Xavier, Montréal'daki Pinel Enstitüsü'nden gelmiş bir Québecliydi. Wargnier altı ay önce emekliye ayrılmıştı. Diane'ın adaylığını inceleyip uygun bularak kabul eden oydu. Sonra

da görevinden ayrılmıştı. Sayısız telefon görüşmeleri sırasında işin güçlüklerine karşı bizzat o da uyarmıştı.

"Genç bir kadın için kolay bir yer değil, Doktor Berg. Sadece Enstitü'den söz etmiyorum, civarı da kastediyorum. Bu vadi... Saint-Martin... Burası Pireneler, yani Comminges. Kışlar uzundur, oyalanacak şey azdır. Tabii kış sporlarını seviyorsanız, o başka."

"Benim İsviçreli olduğumu unutmayın," cevabını vermişti espriyle.

"Bu durumda size bir öğütte bulunabilirim. Kendinizi fazlasıyla işinize kaptırmayın, özgürlük alanlarınız olsun, boş zamanlarınızı dışarıda geçirin. Uzun vadede burası... *insanı allak bullak edebilir...*"

"Sözlerinizi unutmamaya çalışacağım."

"Bir şey daha. Ben sizi karşılama zevkinden mahrum kalacağım. Yerime geçecek olan, Montréal'den gelen Doktor Xavier sizi karşılayacak. Çok tanınmış bir hekimdir. Haftaya burada olacak. Gayet içten biridir. Sizin de bildiğiniz gibi, onlar orada saldırgan hastalarla ilgilenme konusunda bizden belli ölçülerde ilerdeler. Bakış açılarınızı karşılaştırmanın ilginç olacağını düşünüyorum."

"Ben de aynı kanıdayım."

"Bu kurumun başkanına uzun süredir bir yardımcı gerekiyordu zaten. Yeterince yetkili kimse yoktu yanımda."

Diane yeniden ağaçlar altında yol alıyordu. Yol artık yükselmiyor, insanı rahatsız edecek kadar yakınlaşmış dar ve ağaçlı bir vadiye dalıyordu. Diane arabanın camını yarım açmıştı. Yaprakların, yosunların, dikenlerin ve ıslak karın keskin kokusu burun deliklerini gıdıklıyordu. Hemen yakındaki selin gürültüsü motorun sesini neredeyse tamamen bastırmıştı.

Kendi kendine cesaret vermek için, "Issız bir yer," diye yorum yaptı yüksek sesle.

Bu kış sabahının tekdüze boğuculuğu içinde arabayı ihtiyatla kullanıyordu. Farları köknar ve gürgen gövdelerini sıyırıp geçiyordu. Yol boyunca bir elektrik hattı uzanıyordu. Dallar, sanki kendi başlarına duracak güçleri yokmuş gibi hatta dayanmışlardı. Ara sıra orman

aralanıyor ve yosun kaplı arduaz çatılarıyla, kapalı, terk edilmiş ambarlar ortaya çıkıyordu.

Biraz ötede bir dönemeci geçince binalar gördü. Dönemeçten sonra tekrar belirdiler. Ormana sırtını dayamış, betondan ve ahşaptan birçok bina. Giriş katları geniş camlarla çevrili. Yoldan bir sapak ayrılıyor, metal bir köprüyle seli aşıp, bu binalara kadar uzanan karlar altındaki bir çayırlıktan geçiyordu. Binalar ıssız görünüyordu, oldukça virane bir halleri vardı. Vadinin dibinde kaybolmuş bu boş binalar, nedense Diane'ı ürpertti.

"DAĞ KEÇİLERİ TATİL KÖYÜ"

Tabela, yolun girişinde paslanmıştı. Enstitü'den ise hâlâ hiçbir iz yoktu. En ufak bir yazılı levha yoktu. Wargnier Enstitüsü reklam peşinde değildi elbette. Diane yanlış yolda olup olmadığını düşünmeye başladı. Fransa Ulusal Coğrafya Enstitüsü'nün 1/25000 ölçekli haritasını yan koltuğa sermişti. Bir kilometre yol aldıktan ve on kadar viraj geçtikten sonra taş korkuluklarla çevrili bir mola alanı gördü. Yavaşlayarak direksiyonu o tarafa kırdı. Lancia, su dolu çukurların üzerinde sarsıldıkça yeni çamurlar sıçratıyordu. Haritayı eline alıp arabadan indi. Islak ve donmuş bir çarşafa sarınmış gibi kendini aniden nem içinde buldu.

Lapa lapa yağan kara rağmen haritasını açtı. Geride bıraktığı tatil köyünün binaları üç küçük üçgen halinde işaret edilmişti. Bölgenin engebeli izlerini takip ederek, geride bıraktığı mesafeyi yaklaşık olarak hesapladı. Biraz ötede iki üçgen daha vardı. Bunlar T şeklinde birleşiyorlardı. Binaların yapısına dair hiçbir ibare olmamasına rağmen, başka bir şey olamazdı, çünkü yol orada bitiyordu ve haritanın üzerinde başka hiçbir sembol yoktu.

Demek ki çok yakındaydı...

Arkasını döndü, alçak duvara dek yürüdü – ve *gördü.*

Akarsuyun üst tarafında, karşı sahilde, yamacın üzerinde yontma taştan iki uzun bina. Mesafeye rağmen boyutlarını tahmin etti. Dev bir mimari. Dağın aşağı yukarı her yerinde, santrallerde ve barajlarda görülen, geçen yüzyıldan kalma otellerde de karşımıza çıkan o aynı devasa mimari. Tam bir Kyklop ini. *Tek farkı bu mağaranın için bir tek değil birden çok Polyphemos vardı.*

Diane kolay etkilenen insanlardan değildi. Turistlere önerilmeyen yerlere yolculuk etmişti. Ergenlikten beri riskli sporlar yapıyordu. Çocuklukta da yetişkinken de tehlikeli işlere atılmaktan kaçınmayan biriydi. Fakat karşısındaki manzarada içini boşaltan bir şey vardı. Fiziksel risk sorunu değildi bu. Hayır. Başka bir şeydi... *Bilinmeyene atlayış...*

Cep telefonunu çıkarıp bir numarayı aradı. Bulunduğu yer kapsama alanı içinde miydi bilmiyordu, fakat üç kez çaldıktan sonra tanıdık bir ses cevap verdi.

"Spitzner."

Diane kendini hemen rahatlamış hissetti. Bu sıcak, kesin ve sakin ses onu hep yatıştırmış, kuşkularını uzaklaştırmıştı. Pierre Spitzner'di bu. Fakültedeki hocası. Adli psikolojiyle ilgilenmeye onu yöneltmiş olan kişi. Avrupa üniversiteleri arasındaki "Children's Rights" ağının öncülüğünde sürdürülen çocuk hakları üzerine yoğun bir program olan SOCRATES, Diane'ı, iyi bir koca ve yedi çocuk babası olan bu ölçülü ve baştan çıkarıcı adama yaklaştırmıştı. Eğitim bilimleri ve psikoloji fakültesinde Diane'a bu ünlü psikolog kol kanat germişti. Kozanın kelebek olmasına –bu imge Spitzner'in kılı kırk yaran zihnine fazla yapmacık gelse de– izin vermişti.

"Ben, Diane. Rahatsız etmiyorum ya?"

"Elbette etmiyorsun. Nasıl geçiyor?"

"Henüz varmadım... Yoldayım... Bulunduğum yerden Enstitü görünüyor."

"Bir şey mi var?"

Lanet olası Pierre! Sesindeki en ufak titreşimleri telefonda bile ayırt edebiliyordu.

"Yok, her şey yolunda. Sadece... Bu adamları dış dünyadan tecrit etmek istemişler. Bulabildikleri en uğursuz ve ücra yere tıkmışlar onları. Bu vadi tüylerimi diken diken ediyor..."

Bunu söylediğine pişman oldu. İlk kez yalnız kalan bir ergen gibi davranıyordu. Ya da tez danışmanına âşık olmuş da onun dikkatini çekmek için elinden geleni yapan kalbi kırık üniversiteli kız gibi... *Binaları görmek bile bu kadar ürkütmüşse nasıl dayanacak acaba*, diye düşünüyor olmalıydı...

"Haydi," dedi. "Daha önce de kısmetine cinsel tacizciler, paranoyaklar, şizofrenler çıkmadı mı? Burada da aynı şey olacak diye telkin et kendine."

"Hepsi katil değildi. Aslında içlerinden biri katildi."

Gözünün önünde yeniden canlanmıştı. Zayıf bir yüz. Bir leşçi açgözlülüğüyle Diane'a diktiği bal rengi gözleri. Kurtz gerçek bir sosyopattı. Diane'ın rastladığı tek sosyopat. Soğuk, insan kullanan, istikrarsız biri. En ufak vicdan azabı duymayan biri. Üç ev kadınına tecavüz edip öldürmüştü. En genci kırk altı, en yaşlısı yetmiş beş yaşında. Olgun kadınlar onun ilgi alanıydı. Bir de ipler, bağlar, ağız tıkaçları, düğümler... Onu *düşünmemeye* ne zaman çabalasa, tam tersine, muğlak gülümseyişi ve vahşi hayvan bakışlarıyla zihnine yerleşiyordu. Bu ona Spitzner'in psikoloji binasının birinci katındaki odasının kapısına astığı yazıyı hatırlatıyordu: "FİLİ DÜŞÜNMEYİN!"

"Bu tür sorular sormak için sence de biraz geç değil mi, Diane?"

Bunu duymak Diane'ın yanaklarını kızarttı.

"Başaracağına eminim. Bu göreve çok uygunsun sen. Kolay olacağını söylemiyorum ama üstesinden geleceksin, seni temin ederim."

"Haklısın," karşılığını verdi Diane. "Gülünç oluyorum."

"Yok, hayır. Senin yerinde kim olsa aynı tepkiyi gösterir. Oranın ününü ben de biliyorum. Buna takılma. Sen kendi işine yoğunlaş. Aramıza geri döndüğünde psikopatik dengesizlikler konusunda bütün

kantonların en büyük uzmanı olacaksın. Artık kapamam gerek. Dekan beni bekliyor. Mali konuları konuşacağız. Onu bilirsin. Bütün yeteneklerimi kullanmam gerekecek. İyi şanslar, Diane. Beni haberdar et."

Telefonun sinyali işitiliyor. Kapamıştı.

Sadece selin gürültüsünün bozduğu sessizlik Diane'ın üzerine nemli bir çarşaf gibi yeniden çöktü. Bir daldan düşen kocaman kar yığınının *sesiyle* sıçradı. Telefonunu cebine koydu, haritayı katladı ve yeniden arabaya bindi.

Sonra manevra yaparak açık alandan çıktı.

Bir tünel. Farları tünelin sular damlayan siyah çeperlerinde yansıdı. Aydınlatma yok. Çıkışta bir viraj. Soldaki selin üzerinden geçen küçük bir köprü. Nihayet, beyaz bir bariyere asılmış ilk tabela: "CHARLES WARGNIER CEZAEVİ PSİKİYATRİ MERKEZİ." Yavaşça yön değiştirerek köprüden geçti. Yol aniden dimdik yükseldi, köknarların ve kar yığınlarının ortasında birkaç kez dolandı. Diane eski arabasının buz tutmuş yokuşta kaymasından korktu. Arabada ne zincir vardı ne de kış lastiği. Fakat yolun dikliği bir süre sonra azalmıştı.

Son bir viraj daha. Oradaydılar. Çok yakında.

Koltuğuna iyice gömülmüşken, karın, pusun ve ağaçların arasından binalar çıktı karşısına.

Saat sabahın 11.15'i. 10 Aralık Çarşamba.

2

Köknarların karlı dorukları. Baş döndürücü ve dikey bir perspektiften, tepeden görünüm. Gövdeleri puslu köknarların arasında derinlemesine uzanan düz yol şeridi. Dağların dorukları son sürat geçiyor. Orada, en dipte, ağaçların arasında bir bokböceği kadar büyük bir Cherokee cip kozalaklı büyük ağaçların altında ilerliyor. Farları, dalgalanan su buharlarını deliyor. Kar temizleyicisi yolun kenarlarında yüksek birikintiler oluşturmuş. Ötede beyaz dağlar ufku kapatıyor. Orman aniden sona eriyor. Dik bir kayalık bayırın etrafından sert bir virajla dönen yol, hızla akan bir nehir boyunca ilerliyor. Nehir, köpüren suların dolduğu küçük bir barajı aşıyor. Karşı sahilde, çıplak dağın ortasında bir hidroelektrik santralinin karanlık ağzı açılıyor. Yolun kenarında bir tabela: "SAİNT-MARTİN-DE-COMMINGES: AYILAR ÜLKESİ – 7 km."

Servaz geçerken tabelaya baktı.

Dağ ve köknar manzarasında resmedilmiş bir Pirene ayısı.

Pirenelerin lafı mı olur! Yöre çobanları Sloven ayılarını tüfeklerinin ucuna takmayı hayal ediyorlardı.

Onlara bakılırsa bu ayılar yerleşim yerlerine yaklaşıyorlar, sürülere saldırıyorlar, hatta insanlar için bile tehlikeli oluyorlardı. *İnsan için tehlikeli tek tür insanın kendisidir*, diye düşündü Servaz. Toulouse morgunda her yıl yeni cesetler görüyordu. Onları öldürenler ayılar değildi. *Sapiens nihil affirmat quod no probet.* "Bilge, kanıtlayamadığı hiçbir sav ileri sürmez," dedi kendi kendine. Yol bir viraja girerken yavaşladı ve yeniden ormanların arasına daldı. Ama bu kez yüksek kar yığınları yoktu. Daha ziyade koruluklarla dolu ucu bucağı belirsiz bir orman vardı. Akarsu yakında bir yerlerde çağıldıyordu. Soğuğa rağmen yarı açık camından suyun seslerini işitiyordu. Suyun billursu

sesi CD çalarından yükselen müziği neredeyse tamamen bastırmıştı: Gustav Mahler, *Beşinci Senfoni,* allegro. Kaygı ve heyecan dolu bu müzik onu bekleyen şeye uyuyordu.

Aniden önünde, yolun ortasında yanıp sönen ışıldaklar ve yansıtıcılı coplarını sallayan siluetler gördü.

Jandarmalar...

Jandarma bir soruşturmaya nereden başlayacağını bilemediğinde yola bariyer kurardı. Toulouse adli polisinde Antoine Canter'in daha bu sabahki sözlerini hatırladı, "Bu gece Pirenelerde bir şey olmuş. Saint-Martin-de-Comminges'den birkaç kilometre uzakta. Cathy d'Humières haber verdi. Sanırım daha önce onunla çalışmıştın."

Canter. Güneybatının kulak tırmalayan aksanıyla konuşan iri yarı biri. Kötü alışkanlıkları olan eski bir rugby oyuncusu. Sahada göğüs göğüse gelmişken rakip oyunculara tekme tokat girişen biri. Sıradan bir polisken doğrudan gelip yerel adli polis müdür yardımcısı olmuş. Yağmurun delik deşik ettiği kumlar gibi, yanaklarında küçük kraterler açılmıştı. İri iguana gözlerini Servaz'a dikmişti. "*Bir şey* mi olmuş? Ne?" diye sormuştu Servaz. Canter'in bitişme yerleri beyazımtırak bir çökeltiyle yapışmış dudakları yarı aralıktı, "Hiç fikrim yok." Servaz, şaşkın şaşkın bakmıştı, "Nasıl yani?" "Telefonda bir şey söylemek istemedi. Sadece seni beklediğini ve tek kelime edilmemesini istediğini belirtti." "Hepsi bu mu?" "Evet." Servaz, afallamış bir halde, patronuna bakmıştı. "Saint-Martin, şu tımarhanenin bulunduğu yer değil mi?" "Wargnier Enstitüsü," diye onaylamıştı Canter, "Fransa'da, hatta Avrupa'da bulunan biricik psikiyatri kurumu. Adaletin deli kabul ettiği katiller oraya kapatılıyor."

Bir firar olmuş da bu sırada cinayet mi işlenmişti acaba? Eğer öyleyse yoldaki bariyerler açıklanabilirdi. Servaz yavaşladı. Jandarmanın silahları arasında MAT 49 makineli tüfekleri ve Browning BPS-SP pompalı tüfekleri tanıdı. Camını açtı. Soğuk havada gökten lapa lapa kar yağıyordu. Polis kimliğini jandarmanın burnunun dibinde salladı.

"Nasıl gideceğim?"

"Hidroelektrik fabrikasına gidiyor olmalısınız." Adam telsizlerden yağan mesajları bastırmak için sesini yükseltmişti. Nefesi beyaz buharlar halinde yoğunlaşıyordu. "Dağ yolunda. Buradan on kilometre kadar ötede. Saint-Martin girişindeki ilk göbekten sağa dönün. Bir sonraki göbekten de yine sağa. 'Astau Gölü' istikameti. Sonra yolu izlemeniz yeter."

"Bu bariyerler kimin fikri."

"Savcı hanımın. Rutin bir işlem yalnızca. Bagajlara bakıp belgeleri inceliyoruz. Neyle karşılaşacağımızı bilemeyiz."

"Hı, hı," dedi Servaz, kuşkulu.

Arabayı yeniden çalıştırdı. CD çaların sesini yükseltti. Çalınan kornolar arabanın içini kapladı. Gözlerini bir an yoldan ayırarak, fincanlığa oturttuğu soğuk kahveyi aldı. Ritüeli her seferinde aynıydı. Hep aynı şekilde hazırlanıyordu. Bir soruşturmanın ilk gününün, ilk saatinin önem taşıdığı deneyimle sabitti. O anlarda hem uyanık hem de zihni yoğunlaşmış ve açık olmalıydı. Uyanık kalmak için kahve. Konsantrasyon ve zihni boşaltmak için müzik. *Kafein ve müzik... Bugün de köknarlar ve kar*, dedi kendi kendine. Midesinde bir kramp başlangıcıyla yol kenarına doğru bakıyordu. Servaz bir şehir insanıydı. Dağlar onda düşman topraklara gelmiş gibi bir etki bırakıyordu. Ama hep böyle değildi. Çocukken her yıl babasının onu bu vadilerde gezmeye getirdiğini hatırladı. İyi bir öğretmen olan babası ona ağaçları, kayaları, bulutları açıklıyor, genç Martin Servaz onu dinlerken annesi de bahar çayırlarının üzerine örtüyü yayıyor, kocasına "ukala" ve "sıkıcı" muamelesi yaparken piknik sepetini açıyordu. O masalsı günlerde dünyada masumiyet hüküm sürüyordu. Servaz, gözünü yoldan ayırmadan düşünüyordu: Buraya bir daha asla ayak basmamasının asıl nedeni, bu vadilerin anısının anne babasının anısına kesin biçimde bağlı olması mıydı yoksa?

Tavan arasını ne zaman boşaltabileceksin, Tanrı aşkına? Bir süredir bir psikoloğa görünüyordu. Ama üç yılın sonunda psikolog da

teslim olmuştu. "Üzgünüm, size yardım etmek isterdim ama elimden gelmiyor. Hiç böyle bir dirençle karşılaşmadım." Servaz gülümsemiş ve "Boş ver!" demişti. Psikanalizin sona ermesinin bütçesi üzerindeki olumlu etkisine kaymıştı hemen düşüncesi.

Etrafına yeniden bir göz attı. Çerçeve hazırdı ama tablo eksikti. Canter hiçbir şey bilmediğini söylemişti. Saint-Martin başsavcısı Cathy d'Humières ise, tek başına gelmesi için ısrar etmişti. *Hangi gerekçeyle?* Yine de bunun iyi geleceğini söylemekten kaçınmıştı. Yedi kişilik bir soruşturma grubunun başındaydı ve adamlarının (aslında altı erkek ve bir kadın) tezgâhta yeterince işleri vardı. Önceki gün, evsiz bir adamın öldürülmesiyle ilgili bir soruşturmayı tamamlamışlardı. Öldüresiye dövülmüş bedeni, Noé köyü yakınında girdiği otoban civarındaki bir su birikintisinin içine yarı gömülü halde bulunmuştu. Suçluları bulmaya kırk sekiz saat yetmişti. Altmış yaşlarında bir sokak serserisi onu ölümünden birkaç saat önce köyden üç gençle birlikte görmüştü. En büyüğü on yedi, en küçüğü on iki yaşındaydı. Gençler önce inkâr etmişler, sonra ise –oldukça kısa sürede– itiraf etmişlerdi. Gerekçe yok. Vicdan azabı da yok. En büyükleri şunu söylemişti yalnızca, "Toplumun bir süprüntüsüydü, işe yaramazın tekiydi..." Ne polis birimlerinde ne de sosyal hizmetlerde herhangi bir kayıtları vardı. İyi aile çocuğu gençler. Eğitimleri normal, kötü alışkanlıkları yok. Cinayeti önemsemez halleri soruşturmaya katılan herkesin kanını dondurmuştu. Bebeksi yüzleri, dikkatli, kaygısızca, hatta meydan okuyarak bakan, açık renk ve iri gözleri Servaz'ın belleğine kazınmıştı. Hangisinin diğerlerini peşinden sürüklediğini saptamaya çalışmıştı: Bu tür olaylarda bir elebaşı hep olurdu. Servaz onu bulduğunu sanıyordu. En büyükleri değil, ortanca olanıydı. *Paradoksal bir şekilde, adı Clément*[1] *olanı...*

Avukatının şaşkın bakışları karşısında, çocuk, "Bizi kim ihbar etti?" diye sormuştu. Avukatının "bir boka yaramadığı" bahanesiyle onunla konuşmayı reddetmişti. Buna hakkı vardı elbet.

"Burada soruları ben sorarım," demişti polis.

---

1 "Bağışlayıcı, yumuşak" anlamına geliyor. (ç. n.)

"Bahse girerim, Schmitz Ana'dır. O orospu!"

"Sakin ol! Diline dikkat et," demişti babasının tuttuğu avukat.

"Lise bahçesi değil burası," diye hatırlatmıştı Servaz. "Arkadaşlarınla birlikte nasıl bir risk aldığınızı biliyor musun?"

"Erken bir yargı bu," diye hafifçe itirazda bulunmuştu avukat.

"Kafasını sikeceğim o salağın. Kendini öldürtecek. Çok öfkeliyim."

"Kes küfretmeyi!" demişti avukat, sinirlenerek.

"Beni dinliyor musun?" diye öfkelenmişti Servaz. "Yirmi yıl hapis yatabilirsiniz. Hesapla: Dışarı çıktığında yaşlı biri olacaksın."

"Lütfen," demişti avukat. "Böyle..."

"Senin gibi yaşlı, öyle mi? Kaç yaşındasın sen? Otuz? Kırk? Kadife ceketin hiç fena değil! Epey para etmeli. Ne kafa ütülüyorsunuz siz? Biz yapmadık! Hiçbir şey yapmadık biz, boklar! Gerçekten bir şey yapmadık. Salak mısınız siz?"

Servaz, içinden yükselen öfkeyi bastırmak için, *sabıkası olmayan bir ergen*, diye hatırlatmıştı kendine. Polisle başı hiç derde girmemiş biri. Lisede de vukuatı yok. Avukatın beti benzi atmıştı, iri iri terler damlıyordu yüzünden.

"Televizyon dizisinde değilsin," demişti Servaz sakin sakin. "Kurtulamazsın. İş bitti zaten. Burada bir salak varsa, o da sensin."

Bu ergen dışında kim olsa bu laftan etkilenirdi. Ama o etkilenmiyordu. Clément adlı bu çocuk etkilenmiyordu. Clément adlı çocuk neyle suçlandığını anlayabilir gibi hiç gözükmüyordu. Servaz bu konuda makaleler okumuştu. Tecavüz eden, öldüren, işkence eden ama asla yaptıklarının dehşetinin bilincinde gözükmeyen bu ergenler üzerine epey bir şey okumuştu. Sanki kötü sonuçlanmış bir video oyununa ya da bir grup oyununa katılmışlar gibi! O güne kadar böyle bir şeyin olabileceğine inanmayı reddetmişti. Gazeteci abartmaları! Ama işte şimdi kendisi de böyle bir olayla yüz yüzeydi. Çünkü bu üç genç katilin duygusuzluğundan daha korkunç olan şey, bu tür olayların istisnai bir yanının hiç olmamasıydı. Dünya, giderek daha zıvanadan

çıkmış deneyimlerin yaşandığı büyük bir alan olmuştu. Tanrı, şeytan ya da tesadüf, her kimse, kendi deney kaplarını karıştırıp duruyordu.

Servaz, evine döndüğünde ellerini uzun uzun yıkamış, giysilerini çıkarmış ve su ılıyana dek, yirmi dakika duşun altında kalmıştı. Sanki pislikten arınır gibi. Sonra, kitaplık raflarından Juvenalis'ini almış ve 13. Satiri açmıştı. "Düzenbazların, dolandırıcıların, hırsızların, şehvet suçu işleyenlerin, insan boğazlayanların, zehirleyenlerin, para avcılarının geçici bir süre için bile olsa mola vermesini sağlayacak bir bayram, yeterince kutsal tek bir bayram var mıdır? Namuslu insan pek azdır; iyi sayılırsa, ancak Thebai'nin kapıları kadar oldukları görülür."

Kitabı kapatırken, *bu veletleri biz bu hale getirdik*, dedi kendi kendine. Nasıl bir gelecekleri var? Hiç. Her şey yıkıma doğru gidiyor. Pislikler ceplerini doldurup televizyonlarda caka satarken bu çocukların ana babaları işten atılıyor, kendi evlatlarının gözünde ezik duruma düşüyorlar. Neden isyan etmesinler ki? Neden otobüsler ya da okullar yerine lüks dükkânları, bankaları, iktidarın saraylarını ateşe vermesinler ki?

Yaşlı biri gibi düşünüyorum, dedi sonra da. Birkaç hafta içinde kırkına basacağı için miydi? Bu üç veletle ilgilenmekle kendi soruşturma grubunu görevlendirmişti. Kendisini neyin beklediğini bilmese bile, bu oyalanma o iyi gelecekti.

Jandarmanın verdiği bilgilere uyarak, Saint-Martin'e girmeden etrafından dolaştı. İkinci göbekten hemen sonra yol yukarıya doğru eğimlenmeye başladı. Aşağıda şehrin beyaz çatılarını görüyordu. Arabayı yolun kenarına çekip indi. Şehir sandığından daha genişti. Tekdüzeliğin arasından, yol boyu yanından geçtiği karla kaplı büyük tarlaları zar zor seçebiliyordu. Nehrin karşı yakası olan doğu tarafında ise bir sanayi bölgesi ve kamp yerleri görünüyordu. Alçak ve uzun binalardan oluşan birçok belediye konutu da vardı. Şehir merkezi, bir yumak halini almış dar sokaklarıyla civardaki dağların en yükseğinin

eteklerindeydi. Köknarlarla kaplı yamaçlarında, teleferiğin gidiş ve geliş hattı dikey bir çatlak oluşturuyordu.

Pus ve lapa lapa kar, şehirle arasına mesafe sokuyor, ayrıntıları siliyordu. Saint-Martin'in kolay teslim olmayacağını, cepheden değil yanlamasına ele geçirilmesi gereken bir şehir olduğunu düşündü.

Cipe tekrar bindi. Yol tırmanmaya devam ediyordu. Yazın bitki örtüsünün gürlüğü belli oluyordu. Yeşillerin, dikenlerin, yosunların bolluğunu kışın kar bile örtememişti. Her taraftan su sesi geliyordu: kaynaklar, seller, dereler... Arabasının camı açık, bir iki köyden geçti. Evlerin yarısı kapalıydı. Yeni bir yol levhası: "HİDROELEKTRİK SANTRALİ, 4 KM."

Köknarlar kayboldu. Pus da yok oldu. Hiç bitki yoktu. Yol kenarında insan boyunda buzdan duvarlar ve kuzeyden gelen şiddetli bir ışık. Cherokee'yi buzlanma konumuna geçirdi.

Sanayi döneminin tipik mimarisiyle santral nihayet belirdi. Yontma taştan dev bir bina. Yüksek ve dar pencereler açılmış. Tepesindeki arduazdan büyük çatı yığın yığın karı taşıyordu. Binanın arka tarafından çıkan dev gibi üç boru dosdoğru dağın karnına giriyordu. Park yeri çok kalabalıktı. Araçlar, üniformalı insanlar ve gazeteciler. Üzerinde kocaman bir çanak anten bulunan yerel televizyonun bir kamyoneti ve sivil plakalı birçok polis arabası. Servaz ön camın ardından basın kokartlarını fark etti. Ayrıca jandarmanın renklerini taşıyan bir Land Rover, üç tane 306 steyşın, iki Transit kamyonet ve bir de yüksek tavanlı kamyonet vardı. Pau jandarmasının Araştırma Bölümü'nün seyyar laboratuvarı olduğunu anlamıştı. Pistte de bir helikopter bekliyordu.

Arabadan inmeden önce dikiz aynasından kendini hızla bir süzdü. Her zaman olduğu gibi gözlerinin etrafı halka halka, yanakları da hafif göçüktü. Bütün gece âlem yapmış birine benziyordu, oysa hiç alakası yoktu. Ama kimsenin onu kırk yaşında görmeyeceğini de düşündü. Koyu renk gür saçlarını parmaklarıyla iyi kötü taradı, uyanmak için iki günlük sakalına elini sürttü ve pantolonunu çekti. Tanrım! Yine zayıflamıştı!

Birkaç kar tanesi yanaklarına düşüp eridi. Vadide yağan karın yanında bu hiçti. Hava çok soğuktu. Daha kalın giyinmeliydi. Gazeteciler, kamera ve mikrofonlar ona yöneldi ama kimse onu tanımayınca merakları anında yok oldu. Servaz binaya doğru yürüdü, üç basamak çıktı ve kartını gösterdi.

"Servaz!"

Girişte sesi yapay kar püskürten bir makine gibi gürledi. Kendisine doğru ilerleyen kişiye doğru döndü. İnce uzun bir kadın. Zarif giyimli. Ellilerinde. Sarıya boyalı saçlar. Alpaga bir paltonun üzerine atılmış bir eşarp. Catherine d'Humières yardımcılarından birini göndermek yerine bizzat kalkıp gelmişti. Servaz'da bir adrenalin patlaması oldu.

Kadının görünüşü ve parlak gözleri yırtıcı bir hayvanı andırıyordu. Onu tanımayanlar göz korkutucu bulurlardı. Tanıyanlar da. Bir gün birisi Servaz'a onun muhteşem *spaghetti alla puttanesca* hazırladığını söylemişti. Servaz içine ne katıyor diye düşündü. İnsan kanı mı? Servaz'ın elini sertçe sıktı. Bir erkeğinki kadar kuru ve güçlü bir el.

"Sizin burcunuz ne, Martin?"

Servaz gülümsedi. Daha ilk karşılaşmalarında, Servaz, Toulouse'daki cinayet masasına henüz gelmişken ve Catherine de henüz savcı yardımcılarından biriyken, yine aynı soruyu sormuştu.

"Oğlak."

Gülümseyişini fark etmemiş gibi yaptı.

"İhtiyatlı, kontrollü ve soğukkanlı yanınızı açıklıyor bu, öyle değil mi?" Servaz'ı, gözlerini ondan ayırmadan süzdü. "Pekâlâ, bakalım bundan sonra da bu kadar kontrollü ve soğukkanlı kalabilecek misiniz?"

"Neden sonra?"

"Gelin, size göstereyim."

Salonda önünden yürüdü. Ayak sesleri geniş mekânda çınlıyordu. Dağdaki bütün bu binaları kimin için inşa etmişlerdi? Müstakbel üstinsanlar için mi? Binalardan, ışıltılı ve devasa bir sanayi istikbaline dair inanç yükseliyordu. *Geride kalalı çok uzun zaman olmuş o dönemlerde istikbale inanılıyordu*, diye düşündü Servaz. Camlı bir

bölmeye doğru ilerlediler. İçeride metal dosya dolapları ve onlarca çalışma masası vardı. Aralarından geçerek ortada duran küçük bir grubun yanına yaklaştılar. D'Humières gruptakileri Servaz'la tanıştırdı: Saint-Martin jandarma tugayını yöneten Yüzbaşı Rémi Maillard ve Pau Araştırma Bölümü'nden Yüzbaşı Irène Ziegler; Saint-Martin belediye başkanı. Kısa boylu, geniş omuzlu, aslan yeleli ve kırış kırış yüzlü biri. Hidroelektrik santralinin müdürü. Mühendis görünümlü bir mühendis: Kısa saçlar, gözlükler, balıkçı yaka kazak ve çift katlı anorağıyla sportif görünümlü biri.

"Başkomiser Servaz'dan bize yardım etmesini istedim. Ben Toulouse'da savcı yardımcısıyken onun hizmetlerinden yararlanmıştım. Ekibi birçok nazik işi çözmemizde yardımcı oldu."

"Çözmemizde yardımcı oldu..." İşte, tam d'Humières tarzı. Fotoğrafın merkezine yerleşme isteği ona gayet uyuyordu. Ama Servaz bunun haksız bir düşünce olduğunu düşündü hemen: Mesleğini seven ve ne vaktini ne de akıttığı teri düşünen bir kadındı. Bu, Servaz'ın önem verdiği bir şeydi. Servaz ciddi insanları severdi. Kendisinin de o kategoride olduğu kanısındaydı. Ciddi, dirençli ve muhtemelen sıkıcı.

"Başkomiser Servaz ile Yüzbaşı Ziegler soruşturmayı birlikte yönetecekler."

Servaz, Yüzbaşı Ziegler'in güzel yüzünün solduğunu gördü. İş onun için önemli olmalıydı. Polis ile jandarmanın ortak soruşturması! Bitmek bilmez bir tartışma, rekabet ve kanıt gizleme kaynağı. Ama dönemin havası da buydu. Cathy d'Humières, olayların politik görünümünü göz ardı etmeyecek kadar ihtiraslıydı. Bütün basamakları tırmanmıştı: savcı yardımcısı, savcı başyardımcısı, savcı... Saint-Martin savcılar kurulunun başına beş yıl önce getirilmişti. Servaz bu kadar iyi bir yol kat etmişken onun durmayı planlamadığına emindi. Onun kadar ihtiraslı biri için Saint-Martin çok küçük bir mevkiydi, aktüalitenin parıltılarından çok uzaktı. Bir iki yıl içinde son derece önemli bir mahkemeye başkanlık edeceğine emindi.

"Cesedi burada, santralde mi buldular?" diye sordu Servaz.

"Hayır," cevabını verdi Maillard. "Tepede," parmağıyla tavana işaret etti, "teleferiğin varış yerinde. İki bin metrede."

"Teleferiği kimler kullanıyor?"

"Makinelerin bakımıyla ilgilenen işçiler kullanıyor," cevabını verdi santral müdürü. "Bu bir tür yer altı fabrikası. Kendi başına işliyor. Yukarı gölün suyunu dışarıda görülen üç kanala yönlendiriyor. Teleferik normal zamanda oraya erişmenin tek yolu. Bir helikopter pisti de var elbet. Ama yalnızca tıbbi acil durumlarda kullanılıyor."

"Yol yok mu?"

"Yazın oraya çıkan bir yol var. Kışın metrelerce karın altında kalır."

"Yani bunu yapanın teleferiği kullandığını mı söylemek istiyorsunuz? Nasıl çalışıyor?"

"Çok basit: Çalıştırmak için bir anahtar ve bir düğme var. Bir sorun olursa da her şeyi durdurmak için de kocaman bir kırmızı düğme."

"Anahtarların bulunduğu dolap burada," diye söze girdi Maillard. Duvara sabitlenmiş metal bir kutuyu gösteriyordu. Mühürler kutunun üzerine konmuştu. Zorlanmış, kapağı parçalanmıştı. Ceset en son direğe, en tepedekine asılmıştı. Bu işi yapan adam ya da adamların cesedi taşımak için teleferiği kullandıklarına kuşku yoktu.

"Parmak izi yok mu?"

"Belirgin bir iz yok. Kabinde yüzlerce küçük iz var. Laboratuvara gönderildi. Karşılaştırma için bütün çalışanların parmak izi alındı."

Servaz başını salladı.

"Ceset ne vaziyetteydi?"

"Başı kesilmiş. Kendisi de parçalanmış. Derisi büyük kanatlar oluşturacak şekilde yüzülmüş. Videoda göreceksiniz. Gerçekten iç karartıcı bir sahne. İşçiler hâlâ kendine gelemedi."

Servaz jandarmaya baktı. Bütün duyuları aniden uyanmıştı. Aşırı bir şiddet döneminden geçiyor olsalar da bu kadarına sıradan bir olay denemezdi. Yüzbaşı Ziegler'in hiç konuşmadığını, dikkatle dinlediğini fark etti.

"Makyaj olmasın?" Elini salladı. "Parmakları kesilmiş mi?"

Onların jargonunda "makyaj", genellikle kimlik tespitinde kullanılan yüz, parmak, diş gibi organları tahrip ederek ya da koparıp atarak kurbanın eşkâlinin belirlenmesini güçleştirmek anlamına geliyordu.

Memur şaşkın gözlerini iri iri açtı.

"Nasıl... size söylenmedi mi?"

Servaz kaşlarını çattı.

"Ne söylenmedi mi?"

Maillard'ın önce Ziegler'e, sonra da savcıya şaşkınlıktan çılgına dönmüş bir bakış fırlattığını gördü.

"Ceset..." diye geveledi jandarma.

Servaz sabrının tükenmekte olduğunu hissetti, ama sözünü tamamlamasını bekledi.

"Bir at."

"*At mı?*"

Servaz, kulaklarına inanamayarak grubun geri kalanına baktı.

"Evet. Bir at. Anladığımız kadarıyla yaklaşık bir yaşında bir safkan."

Bu kez Servaz, Cathy d'Humières'e döndü.

"Beni bir *at* için mi çağırdınız?"

"Sizin bildiğinizi sanıyordum," diye kendini savundu savcı. "Canter size bir şey söylemedi mi?"

Servaz ofisinde oturan ve bir şey bilmezmiş gibi duran Canter'i düşündü tekrar. *Biliyordu.* Servaz'ın elinde evsiz bir adamın cesedi varken bir at için yerinden kıpırdamayı reddedeceğini de biliyordu.

"Evsiz bir adamı katletmiş üç veletle uğraşıyordum ve siz beni bir beygir için buraya getirdiniz, öyle mi?"

D'Humières'in cevabı yatıştırıcı ama kesindi.

"Herhangi bir at değil. Bir safkan. Çok pahalı bir at. Éric Lombard'a ait olduğu kesin."

İşte bu, dedi kendi kendine. Éric Lombard. Henri Lombard'ın oğlu, Édouard Lombard'ın torunu... Para babalarının hanedanlığı.

Pirenelerin bu köşesinde, bu vilayette, hatta bu bölgede altmış yıldır hüküm süren sanayici ve girişimci önderler. İktidarın bütün arka odalarına da sınırsız giriş izinleri var elbette. Bu ülkede Éric Lombard'ın safkanları kuşkusuz ki öldürülen bir evsizden daha önemliydi.

"Şunu da unutmayalım ki buranın yakınında tehlikeli delilerle dolu bir de tımarhane var. Eğer onlardan biri bunu yapmışsa, şu an hâlâ dışarıda olduğu anlamına gelir."

"Wargnier Enstitüsü... Onları aradınız mı?"

"Evet. Onlara göre, sakinlerinin hiçbiri sayımda eksik çıkmamış. Zaten hiçbirinin dışarı çıkma izni yok. Geçici olarak bile olsa, yok. Kaçmanın imkânsız olduğunu, güvenlik koşullarının çok katı olduğunu söylüyorlar. Duvarlarla çevrili bir yığın kapalı alan, biyometrik güvenlik önlemleri, son derece titizlikle seçilmiş personel falan... Elbette bütün bunları kendimiz inceleyeceğiz. Ama Enstitü'nün ünü çok büyük. Misafirlerinin şöhreti ve de *özel* karakteri nedeniyle."

"Bir at!" diye tekrarladı Servaz.

Yüzbaşı Ziegler'in nihayet temkinli durmaktan vazgeçip hafifçe gülümsediğini göz ucuyla fark etti. Yalnızca Servaz'ın yakaladığı bu gülümseme, içinden yükselen öfkeyi engelledi. Yüzbaşı Ziegler'in gözleri göl derinliklerinin yeşil rengindeydi. Kasketinin altında topladığı sarı saçları muhtemelen çok güzeldi. Dudakları hafif rujluydu.

"Peki, yoldaki bütün bu bariyerler ne için?"

"Wargnier Enstitüsü'ndekilerden hiçbirinin kaçmadığına emin olmadığımızdan kaldırmıyoruz," cevabını verdi d'Humières. "İhmalkâr davranmakla suçlanmak istemem."

Servaz bir şey demedi. Ama öyle düşünmüyordu. D'Humières ile Canter yukarıdan emir almışlardı. Hep aynı şey oluyordu. Her ikisi de iyi birer şefti, savcılık kurullarını ve bakanlıkları dolduran kariyer meraklılarının çoğundan daha üstündüler ama tehlikenin keskinliğini onlar da diğerleri kadar hissediyordu. En üst düzey devlet yetkililerinin kişisel dostu olan Éric Lombard'ı sevindirmek için bütün bu

sirki kurma fikri genel müdürlükten birinin, belki de bizzat bakanın aklına gelmiş olmalıydı.

"Ya Lombard? O nerede?"

"Amerika Birleşik Devletleri'nde. İş gezisi. Onu haberdar etmeden önce onun atlarından biri olup olmadığından emin olmak istiyoruz."

"İdari yardımcılarından biri bu sabah hayvanlarından birinin kaybolduğunu bildirdi," diye açıkladı Maillard. "Ahırdaki bölmesi boşmuş. Eşkâle uyuyor. Birazdan gelir."

"Atı kim buldu? İşçiler mi?"

"Evet. Yukarı çıkarlarken. Bu sabah."

"Oraya sık çıkıyorlar mı?"

"En azından yılda iki kez. Kış başı ve karlar erimeden," cevabını verdi santral müdürü. "Fabrika eski. Makineler eski. Kendi kendilerine işleseler bile düzenli olarak bakım yapılması gerekiyor. En son üç ay önce çıkmışlardı oraya."

Servaz, Yüzbaşı Ziegler'in gözlerini kendisinden ayırmadığını fark etti.

"Cesedin ne zaman oraya çıkarıldığı biliniyor mu?"

"İlk incelemelere göre, bu gece," dedi Maillard. "Daha kesin bilgi otopsiyle ortaya çıkar. Onu yukarıya taşıyan ya da taşıyanların işçilerin yakında geleceğini biliyor olduğu kesin."

"Peki ya geceleri santral gözlenmiyor mu?"

"Gözleniyor. İki bekçi var. Yerleri bu binanın ucunda. Bir şey görmediklerini, duymadıklarını söylüyorlar."

Servaz tereddüt etti. Kaşları tekrar çatıldı.

"Yine de bir at öyle taşınmaz, değil mi? Ölü bile olsa. En azından bir römork gerekir. At taşıyıcı bir şey. Gelen giden olmamış mı, araba falan? Hiçbir şey görmemişler mi? Belki de uyuyakalmışlardı ama itiraf etmeye cesaret edemiyorlar. Ya da televizyonda maç seyrediyorlardı veya bir film. Hem cesedi kabine yüklemek, yukarı taşımak, direğe bağlamak, tekrar aşağı inmek zaman alır. Bir atı taşımak için kaç kişi gerekir? Teleferik işlediğinde ses çıkarmıyor mu?"

"Çıkarıyor," diye söze karıştı Yüzbaşı Ziegler. İlk kez konuşuyordu. "Duymamanın imkânı yok."

Servaz başını çevirdi. Yüzbaşı Ziegler de onunla aynı soruları kendine sormuştu. *Yerine oturmayan bir şey vardı.*

"Sizin bir açıklamanız var mı?"

"Henüz yok."

"Bekçilerin ayrı ayrı sorgulanması gerek," dedi Servaz. "Yani bugün, buradan ayrılmadan."

"Zaten birbirlerinden ayırdık onları," cevabını verdi Ziegler. Sakin ve otoriter bir sesle. "İki ayrı odadalar. Başlarında nöbetçi var. Onlar... *sizi bekliyorlar*."

Servaz, Ziegler'in d'Humières'e buz gibi bir gözle baktığını fark etti. Aniden yer sarsılmaya başladı. Titreşim bütün binayı sarıyor gibiydi. Bir an tamamen şaşkınlıkla kala kalan Servaz, çığ düştüğünü ya da deprem olduğunu sandı. Sonra, anladı. Teleferik. Ziegler haklıydı. Fark etmemenin imkânı yok. Kabin kapısı açıldı.

"İniyorlar," diye duyurdu bir emir eri.

"Kimler?" diye sordu Servaz.

"Ceset," diye açıkladı Ziegler. "Teleferikle geliyor. Yanında da olay yeri inceleme uzmanları. Yukarıdaki işlerini bitirdiler."

Olay yeri inceleme uzmanları. Seyyar laboratuvar onlara aitti. İçinde fotoğraf malzemeleri, kameralar, biyolojik numune almak ve parmak izleri için küçük kutular vardı. Bunlar daha sonra inceleme için Paris bölgesindeki Rosny-sous-Bois'da bulunan Ulusal Jandarma Adli Araştırma Enstitüsü'ne gönderiliyordu. Kolay bozulabilir numuneler için de bir dondurucu vardı elbette. Bütün bu gürültü patırtı bir at için koparılıyordu.

"Gidelim," dedi Servaz. "Günün yıldızını görmek istiyorum. Saint-Martin Grand Prix'si şampiyonunu."

Servaz dışarı çıkınca gazeteci kalabalığını görüp şaşırdı. Bir cinayet için orada olmaları anlaşılırdı ama bir at için! Éric Lombard

gibi bir milyarderin özel küçük sıkıntılarının basın mensupları için de, okurları için de ilgiye layık bir konu olduğu belliydi.

Ayakkabılarının mümkün olduğunca kara bulanmamasına özen göstererek yürüdü. Yüzbaşı Ziegler'in kendisine yine dikkatle baktığını fark etti.

Sonra, aniden onu gördü.

Cehennemden fırlamış bir manzara... Tabii eğer cehennem buzdan ibaretse...

Hissettiği tiksintiye rağmen bakmak için kendini zorladı. Attan geriye kalanlar, asma kayışlı, küçük bir motoru ve hava basınçlı krikoları olan, ağır yükler için düzenlenmiş büyük bir kaldıraca bağlanmış geniş kolanlarla tutuluyordu. Servaz, hayvanı yukarıya asmış olanların da belki aynı şeytan işinden yararlanmış olabileceklerini düşündü... Teleferikten çıkmak üzereydiler. Kabinin genişliği Servaz'ın dikkatini çekti. Biraz önceki titreşimleri hatırladı. Bekçiler nasıl hiçbir şey fark etmemişti?

Sonra, dikkati istemeyerek de olsa ata yöneldi. Atlara dair hiçbir şey bilmiyordu ama bu at ona çok güzelmiş gibi geldi. Uzun kuyruğu, tüylerinden daha koyu, siyah ve parlak bir kıl demetiydi. Tüyleri ise kiraz kırmızısı gölgelerle yanık kahverengindeydi. Muhteşem hayvan, sanki parlak ve cilalı egzotik bir ahşaptan yontulmuştu. Bacakları, kuyruğu ve yele artığıyla aynı kömür karası renkteydi. Lapa lapa yağan karlar altında hayvanın cesedi beyazlamıştı. Servaz, sıcaklık eğer burada sıfırın altına düşmüşse, yukarıda birkaç derece daha düşük olmalı, diye hesapladı. Jandarmalar hayvanın bağları üzerindeki buzu eritmek için buhar ya da kaynak makinesi gibi bir şey kullanmış olmalıydılar. Hayvan dev bir yaradan başka bir şey değildi. Vücudundan soyulmuş iki büyük deri parçası, açılmış kanatlar gibi her iki tarafından sarkıyordu.

Atın çevresinde bulunanlar derin bir korku içindeydiler.

Derinin açıldığı yerde et tazeydi. Tıpkı bir anatomi çizimindeki gibi her kas belirgin biçimde görünüyordu. Servaz etrafına hızla bir göz

attı. Ne Ziegler'de ne de Cathy d'Humières'de renk kalmıştı. Santral müdürü hortlak görmüş gibiydi. Servaz bile bu kadar dayanılmaz bir manzarayla çok ender karşılaşmıştı. İnsanların çektiği ızdırabı seyretmeye öylesine alışmıştı ki hayvan ızdırabının kendisini daha fazla sarsıp duygulandırdığını şaşkınlıkla fark etti.

Bir de baş vardı. Daha doğrusu, başın var olmayışı. Boyun hizasında açılmış kocaman bir yara. Bu yokluk, bütüne dayanılması güç bir tuhaflık veriyordu. Tıpkı yaratıcısının deliliğini ifade eden bir eser gibi. Gerçekten de bu manzara tartışmasız bir akıl dışılığa kanıttı. Servaz, ister istemez Wargnier Enstitüsü'nü düşündü. Tımarhanedekilerden hiçbirinin kaçmadığına dair müdürün savına rağmen, arada bağ kurmamak imkânsızdı.

Cathy d'Humières'in kaygısının doğru olduğunu içgüdüsel olarak kabul etti. Yalnızca bir at hikâyesi değildi bu. Hayvanın öldürülme tarzı insanı ürpertiyordu.

Aniden gelen bir motor gürültüsüne hepsi birden döndüler.

Japon marka büyük, siyah bir 4x4 yoldan hızla gelip birkaç metre ötelerinde durdu. Kameralar hemen ona yöneldi. Gazetecilerin Éric Lombard'ı bekledikleri kesindi ama boşuna yorulmuşlardı. Camları tenteli, her yola uygun arabadan inen adam, altmış yaşlarında, kısa kesilmiş kır saçlı biriydi. Boyuna ve cüssesine bakılırsa emekli bir askere ya da oduncuya benziyordu. Oduncuların giydiği kareli gömlek de üzerindeydi. Güçlü kollarını açığa çıkaracak şekilde gömleğini sıvamıştı. Sanki soğuğu hissetmiyor gibiydi. Servaz onun gözlerini cesetten ayırmadığını fark etti. Adam onların varlığını fark etmemişti bile. Küçük grubun etrafından dolanarak hızla hayvana doğru yürüdü. Sonra Servaz onun geniş omuzlarının çöktüğünü gördü.

Adam onlara doğru döndüğünde gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Acıdan. Aynı zamanda da öfkeden.

"Bunu yapan pislik kim?"

"Siz André Marchand mısınız? Bay Lombard'ın idarecisi?" diye sordu Ziegler.

"Evet, benim."

"Bu hayvanı tanıyor musunuz?"

"Evet. Freedom o."

"Emin misiniz?" dedi Servaz.

"Elbette."

"Daha belirgin ifade edebilir misiniz? Başı yok."

Adam ona ters ters baktı. Sonra omuz silkti ve hayvanın cesedine doğru döndü.

"Bölgede onun gibi bir *yearling*'in çok bulunduğunu mu sanıyorsunuz? Siz erkek ya da kız kardeşinizi nasıl tanırsanız, benim için de atlar öyledir. Başı olsun ya da olmasın." Parmağıyla sol ön bacağına işaret etti. "Bakın, bukağılığının ortasındaki şu seki örneğin."

"Ne bu?" diye sordu Servaz.

"Toynağın yukarısındaki beyaz şerit," diye tercüme etti Ziegler. "Teşekkürler, Bay Marchand. Cesedi Tarbes harasına taşıyacağız. Orada otopsi yapacaklar. Freedom herhangi bir tıbbi tedavi görüyor muydu?"

Servaz kulaklarına inanamadı: Bir at üzerinde toksikoloji incelemesi yapacaklardı!

"Sağlığı mükemmeldi!"

"Belgelerini getirdiniz mi?"

"Arabada."

İdareci gidip torpido gözünü karıştırdı ve bir tomar kâğıtla döndü.

"İşte kayıt kartı ve sağlık karnesi."

Ziegler belgeleri inceledi. Servaz omzunun üzerinden baktığında bir yığın konu başlığı, kesin ve bitişik bir el yazısıyla doldurulmuş kutular gördü. Ayrıca atın önden ve profilden çizimleri de vardı.

"Bay Lombard bu ata tapıyordu," dedi Marchand. "Gözdesiydi. Merkezde doğmuştu. Muhteşem bir *yearling*."

Sesinden öfke ve üzüntü geçiyordu.

"Bir *yearling* mi?" diye sordu Servaz, Ziegler'e.

"Bir yaşındaki safkan."

Ziegler belgelerin üzerine eğilirken, Servaz, Ziegler'in profilini hayran hayran seyretmekten alıkoyamadı kendini. Baştan çıkarıcıydı. Otorite ve yeteneklilik halesi yayıyordu ortalığa. Ancak otuzlarındaydı. Parmağında yüzük yoktu. Servaz, bir sevgilisi var mı, yoksa bekâr mı diye düşündü. Belki de kendisi gibi boşanmıştı.

"Ahırı bu sabah boş bulmuş olmalısınız," dedi Servaz at eğitmenine.

Marchand ona yeniden keskin bir bakış fırlattı. Uzmanın karşısındaki kalın kafalıyı küçümsediği her halinden belli oluyordu.

"Elbette hayır. Hiçbir atımız ahırda uyumaz," diye lafı gediğine oturttu. "Hepsinin ayrı bir bölmesi vardır. Ayrıca serbest bölümler ve çayırlar vardır. Gündüzleri de sosyalleşecekleri barınakları. Bölmesi boştu. Kapının zorlandığı belliydi."

Servaz at bölmesi ile ahır arasındaki farkı bilmiyordu ama bu farkın Marchand'ın gözünde önemli olduğu kesindi.

"Bunu yapan pislikleri bulursunuz umarım," dedi.

"Neden çoğul kullandınız?"

"Siz tek bir kişinin bir atı gerçekten oraya çıkarabileceğine inanıyor musunuz? Santralin korunduğunu sanıyordum."

Kimsenin cevaplamak istemediği bir soruydu bu. O ana dek bir kenarda duran Cathy d'Humières, idareciye doğru yürüdü.

"Bay Lombard'a, bunu yapan ya da yapanlar her kimse bulunmaları için her şeyin yapılacağını söyleyin. İstediği zaman beni arayabilir. Bunu da söyleyin ona."

Marchand, karşısındaki üst düzey memur kadını, sanki karşısındaki en tuhaf Amazon kabilelerinden birinin temsilcisiymiş gibi, bir etnolog gibi inceledi.

"Söylerim," cevabını verdi. "Otopsiden sonra cesedi geri almak isterim. Bay Lombard kuşkusuz onu kendi topraklarına gömmek ister."

"*Tarde venientibus ossa,*" dedi Servaz.

Yüzbaşı Ziegler'in bakışlarında bir şaşkınlık ifadesi yakaladı.

"Latince," diye belirtti. "Ne demek?"

"Sofraya geç gelen kemiklerle yetinir.' Ben yukarı çıkmak istiyorum."

Ziegler gözlerini Servaz'a dikti. Kendisi de neredeyse Servaz kadar uzun boyluydu. Servaz, üniformasının altında sağlam, esnek ve kaslı bir vücut olduğunu tahmin etti. Sağlıklı, güzel ve aşağılık duygusundan kurtulmuş bir kız. Alexandra'nın gençliğini düşündü.

"Bekçileri sorguladıktan önce mi sonra mı?

"Önce."

"Ben sizi götüreyim."

"Tek başıma gidebilirim," dedi teleferiğin çıkış noktasını işaret ederek.

Ziegler belirsiz bir hareket yaptı.

"Latince konuşan bir polisle ilk kez karşılaşıyorum," dedi gülümseyerek. "Teleferik mühürlendi. Helikoptere biniyoruz."

Servaz'ın rengi attı.

"Pilot siz misiniz?"

"Şaşırdınız mı?"

3

Helikopter, bir filin sırtının üzerinde uçan bir sinek gibi dağa hücuma geçti. Santralin arduazdan büyük çatısı ve araç dolu park yeri aniden geride kaldı. Servaz'ın hoşlanmayacağı kadar ani olmuştu her şey. Bir hava deliğinin midesini boşalttığını hissetti.

Helikopterin altında, karın beyazı üzerinde beyaz giysileriyle teknisyenler, teleferik istasyonundan kamyonet laboratuvara gidip geliyorlar, yukarıda alınan numunelerin bulunduğu küçük sandıkları taşıyorlardı. Tepeden bakıldığında koşturup durmaları gülünç geliyordu. Bir karınca sürüsünün kaynaşması gibiydi. Servaz işlerini biliyor olmalarını umdu. Her zaman durum öyle olmuyor, cinayet sahnesindeki teknisyenlerin eğitimi kimi zaman eksik, kimi zaman da kusurlu kalıyordu. Zaman yokluğu, imkânsızlıklar, yetersiz bütçe... Daha güzel günler vaat eden politik nutuklara rağmen hep aynı nakarat. Sonra, atın cesedi kılıfın içine kondu, üstüne fermuar çekildi ve büyük bir sedyeyle uzun bir ambulansa yerleştirildi. Ambulans da, sanki bu zavallı beygir için acil bir şey yapılabilirmiş gibi sirenini çala çala harekete geçti.

Servaz, plastik camlı kürenin içinde önüne baktı.

Görüş berraktı. Binanın arkasından çıkan üç dev boru dağın yamacına tırmanıyordu. Teleferik direkleri de aynı yolu izliyordu. Aşağıya yeniden bir göz atınca, anında pişman oldu. Santral vadinin dibinde çoktan kaybolmuştu. Arabalar ve kamyonetler son sürat küçülüyor, yüksekliğin emdiği gülünç renkli noktalar halini alıyorlardı. Borular, bir tramplenin üzerinden kayakla atlayan insanlar gibi vadiye dalıveriyordu. Taşın ve karın soluk kesici baş döndürmesi. Servaz'ın rengi attı, yutkundu. Dikkatini sıradağların tepesine yoğunlaştırdı. Giriş

salonundaki kahve makinesinden alıp içtiği kahve, yemek borusunun bir yerlerinde dolanıyordu.

"Oraya çıkacak hava değil."

"Problem yok. Her şey yolunda."

"Sizin başınız dönüyor mu?"

"Hayır..."

Başında kulaklıklı kask bulunan Yüzbaşı Ziegler gülümsedi. Servaz, güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerini göremiyordu. Ama bronz tenini ve doruklardan yansıyan şiddetli ışığın okşadığı yanaklarının sarı ayva tüylerini hayranlıkla seyredebiliyordu.

"Bütün bu karmaşa bir at için," dedi Ziegler aniden.

İmkânların bu şekilde israf edilmesini kendisinin de onaylamadığını ve bunu ona belli etmek için kulak misafirlerinden uzakta olmalarından yararlandığını anladı. Muhtemelen onu da üstleri zorlamıştı. Belki o da hiç hoşnut değildi.

"Atları sevmiyor musunuz?" dedi, şaka yollu.

"Çok severim," karşılığını verdi gülümsemeden, "sorun bu değil. Sizinle aynı kaygıları paylaşıyorum: İmkân, malzeme, personel yetersizliği. Suçlular ise her zaman iki adım öndedir. Bu durumda bunca enerjiyi bir hayvana ayırmak..."

"Ama bir hayvana bunu yapabilen biri..."

"Evet," diye onayladı, kaygısını paylaştığını düşündürten bir heyecanla.

"Yukarıda olanları anlatabilir misiniz?"

"Metal platformu görüyor musunuz?"

"Evet."

"Teleferiğin varış yeri orası. At oraya asılıydı. Girişe. Kabloların hemen altına. Gerçek bir mizansen. Videoda görürsünüz. Uzaktan, işçiler önce bir kuş sanmışlar."

"Kaç işçi?"

"Dört. Bir de aşçı. Teleferiğin yukarı platformundan yer altı fabrikasının giriş kuyusuna gidiyorlar. Platformun arkasında gördüğünüz şu beton yer. Römorklarla iki kişilik çekiciye yüklenen malzemeyi bir vinç yardımıyla kuyunun dibine indiriyorlar. Kuyu yetmiş metre aşağıda dağın kalbindeki bir tünele açılıyor. Yetmiş metre, korkunç bir iniş. Fabrikaya erişebilmek için yukarı gölün suyunu kanallara götüren tüneli kullanıyorlar. İnsanlar geçerken yukarı gölün vanaları kapatılıyor."

Helikopter şimdi dağın yamacından petrol kuyusu gibi yükselen platformun üzerinde uçuyordu. Platform neredeyse boşlukta asılıydı. Servaz baş dönmesinin yine midesini burduğunu hissetti. Platformun altındaki eğim baş döndürücü bir diklikte dibe doğru gidiyordu. Bin metre alttaki aşağı göl, dorukların arasında kemer şeklindeki büyük barajıyla görülüyordu.

Servaz platformun etrafındaki karda izler fark etti. Teknisyenlerin numune aldıkları ve karı küredikleri yerdi. İz buldukları yerde, sarı plastikten dikdörtgenler içinde siyah numaralar vardı. Metal direklere mıknatıslanmış halojen lambalı ışıldaklar hâlâ yanıyordu. Servaz, cinayet mahallini ayırmanın hiç olmazsa bu kez güç olmadığını, ama bu sefer de soğuğun sorun çıkarmış olabileceğini düşündü.

Yüzbaşı Ziegler iskeleyi gösterdi.

"İşçiler kabinden çıkmadılar bile. Aşağıyı arayıp hemen geri indiler. Çok korkmuşlardı. Belki de bu işi yapan çatlağın hâlâ civarda olmasından çekiniyorlardı."

Servaz genç kadını süzdü. Onu dinledikçe ilgisinin ve soru sayısının arttığını hissediyordu.

"Sizce bir kişi ölü bir atın cesedini bu yüksekliğe çıkarıp hiç kimseden yardım almadan kabloların ortasına asabilir mi? Güç görünüyor, öyle değil mi?"

"Freedom yaklaşık iki yüz kiloluk bir *yearling*'di," cevabını verdi Ziegler. "Başı ve boynu olmasa bile, yaklaşık yüz elli kilo eti sürüklemek gerekir. Bu arada biraz önceki aleti gördünüz mü? Bu tür

şeyler devasa yükleri taşıyabilir. Ne var ki bir kişinin böyle bir araç yardımıyla bir atı taşıyabileceğini kabul etsek bile, girişe böyle asmayı başaramaz. Ayrıca, haklısınız. Buraya kadar getirmek için bir araç gerek."

"Bekçiler de bir şey görmemişler."

"Hem de iki kişiler."

"Bir şey de işitmemişler."

"Hem de iki kişi."

Katillerin yüzde yetmişinin cinayeti takip eden yirmi dört saat içinde kimliklerinin saptandığını birbirlerine hatırlatmaya ihtiyaçları yoktu. Ama kurban bir at olduğunda durum neydi? İşte, muhtemelen polisin istatistiklerine girmeyen bir soru türü.

"Çok basit," dedi Ziegler. "Sizin düşündüğünüz şey. Çok basit. İki bekçi ve bir at. Bunu yapmak için ne gibi bir nedenleri olabilir? Éric Lombard'ın atından öfkelerini çıkarmak istemişlerse, onu neden tam da bu teleferiğin tepesine, çalıştıkları yere asıp ilk kuşkulanılacak kişi olsunlar ki?"

Servaz, Ziegler'in söylediklerini düşündü. Gerçekten de, neden? Diğer yandan, hiçbir şey duymamış olmaları mümkün müydü?

"Hem böyle bir şeyi neden yapsınlar?"

"Kimse yalnızca bekçi, polis ya da jandarma değildir," dedi. "Herkesin bir sırrı vardır."

"Sizin de var mı?"

"Sizin yok mu?"

"Evet, ama Wargnier Enstitüsü var," diye aceleyle belirtti Ziegler, helikoptere manevra yaptırırken. Servaz yeniden soluğunu tuttu. "Orada böyle bir şey yapabilecek birden çok kimse vardır kuşkusuz," diye devam etti kadın.

"Enstitü personeline fark ettirmeden dışarı çıkıp dönmeyi başaran biri var mı demek istiyorsunuz?" Düşündü. "Binicilik merkezine kadar gitmek, bir atı öldürmek, onu yerinden çıkarmak ve tek başına

bir araca bindirmek? Bütün bunları da ne buradan ne oradan kimse fark etmeden yapmak? Üstelik derisini yüzmek, yukarıya çıkarmak..."

"Tamam tamam, saçma bu," diye sözünü kesti Ziegler. "Dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyoruz: Deli bile olsa birisi kimseden yardım görmeden bir atı asmayı nasıl başarabilir?"

"O halde deliler iki kişi. Görünmeden kaçıp firar etmeyi de düşünmeden hücrelerine geri dönüyorlar? Pek mantıklı görünmüyor!"

"Bu hikâyede hiçbir şey mantıklı görünmüyor."

Helikopter aniden sağa yatarak dağın etrafında bir tur attı ya da dağ ters yöne yattı. Servaz olup biteni anlayamamıştı. Yeniden yutkundu. Platform ve girişteki gözetleme binası arkalarında kaybolmuştu. Plastik cam kürenin altından tonlarca kaya geçti, sonra bir göl belirdi, aşağıdakinden çok daha küçüktü. Dağın oyuğuna gömülmüş olan yüzeyi kalın bir buz ve kar tabakasıyla kaplıydı; sanki buz tutmuş bir volkan krateri gibiydi.

Servaz gölün kıyısında bir ev gördü. Kayaya bitişik, su kütlesini tutan küçük barajın yakınında.

"Yukarı göl," dedi Ziegler. "Ve işçilerin kaldığı 'dağ evi'. Dağın derinliklerinden doğrudan evin içine çıkan ve evi yer altı fabrikasına bağlayan bir fünikülerle geliyorlar buraya. İş günü bittiğinde burada uyuyor, yemek yiyor ve yaşıyorlar. Beş gün burada kalıp sonra da hafta sonunda vadiye iniyorlar. Üç hafta sürüyor bu. Her türlü modern konfora sahipler. Uydu televizyon bile var. Ama yine de dayanılmaz bir iş."

"Fabrikaya gitmek için, yer altı nehrini kapatmak yerine neden burayı kullanmıyorlar?"

"Santralin helikopteri yok. Bu havaalanı son derece acil durumlarda kullanılıyor, tıpkı aşağıdaki iniş bölgesi gibi. Dağdan yardım gerektiğinde. Dahası, hava koşulları izin verdiğinde."

Helikopter, sağa sola dağılmış buzul ve taşlarının karmaşasının ortasında düzenlenmiş düz bir yüzeye yavaşça indi. Bir toz bulutu etraflarını sardı. Servaz karın altında büyük bir H harfi gördü.

"Şansımız var," dedi Ziegler kulaklıktan. "Beş saat önce, işçiler cesedi bulduklarında buraya kadar gelinememişti. Hava daha kötüydü!"

Aracın patenleri zemine değdi. Servaz yeniden yaşadığını hissetti. Toprak parçası, iki bin metreden fazla yükseklikte olsa bile yine de topraktı! Fakat aynı yoldan geri inmeleri gerekeceğini düşündükçe midesi burkuyordu.

"Eğer doğru anladıysam, kötü havada, tünel suyla dolduğunda, dağa hapsoluyorlar. Peki, kaza durumunda ne yapıyorlar?"

Yüzbaşı Ziegler anlamlı anlamlı yüzünü buruşturdu.

"Tüneli yeniden boşaltmaları ve teleferikle erişim kuyusuna gitmeleri gerekiyor. Santrale varmadan önce en azından iki, hatta üç saat."

Servaz, bu adamlar böyle riskleri göze almak için ne kadar maaş alıyor olmalılar diye meraklanmıştı.

"Fabrika kimin?"

"Lombard Grubu'nun."

Lombard Grubu. Soruşturma henüz başlamıştı ve bu ad radar ekranlarında ikinci kez görünüyordu. Servaz, Fransa'da ama muhtemelen yurtdışında da şirketlerden, şubelerinden, holdinglerden oluşan bulutsu bir yapı hayal etti. Dokunaçları her yana uzanan bir ahtapot. Uzuvları içinde kan yerine para bulunan ve milyarlarca kılcal uç aracılığıyla paranın kalbe doğru aktığı bir ahtapot... Servaz işin uzmanı değildi fakat herkes gibi o da "çokuluslu" kelimesinin anlamını artık aşağı yukarı biliyordu. Böyle eski bir fabrika Lombard gibi bir grup için gerçekten kârlı mıydı?

Kanatların dönmesi yavaşladıkça motorun uğultusu da azaldı.

Sessizlik.

Ziegler kaskını çıkardı, kapıyı açıp tek ayağını yere bastı. Servaz da aynısını yaptı. Donmuş göle doğru yavaşça ilerlediler.

"İki bin yüz metredeyiz," dedi genç kadın. "Hissedilmiyor mu?"

Servaz, sarhoş edici, donmuş temiz havayı derin derin soludu. Hafifçe başı dönüyordu. Belki helikopterle uçtuklarından. Belki de yükseklikten. Ama bu, kafa karıştırıcı olmaktan ziyade coşturucu bir

histi. Derinlik sarhoşluğuna benzetmişti. *Doruk sarhoşluğu da var mı*, diye düşündü. Bölgenin güzelliği, vahşiliği çarpıcıydı. Bu madeni yalnızlık; bu aydınlık ve beyaz çöl... Evin pencere kepenkleri kapalıydı. Servaz işçilerin her sabah uyandıklarında ve karanlıklara inmeden önce göle bakan pencereleri açtıklarında neler hissedebileceklerini hayal etti. Ama belki de yalnızca aşağıda, dağın derinliklerinde onları bekleyen günü, sağır edici gürültüyü ve yapay ışığı, sonunda kurtulacakları o bitmek bilmez zahmetli saatleri düşünüyorlardı.

"Geliyor musunuz? Tüneller 1929 yılında açılmış. Fabrika bir yıl sonra kurulmuş," diye açıkladı Ziegler, eve doğru yürürken.

Evin önünde ham taşlardan kocaman direklerin desteklediği bir dam saçağı vardı. Pencereler bu saçağın üzerinden bakıyordu. Yandaki biri hariç. Direklerin birinin üzerinde Servaz bir çanak antenin sabitlenme kelepçesini gördü.

"Tünelleri incelediniz mi?"

"Elbette. Adamlarımız hâlâ içinde. Fakat burada herhangi bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum. Adam ya da adamlar buraya kadar gelmediler. Atı teleferiğe bindirip yukarı astılar ve geri indiler."

Ziegler ahşap kapıyı açtı. İçeride bütün ışıklar yanıyordu. Her şey düşünülmüştü: İki yataklı odalar; bir televizyon, iki kanepe ve geniş bir dolabın bulunduğu bir salon; içinde yemek masası bulunan geniş mutfak. Ziegler, Servaz'ı evin arka tarafına, kayanın içine gömüldüğü yere götürdü. Metal kutular ve duvara sabitlenmiş çengellerle, hem bir bölme hem de vestiyer olarak hizmet gören bir oda. Servaz odanın dip tarafında füniküler sarı parmaklıklarını gördü. Arkasında da dağın karanlık derinliklerinde oyulmuş bir tünelin karanlık ağzı vardı.

Ziegler füniküler binmesi için işaret etti. Parmaklığı üzerlerine kapattı, sonra da bir düğmeye bastı. Hemen çalışan motor, kabini sarsıyordu. Füniküler parıldayan raylar boyunca yavaş yavaş inmeye başladı. Kırk beş derecelik bir eğimle inerken hafifçe titreşiyordu. Siyah kayanın çeperi boyunca, demir parmaklıklar arasına düzenli aralıklarla neon lambaları yerleştirilmişti. Uzun tünel aynı kayanın içinde açılmış, sıra sıra neonlarla parlak bir şekilde aydınlatılan büyük

bir salona vardı. Makinelerle, alet edevatla, boru ve kablolarla dolu bir atölye. Santralde gördüğü beyaz giysili teknisyenler her tarafa koşturup duruyordu.

"Geceyi burada geçirmek pahasına da olsa bu işçileri hemen sorguya çekmek isterim. Evlerine dönmelerine izin vermeyin. Her kış aynı işçiler mi geliyor buraya?"

"Aklınızdaki nedir?"

"Şu an için hiçbir şey. Bu evredeki bir soruşturma, ormandaki bir kavşak gibidir: Bütün yollar birbirine benzer ama biri iyidir. Kapalı ortamda, dünyadan uzakta, dağda geçirilen bu günler boyunca insanlar birbirleriyle bağ kuruyor olmalı. Ama aynı zamanda da gerilim yaratıyordur. Güçlü sinirler gerek."

"Lombard'a öfke duyan eski işçiler mi? Bu durumda böyle bir mizansene ne gerek var? Birisi işvereninden intikam almak istediğinde iş yerinde elinde silahla ortaya çıkar ve silahı kendine doğrultmadan önce patronuna ya da iş arkadaşlarına saldırır. Bir teleferik direğinin tepesine at asmakla uğraşmaz."

Servaz onun haklı olduğunu biliyordu.

"Santralde çalışan ve bu son yıllarda çalışmış olan herkesin psikiyatrik geçmişini öğrenelim," dedi. "Özellikle burada kalan ekibe dâhil olanları."

"Pekâlâ!" diye bağırdı Ziegler, gürültüyü bastırmak için. "Ya bekçiler?"

"Önce işçiler, sonra bekçiler. Gerekirse geceyi burada geçiririz."

"Bir at için!"

"Bir at için!" diye onayladı.

"Şansımız var! Normal zamanda buradaki gürültü patırtı korkunçtur! Ama vanalar kapatıldı ve göl suyu artık ayrım odasına akmıyor."

Servaz gürültünün yine de hiç fena olmadığını düşünüyordu.

"Nasıl işliyor bu?" diye sordu sesini yükselterek.

"Pek bilmiyorum! Yukarı gölün barajı karlar eridiğinde doluyor. Su yer altı tünellerinden kanallara geliyor. Dışarıdan görünen ve suyu

vadinin dibindeki santralin hidrolik gruplarına dek taşıyan şu büyük borular... Suyun akış gücü türbinleri çalıştırıyor. Ama burada da türbin var. Suyun 'şelale halinde' santrifüjlendiği söyleniyor. Böyle bir şey. Türbinler suyun devindirici gücünü mekanik enerjiye çeviriyorlar, sonra da alternatörler bu mekanik enerjiyi elektriğe dönüştürüyor ve elektrik de yüksek gerilim hatlarına gidiyor. Fabrika ve santral yılda elli dört milyon kilovat saat elektrik üretiyor. Yani otuz bin kişilik bir şehrin tüketimini karşılıyorlar."

Servaz bu didaktik sunum karşısında gülümsemekten kendini alıkoyamadı.

"Bilmeyen biri için tuhaf bir şekilde haberdarsınız."

Demir parmaklıklarla ve üzerlerinde kablo yığınlarının, neon lambalarının, havalandırma borularının bulunduğu metalik yapılarla çeperlenmiş siyah kayalık mağarayı, sonra da başka bir çağdan kalma dev makineleri, kontrol panellerini, beton zemini bakışlarıyla taradı.

"Pekâlâ," dedi Servaz. "Çıkalım. Burada bir şey bulamayız."

Yukarı çıktıklarında gökyüzü kararmıştı. Karanlık ve hareketli bulutlar, aniden uğursuz bir görünüme bürünmüş donmuş kraterin üstünden geçiyordu. Şiddetli bir rüzgâr kar tanelerini savuruyordu. Dekor aniden cinayete uyum sağlamıştı: Kaotik, karanlık, dondurucu bir şey! Bir atın umutsuz kişnemelerinin rüzgârın uğultusu arasında kolaylıkla kaybolabileceği bir yer.

"Acele edelim," diye onu iteledi Ziegler. "Hava bozuyor!"

Sarı saçlarını sert rüzgâr dağıtmıştı, asi saç tutamları topuzundan çıkıyordu.

4

"Bayan Berg, Doktor Wargnier'nin sizi niçin görevlendirmek istediğini anlamadığımı söylemeliyim. Yani, klinik psikoloji, genetik psikoloji, Freud teorisi – hepsi tam bir... *karmaşa.* Tümü düşünüldüğünde ben hâlâ Anglosakson yöntemi tercih ederim."

Doktor Francis Xavier büyük bir çalışma masasının ardında oturuyordu. Çok bakımlı, hâlâ genç, ufak tefek bir adamdı. Beyaz doktor önlüğünün altına abartılı çiçek motifli bir kravat takmıştı. Boyalı saçlar ve çılgınca kırmızı gözlükler. Hafif bir Québec aksanı.

Diane'ın bakışları utangaçça DSM-IV'e kaydı. Amerikan Psikiyatri Derneği'nin yayımladığı *Zihinsel Bozukluklar El Kitabı.* Masanın üzerinde duran tek kitap. Kaşlarını hafifçe çattı. Tartışmanın gidişatından hoşlanmamıştı. Fakat ufak tefek adamın kartlarını tümüyle açmasını bekliyordu.

"Beni anlıyor musunuz, ben psikiyatrım. Ve –nasıl demeli?– kurumumuzla nasıl bir alakanız olabileceğini çok iyi anlayamıyorum... Sizi incitmek değil amacım..."

"Ben... Benim... Benim burada bulunma amacım, derinleşmek ve eğitim görmek, Doktor Xavier. Doktor Wargnier size söylemiş olmalı. Diğer yandan, sizin selefiniz ayrılmadan önce bir yardımcı seçti ve benim burada bulunmamama... Pardon, bulunmama onay verdi. Bu kurum, Cenevre Üniversitesi nezdinde yükümlülük altında. Benim gelişime karşıydıysanız, bizi daha önceden haberdar..."

"*Derinleşmek ve eğitim görmek* amacıyla mı?" Xavier belirsiz bir şekilde dudaklarını kıstı. "Siz kendinizi nerede sanıyorsunuz? Fakültede mi? Bu koridorların dibinde sizi bekleyen katiller," dedi ofisinin kapısını göstererek, "kâbuslarınıza musallat olabilecek en berbat yaratıklardan daha canavardır, Bayan Berg. Onlar bizim Ne-

mesis'lerimiz. Tanrı'yı öldürmemizin, kötülüğün norm haline geldiği toplumlar inşa etmemizin cezaları."

Diane bu son cümleyi biraz gösterişli buldu. Tıpkı Doktor Xavier'nin her hali gibi. Ama telaffuz tarzı –kaygı ile şehvetin o çok tuhaf karışımı– Diane'ı ürpertti. Ensesindeki saçların diken diken olduğunu hissetti. *Onlardan korkuyor. Uyurken, geceleri ona musallat oluyorlar, belki odasından onların çığlıklarını işitiyor.*

Saçlarının pek doğal olmayan rengine bakınca, aklına *Venedik'te Ölüm*'deki Gustav von Aschenbach geldi. Plajda rastladığı yakışıklı delikanlının hoşuna gitmek ve yaklaşan ölümü kandırmak için saçlarını, kaşlarını ve bıyıklarını boyamıştı. Bu girişimin ne kadar umutsuz ve içler acısı olduğunun farkında değildi.

"Adli psikolojide deneyimim var. Üç yıl içinde yüzden fazla cinsel suçluyla karşılaştım."

"Kaçı katildi?"

"Biri."

Sevecenlikten uzak hafif bir gülümsemeyle baktı. Dosyasına eğildi.

"Psikoloji lisansı. Cenevre Üniversitesi'nde klinik psikolojide yüksek öğrenim diploması," diye okudu. Kırmızı gözlükleri burnunun üzerine kaymıştı.

"Özel bir adli psikoterapi ve psikoloji muayenehanesinde dört yıl çalıştım. Adli yetkililer için sivil ve cezai uzmanlık görevlerinde bulundum. CV'mde yazıyor."

"Hapishanelerde staj var mı?"

"Champ-Dollon Hapishanesi'nin tıp servisinde adli uzmanlık görevinde staj yaptım ve cinsel suçlularla ilgilendim."

"Uluslararası Hukuk ve Ruh Sağlığı Akademisi, Cenevre Psikologlar-Psikoterapistler Derneği, İsviçre Adli Psikoloji Derneği... Güzel, güzel, güzel..."

Gözlerini yeniden Diane'a dikti. Diane bir jüri karşısındaymış gibi kendini rahatsız hissediyordu.

"Bir nokta var... Bu tür hastalar için gereken deneyimden kesinlikle yoksunsunuz; gençsiniz, öğrenmeniz gereken çok şey var hâlâ. Deneyimsizliğinizle bizim yerleştirmeye çalıştığımız her şeyi *mahvedebilirsiniz*; tabii istemeden. Müşterilerimiz için ilaveten bir sıkıntı kaynağı olabilecek bir yığın unsur."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Üzgünüm, fakat en tehlikeli yedi misafirimizden uzak durmanız iyi olur. A ünitesinde olanlardan. Yardımcıya da ihtiyacım yok. Zaten bana destek olan bir başhemşirem var."

Diane öyle uzun süre sessiz kaldı ki sonunda doktor tek kaşını kaldırdı. Diane, ağırbaşlı ama kesin bir ses tonuyla konuştu.

"Doktor Xavier, ben onlar için buradayım. Doktor Wargnier size söylemiş olmalı. Karşılıklı yazışmalarımız sizin dosyalarınızda bulunuyordur. Anlaşmamızın şartları çok açık: Doktor Wargnier bana yalnızca A ünitesindeki yedi misafirinizle görüşme izni vermekle kalmadı, dahası bu görüşmeler sonucunda psikolojik uzmanlık raporu hazırlamamı da istedi. Özellikle de Julian Hirtmann'la ilgili."

Xavier'nin üzüntülü bir hale büründüğünü gördü. Artık gülümsemiyordu.

"Bayan Berg, bu kurumu Doktor Wargnier değil ben yönetiyorum."

"Bu durumda benim burada işim yok. Bunu, üstlerinize ve Cenevre Üniversitesi'ne bildirmem gerekiyor. Doktor Spitzner'e de. Ben uzaktan geliyorum, doktor. Bu gereksiz yolculuğu yapmamı engellemeliydiniz."

Ayağa kalktı.

"Bayan Berg, lütfen, lütfen!" dedi Xavier, doğrulup ellerini açarak. "Kızmayın lütfen! Oturun! Oturun, rica ederim! Buraya hoşgeldiniz. Beni anlamalısınız. Size karşı değilim. Elinizden geleni yapacağınıza eminim. Hem, kim bilir, belki de... bir bakış açısı... hatta 'disiplinlerarası' bir katkı diyelim... bu *canavarları* anlamayı kolaylaştırabilir. Evet evet, neden olmasın? Sizden istediğim şey, kesin olarak gerekli olanın ötesinde temasta bulunmamanız ve iç tüzüğe harfiyen uymanız. Bu tür yerlerin sükûneti hassas bir dengeye dayanıyor. Buradaki

güvenlik önlemleri herhangi bir psikiyatri kurumundakinden on kat daha fazla olsa bile, her kargaşanın hesaplanamaz sonuçları olabilir."

Francis Xavier masasının etrafında dolaştı.

Diane'ın sandığından da kısa boyluydu. Diane bir altmış yediydi, Xavier de aşağı yukarı aynı boydaydı, hem de ayakkabılarının topuklarıyla beraber. El değmemiş beyazlıktaki fazla bol önlüğü etrafında uçuşuyordu.

"Gelin. Size göstereyim."

Bir gömme dolabı açtı. Yan yana dizili beyaz önlükler askılardaydı. Birini alıp Diane'a uzattı. Burnuna kapalı dolap ve yıkanmış çamaşır kokusu doldu.

Ufak tefek Doktor Xavier, Diane'a sürtündü. Tırnakları fazla bakımlı elini Diane'ın koluna koydu.

"Gerçekten ürkütücü insanlar," dedi gözlerinin içine tatlı tatlı bakarak. "Onların kim olduğunu unutun, ne yaptıklarını unutun. Kendi işinize yoğunlaşın."

Wargnier'nin telefondaki sözlerini hatırladı. Neredeyse kelimesi kelimesine aynı şeylerdi.

"Sosyopatlarla daha önce de karşılaştım," diye itiraz etti. Ama sesi bu kez kendine güvenini yitirmişti.

Kırmızı gözlüklerin ardındaki tuhaf bakışları kısa bir an ışıldadı.

"Bunlar gibi değildir, bayan. *Bunlar gibi değil.*"

Beyaz duvarlar, beyaz zemin, beyaz neonlar... Çoğu Batılı gibi Diane da bu rengi masumiyetle, yürek temizliği ve bakirelikle özdeştiriyordu. Bütün bu beyazlığın göbeğinde yine de canavar katiller yaşıyordu.

"Aslında beyaz, ölümün ve yasın rengiydi," dedi Xavier, sanki düşüncelerini okumuş gibi. "Doğu'da hâlâ böyle. Aynı zamanda sınır bir değerdir; siyah gibi. Sonuçta, ergenlik törenlerine eşlik eden bir renk. Sizin için de şu an öyle, değil mi? Ama dekorasyonu ben seçmedim. Ben sadece birkaç aydır buradayım."

Önlerinde ve arkalarında çelik parmaklıklar açılıp kapandı, kalın duvarların içindeki elektronik kilitlerin sesi duyuldu. Xavier, kısa boyuyla, önden yürüyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Diane. Bir yandan da gözetleme kameralarını, kapıları, çıkışları sayıyordu.

"İdari binaları terk edip kelimenin tam anlamıyla psikiyatri ünitesine giriyoruz. İlk kapalı alan."

Diane, adamın duvara sabitlenmiş bir kutuya manyetik bir kart sokuşuna baktı. Alet kartı okuyup geri verdi. Parmaklıklar açıldı. Öte tarafta camlı bir kafes. İçeride turuncu giysiler içindeki iki gardiyan gözetleme ekranlarının önünde oturmuş duruyorlardı.

"Şu an için, saldırgan olabilme riski taşıyan, tehlikeli kabul edilen seksen sekiz hastamız var. Müşterilerimiz Fransa'daki ceza kurumlarından ya da diğer kurumlardan geliyor. Ama Almanya'dan, İsviçre'den, İspanya'dan da gelenler var... Akıl sağlığı sorunları taşımakla birlikte, suça eğilim, şiddet ve cinayetin de üstüne eklendiği kişiler bunlar. Kendilerini kabul etmiş olan hastanelerde kalamayacak kadar şiddetli olduğu görülen hastalar, psikozları cezaevinde tedavi edilemeyecek kadar ciddi durumdaki mahkûmlar ya da yargının cezai ehliyeti olmadığına hükmettiği katiller... Müşterilerimiz, çok kalifiye bir personelin yanı sıra hem hastaların hem de personelin ve ziyaretçilerin güvenliğini sağlayan bir sistem talep ediyorlar. Şu an C kanadındayız. Üç güvenlik seviyesi var: düşük, orta ve yüksek. Burası düşük seviyeli bir bölge."

Diane, Xavier'nin müşterilerden her söz edişinde hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturuyordu.

"Wargnier Enstitüsü saldırgan, tehlikeli ve şiddet eğilimli hastaların sorumluluğunu almakta eşsiz bir hâkimiyet kanıtlamıştır. Bizim uygulamamız en yüksek ve en yeni standartlara dayanıyor. İlk olarak psikiyatrik ve kriminolojik bir değerlendirme yapıyoruz. Bu değerlendirmede özellikle düşsel ve pletismografik[2] bir analiz yer alıyor."

2 Organların basınç ve hacimlerinin ölçümüyle değerlendirme yapma yöntemi. (ç. n.)

Diane sıçradı. Pletismografik analiz, çıplak bir kadın ya da çocuk görüntüsü gibi farklı türde senaryo ve partnerlerle görsel ve işitsel uyarılara tabi tutarak bir hastanın tepkilerini ölçmekten ibaretti.

"Pletismografik incelemede sapma profili gösteren hastalar üzerinde tiksinti uyandırıcı tedaviler mi uyguluyorsunuz?"

"Doğru."

"Tiksinti uyandırıcı pletismografi herkesçe kabul gören bir şey değil," diye belirtti.

"Burada işe yarıyor," karşılığını verdi Xavier, kesin bir tonda.

Diane onun gerildiğini hissetti. Tiksinti uyandırıcı tedaviden söz edildiğini her işittiğinde Diane'ın aklına *Otomatik Portakal* geliyordu. Tiksinti uyandırıcı tedavi, bir kasete ya da DVD'ye kaydedilmiş sapkın fanteziye –tecavüz, soyulan çocuk görüntüsü– dayanılmaz, hatta acı verici duyumların eşlik etmesiydi. Genellikle bu fantezinin hastaya sağladığı hoş hisler yerine, örneğin bir elektrik şoku ya da amonyak kokusuyla özdeştiriliyordu. Deneyin sistematik olarak tekrarlanmasının hastanın tutumunu kalıcı olarak değiştirdiği iddia ediliyordu. Kanada gibi bazı ülkelerde cinsel tacizciler ve pedofiller üzerinde test edilen bir tür Pavlov koşullanmasıydı bu.

Xavier, göğüs cebinde duran tükenmez kalemi açıp kapıyordu sürekli.

"Bu ülkedeki birçok doktorun davranışsal terapiye kuşkuyla yaklaştığını biliyorum. Bu uygulama Anglosakson ülkelerinden ve benim geldiğim Montreal'deki Pinel Enstitüsü'nden esinlenmiştir. Şaşırtıcı sonuçlar veriyor. Fakat elbette sizin Fransız meslektaşlarınız bu kadar ampirik, üstelik de Atlantik-ötesinden gelme bir yöntemi kabul etmekte zorlanıyorlar. Bilinçdışı, üst benlik, bastırma stratejilerinde itkilerin işlemesi gibi temel kavramları göz ardı ettiği suçlamasını getiriyorlar..."

Diane'a, gözlüklerinin ardından, gözlerini ayırmadan, sinir bozucu bir hoşgörüyle bakıyordu.

"Bu ülkedeki birçok kişi, daha ziyade psikanalizin kazanımlarını dikkate alan bir yaklaşımı, kişiliğin derin tabakalarını yeniden şekillendirecek bir çalışmayı savunmaya devam ediyorlar. Oysa bu, önemli psikopatik sapkınlarda suçluluk duygusunun ve duygulanımın hiç bulunmamasının, bu tür yaklaşımları daima başarısız bırakacağını göz ardı etmek olur. Bu tür hastalarda tek bir şey işe yarar: 'Islah etmek'," Sesi bu kelimenin üzerinde donmuş bir su gibi aktı. "Ödüllendirme ve cezalandırma yelpazesi sayesinde, kişinin kendi tedavisinden sorumlu kılınması ve koşullu davranışların yaratılması. Adli ya da tıbbi yetkililerin talebi üzerine ne kadar tehlikeli olduklarına dair değerlendirmeler de yapıyoruz," diye devam etti. Güvenlik camlı yeni bir kapının önünde durmuştu.

"İncelemelerin çoğu bu değerlendirmelerin yetersizliğini kanıtlamıyor mu?" diye sordu Diane. "Kimilerine göre, hastaların ne kadar tehlikeli olduklarına dair yapılan her iki psikiyatrik değerlendirmeden biri yanılmaktadır."

"Böyle bir söylenti var," diye kabul etti Xavier. "Ama tehlikeli olma durumunun abartıldığı yönünde. Tersi değil. Eğer kuşku varsa, hapishanede ya da hastanede kalma süresinin uzatılmasını, değerlendirme raporumuzda sistematik olarak tavsiye ediyoruz. Hem," diye ekledi, tam kendini beğenmişlikle gülümseyerek, "bu değerlendirmeler toplumlarımızın derin bir ihtiyacına karşılık veriyor, Bayan Berg. Mahkemeler bizden, *aslında kimsenin çözemeyeceği* ahlaki bir ikilemi onların yerine çözmemizi istiyor: Tehlikeli herhangi bir kişi karşısında alınan önlemlerin, bu kişinin temel haklarına zarar vermeden toplumu korumanın gerektirdiği zorunluluklara cevap verdiğinden nasıl emin olabiliriz? Bu sorunun cevabını kimse bilmiyor. Mahkemeler de psikiyatrik uzmanların güvenilir olduğuna inanmış gibi yapıyorlar. Elbette kimse yanılmıyor. Fakat böylelikle sürekli aşırı yük tehdidi altında olan adli makine işlerken, bir yandan da yargıçların bilge insanlar oldukları, kararlarının bilinçli alındığı yanılsaması veriyor. Oysa bu, söylemeden geçmeyeyim, bizim demokratik toplumlarımızın dayandığı yalanların en büyüğü."

Yeni bir siyah kutu. Duvara gömülmüş. Öncekinden daha incelikli olduğu belli. Küçük bir ekranı ve kod yazılan on altı tuşu var. Ayrıca da kırmızı renkte kocaman bir parmak basma yeri. Xavier sağ işaret parmağını üzerinden geçirdi.

"Biz elbette misafirlerimizle bu türden ikilemler yaşamıyoruz. Onların tehlikeli olduğu yeterince kanıtlanmış durumda. İşte, burası ikinci kapalı bölge."

Sağ tarafta camlı küçük bir ofis vardı. Diane camın ardında yine iki kişi fark etti. Xavier'nin onların yanından durmadan geçmiş olması Diane'ı üzmüştü. Diğer personele de takdim edilmeyi beklerdi. Ama Xavier'nin bunu hiç yapmayacağına zaten ikna olmuştu. İki adam bakışlarıyla camın ardından onu takip ettiler. Diane aniden nasıl karşılanacağını düşündü. Xavier ondan söz etmiş miydi acaba? Onu faka bastırmaya mı çalışmıştı?

Kısacık bir an öğrenci odasını, üniversitedeki dostlarını, fakültedeki ofisini özlemle hatırladı... Sonra, birini düşündü. Yanaklarının kızardığını hissetti. Pierre Spitzner'in görüntüsünü zihninin mümkün olduğunca derinlerine bir an önce gömmeye çalıştı.

Servaz, neon lambanın yanıp sönen ışığında aynada kendini inceledi. İki elini lavabonun çentikli kenarına dayayarak sakin sakin soluk almaya çalıştı. Sonra öne eğildi ve yüzüne soğuk su serpti.

Bacakları üzerinde güçlükle duruyordu. Hava dolu topuklar üzerinde yürüyor gibi tuhaf bir duygu içindeydi. Helikopterle geri dönüş yolculuğu hareketli geçmişti. Yukarıda hava gerçekten bozmuştu ve Yüzbaşı Ziegler komuta aygıtlarına sıkı sıkı yapışmak zorunda kalmıştı. Fırtınanın sarstığı araç, kudurmuş bir denizin üzerindeki kurtarma kayığı gibi sallanarak inebilmişti ancak. Helikopterin kızakları yere değer değmez Servaz kusmak için santralin tuvaletlerine doğru koşmuştu.

Lavabo sıraları arasında sıkışarak arkaya döndü. Tükenmez ya da keçeli kalemle yapılmış grafitiler bazı kapıları amaç dışı kullanmıştı:

DAĞLAR FATİHİ BİB... (sıradan bir övünme). KALTAK SOFİA... (peşinde de bir cep telefonu numarası). MÜDÜR SALAĞIN TEKİ... (bir ipucu mu?). Sonra, Keith Haring tarzı, kuyruk olmuş birbirlerini arkadan düzen bir yığın ufak insanı temsil eden bir çizim.

Servaz cebinden Margot'nun geçen yaş gününde hediye etmiş olduğu küçük dijital fotoğraf makinesini çıkardı, kapılara yaklaştırdı ve tek tek fotoğraflarını çekti.

Sonra dışarı çıktı ve koridordan geçerek salona girdi.

Dışarıda yeniden kar yağmaya başlamıştı.

"Daha iyi misin?"

Irène Ziegler'in gülümseyişinde samimi bir hoşgörü vardı.

"Evet."

"Şu işçileri sorgulayalım mı?"

"Sizce bir sakıncası yoksa, tek başıma sorgulamayı tercih ederim."

Yüzbaşı Ziegler'in güzel yüzünün karardığını gördü. Dışarıdan, gazetecilerle konuşmakta olan Cathy d'Humières'in sesi geliyordu. Klişe cümle kalıpları, teknokratların alışıldık üslubu.

"Tuvaletlerdeki duvar yazılarına bakarsanız nedenini anlarsınız," dedi. "Bir erkeğin yanında belki bazı bilgiler verebilirler... ama bir kadın varsa susabilirler."

"Pekâlâ. Ama bu soruşturmada iki kişi olduğumuzu unutmayın, başkomiser."

Beş adam, Servaz'ın içeri girişini, kaygı, bıkkınlık ve öfke karışımı bakışlarla takip etti. Servaz onların sabahtan beri bu odaya kapatılmış olduklarını hatırladı. Yiyecek içecek bir şeyler verdikleri görülüyordu. Pizza ve sandviç artıkları, boş fincanlar ve dolu küllükler büyük konferans masasını doldurmuştu. Sakalları uzamıştı. Issız bir adaya düşmüş kazazedeler kadar hırpani bir halleri vardı. Aşçı hariç. Dazlak, parlak kafalı, kulak kepçeleri halkalarla delik deşik sakallı biriydi.

"Merhaba," dedi.

Cevap gelmedi. Belli belirsiz doğruldular. Görünümü karşısında şaşırdıklarını bakışlarından anladı. Cinayet masasından bir komiser geleceğini söylemişlerdi onlara. Oysa karşılarına, kırk yaşlarında, formunda görünen, tıraşsız, kadife ceketli, yıpranmış kot pantolonlu, profesör ya da gazeteci tipli biri çıkmıştı. Servaz, tek kelime etmeden, yağ lekeli pizza kutusunu ve dibindeki kahvede izmaritlerin yüzdüğü bir fincanı eliyle iterek, kıçını masanın kenarına koydu, koyu renk saçlarını eliyle düzeltip adamlara doğru döndü.

Hepsini tek tek süzdü. Her birine bir süre baktı. Hepsi gözlerini kaçırdı. Biri hariç.

"İlk gören kim?"

Odanın bir köşesinde oturan biri elini kaldırdı. Kareli bir gömleğin üzerine, "UNIVERSITY OF NEW YORK" yazılı, kısa kollu bir tişort giymişti.

"Adınız nedir?"

"Huysmans."

Servaz ceketinden not defterini çıkardı.

"Anlatın."

Huysmans iç çekti. Son saatlerde sabrı epey zorlanmıştı. Genellikle sabırlı biri değildi. Hikâyesini en az altı kez anlatmıştı. Bu yüzden biraz mekanik bir anlatıya dönüşmüştü.

"Platforma ayak basmadan yeniden aşağıya indiniz. Neden?"

Sessizlik.

"Korkudan," diye itiraf etti sonunda, konuşan adam. "Herif hâlâ civarda olabilirdi. Ya da tünellere saklanmış olmasından korkmuştuk."

"Bir erkek olduğunu size düşündürten ne?"

"Bunu yapan bir kadın gördünüz mü siz?"

"İşçiler arasında kavga dövüş var mı?"

"Her yerde olduğu kadar," dedi bir diğeri. "Sarhoş kavgaları, kadın hikâyeleri, kişiliğini bulamamış tipler. Hepsi bu."

"Sizin adınız nedir?" diye sordu Servaz.

"Etcheverry, Gratien."

"Yukarıda hayat güç olmalı, öyle değil mi?" dedi Servaz. "Riskler, tecrit, bir arada yaşama... Gerilim yaratır."

"Yukarı gönderdikleri adamlar dayanıklıdır, komiser. Müdür size söylemiş olmalı. Yoksa aşağıda kalırlar."

"Komiser değil, başkomiser. Yine de fırtınalı günler, kötü hava falan. Sigortaları attıracak her şey var, öyle değil mi?" diye ısrar etti. "İrtifa arttıkça uyumak güçleşirmiş."

"Doğru."

"Açıklar mısınız?"

"İlk gece irtifadan ve çalışmaktan imanımız gevrediğinden külçe gibi uyuruz. Ama sonra, giderek daha az uyunur. Son geceler, ancak iki üç saat uykuyla geçer. Dağ böyledir. Hafta sonları kendimizi toparlarız."

Servaz yeniden onlara baktı. Konuşmayı onaylamak için çoğu başını sallıyordu. Güçlüklere dayanıklı bu adamları inceledi. Yüksek öğrenim yapmamış, kendilerini bilgili görmeyen, kolay para peşinde de koşmayan ama herkesin çıkarına olan güç bir işi sessiz sedasız yerine getiren insanlar... Aşağı yukarı onunla aynı yaştaydılar. Kırk ile elli arasında. En genci otuz. Servaz aniden kendi yaptığı şeyden utanç duydu. Sonra, bakışları yeniden aşçının kaçamak bakışıyla karşılaştı.

"Bu at size bir şey ifade ediyor mu? Onu tanıyor musunuz? Daha önce gördünüz mü?"

Hepsi şaşkınlıkla ona baktı. Sonra olumsuz anlamda başlarını hafifçe salladılar.

"Yukarıda daha önce kaza oldu mu?"

"Çok," cevabını verdi Etcheverry. "Sonuncusu iki yıl önce oldu. Birinin eli koptu."

"Şimdi ne yapıyor?"

"Aşağıda çalışıyor, bürolarda."

"Adı ne?"

Etcheverry tereddüt etti. Yüzü kızardı. Rahatsız bir havada diğerlerine baktı.

"Schaab."

Servaz bu Schaab hakkında bilgi edinmesi gerektiğini düşündü: *Bir at başını kaybediyor / bir işçi elini kaybediyor...*

"Ölümcül kazalar var mı?"

Etcheverry yeniden "Yok!" anlamında bir hareket yaptı.

Servaz en yaşlılarına döndü. Kaslı kollarını ortaya çıkaran kısa kollu bir tişort giymiş, güçlü biri. Aşçıyla birlikte, henüz konuşmamış olan tek kişi oydu. Servaz'ın karşısında bakışlarını kaçırmayan tek kişi aynı zamanda. Soluk gözlerinde meydan okuyan bir ışıltı da parıldıyordu. Düz ve özelliksiz bir yüz. Soğuk bakışlar. Kıt zekâlı biri. Nüanstan yoksun. Kuşkuya yer vermeyen biri olduğunu düşündü Servaz.

"En kıdemli siz misiniz?"

"Evet," dedi adam.

"Burada ne kadardır çalışıyorsunuz?"

"Yukarıda mı aşağıda mı?"

"Hem yukarıda hem aşağıda."

"Yirmi üç yıldır yukarıda. Toplam kırk iki."

Düz, eğilip bükülmeyen bir ses. Bir dağ gölü kadar durgun.

"Adınız nedir?"

"Neden öğrenmek istiyorsun?"

"Soruları ben soruyorum, tamam mı? Evet, adın ne?" dedi Servaz. Sen diye hitap eden adama aynı şekilde karşılık vermişti.

"Tarrieu," dedi adam. Laf, ağzından kerpetenle çıkmıştı. Alınmıştı.

"Kaç yaşındasın?"

"Altmış üç."

"İdareyle ilişkiler nasıl? Çekinmeden konuşabilirsiniz. Buradan çıkmayacak. Biraz önce tuvaletlerde bir yazı okudum. 'Müdür salağın teki' diye."

Tarrieu kısmen küçümseyen, kısmen eğlenen bir sırıtışla baktı.

"Doğru. Ama intikam almak isteseydik, yukarıda onu bulmamız gerekirdi, o atı değil. Sen de öyle düşünmüyor musun, polis *efendi*?"

"İntikamdan söz eden kim?" diye karşılık verdi Servaz, aynı tonda. "Soruşturmayı benim yerime yürütmek ister misin? Polis mi olmak istiyorsun?"

Gülüşmeler işitildi. Servaz, Tarrieu'nün yüzünün suda dağılan bir mürekkep bulutu gibi şiddetli bir kırmızılıkla kaplandığını gördü. Adamın şiddete yatkın olduğu belliydi. Ama nereye kadar? Her daim karşısına çıkan soruydu bu. Tarrieu karşılık vermek için ağzını açtı. Sonra, son anda caydı.

"Hayır," dedi, nihayet.

"İçinizden binicilik merkezini bilen var mı?"

Kulakları küpeli aşçı rahatsız bir havada elini kaldırdı.

"Adınız?"

"Marousset."

"Ata mı biniyorsunuz, Marousset?"

Tarrieu arkasından kıkırdadı. Diğerleri de onun peşinden. Servaz öfkelendiğini hissediyordu.

"Hayır... ben aşçıyım... Ara sıra Bay Lombard'ın aşçısına yardıma giderim... şatoya... şenliklerde... kutlamalarda... 14 Temmuz'da... Binicilik merkezi hemen yanındadır..."

Marousset'nin, gözbebekleri iğne başı kadar büyük, açık renk iri gözleri vardı. Sürekli terliyordu.

"O atı, onu daha önce gördünüz mü?"

"Ben atlarla ilgilenmem. Belki görmüşümdür... Orası at dolu..."

"Ya Bay Lombard, o sizi sık görür mü?"

Marousset hayır anlamında işaret etti.

"Yılda bir kez oraya giderim... ya da iki... Mutfaktan da neredeyse hiç çıkmam..."

"Ama yine de ara sıra onu gördüğünüz olur, değil mi?"

"Evet."

"Fabrikaya geldiği olur mu?"

"Lombard buraya mı gelecek?" dedi Tarrieu, alaycı bir tonda. "Bu fabrika Lombard için kum tanesidir. Sen çimenlerini kırparken her tutamını inceler misin?"

Servaz diğerlerine doğru döndü. Hafif bir baş hareketiyle bu sözleri onaylıyorlardı.

"Lombard başka yerlerde yaşar," diye devam etti Tarrieu, aynı kışkırtıcı ses tonuyla. "Paris'te, New York'ta, Antiller'de, Korsika'da... Bu fabrikayı önemsediği yok. Babası vasiyetinde korunmasını istediği için elinde tutuyor. Ama kesinlikle burada bir işi olmaz."

Servaz başını salladı. İğneleyici bir karşılık vermek isterdi ama neye yarar? Belki de Tarrieu'nün gerekçeleri vardı. Belki günün birinde karşısına yozlaşmış ya da yetersiz polisler çıkmıştı. *İnsanlar buzdağı gibidir*, diye düşündü. *Yüzeyin altında söylenmeyenlerden, acı ve sırlardan oluşan büyük bir kitle yatar. Kimse gerçekten göründüğü gibi değildir.*

"Sana bir öğütte bulunayım mı?" dedi aniden Tarrieu.

Servaz, işkillenerek donup kaldı. Fakat adamın ses tonu değişmişti. Düşmanca değildi. Küçümseyici ya da alaycı da değildi.

"Seni dinliyorum."

"Bekçiler," dedi kıdemli işçi. "Bizimle vakit kaybedeceğine bekçileri sorgulamalısın. Onları sars biraz."

Servaz gözlerine derin derin baktı.

"Neden?"

Tarrieu omuz silkti.

"Polis olan sensin," dedi.

Servaz koridor boyunca ilerledi. Döner kapılardan geçti. Kendini aniden aşırı ısıtılmış bir atmosferden çıkıp salonun dondurucu havasında buldu. Dışarıda yanıp sönen flaşlar, salonu kesik kesik aydınlıklarla

ve kaygı verici büyük gölgelerle dolduruyordu. Servaz arabasına binen Cathy d'Humières'i fark etti. Akşam oluyordu.

"Eee?" diye sordu Ziegler.

"Bu adamlarda muhtemelen bir şey yok. Ama içlerinden ikisine dair ek bilgi istiyorum. İlki, Marousset. Aşçı. İkincisinin adı Tarrieu. Bir de Schaab denen biri. Geçen yılki bir kazada adamın eli kopmuş."

"Ya diğer ikisi? Neden özellikle onlar?"

"Basit bir araştırma."

Marousset'nin bakışları gözünün önüne geldi.

"Narkotiktekilerle bağlantı kurulsun. Veri tabanlarında bu aşçı var mı, bakılsın."

Yüzbaşı Ziegler ona dikkatle baktı ama bir şey demedi.

"Komşuların soruşturması ne âlemde?" diye sordu Servaz.

"Santral yolu üzerindeki köylerde yaşayanları sorguluyoruz. Bu gece bir arabanın geçtiğini gören var mı diye... Şu ana dek bir sonuç yok."

"Başka?"

"Dışarıdaki, santral duvarlarındaki yazılar. Civarda dolaşan grafiticiler varsa, bir şey görmüş ya da işitmiş olabilirler. Bu tür mizansenler, hazırlık, mihenk noktası falan gerektirir. Dönüp dolaşıp bekçilere geliyoruz. Belki de yazıları kimin yazdığını biliyorlardır. Neden hiçbir şey işitmemişler ki?"

Servaz, Tarrieu'nün sözlerini düşündü. Maillard onların yanına gitmişti. Küçük bir deftere notlar alıyordu.

"Ya Wargnier Enstitüsü?" dedi Servaz. "Bir yandan bir delinin işlediği bariz bir eylem var, diğer yanda buradan birkaç kilometre ötede kapatılmış cani deliler. Enstitü müdürü kalanların hiçbirinin kaçmadığına dair güvence verse bile, bunu tamamen araştırmak gerekiyor." Önce Ziegler'e, sonra Maillard'a baktı. "Yanınızda bir psikiyatr var mı?"

Ziegler ile Maillard bakıştılar.

"Bir psiko-kriminolog birkaç gün içinde gelecek," diye cevap verdi Ziegler.

Servaz belli belirsiz kaşlarını çattı. *Bir at için bir psiko-kriminolog...* Jardarmanın başka birçok alanda olduğu gibi bu alanda da polisten fersah fersah ilerde olduğunu biliyordu ama bu yine de biraz fazla abartı değil miydi? Jandarma bile kendi uzmanlarını bu kadar kolay seferber edemezdi.

Éric Lombard'ın kolu gerçekten uzunmuş...

"Bizim burada olmamız sizin şansınız," diye dalga geçti Ziegler, onu düşüncelerinden çekip çıkararak. "Yoksa bağımsız bir uzman çağırtmanız gerekecekti."

Karşılık vermedi. Ziegler'in lafı nereye getirmek istediğini biliyordu. Polisler, suçluların profillerini jandarma gibi kendileri çıkaramadığından, genellikle dışarıdan uzmanlara başvuruyorlardı. Bunlar da bu tür işlerde her zaman uzman olmayan psikologlar oluyordu.

"Aynı zamanda, altı üstü bir at," cevabını verdi Servaz inançsızca.

Ziegler'e baktı. Irène Ziegler gülmüyordu. Tersine, yüz hatlarında gerilim ve kaygı okudu. Ziegler'in bakışı sorularla doluydu. *Bu hikâyeyi hiç hafife almıyor*, diye düşündü Servaz. Bu iç karartıcı eylemin belki de daha ciddi bir şeyleri gizlediği fikri onun içinde de filizleniyordu.

5

"*Zaman Makinesi*'ni okudunuz mu?"

Boş koridorlarda yürüyorlardı. Çınlayan ayak sesleri, psikiyatrın gevezeliğiyle birlikte Diane'ın kulaklarını dolduruyordu.

"Hayır," cevabını verdi.

"Sosyalist H. G. Wells, teknolojik ilerleme, toplumsal adalet ve sınıf mücadeleleri sorunlarını kafaya takmıştı. *Doktor Moreau'nun Adası*'yla genetik mutasyonları ya da *Görünmez Adam*'la bilimin çılgınlıkları gibi temaları herkesten önce o ele aldı. *Zaman Makinesi*'nde anlatıcısının gelecekte yolculuk ettiğini hayal eder. İngiltere, barışçıl ve kaygısız bir halkın, Eloilerin yaşadığı bir yeryüzü cenneti olmuştur." Diane'a bakmaya devam ederek yeni bir kutuya kartını soktu. "Eloiler burjuva toplumunun ayrıcalıklı katmanlarından gelmektedir. Önceki binlerce yıl boyunca öyle bir konfor ve istikrar düzeyine erişmişlerdir ki zekâları zayıflamıştır. Entelektüel düzeyleri beş yaşında bir çocuğunkine denktir. Yüzyıllar boyunca hiç çaba harcamaları gerekmediğinden, çok kolay yorulmaktadırlar. Tatlı ve neşeli güzel yaratıklar. Ama aynı zamanda ürkütücü bir ilgisizlik. İçlerinden biri başkalarının gözü önünde boğulsa, bir tanesi bile yardımına koşmaz."

Diane onu yarın kulak dinliyordu. Diğer kulağıyla ise bir yaşam işareti, insanlık işareti yakalamaya, kendine bu labirentte bir mihenk noktası bulmaya çalışıyordu.

"Gece olduğunda anlatıcı daha da korkunç başka bir gerçeklik keşfeder. Eloililer yalnız değildir. Yerin altında ikinci bir ırk yaşamaktadır. Çirkin ve korkunç Morloklar. Onlar proletaryanın soyundan gelirler. Efendilerinin tamahkârlığı yüzünden, farklı bir ırk olacak kadar üst sınıflardan giderek uzaklaşmışlardır. Diğerleri ne kadar zarifse bunlar da o kadar çirkindir. Tünellerin ve kuyuların dibine

atılmışlardır. Işığa olan alışkanlıklarını öylesine yitirmişlerdir ki ancak gece olduğunda inlerinden çıkarlar. Bu nedenle, güneş batar batmaz, Eloiler düşsel güzellikteki kırlık bölgelerden kaygıyla kaçıp harabe halindeki saraylarında toplanırlar. Çünkü Morloklar hayatta kalmak için yamyam olmuştur..."

Diane psikiyatrın gevezeliğinin kendisini giderek sinirlendirdiğini hissediyordu. Lafı nereye getirmek istiyordu ki? Adamın konuşmasının dinlenmesinden hoşlandığı kesindi.

"Bizim toplumlarımızın oldukça kesin bir tarifi değil midir bu? Bir yanda, refah ve güvenlik içinde zekâsı ve iradesi zayıflamış, bencilliği ve ilgisizliği artmış Eloiler. Diğer yanda eskinin dersini, korkuyu onlara hatırlatan leşçiler. Siz ve ben Eloiliyiz, Bayan Berg... misafirlerimiz ise Morlok."

"Biraz fazla basitleştirici bir bakış değil mi bu?"

Diane'ın saptamasını görmezden geldi.

"Bu hikâyenin kıssadan hissesi nedir biliyor musunuz? Çünkü böyle bir şey var elbet. Wells, zekâ gerilemesinin... tehlike yokluğunun doğal sonucu olduğunu düşünüyordu. Çevresiyle kusursuz uyum içindeki bir hayvan basit bir mekanizmadır. Doğa, ancak alışkanlığın ve içgüdünün yetmediği yerde zekâya çağrı yapar. Zekâ, değişimin ve *tehlikenin olduğu yerde* gelişir."

Bütün yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle Diane'a uzun uzun baktı.

"Personelden söz etsek," dedi Diane, "şu ana dek pek bir kimseyle karşılaşmadık. Her şey otomatik mi?"

"Otuz kadar hasta bakıcı çalışıyor. Ayrıca altı hemşire, bir doktor, bir seksolog, bir baş aşçı, mutfakta ve servis bölümünde yedi personel, dokuz bakım görevlisi. Hepsi yarı zamanlı elbette. Bütçe kısıtlamaları bunu gerektiriyor. Geceleri çalışanlar üç hasta bakıcı, başhemşire, aşçı ve... ben hariç. Geceleri burada altı kişi yatıyoruz. Bir de bekçiler. Umarım onlar yatmıyordur." Kuru ve kesik bir kahkaha attı. "Sizinle birlikte yedi olacağız," diye bağladı sözünü, gülümseyerek.

"Altı kişi... Seksen sekiz hasta için, öyle mi?"

Kaç bekçi var ki, diye düşündü hemen. Çalışanların bu koca binayı geceleyin boşalttıklarını, ıssız koridorların dibinde kapalı tutulan seksen sekiz tehlikeli psikopatla baş başa kaldıklarını düşünerek ürperdi.

Xavier onun rahatsızlığını hissetmişti. Daha da gevrek bir gülümseyiş kapladı yüzünü. Aynı zamanda bir petrol birikintisi kadar kara ve parlak gözlerini ona dikti.

"Size söyledim. Güvenlik sistemi çok sağlam. Hatta gereksiz denecek kadar sağlam. Wargnier Enstitüsü kuruluşundan bu yana hiçbir kaçma teşebbüsüne, hatta önemli denebilecek herhangi bir olaya tanık olmamıştır."

"Ne tür ilaçlar kullanıyorsunuz?"

"Sizin de bildiğiniz gibi, obsesyon tedavisinde kullanılan ilaçların klasik ilaçlardan daha etkili olduğu görülmüştür. Temel yaklaşımımız, LHRH türünde hormonal bazlı ilaçlarla SSRI anti-depresan tedaviyi birleştirmek. Bu tedavi doğrudan doğruya cinsel faaliyete bağlı hormon üretimi üzerinde etkili oluyor ve obsesif rahatsızlıkları azaltıyor. Bu uygulamanın A ünitesinde kalan yedi misafirimiz üzerinde hiç etkisi yok elbette..."

Büyük bir salona varmışlardı. Gözenekli basamaklarının ardından kaba taştan duvar görünen bir merdiven yükseliyordu. Diane bunun, geldiğinde gördüğü ve hapishane gibi dizi dizi küçük pencerenin açıldığı dev sur olduğunu düşündü. Taş duvarlar, beton merdiven, beton zemin... Diane bu binanın asıl yapılış amacının ne olabileceğini düşündü. Geniş camlar gecenin yavaş yavaş yuttuğu dağlara bakıyordu. Camın ardındaki erken çökmüş karanlık onu şaşırtmıştı. Zamanın geçtiğini fark etmemişti. Aniden, yakınında sessiz bir gölge belirince Diane şaşkınlıktan sıçradı.

"Bayan Berg, size başhemşiremizi tanıtayım. Élisabeth Ferney. 'Şampiyonlarımız' nasıllar bu akşam, Lisa?"

"Biraz sinirliler. Nasıl olmuş bilmiyorum ama santralden haberleri var."

Soğuk, otoriter bir ses. Başhemşire, kırk yaşlarında, uzun boylu bir kadındı. Yüz hatları biraz fazla ciddi olsa da hoş denebilirdi. Kahverengi saçlar, tepeden bakan bir hal, dolaysız ama savunma durumunda bir bakış. Son cümleyi işiten Diane, yol üzerindeki barajı hatırladı.

"Gelirken jandarmalar durdurdu beni?" dedi. "Ne oldu?"

Xavier cevap verme zahmetine bile katlanmadı. Diane aniden kendini ihmal edilmiş hissetti. Lisa Ferney kahverengi gözlerini ona doğru çevirdi, sonra tekrardan psikiyatra baktı.

"Onu bu akşam A ünitesine götürmeyi düşünmüyorsunuzdur, umarım?"

"Bayan Berg bizim yeni... *psikoloğumuz*, Lisa. Bir süre burada. Ve her yere girebilecek."

Başhemşirenin gözleri yine Diane'ın üzerinde takılıp kaldı.

"Bu durumda sık görüşeceğiz sanırım," diye yorum yaptı Lisa Ferney, merdivenlerden çıkarken.

Beton merdiven, binanın en tepesindeki yeni bir kapıya uzanıyordu. Bu kapı camlı değildi. Çok kalın bir çelikten yapılmış ve dikdörtgen şeklinde de bir mazgal açılmıştı. Diane, mazgaldan, ilkine benzer ikinci bir kapı daha gördü. Bir ara bölmeydi demek ki. Tıpkı denizaltılarda ya da banka mahzenlerinde olduğu gibi. Çelik kapı pervazının üzerindeki bir kamera onları filme alıyordu.

"İyi akşamlar, Lucas," dedi Xavier, başını objektife doğru kaldırarak. "Kapıyı açar mısın bize?"

İki diyotlu bir lamba kırmızıdan yeşile döndü ve Xavier ağır çelik kapıyı çekti. İçeri girdiklerinde kapının kilitlenmesini sessizce beklediler. Bu kapalı mekânda, Diane, mineral ve metal kokusunun üzerinde, yanında ayakta duran başhemşirenin parfümünün kokusunu da aldı. İkinci kapıdan gelen ani ve uzun bir uluma Diane'ı ürpertti. Çığlığın yatışması zaman aldı.

"A ünitesindeki yedi misafire," dedi Xavier, sanki ulumayı fark etmemiş gibi, "size söylediğim gibi, özel türde bir tiksinti terapisi

uyguluyoruz. Bir tür 'ıslah etme' çalışması." Bu kelimeyi ikinci kez kullanıyordu. Diane yine gerildi. "Tekrar ediyorum. Bu kişiler katıksız sosyopattır. Vicdan azabı yok, empati yok, iyileşme umudu yok. Bu ıslah etme çalışması dışında asgari bir terapiyle yetiniyoruz. Örneğin serotonin oranını düzenli olarak kontrol ediyoruz. Kandaki serotonin oranının çok düşük olması itkisellik ve şiddete eşlik eder. Geriye ise, onlara hiç zarar verme fırsatı vermemek kalıyor. Bu canavarlar hiçbir şeyden korkmazlar. Asla dışarı çıkamayacaklarını biliyorlar. Hiçbir tehdit, hiçbir otorite onlara etki etmez."

Bir sinyal sesi işitildi ve Xavier manikürlü parmaklarını ikinci çelik kapıya koydu.

"CEHENNEME HOŞ GELDİNİZ, BAYAN BERG. Ama bu akşam değil. Hayır, bu akşam değil, Lisa haklı. Bu akşam ben tek başıma giriyorum. Lisa sizi geri götürecek."

Servaz ikinci bekçiye dikti gözlerini.

"Hiçbir şey işitmedin demek, öyle mi?"

"İşitmedim."

"Televizyon yüzünden mi?"

"Ya da radyo," cevabını verdi adam. "Televizyon seyretmiyorsak, radyo dinliyoruzdur."

"Sesi sonuna kadar açık olarak mı?"

"Oldukça yüksek sesle, evet."

"Peki, bu gece ne izlediniz ya da dinlediniz?"

Yutkunma sırası bekçideydi. Jandarmalardan sonra bu polis. Olayları üçüncü kez anlatıyordu.

"Futbol maçı: Marsilya / Atletico Madrid."

"Maçtan sonra da DVD izlediniz, öyle mi?"

"Öyle."

Neon lambasının ışığında kafası parıldıyordu. Saçları kısacık kesilmişti. Servaz tam ortada bir yara izi görüyordu. Daha odaya girer

girmez, içgüdüsel olarak, ona "sen" diye hitap etmeye karar vermişti. Bu tür kişilerin yaşam alanına balıklama atlamak, işi sıkı tuttuğunu hissettirmek gerekiyordu.

"Film neydi?"

"Korku filmi... B filmi. *Gecenin Gözleri.*"

"Sesi nasıldı?"

"Yüksekti. Söyledim size."

Servaz'ın uzun suskunlukları bekçiyi rahatsız ediyordu. Açıklama yapma ihtiyacı duydu.

"Meslektaşım biraz ağır işitir de... Hem burada yalnızız. Niye rahatsız olalım ki?"

Servaz anlamış gibi onayladı. Neredeyse kelimesi kelimesine diğer bekçinin laflarıydı.

"Bir futbol maçı ne kadar sürer?"

Bekçi ona sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi baktı.

"Kırk beşer dakikadan iki yarı... Fazladan da devre arası ve oyunun duraklamaları... İki saat. Kabaca..."

"Ya film?"

"Bilmem... Bir buçuk saat... İki saat..."

"Maç kaçta başladı?"

"Avrupa kupasıydı. 20.45'te."

"Hımm... Böylece aşağı yukarı saat yarım etti... Ya sonra, devriyeye çıktınız mı?"

Bekçi süklüm püklüm bir havada başını eğdi.

"Hayır."

"Neden?"

"Bir başka film seyrettik."

Servaz öne eğildi. Camda kendi yansısını yakaladı. Dışarısı kapkaranlıktı. Sıcaklık sıfırın altına düşmüş olmalıydı.

"Yine bir korku filmi mi?"

"Hayır..."

"Ne peki?"

"Porno..."

Servaz tek kaşını kaldırdı. Acımasız ve yoldan çıkmış bir ifadeyle bütün dişlerini göstererek gülümseyip adama baktı. Bir anda bir çizgi film kahramanı havasına bürünmüştü.

"Hımm, anlıyorum... Saat kaça kadar?"

"Bilmem. Yaklaşık iki saat..."

"Olur şey değil! Ya sonra?"

"Sonra ne?"

"Devriyeye çıktınız mı?"

Bu kez bekçinin omuzları kesin olarak çöktü.

"Hayır."

"Bir film daha mı?"

"Hayır, yatmaya gittik."

"Devriyeye çıkmanız gerekmiyor muydu?"

"Evet."

"Ne sıklıkta çıkarsınız?"

"Her iki ya da üç saatte bir."

"Ve yanılmıyorsam, bu gece bir kez bile devriyeye çıkmadınız?"

Bekçi ayakkabılarının burnuna bakıyordu. Küçük bir lekeye takılıp kalmış bir hali vardı.

"Çıkmadık..."

"Duyamadım."

"ÇIKMADIK."

"Neden?"

Bu kez bekçi başını kaldırdı.

"Dinleyin... Kışın ortasında buraya gelme fikri kimin aklına gelir ki? Asla kimse olmaz... Çöldür burası... Devriye gezmek neye yarar bu durumda?"

"Ama size yine de bunun için para ödeniyor, öyle değil mi? Ya duvarlardaki yazılar?"

"Kimi zaman buraya kadar çıkan gençler... Ama yalnızca mevsim elverdiğinde..."

Servaz biraz daha eğildi. Yüzü bekçinin yüzünün birkaç santim ötesindeydi.

"Bu durumda film sırasında eğer bir araba çıkmışsa, işitemezdiniz, öyle mi?"

"Evet."

"Ya teleferik?"

Bekçinin kısa bir an tereddüt ettiği Servaz'ın gözünden kaçmamıştı.

"Benzer durum."

"Emin misin?"

"Şey... Evet..."

"Ya titreşimler?"

"Ne titreşimi?"

"Teleferik titreşim yayıyor. Ben hissettim. Siz bu gece hissetmediniz mi?"

Yine tereddüt.

"Filme dalmıştık."

Yalan söylüyordu. Servaz, yalan söylediğine emindi. Jandarmalar gelmeden önce birlikte tezgâhladıkları bir sürü yalan. Aynı cevaplar, aynı tereddütler.

"Bir maç, artı iki film. Beş saat eder," diye hesapladı Servaz. Yazar kasaya hesap giren bir restoran sahibi gibiydi. "Ama bir film sırasında sürekli gürültü olmaz, öyle değil mi? Filmde sessizlik alanları vardır. Korku filminde bile... *Özellikle* korku filminde... Gerilim yükseldiğinde, beklenti doruğa çıktığında..." Servaz iyice eğildi. Yüzü neredeyse bekçininkine değecekti. Pis kokan soluğunu hissedebiliyordu – ve de korkusunu. "Aktörler bütün zamanlarını çığlıklar atarak ve kendilerini boğazlatarak geçirmezler, öyle değil mi? Ya teleferik, ne

kadar zamanda yukarı çıkıyor? On beş dakika mı? Yirmi mi? İnişi de aynı. Nereye varmak istediğimi anlıyor musun? Teleferiğin gürültü patırtısının filmin gürültüleriyle tamamen örtülmesi için çok büyük bir tesadüf olması gerekir, değil mi? Ne dersin?"

Bekçi, köşeye sıkışmış hayvan bakışı fırlattı.

"Bilmiyorum," dedi. "Belki önceydi... ya da maç sırasında... Sonuçta, bir şey işitmedik."

"Şu DVD hâlâ yanınızda mı?"

"Şey... evet..."

"Pekâlâ. Küçük bir tekrar yapalım. Bakalım, sizin şu çok özel küçük gösterinizin bütün bu gürültüyü örtmesi gerçekten mümkün mü? Bir futbol maçıyla da deneriz. Hatta bir de pornoyla... Her şey iyice netleşsin diye."

Servaz bekçinin yüzünden terler damladığını gördü.

"Biraz içmiştik," lafı çıktı ağzından. Öyle alçak sesle söylemişti ki Servaz tekrarlatmak zorunda kaldı.

"Anlamadım?"

"*İçmiştik...*"

"Çok mu?"

"Az sayılmaz."

Bekçi ellerini kaldırdı. Avuç içleri yukarı bakıyordu.

"Dinleyin... Burada kış geceleri nasıldır bilemezsiniz, komiser. Çevreye göz attınız mı? Gece olduğunda sanki dünyada yapayalnızmışsınız gibi gelir insana. Sanki... sanki hiçbir yerin ortasındaymışsınız gibi... Issız bir adada... Bir kar ve buz okyanusunun ortasında kaybolmuş bir ada," diye ekledi şaşırtıcı bir şiirsellikle. "Santralden kimse geceleyin burada ne yapıldığıyla ilgilenmez. Onların gözünde biz görünmeziz, yokuz. Tek istedikleri, kimsenin gelip malzemeyi sabote etmemesi."

"Komiser değil, başkomiser. Ama yine de biri buraya kadar çıkmayı, kapıyı kırmayı, teleferiği çalıştırmayı ve ölü bir atı bindirmeyi

başardı," dedi Servaz sabırla. "Bütün bunlar vakit alır. Ve fark edilmeden olmaz."

"Pencere kanatlarını kapatmıştık. Gece fırtına vardı. Isıtıcı da iyi çalışmıyor. İyice giyiniyoruz, ısınmak için bir tek atıyoruz ve rüzgârın sesini işitmemek için de televizyonu ya da radyoyu sonuna kadar açıyoruz. Olur da kafamız iyiyse, fırtına gürültüsü sanmış olabiliriz. İşimizi yapmadığımız doğru. Ama at bizim işimiz değil."

Bir puan aldı, diye düşündü Servaz. Burada fırtınanın ne anlama gelebileceğini kolaylıkla hayal edebilirdi. Bora, kar, tipi, her taraftan rüzgâr alan ıssız eski binalar, gıcırdayan kapı ve pencereler... Elementlerin denetlenemeyen öfkesi karşısında ilk insanların kapıldığına benzer içgüdüsel bir korku. İki kişi bile olsalar çetin bir iş!

Tereddüt etti. İki adamın yorumları uyuşuyordu. Yine de inanmıyordu. Ne boşa koysa doluyordu, ne doluya koysa boşalıyordu. Servaz'ın emin olduğu tek bir şey vardı: *Yalan söylüyorlardı.*

"Yani?"

"İfadeleri birbirini tutuyor."

"Evet."

"Biraz fazla denk düşüyor."

"Bence de."

Maillard, Ziegler ve Servaz, soluk bir neon ışığının aydınlattığı penceresiz küçük bir odada toplanmışlardı. Duvardaki bir afişte, "İş hekimi, mesleki risklerin önlenmesi ve saptanması" yazıyordu. Yanında da talimatlar ve bir telefon numarası vardı. İki jandarmanın yüzünden yorgunluk okunuyordu. Servaz kendi durumunun da aynı olduğunu biliyordu. Bu saatte ve bu yerde kendilerini her şeyin sonuna gelmiş gibi hissediyorlardı: Yorgunluğun sonu, dünyanın sonu, gecenin sonu...

Birisi kahve dolu fincanlar getirmişti. Servaz saatine baktı: 05.32. Santral müdürü, donuk yüzü ve kırmızı gözleriyle herkesi selamladıktan sonra, iki saat önce evine dönmüştü. Servaz, Ziegler'in taşınır

küçük bir bilgisayarın tuşlarına basıp durduğunu görünce kaşlarını çattı. Yorgunluğuna rağmen, Ziegler raporunu yazmaya yoğunlaşmıştı.

"Daha birbirlerinden ayrılmadan önce söyleyecekleri şey konusunda hemfikir olmuşlar," sonucuna vardı, kahvesini yudumlarken. "Ya kandırıyorlar ya da saklamaları gereken başka bir şey var."

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Ziegler.

Servaz bir an düşündü, kartondan kahve bardağını buruşturup çöp sepetine attı ama tutturamadı.

"Aleyhlerine bir şey yok elimizde," dedi, kahve bardağını yerden almak için eğilirken. "Bırakılacaklar."

Servaz bekçileri gözünde yeniden canlandırdı. İkisi de güven telkin etmiyordu. Onlar gibi iki tipe on yedi yıllık meslek yaşamında sürüyle rastlamıştı. Sorgudan önce, Ziegler ona bekçilerin *stike* olduğunu söylemişti. Başka deyişle, adları STIC'te (saptanmış yasa ihlallerini belirleme sistemi) yer alıyordu ki bunun hiçbir anlamı yoktu. STIC'te yirmi altı milyon kişinin sicili vardı; az buz değil. Fransız polisine bu "enformatik gözetleme kulesini" kurduğu için Büyük Birader Ödülü veren bireysel özgürlük savunucuları fark etmese de, bunlardan bazıları önemsiz suçlarla ilgili beşinci sınıf ihlallerdi.

Fakat bu ikisinin aynı zamanda adli sicilin bir numaralı bülteninde de yer aldıklarını Ziegler ile birlikte keşfetmişlerdi. İkisi de bahsi geçen suçlara kıyasla nispeten kısa süreli birçok hapis cezası almıştı. Kavga ve şiddetli yaralamalar, ölüm tehditleri, zorla alıkoyma, paraya el koyma... Kısacası şiddetin her türlüsü. Hatta bazılarını arkadaşlarına yapmışlardı. Bütün dünyanın telefon rehberi kadar hacimli adli sicillerine rağmen, bu ikisi hapiste topu topu beş yıl geçirmişti. Sorguları sırasında koyunlar kadar uysal davranmışlar, basit yurttaş olduklarını ve yaşadıklarından ders çıkardıklarını ileri sürmüşlerdi. İfadeleri aynı, samimiyetleri sıfırdı. Yalnızca bir avukatın yutmuş gibi yapacağı alışıldık zevzeklik. Servaz, eğer polis olmasaydı ve onlara aynı soruları ıssız bir otoparkta sormuş olsaydı, boktan bir on beş dakika geçirmiş olacağını ve onların da büyük bir zevkle hakkından geleceklerini içgüdüsel olarak anlamıştı.

Eliyle yüzünü sıvazladı. Irène Ziegler'in güzel gözlerinin altı halka halka olmuştu. Servaz şimdi onu daha da baştan çıkarıcı buluyordu. Üniformasının ceketini çıkarmıştı. Neon ışıkları sarı saçlarında oynaşıyordu. Boynuna baktı. Yakasından küçük bir dövme gözüküyordu. Bir Çin ideogramı.

"Ara verip birkaç saat uyuyalım. Yarınki program nedir?"

"Binicilik merkezi," dedi. "Adamları gönderdim, at bölmesi mühürlendi. Olay yeri inceleme teknisyenleri yarın ilgilenecekler."

Servaz, Marchand'ın kilit kırmaktan söz etmiş olduğunu hatırladı.

"Merkezdeki personelden başlayacağız. Hiç kimsenin bir şey görmemiş ya da işitmemiş olması imkânsız. Yüzbaşı," dedi Maillard'a, "size ihtiyaç olacağını sanmıyorum. Sizi bilgilendiririz."

Maillard başını sallayarak onayladı.

"Öncelikle cevap vermemiz gereken iki soru var. Atın kafası nereye gitti? Bu hayvanı bir teleferiğin tepesine asma zahmetine neden katlandılar? Bu hareketin kuşkusuz bir anlamı vardır."

"Fabrika Lombard Grubu'nun mülkü," dedi Ziegler, "ve Freedom, Éric Lombard'ın gözde atıydı. Onun hedef alındığı kesin."

"Bir suçlama olabilir mi?" dedi Maillard.

"Ya da bir intikam."

"İntikam da suçlama da olabilir," dedi Servaz. "Lombard gibi birinin düşmanları elbette vardır, fakat basit bir rakibin bu türden mizansenlere girişebileceğini düşünemiyorum. Daha ziyade çalışanlar arasında, işten çıkarılanlar, psikiyatrik geçmişi olanlar arasında araştırma yapalım."

"Bir başka hipotez daha var," dedi Ziegler, taşınır bilgisayarını kapatırken. "Lombard, birçok ülkede şubesi olan çokuluslu bir şirketin sahibi. Rusya, Güney Amerika, Güneydoğu Asya... Şirketin yolunun belli bir dönemde mafyalarla, cani gruplarla karşılaşmış olması mümkün."

"Pekâlâ. Bütün bu hipotezleri aklımızda tutalım ve şu an için hiçbirini göz ardı etmeyelim. Civarda düzgün bir otel var mı?"

"Saint-Martin'de on beşten fazla otel var," cevabını verdi Maillard. "Ne tür bir şey aradığınıza bağlı. Ama ben sizin yerinizde olsaydım, Le Russell'i denerdim."

Servaz bilgiyi aklının bir köşesine yazarken bekçileri, onların sessizliklerini, sıkıntılı hallerini düşünüyordu.

"O adamlar korkuyor," dedi aniden.

"Ne?"

"Bekçiler. Bir şey ya da biri onları korkuttu."

6

Servaz cep telefonunun çalmasıyla sıçrayarak uyandı. Çalar saatli radyoya baktı: 08.37. *Lanet olsun!* Zili duymamıştı. Otel sahibesinden kendisini uyandırmasını istemeliydi. Irène Ziegler yirmi dakika içinde gelip onu almış olacaktı. Hemen telefona sarıldı.

"Servaz."

"Yukarıda işler nasıldı?"

Espérandieu'nün sesi... Her zamanki gibi yardımcısı herkesten önce ofisteydi. Servaz onun, bir tutam saçı alnına düşmüş, eşinin seçtiği son moda marka kazağı giymiş, bir Japon çizgi romanı okumakta olduğunu ya da polisin yeni enformatik uygulamalarını test etmekte olduğunu hayal etti.

"Ne desem boş," cevabını verdi banyoya doğru giderken. "Bildik hiçbir şeye benzemediğini söyleyebiliriz."

"Tüh! Ben de görmek isterdim."

"Videoda görürsün."

"Neye benziyor?"

"İki bin metre yükseklikte bir teleferik direğine asılı bir at," cevabını verdi Servaz, boş eliyle duşun ısısını ayarlarken.

Kısa bir sessizlik oldu.

"At mı? Teleferiğin tepesinde, ha?"

"Evet."

Sessizlik uzadıkça uzadı.

"Vay be," diyebildi ancak Espérandieu. Ahizenin hemen yakınında bir şey içiyordu.

Servaz bunun basit bir kahveden ziyade köpüren bir şey olduğuna bahse girebilirdi. Espérandieu moleküller konusunda uzmandı: Uyanıklık molekülleri, uyku molekülleri, hafıza için, güç için moleküller, öksürüğe karşı, nezleye karşı, migrene, mide ağrılarına karşı moleküller... En inanılmazı ise, Espérandieu'nün emekliliğe yakın yaşlı bir polis değil, cinayet masasının ancak otuzundaki genç bir hafiyesi olmasıydı. Tam formundaydı. Garonne boyunca haftada üç kez koşuyordu. Trigliserit ya da kolesterol sorunu yoktu ama kendine bir dizi hayali hastalık icat etmişti ve bunlar, en azından bazıları, üstünde dura dura sonunda gerçek oluyordu.

"Ne zaman dönüyorsun? Burada sana ihtiyaç var. Veletler polisin kendilerini *dövdüğünü* iddia ediyorlar. Avukatları yaşlı adamın sarhoş olduğunu söylüyor," diye devam etti Espérandieu. "Tanıklığının geçersiz olduğunu ileri sürüyor. Tevkif yargıcından büyüğün hemen serbest bırakılmasını istedi. Diğer ikisi evlerine döndüler bile."

Servaz düşündü.

"Ya parmak izleri?"

"Yarından önce çıkmaz."

"Savcıyı ara. Büyüğün dosyasını sürüncemede bırakmasını söyle. Onların yaptığını biliyoruz: Parmak izleri 'öter.' Yargıca anlatsınlar dertlerini. Laboratuvar da acele etsin, söyle."

Telefonu kapattı. Uykudan eser kalmamıştı. Duştan çıkarken, hızla kurulandı ve temiz giysiler giydi. Dişlerini fırçaladı. Irène Ziegler'i düşünerek lavabonun üzerindeki aynada kendini seyretti. Her zamankinden daha uzun süre kendini incelediğini fark etti. Ziegler'in onu nasıl gördüğünü düşündü. Hâlâ genç, kişiliği pek de kötü olmayan ama korkunç yorgun görünümlü biri mi? Biraz kıt zekâ ama etkili bir polis mi? Yalnızlığı, yüzünden ve giysilerinin halinden okunan, boşanmış bir adam mı? Kendini tarif etmesi gerekseydi, ne görürdü? Hiç kuşkusuz gözlerinin altında halkalar, ağzının etrafındaki ve kaşlarının arasındaki dikey kırışıklıklar. Bir çamaşır makinesinin merdanesinden çıkmışa benziyordu. Buna rağmen, bu korkunç halin bunca genişliğine rağmen, genç ve ateşli bir şeyin de varlığını sürdürmeye devam ettiğine

emindi. Hey, böyle birdenbire ona ne oluyordu? Aniden kızışmış bir ergen gibi buldu kendini. Omuz silkip odasının balkonuna çıktı. Le Russell Oteli, Saint-Martin'in yüksek sokakları arasında dikiliyordu. Odasından şehrin çatılarının büyük bölümü görülüyordu. Elleri balkon demirlerinde, karanlığın dar sokaklardan geri çekilişine, yerini aydınlık bir şafağa bırakışına baktı. Sabahın dokuzunda dağların üzerindeki gökyüzü kristal bir kubbe şeffaflığında ve aydınlığındaydı. Tepede, iki bin beş yüz metre yükseklikte buzullar karanlıktan çıkıyor, hâlâ saklanan güneşte parıldıyordu. Tam karşısında eski şehir, tarihsel merkez bulunuyordu. Sol tarafta, nehrin ötesinde belediye blokları. Derin vadinin öte tarafında, iki kilometre ileride bir dalga gibi kabarmış, ağaçlık yüksek yamaç, teleferik hattının geniş hendeğiyle yarılmıştı. Gözetleme kabinindeki Servaz, şehir merkezindeki dar sokakların karanlığında yürüyen, iş yerlerine giden siluetleri, mal taşıyan kamyonların yanan farlarını, pat pat sesler çıkaran motorlar üzerine tünemiş, şehrin kolej ve liselerine giden ergenleri, kepenklerini açan tüccarları görüyordu. Ürperdi. Soğuktan değil. Tepeye asılmış at, bunu yapmış olan ya da olanlar aklına gelmişti.

Balkondan sarktı. Ziegler aşağıda bekliyordu. Görev arabası olan 306'ya yaslanmıştı. Üniforma yerine balıkçı yaka bir kazak ile deri bir ceket giymişti. Omuzdan çapraz bir çanta asmış, bir sigara içiyordu.

Servaz aşağıya indi ve Ziegler'i kahve içmeye davet etti. Servaz ağzına lokma koymamıştı. Yola çıkmadan önce bir şey yemek istiyordu. Ziegler saatine baktı, yüzünü buruşurdu, sonra arabadan çıkarak Servaz'ın peşinden otele girdi. Le Russell, doğru düzgün ısınmayan odaları, bitmek bilmeyen kasvetli koridorları ve silmeli yüksek tavanlarıyla 1930'lu yılların oteliydi. Fakat çiçekli nefis masalarıyla geniş verandalı yemek salonunun nefes kesici bir manzarası vardı. Servaz geniş camların kenarındaki bir masaya yerleşti. Sert bir kahve ile tereyağlı bir dilim ekmek söyledi. Ziegler ise sıkma portakal suyu. Yan masadaki İspanyol turistler –mevsimin ilk turistleriydi– ateşli ateşli konuşuyorlar, çok erkeksi kelimelerle cümlelerini vurguluyorlardı.

Servaz başını çevirince dikkatini çeken bir ayrıntı karşısında düşünceli düşünceli kalakaldı: Irène Ziegler yalnızca sivil giysiler giymekle kalmamış, bu sabah sol burun deliğine camdan süzülen ışıkta parıldayan ince bir gümüş halka da takmıştı. Kızının yüzünde görmeyi bekleyebileceği türden bir takıydı bu ama bir jandarma memurunda değil. *Zaman değişiyor*, diye düşündü.

"İyi uyudunuz mu?" diye sordu Servaz.

"Hayır. Sonunda yarım uyku hapı almak zorunda kaldım. Ya siz?" dedi Ziegler.

"Saatin çaldığını duymadım bile. En azından otel sakin. Turistlerin çoğu henüz gelmemiş."

"İki haftadan önce gelmezler. Bu mevsimde hep sakindir."

"Teleferik kabinlerinin yukarısında," dedi Servaz karşı dağdaki iki sıra direği göstererek, "bir kayak merkezi mi var?"

"Evet. Saint-Martin 2000. Yirmi sekiz pistli, kırk kilometrelik bir alan. Altısının güçlük derecesi en yüksek, dördüne teleferikle çıkılıyor, onu da teleskili. Buradan on beş kilometre ötede de Peyragudes merkezi var. Kayak yapıyor musunuz siz?"

Servaz'ın yüzünde matrak bir ifade belirdi.

"Kayakların üzerine son çıktığımda on dört yaşındaydım. Çok hoş bir anım yok. Ben... *pek sportif* değilimdir..."

"Yine de formda görünüyorsunuz," dedi Ziegler gülümseyerek.

"Siz de öyle."

Tuhaf bir şekilde bu laf Ziegler'i kızarttı. Sohbet kem küm ederek sürüyordu. Önceki gün aynı soruşturmanın içinde yer almış iki polistiler ve mesleki gözlemlerini birbirleriyle paylaşmışlardı. Bu sabah ise beceriksizce tanışmaya çalışıyorlardı.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

Servaz olumlu anlamda başını salladı.

"Dün, üç işçi için ek soruşturma istediniz. Neden?"

Garson siparişleriyle gelmişti. Otel kadar yaşlı ve hüzünlü bir hali vardı. Servaz beş adamı sorgulayışını anlatmak için garsonun gitmesini bekledi.

"Şu Tarrieu," dedi Ziegler, "Sizde nasıl bir etki bıraktı?"

Servaz, Tarrieu'nün düz ve ifadesiz yüzünü, soğuk bakışını gözünde canlandırdı.

"Zeki ama öfke dolu bir adam."

"Zeki mi? İlginç."

"Neden?"

"Bütün bu mizansen... Bu *çılgınlık*... Bunu yapanın yalnızca deli değil zeki de olduğunu sanıyorum. Çok zeki."

"Bu durumda bekçileri eleyebiliriz," dedi Servaz.

"Belki. Tabii eğer içlerinden biri numara yapmıyorsa."

Ziegler omuz çantasından bilgisayarını çıkarmıştı ve açıp portakal suyu ile Servaz'ın kahvesinin arasına koydu. Yine biraz önceki şeyi düşündü Servaz: Zaman değişiyor, yeni bir müfettiş kuşağı nöbeti devralıyordu. Ziegler'in belki deneyimi yoktu ama dönemiyle daha uyumluydu. Deneyimse her koşulda edinilirdi.

Ziegler klavyede bir şeyler yazarken, Servaz da bundan yararlanıp onu inceledi. Önceki gün üniforması içinde gördüğü halinden çok farklıydı. Boynundaki küçük dövmeye dikti gözlerini. Kazağının yakasından çıkan Çin ideogramı. Margot'yu düşündü. Bu dövme modası da neyin nesiydi? Dövme ve *piercing*'ler. Bunlara ne anlam vermek gerekiyordu? Ziegler'in bir dövmesi ve burnunda da hızması vardı. Belki başka yerlerinde de mahrem takılar vardı. Göbeğinde hatta göğüslerinde ya da cinsel organında. Bir yerlerde okumuştu bunları. Bu düşünce kafasını bulandırdı. Başka şeyler düşünemez miydi? Onun gibi bir kadının özel hayatının nasıl olabileceği sorusu geldi aniden aklına. Kendisininkinin birkaç yıldır bir çöle dönüştüğünün farkındaydı. Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

"Neden jandarma?" diye sordu.

Ziegler başını kaldırdı. Bir an tereddüt etti.

"Şey," dedi, "neden jandarma olmayı seçtiğimi mi soruyorsunuz?"

Servaz gözlerini kaçırmadan onayladı. Ziegler gülümsedi.

"İş güvencesi açısından sanırım. Ve başkaları gibi yapmamak için..."

"Yani?"

"Üniversitedeydim. Sosyolojide. Özgürlükçü bir gruba dâhildim. Hatta bir işgal evinde yaşadım. Polisler, jandarmalar düşmandı. Faşolar, iktidarın bekçi köpekleri, gericiliğin ileri karakolu; küçük burjuva konforunun bekçileri, zayıflara, göçmenlere, evsizlere baskı uygulayanlar... Babam jandarmaydı. Onun böyle olmadığını biliyordum. Fakat üniversitedeki arkadaşlarımın haklı olduğunu da düşünüyordum. Babam istisnaydı, hepsi bu. Ama sonra, üniversiteyi bitiren devrimci arkadaşlarımın doktor, noter, banka memuru ya da insan kaynakları yöneticisi olduklarını ve giderek daha çok paradan, şatıştan, yatırımdan, kârlılık oranından söz ettiklerini gördüm... Kendime sorular sormaya başladım. İşsiz olduğumdan sonunda sınava girdim."

Bu kadar basit, diye düşündü Servaz.

"Servaz, buralı bir isim değil," diye belirtti.

"Ziegler de öyle."

"Ben Lingolsheim doğumluyum. Strasbourg yakınlarında."

Servaz de cevap verecekti ki, Ziegler'in cep telefonu çaldı. Özür dileyen bir işaret yapan Ziegler telefonu açtı. Telefondaki kişiyi dinlerken kaşları çatılmıştı. Telefonu kapatınca, ifadesiz gözlerle baktı.

"Arayan Marchand'dı. Atın başını bulmuş."

"Nerede?"

"Binicilik merkezinde."

Geldiği yoldan farklı bir istikamette Saint-Martin'den ayrıldılar. Şehrin çıkışında, dağdaki jandarma merkezinin önünden geçtiler. Riskli sporların medyatikleşmesiyle birlikte buraların jandarması da giderek daha görünür oluyordu.

Üç kilometre ötede ana yolu terk edip tali bir yola girdiler. Şimdi, dağlarla çevrili geniş bir düzlükte yol alıyorlardı. Yine de dağlar uzakta

olduğundan Servaz rahat nefes alabildiğini düşündü. Bir süre sonra, yolun her iki tarafında da bariyerler belirdi. Güneş, karın üzerinde göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu.

"Lombard ailesinin mülkündeyiz," dedi Irène Ziegler.

Arabanın sarsılmasına rağmen Ziegler süratli kullanıyordu. Vardıkları kavşak, yolları ağaçlı bir orman yoluyla kesişmişti. Başlarına kask takmış iki binici yanlarından geçerken onlara baktı. Bir erkek ile bir kadındı. Binek hayvanlarının tüyleri, ölü hayvanınki kadar siyah ve koyu renkteydi. *Doru,* diye hatırladı Servaz. Biraz ötedeki "BİNİCİLİK MERKEZİ" yazan bir pano onları sola yönlendirdi.

Orman aralanmıştı.

Tahıl ambarına benzeyen alçak binaların yanından geçtiler. Servaz dikdörtgen şeklinde geniş alanlar fark etti. Her birinde bariyerlerin ardına engeller konulmuştu. Uzunlamasına bir binada at bölmeleri, bir padok bulunuyordu. Daha büyük yapıda ise bir manej olabilirdi. Önünde bir jandarma kamyoneti duruyordu.

"Güzel bir yer," dedi Ziegler, arabadan inerken. Çitlerle çevrili yerlere bir göz attı. Üç koşu pisti. Biri engelli atlama için, biri eğitim için, bir de kros parkuru. Uzakta, dip tarafta da bir dörtnala koşu pisti.

Bir jandarma onları karşılamaya geldi. Servaz ve Ziegler jandarmanın peşinden yürüdüler. Sinirli kişnemeler ve toynak sesleri tarafından karşılandılar. Sanki atlar bir şeyler olup bittiğini hissetmişti. Servaz'ın sırtından anında soğuk terler boşandı. Gençken biniciliği denemişti. Yürekler acısı bir yenilgi. Atlar onu korkutuyordu. Tıpkı hız gibi, yükseklik ya da çok önemli kalabalıklar gibi. Bölmelerin bitimine geldiklerinde, binanın yan tarafına, yaklaşık iki metre ötesine çekilmiş, üzerinde "Ulusal Jandarma" yazan sarı şeridi gördüler. Etrafından dolanmak için karda yürümek zorunda kaldılar. Marchand ve Yüzbaşı Maillard onları arka tarafta, plastik şeridin sınırlandırdığı alanın dışında iki jandarmayla birlikte bekliyordu. Tuğla duvarın gölgesinde büyük bir kar yığını yükseliyordu. Servaz kar yığınına gözünü dikip bakınca içinde birçok koyu leke fark etti. Bu lekelerden ikisinin bir atın kulakları, üçüncüsünün ise gözkapakları örtük, kapalı bir göz

olduğunu anlayınca ürperdi. Maillard ve adamları iyi çalışmıştı: Ne bulacaklarını anlayınca, yığına yaklaşmaya çalışmadan alanı tecrit etmişlerdi. Onlar varmadan da kar kuşkusuz çiğnenmişti. Öncelikle de başı bulanın ayakları tarafından. Fakat kendi ayak izlerinin de eklenmesini engellemişlerdi. Eşkâl tespit uzmanları henüz gelmemişti. Onlar çalışmalarını bitirmeden kimse alana girmeyecekti.

"Kim buldu?" diye sordu Ziegler.

"Ben," dedi Marchand. "Bu sabah bölmelerin önünden geçerken, binanın çevresindeki karda izler fark ettim. Onları takip edince yığını buldum. Ne olduğunu hemen anladım."

"*Takip* mi ettiniz?" dedi Ziegler.

"Evet. Ama durum gereği aklıma hemen siz geldiniz: İzleri bozmaktan özenle uzak durdum, yaklaşmadım."

Servaz dikkat kesilmişti.

"Bu izlerin dokunulmadan kaldığını, kimsenin üzerine basmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Çalışanların bölgeye yaklaşmasını ve karda yürümelerini yasakladım," cevabını verdi idareci. "Burada iki tür iz var. Benimkiler ve atımın başını kesen pisliğin izleri."

"Cesaret edebilsem sizi kucaklardım, Bay Marchand," dedi Ziegler.

Servaz yaşlı hara patronunun kızardığını görünce gülümsedi. Geri döndüler ve sarı şeridin üzerinden baktılar.

"Orada," dedi Marchand. Duvar dibinde uzanan izleri gösteriyordu. Olay yeri incelemede çalışan herhangi bir teknisyenin düşlerinde göreceği netlikteydi. "Bunlar onunkiler; benim izlerim de şurada."

Marchand ayak izlerini kendinden önce geçeninkilerden yaklaşık bir metre ötede tutmuştu. İzleri hiç örtüşmüyordu. Yine de kar yığınına yaklaşmaktan kendini alamamıştı. Ayak izlerinin vardığı yer buna kanıttı.

"Yığına dokunmadınız mı?" diye sordu Ziegler, izlerin nereye kadar gittiğini görünce.

Başını eğdi.

"Dokundum. Kulakları ve gözü ben ortaya çıkardım. Meslektaşlarınıza daha önce söylediğim gibi, neredeyse bütünüyle ortaya çıkaracaktım ama düşündüm ve zamanında durdum."

"Çok iyi yapmışsınız, Bay Marchand," diye onu tebrik etti Ziegler.

Marchand şaşkın gözlerini onlara çevirdi. Bakışlarından kaygı ve anlayamama okunuyordu.

"Ne tür bir insan bir ata bunu yapabilir? Siz bu toplumdan bir şey anlayabiliyor musunuz? Deliriyor muyuz?"

"Delilik bulaşıcıdır," cevabını verdi Servaz. "Grip gibi. Psikiyatrlar bunu uzun süredir anlamış olmalı."

"Bulaşıcı mı?" dedi Marchand, kafası karışmıştı.

"Bir kişiden diğerine grip gibi sıçramaz," diye belirtti Servaz. "Fakat bir nüfus grubundan diğerine geçer. Bütün bir kuşağa bulaşır. Sıtmanın taşıyıcısı sivrisinektir. Deliliğin taşıyıcısı ya da en azından gözde taşıyıcısı medyadır."

Marchand ile Ziegler şaşkınlıkla ona baktılar. Servaz eliyle küçük bir işaret yaptı. "Bana aldırmayın!" der gibiydi. Uzaklaştı. Ziegler saatine baktı. 09.43. Gözlerini ağaçların tepesinde ışıldayan güneşe çevirdi.

"Nerede kaldı bunlar? Kar birazdan erir."

Gerçekten de güneş dönmüştü ve izlerin bir bölümü, onlar vardığında gölgede olanlar, şimdi güneş ışınlarının altındaydı. Hava henüz karın erimeyeceği kadar soğuktu. Ama uzun süre böyle dayanamazdı. Nihayet orman tarafından bir siren işitildi. Bir dakika sonra olay yeri inceleme teknisyenlerinin laboratuvar kamyonetinin avluda belirdiğini gördüler.

Üç teknisyenin her şeyi fotoğraflayıp filme alması, ayakkabı izlerinin elastomer kalıplarını hazırlamaları, ziyaretçinin üzerinde yürüdüğü kardan numune almaları ve son olarak da atın başını yavaşça çıkarmaları, civardaki hemen hemen her yerden ve alanın dışından numuneler, fotoğraflar almaları bir saatten fazla sürdü. Eline spiralli

bir not defteri almış olan Ziegler bütün işlemin her evresini ve teknisyenlerin her yorumunu titizlikle not ediyordu.

Bu sırada Servaz on metre ötede, iki böğürtlen duvarı arasında akan bir ırmak boyunca sigara üstüne sigara içerek volta atıyordu. Bir süre sonra, teknisyenlerin çalışmasını sessizce gözlemlemek için yaklaştı. Şeridi aşmadı. Bir jandarma yanına termosla gelip kahve ikram etti.

Fotoğrafı çekilecek her iz ya da işaretin yakınına, karın üzerine, üstünde siyah rakamlar bulunan sarı bir plastik konmuştu. İzlerden birinin önünde diz çökmüş bir uzman, alan derinliğini arttırıp azaltarak flaşla fotoğraf çekiyordu. İzin yakınında, karın üzerinde PVC kaplı, küçük bir dereceli cetvel duruyordu. İkinci bir adam elindeki küçük çantayla gelip çantayı açtı. Servaz izlerin kalıbını çıkaracak ekipmanı tanıdı. Önceki teknisyen de ona yardım etti, çünkü hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. Kar yer yer erimeye başlamıştı bile. Onlar çalışırlarken üçüncü adam atın başını çıkarıyordu. Arka duvar kuzey yönünde olduğundan, o, meslektaşlarından farklı olarak işini ağırdan alabiliyordu. Servaz, el yapımı nadide bir eşyayı topraktan çıkaran bir arkeoloğun titiz çalışmasını izliyor gibiydi. Nihayet atın bütün başı ortaya çıktı. Servaz'ın anladığı bir şey değildi. Ama Freedom'un bir uzman için bile muhteşem bir hayvan olduğuna bahse girebilirdi. Hayvanın gözleri kapalıydı. Sanki uyuyor gibiydi.

"Öldürülmeden ve başı kesilmeden önce uyutulmuş gibi," dedi Marchand. "Eğer böyleyse, hiç olmazsa acı çekmemiştir. Kimsenin bir şey duymaması da böylece açıklanır."

Servaz, Ziegler'le bakıştı. Toksikoloji incelemesiyle bu anlaşılırdı. Ama bu gerçekten de soruşturmalarına aldıkları ilk cevap olurdu. Şeridin öte tarafında, teknisyenler cımbızlarla son numuneleri de topluyor ve tüplerin içine koyup mühürlüyorlardı. Servaz cinayet soruşturmalarının yüzde yediden azının suç mahallinde bulunan maddi kanıtlar sayesinde çözülmüş olduğunu biliyordu. Ama yine de bu adamların sergilediği sabır ve çabaya hayrandı.

İşlerini bitirdiklerinde şeridi ilk geçen Servaz oldu. İzlerin üzerine eğildi.

"45 ya da 46 numara. Yüzde doksan dokuz bir erkek."

"Teknisyene göre, yürüyüş ayakkabısı," dedi Ziegler. "Giyen adam topuğuna ve ayağın dış kısmına biraz fazla basıyor. Ama belli belirsiz. Ancak bir ortopedist anlar. Karakteristik kusurlar da var. Şurada, şurada ve şurada."

Parmak izleri gibi, bir çift ayakkabının bıraktığı izler de yalnızca taban şekliyle ve numarasıyla değil, kullanımı sırasında oluşmuş bir dizi küçük kusurla ayırt ediliyordu: Yıpranma izleri, tabana girmiş küçük çakıl ve kumlar, dalların, çivilerin, cam ya da metal parçalarının veyahut keskin çakılların neden olduğu kesikler, delikler ve yırtıklar... Ancak, parmak izlerinden farklı olarak, bu izlerin ömrü sınırlıydı. Yalnızca orijinal ayakkabı çiftiyle karşılaştırıldığında biçimsel olarak saptanabiliyordu. Daha sonra ise, her türlü arazi üzerindeki kilometrelerce yürüyüş bütün bu küçük kusurları silip yerine başkalarını koyuyordu.

"Bay Lombard'a haber verdiniz mi?" diye sordu Marchand'a.

"Evet. Çok yıkıldı. Amerika yolculuğunu kısa kesip en kısa sürede dönecek. Bu akşam uçağa biniyor."

"Harayı siz mi yönetiyorsunuz?"

"Binicilik merkezini. Evet."

"Kaç kişi çalışıyor burada?"

"Büyük bir merkez değil. Kışın dört kişiyiz. Aşağı yukarı herkes çok iş yapıyor. Bir seyis var. Ben varım. Hermine var. Özellikle Freedom'un ve diğer iki atın seyisliğini o yapıyor. En fazla o etkilendi. Bir binicilik eğitmeni var. Yazın ek personel alıyoruz: At gezintileri için eğitmenler, rehberler, mevsimlik çalışanlar."

"Burada kaç kişi kalıyor?"

"İki. Seyis ile ben."

"Bugün herkes burada mı?"

Marchand tek tek onlara baktı.

"Eğitmen hafta sonuna dek tatilde. Sonbahar, ölü mevsimdir. Hermine bu sabah geldi mi, bilmiyorum. Çok etkilendi. Gelin!"

Avludan geçip binaların en yükseğine doğru yürüdüler. Daha girişte Servaz yoğun bir dışkı kokusu aldı. Yüzü anında ince bir ter tabakasıyla kaplandı. Eyerlerin ve koşumların bulunduğu bir bölmeden geçerek kapalı büyük bir manejin girişine geldiler. Kadın bir binici, bembeyaz tüylü bir binek hayvanını çalıştırıyordu. At her adımını sonsuz bir zarafetle atıyordu. Binici ile at yekvücut gibiydiler. Atın beyazı maviye çalıyordu: Uzaktan bakıldığında göğsü ve başı porselen rengindeydi. Servaz'a dişi bir sentor gibi geldi.

"Hermine!" diye bağırdı, hara şefi.

Binici başını çevirdi ve atını yavaşça onlara doğru yöneltti, durdurup indi. Servaz kadının gözlerinin kıpkırmızı ve şiş olduğunu gördü.

"Ne var?" diye sordu, atın boynunu ve yüzünü okşarken.

"Gidip Hector'u bul. Polis sizi sorgulamak istiyor. Ofisime gelin."

Sessizce onayladı. Ancak yirmisindeydi. Ortanın altında boylu, güzel denebilecek, gelişmemiş bir oğlan çocuğu hali vardı. Islak saman rengi saçlar ve çiller. Servaz'a acı dolu bir bakış attı. Sonra da başı önünde, atı da kendisiyle birlikte çekerek uzaklaştı.

"Hermine atlara hayrandır; kusursuz bir binici ve kusursuz bir eğitmendir. Hoş bir kızdır ama dayanılmaz bir karakteri vardır. Biraz olgunlaşması gerek yalnızca. Freedom'la o ilgileniyordu. Doğduğundan beri."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Servaz.

"Öncelikle erken kalkmak, atın bakımını ve tımarını yapmak, beslemek, çayıra çıkarıp rahatlatmak. Ahır uşağı bir tür bakıcı binicidir. Hermine diğer iki yetişkin safkanla da ilgileniyor. Yarış atları. Bu, saatle ölçülen bir meslek değildir. Elbette Freedom'un eğitimiyle ancak gelecek yıl ilgilenmeye başlayacaktı. Bay Lombard'la birlikte, ikisi de bunu sabırsızlıkla bekliyorlardı. Çok umut vaat eden bir attı. Çok iyi bir soyağacı vardı. Buranın maskotu gibiydi."

"Ya Hector?"

"En yaşlımız odur. Hep burada çalışmıştır. Benden çok önce, hepimizden önce o buradaydı."

"Kaç at var?" diye sordu Ziegler.

"Yirmi bir. Safkanlar, Fransız binek atları, bir Holsteiner. On dördü bizimdir. Diğerleri misafir. Dışarıdan gelen müşterilere konaklama, kulunlama ve eğitmenlik hizmeti veriyoruz."

"Kaç ahır var?"

"Otuz iki. Bir de video gözetimli kırk metrekarelik kulunlama ahırı var. Ayrıca jinekolojik bölümler, bakım salonları, bir dölleme merkezi, profesyonel engelli parkurlu iki koşu pisti, sekiz hektarlık padok, oyun alanı ve engeller, çimenlik alanlar ve bir dörtnal pisti."

"Çok güzel bir merkez," diye onayladı Ziegler.

"Geceleyin bütün bunları ikiniz mi gözetliyorsunuz?"

"Bir alarm sistemi var. Ayrıca bütün ahır ve binalar kilitlidir. Bu atlar çok pahalı."

"Ve hiçbir şey duymadınız, öyle mi?"

"Hayır, hiç."

"Uyumak için bir şey alır mısınız?"

Marchand ona küçümser bir bakışla baktı.

"Şehir değil burası. İyi uyunur. Olması gerektiği gibi yaşıyoruz işte. Hayatın ritmiyle."

"Kuşku verici en ufak gürültü bile olmadı mı? Alışılmadık bir şey? Gece yarısı sizi uyandıran bir şey? Hatırlamaya çalışın."

"Bunu daha önce de düşündüm. Olsaydı size söylemiş olurdum. Böyle bir yerde gürültü hep olur. Hayvanlar kımıldar, ahşap çatırdar. Yanda orman varken, asla sessizlik olmaz. Uzun süredir hiç dikkat etmiyorum. Hem Cisco ile Enzo var. Havlarlardı."

"Köpek mi?" dedi Ziegler. "Ne cins?"

"Cane corso."

"Göremiyorum ortalıkta. Neredeler?"

"Kapattık."

İki köpek ve bir alarm sistemi.

Yerlerinden ayrılmayan iki de adam...

Bir at kaç kilo çeker ki? Ziegler'in söylediklerini hatırlamaya çalıştı: Yaklaşık iki yüz kilo. Ziyaretçilerin yaya gelip gitmiş olması imkânsız. Kimse tarafından görünmeden, köpekleri de buranın sakinlerini de uyandırmadan bir atı nasıl öldürüp kafasını kesmiş ve bir araca yükleyip çekip gidebilmişlerdi? Üstelik alarmı da çaldırmadan? Servaz hiçbir şey anlamıyordu. Ne köpekler ne de adamlar alarma geçmişti. Santraldeki bekçiler de hiçbir şey işitmemişti: Açıkçası bu imkânsızdı. Ziegler'e doğru döndü.

"Bir veteriner çağırtabilir miyiz, gelip köpeklerden kan alsın? Geceleyin serbest kalıyorlar mı, yoksa kulübedeler mi?" diye sordu Marchand'a.

"Dışarıdalar ama uzun bir zincire bağlılar. Onların dişlerinin eriştiği alandan geçmeden kimse ahırlara erişemez. Havlasalar uyanırdım. Onlara uyuşturucu verildiğini mi düşünüyorsunuz? Şaşarım. Dün sabah gayet uyanıktılar. Üstelik halleri de normaldi."

"Toksikoloji raporu bunu onaylar," karşılığını verdi Servaz. At uyuşturulmuşken köpekler neden uyuşturulmasın diye düşünüyordu.

Marchand'ın ofisi, eyer takımlarının bulunduğu yer ile eküriler arasına sıkışmış, rafları kupalarla tıklım tıkış dolu küçük bir mekândı. Penceresi, ormana, bariyerlerin, oyun alanlarının ve bitki çitlerinin karmakarışık ağıyla sınırlanan karlı çayırlara bakıyordu. Masasının üzerinde taşınır bir bilgisayar, bir lamba ve faturalardan, klasörlerden ve atla ilgili kitaplardan oluşan bir yığın vardı.

Önceki yarım saatte Ziegler ve Servaz tesisleri dolaşmış ve uzmanların çoktan işlerini tamamladıkları Freedom'un bölmesini incelemişlerdi. Bölme kapısı parçalanmıştı. Yerde çok kan vardı. Freedom'un başının orada kesildiği belliydi. Muhtemelen bir testereyle, muhtemelen uyutulduktan sonra kesilmişti. Servaz seyise döndü.

"Bu gece hiçbir şey işitmediniz mi?"

"Uyuyordum," cevabını verdi iri yarı yaşlı adam.

Tıraşsızdı. Uzun süre önce emekli olması gerekecek kadar yaşlıydı. Çenesinde ve oyuk yanaklarında kirpi dikenleri gibi kalkmış gri kıllar vardı.

"En ufak bir gürültü de mi olmadı? Hiçbir şey mi?"

"Bir ahırda gürültü hep olur," dedi. Marchand da aynısını söylemişti. Ama –iki bekçinin cevaplarının tersine– bu önceden hazırlanmış bir karşılık gibi gelmiyordu kulağa.

"Bay Lombard için uzun süredir mi çalışıyorsunuz?"

"Hep çalıştım. Ondan önce de babası için çalışıyordum."

Gözleri kan çanağıydı. Çatlamış kılcal damarlar, burnunun ve elmacık kemiklerinin iyice incelmiş derisinin altında morumsu ince bir ağ oluşturuyordu. Servaz onun uyku ilacı kullanmadığına ama elinin altında sıvı türde bir başka uyku vericinin hep bulunduğuna bahse girebilirdi.

"Nasıl bir patrondur?"

Adam kızarmış gözlerini Servaz'a dikti.

"Sık görmeyiz ama iyidir. Atlara da tapar. Freedom gözdesiydi. Burada doğdu. Krallara layık bir şeceresi vardı. O ata deliriyordu. Tıpkı Hermine gibi."

Yaşlı adam başını önüne eğdi. Servaz yanında duran genç kadının ağlamamak için kendini güçlükle tuttuğunu gördü.

"Birinin Bay Lombard'a öfkelenmiş olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Adam yeniden başını eğdi.

"Bunu ben bilemem."

"Hiç tehditlerden söz edildiğini duymadınız mi?"

"Hayır."

"Bay Lombard'ın çok düşmanı vardır," diye araya girdi Marchand.

Servaz ile Ziegler idareciye döndüler.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Söylediğim şeyi."

"Onları tanıyor musunuz?"

"Ben Éric'in işleriyle ilgilenmem. Beni yalnızca atlar ilgilendirir."

"'Düşman' dediniz. Zararsız bir kelime değildir."

"Lafın gelişi."

"Fazlası var gibi, değil mi?"

"Éric'in işlerinde gerilim hep olur."

"Söyledikleriniz biraz havada kalıyor," diye ısrar etti Servaz. "İstemsizce mi yoksa kasti mi ağzınızdan kaçtı?"

"Söylediğimi unutun," karşılığını verdi idareci. "Boş bir laftı. Bay Lombard'ın işlerini hiç bilmem."

Servaz söylenenlere hiç inanmadı. Yine de teşekkür etti. Binadan çıkarken mavi gökyüzü ile güneş ışınları altında erimekte olan kar yüzüne vurdu. Bölmelerinde duran atların burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. Diğerlerinin üzerlerinde biniciler, engellerin üstünden atlıyorlardı... Servaz öylece durdu. Yüzünü güneşe çevirip kendini toparladı...

İki köpek ve bir alarm sistemi. Yerlerinden ayrılmayan iki de adam.

Ve ne bir şey işiten vardı ne de gören. Santralde de burada da... İmkânsız... Saçma...

Ayrıntıları keşfettikçe, bu at olayı zihninde giderek daha önemli bir hal alıyordu. Topraktan bir parmağı, sonra bir eli, sonra bir kolu, nihayet tüm cesedi çıkaran bir adli tabip gibi görüyordu kendini. Giderek daha fazla kaygılanıyordu. Bu hikâyedeki her şey olağandışıydı. Üstelik de anlaşılmaz. Servaz, hayvani bir içgüdüyle tehlikeyi seziyordu. Güneşe rağmen ürperdiğini fark etti.

7

Servaz'ın istakoz gibi kızarmış bir suratla Embouchure Bulvarı'ndaki ofisine girdiğini gören Vincent Espérandieu tek kaşını kaldırıp baktı.

"Güneş çarpmış," dedi.

"Yansıma," cevabını verdi Servaz, selam yerine. "Bir de helikoptere bindim."

"Sen, helikoptere bindin, ha?"

Espérandieu patronunun hızdan da yüksekten de hoşlanmadığını uzun zamandır biliyordu. Saatte yüz otuz kilometreden itibaren beti benzi atıyor ve koltuğuna iyice gömülüyordu.

"Baş ağrısı için bir şeyin var mı?"

Vincent Espérandieu bir çekmeceyi açtı.

"Aspirin? Parasetamol? Ibuprofen?"

"Suda eriyen bir şey olsun."

Yardımcısı küçük bir şişe maden suyu ile bir bardak çıkarıp uzattı. Servaz'ın önüne kocaman bir hap koydu, sonra kendi de biraz suyla birlikte bir hap yuttu. Açık kapının önünden geçen biri, kusursuzca taklit edilmiş bir kişneme sesi çıkardı. Kahkaha sesleri geldi.

"Hergeleler," dedi Servaz.

"Pek de haksız sayılmazlar. Bir at için cinayet masası..."

"Éric Lombard'ın atı."

"Doğru."

"Görmüş olsaydın, bunu yapanların başka neler yapabileceklerini sen de benim gibi düşünürdün."

"Yapanlar dedin. Sence birden çok kişi mi?"

Servaz, Espérandieu'nün bilgisayar ekranındaki, sol gözünün etrafına palyaço gibi kocaman bir yıldız çizilmiş, bütün dişlerini göstererek gülümseyen çok güzel küçük sarışın kıza dalgın dalgın baktı.

"Gecenin bir vakti tek başına iki yüz kiloluk bir eti taşıyıp üç metre yükseğe asarken düşünebiliyor musun kendini?"

"Sağlam bir argüman," diye kabul etti yardımcısı.

Servaz omuz silkip etrafına bakındı. Bir yanda Toulouse'un çatılarına, diğer yanda koridor ile aralarındaki camlı bölmeye ve gri gökyüzüne bakan bütün storlar kapalıydı. İşe yeni alınmış Samira Cheung'un çalıştığı ikinci büro boştu.

"Ya veletler?" diye sordu Servaz.

"Büyük olan geçici olarak gözaltına alındı. Sana söylediğim gibi, diğer ikisi evlerine döndüler."

Servaz başını salladı.

"Birinin babasıyla konuştum," diye ekledi yardımcısı, "bir sigortacı. Anlamıyor. Çökmüş. Cinayetten söz ettiğimde ise öfkelendi, 'Herif serseriymiş, gün boyu sarhoş dolaşan, evsiz barksız biri yüzünden çocukları hapse atacak değilsiniz herhalde,' dedi."

"Böyle dedi, ha?"

"Kelimesi kelimesine. Beni kendi geniş ofisine aldı. İlk söylediği şu oldu: 'Oğlum hiçbir şey yapmadı. O böyle yetiştirilmedi. Ötekiler. Şu Jérôme onu sürüklemiştir. Babası işsiz.' İşsiz kelimesini öyle bir telaffuz edişi vardı ki sanki uyuşturucu kaçakçılığından ya da pedofiliden söz ediyor gibiydi."

"Hangisi onun oğlu?"

"Clément adlı çocuk."

Elebaşı, diye düşündü Servaz. *Babasının oğlu! Üstelik başkalarını da aynı biçimde küçümsüyorlar.*

"Avukatları yargıçla temasa geçti," diye devam etti Espérandieu. "Stratejileri gayet belli. En büyüğün üstüne yıkacaklar."

"İşsizin oğluna."

"Evet."

"Zayıf halka."

"Bu insanlar bende kusma hissi uyandırıyor," dedi Espérandieu.

Tekdüze ve genç bir sesi vardı. Sesi yüzünden, bir de biraz özentili halinden dolayı meslektaşları onun kadınlardan başka şeylerle de ilgilendiğinden kuşkulanmıştı. Oysa kendi karısı gayet güzeldi. Cinayet masasına geldiğinde aynı soruyu Servaz da kendine sormuştu. Vincent Espérandieu'nün giyim zevki de cinayet masasındaki bazı Cro-Magnon'ların tüylerini diken diken edecek türdendi. Onlara bakılırsa, adına layık bir polis muzaffer erkekliğin ve maçoluğun bütün sıfatlarını sergilemek zorundaydı.

Hayat Espérandieu'nün yüzüne gülmüştü. Otuz yaşında iyi bir evlilik yapmıştı. Beş yaşında çok güzel küçük bir kızı vardı. Gülümseyişi bilgisayar ekranını aydınlatan oydu. Servaz yardımcısıyla kısa sürede dostluk kurmuştu. Şubeye dâhil olduğu iki yıldan beri yardımcısı tarafından yarım düzineden fazla yemek daveti alınıştı. Her seferinde eşinin ve küçük Espérandieu'nün cazibesi ve zekâsı karşısında Servaz bütün silahlarını yitiriyordu. İkisi de dergilere çıkabilecek türdendi. Diş macunu, yolculuk ya da ailece gidilen tatil reklamlarında boy gösterebilirlerdi.

Sonra, gündelik yaşamlarını muhtemelen biseksüel genç bir meslektaşla paylaşma ihtimalini bir suç gibi gören cinayet masasının kıdemlileri ile bu yeni gelen arasında bir olay meydana gelmişti. Servaz müdahale etmek zorunda kalınca, bazı kalıcı düşmanlar da edinmiş oldu. Özellikle iki tip vardı ki bunlar tescilli maço olup aşırı konformist eğilimli çetin cevizdiler. Servaz'ı asla affetmemişlerdi. İçlerinden biri açıklama sırasında biraz sarsılmıştı. Ama Servaz, Espérandieu'nün minnet ve saygısını kesin olarak kazanmıştı. İkinci çocuğunun vaftiz babası olmasını istemişti, çünkü Charlène Espérandieu yine hamileydi.

"Televizyondan bir gazeteci aradı. Yazılı basından da aradılar. Çocuklara karşı kanıtlarımız olup olmadığını öğrenmek istiyorlar. Ama özellikle öğrenmek istedikleri, onları dövüp dövmediğimiz. *Küçük çocuklar üzerinde polis şiddeti dedikoduları.* Bu deyimi kullanıyorlar.

Her zamanki gibi, birinin kullandığı lafı diğeri de kullanıyor. Kes yapıştır taktiği! Tek bildikleri bu. Ama dedikoduyu ilk çıkaran biri var."

Servaz'ın alnı kırıştı. Gazeteciler damarın kokusunu alırlarsa telefonlar hiç susmayacaktır. Açıklamalar, inkârlar, basın toplantıları yapılır, bir bakan televizyona çıkıp "her şeyi aydınlatma" vaadinde bulunur. Hatta her şeyin usulüne uygun olduğu kanıtlandığında bile, asla başarılı olunamaz, kuşku kalırdı.

"Kahve ister misin?" diye sordu yardımcısı.

Servaz, evet anlamında başını salladı. Espérandieu ayağa kalkıp çıktı. Servaz alacakaranlıkta titreşen bilgisayar ekranlarına baktı. Aklına yine o üç genç geldi, onları bu anlamsız harekete yöneltmiş olan şeyi düşündü.

Bu gençlere gün boyu düş ve yalan satılıyordu. Bunları vermiyorlar, *satıyorlardı*. Alaycı tacirler ergenlerin tatminsizliğini ticari sermayeleri yapmışlardı. Vasatlık, pornografi, şiddet, yalan, nefret, alkol, uyuşturucu... Bütün bunlar kitlesel tüketim toplumunun yalancı ışıltılı vitrinlerinde satılıktı. Gençler ise en gözde hedef kitleydi.

Espérandieu elinde kahvelerle geri geldi.

"Çocukların odaları?" diye sordu Servaz.

Samira Cheung içeri girdi. Yeni işe alınmış kadın bu sabah mevsime göre çok ince, kısa bir meşin ceket, *I am an Anarchist* yazılı bir *sweatshirt*, siyah deri bir pantolon ve kırmızı plastikten kalçasına kadar çıkan uzun çizmeler giymişti.

"Selam!" dedi. iPod'unun kulaklıkları ceketinden sarkıyordu. Elinde dumanı tüten bir fincan vardı.

Servaz, kadının selamına karşılık verdi. Astının inanılmaz gülünç hali karşısında büyülenme ile şaşkınlık karışımı bir duygu hissetmekten kendini alıkoyamıyordu. Samira Cheung baba tarafından Çin kökenliydi, annesi ise Faslı bir Fransız'dı. Uluslararası ün yapmış bir iç dekoratör olan annesinin yirmi altı yıl önce Hong Konglu bir müşteriye –Samira'ya inanılacak olursa, sıradışı güzellik ve zekâsı olan bir erkekmiş– delice âşık olduğunu fakat Samira'nın babası ola-

cak bu adamın sert uyuşturucuların ateşli bir müdavimi olduğunu ve neredeyse her gün fahişelere gittiğini öğrendikten sonra Paris'e hamile döndüğünü Espérandieu'ye anlatmıştı. O da hiç gecikmeden Servaz'a aktarmıştı. Şaşırtıcı ayrıntı: Samira Cheung'da mükemmel bir vücut ile Servaz'ın hiç görmediği kadar çirkin bir yüz bir aradaydı. Üzerine kalın bir *eyeliner* çekilmiş patlak gözler, saldırgan bir kırmızıya boyalı kocaman bir ağız ve sivri bir çene. Cinayet masasının şövenistlerinden biri onun görünümünü tek cümleyle özetlemişti: "Onunla birlikteyken her gün cadılar bayramı!" Yine de genlerine ya da eğitimine saygı duymak gerekiyordu: Samira Cheung'un kafası zehir gibi işliyordu. Bu zekâsını da hiç tereddütsüz kullanıyordu. Mesleğin temel ilkelerini hızla özümsemiş, defalarca inisiyatif göstermişti. Servaz, kendiliğinden, giderek ona daha karmaşık işler emanet eder olmuştu. O da sonuca ulaşmak için giderek daha çok mesai yapar olmuştu.

Çizmelerinin topuklarını masasının kenarına koydu ve koltuğuna yaslandı. Sonra da onlara döndü.

"Üç çocuğun da odasını aradık," dedi, Servaz'ın sorusuna cevap vererek. "Genel olarak pek bir şey bulamadık. Bir ayrıntı hariç."

Servaz ona baktı.

"İlk ikisinin evinde şiddet içeren video oyunları vardı. En fazla puan alabilmek için rakiplerinin kafasını patlatmak gereken türden. Kitlelerin bombalandığı ya da her türlü gelişmiş silahla düşmanların öldürüldüğü başkaları da vardı. Bol bol kan akan türden şeyler."

Servaz, bu şiddet içerikli video oyunlarıyla ilgili basında yakın dönemde çıkmış bir polemiği hatırladı. Oyunların yayıncıları rahatsız olmuşlar, "şiddet sorununa karşı çok dikkatli olduklarını ve rastgele bir şey yapmadıklarını" ileri sürmüşlerdi. Oyuncunun cinayet işleyebildiği, silahlı saldırıda bulunabildiği ve işkence yapabildiği oyunları satmaya devam ediyorlardı elbette. Bu vesileyle bazı psikiyatrlar video oyunları ile gençlerde görülen şiddet arasında bağlantı olmadığını ukalalık yaparak ileri sürmüşlerdi. Fakat diğer incelemeler ise, tersine, şiddetli video oyunlarına kendini kaptıran gençlerin başka-

larının acıları karşısında daha büyük bir ilgisizlik ve daha az tepki gösterdiklerini kanıtlıyordu.

"Buna karşılık, Clément adlı çocuğun evinde hiç oyun yoktu. Ama yine de bir konsol vardı..."

"Sanki biri her şeyi temizlemiş gibi," dedi Espérandieu.

"Babasıdır," dedi Servaz.

"Evet," dedi yardımcısı, "oğluna dair mükemmel bir imaj vermek için bu oyunları yok etmiş olmasından kuşkulanıyoruz. Suçu da ötekilerine iyice yıkmış olacak böylece."

"Odaları mühürlediniz mi?"

"Evet, ama ailenin avukatı suç mahalli olmadığı gerekçesiyle mührü kaldırtmak için başvuru yaptı."

"O çocukların odalarında bilgisayar var mıydı?"

"Evet, onları inceledik ama birisi verileri gayet iyi silebilmiş. Anne babalara hiçbir şeye dokunmamaları emri verdik. Sabit diskleri çözmek için bir teknisyenle tekrar gitmemiz gerekiyor."

"Bu gençlerin cinayete hazırladıklarını kanıtlayabilirsek," diye lafa girdi Samira, "taammüden işlendiği suçlamasında bulunabiliriz. Bu da kaza tezini çürütür."

Servaz soru sorarmış gibi ona baktı.

"Nasıl yani?"

"Yani, şu ana dek onu gerçekten öldürmek istediklerini kanıtlayan hiçbir şey yok. Kurbanın kanında yüksek miktarda alkol vardı. Savunma avukatları belki de ölüm nedeni olarak boğulmayı ileri sürebilir. Otopsi sonuçlarında belli olacak."

"Elli santim derinliğindeki suda mı boğulmuş?"

"Neden olmasın. Daha önce görülmemiş şey değil."

Servaz bir an düşündü. Samira haklıydı.

"Ya parmak izleri?" dedi.

"Bekliyoruz."

Çizmelerini yere koyup ayağa kalktı.

"Gitmem gerek. Yargıçla randevum var."

"İyi yapmışız işe almakla, değil mi?" dedi Espérandieu, Cheung odadan çıktığında.

Servaz gülümseyerek başını salladı.

"Sanki ona değer veriyor gibisin."

"İyi iş çıkarıyor, düzgün biri. Öğrenmekten başka isteği de yok."

Servaz onayladı. Evsiz adamın ölümüyle ilgili soruşturmanın asıl yükünü Vincent'a ve Samira'ya emanet ederken tereddüt etmemişti. Aynı odayı paylaşıyorlardı, epey ortak zevkleri vardı –bazı giysiler de dâhil olmak üzere– ve karakterleri oturmuş iki polis ne kadar anlaşabilirse o kadar anlaşıyor gözüküyorlardı.

"Cumartesi gecesi küçük bir parti düzenliyoruz," dedi Vincent. "Davetlisin. Charlène ısrar etti."

Servaz yardımcısının eşinin göz kamaştırıcı güzelliğini düşündü. Onu son gördüğünde bütün vücudunu öne çıkaran kırmızı bir gece elbisesi giymişti, kızıl uzun saçları ışıkta alevler saçarak dans ediyordu. Servaz boğazının tıkandığını hissetmişti. Charlène ile Vincent hayranlık verici ev sahipleri gibi davranmışlardı. Mükemmel bir gece geçirmişti. Ama yine de onların dost çevresine dâhil olma niyetinde değildi. O geceyi geçirmek için önceden kızına söz verdiği bahanesini ileri sürerek teklifi reddetti.

"Çocukların dosyası masanda!" dedi yardımcısı dışarı çıkarken.

Masasına oturan Servaz cep telefonunu şarja taktı ve bilgisayarını açtı. İki saniye sonra cep telefonuna bir mesaj gelmişti. Telefonu açtı. İstemeye istemeye. Servaz cep telefonlarını teknolojik yabancılaşmanın en son evresi olarak kabul edenlerdendi. Fakat randevularından birine yarım saat geç gelince Margot onu bir telefon almaya zorlamıştı.

Baba benim cts öğle sonrası boşsun mu ? Öpenzi

Bu nasıl bir dil, diye düşündü Servaz. *Her şeyin kısaltıldığı ve karmakarışık olduğu bir şey değil mi bu?* Aniden hiçbir şey anlama-

dığını hissetti. Günümüz dünyası onda bu etkiyi yaratıyordu. Zaman makinesine binip dosdoğru on sekizinci yüzyıla gitse, kendini bu kadar yabancı hissetmezdi. Hafızadan bir numara seçti. Kızının sesini duyuyordu. Cehennemin kötü müzisyenlerle dolu olduğunu düşündürten bir fonda, kızı, kısaca, mesaj bırakan herkesi arayacağını söylüyordu.

Ardından bakışları evsiz adamın dosyasına takıldı. Mantıken hiç gecikmeden bu işe dalması gerekiyordu. Çoktan berbat olmuş hayatı, olabilecek en aptalca şekilde sona ermiş olan bu adama bunu borçluydu. Ama kendinde bu gücü bulamıyordu.

Servaz'ın kafasında başka bir düşünce vardı. Bilgisayarını açtı, Google'a girip bir dizi anahtar kelime yazdı. Arama motoru, "Éric Lombard şirketler grubu" için 20.800'den fazla sonuç vermişti. Obama ya da Beatles yazsa kuşkusuz daha fazla sonuç çıkardı ama yine de bu önemli bir sayıydı. Bunda şaşılacak bir taraf yoktu. Éric Lombard karizmatik ve medyatik bir kişilikti. Ülkenin serveti en yüksek insanları arasında beşinci ya da altıncı sırada olmalıydı.

Servaz ilk sayfaları hızla gözden geçirdi. Birçok site Éric Lombard'ın, babası Henri'nin ve büyük babası Édouard'ın biyografilerini veriyordu. Ayrıca ekonomi haberlerinden magazin haberlerine, hatta spor haberlerine kadar birçok makale de vardı, çünkü Éric Lombard şampiyonların yetişmekte olduğu bir yarış atı takımı kurmuştu. Bazı yazılar bizzat Éric Lombard'ın kendi sportif başarılarına ayrılmıştı. Adam gerçek bir atlet ve bir maceracıydı. Tecrübeli dağcı, maratoncu, triatloncu, rallici. Kuzey Kutbu'nda ve Amazonlarda da gezilere katılmıştı. Çölde motor üzerinde ya da bir uçağı kullanırken görüldüğü sayısız fotoğraf vardı. Servaz'ın anlamını hiç bilmediği İngilizce kelimeler bu yazıları süslüyordu: *freeride, base jump, kitesurf...*

Bir fotoğraf, neredeyse hep aynı fotoğraf bazı yazılara eşlik ediyordu. Bir *Viking*. Onu görünce Servaz bunu düşündü. Sarı saçlar, sarı sakal, çelik mavisi gözler. Sağlıklı. Enerjik. Erkeksi. Kendinden emin. Konuştuğu insanlara baktığı gibi objektife bakıyor olmalıydı çünkü gözlerinde uzun zamandır beklediği ve sonunda gelmiş birine bakarkenki sabırsızlık vardı.

Lombard Grubu için canlı bir reklam.

Yaş: Otuz altı.

Hukuksal açıdan Lombard Grubu hisse senetli komandit şirketti ama ana şirket –Lombard İşletmeleri– bir holdingdi.

Grubun dört ana kolu, Lombard Medya (kitaplar, basın, dağıtım, görsel-işitsel), Lombard Tekstil (sportif donanım, giysi, yolculuk ve lüks ürünler satışı; keza lüks mallarda dünya çapındaki dördüncü aktördü), Lombard Kimya (ecza, kimya) ile havacılık, uzay ve savunma sanayisinde uzmanlaşmış AIR'di (Havacılık, Mühendislik ve Araştırma'nın kısaltması). Lombard Grubu, ana holding olan Lombard İşletmeleri aracılığıyla AIR'in yüzde on beşine sahipti. Éric Lombard, hisse senetli komandit şirket olan Lombard'ın komandit yöneticisi ile yönetici genel müdürü, Lombard Grup'un ve Lombard Kimya'nın yönetici genel müdürü ve AIR yönetim kurulu başkanıydı. Fransa'daki bir ticaret okulundan ve London School of Economics'ten diploması vardı. Kariyerine Lombard Tekstil'in kollarından biri olan, iyi bilinen bir spor donanım şirketinde çalışarak başlamıştı.

Grubun çalışan sayısı, yaklaşık yetmiş beş ülkeye dağılmış 78 binden fazla kişiydi. Geçen yıl 17.928 milyon avroluk ciro yapmıştı. Grubun net kârı 677 milyon avroydu. Mali borçları ise 3.458 milyon avroya yükseliyordu. Normal bir insanın başını döndürecek ama muhtemelen uluslararası finans uzmanlarını pek o kadar etkilemeyecek rakamlar. Bunları görünce Servaz grubun yaşlanmakta olan küçük bir hidroelektrik fabrikasını elinde tutma nedeninin ancak tarihsel ve duygusal gerekçeler olabileceğini anladı. Lombard imparatorluğu burada, Pirenelerde doğmuştu.

Demek ki atı tepeye asarak bir sembol hedef alınmıştı. Éric Lombard'ın hem ailevi geçmişine hem de en büyük tutkusuna darbe indirmeye çalışmışlardı: Atlar.

Çünkü hanedanlığın son erkek evladıyla ilgili tüm yazılardan çıkan buydu: Bütün tutkularının başında atlar geliyordu. Éric Lombard birçok ülkede, Arjantin'de, İtalya'da, Fransa'da... hara sahibiydi. Ama

hep ilk aşklarına geri dönüyordu: Biniciliği öğrendiği, Comminges vadisindeki aile şatosunun yakınında bulunan binicilik merkezi.

Servaz santraldeki mizansenin Enstitü'den kaçmış bir delinin işi değil, bilinçli, önceden tasarlanmış ve planlanmış bir eylem olduğuna aniden ikna oldu.

Okumaya ara verip düşündü. Sadece bir atın ölümünü aydınlatacağım derken bir sanayi imparatorluğunun gömme dolaplarındaki bütün iskeletleri çıkarmanın gerekli olacağı bir yola girmekte tereddüt ediyordu. Diğer yanda başı kesilmiş atın teleferikten çıkarılırkenki korkunç görüntüsü ve hissettiği şok vardı. Ne demişti Marchand? "Bay Lombard'ın çok düşmanı vardır."

Telefon çaldı. Servaz açtı. Arayan D'Humières'di.

"Bekçiler kayboldu."

"Onlara asla sırtınızı dönmeyin," dedi Doktor Xavier.

Geniş pencerelerin ardında batmakta olan güneş, dağları yangın yerine çevirmişti. Güneşin kızıl lavı salonun içinde yayılıyordu.

"Dikkatli olun. Her saniye. Burada hata yapma hakkı yoktur. İşaretleri tanımayı çabuk öğrenirsiniz. Kaçamak bir bakış, sırıtır gibi bir gülümseme, biraz fazla hızlı nefes alış... Bir an bile uyanık olmaktan vazgeçmeyin. Ve onlara asla sırtınızı dönmeyin."

Diane anladığını belli etti. Bir hasta yaklaşıyordu. Bir eli karnındaydı.

"Ambulans nerede, doktor?"

"Ambulans mı?" dedi Xavier, gülümseyerek.

"Beni doğumevine götürecek olan. Suyum geldi. Araç çoktan gelmiş olmalıydı."

Hasta kırk yaşlarında bir adamdı. Bir doksandan uzundu. Yüz elli kilo ağırlığında olmalıydı. Uzun saçlar, kaba bir sakalın arasında kalmış bir yüz, parlak, ateşli küçük gözler. Onun yanında Xavier çocuk gibi kalıyordu. Yine de endişeli görünmüyordu.

"Gecikmez," cevabını verdi. "Oğlan mı kız mı?"

Adam küçük gözlerini ona dikti.

"Deccal," dedi.

Uzaklaşmıştı. Diane bir hasta bakıcının onun her hareketini bakışlarıyla takip ettiğini fark etti. Ortak salonda on beş kadar hasta vardı.

"Burda epey tanrı ve peygamber var," diye açıkladı Xaiver, gülmeye devam ederken. "Delilik her zaman dinsel ve politik repertuvardan beslenmiştir. Önceleri misafirlerimiz her yerde komünist görürdü. Bugün terörist görüyorlar. Gelin!"

Psikiyatr üç adamın iskambil oynadığı yuvarlak bir masaya yaklaştı. İçlerinden biri kaslı kolları ve dövmeleriyle bir mahkûma benziyordu. Diğer ikisi ise normal görünümlüydü.

"Size Antonio'yu tanıştırayım," dedi Xavier, dövmeli adamı göstererek. "Antonio lejyondaydı. Ne yazık ki, görevli olduğu karargâhın casus dolu olduğuna ikna olmuş ve bir gece onlardan birinin boğazını kesmiş. Öyle değil mi, Antonio?"

Antonio gözlerini elindeki kâğıtlardan ayırmadan onayladı.

"Mossad ajanları," dedi. "Her yerdeler."

"Robert ise ailesine öfkelenmiş. Onları öldürmemiş, hayır, sadece korkunç biçimde yaralamış. Anne babasının yedi yaşından beri çiftlikte onun imanını gevrettiklerini söylemek gerekir. Onu sadece ekmek ve sütle besliyor ve mahzende yatmaya mecbur ediyorlarmış. Robert otuz yedi yaşında. Benim fikrimi sorarsanız, anne babasını kapatmak gerekirdi."

"Bana bunu yapmamı ses söyledi," dedi Robert.

"İşte, bu da Greg. Belki en ilginç vaka odur. Greg iki yıldan kısa sürede on kadar kadına tecavüz etti. Onları postanede ya da süpermarkette saptıyor, takip ediyor ve adreslerini buluyordu. Sonra onlar uyurken evlerine giriyor, dövüyor, bağlıyor ve yüzükoyun yere yatırdıktan sonra da ışığı açıyordu. Onlara yaptıklarının ayrıntılarını bir kenara bırakalım. Yalnızca şunu bilin ki kurbanları bunun sonuçlarını ömür boyu taşıyacaklar. Ama onları öldürmüyordu, hayır. Bunun yerine, bir sabah onlara yazmaya koyuldu. Şuna ikna olmuştu

ki, bu... *ilişkiler* sonucunda kendisine âşık olmuşlardı ve hepsi de hamileydi! Bunun üzerine onlara adını ve adresini bırakınca polis de gecikmeden onu evinde yakaladı. Greg onlara yazmaya devam ediyor. Elbette mektupları göndermiyoruz. Size gösteririm. Kesinlikle muhteşem mektuplar."

Diane, Greg'e baktı. Otuzlarında baştan çıkarıcı bir erkek: Esmer, açık renk gözlü. Ama bakışları Diane'la karşılaşınca kadın ürperdi.

"Devam edelim mi?"

Gün batımının alevlendirdiği uzun bir koridor.

Sol taraflarında mazgallı bir kapı vardı. Kapıdan sesler geliyordu. Hızlı, sinirli bir konuşma. İyice hızlanmıştı. Diane geçerken mazgaldan bir göz attı ve şoke oldu. Bir ameliyat masasına uzanmış bir adam vardı. Yüzünde bir oksijen maskesi, şakaklarında elektrotlar. Etrafında hasta bakıcılar duruyordu.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Elektrokonvülsif terapi."

Elektroşok... Diane ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. 1930 yılında psikiyatri alanında ortaya çıkmasından itibaren elektroşokların kullanımı tartışma konusu olmuştu. Karşı çıkanlar bu uygulamaları insanlık dışı, aşağılayıcı ve işkence olarak niteliyordu. 1960'lı yıllarda sakinleştirici ilaçların ortaya çıkışıyla birlikte, elektrokonvülsif terapiye başvuru önemli ölçüde azalmıştı. 1980'li yıllarda ise birçok ülkede ve Fransa'da yeniden canlanmıştı.

"İyi anlamanızı isterim," dedi Xavier, Diane'ın suskunluğu karşısında. "Günümüzdeki elektrokonvülsif terapinin geçmiştekilerle alakası yok. Majör depresyon geçiren hastalara uygulanıyor. Genel anestezi yapılıyor ve hızla kana karışan bir kas gevşetici enjekte ediliyor. Bu tedavi kayda değer sonuçlar veriyor. Ciddi depresyon vakalarının yüzde 85'ten çoğunda etkili. Antidepresanlardan daha yüksek bir oran. Acısız. Günümüzdeki yöntemler sayesinde, iskelet düzeyinde yan etkisi yok, ortopedik komplikasyon da görülmüyor."

"Fakat bellek ve tanıma yetisi üzerinde olumsuz etkisi var. Hasta saatlerce kafa karışıklığı durumunda kalabilir. Üstelik elektrokonvülsif terapinin beyin üzerindeki gerçek etkisi hâlâ bilinmiyor. Burada çok depresyon tedavisi gören var mı?"

Xavier ona ihtiyatlı bir gözle baktı.

"Hayır. Hastalarımızın yalnızca yüzde onu."

"Şizofren ve psikopat kaç tane?"

"Yaklaşık yüzde ellisi şizofren, yüzde yirmi beşi psikopat, yüzde otuzu da psikotik. Neden sordunuz?"

"Elektrokonvülsif terapiyi yalnızca depresyon durumlarında uyguluyorsunuz elbet, öyle değil mi?"

Diane çok hafif bir hava değişimi hissetti. Xavier gözlerini ona dikti.

"Hayır, A ünitesindekilere de uyguluyoruz."

Diane şaşkınlık belirtircesine tek kaşını kaldırdı.

"Bu iş için hastanın ya da yasal bir vasinin onayı gerektiğini sanıyordum..."

"Bunu önemsemediğimiz tek durum bu..."

Diane, Xavier'nin ifadesiz yüzünde bakışlarını dolaştırdı. Kavrayamadığı bir şey vardı. Derin bir soluk aldı ve sesine mümkün olduğunca yansız bir ton vermeye çalıştı.

"Ne amaçla? Tedavi amaçlı değil... Elektrokonvülsif terapinin depresyon, mani ve çok sınırlı bazı şizofreni biçimleri dışındaki patolojiler üzerinde etkisi hiç kanıtlanmadı ve..."

"*Kamu düzeni amacıyla.*"

Diane'ın alnı hafifçe kırıştı.

"Anlamıyorum."

"Açık değil mi? Bu bir ceza."

Xavier sırtını dönmüş, karanlık dağların ardında kaybolmakta olan turuncu güneşe bakıyordu. Yerdeki gölgesi uzuyordu.

"A ünitesine girmeden önce bir şeyi anlamanız gerekir, Bayan Berg. O yedi kişiyi hiçbir şey korkutamaz. Tecrit bile. Onlar kendi

dünyalarında. Hiçbir şey etkilemez onları. Şunu aklınıza iyice yerleştirin. Onlar gibi hastalara asla rastlamadınız. Asla. Bedensel ceza elbette her yerde olduğu gibi burada da yasak."

Geri döndü ve gözlerini Diane'a dikti.

"Tek bir şeyden çekiniyorlar... elektroşok."

"Yani," diye tereddütle konuştu Diane, "onlar üzerinde uygularken..."

"Anestezi yok."

8

Ertesi gün Servaz otobanda ilerlerken bekçileri düşünüyordu. Cathy d'Humières'in söylediğine göre, önceki gün işe gelmemişlerdi. Bir saatin sonunda santral müdürü telefonunu eline almıştı.

Önce birinin sonra ötekinin cep telefonlarından aramıştı. Cevap vermemişlerdi. Morane bunun ardından jandarmayı haberdar etmişti. Evlerine adam gönderilmişti. Birininki Saint-Martin'den yirmi kilometre, diğerininkiyse kırk kilometre kadar uzaktaydı. İki adam da yalnız yaşıyordu. Her ikisinin de eski arkadaşlarıyla aynı bölgede oturmaları yasaktı. Onları defalarca ölümle tehdit etmişler ve –içlerinden en az birini– hastanelik etmişlerdi. Servaz uygulamada bu tür yükümlülüklere uyulmasını polisin pek dert etmediğini gayet iyi biliyordu. Bariz bir nedeni vardı bunun. Çok fazla suçlu, çok fazla adli kontrol, çok fazla hukuk işlemi, hepsinin peşinde koşulamayacak kadar çok ceza... Yüz bin hükümlü özgürdü. Ya cezalarını çekmek için sıralarının gelmesini bekliyorlardı ya da mahkeme çıkışında tabanları yağlayıp kaçmayı tercih etmişlerdi. Fransız devletinin onları aramak için ödenek ve adam ayırma ihtimalinin pek az olduğunu bildiklerinden, cezalarının zaman aşımına uğrayacağı güne dek kendilerini unutturmayı umuyorlardı.

Savcı, bekçilerden söz ettikten sonra, Éric Lombard'ın Amerika Birleşik Devletleri'nden döneceğini ve hiç vakit kaybetmeden soruşturmayı yürütenlerle görüşmek istediğini bildirmişti. Servaz neredeyse soğukkanlılığını yitirecekti. Elinde gerçek bir cinayet davası vardı. Bu atı kimin öldürdüğünü keşfetmek istiyor, bu olayın daha ciddi bir şeylerin ön hazırlığı olmasından çekiniyor olsa da, Éric Lombard'ın emrinde çalışan biri değildi.

"Mümkün olur mu, bilemiyorum," cevabını vermişti kuru bir sesle. "Şu evsiz adamın ölümü nedeniyle burada çok iş var."

"Gitmen gerekir sanıyorum," diye ısrar etmişti d'Humières. 'Lombard adalet bakanını aramış, o da mahkeme başkanını, başkan da beni. Ben de sizi arıyorum. Tam bir zincirleme tepki. Canter de size aynısını söylemekte gecikmez. Lombard'ın İçişleri'ne de ulaştığına eminim. Evsiz adamın faillerini yakaladığınızı sanıyordum."

"Çok sağlam olmayan bir tanık var," diye itiraf etti Servaz, istemeye istemeye, çünkü şu an için ayrıntılara girmek istemiyordu. "İzlerin de sonuçlarını bekliyoruz. Olay yerinde epey vardı. Parmak izleri, ayakkabılar, kan..."

"Keçi gibi inatçılık etmeyin! Servaz, bana işi başından aşkın polis numarası yapmayın, bundan nefret ederim. Size yalvaracak değilim. Dediğimi yapın. Oraya ne zaman dönebilirsiniz? Éric Lombard sizi yarından itibaren Saint-Martin'deki şatosunda bekliyor olacak. Hafta sonunu orada geçirecek. Vakit ayırın."

"Pekâlâ. Ama görüşme biter bitmez buraya dönüp evsizle ilgili soruşturmayı tamamlayacağım."

Otobanda bir benzin istasyonunda durup depoyu doldurdu. Güneş parıldıyordu, bulutlar uzaklara kaçmıştı. Bundan istifade edip Ziegler'i aradı. Ziegler'in saat dokuzda Tarbes harasında randevusu vardı. Atın otopsisine katılacaktı. Oraya gelmesini istedi. Servaz kabul etti ama dışarıda bekleyeceğini söyledi.

"Nasıl isterseniz," cevabını verdi Ziegler, şaşkınlığını gizlemeden.

Atlardan korktuğunu, bu hayvanlarla dolu bir haradan geçmenin ona katlanılmaz bir sınav gibi geldiğini nasıl açıklardı ki? Ziegler ona yakındaki, Régiment-de-Bigorre Caddesi'ndeki bir lokantanın adını verdi. İş bitince orada olacaktı. Servaz, Tarbes'a vardığında ilkbaharı andıran bir güneş şehri aydınlatıyordu. Pireneler Ulusal Parkı'nın kapılarında, yeşilliğin ortasında kocaman yapılar yükseliyordu. Dipte, mavi göğün altında el değmemiş beyazlıktaki dağların oluşturduğu engel. Tek bir bulut yoktu. Gökyüzü lekesizdi. Parıldayan zirveler,

gökte yükselecek kadar hafif bir balon gibi, birer tüy gibi gözüküyordu. *Sanki zihinsel bir engel*, diye düşündü Servaz, onları görünce. İnsanın zihni bu doruklara bir duvara çarpar gibi çarpıyor. İnsanın pek az aşina olduğu bir toprak izlenimi, *terra incognita,* kelimenin gerçek anlamında bir "son bölge."

Ziegler'in belirttiği kafeye girdi, cam kenarındaki bir masaya oturdu ve bir sütlü kahve ile bir de kruvasan söyledi. Barın üst köşesinde duran televizyon kesintisiz haber yayını yapan bir kanala bağlanmıştı. Sonuna kadar açılmış sesi Servaz'ın düşüncelerini rahatsız ediyordu. Biraz kısmalarını isteyecekti ki bir havaalanının kenarında, elinde mikrofonla duran haber spikerinin ağzından Éric Lombard adının çıktığını işitti. Dışarıdaki dağlara tıpatıp benzeyen beyaz dağlar arka planda belirdikçe Servaz'ın dikkati de ekrana yöneldi. Éric Lombard'ın yüzü ekranı kapladığında Servaz ayağı kalktı ve bara yaklaştı.

Milyarder, Tarbes Havaalanı'nda uçaktan inerken uzatılmıştı mikrofon. Arkasında, üzerinde mavi harflerle LOMBARD yazısı bulunan, bembeyaz parlayan özel bir jet duruyordu. Lombard'ın yüzünde sevdiği bir varlığı kaybetmiş birinin ciddi ifadesi vardı. Gazeteci, *bu hayvanın onun için özel bir değeri olup olmadığını* sormak üzereydi.

"O yalnızca bir at değildi," cevabını verdi iş adamı, duygu ile sertliğin özenle ayarlandığı bir sesle. "Bir yoldaş, bir dost, bir eşti. Atları gerçekten sevenler onların hayvandan öte olduklarını bilir. Freedom ise istisnai bir attı. Ona çok umut bağlamıştık. Ama her şeyden önce, öldürülme biçimi dayanılır gibi değil. Suçluların bulunması için her şeyin yapıldığından emin olmak istiyorum."

Servaz, Éric Lombard'ın bakışının etrafta dolaşıp kameranın objektifine ve objektif dolayısıyla da seyircilere sabitlendiğini gördü. Acıdan öfkeye, meydan okuma ve tehdide geçen bir bakış.

"Bunu yapanlar gayet iyi farkında olsunlar ki elimden kaçamayacaklar. *Ben adalete susamış biriyim."*

Servaz etrafına bakındı. Herkes gözünü televizyon ekranına dikmişti. *Fena değil,* dedi kendi kendine, *iyi numara.* Önceden hazırlandığı gayet belli, ama yine de kaba bir samimiyet kendini göstermiyor değil.

Servaz, Éric Lombard gibi bir adamın bu tehdidi yerine getirmekte nereye kadar gidebileceğini düşündü. Sonraki iki saatini, bildiği ve bilmediği şeylerin bilançosunu çıkarmaya çalışarak geçirdi. Elbette bu aşamada bilmedikleri bildiklerine büyük ölçüde ağır basıyordu. Irène Ziegler nihayet kaldırımda, camın arkasında belirdiğinde bir an soluğu kesildi. Siyah deriden bir motorcu giysisi vardı üzerinde. Omuzları ve dizleri gri metalden sağlam korumalarla kaplıydı. Ayağında uçları ve topukları güçlendirilmiş çizmeler. Kapalı bir kaskı da elinde tutuyordu. *Bir Amazon...* Güzelliği karşısında yine vurulmuştu. Charlène Espérandieu kadar güzel olduğunu ama farklı bir türde güzellik olduğunu fark etti. Daha sportif, daha az gösterişli. Charlène bir moda ikonuna benziyordu, Irène Ziegler ise sörf şampiyonu gibiydi. Yeniden kafasının karıştığını hissetti. Burun deliğinde halkayı görünce hissettiği düşünceleri hatırladı tekrar. Irène Ziegler'in cazibeli bir kadın olduğuna hiç kuşku yoktu.

Servaz saatine baktı. On bir olmuştu bile.

"Ne var ne yok?" dedi.

Otopsiden pek bir şey çıkmadığını, sadece hayvanın kafasının öldürüldükten sonra kesildiğinin anlaşıldığını açıkladı. Marchand gelmişti. Adli tabip atın muhtemelen uyuşturulmuş olduğunu ima etmişti. Toksikoloji çalışması bunu ortaya koyacaktı. Çıkışta binicilik merkezi patronu sakinleşmiş gözüküyordu. Hayvanın parçalanmasını sonunda kabullenmişti. Patronu sadece başını saklamak istiyordu. Marchand'a göre, içini doldurtup duvara asacaktı.

"Duvara mı asacak?" diye tekrarladı Servaz. Kulaklarına inanamamıştı.

"Onların suçlu olduğuna inanıyor musunuz?" diye sordu Ziegler.

"Kimlerin?"

"Bekçilerin."

"Bilmiyorum."

Cep telefonunu çıkardı ve şatoyu aradı. Bir kadın sesi cevap verdi.

"Yüzbaşı Servaz. Toulouse Cinayet Masası'ndan. Éric Lombard'la konuşmak istiyordum."

"İsminiz ne dediniz?"

"Servaz."

"Ayrılmayın."

Bitmek bilmez bir telefon zili. Sonra, bu kez orta yaşlı bir adamın sesi.

"Evet?"

"Éric Lombard'la görüşmek istiyordum."

"Kim arıyor?"

"Yüzbaşı Servaz. Cinayet masası."

"Hangi konuda?"

Servaz tepesinin atmakta olduğunu hissetti.

"Dinleyin, beni görmeyi patronunuz istedi. Bunun dışında yapacak bir yığın işim var. Kaybedecek vaktim yok!"

"Adınızı heceleyerek söyleyin bana ve arama nedeninizi hatırlatın," dedi telefondaki adam soğukkanlılığını koruyarak. "Bay Lombard'ın da kaybedecek vakti yok."

Adamın küstahlığı Servaz'ın soluğunu kesmişti. Tam telefonu kapatacaktı ki kendini tuttu.

"Servaz. S, E, R, V, A, Z. Atı, Freedom, konusunda."

"Daha önce söyleyemez miydiniz? Ayrılmayın."

Adam yirmi saniye sonra tekrar hattaydı.

"Bay Lombard bu öğleden sonra saat on beşte sizi bekliyor."

Bir davet değil, emirdi.

Éric Lombard'ın topraklarına girerken sanki bir peri masalına giriyorlarmış gibi geldi. Saint-Martin Jandarma Karakolu'nda motosikleti ve arabayı bırakmışlar ve bir hizmet aracına binmişlerdi. Geçen seferki yol. Binicilik merkezine giden. Ama ormanda sola dönmek yerine bu kez dümdüz devam ettiler.

Sonra, vadilerin arasından geçen havadar bir ortamda ilerlediler. Çayırlara ıhlamurlar, meşeler, köknar ve karaağaçlar dikilmişti. Arazi çok genişti, göz alabildiğine uzanıyordu. Her tarafta bariyerler vardı. Çayırlarda atlar dolanıyor, yol kenarına çekmiş tarım araçları kullanıma hazır bekliyordu. Kar yer yer duruyordu, hava aydınlık ve açıktı. Servaz, Montana'daki bir çiftliği ya da Arjantin'deki bir *hacienda*'yı düşündü. Önce, ağaç gövdelerine ve tarlalar boyunca karşılarına çıkan bariyerlere asılı "ÖZEL MÜLK / GİRMEK YASAKTIR" yazılarını uzaktan fark ettiler. Ama çit yoktu. Sonra, beş kilometre ötede taş duvarı gördüler. Dört metre yüksekliğindeydi ve manzaranın bir bölümünü kapatıyordu. Ötesinde ormanlar uzanıyordu. Parmaklıkların önünde durdular. Direklerden birine granitten bir plaka çivilenmişti.

Servaz, yaldızlı harflerle yazılmış "BEYAZ ŞATO" ibaresini okudu.

Direğin tepesinde bir kamera onlara doğru döndü. Diyafona konuşmak için inmeleri gerekmedi. Parmaklıklar anında açılmıştı.

Yüzlerce yıllık meşelerle çevrili yol boyunca bir kilometre kadar gittiler. Kusursuz biçimde asfaltlanmış düz zemin, görkemli ağaçların kıvrık dalları altında kara bir eğim oluşturuyordu. Servaz, parkın dibindeki konutun yavaş yavaş belirmeye başladığını gördü. Bir süre sonra, üzeri karla kaplı kış çalılarıyla dolu soluk pembe kamelyalı bir yerin önüne park ettiler. Servaz hayal kırıklığına uğramıştı. Şato tahmin ettiğinden küçüktü. Fakat ikinci bir inceleme bu izlenimi derhal sildi. Çocuksu güzellikte bir yapıydı. Kısmen Loire şatosu, kısmen de İngiliz şatosu tarzında, muhtemelen on dokuzuncu yüzyıl sonu, yirmiinci yüzyıl başında inşa edilmişti. Peri masallarındaki şatolardan... Giriş pencerelerinin önünde hayvan şeklinde kırpılmış bir dizi büyük şimşir vardı. Bir fil, bir at, bir zürafa ve bir geyik karın üzerinde duruyordu. Servaz sola, doğuya doğru bakınca, düşünen adam heykelleri ve havuzlarıyla Fransız tarzı bir bahçe gördü. Üstü örtülü bir yüzme havuzu ve bir tenis kortu. Dipte geniş bir limonluk. Çatısında da bir yığın tuhaf anten.

İnternette okuduğu rakamları hatırladı. Éric Lombard Fransa'nın en zengin kişilerinden ve en nüfuzlu yurttaşlarından biriydi. Yetmişten

fazla ülkede faaliyet gösteren bir imparatorluğun başıydı. Eski limonluğun aşırı derecede modern bir iletişim merkezine dönüştürülmüş olması muhtemeldi. Ziegler arabanın kapısını açtı.

"Bakın!"

Ağaçları gösteriyordu. Servaz bakışlarını kadının gösterdiği yöne çevirdi. Gövdelere, dalların arasına sabitlenmiş otuz kadar kamera saydı. Bütün civar kapsama alanı içinde olmalıydı. Tek bir kör nokta bile yoktu. Şatonun bir yerlerinde onları gözlüyorlardı. Çiçek yığınları arasında küçük çakıllarla döşeli bir yolu takip ettiler ve diz çökmüş iki aslan şeklinde budanmış şimşirlerin arasından geçtiler. Her biri beş metre yüksekliğindeydi. *Tuhaf,* diye düşündü Servaz. *Sanki çok zengin çocukları eğlendirmek için tasarlanmış bir bahçe.* Ama Éric Lombard'ın çocuğu olduğunu hiçbir yerde okumamıştı. Aksine, birçok yazı onun müzmin bir bekâr olduğundan ve sayısız kalbi çaldığından söz ediyordu. Yoksa bu şekil verilmiş yeşillikler onun çocukluğundan mı kalmaydı? Basamakların tepesinde altmış yaşlarında bir adam onları bekliyordu. Uzun boylu, siyah kıyafetler giymiş adam buz gibi sert bir bakışla onlara bakıyordu. Servaz, onu ilk kez görüyor olmasına rağmen, karşısındakinin kim olduğunu hemen anladı. Telefonda konuştuğu adamdı. Yeniden öfkelendiğini hissetti. Adam onları gülümsemeden karşıladı ve peşinden gelmelerini söyledikten sonra arkasını döndü. Ses tonu, yine bunun bir talepten ziyade emir olduğunu belirtiyordu.

Eşikten içeri girdiler.

Ayak seslerinin çınladığı geniş ve boş bir dizi salon binanın bütün derinliği boyunca baştan sona uzandığından, gün ışığını sanki bir tünelin dibinden geliyormuş gibi binanın öteki ucundan seçebiliyorlardı. İçerisi anıtsal bir yapıdaydı. Tavan o kadar yüksekti ki birinci katın pencereleri aslında holü aydınlatıyordu. Siyahlar içindeki adam onları holden ve eşyasız ilk salondan geçirerek sağ taraftaki çifte kapıya yöneldi. Duvarlarda eski kitaplarla dolu bir kitaplık vardı. Dört yüksek camlı kapı ormana bakıyordu. Éric Lombard bu kapıların birinin

önünde duruyordu. Servaz, sırtı dönük olmasına rağmen onu hemen tanıdı. İşadamı, kulaklıklı bir mikrofona konuşuyordu.

Siyahlı adam, ziyaretçilere dönük yarı saygılı yarı küçümseyici bir ifadeyle, "Polis geldi," dedi.

"Teşekkürler, Otto."

Otto odadan çıktı. Lombard İngilizce konuşmasını bitirdi, kulaklıklı mikrofonunu başından çıkarıp meşe masanın üzerine koydu. Karşısındakilere baktı. Önce Servaz'a, sonra Ziegler'e. Uzunca bir süre baktığı Ziegler'in giysisinden dolayı gözlerinde kısa bir an şaşkınlık ışıltısı görüldü. Sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Otto'yu bağışlayın. Hangi dönemde yaşadığını karıştırıyor. Kimi zaman beni bir prens ya da kral yerine koyuyor ama yine de her koşulda güvenebileceğim biri."

Servaz bir şey demedi. Sözlerinin devamını bekledi.

"Çok meşgul olduğunuzu biliyorum. Kaybedecek zamanınız yok. Benim de öyle. Bu ata son derece bağlıydım. Muhteşem bir hayvandı. Bu iğrençliği yapanın bulunması için her şeyin, kesinlikle her şeyin yapılacağından emin olmak istiyorum."

Yeniden onları süzdü. Mavi gözlerinde hüzün vardı. Aynı zamanda da sertlik ve otorite okunuyordu.

"Şunu anlamanızı istiyorum. Günün ve gecenin her saati beni arayabilirsiniz, gerekli gördüğünüz her soruyu bana sorabilirsiniz, en tuhaf olanları bile. Gelmenizi isteme nedenim, hiçbir yolu göz ardı etmediğinize, bu soruşturmayı çözecek hiçbir araçtan kaçınmadığınıza emin olmak. Her şeyin aydınlatılmasını istiyorum. Sizin mükemmel soruşturmacılar olduğunuz konusunda bana güvence verildi." Gülümsedi. Sonra gülümsemesi silindi. "Aksi halde, ihmalkârlık gösterirseniz, sonuçta bu bir at diye olayı ciddiye almazsanız, acımasız olurum."

Tehdit üstü kapalı bile değildi. *İstiyorum...* Adam dobraydı. Kaybedecek zamanı yoktu ve dosdoğru hedefe gidiyordu. Bu hali aniden Servaz'a sempatik geldi. Tıpkı o hayvana olan sevgisi gibi.

Fakat Irène Ziegler'in onu aynı şekilde dinlemediği belliydi. Servaz, Ziegler'in renginin iyice attığını gördü.

"Bizi tehdit ederek bir şey kazanamazsınız," karşılığını verdi Ziegler soğuk bir öfkeyle.

Lombard gözlerini ona dikti. Aniden yüzü yumuşadı ve yüzünde içten bir üzüntü belirdi.

"Özür dilerim. İkinizin de gayet yetkin ve özenli olduğunuza eminim. Üstleriniz sizleri öve öve bitiremiyor. Sersemlik ettim. Bu... Bu *olaylar* beni altüst etti. Özürlerimi kabul edin, Yüzbaşı Ziegler. Samimiyim."

Ziegler istemeye istemeye başını salladı ama başka bir şey demedi.

"Eğer sizce sakıncası yoksa," diye sözde girdi Servaz, "madem buradayız, size sorular sormaya hemen başlayalım."

"Elbette. Beni izleyin. İzin verirseniz size kahve ikram edeyim."

Éric Lombard dipteki başka bir kapıyı açtı. Bir salon. Camlı kapılardan süzülen güneş, iki deri kanepenin ve bir sehpanın üzerine vuruyordu. Sehpanın üzerinde içinde üç fincan ve bir ibriğin hazır bulunduğu bir tepsi duruyordu. Servaz bu ibriğin eski ve çok pahalı bir parça olduğunu düşündü. Diğer mobilyalar gibi. Her şey hazırdı. Şekerler, Viyana kurabiyeleri ve küçük bir güğümde süt.

"İlk sorum," diye giriş konuşması yapmadan saldırıya geçti Servaz, "bu cinayeti işleyebilecek biri var mı sizce? Bunu yapacak en azından bir nedeni olan biri?"

Éric Lombard kahve ikram etmekteydi.

Elinde kahveyle durarak gözlerini Servaz'a dikti. Sarı saçları arkasındaki büyük aynada yansıyordu. Üzerinde balıkçı yaka ham yünden bir kazak ile gri yünlü bir pantolon vardı. Çok yanık tenliydi.

Cevap verirken gözlerini hiç kırpmadı.

"Evet."

Servaz ürperdi. Yanında duran Ziegler de tepki göstermişti.

"Ve de hayır," diye ekledi hemen. "İki soruyu aynı anda sormuş oluyorsunuz. Evet, bunu yapmak için nedeni olan yığınla insan tanıyorum. Hayır, bunu yapmaya gücü yetecek kimse bilmiyorum."

"Daha somut açıklayabilir misiniz," dedi Ziegler, sinirlenmişti. "Bu atı öldürmek için bir nedenleri niçin olsun ki?"

"Bana acı vermek için, intikam almak için, beni etkilemek için. Kuşkunuz mu var? Benim mesleğimde ve benim servetimle, insanın düşmanları olur, kıskançlık nedenleri olur, rakiplerin pazarları çalınır, sunulanlar reddedilir, insanlar iflasa sürüklenir, yüzlerce kişi işten çıkarılır... Benden nefret eden herkesin bir listesini çıkarmam gerekse bir rehber boyutunu bulur."

"Birazcık daha açık olabilir misiniz?"

"Ne yazık ki hayır. Sizin akıl yürütmenizi anlıyorum: Benim gözde atım öldürüldü ve bana ait bir teleferiğin tepesine asıldı. Demek ki bana öfke duyuluyor. Her şey bana işaret ediyor. Sizinle tamamen hemfikirim. Ama bunu yapan hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Yazılı ya da sözlü tehditler, imzasız mektuplar da mı yok?"

"Yok."

"Şirketiniz yetmiş beş ülkede faal," dedi Servaz.

"Yetmiş sekiz," diye düzeltti Lombard.

"Mafyalarla, organize suçla dolaylı bile olsa bir ilişkiniz var mı? Sanırım bazı ülkelerde bu tür... *kontaklar* az çok zorunludur."

Lombard, Servaz'a yine derin derin baktı. Ama bu kez saldırgan değildi. Hatta gülümsüyordu.

"Açık sözlüsünüz, başkomiser. Belki de *Baba* filmindeki şu kesik at başı geldi aklınıza. Hayır, benim şirketimin organize suçla ilişkisi yok. En azından, bildiğim kadarıyla. Bazı davranışlara gözümüzü yummak zorunda kaldığımız kimi ülkeler var elbet. Afrika'da ya da Asya'da. Ama bunlar, açık konuşursak, diktatörlükler. Mafya değil."

"Bu sizi rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Ziegler.

Lombard tek kaşını kaldırdı.

"Diktatörlerle iş yapmak," diye açıklık getirdi Ziegler.

Lombard yine hoşgörülü bir ifadeyle gülümsedi. Ama bu gülümseyiş, bir tebaasının densizliğine gülüp geçmek ile anında kellesini uçurmak arasında tereddüt eden bir hükümdarın gülümseyişiydi.

"Bu soruya vereceğim cevabın soruşturmanıza pek yardımcı olacağını sanmıyorum," dedi. "Şunu da bilmelisiniz ki görünenin aksine, geminin tek kaptanı ben değilim. Birçok alanda ortaklarımız var. Başta da Fransa devleti. Kimi zaman hâkim olamadığım 'politik' yanlar oluyor."

Açık sözlü ama gerektiğinde olayları çarpıtmayı da biliyor, diye düşündü Servaz.

"Anlamak istediğim bir şey var. Nasıl oluyor da kimse ne bir şey görüyor ne de işitiyor? Ne binicilik merkezinde ne de santralde. Ölü bir at gecenin bir vakti öylesine taşınamaz."

Lombard'ın yüzü karardı.

"Haklısınız. Bu benim de sorduğum bir soru. Yalan söyleyen biri olduğu kesin. *Kimin yalan söylediğini bilmeyi çok isterim*," diye de ekledi, tehdit dolu bir tonda.

Elindeki fincanı öyle şiddetle sehpaya bıraktı ki yerlerinden sıçradılar.

"Herkesi topladım. Santraldeki gündüz ve gece personelini, hara çalışanlarını. Gelir gelmez hepsini tek tek sorguya çektim. Dört saatimi aldı. Onlara elimden gelen her baskıyı yaptığıma kolaylıkla inanabilirsiniz. O gece kimse bir şey işitmemiş. Bu elbette imkânsız. Marchand ile Hector'un samimiyetinden hiç kuşkum yok. Bugüne kadar atlara hiç zarar vermediler. Çok uzun süredir de ailenin hizmetindeler. Düzgün, yetenekli insanlar ve onlarla ilişkim her zaman mükemmel olmuştur. Deyim yerindeyse ailenin bir parçasılar. Onları listenizden silebilirsiniz. Hermine'i de. Freedom'a tapan hoş bir kızdır. Ve bu olay onu mahvetti."

"Bekçilerin kaybolduğundan haberiniz var mı?" diye sordu Servaz.

Lombard kaşlarını çattı.

"Evet. Tek sorgulamadığım onlar."

"İki kişiler. Ve o atı oraya asmak için en az iki kişi gerekir. Sabıkalılar ayrıca."

"İdeal iki şüpheli," diye yorum yaptı Lombard kuşkulu bir ifadeyle.

"İkna olmuşa benzemiyorsunuz?"

"Bilmiyorum... Bu iki tip Freedom'u çalıştıkları yere neden assın ki? Kuşkuları üzerlerine çekmenin en iyi yolu bu olmaz mı sizce?"

Servaz onaylarcasına başını salladı.

"Yine de tüydüler," diye itiraz etti.

"Kendinizi onların yerine koyun. Sabıkalılar. Alınmayın ama polisin bir suçlu bulduğunda daha ileri bir araştırma yapmak istemediğini iyi biliyorlar."

"Kim işe aldı onları?" diye sordu Ziegler. "Onlar hakkında ne biliyorsunuz? Dünden beri bilgi edinmiş olduğunuza bahse girerim."

"Doğru. Onları santral müdürü Marc Morane işe aldı. Lannemezan Merkez Cezaevi'nin eski mahkûmlarını topluma kazandırma programı çerçevesinde."

Bu kez elektrik santrali değil, cezaeviydi söz konusu edilen.

"Santralde olaylara bulaştıkları olmuş mu hiç?"

"Morane olmadığına beni temin etti."

"Bu son yıllarda santralde ya da mülkünüzde işten çıkarılan çalışan var mı?"

Lombard ikisine de tek tek baktı. Saçları, sakalı ve mavi gözleri ona gerçekten baştan çıkarıcı bir deniz kurdu havası veriyordu. Fotoğraflarındaki haline benziyordu.

"Bu ayrıntılarla ben ilgilenmiyorum. Personelin idaresi benim alanım değil. Üstelik, santral gibi ufak yapılarla da ilgilenmiyorum. Ama bütün personel dosyalarına bakabilirsiniz. Yardımcılarım emrinizdedir. Hepsine bu yönde emir verildi. Sekreterim size bir isim ve telefon listesi gönderecek. Onlara başvurmaktan çekinmeyin. Size güçlük çıkaran olursa beni arayın. Size söyledim, benim açımdan bu olay son derece önemli. Ben de yirmi dört saat emrinizdeyim." Bir kartvizit çıkarıp Ziegler'e uzattı. "Ayrıca, hidroelektrik santralini gördünüz. Eski. Gerçekten verimli değil. Grubun ve ailenin tarihiyle ilgili gerekçelerle onu elimizde tutuyoruz. Şimdiki müdür Marc Morane'ı,"

diye ekledi, "çocukluğundan beri tanırım. Aynı ilkokuldaydık. Ama yıllardır görmemiştim."

Servaz bu sonuncu saptamanın olayla ilgisi olanları bir hiyerarşik sıraya sokmaya yönelik olduğunu anladı. İmparatorluğun mirasçısı için santral müdürü diğer çalışanlardan biriydi, en alt basamakta, işçileriyle aynı ya da hemen hemen aynı düzeyde biri.

"Yılda kaç gününüzü burada geçiriyorsunuz, Bay Lombard?" diye sordu Ziegler.

"Zor bir soru. İzin verin düşüneyim... Altı ila sekiz hafta diyebiliriz. Daha fazla değil. Elbette bu eski şatodan çok Paris'teki evimde vakit geçiriyorum. New York'ta da çok kalıyorum. Doğrusu, zamanımın yarısı iş gezilerinde geçiyor. Ama özellikle kayak mevsiminde ve yazın buraya gelip ata binmek hoşuma gidiyor. Belki biliyorsunuzdur, başka haralarım da var. Ama çocukluğumun ve ergenliğimin büyük kısmını, babam eğitim için beni başka yere gönderene dek burada geçirdim. Burası size kasvetli gelebilir ama ben kendimi evimde hissediyorum. İyi kötü çok şey yaşadım burada. Kötü şeyler bile zaman içinde iyi gözükür. Bellek işini bilir..."

Konuşmasının sonunda sesi sanki bir pus perdesi altında kalmış gibiydi. Servaz gerildi, bütün duyuları ayaktaydı. Devamını bekledi ama bir şey gelmedi.

Yanında duran Ziegler, "İyi kötü şeyler derken ne kast ediyorsunuz?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Lombard soruyu bir el hareketiyle uzaklaştırdı.

"Önemi yok. Hepsi çok geride kaldı... Atımın ölümüyle hiç alakası yok."

"Bunu değerlendirmek bizim işimiz," karşılığını verdi Ziegler.

Lombard tereddüt etti.

"Benim gibi küçük bir çocuğun böyle bir yerdeki hayatının hayal gibi olduğu sanılabilir ama durumun hiç de böyle olmadığını söyleyebiliriz..."

"Gerçekten mi?" dedi Ziegler.

Servaz iş adamının ona ihtiyatlı bir gözle baktığını gördü.

"Bakın, ben sanmıyorum ki..."

"Neyi?"

"Boş verin. Hiç önemi yok..."

Yanında duran Servaz, Ziegler'in iç çektiğini işitti.

"Bay Lombard," dedi jandarma, "bu işi önemsemezsek pişman olacağımızı söyleyerek bizim üzerimizde baskı oluşturdunuz. Ve bizi hiçbir izi ihmal etmemeye davet ettiniz. En tuhafını bile. Bizler soruşturmacıyız, yoksa falcı ya da kâhin değil. Bu soruşturmanın bağlamı hakkında mümkün olduğunca fazla şey öğrenmeye ihtiyacımız var. Bu vahşetin kökeninde geçmişle bir bağın olmadığını kim bilebilir?"

"Bağlantıları ve sebepleri bulmak bizim işimiz," diye destekledi Servaz.

Lombard ikisine de tek tek baktı. Zihninde konunun olumlu ve olumsuz yanlarını tarttığını anladılar. Ne Ziegler ne Servaz kımıldıyordu. İş adamı biraz tereddüt etti, sonra omuz silkti.

"İzin verirseniz size Henri ve Édouard Lombard'dan söz edeceğim. Babam ve büyük babam," dedi aniden. "Oldukça örnek bir hikâye. Henri Lombard'ın gerçekte kim olduğunu söyleyeyim size. Buz gibi soğuk, taş gibi sert, mutlak katılıkta bir adam. Zorba ve bencil biri. Üstelik bir düzen fanatiği. Babası gibi."

Ziegler'in yüzünden şaşkınlık okunuyordu. Servaz ise soluğunu tutmuştu. Lombard yeniden sustu. İş adamı bir süre durup ikisini de süzdü. İki soruşturmacı konuşmanın devamını sessize beklediler. Sessizlik uzadıkça uzadı.

"Belki biliyorsunuzdur, Lombard Şirketi İkinci Dünya Savaşı sırasında gerçekten gelişmeye başladı. Babam ile büyük babamın Almanların gelişini pek de kötü karşılamadıklarını söylemek gerekir. O dönemde babam ancak yirmisindeydi. Şirketi büyük babam yönetiyordu. Hem burada hem Paris'te. Tarihinin en refah içindeki dönemlerinden biri. Nazi müşterileriyle çok iyi işler yaptı."

Öne doğru eğildi. Hareketi, arkasındaki aynada tersten yansıdı. Sanki kopya orijinalinden ayrışıyor gibiydi.

"Fransa'nın kurtuluşundan sonra büyük babam işbirliğiyle yargılandı, ölüme mahkûm edildi, sonunda affedildi. Clairvaux'ya hapsedildi. Rebatet'nin de komşusu olduğunu söylemeden geçmeyeyim. 1952'de serbest bırakıldı. Bir yıl sonra da bir kalp krizinden öldü. Bu arada oğlu Henri komutayı eline almıştı. Aile şirketini geliştirmeye, çeşitlendirip modernleştirmeye girişti. Babasının tersine, benimkisi –gençliği yüzünden ya da belki bu sayede– daha 1943'te rüzgârın dönmekte olduğunu hissetmiş ve büyük babama rağmen, Direniş'e ve De Gaullecülüğe yakınlaşmıştı. İdeallerinden dolayı değil; hayır. Tamamen çıkarcılıktan. Parlak biriydi, hatta ileri görüşlü. Stalingrad'dan itibaren, III. Reich'ın günlerinin sayılı olduğunu anladı ve iki tarafa da oynadı. Bir yanda Almanlar, diğer yanda Direniş. Lombard Grubu'nu 1950'li, 60'lı ve 70'li yıllarda yaratan babam oldu. Savaştan sonra, De Gaullecülüğün baronları ile önemli mevkilere yerleşmiş olan eski Direnişçiler arasında önemli bir ilişki ağı kurmayı başardı. Büyük bir sanayi lideriydi, bir imparatorluk kurucusu, bir kâhin. Ama evde tam bir zorbaydı. Sert, duyarsız ve mesafeli bir baba ve eş. Dış görünüşüyle de kendini dayatan, baskın biriydi. İnce uzun, hep siyahlar giyen bir adam. Saint-Martinliler ona ya saygı duyuyor ya da nefret ediyordu. Ama hepsi ondan çekiniyordu. Kendini çok seven ama başkalarına verecek sevgisi hiç olmayan bir adam. Karısına ya da çocuklarına bile..."

Éric Lombard ayağa kalktı. Servaz ile Ziegler onun bir dolaba doğru yöneldiğini gördüler. Çerçeveli bir fotoğrafı alıp Servaz'a uzattı. Koyu giysiler, lekesiz beyazlıkta bir gömlek giymiş uzun boylu, ciddi yüzlü bir adam, parlak yırtıcı gözler, sertlik dolu uzun bir burun ve beyaz saçlar. Henri Lombard oğluna hiç benzemiyordu. Bir din adamı ya da fanatik bir vaize benzer bir hali vardı. Servaz kendi babasını hatırladı. Zayıf ve kibar bu adamın yüzü belleğindeki fotoğraf levhasında bir türlü sabitlenemiyordu.

"Babam evde de şirketlerinde de terör estiriyordu. Çalışanları üzerinde, karısı ve çocukları üzerinde gerçek bir psikolojik, hatta fiziksel şiddet uyguluyordu." Servaz, Lombard'ın sesinin çatladığını fark etti. Modern zamanların maceracısı, magazin dergilerinin ikonu, yerini başka birine bırakmıştı. "Annem kırk dokuz yaşında kanserden öldü. Üçüncü karısıydı. Babamla evli kaldığı on dokuz yıl boyunca onun zorbalığına, öfkesine, alaylarına, hatta dayağına sürekli maruz kalmıştı. Babam çok sayıda hizmetli ve çalışanı da kapı dışarı etmişti. Ben, sertliğin meziyet olduğu bir ortamın parçasıyım. Ama babamın sertliği kabul edilebilirliğin ötesindeydi. Belirsizlikler beynini kemiriyordu."

Servaz ile Ziegler bakıştılar. İmparatorluk mirasçısının kendilerine sunduğu şeyin inanılmaz bir hikâye olduğunun ikisi de bilincindeydi. Herhangi bir paparazinin ağzının suyu akardı. Éric Lombard'ın onlara güvenmeye karar verdiği belliydi. *Neden?* Servaz aniden anladı. Son yirmi dört saatte iş adamı muhtemelen sayısız telefon görüşmesi yapmıştı. Servaz internette okuduğu baş döndürücü rakamları bir kez daha hatırladı ve omuriliği boyunca nahoş bir karıncalanma hissetti. Éric Lombard'ın herhangi bir bilgiyi elde edebilecek kadar parası ve gücü vardı. Servaz, aniden, onun da paralel bir soruşturmayı, soruşturma içinde soruşturmayı alelacele yapmış olup olamayacağını düşündü. Yalnızca atının ölümüyle ilgili değil, resmî soruşturmacıları da çok yakından ilgilendiren bir soruşturma. Belliydi. Lombard'ın onlar hakkında kendilerinin onun hakkında bildikleri kadar şey bildiği kesindi.

"Bu önemli bir bilgi," dedi sonunda Ziegler. "Bizi bilgilendirmekle iyi yaptınız."

"Sizce öyle mi? Ben emin değilim. Bütün bu hikâyeler unutulalı uzun süre oldu. Elbette size söylediklerim kesinlikle gizli."

"Eğer söyledikleriniz doğruysa," dedi Servaz, "elimizde iki sebep var: nefret ve intikam. Örneğin babanızın eski bir çalışanı, eski bir ilişkisi, eski bir düşmanı."

Lombard kuşkuyla başını salladı.

"Eğer öyleyse, neden bu kadar zaman sonra? Babam öleli on beş yıl oldu."

Bir şey daha ekleyecekti ki Irène Ziegler'in telefonu çaldı. Numaraya baktı ve salondakilere döndü.

"Özür dilerim."

Jandarma ayağa kalkıp odanın bir köşesine çekildi.

"Babanız 1920 doğumlu, eğer yanılmıyorsam," diye devam etti Servaz. "Siz 1972 doğumlusunuz. En azından sizin geç doğduğunuz söylenebilir. Başka çocuğu olmuş mu?"

"Kız kardeşim Maud. 1976'da doğdu. Benden dört yıl sonra. İkimiz onun üçüncü ve son evliliğindeniz. Ondan önce çocuğu olmamış. Neden, bilmiyorum. Resmî olarak, annemle Paris'te, oynadığı tiyatroda tanışmış..."

Lombard sırlarını ifşa etmede nereye kadar gidebileceğini tekrar düşündü. Gözlerini gözlerine dikip Servaz'a uzun uzun baktı, sonra karar verdi.

"Annem gerçekten de oldukça iyi bir oyuncuydu. Ama asla ne bir sahneye ne de bir tiyatroya ayak basmıştı. Sinema sahnesine de çıkmamıştı. Yeteneği daha ziyade tek seferde bir kişi için komedi oynamaktan ibaretti. Onun arkadaşlığına çok yüksek parayı ödeyen olgun ve servet sahibi erkeklere oynuyordu. Zengin işadamlarından sadık bir müşteri kitlesi vardı muhtemelen. Çok talep görüyordu. Babam onun müdavimlerinden biriydi. Hemen kıskanmaya başlamıştı elbette. Onu yalnızca kendisine istiyordu. Diğer her konuda olduğu gibi, birinci olması gerekiyordu. Rakiplerini şu ya da bu şekilde ekarte etmeliydi. Bunun üzerine onunla evlendi. Daha doğrusu, kendi bakış açısıyla, 'onu satın aldı.' Kendi tarzında. Onu bir... *fahişe* olarak görmeye hep devam etti. Evlendikten sonra bile. Babam evlendiğinde elli bir yaşındaydı, annem otuz. Diğer yandan, annem de 'kariyerinin' sona erdiğini ve başka bir hayat seçme vaktinin geldiğini düşünüyor olmalıydı. Ama evlendiği adamın şiddet dolu biri olduğunu bilmiyordu. Bedelini çok ağır ödedi."

Éric Lombard'ın yüzü aniden kararmıştı. *Babasını asla bağışlamadı.* Servaz, Lombard'la arasında sıkı bir akrabalık olduğunu ürpererek fark etti: Her ikisi için de aile anıları sevinç ve ızdırapların, güneşli ve dehşetli anların bir yığını gibiydi. Göz ucuyla Ziegler'e bakıyordu. Odanın diğer ucunda, sırtı iki adama dönük, hâlâ telefonda konuşuyordu.

Aniden arkasına dönünce bakışları Servaz'ınkiyle karşılaştı.

Servaz anında telaşlanmıştı: Telefonda onu altüst eden bir şey söylenmişti.

"Anne babanızla ilgili bildiğiniz her şey bu mu, onların size anlattıkları bu kadar mı?"

Lombard neşesizce gülümsedi.

"Birkaç yıl önce aile tarihini araştırması için bir gazeteciyi görevlendirdim." Kısa bir an tereddüt etti. "Uzun süredir, babam ve annem hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Uyumlu bir çift olmadıklarını bilecek konumdaydım. En azından bu söylenebilirdi. Ama sandığın bu kadar açılacağını beklemiyordum. Ardından, o gazetecinin suskunluğunu satın aldım. Pahalıydı. Ama zahmete değerdi."

"Peki o zamandan beri başka hiçbir gazeteci burnunu sokmadı mı?"

Lombard gözlerini Servaz'a dikti. Yeniden uzlaşmaz bir işadamı olmuştu.

"Oldu, elbette. Hepsini satın aldım. Tek tek. Servetler harcadım... *Fakat, belli bir miktarın üzerine çıkınca herkes satın alınabilir...*"

Gözlerini Servaz'a dikti. Polis mesajı anlamıştı: *Siz bile.* Servaz öfkelendiğini hissetti. Küstahlığın bu kadarı onu sinirlendirmişti. Fakat aynı zamanda karşısındaki adamın haklı olduğunu anladı. Polis olurken benimsemiş olduğu etik kod adına kendisi, belki reddetme gücünü bulabilirdi. Fakat gazeteci olduğunu varsaysa ve karşısındaki insan kızı için en iyi okulları, en iyi öğretmenleri ve daha sonra, düşlediği meslekte sağlam bir yer önerse, Margot için böyle bir geleceği reddetme cesaretini bulabilir miydi? Belli ölçülerde Lombard haklıydı. Belli bir sınırın ötesinde herkes satılıktı. Baba karısını satın almıştı;

oğlu gazetecileri satın alıyordu, politikacıları da satın alıyordu. Éric Lombard babasına sandığından daha çok benziyordu.

Servaz'ın sorusu yoktu.

Boş fincanını sehpaya koydu. Ziegler onların yanına geldi. Servaz ona kaçamak bir göz attı. *Ziegler gergin ve kaygılı.*

"Pekâlâ, şimdi," dedi Lombard soğuk bir sesle, "bir ipucunuz var mı, bilmek isterim."

Servaz'ın bir an hissettiği sempati aniden yok oldu. Bu adam onlarla yine uşaklarıymış gibi konuşuyordu.

"Üzgünüm," diye aceleyle cevap verdi, vergi memuru gülümsemesiyle. "Bu aşamada soruşturmaya dâhil olan herhangi bir kişiyle soruşturma hakkında yorumda bulunmaktan kaçınmayı tercih ediyoruz."

Lombard onu uzun uzun süzdü. Servaz onun iki seçenek arasında tereddüt ettiğini açık seçik gördü: Ya yeniden tehdit edecek ya da geçici olarak geri çekilecekti. İkinciyi tercih etti.

"Anlıyorum. Ama bu bilgiyi elde etmek için kime başvuracağımı biliyorum. Geldiğiniz ve zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Ayağa kalktı. Konuşmaları sona ermişti. Ekleyeceği bir şey yoktu.

Geldikleri yolu gerisin geri yürüdüler. Dışarıdaki karanlık, sıra sıra salonları ele geçirmekteydi. Rüzgâr şiddetlenmiş, uğulduyor ve ağaçları sarsıyordu. Servaz, yeniden kar yağacak mı diye düşündü. Saatine baktı. Akşamüzeri, beşe yirmi vardı. Güneş batmaktaydı. Hayvan şeklinde yontulmuş uzun gölgeler yerde uzuyordu. Arkasına, şatonun ön cephesine doğru bir göz atınca, üst kattaki sayısız pencerelerden birinden Éric Lombard'ın kımıldamadan onları izlediğini fark etti. Etrafında iki adam vardı. Biri de Otto'ydu. Servaz kendi hipotezini yeniden düşündü: Kendileri de soruşturma konusu olan soruşturmacılar. Pencerenin karanlık dikdörtgeninde Lombard ve adamları bir aynadaki yansılara benziyorlardı. Bir o kadar yabancı, sessiz ve kaygı verici. Arabaya tekrar bindiklerinde, Ziegler'e döndü.

"Neler oluyor?"

"Rosny-sous-Bois aradı. DNA analizlerini tamamlamışlar."

Servaz, kulaklarına inanamayarak ona baktı. Numuneler ancak kırk sekiz saat önce alınmıştı. Hiçbir DNA analizi bu kadar kısa sürede gerçekleştirilemezdi. Laboratuvarların işi başlarından aşkındı! Çok üst düzey birinin dosyayı en tepeye koymuş olması gerekirdi.

"Kabinde bulunan DNA izlerinin çoğu –saç, tükürük, kıl, tırnak– işçilere ya da santral çalışanlarına uyuyor. Fakat bir camın üzerinde bir tükürük izi de bulmuşlardı. Santralde çalışan kimseye ait değil, yabancı birine ait bir iz. Ulusal Genetik Bankası'nın fişlediği birine ait. *Asla orada olmaması gereken birine...*"

Servaz gerildi. Ulusal Genetik Bankası, hakkında tartışmalar olan bir yerdi. Orada yalnızca tecavüzcülerin, katillerin ya da pedofillerin DNA'sı değil, market hırsızlığından birkaç gram haşhaş bulundurmaya dek her türden önemsiz suç işlemiş kişilerin DNA'sı da bulunuyordu. Sonuç: Önceki yıl, veri tabanında yer alan profil sayısı 470.492'ye yükselmişti. Genetik bankası Fransa'nın hukuksal denetimi en yüksek yeri olsa da, bu başıboş veri akışı, avukatları ve yargıçları haklı olarak kaygılandırıyordu. Bankanın doğal sınırların ötesine uzanma yönündeki bu eğilimi, polisin birkaç iyi iş yapmasına da yaramıştı elbet, çünkü suç işleme eğilimi genellikle düşünülen kalıpların dışına çıkıyordu. Bir "puantör" –hapishane argosunda tecavüzcüyü belirten terim– aynı zamanda hırsız ya da silahlı saldırgan olabiliyordu. Ev soygunlarında bulunan DNA izleri de cinsel tacizcilerin tutuklanmalarına yol açmıştı.

"Kim?" diye sordu.

Ziegler ona şaşırmış bir gözle baktı.

"Julian Hirtmann. Size bir şey ifade ediyor mu?"

Soğumuş havada tek tük karlar inmeye başlamıştı. Delilik rüzgârı aracı istila etmişti. Beyni, imkânsız, diye haykırıyordu.

Servaz, İsviçreli ünlü seri katilin Pirenelere sevk edildiğiyle ilgili *La Dépêche du Midi*'de birçok makale okuduğunu hatırlıyordu. Bu olay sırasında alınan istisnai güvenlik önlemleri üzerinde duran ma-

kaleler. Hirtmann, Enstitü'nün sınırlarını terk etmeyi nasıl başarmış, bu çılgınca eylemi işleyip sonra da hücresine nasıl dönebilmişti?

"Bu imkânsız," diye soludu Ziegler, onun düşüncelerini yankılayarak.

Servaz gözlerini Ziegler'e dikmiş, inanmayarak bakıyordu. Sonra, arabanın camı ardından düşen karları seyretti.

"*Credo quia absurdum*," dedi sonunda.

"Yine Latince," dedi Ziegler. "Ne demek?"

"İnanıyorum, çünkü saçma."

9

Diane bir saattir odasında oturuyordu. Kapısı aniden açılıp kapandı. Böyle kapıyı vurmadan kimin girebileceğini merak ederek gözlerini kaldırdı. Karşısında Xavier'yi ya da Lisa Ferney'i görmeyi bekliyordu.

Kimse yok.

Şaşkın bakışları kapalı kapıya takılıp kaldı. Odanın içinde ayak sesleri çınladı... *Ama oda boştu...* Mat camlı pencereden giren ışık mavi-gri renkteydi. Boyası solmuş duvar kâğıtlarını ve metal bir klasörü bu ışık aydınlatıyordu. Ayak sesleri durdu, bir iskemle çekildi. Başka ayak sesleri de –bu kez kadın topukları– durdu.

"Misafirler bugün nasıl?" diye sordu Xavier'nin sesi.

Diane duvara baktı. *Psikiyatrın ofisi.* Gürültüler yan odadan geliyordu. Oysa aralarında çok kalın bir duvar vardı. Anlaması yarım dakika sürdü. Gözleri duvarın tepesindeki, tavanın alt köşesindeki havalandırma deliğine gelip durdu: Sesler oradan geliyordu.

"Sinirliler," cevabını verdi Lisa Ferney. "Herkes şu at hikâyesinden söz ediyor. Sanki hepsini coşturmuş gibi."

Tuhaf akustik olay, başhemşirenin ağzından çıkan her kelimeyi, her heceyi kusursuzca işitilir kılıyordu.

"Gerekiyorsa dozları arttırın," dedi Xavier.

"Yaptık zaten."

"Çok iyi."

En ince ayrıntıyı, sesin en küçük bükümünü bile anlayabiliyordu. Ses bir mırıltı halini aldığında bile işitiyordu. *Xavier bunu biliyor mu acaba*, diye düşündü. Muhtemelen hiç fark etmemişti. Kendisinden önce bu odada kimse yoktu ve Diane çok gürültü çıkarmıyordu. Belki de sesler tek yönlü gidiyordu. Diane'ın bulunduğu oda vaktiyle sandık

odası niyetine kullanılan, dört metreye iki metre, tozlu, küçük bir yerdi. Bir köşede hâlâ yığınla arşiv kutusu vardı. Oda toz kokuyordu. Ama başka bir koku daha vardı. Tarif edilemese de, nahoş bir koku. Diane'a felaket vaziyette bir ofis, bir bilgisayar ve bir koltuk vermiş olmaları ile bürosunun bir çöplükte olması arasında aşağı yukarı hiç fark yoktu.

"Haberler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Élisabeth Ferney.

Diane doğrulup kulak kabarttı.

"Ya sen, sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, sorun bu değil. Bu at yüzünden polisin buraya kesinlikle geleceğini düşündün mü?"

"Eee?"

"Her yanı eşelerler. Korkmuyor musun?"

"Neden korkayım?" dedi Xavier.

Sessizlik. Diane başını havalandırma deliğine doğru kaldırdı.

"Neden korkmalıyım ki? Gizleyecek bir şeyim yok."

Fakat psikiyatrın sesi, bir havalandırma deliğinden bile geliyor olsa, tersini söylüyordu. Diane aniden kendini çok rahatsız hissetti. Fark edilirse son derece rahatsız edici hal alacak bir konuşmayı ister istemez dinliyordu. Önlüğünden cep telefonunu çıkardı. Aranma ihtimali çok düşük olsa da aceleyle kapattı.

"Senin yerinde olsam, en az şey görecekleri biçimde davranırdım," dedi Lisa Ferney. "Onlara Julian'ı göstermeyi düşünüyor musun?"

"Ya talep ederlerse?"

"Bu durumda ona küçük bir ziyarette bulunmam gerekecek belki."

"Evet."

Diane, diğer tarafta hareket eden Lisa Ferney'in önlüğünün hışırtısını işitti. Yine sessizlik.

"Dur," dedi Xavier, bir saniye sonra, "sırası değil."

"Çok gerginsin, sana yardım edebilirim."

Havalandırma deliğinden gelen başhemşirenin sesi kandırıcı, okşayıcı olmuştu.

"Oh, Tanrım, Lisa... Ya biri gelirse..."

"Seni küçük pislik seni, en ufak bir dokunuşla harekete geçiyorsun."

"Lisa, Lisa, lütfen... Burada değil... *Ah, Tanrım, Lisa...*"

Diane şiddetli bir kızartıyla yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Xavier ile Lisa ne zamandan beri âşıktılar? Psikiyatr altı aydır Enstitü'deydi. Sonra, *kendisi ile Spitzner'i* düşündü... Yine de işittiği şeyi aynı düzleme koyamıyordu. Belki bu yer, bütün bu dürtüler sebebiyleydi. Nefretler, psikozlar, öfkeler, sağlığa zararlı, yavan bir yemek gibi uzun uzun hazırlanan tuhaf alışkanlıklar. Ama bu ilişkide son derece sağlıksız bir şey vardı.

"Durmamı mı istiyorsun, öyle mi?" diye fısıldadı Lisa Ferney öte tarafta. "Söyle. Söyle durayım."

"*Hayıırr...*"

"Haydi gidelim artık. Bizi gözlüyorlar."

Gece olmuştu. Ziegler başını çevirdi ve pencerenin arkasında o da Lombard'ı gördü. Şimdi tek başınaydı.

Motoru çalıştırdı ve yolda dönüş yaptı. Önceki gibi, önüne geldiklerinde parmaklıklar açıldı. Servaz dikiz aynasına bir göz attı. Sanki Lombard'ın siluetinin pencereden uzaklaştığını görmüş gibiydi. Pencere de giderek küçülüyordu.

"Ya parmak izleri, diğer örnekler?" diye sordu.

"Şu an için ikna edici bir şey yok. Ama henüz bitmedi. Yüzlerce parmak izi ve birçok başka iz var. Günler sürer. Şimdilik her şey personele ait gözüküyor. İşi yapanın eldiven kullandığı kesin."

"Ama yine de camda biraz tükürük bırakmış."

"Onun bir tür mesaj bıraktığını mı düşünüyorsunuz?"

Gözlerini bir an yoldan ayırıp Servaz'a baktı.

"Bir meydan okuma... Kim bilir..." dedi. "Bu olayda her ihtimale açık olunmalı."

"Ya da aptalca bir kaza. Sanıldığından daha fazla olur böyle şeyler. Camın yakınında hapşırmış olması yeter."

"Şu Hirtmann hakkında ne biliyorsunuz?"

Ziegler silecekleri çalıştırdı. Karanlık gökyüzünde kar yağışı giderek şiddetleniyordu.

"Organize bir katil. Enstitü'de kalan bazıları gibi psikotik ve çılgın bir katil değil, büyük bir psikopat sapkın, özellikle korkutucu ve zeki bir sosyal leşçi. Karısını ve karısının sevgilisini vahşice öldürmekten mahkûm edildi ama yaklaşık kırk kişiyi öldürmüş olmasından da kuşkulanılıyor. Özellikle kadınlar. İsviçre'de, Savoie'da, Kuzey İtalya'da, Avusturya'da... Toplam beş ülke. Ne var ki asla hiçbirini itiraf etmedi. Hiçbir şey de kanıtlanamadı. Karısının davasında bile koşullar uygun olmasa asla yakalanmazdı."

"Dosyayı iyi biliyor gibisiniz."

"On altı ay önce, boş vakitlerimde, Wargnier Enstitüsü'ne nakledildiği dönemde onunla biraz ilgilendim. Basın nakil yüzünden ondan söz etti. Ama onunla hiç karşılaşmadım."

"Yine de her şey değişiyor. Hirtmann'ın aradığımız adam olduğu hipotezinden yola çıkmamız gerekiyor. İlk bakışta imkânsız gözükse bile. Onun hakkında ne biliyoruz? Enstitü'ye hangi koşullarda kapatıldı? Bu sorular aciliyet kazanıyor."

Ziegler, yola bakmaya devam ederek başıyla onayladı.

"Ne söyleyeceğimizi de düşünmemiz gerekir," diye ekledi Servaz. "Ona soracağımız soruları. Bu ziyarete hazırlanmalıyız. Ben dosyayı sizin kadar iyi bilmiyorum ama şu aşikâr: Hirtmann herhangi biri değil."

"Enstitü içinde suç ortakları olma ihtimali de var," dedi Ziegler. "Ve güvenlik açıkları."

Servaz onayladı.

"Kesinlikle bir hazırlık toplantısı yapmamız gerekiyor. Olaylar aniden belirginleşti ama aynı zamanda da karmaşıklaştı. Oraya gitmeden önce sorunun her yanını düşünmeliyiz."

Ziegler hemfikirdi. Enstitü öncelik kazanıyordu. Fakat gereken her şeye sahip değillerdi, ellerinde bütün kartlar yoktu.

"Psikolog Paris'ten pazartesi günü gelecek," dedi Ziegler. "Yarın Bordeaux'da tespit tutanakları hakkında bir konferans vermem gerekiyor. Bir at yüzünden bunu iptal edecek değilim! Enstitü'ye gitmek için pazartesiyi beklememizi öneriyorum."

"Diğer yandan," dedi Servaz, "eğer bütün bunların arkasında gerçekten Hirtmann varsa ve Enstitü'den çıkmışsa, başka misafirlerin de aynısını yapıp yapamayacağından ne pahasına olursa olsun emin olmamız gerekir."

"Saint-Gaudens bölgesindeki ekipten takviye istedim. Yoldalar."

"Enstitüye bütün girişleri kontrol etmek, giren, çıkan bütün arabaları aramak gerek. Personelinkiler dâhil. Çevreyi gözlemek için de dağa gizli ekipler yerleştirmeli."

Ziegler başını salladı.

"Takviyeler bu gece nöbeti devralacak. Ayrıca gece görüş dürbünü ve karanlıkta nişan almayı sağlayacak malzeme istedim. Bölgedeki jandarma sayısını iki misline çıkarma izni de istedim. Ama kabul ederlerse şaşarım. Ayrıca köpekli iki ekip de katılacak. Enstitü civarındaki dağlardan bazıları ekipman olmadan aşılmaz. Tek gerçek erişim yolu ana yol ve vadidir. Hirtmann bu kez Enstitü'nün güvenlik sistemini kandırmayı başarsa bile bizi geçemeyecek."

Bu kez bir at olmayacak, dedi kendi kendine Servaz. *Artık çok daha ciddi.*

"Cevaplanması gereken başka bir soru var."

Ziegler soran bakışlarla baktı.

"Hirtmann ile Lombard arasındaki ilişki nedir? Öfkesini neden bu attan aldı?"

Gece yarısı olmuştu ama Servaz hâlâ uyuyamıyordu. Bilgisayarını kapattı. Boşandıktan sonra kendisine kalmış, hâlâ Windows 98'le çalışan ve neredeyse tarih öncesi olmuş, antika bir buhar makinesi. Çalışma masasındaki lambayı da söndürüp kapıyı kapattı. Oturma odasına geçti, camlı kapıyı açarak balkona çıktı. Üç kat aşağıdaki yol boştu. Yolun iki tarafına da tampon tampona park etmiş araçlar arasından kendine yol açan arabalar geçiyordu ara sıra. Çoğu şehir gibi burada da keskin bir ağzına kadar doluluk duyusu vardı. Ve çoğu şehir gibi, sakinleri uyurken bile o asla tamamen uyumuyordu. Her saat bir makine gibi homurtular çıkarıp vınlıyordu. Aşağıdan, bir restoranın mutfağından bulaşık gürültüleri geliyordu. Bir adam ile bir kadın arasındaki konuşma –daha doğrusu tartışma– bir yerlerden yankılanıyordu. Sokaktan geçen bir adam köpeğini bir arabanın üzerine işetiyordu. Oturma odasına geçti, CD koleksiyonunu karıştırdı ve Mahler'in *Sekizinci Senfoni*'sinin Bernstein yorumunu bulup uygun bir seste açtı. O saatte alt kattaki komşuları, erken yatanlar, derin uykuda olmalıydı. *Altıncı Senfoni*'nin korkunç çekiç darbeleri ya da *Onuncu Senfoni*'nin uyumsuz büyük akoru bile onları uykularından çekip alamazdı.

Julian Hirtmann...

Bu isim bir kez daha ortaya çıkmıştı. Irène Ziegler bu adı birkaç saat önce arabada telaffuz ettiğinde bir yere oturmuyordu. Aradan geçen süre içerisinde Servaz, Wargnier Enstitüsü'nün misafiri hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışmıştı. Julian Hirtmann'ın –kendisi gibi– Mahler müziğini sevdiğini şaşkınlıkla keşfetmişti. Ortak yanlarıydı bu. Saatlerce internette sörf yapmış ve notlar almıştı. Tıpkı Éric Lombard gibi ama başka nedenlerle, internette İsviçreli'yle ilgili yüzlerce sayfa bulmuştu.

Servaz'ın baştan beri içinde taşıdığı kötü önsezi şimdi zehirli bir bulut gibi yayılıyordu. O zamana kadar sadece tuhaf bir hikâye vardı ellerinde –bir atın alışılmadık koşullarda ölümü– ve atın sahibi bir milyarder değil de bölgedeki çiftçilerden biri olsaydı soruşturma asla bu boyutta olmazdı. Şimdi ise, nasıl ve niçin olduğunu anlayamadan,

modern çağın en korkunç katillerinden biriyle ilişkilenmişti. Servaz kendini aniden kapalı kapılarla dolu uzun bir koridorun önünde bulmuş gibi hissediyordu. Her bir kapı soruşturmanın kuşkulanılmayan ve kaygı verici bir yanını gizliyordu. Bu koridora girmekten ve kapıları açmaktan korkuyordu. Koridor, zihninde kırmızı bir lambayla tuhaf bir biçimde aydınlatılmıştı. Kan gibi kırmızı, öfke gibi kırmızı, çarpan bir kalp gibi kırmızı. Midesinde bir kaygı düğümüyle, yüzüne soğuk su çarparken sayısız başka kapının yakında açılacağına ve her biri, birbirinden daha karanlık ve uğursuz odaların ortaya çıkacağına kesinlikle emin oldu. *Bu yalnızca bir başlangıç...*

Julian Alois Hirtmann'ın Wargnier Enstitüsü'nün A ünitesine, en tehlikeli sapıklara ayrılmış olan ve hepi topu yedi misafirin barındığı üniteye konmasının üzerinden yakında on altı ay geçmiş olacaktı. Fakat Hirtmann diğer altı kişiden birçok açıdan farklıydı:

1) Zekiydi, kontrollüydü ve onun işlediği düşünülen uzun cinayet listesi asla kanıtlanamamıştı;

2) Bir seri katil için ender olsa da tamamen istisnai olmayan bir durum olarak, yüksek bir toplumsal konumdaydı, çünkü tutuklandığı sırada Cenevre mahkemesinde savcıydı;

3) Ziegler'in "koşulların bahtsızca bir araya gelişi" dediği şeyin sonucu olan tutuklanması ve davası, İsviçre adli vakaları arasında eşi benzeri görülmemiş bir politik-kriminal düğümün başlangıcı olmuştu.

Ziegler'in sözünü ettiği koşulların bir araya gelişi inanılmaz bir hikâyeydi. Özellikle trajik ve inanılmaz biçimde iğrenç olmasaydı, insana gülünç gelebilirdi. 21 Haziran 2004 akşamı, şiddetli bir fırtına Leman Gölü üzerinde patlak verirken, Julian Hirtmann, büyük bir hoşgörü göstererek, karısının sevgilisini göl kıyısındaki evlerinde yemeğe davet etmişti. Bu davetin gerekçesi şuymuş: "Olayları aydınlığa kavuşturmak ve Alexia'nın ayrılışını beyefendiler arasında düzenlemek" istiyordu.

Büyüleyici eşi gerçekten de Julian'ı terk etmek ve onun gibi Cenevre mahkemesinde yüksek yargıç olan sevgilisiyle yaşamak istediğini belirtmişti. Mahler'in yüce *Kindertotenlieder*'lerini dinledikleri

ve nasıl boşanacaklarını tartıştıkları yemeğin sonunda (Servaz bu bilgiyi okurken bir an şaşkınlık içinde kalakalarak, bunun hangi titiz sorgucunun notu olabileceğini düşündü: "Ölü Çocuklar İçin Ezgiler" gözde müzik eserlerinden biriydi), Hirtmann bir silah çıkarmış ve çifti mahzene inmeye zorlamıştı. Hirtmann ve karısı orayı "sadomazoşist zevkler mahzenine" dönüştürmüşlerdi ve Cenevre'nin yüksek sosyetesinden dostlarıyla sık sık grup seks partileri düzenliyorlardı. Hirtmann çok güzel karısına birçok erkeğin sahip olduğunu ve onlar tarafından dövüldüğünü, her türlü incelikli işkenceye tabi tutulduğunu, kelepçelendiğini, zincire vurulduğunu, kırbaçlandığını ve Almanya ile Hollanda'daki özel dükkânlarda satılan tuhaf aletlere kendini teslim ettiğini görmekten hoşlanıyordu. Ama yine de karısının bir başkası için kendisini terk edeceğini öğrenince kıskançlıktan deliye dönmüştü. Üstüne üstlük, karısının sevgilisini tamamen aptal ve can sıkıcı biri olarak görüyordu.

Servaz'ın incelediği sayısız makaleden biri Hirtmann'ı Cenevre mahkemesinde müstakbel kurbanıyla poz verirken gösteriyordu.

Adam, çok uzun boylu ve zayıf savcının yanında küçücük kalmıştı. Fotoğrafa bakan Servaz ona ancak kırk yaşında diyebilirdi. Dev adam, meslektaşı ve karısının sevgilisi olan kişinin omzuna elini dostça koymuştu. Bir kaplanın avına özen göstermesi gibi gözünü ondan ayırmıyordu. Geriye dönüp düşündüğünde, Hirtmann acaba onu öldüreceğini o sırada biliyor muydu? Resmin altında şu yazıyordu: *Savcı Hirtmann ve gelecekteki kurbanı yargıç Adalbert Berger, yargıç cübbesi içinde, adalet sarayında poz verirken.*

O 21 Haziran gecesi, Hirtmann, karısı ile sevgilisini soyunmaya ve mahzendeki bir yatağa uzanmaya, sonra da ikisini sarhoş olana dek şampanya içmeye zorladı. Ardından, yatağın üzerinde titreyerek yatan Alexia'nın vücudu üzerine iki litrelik bir şişeyi boşaltması için sevgiliyi zorladı. Kendi de şampanyayı adamın vücuduna döktü. Bu ıslatma işlemleri sona erince, orada bulunan aletlerden birini sevgiliye uzattı. Bu, kocaman bir elektrikli matkaba benziyordu ve ucu çıkarılarak bir vibratör yerleştirilmişti. Bu tür aygıtlar, sıradan

insanlara tuhaf gelse de özel dükkânlarda az rastlanan şeyler değildi ve göl kıyısı akşamlarına davet edilenler bunları sık sık kullanıyordu. Öğleden sonra Hirtmann aleti özenle elden geçirmişti. Dolayısıyla, incelendiğinde, çıplak elektrik telleri kuşkucu bir ekspere tamamen kaza gibi gelebilirdi. Elektrik tablosundaki gayet iyi çalışır durumda olan akım kesicinin yerine de fason malların satıldığı yerlerden alınma tamamen etkisiz bir sözde akım kesici takmıştı. Sevgili parlak nesneyi metresinin cinsel organına soktuğunda, eline izole edici kauçuk eldiven geçirmiş olan Hirtmann aleti fişe taktı. Sonucu beklemeye gerek yoktu. Şampanyanın iyi bir iletken olduğu belliydi. Hirtmann, denetlenemeyen titremelerle sarsılan vücutları, bir mıknatısın üzerindeki demir talaşları gibi diken diken olmuş kıl ve saçları seyretmekten kuşkusuz çok derin bir zevk almış olacaktı ki Ziegler'in sözünü ettiği "koşullar" tam o anda "bir araya gelmişti".

Bozuk akım kesici nedeniyle, iki sevgiliyi elektrik şokundan hiçbir şey kurtaramazdı. Ama aşırı gerilimin yine de Hirtmann'ın öngörmediği bir sonucu oldu: Evin alarm sistemini çalıştırdı. Hirtmann harekete geçene dek, güçlü siren sesinin ve komşuların telaşlandırdığı hamarat İsviçre polisi kapıdaydı.

Ama savcı soğukkanlılığını hiç yitirmemişti. Gecenin daha ilerleyen saatinde yapmayı planladığı gibi, savcı kimliğini belirterek, mahzende trajik bir kazanın meydana geldiğini, çökmüş ve allak bullak bir ruh haliyle bildirmişti. Sonra, utanç içinde ve altüst olmuş bir halde, polis memurlarını mahzene inmeye davet etti. Koşullar işte tam o sırada bir kez daha bir araya gelmişti: Sireni susturmak –ve sevgilileri kurtarmış gözükmek– için Hirtmann akımı gecikerek de olsa kesmek zorunda kalmıştı. Cenevre kantonunda görevli polis memuru jandarma Christian Gander, meslektaşlarıyla birlikte uğursuz mahzene indiğinde kurbanlardan birinin hâlâ yaşıyor olduğunu saptadı. Hirtmann'ın karısı Alexia'ydı bu. Meşalelerin ölgün ışığında aniden kendine gelen kadın, ürkmüş bir halde celladını işaret edecek zamanı bulup kesin olarak yere yığıldı. Bunun üzerine iki jandarma dev adamı, itirazlarına ve tehditlerine rağmen, silah çekip kelepçele-

diler. Ardından iki yeri aradılar: İlki acil yardım, ikincisi de Cenevre cinayet masası. On beş dakika sonra olay yerine gelen destek ekipleri sistematik bir araştırmaya giriştiler ve bir mobilyanın altına atılmış otomatik silahı –dolu ve emniyeti açık vaziyette– çabucak buldular. Hirtmann götürüldükten sonra bir olay yeri inceleme ekibi de destek olarak çağrıldı. Yemek artıklarının analizi katil savcının kurbanlarını uyuşturmuş olduğunu da kanıtlamıştı.

Hirtmann ile son on beş yıl içinde meydana gelmiş ve asla çözülememiş yirmi kadar genç kadının kaybolması arasındaki bağlantı ise, Hirtmann'ın bürosunda bir süre sonra bulunan belgeler ve gazete kupürleri sayesinde ortaya çıktı. Olay aniden başka bir boyut alıyordu: Tutkulu bir aşk dramından bir seri katile geçilmişti. Bankadaki bir kasanın açılması, gazete kupürleriyle dolu birçok klasörün gün yüzüne çıkmasını sağladı. Bunlar beş ülkedeki başka kayıplarla ilgiliydi: Fransa Alpleri, Dolomitler, Bavyera, Avusturya ve İsviçre. Toplamda, yirmi beş yıla yayılan kırk kadar vaka. Bu kayıp şahıs davalarından hiçbiri aydınlatılamamıştı. Hirtmann elbette bu olaylarla tamamen mesleki açıdan ilgilendiğini ileri sürmüş, hatta bu genç kadınların aynı katilin kurbanları olduğundan emin olmadığını da belirterek belli bir mizah duygusu da göstermişti. Yine de bu dosyalar, hem sebep bakımından hem de suçun doğası bakımından farklı oldukları ilk cinayetten ayrılmıştı.

Mahkemede Hirtmann nihayet gerçek yüzünü gösterdi. Eğilimlerini önemsizleştirmek bir yana, tersine, bunları incelikle ortaya serdi. Dava boyunca bir dizi önemli skandal patlak verdi; çünkü o gecelere birçok mahkeme üyesinin yanı sıra Cenevre sosyetesi mensupları da katılmıştı. Hirtmann onların adını yem olarak zevkle ortaya atmış, sayısız ünlü ismi süründürmüştü. Olay, cinselliğin, uyuşturucu, para, adalet ve medyanın karıştığı, eşi benzeri görülmemiş bir politik-kriminal deprem olmuştu. Bütün dünya basınında çıkmış sayısız fotoğraf, o döneme aitti. Altlarında ise şu yazılar vardı: *Dehşet Evi* (fotoğrafta göl kıyısındaki büyük ev, ön yüzünü kaplayan sarmaşıklarla görülüyordu), *Canavar Mahkemeden Çıkarken* (Hirtmann

üzerine kurşungeçirmez bir yelek giymiş, yanında da kendisinden bir kafa boyu kısa polisler), *Karışıklık İçindeki Cenevre, Hirtmann'ın Orjilerine Katılmakla Suçlanan Falanca...*

Servaz sanal âlemdeki gezintileri sırasında bazı internet kullanıcılarının Hirtmann'a gerçekten taparcasına bağlandıklarını fark etti. Ona adanmış birçok site vardı. Çoğu onu deli bir cani olarak değil, sadomazoşizmin ya da –şaka değil!– *güç istenci*'nin simgesi olarak, *şeytan galaksisinin akkorlaşmış yıldızı* olarak, hatta *Nietzscheci bir üstinsan* olarak gösteriyordu. Forumlar iyice berbattı. Servaz bile, polis sıfatıyla, dolaşımda bu kadar kaçık olduğunu hayal etmemişti. 6-BORG, SYMPATHY FOR THE DEVIL ya da TANRIÇA KALİ gibi grotesk takma adlar altındaki kişiler, sahte kimlikleri kadar anlaşılmaz teoriler yayıyorlardı. Servaz bütün bu alternatif evrenlerin, bütün bu forum ve sitelerin kendisini bunalttığını hissetti. Önceleri bütün bu çatlakların nevi şahsına münhasır olduğuna ve kendi köşelerinde saklı kaldıklarına inanırdı. Bugün, öncelikle aptallığı ve deliliği aktaran ve –daha cimrice– bilgi veren modern iletişim araçları sayesinde bunların yalnız olmadıklarını, temas içinde olduklarını ve bu durumun da onların kaçıklıklarını rahatlattığını keşfediyordu. Servaz, Marchand'a söylediklerini hatırladı ve kendi kendine düzeltme gereği duydu: Delilik bir salgındı – fakat en gözde iki aracı medya ile internetti.

Aniden kızının mesajını hatırladı. Cumartesi boş olup olamayacağını soruyordu. Saatine baktı: 01.07. Bugün cumartesiydi. Servaz tereddüt etti. Sonra, telesekreterine bir mesaj bırakmak için numarasını çevirdi.

"Alo?"

Yüzünü buruşturdu. Hemen açmıştı. Sesi her zamankinden çok farklıydı. Eskiden olsa, yanlış numara mı çevirdim diye düşünürdü.

"Margot?"

"Baba, sen misin?" dedi mırıltıyla. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Başka bir telefon beklediğini hemen anladı. Annesinin ve üvey babasının haberi olmadan cep telefonunu açık bırakmış olmalıydı ve yatağına gizlenerek cevap veriyordu. Kimden telefon bekliyordu ki? Sevgilisinden mi? Böyle bir saatte ne tür bir sevgili telefon edebilirdi? Sonra cuma gecesi olduğunu hatırladı. Öğrencilerin dışarıda olduğu gün.

"Uyandırdım mı?"

"Sence?"

"Mesajını aldığımı söylemek istemiştim," dedi. "Bu öğleden sonra uygun olmaya çalışacağım. Saat beş sana uygun mu?"

"Sana uyduğundan emin misin, baba? Sesin bir tuhaf..."

"Benim için uygun, tatlım. Yalnızca... bu aralar çok işim var."

"Hep böyle diyorsun."

"Doğru çünkü. Biliyorsun, yalnızca çok para kazananların çok çalıştığını sanmamak gerekir. Yalandır bu."

"Biliyorum, baba."

"Politikacı bir adama ya da kadına asla inanma," diye ekledi düşünmeden. "Hepsi yalancı onların."

"Baba, saati biliyor musun? Başka bir zaman konuşamaz mıyız bunları?"

"Haklısın. Zaten anne babalar, kendi söylediklerinin doğru olduğunu düşünseler bile, çocuklarını manipüle etmeye çalışmamalı. Onları kendi başlarına düşünmeyi öğretmeliler. Çocukları farklı düşünse bile..."

Bu kadar geç bir saat için epey uzun bir söylevdi bu.

"Sen beni manipüle etmiyorsun, baba. Buna fikir alışverişi denir. Ben tek başıma düşünebilirim."

Servaz aniden kendini gülünç hissetti ama bu duruma gülümsedi.

"Benim kızım olağanüstüdür," dedi.

Margot hafifçe güldü.

"Sonuçta oldukça formunda görünüyorsun."

"Tam formundayım ve saat gecenin bir buçuğu. Hayat olağanüstü. Kızım da. İyi geceler, kızım. Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, baba."

Servaz balkona çıktı. Saint-Semin çan kulesinin tepesinde ay parlıyordu. Sokaktan gürültü patırtı içinde öğrenciler geçti. Çığlıklar, kahkahalar, kalabalık bir grup ve neşeli sesler, gençliğinin uzak bir yankısı gibi, yavaş yavaş yok oldu. Saat ikiye doğru Servaz yatağına girdi ve nihayet uyudu.

Ertesi gün, 13 Aralık Cumartesi, Servaz, evsiz adamın öldürülmesi davası üzerinde durum saptaması yapmak için soruşturma grubunun bir kısmını topladı. Samira Cheung bu sabah kırmızı beyaz çizgili uzun çoraplar, vücuduna yapışan deri bir şort ve arka tarafında bir yığın metal toka bulunan on iki santim topuklu çizmeler giymişti. Yerel fahişelik çevrelerine sızması gerekirse kılık değiştirmeye ihtiyacı olmayacağını düşündü Servaz. Sonra bunun tam da Pujol ile Simeoni'nin, yardımcısına öfke duyan cinayet masasının iki dar kafalısının düşünce tarzı olabileceğini hatırladı. Espérandieu ise kendisini bir polis gibi değil de daha genç gösteren yatay çizgili balıkçı yaka bir kazak giymişti. Servaz, hiç de normal olmayan bir kaygıya kapılıp, *bir soruşturma grubunun mu başındayım yoksa edebiyat fakültesine mi ışınlandım*, diye düşündü. Samira da, Vincent da kişisel bilgisayarlarını çıkarmışlardı. Her zaman olduğu gibi, kızın boynunda dijital müzik çalarının kulaklığı vardı. Espérandieu'nün ise bir parmağı iPhone'unun –Servaz'ın gözünde aşırı düz kocaman bir cep telefonuna benzeyen siyah alet– üzerinden bir kitabın sayfalarını çevirir gibi geçiyordu. Servaz'ın talebi üzerine, Samira suçlamanın zayıf noktalarından birini yeniden vurguladı: Üç gencin evsiz adamın öldürülmesine doğrudan karıştıklarını kanıtlayan hiçbir şey yoktu. Otopsi, kurbanın, kuşkusuz bir dizi darbe yedikten sonra, ki çok şiddetli bir darbe başına isabet etmişti, bilincini yitirdikten sonra elli santimlik suda boğulduğunu ortaya koyuyordu. Bu "kuşkusuz" kısmı en can sıkıcılardan biriydi. Çünkü evsizin kanında olay sırasında 1,9 promil alkol vardı. Servaz

ve Espérandieu, otopsi raporunun, savunma tarafından, olguların "ölüm kastı taşımadan ölüme sebebiyet vermiş iradi şiddet" olarak değerlendirilmesi için, hatta kurbanın sarhoşluğuna atfedilebilecek olan boğulmanın sebebinin aldığı darbeler olduğundan kuşku uyandırmak için kullanılacağına gayet emindiler, ama bu konuyu şu ana dek ele almaktan titizlikle kaçınmışlardı.

"Yargıcın yetkisi dâhilinde bu," diye bağladı sonunda Servaz. "Raporlarınızda bildiklerinizle yetinin, varsayımlarınızı katmayın," dedi.

Aynı cumartesi, Servaz kızının uzattığı listeyi şaşkınlıkla inceledi.

"Nedir bu?"

"Hediye listem. Noel için."

"Hepsi mi?"

"Liste bu, baba. Hepsini satın almak zorunda değilsin," diye dalga geçti.

Servaz kızına baktı. İnce gümüş halkası alt dudağında duruyordu hâlâ. Yakut rengi *piercing*'i de sol kaşındaydı. Sol kulağındaki dört halkaya ise bir beşincisi eklenmişti. Servaz devam eden soruşturmadaki ekip arkadaşını kaçamak bir şekilde hatırladı. Margot'nun dayak yemiş olduğunu da fark etti, çünkü sağ elmacık kemiğinde bir morluk vardı. Sonra yeniden listeye göz attı: bir iPod, dijital bir çerçeve (bellekte depolanmış fotoğrafların bir ekrandan geçtiği çerçeve diye açıkladı Margot), Nintendo DS Lite taşınır bir oyun konsolu ("Doktor Kawashima'nın geliştirdiği bir beyin çalıştırma programıyla" birlikte), kompakt bir fotoğraf makinesi (mümkünse kamerası yedi megapiksel olsun, X3 zoom'lu, 2,5 bitli bir ekran ve görüntü stabilizatörü olsun) ve 17 bitlik ekranlı bir taşınır bilgisayar (tercihen, 2 GHz'li Intel Centrino 2 Duo işlemci, 2 GB RAM, 250 GB sabit disk ve bir CD ve DVD okuyucu). Margot iPhone isteyip istememekte tereddüt etmiş ama sonuçta bunun "biraz pahalıya" mal olacağına karar vermişti. Servaz'ın bu aletlerin fiyatı hakkında ya da örneğin "2 GB rastgele erişimli hafızanın" ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Ama en azından şunu biliyordu: *Masum teknoloji yoktur*. Birbirine bağlı bu teknolojik dünyada gerçek düşünce ve özgürlük aralıkları giderek seyrekleşiyordu. Bu satın alma çılgınlığı, bu gereksiz ıvır zıvırın büyüleyiciliği ne anlama geliyordu? Papua Yeni Gine'deki bir kabile üyesi ona neden artık birlikte yaşadığı insanların çoğundan daha sağlıklı bir zekâya sahip ve daha aklı başında geliyordu? Yoksa kendisi de, fıçıda yaşayan yaşlı filozof gibi, aklını yitirmiş bir dünyayı mı seyrediyordu? Listeyi cebine soktu ve Margot'yu alnından öptü.

"Düşüneceğim."

Öğleden sonra hava değişmişti. Yağmur yağıyor, sert bir rüzgâr esiyordu. Şehir merkezindeki parlak bir şekilde aydınlanmış sayısız vitrinden birinin önündeki, sağanak yağışın sarstığı tentenin altına sığınmışlardı. Sokaklar, insan, araba ve Noel süslemeleriyle doluydu.

Yukarıda hava nasıldır, diye düşündü. Enstitü'nün üzerine kar yağıyor mudur? Servaz, Julian Hirtmann'ı hücresinde hayal etti. Sessizce yağan karı seyretmek için iri gövdesiyle penceresinin önüne kurulmuştur. Önceki günden, Yüzbaşı Ziegler'in arabadaki açıklamalarından beri, İsviçreli dev aklından hiç çıkmıyordu.

"Baba, beni dinliyor musun?"

"Evet, elbette."

"Listemi unutmayacaksın, değil mi?"

Unutmayacağına dair söz verdi. Sonra Capitole Meydanı'nda bir kahve içmeyi teklif etti. Margot, Servaz'ı şaşırtarak, bira istedi. O zamana kadar hep diyet kola içerdi. Servaz aniden kızının on yedi yaşında olduğunun farkına vardı. Anatomik gerçekliğe rağmen sanki beş yaş daha küçükmüş gibi bakmaya devam ediyordu. Belki de bu miyopluk nedeniyle, bir süredir ona nasıl davranacağını pek bilemiyordu. Bakışları yeniden elmacık kemiğindeki morluğa takıldı. Bir an kızını süzdü. Gözleri halka halkaydı. Gözlerini üzgün üzgün bira bardağına doğru eğmişti. Aniden sorular üşüştü kafasına. Onu üzen neydi? Gecenin birinden kimden telefon bekliyordu? Yanağının

üzerindeki o kan toplanması da neyin nesiydi? *Polis soruları*, diye düşündü. Hayır: Babanın soruları...

"Şu morluk," dedi. "Nasıl yaptın?"

Gözlerini kaldırdı.

"Ne?"

"Elmacık kemiğinin üzerindeki morluk... Nasıl oldu?"

"Şey... çarptım. Neden sordun?"

"Nereye çarptın?"

"Önemli mi?"

Sesi kırıcıydı. Yüzünün kızarmasına engel olamadı. Bir zanlıyı sorguya çekmek kendi kızını sorgulamaktan kolaydı.

"Hayır," dedi.

"Annem senin sorununun her yerde kötülük görmek olduğunu söylüyor. Mesleki deformasyon."

"Belki haklıdır."

Şimdi de gözlerini birasına dikme sırası ondaydı.

"Karanlıkta işemeye kalktım ve kapıya çarptım. İstediğin cevap oldu mu?"

İnanmalı mıyım, diye düşünerek kızını süzdü. Makul bir açıklamaydı. Kendisi de gecenin bir vakti bu şekilde alnını yarmıştı. Bununla birlikte, ses tonunda bir şey vardı. Cevaptaki saldırganlık onu rahatsız ediyordu. Yoksa kuruntu mu yapıyordu? Genellikle sorguladığı kişileri nasıl oluyor da daha berrak görebiliyorken, kendi kızı bu kadar uzağında kalıyordu? Daha genel olarak baktığında, sorguda neden sudaki balık gibiydi de insan ilişkilerinde bu kadar beceriksizdi? Bir psikoloğun ne söyleyeceğini biliyordu. Ona çocukluğundan bahsederdi...

"Sinemaya gidelim mi?" dedi.

O akşam, mikrodalgaya hazır bir yemek koyduktan ve bir kahve içtikten sonra (hiç kahvesi kalmadığını çok geç fark ederek, kulla-

nım tarihi dolmuş eski bir poşet kahve çıkarmak zorunda kaldı), Julian Alois Hirtmann'ın biyografisine yeniden daldı. Toulouse'a gece çökmüştü. Dışarıda rüzgâr esiyor, yağmur yağıyordu ama Servaz'ın çalışma odasına salondan yükselen Gustav Mahler'in müziği hâkimdi (*Altıncı Senfoni*). Gecenin bu geç vaktinin teşvik ettiği yoğun bir konsantrasyon içindeydi. Küçük çalışma lambasının ışığı ile bilgisayarının ekranı hafif bir aydınlık katıyordu ortalığa. Servaz not defterini çıkarmış, notlar almaya devam ediyordu. Çoktan sayfalar doldurmuştu. Keman sesleri oturma odasından yükselirken, seri katilin kariyerine yeniden daldı. İsviçreli yargıç Hirtmann'ın cezai ehliyeti olup olmadığını saptamak için psikiyatrik bir değerlendirme talebinde bulunduğundan, saptanan uzmanlar, uzun bir dizi görüşmenin ardından, çılgınlık krizlerini, sanrıları, yargı yetisini bozan ve kişinin şizofrenisini ve tam bir empati yokluğunu –bu nokta, Servaz için bile tartışmasızdı– teşvik etmiş uyuşturucuların yaygın kullanımını gerekçe göstererek "tam ehliyetsiz" sonucuna varmışlardı. Rapordaki ifadeye göre hasta, "edimlerini kontrol edecek psişik imkâna, seçmeyi ve karar vermeyi sağlayan içsel özgürlük derecesine" sahip değildi.

Servaz'ın İsviçre adli tabipliğinin bazı sitelerinde inceleyebildiği verilerle karşılaştırıldığında, saptanan uzmanlar, kişisel yoruma pek az yer veren bilimsel bir yöntem özlemi içindeydiler: Hirtmann'ı standartlaşmış bir dizi teste tabi tutmuş olmaları, zihinsel bozukluğun istatistiki el kitabı olan DSM-IV'e dayandıklarını açıklıyordu. Hirtmann'ın, testler sırasında bu el kitabını en az onlar kadar iyi bildiği kesindi.

Bununla birlikte, hastanın tehlikeli olduğunu kabul ederek, belli bir güvenlik düzeyi ve "belirsiz bir süre" için özelleşmiş bir kuruma konulmasını tavsiye etmişlerdi. Hirtmann İsviçre'deki iki psikiyatri kliniğinde kaldıktan sonra Wargnier Enstitüsü'ne getirilmişti. A ünitesine yurtdışından gelen tek misafir o değildi, çünkü Avrupa'da, bu türden tek kurum olan Enstitü, gelecekte tüm Avrupa'yı kapsayacak adli bölgenin bir parçası olarak gerçekleştirilen ilk psikiyatrik sorumluluk girişimiydi. Servaz bu kelimeleri okuyunca kaşlarını çattı:

Avrupa'daki mahkemeler, yasalar, ceza süreleri ve bütçeler bakımından bunca farklılık gösterirken, Fransa'nın bu konudaki bütçesi kişi başına Almanya'nın, Hollanda'nın, hatta İngiltere'ninkinin yarısıyken, bu ne anlama gelebilirdi?

Ayağa kalkıp buzdolabından bir bira alırken düşündü: Hirtmann'ın basında tarif edilen toplumsal bakımdan dürüst, mesleki bakımdan tanınmış kişiliği ile uzmanların saptadığı denetlenemeyen cinayet düşlerinin ve patolojik kıskançlığın esiri olmuş karanlık kişiliği arasında bariz bir çelişki vardı. Jekyll ve Hyde mi? Yoksa Hirtmann, manipüle edici yetenekleri sayesinde mi hapisten kaçabilmişti? Servaz rahatlıkla ikinci hipotezden yana bahse girebilirdi. İsviçreli'nin uzmanların karşısına çıktığında nasıl davranması ve ne demesi gerektiğini gayet iyi bildiğine emindi. Bu, kendilerinin de eşsiz bir oyuncu ve manipülatörle karşılaşacakları anlamına mı geliyordu? Onun iç yüzünü nasıl ortaya çıkarabilirdi? İsviçreli üç uzmanın kandırıldığı yerde, jandarmanın gönderdiği psikolog başarılı olabilir miydi?

Servaz, Hirtmann'dan Lombard'a hangi akıl yürütmeyle ulaşabileceğini düşündü. Tek aşikâr ilişki coğrafyaydı. Hirtmann ata tesadüfen mi öfkelenmişti? Binicilik merkezinin önünden geçerken mi gelmişti bu fikir aklına? Hara, vadideki belli başlı ulaşım araçlarının uzağındaydı. Hirtmann'ın orada bulunmak için hiçbir nedeni yoktu. Eğer atı o öldürmüşse, köpekler onun varlığını neden hissetmemişti? Bundan yararlanıp neden kaçmamıştı? Enstitü'nün güvenlik sistemlerini nasıl atlatmıştı? Her soru yeni bir soru getiriyordu.

Aniden Servaz farklı bir şey düşündü: *Kızının gözlerinin altında torbalar vardı ve bakışları kederliydi.* Neden? Neden bu kadar üzgün ve yorgun gözüküyordu? Gecenin birinde telefonu açmıştı. Kimden telefon bekliyordu? Ya şu elmacık kemiğindeki morluk. Margot'nun açıklamaları onu ikna etmekten uzaktı. Annesiyle bunu konuşacaktı.

Servaz, Julian Hirtmann'ın varlığını araştırmaya sabahın ilk ışıklarına dek devam etti. 14 Aralık Pazar günü, yatmaya gittiğinde ellerinin arasında sanki iki farklı yapbozun parçaları vardı. Hiçbiri birbirine uymuyordu.

Kızının gözlerinin altında torbalar vardı ve bakışları kederliydi. Elmacık kemiğinde bir morluk vardı. Bu ne anlama geliyordu?

O akşam Diane Berg anne babasını düşünüyordu. Babası içine kapanık bir insandı, bir burjuva, katı ve mesafeli bir Kalvinciydi. İsviçre'nin çikolata ve çelik kasa imal eder gibi rahatlıkla ürettiği tiplerden. Annesi kendi dünyasında yaşıyordu. Meleklerin müziğini duyduğu, merkezinde kendisinin olduğu ve kendi yarattığı gizli ve hayalî bir dünya. Ruh hali sürekli aşırı keyif ile depresyon arasında gidip geliyordu. Çocuklarına cimrice sevgi verecek kadar kendisiyle meşgul bir anne. Diane, anne babasının tuhaf dünyasının kendi dünyası olmadığını çok erken anlamıştı.

İlk kez on dört yaşında evden kaçmıştı. Çok uzağa gitmemişti. Cenevre polisi onu, iki saat önce karşılaştığı yaşıtı bir oğlanla birlikte Led Zeppelin CD'si çalarken yakalamıştı. Böyle *uyumlu* bir çevrede isyan kaçınılmazdı ve Diane *grunge*, *neo-punk*, *gotik* aşamalarından geçip sonra da psikoloji fakültesine yönelmiş, orada kendini ve anlamayı başaramadığı anne babasını tanımayı öğrenmişti.

Spitzner'le tanışması hayatını belirlemişti. Diane, dışarıdan bakıldığında kendinden emin ve çapkın genç bir kadın izlenimi verse de ondan önce çok sevgilisi olmamıştı. Ama Spitzner'in üzerinde etki bırakan bu izlenim değildi. O Diane'ı hemen anlamıştı. Daha baştan itibaren, Diane kendisinin birlikte olduğu ilk öğrencisi olmadığını sezmişti. Spitzner de bunu doğrulamıştı ama Diane'ın önemsediği yoktu. Yaş farkını, Spitzner'in evli ve yedi çocuk babası olmasını da umursamamıştı. Psikologluk yeteneklerini kendi durumuna uygulaması gerekseydi, ilişkilerinde tam bir klişe bulabilirdi: Pierre Spitzner anne babasında olmayan her şeyi temsil ediyordu. Üstelik de onların nefret ettiği her şeyi...

Bir keresinde çok ciddi, uzun bir konuşmalarını hatırlıyordu.

"Ben senin baban değilim," demişti sonunda. "Annen de değilim. Sana asla veremeyeceğim şeyleri isteme benden."

Spitzner, elinde bir kadeh Jack Daniel's, tıraşsız, saçları diken diken ve gövdesinin üst kısmı çıplak bir şekilde, üniversitenin kullanması için verdiği küçük stüdyosundaki kanepeye uzanmıştı. Onun yaşındaki bir erkek için gayet yapılı vücudunu belirgin bir beğenmişlikle sergiliyordu.

"Örnek ver?"

"Sadakat."

"Şu an başka kadınlarla yatıyor musun?"

"Evet, karımla."

"*Başkaları* demek istiyorum."

"Hayır. Şu an değil. Tatmin oldun mu?"

"Beni ilgilendirmiyor!"

"Yalan!"

"Tamam, ilgilendiriyor."

"Senin kiminle yattığın beni ilgilendirmiyor," karşılığını vermişti.

Fakat ne Spitzner'in ne de başka birinin fark ettiği bir şey vardı. Kapalı kapılara, "girmesi yasak" odalara ve annelik sırlarına alışkın olmak Diane'da normalin çok ötesine uzanan bir merak duygusu geliştirmişti. Mesleğinde işine yarayan ama kimi zaman nahoş durumlarla karşılaşmasına yol açmış bir merak. Diane düşüncelerinden sıyrıldı ve ayın tül gibi saçaklanan bulutların ardına girişine baktı. Birkaç saniye sonra ay yeni bir delikten yeniden belirdi, sonra tekrar kayboldu. Penceresinin yakınında kara bulanmış bir köknar dalı, gökten düşen beyaz sütün altında bir an ışıl ışıl görünüp sonra yeniden karanlığa gömüldü.

Dar ve derin pencereden uzaklaştı. Çalar saatli radyosunun kırmızı çubukları alacakaranlıkta parlıyordu. 00.25. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Katta uyanık bir iki bekçi olduğunu biliyordu ama onlar da binanın diğer ucunda koltuklarına gömülmüş televizyon seyretmekteydiler.

Enstitü'nün bu kısmında sessizlik ve uyku hüküm sürüyordu.

Ama herkes için değil...

Oda kapısına doğru yürüdü. Kapının altında birkaç milimetrelik bir boşluk olduğundan ışığı söndürmüştü. Buz gibi bir esinti çıplak ayaklarını yalayınca aniden ürperdi. Soğuktan, aynı zamanda da damarlarında dolaşan adrenalinden olmalıydı. *Bir şey merakını cezbetmişti.*

Saat gece yarım...

Gürültü öyle zayıftı ki işitmeyebilirdi.

Önceki geceki gibi. Diğer geceler gibi.

Açılan bir kapı. *Çok yavaşça.* Sonra, hiç. Fark edilmek istenmeyen biri.

Yeniden sessizlik.

Her kimse, tetikteydi. Kendisi gibi.

Açılan bir lamba düğmesi, sonra kapısının altından süzülen bir ışık demeti. Koridorda ayak sesleri. Öyle boğuk ki kalp atışları altında neredeyse hiç işitilmeyecekti. Kapısının altından sızan ışığı bir gölge bir an kesti. Diane tereddüt etti. Sonra aniden karar verip kapıyı açtı. Çok geç. Gölge kaybolmuştu.

Yeniden sessizlik çöktü, ışık söndü.

Diane karanlıkta yatağın kenarına oturdu. Kışlık pijaması ve kapüşonlu sabahlığı içinde ürperiyordu. Enstitü'de her gece kimin dolaşıyor olabileceğini bir kez daha düşündü. Özellikle de ne yapmak için dolanıyordu? Gizli kalması gereken bir şey olduğu kesindi; çünkü dolaşan kişi duyulmamak için çok önlem alıyordu.

İlk gece Diane bunun acıkmış olan ve gizlice tıkındığının görülmesini istemeyen hasta bakıcılardan ya da hemşirelerden biri olabileceğini düşündü. Fakat uyku tutmayınca, koridordaki ışığın iki saat sonra tekrar yandığını fark etmişti. Ertesi gece bitkin halde uyumuştu. Ama önceki gece her şey yeniden başladı. Yine uykusuz kalmıştı ve kapının çok hafif gıcırdaması, koridordaki ışık ve merdivene doğru kaçamakça kayan gölge geri dönmüştü.

Yorgunluğa yenik düşüp kim olduğu belirsiz o kişinin tekrar ortaya çıkışından önce uyumuştu. Battaniyenin altına girmiş ve pencerenin soluk camındaki yansımasında banyo ve tuvaletiyle birlikte on iki

metre karelik buz gibi küçük odasını seyretmişti. *Uyumalıydı.* Yarın pazardı, boş günü. Bundan yararlanıp notlarını gözden geçirecek ve Saint-Martin'e inecekti. Ama pazartesi önemli bir gün olacaktı. Doktor Xavier söylemişti. A ünitesini ziyarete götürecekti...

Uyumalıydı.

Dört gün... Enstitü'ye geleli dört gün olmuştu ama bu kadar kısa sürede sanki duyuları keskinleşmişti. Bu kadar çabuk değişmek mümkün müydü? Eğer mümkünse, bir yıl içinde buradan ayrılıp evine dönerken ne olacaktı? Kendine kızdı. Bunu düşünmemeliydi. Buraya aylarca kalmak için gelmişti.

Cani delileri böyle bir yere nasıl kapatabildiklerini hâlâ anlayamıyordu. Burası gördüğü en karanlık ve tekinsiz yerdi.

Ama bir yıl sonra evindesin, dostum.

Bu düşünceyle bütün uyuma arzusu uçup gitti.

Yatağın başucuna oturdu ve komodin lambasını yaktı. Sonra bilgisayarını fişe taktı, açtı ve mesajlarına bakmak için çalışmasını bekledi. Şansına Enstitü internete bağlıydı ve Wifi bağlantılarıyla donanmıştı.

[Yeni e-posta yok.]

Karmaşık duygular hissetti. Ona yazmasını gerçekten ummuş muydu? Olup bitenlerden sonra? Ayrılma kararı Diane'ındı. Bu karar onu parçalamış olsa bile. Spitzner her zamanki metanetiyle kabullenince, Diane yaralandığını hissetmişti. Derinliğinin üzüntüsüne kendi de şaşmıştı. Klavyesinin tuşlarına basmadan önce tereddüt etti.

Sessizliğini anlamayacağını biliyordu. Ona bütün ayrıntıları vereceğine ve hemen yazacağına dair söz vermişti. Adli psikiyatrideki bütün uzmanlar gibi, Pierre Spitzner de Wargnier Enstitüsü'yle ilgili her konuda meraktan tutuşuyordu. Diane'ın adaylığının kabul edildiğini öğrendiğinde bunu sadece Diane için bir şans olarak görmemiş, etrafında bunca dedikodunun dolaştığı bu yer hakkında daha fazla şey öğrenebileceğinden kendisi için de bir fırsat olarak görmüştü.

İlk kelimeleri yazdı:

Sevgili Pierre,
İyiyim. Burası...

Eli durdu.
Bir görüntü belirmişti... Buz kadar net ve keskin bir flaş...

Spitzner'in göle bakan büyük evi, alacakaranlık oda, boş evin sessizliği. Pierre'le birlikte büyük yataktalar. Başlangıçta, sadece Pierre'in unuttuğu bir dosyayı almaya gelmişlerdi. Eşi havaalanındaydı, Paris uçağını bekliyordu, Kişilikler ve Bakış Açıları *başlıklı bir konferans verecekti (Spitzner'in karısı, belli bir başarı kazanmış, güçlü cinsel çağrışımları olan, karmaşık ve cinayetli on kadar polisiye romanın yazarıydı). Pierre bundan yararlanıp ona evi gezdirmişti. Çiftin yatak odasının önüne geldiklerinde kapıyı açmış ve Diane'i elinden tutmuştu. Diane önce burada sevişmeyi reddetmişti ama Pierre onu allak bullak eden ve bentlerini parçalayan o çocuksu havayla ısrar etmişti. Diane'ın eşinin pijamalarını giymesi için de ısrar etmişti. Cenevre'nin en pahalı dükkânlarından satın alınmış pijamalar... Diane tereddüt etmişti. Fakat baştan çıkarıcı atmosfer, yasağın tadı onun üzerinde öyle güçlü bir çekim yaratıyordu ki daha fazla utanıp sıkılamadı. Sevgilisinin eşiyle beden ölçüleri aynıydı. Gözleri kapalı, onun altındaydı. İki beden kusursuzca uyumlu ve kenetlenmişti. Pierre'in kıpkırmızı yüzü üzerindeydi. Aniden, odanın eşiğinden yükselen ilgisiz, kuru, nobran bir ses duyuldu:*
"Orospunu dışarı çıkar!"

Bilgisayarı kapattı. Yazma isteği uçup gitmişti. Lambayı söndürmek için başını çevirdi. *Bir sarsıntı oldu.* Gölge kapısının dibindeydi... *Hareketsiz...* Soluğunu tuttu. Hareket edemiyordu. Sonra merak ve öfke baskın çıkınca kapıya doğru fırladı.

Ama gölge yine yok olmuştu.

II

CEHENNEME HOŞ GELDİNİZ!

10

14 Aralık Pazar günü, saat sabahın 07.45'i, Rico lakaplı yirmi sekiz yaşındaki Damien Ryck dağda tek başına koşmak için evinden çıktı. Külrengi bir gündü. O gün güneşin çıkmayacağını biliyordu. Uyanır uyanmaz evinin geniş terasına çıkmış ve yoğun bir sisin Saint-Martin'in çatılarını ve sokaklarını boğduğunu fark etmişti. Şehrin üzerindeki bulutlar dağların zirvelerinin yakınında kurumlanarak arabesk şekiller çiziyordu.

Hava durumu nedeniyle, sadece onu uyandıracak basit bir gezi yapmayı tercih edip ezbere bildiği bir yolu seçti. Önceki gün, daha doğrusu birkaç saat önce, sayısız esrar içtiği dostlarının evindeki bir partiden sonra sarhoş bir halde tökezleyerek evine dönmüş ve üzerindekileri çıkarmadan yatmıştı. Uyandığında, bir duş, bir fincan koyu kahve ve terasta içtiği yeni bir esrarlı sigaranın ardından, yükseklerdeki temiz havanın kendine çok iyi geleceğini düşünmüştü. Rico'nun, sabahın ilerleyen vakitlerinde yapılacak bir çizimi vardı. Sağlam bir el becerisi gerektiren nazik bir iş.

Rico çizgi roman çizeriydi.

Evinde çalışmasını ve tutkusuyla yaşamasını sağlayan muhteşem bir meslek. Onun siyah-beyaz, çok karanlık çizgi romanları işin erbaplarınca beğeniliyordu. Bağımsız çizgi romanın küçük dünyasında giderek ünlenmekteydi. Pist dışı kayak, dağcılık, bisiklet, yamaç paraşütü meraklısı ve büyük bir seyyah olan Rico, Saint-Martin'de valizlerini koyacak ideal bir yer bulmuştu. Mesleği ve modern iletişim araçları, Cehennem Yayınevi'nin merkezinin bulunduğu ve yılda altı kez gittiği Paris'ten uzakta yaşamasını sağlıyordu. Başlangıçta Saint-Martin sakinleri, siyah-sarı rastası, turuncu bandana ve pançosu, sayısız *piercing*'i ve pembe minik sakalıyla onun karikatürize küre-

sellik karşıtı görünümüne alışmakta biraz güçlük çekmişlerdi. Yaz gelince de, kısmen anoreksik vücudunu kaplayan on kadar dövmeyi hayranlıkla seyredebiliyorlardı: omuzlar, kollar, sırt, boyun, baldırlar, kalçalar... Şortlarının ve kolsuz atletlerinin her yerinden fışkıran üç renkli gerçek sanat eserleri. Yine de Rico'yu herkes iyi tanıyordu. Yetenekli bir çizer olmanın yanında aynı zamanda sevimli, ince esprili, komşularına, çocuklara ve yaşlılara karşı son derece nazik biriydi.

O sabah Rico doğa yürüyüşü için özel ayakkabılarını ayağına geçirdi, müzik çalarının kulaklıkları üzerine yüksek And yaylalarındaki köylülerin taktığı gibi kulaklıklarını da örten bir bere taktı ve evinden iki yüz metre ötedeki süpermarketin hemen arkasından başlayan uzun yürüyüş yoluna hızlı adımlarla çıktı.

Sis kalkmamıştı. Süpermarketin boş park alanında terk edilmiş market arabaları sıralarının etrafından dolandı. Patika yola varınca Rico adımlarını hızlandırdı. Arkasındaki kilisenin çanları saat sekizi çaldı. Çan sesleri sanki ses emici sayısız tabakanın ardından geliyordu.

Ağaç kökleriyle ve iri taşlarla dolu engebeli toprakta bileklerini burkmamaya özen göstermesi gerekiyordu. Köknar dallarıyla örülmüş sağlam küçük köprülerle tekrar tekrar üzerinden geçtiği akarsuyun gürültüsü altında, iki kilometre boyunca dümdüz görünen eğri büğrü yoldan sonra eğim artınca, gösterdiği çaba karşısında dizlerinin arkasının gerildiğini hissetti. Sis biraz dağılmıştı. Biraz yukarıda, akarsuyun gürültülü bir kabarmayla hızlandığı yerde, suların üzerinden geçen metal köprüyü fark etti. Parkurun en çetin yeri. Yukarıya vardığında arazi yeniden düzleşecekti. Başını kaldırıp gücünü ayarlarken, köprünün altında bir şeyin asılı olduğunu gördü. *Metal köprünün zeminine bir çanta ya da büyük bir nesne asılmıştı.*

Son virajları da alabilmek için başını eğdi. Köprü hizasına geldiğinde başını kaldıracaktı. Kalp atışları yüz elliye çıkmıştı. Gözlerini kaldırdığında kalbi yerinden fırladı: Köprünün altında asılı olan şey çanta değil, bir vücuttu! Rico donup kaldı. Duyduğu şiddetli heyecana bir de tırmanışın zorluğu eklenince soluğu kesilmişti. Ağzı bir karış

açık, soluklanmaya çalışarak asılı bedene baktı. Son metreleri, elleri kalçasında, yürüyerek tamamladı.

Lanet olsun, neyin nesiydi bu?

İlk başta Rico gözlerine inanamadı. Halüsinasyon görüyor olmasın? Belki de geceki aşırılıkların sonucuydu. Ama gördüğünün bir hayal olmadığını hemen anladı. Çok gerçekti, fazla gerçek, ürkütücü. Pek sevdiği korku filmleriyle alakası yoktu. Gözlerinin önündeki bir insandı... *bir insan, çıplak ve köprüye asılı!*

Lanet olası!!!

Damarlarına kutup soğuğu sızdı.

Etrafına bir göz attı ve buz gibi bir ürperti omuriliği boyunca ilerledi. Adam kendi kendine ölmüş, intihar etmiş değildi. Boynunu sıkan kayıştan başka, onu köprünün metal iskeletine bağlayan başka kayışlar da vardı. Birisi başının üzerine şey geçirmişti... *bir başlık...* Yüzünü örten, yağmur geçirmez siyah kumaştan bir başlık, vücudundan bir cübbe gibi sarkıyordu.

Lanet! Lanet! Lanet!

Paniğe kapılmıştı. Böyle bir şey hiç görmemişti. Gördüğü şey, korkutucu zehrini damarlarına akıtıyordu. Dağda tek başınaydı. Yerleşim yerlerinden dört kilometre uzaktaydı. Oraya varmasının da tek bir yolu vardı. Geldiği yol.

Tıpkı katilin de yaptığı gibi...

Cinayet işlenmiş olabileceğini düşündü. Başka deyişle, *katil hâlâ civarda olabilirdi.* Rico, ürkek bakışlarıyla kayalıkları ve sisi araştırdı. Sonra derin derin nefes aldı ve geri döndü. İki saniye sonra, Saint-Martin yönünde patikadan aşağı iniyordu.

Servaz hiçbir zaman çok sportif olmamıştı. Aslında spordan nefret ediyordu. Her biçimiyle. Statlarda da televizyonda da. Bir spor karşılaşmasını seyretmekten nefret ettiği gibi kendi yapmaktan da nefret ediyordu. Evinde televizyon olmamasının nedenlerinden biri, ona göre

çok fazla spor yayını olmasıydı. Üstelik de günün ve gecenin her saatinde.

Vaktiyle, yani on beş yıllık evliliği boyunca asgari bir fiziksel faaliyete kendini zorlamıştı. Yani pazar günleri otuz beş dakika – bir dakika bile fazla değil– yürüyüş. Buna rağmen ya da bu sayede on sekiz yaşından beri tek bir kilo bile almamıştı. Hep aynı beden pantolonları alıyordu. Bu mucizenin kaynağını biliyordu: Babasının genleri vardı onda. Babası hayatı boyunca bir tazı kadar ince ve çevik kalmıştı. Sonu hariç. İçki ve depresyon onu neredeyse bir deri bir kemik bırakmıştı.

Ama Servaz, boşandığından beri, spora uzaktan yakından benzeyen her türlü faaliyete son vermişti.

Bu pazar sabahı aniden yeniden spora başlamaya karar vermişse, bunun nedeni Margot'nun önceki günkü uyarısıydı: "Baba, yaz tatilini birlikte geçirmemize karar verdim. İkimiz birlikte. Baş başa. Toulouse'dan çok uzakta." Margot Hırvatistan'dan, küçük koylarından, dağlık adalarından, anıtlarından ve güneşinden söz etmişti. Margot'nun isteği hem *eğlenceli* hem de *spotif* bir tatildi: Yani sabah yürümek ve yüzmek, öğleden sonra *farniente* ve anıt gezisi, akşam da Servaz onu dans etmeye ya da deniz kıyısında gezintiye çıkaracaktı. Program şimdiden belirlenmişti. Başka deyişle, formda olmak Servaz'ın çıkarınaydı.

Sonuç olarak, her ikisi de biçimsiz olan eski bir şortla bir tişört giymiş, ayağına spor ayakkabılarını geçirmiş ve kendini Garonne kıyılarına atmıştı. Hava kapalıydı, pek az sis vardı. Görevde olmadığı zamanlar öğleden önce asla burnunu dışarı çıkarmayan Servaz, sanki pazar sabahı salaklar ve aptallar bile tatil yapıyormuş gibi, şehrin üzerine şaşırtıcı biçimde huzurlu pembe bir atmosferin çöktüğünü düşündü.

Ölçülü bir hızda koşarken, kızının dediklerini tekrar düşündü. *Toulouse'dan çok uzak...* Neden Toulouse'dan çok uzak? Onun *üzgün ve yorgun hali* bir kez daha gözünün önüne geldi ve kaygısı depreşti. Toulouse'da kaçmak istediği bir şey mi vardı? Bir şey ya da *biri?*

Elmacık kemiği üzerindeki morluğu tekrar düşündü ve aniden kötü bir önseziye kapıldı.

Hemen ardından, göğsü sıkıştı...

Fazla hızlı gitmişti.

Durdu, soluğu kesilmişti. Elleri dizlerinde, ciğerleri alev alev yanıyordu. Tişortu ter içindeydi. On dakika! On dakika tutmuştu! Sanki yarım saat koşmuş gibi hissediyordu! *Vay be, canı çıkmıştı! Kırk yaşındayım ama yaşlı bir adam gibi sürünüyorum*, diye yakınırken şortunun cebinde telefonu titreşti.

Zar zor, "Servaz!" diyebildi.

"Ne oluyor?" diye sordu Cathy d'Humières. "Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?"

"Spor yapıyordum," diye bağırdı.

"Gerçekten de ihtiyacınız var sanırım. Pazar pazar sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama yeni bir şey var. Bu kez, korkarım bir at değil."

"Nasıl yani?"

"Bir ceset var. Saint-Martin'de."

Servaz doğruldu.

"Bir... ceset mi?" Hâlâ düzgün soluk almaya çalışıyordu. "Nasıl bir ceset? Kimliği... kimliği belli mi?"

"Henüz değil."

"Üzerinde kimliği yok mu?"

"Hayır. Çıplaktı. Çizmeleri ve üzerindeki cübbe hariç."

Servaz bir katır tekmesi yemiş gibi olmuştu. D'Humières'in bildiklerini anlatmasını dinledi. Genç bir adam göl turu yapmaya çıkmış, çağlayanın üzerindeki metal köprü, altında asılı ceset...

"Eğer bir köprüye asılmışsa, belki de intihardır," dedi kendi de inanmayarak. "Çünkü bu kadar gülünç giysilerle kim dışarı çıkmak ister?"

"İlk incelemelere bakılırsa, bir cinayet söz konusu. Fazla ayrıntı yok elimde. Olay yerine gelmenizi isterim."

Servaz buz gibi bir elin ensesini okşadığını hissetti. Korktuğu şey başına gelmişti. Önce Hirtmann'ın DNA'sı, şimdi de bu. Ne anlama geliyordu? Bir dizinin başlangıcı mıydı? Bu kez İsviçreli'nin Enstitü'den ayrılmayı başarmış olması imkânsızdı. *Bu durumda köprünün altındaki adamı kim öldürmüş olabilirdi?*

"Tamam," cevabını verdi. "Espérandieu'ye haber vereyim."

D'Humières nerede olacağını söyledi ve telefonu kapattı. Yakında bir bank vardı. Servaz oraya oturdu. Prairie aux Filtres'deki parktaydı. Çimenlikler yumuşak bir eğimle Garonne'a doğru, Pont-Neuf'ün ayağına iniyordu. Nehir boyunca koşan birçok insan vardı.

"Espérandieu," diye açtı telefonu yardımcısı.

"Saint-Martin'de bir ölü var."

Bir sessizlik oldu. Sonra Servaz, Espérandieu'nün başka biriyle konuşan sesini işitti. Yardımcısı eliyle telefonu kapattığından ses boğuklaşmıştı. Charlène'le hâlâ yatakta olabilirlerdi.

"Tamam, hazırlanıyorum."

"Yirmi dakika içinde gelip seni alırım."

Sonra bunun imkânsız olduğunu düşündü, ama çok geçti. Oraya kadar koşarak gelmesi on dakika sürmüştü. Şu haliyle yolu aynı hızla geriye dönecek gücü yoktu. Espérandieu'yü tekrar aradı.

"Ne var?"

"Acele etme. Yarım saatten önce orada olamam."

"Evinde değil misin?" diye sordu Espérandieu, şaşırmıştı.

"Spor yapıyordum."

"Spor mu? Ne tür bir spor?"

Ses tonu yardımcısının inandığını gösteriyordu.

"Hızlı yürüyüş."

"Sen hızlı yürüyüş mü yapıyorsun?"

"İlk defa," diye kendini kurtarmaya çalıştı Servaz, sinirlenmişti.

Espérandieu'nün gülümsediğini tahmin etti. Belki de kocasının yanına uzanmış Charlène Espérandieu de gülümsüyordu. Tek başlarınayken onunla, o boşanmış erkek halleriyle dalga geçiyorlar mıydı acaba? Diğer yandan, bir şeyden emindi. Vincent ona hayrandı. Servaz ikinci çocuğunun vaftiz babası olmayı kabul ettiğinde saçma bir şekilde gururlanmıştı.

Bir çivi gibi böğrüne saplanmış kaburga ucuyla boğuşarak Dillon'un avlusundaki park yerine çektiği arabasına vardı. Evine geldiğinde duş aldı, tıraş olup üzerini değiştirdi. Sonra banliyö istikametine doğru yola çıktı.

Önünde çitsiz bir çimenlikle garaja ve Amerikan tarzı girişe götüren yarı dairesel, asfalt bir yol bulunan yepyeni bir ev. Servaz arabadan indi. Bir merdivenin tepesine tünemiş bir komşu, çatısının kenarına Noel Baba yerleştiriyordu. Çocuklar sokakta, biraz ilerde top oynuyorlardı. Dizine kadar fosforlu tayt giymiş, ince, uzun, ellilerinde bir çift kaldırımın üzerinden koşarak geçti. Sevaz iki yanı ağaçlı yol boyu yürüdü ve zili çaldı.

Merdivenin tepesinde Noel Baba'sıyla ve süslemeleriyle boğuşan komşusunun tehlikeli numaralarını izlemek için başını çevirdi.

Başını yeniden kapıya çevirdiğinde neredeyse sıçrıyordu. Charlène Espérandieu kapıyı sessize açmış karşısında gülümseyerek duruyordu. Leylak rengi bir tişört ile hamilelik kotunun üzerine el örgüsü kapüşonlu bir jile giymişti. Ayakları çıplaktı. Yuvarlak karnını görmemek imkânsızdı. Güzelliğini de. Charlène Espérandieu'nün her yanından hafiflik, zekâ ve incelik akıyordu. Sanki hamilelik bile onu hantallaştıramamış, sanatçı kanatlarını ve mizahını elinden alamamıştı. Charlène Toulouse'un merkezinde bir sanat galerisi yönetiyordu. Servaz birkaç davete çağrılmış, beyaz duvarlarda, tuhaf, rahatsız edici ve kimi zaman büyüleyici eserlerle karşılaşmıştı. Bir an kımıldamadan durdu. Sonra kendini toparlayıp saygı ifade eden tebessümüyle gülümsedi..

"İçeri gir. Vincent hazırlanıyor. Kahve ister misin?"

Kalktığından beri ağzına lokma atmadığını fark etti. Charlène'in peşinden mutfağa gitti.

"Vincent bana spora başladığını söyledi," dedi bir fincan kahveyi önüne iterken.

Şakacı üslubu gözünden kaçmamıştı. Atmosferi yumuşattığı için ona minnettardı.

"Sadece bir teşebbüstü. Epey içler acısı bir hal olduğunu söylemeliyim."

"Dayan. Vazgeçme."

"*Labor omnia vincit improbus.* 'İnatçı bir çalışma her işin üstesinden gelir.'" diye tercüme etti başını sallayarak.

Charlène gülümsedi.

"Vincent bana senin sürekli Latince alıntılar yaptığını söyledi."

"Önemli anlarda dikkat çekmenin küçük bir yolu."

Bir an ona babasından söz etme isteği duydu. Asla kimseye babasından bahsetmemişti, ama eğer içini açabileceği biri varsa bu Charlène'di. Daha ilk akşam, gerçek bir sorguya çekildiğinde bunu anlamıştı. Elbette dostça, hatta zaman zaman şefkatli bir sorguydu bu. Charlène başıyla onayladıktan sonra sözüne devam etti.

"Vincent sana son derece hayran. Kimi zaman seni taklit etmeye çalıştığını, senin nasıl tepki göstereceğini ya da karşılık vereceğini düşünerek öyle davranmaya veya karşılık vermeye çalıştığını fark ediyorum. Başlangıçta ondaki bu değişimlerin nereden kaynaklandığını anlamıyordum. Seni gözlemledikçe anladım."

"Umarım yalnızca iyi taraflarımı taklit eder."

"Ben de öyle olmasını umarım."

Servaz sessizliğini sürdürdü. Espérandieu, üzerine gümüşi bir deri ceket geçirmiş olarak mutfakta belirdi. Servaz bu giysiyi duruma pek de uygun bulmamıştı.

"Hazırım!" Elini karısının yuvarlak karnına koydu. "İkinize de dikkat et!"

"Kaç aylık?" diye sordu Servaz, arabada.

"Yedi. Vaftiz babası olmaya hazırlan. Olup biteni özetler misin?"

Servaz bildiği pek az şeyi ona söyledi.

Bir buçuk saat sonra, arabayı, jandarma araçlarının, motorların ve işsiz güçsüzlerin istila ettiği süpermarketin park yerine çekmişlerdi. Şu ya da bu şekilde bilgi sızmıştı. Hafifçe aralanmış sis, yarı saydam bir tül oluşturuyordu. Sanki buğulu bir camın ardından etrafa bakıyor gibiydiler. Servaz birçok basın aracı gördü. Aralarında bir de bölge televizyonu vardı. Gazeteciler ve meraklılar beton rampanın altına toplanmıştı. Jandarmanın sarı şeridi daha öteye geçmelerini engelliyordu. Servaz kartını çıkardı ve şeridi kaldırdı. Emir erlerinden biri onlara yolu gösterdi. Hareketliliği arkalarında bırakmışlardı. Sessizlik içinde endişeleri gittikçe artarak kalan yolu tırmandılar. İlk virajlara gelene kadar kimseye rastlamadılar. Ama yukarılara çıktıkça sis perdesi yoğunlaşıyordu.

Yarı yolda Servaz, kaburga kemiklerindeki sızının yeniden nüksettiğini hissetti. Soluklanmak için yavaşlayıp son viraja doğru hızlanıp başını kaldırdı. Tepelerindeki sisin içinde sayısız siluet hareket ediyordu. Kocaman bir de beyaz hale vardı. Sanki sisin içine bir kamyon park etmiş ve bütün farlarını yakmıştı.

Son yüz metreyi, katilin en uygun manzarayı seçtiğine dair içinde gittikçe büyüyen bir hisle tırmandı. İlk seferinde olduğu gibi.

Hiçbir şeyi tesadüfe bırakmıyordu.

Bölgeyi biliyordu.

Hiçbir şey birbirine uymuyor, diye düşündü. Hirtmann, Enstitü'ye sevk edilmeden önce buraya gelmiş miydi? Bölgeyi tanıyor olabilir miydi? Cevap vermeleri gereken sayısız soru vardı. D'Humières telefon ettiğinde aklından ilk geçenleri hatırladı: Bu kez Hirtmann'ın Enstitü'yü terk etmiş olması imkânsızdı. Bu durumda köprünün altındaki adamı kim öldürmüştü?

Servaz, sisin içinde Yüzbaşı Ziegler ile Maillard'ı tanıdı. Ziegler aslan yeleli, beyaz saçlı, yanık tenli ufak tefek bir adamla hararetli bir konuşma içindeydi. Servaz adamı daha önce gördüğünü hatırladı.

Sonra, kim olduğunu çıkardı: Saint-Martin Belediye Başkanı Chaperon. Santralde görmüştü. Ziegler, belediye başkanına iki laf daha ettikten sonra onlara doğru yürüdü. Servaz onu Espérandieu'yle tanıştırdı. Ziegler onlara çelik köprüyü gösterdi. Köprünün altında beyaz bir ışık halesi içinde belirsiz bir siluet seçiliyordu.

Ziegler, sel gibi akan suyun gürültüsünü bastırmak için, "Vahşice!" diye bağırdı.

"Ne biliyoruz?" diye bağırdı Servaz da.

Jandarma bir taşın üzerinde oturan, turuncu pançolu genç adamı gösterdi, sonra durumu özetledi. Jogging yapan genç adam, köprünün altında ceset, Yüzbaşı Mailard bölgeyi kapatmış ve tek tanığın cep telefonuna el koymuştu ama buna rağmen haber basına dek sızmıştı.

"Belediye başkanının ne işi var burada?" diye sordu Servaz.

"Cesedin kimliğini teşhis etmesi için çağırdık onu. Bölge insanlarından biri olabilir. Basına belki o haber verdi. Politikacılar gazetecilere hep ihtiyaç duyar. En küçüklerine bile."

Ziegler arkasına döndü ve olay yerine doğru yürüdü.

"Kurbanın kimliği saptandı. Belediye başkanına ve Maillard'a göre Grimm diye biri. Saint-Martin'de eczacı. Maillard'ın dediğine göre, karısı jandarmayı arayıp kaybolduğunu bildirmiş."

"Kaybolduğunu mu?"

"Karısına göre adam dün gece, cumartesileri oynadığı poker partisine gitmiş. Gece yarısına doğru dönmüş olması gerekiyormuş. Kocasının dönmediğini ve haber alamadığını bildirmek için aramış."

"Saat kaçta?"

"Sekizde. Bu sabah uyandığında onu evde bulamayınca şaşırmış. Yatağı da soğukmuş."

"*Yatağı?*"

"Ayrı odalarda yatıyorlarmış," diye onayladı Ziegler.

Yaklaşıyorlardı. Servaz hazırlandı. Köprünün her iki tarafında güçlü projektörler yakılmıştı. Önlerinden geçen sis, bir savaş alanındaki top dumanını hatırlatıyordu. Projektörlerin kör edici ışığında

her şey buhar, sis ve köpüktü. Tıpkı keskin ve parlak beyaz silahları olan kayalar gibi akarsudan da duman tütüyordu. Servaz ilerledi. Suyun gürültüsü kulaklarını dolduruyor ve damarlarında akan kanın gürültüsüne karışıyordu.

Ceset çıplaktı.

Şişko.

Beyaz.

Nem nedeniyle, derisi, projektörlerin kör edici halesi içinde yağlanmış gibi parıldıyordu. Aklına gelen ilk fikir eczacının şişman olduğu oldu. Hatta fazla şişman. İlk dikkatini çeken şey, siyah kıl yuvası minik cinsel organı oldu. Yağ kıvrımlarının görüldüğü kalın kalçaları arasında büzülmüştü. Sonra bakışları, beyaz, tüysüz, bombeli gövdesi boyunca yükseldi. Kalçaları gibi gövdesi de kat kat yağlıydı. Ta ki bir sicimle sıkılmış boğazına dek. Sicim, derisine öyle derinden nüfuz etmişti ki neredeyse gözükmüyordu. Ve son olarak da yüzüne çekilmiş başlık ve sırtında yağmur geçirmez büyük siyah cübbe.

"Kurbanına neden bir yağmurluk giydirip çırılçıplak asar ki insan?" dedi Espérandieu, hem boğuk hem cırtlak, bozuk bir sesle.

"Çünkü yağmurluğun bir anlamı var," cevabını verdi Servaz. "Tıpkı çıplaklık gibi."

"Boktan bir gösteri," diye ekledi yardımcısı.

Servaz ona döndü. Biraz aşağıda oturan turuncu pançolu genci gösterdi.

"Bir araba bul, onu jandarma karakoluna götürüp ifadesini al."

"Tamam," dedi Espérandieu ve hızla uzaklaştı.

Yüzlerinde ameliyat maskeleri bulunan beyaz önlüklü iki teknisyen metal korkuluklardan sarkmışlardı. İçlerinden biri bir kalem lamba çıkarmış, diğer elindeki ışıklı fırçayı da alttaki cesedin üzerinde gezdiriyordu.

Ziegler parmağıyla onu gösterdi.

"Adli tabip ölüm nedeninin boğulma olduğunu düşünüyor. Sicimleri görüyor musunuz?"

Cesedin bileklerini sıkıca saran ve yukarıda ve V şeklinde açılmış kollarından üzerindeki köprüye bağlayan iki sicimi ve boğazını sıkan dikey sicimi gösteriyordu.

"Öyle gözüküyor ki katil, yan sicimlerin uzunluğuyla oynayarak, adamı adım adım boşluğa indirmiş. Ne kadar gevşetirsen, kurbanın boynu etrafındaki sicim o kadar sıkışır ve adam boğulur. Ölmesi çok uzun sürmüş olmalı."

"Vahşice bir ölüm," dedi arkalarından biri.

Arkalarına döndüler. Cathy d'Humières gözlerini cesede dikmiş bakıyordu. Aniden yaşlanmış ve yıpranmış bir hali vardı.

"Kocam şirket paylarını satıp Korsika'da bir dalgıçlık kulübü açmak istiyor. Yargıçlıktan ayrılırsam hoşuna gider. Bazen böyle sabahlar onun sözünü dinleme isteği duyuyorum."

Servaz bunu yapmayacağını biliyordu. Şok haldeki eşini hayal etmekte güçlük çekmedi. Sosyete hayatının küçük cesur askeri, çok yorucu bir iş gününün ardından dostlarını kabul eden, onlarla birlikte gülen ve yaşamın değişimlerini sanki masanın üzerine dökülmüş bir kadeh şaraptan başka bir şey değilmiş gibi sesini çıkarmadan kabul eden biri.

"Kurbanın kim olduğu biliniyor mu?"

Ziegler, Servaz'a söylediklerini tekrarladı.

"Adli tabibin adını biliyor muyuz?" diye sordu Servaz.

Ziegler soruşturma kayıtlarını tutan görevlinin yanına gitti, sonra geri gelip bilgiyi verdi. Servaz, hoşnutlukla başını salladı. İşindeki ilk yıllarda sorumlu olduğu bir soruşturmada suç mahalline gitmeyi reddetmiş bir adli tabiple görülecek hesabı vardı da... Servaz, Toulouse Üniversite hastanesine başvurmuş, düşmanca bir öfke duymuştu. Ama doktor hanım büyük bir özgüvenle kafa tutmuştu. Daha sonra, aynı kişinin ünlü bir seri katil olayında yerel basında baş sayfaya çıktığını öğrenmişti. Katilin bölgede işlediği genç kadın cinayetleri, inanılmaz ihmaller neticesinde intihar zannedilmişti.

"Cesedi kaldıracaklar," dedi Ziegler.

Burası aşağıdan çok daha soğuk ve nemliydi. Servaz atkısını boynuna sardı. Sonra, kurbanın boynuna gömülü sicimi düşündü ve atkısını aceleyle çözdü.

Aniden, ilk görüntünün korkusu içinde dikkat etmemiş olduğu iki ayrıntıyı fark etti.

İlki, deri botlardı. Eczacının üzerinde cübbe dışında kalan tek giysi bunlardı: Bu kadar iri yarı bir adam için tuhaf şekilde küçük bir halleri vardı.

İkincisi, kurbanın sağ eli.

Bir parmağı eksikti.

Yüzük parmağı.

O parmak kesilmişti.

"Haydi gidelim," dedi d'Humières. Teknisyenler cesedi indirip köprünün zeminine uzatmışlardı.

Yürüdükçe metal köprü titreyip çınlıyordu. Servaz, aşağıya bakıp suların köpürüp aktığı boşluğu görünce bir an ürktü. Cesedin etrafında çömelmiş olan teknisyenler başlığı dikkatle çıkardılar. *Herkes aniden geri çekildi.* Başlığın altındaki yüzün ağzı gümüş rengi, yırtılmaz bir yapışkanlı şeritle tıkanmıştı. Servaz, yapışkan şeritle boğulmuş kurbanın hissettiği korkuyu ve haykırışlarını hayal etmekte güçlük çekmedi. Eczacının gözleri yerinden fırlamıştı. İkinci bir incelemeyle, Grimm'in gözlerinin kendiliğinden öyle fırlamadığı anlaşıldı. Katil, gözkapaklarını tersine çevirmişti. Gözkapaklarını bir cımbız yardımıyla kaldırarak, kaşlara ve yanaklara doğru kopçalamıştı. *Böylece kurban bakmaya mecbur edilmişti...* Ayrıca katil kurbanının yüzüne, muhtemelen çekiç ya da tokmak gibi ağır bir nesneyle öylesine saldırmıştı ki, burnu neredeyse kopmuştu. Ancak ince bir et ve kıkırdak parçası burnu tutuyordu. Servaz eczacının saçlarında çamur izleri de saptamıştı.

Bir süre kimse konuşmadı. Sonra Ziegler kıyıya doğru döndü. Maillard'a işaret etti, o da belediye başkanını kolundan tuttu. Servaz onların gelişini seyretti. Chaperon'un korkmuş bir hali vardı.

"O," diye kekeledi. "Grimm o. *Ah, Tanrım! Ona ne yapmışlar?*"

Ziegler belediye başkanını yavaşça Maillard'a doğru itti, o da cesetten uzağa götürdü.

"Dün gece Grimm ve bir arkadaşlarıyla birlikte poker oynuyorlarmış," diye açıkladı Ziegler. "Onu canlı gören son kişiler."

"Sanırım bu kez bir sorunumuz var," dedi d'Humières, doğrulurken.

Servaz ve Ziegler ona baktılar.

"Basının şerefine mazhar olacağız. Baş sayfada. Yalnızca yerel basınla da kalmaz."

Servaz sözü nereye getirmek istediğini anlamıştı. Günlük gazeteler, haftalık basın, ulusal televizyon kanalları: Hepsi kasırganın gözünde, medyatik bir fırtınanın merkezinde buluşacaktı. Bir soruşturmayı sürdürmenin en iyi yolu bu değildi ama başka tercihleri yoktu. Servaz tamamen kaçırmış olduğu bir ayrıntıyı o an fark etti. O sabah Cathy d'Humières çok zarif giyinmişti. Bu göze çarpan bir şey değildi, fark bile edilmezdi, çünkü savcı her zaman iki dirhem bir çekirdekti ama fazladan bir çaba göstermişti. Şömizye, tayyör, manto, kolye ve küpeler. Hepsi kusursuz bir uyum içindeydi. Hem sade hem de hoş yüzünü öne çıkaran makyaja varana dek her şey düşünülmüştü. En ufak bir aşırılık yoktu ama bu sadeliğe varabilmek için aynanın karşısında uzun süre geçirmiş olmalıydı.

Basını tahmin edip hazırlanmış.

Saçını bile taramamış olan Servaz'ın tersine! Neyse ki tıraş olmuştu!

Yine de d'Humières'in öngörmemiş olduğu bir şey vardı. Ölüyü görmenin yol açacağı hasarları düşünmemişti. Bu, çabalarının bir kısmını yok etmişti. Kontrolü elden bırakmama çabasına rağmen yaşlı, umutsuz ve bitkindi. Servaz flaş patlatarak cesedin fotoğrafını durmadan çeken teknisyene yaklaştı.

"Bu fotoğrafların hiçbirinin yolunu şaşırmaması konusunda size güveniyorum," dedi. "Hiçbir şeyi sürüncemede bırakmayın."

Olay yeri inceleme teknisyeni başını salladı. Mesajı alınış mıydı? Bu fotoğraflardan biri basının eline geçerse, Servaz onu kişisel olarak sorumlu tutacaktı.

"Adli tabip sağ eli inceledi mi?" diye sordu Ziegler'e.

"Evet. Parmağın kıskaç ya da bahçıvan makası tarzı kesici bir aletle kesildiği kanısında. Daha derin bir araştırmayla kesinleşecek."

"Sağ elin yüzük parmağı," diye yorumladı Servaz.

"Alyansına ve diğer parmaklarına kimse dokunmamış," dedi Ziegler.

"Aynı şeyi mi düşünüyoruz?"

"Bir şövalye yüzüğü ya da aile yüzüğü."

"Katil onu çalmak, ganimet gibi götürmek istemiş ya da görülmesin istemiş olabilir mi?"

Ziegler ona şaşkınlıkla baktı.

"Onu neden gizlemek istesin ki? Hem parmaktan çıkarması yeterdi."

"Belki çıkaramadı. Grimm'in parmakları iri."

Servaz, aşağı inerken, gazetecileri ve aylak sürüsünü fark edince anında geri dönmek istedi. Fakat süpermarketin arkasındaki beton rampadan başka yol yoktu. Dağdan geçen yol hariç. Duruma uygun bir yüz ifadesi takınarak kalabalığın arasına dalmaya hazırlandı ki bir el onu durdurdu.

"İzin verin!"

Catherine d'Humières kendine güvenine kavuşmuştu. Servaz geride durdu ve d'Humières'in açıklama yapar gibi yaparak etrafındakileri yoruşunu, yükümlülüğünü yerine getirişini hayranlıkla seyretti. Her gazetecinin sorusuna, gözünün içine bakarak ağırbaşlılıkla cevap veriyordu. Cevabını, durumun dehşetini gözden yitirmeyen ihtiyatlı bir gülümsemeyle vurguluyordu.

Büyük bir sanat!

Servaz gazetecilerin arasından sıyrılarak sohbetin sonunu beklemeden arabasına bindi. Cherokee, park yerinin öteki tarafında market arabalarından oluşan sıraların uzağındaydı. Sisin içinde ancak görünüyordu. Sert rüzgârlar yüzüne vurduğu için ceketinin yakasını kaldırırken, yukarıdaki o korkunç tabloyu hazırlayan sanatçıyı düşündü. *Eğer atı öldürenle aynı kişiyse, yüksekleri, yükseltilmiş yerleri seviyor olmalı.*

Cipe yaklaşırken, cipte alışılmadık bir şey olduğunu aniden fark etti. Anlamadan önce uzun uzun baktı. Lastikleri, asfaltın üzerinde sönmüş balon gibi göçmüş duruyordu. Patlatmışlardı. Dördünü de... Yan tarafı da bir anahtarla ya da sivri bir cisimle çizilmişti.

Saint-Martin'e hoş geldin, dedi kendi kendine.

11

Enstitü'de pazar sabahı. Tuhaf bir sükûnet hüküm sürüyordu. Diane sanki binada kimse kalmamış gibi hissetti. Çıt yoktu. Battaniyesinin altından çıkıp, minicik –ve buz gibi– duşakabine yöneldi. Hızlı bir duş aldı. Soğuk nedeniyle mümkün olduğunca çabuk saçlarını yıkadı, kuruttu, dişlerini fırçaladı.

Dışarı çıkarken pencereden göz attı. Sis. Sanki geceden yararlanıp yerleşmiş hayaletimsi bir varlık gibi kalın kar tabakasının üzerinde uçuşuyor, beyaz köknarları boğuyordu. Enstitü'nün etrafı pusla çevriliydi. On metre ötede görüş mesafesi bulutsu beyazlıkta bir duvara çarpıyordu. Bornozunun eteklerini sıkı sıkı vücuduna sardı.

Saint-Martin'e inip bir tur atmayı düşünüyordu. Hızla giyindi ve odasından çıktı. Giriş katındaki kafeterya, hizmet görevlisi dışında boştu. Bir cappucino ile bir kruvasan istedi ve gidip geniş camın yakınına oturdu. Oturalı henüz iki dakika olmuştu ki otuz yaşlarında beyaz önlüklü bir adam salona girip eline bir tepsi aldı. Diane adamı gizlice gözledi. Büyük bir sütlü kahve, bir portakal suyu ve iki kruvasan söylemişti. Sonra da elindeki tepsiyle Diane'a doğru geldi.

"Günaydın, oturabilir miyim?"

Diane gülümseyerek başını salladı.

"Diane Berg," dedi elini uzatarak, "ben..."

"Biliyorum. Alex. Ben de psikiyatri koğuşundaki hemşirelerdenim. Nasıl, alıştınız mı?"

"Yeni geldim..."

"Kolay değil, değil mi? Buraya ilk geldiğimde, mekânı ilk gördüğümde neredeyse arabama binip geri dönecektim," dedi gülerek. "Üstelik ben burada kalmıyorum."

"Saint-Martin'de mi yaşıyorsunuz?"

"Hayır, vadide oturmuyorum."

Bunu, yapmayı arzuladığı son şeymiş gibi söylemişti.

"Kışın odalar hep bu kadar soğuk mu oluyor, biliyor musunuz?" diye sordu.

Adam gülümseyerek Diane'a baktı. Hoş denebilecek berrak bir yüzü, insanın içini ısıtan kahverengi gözleri ve kıvırcık saçları vardı. Alnının ortasında kocaman bir de ben vardı ki üçüncü göz gibi orada duruyordu. Bir an Diane'ın gözleri bu işarete hoş olmayacak şekilde takıldı. Karşısındakinin fark ettiğini görünce kızardı.

"Evet, korkarım öyle," dedi. "En üst kat çok havadar, üstelik ısıtma sistemi oldukça eski."

Büyük camın ardında karın ve pusa boğulmuş köknarların görüntüsü hem muhteşem hem de çok yakındı. Bütün bu beyazlıktan ayrı durarak sıcak kahve içiyor olmak öyle tuhaftı ki Diane bir sinema dekorunu seyrediyor gibiydi.

"Sizin tam göreviniz nedir?" diye sordu, daha fazla şey öğrenmek için çıkmış bu fırsatı kaçırmamaya kararlıydı.

"Burada bir hemşirenin işinin ne olduğunu mu öğrenmek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Pekâlâ... Psikiyatri koğuşundaki bir hemşire olarak doktorun belirlediği bakım prosedürlerini hazırlıyor ve uyguluyoruz. Hastaların ilaçlarını düzgün aldığına, aldıktan sonra da olumsuz bir etki olmadığına emin oluyoruz... Misafirleri denetliyoruz da... Ama onları denetlemekle yetinmiyoruz. Faaliyetler düzenliyoruz, onlarla sohbet ediyoruz, gözlemliyoruz, ihtiyaç duyduklarında yanlarında oluyoruz, onları dinliyoruz... Çok iş değil yine de. Hemşirenin görevi, ne her an hazır bulunmak ne de hiç ortada olmamak. Ne ilgisiz kalmak ne de düzenli yardımcı olmak. Yerimizde durmamız gerekir. Özellikle burada. Bunlarla..."

"Bakım prosedürleri," diye sordu Diane, alnındaki ize odaklanmamaya çalışarak. "Ağır mıdır?"

İhtiyatla baktı.

"Evet... Burada dozlar önerilen miktarı büyük ölçüde aşar. Hiroşima'nın ilaçlı versiyonu. Özensiz davranmıyoruz. Dikkatini çekerim, onları uyuşturmuyoruz. İyi bakarsan zombi gibi olmadıklarını görürsün. Yalnızca, bu... *kişilerin* çoğu... kimyasala dirençli. Dolayısıyla, sakinleştiriciler ile bir öküzü yere serecek nöroleptiklerin bir kokteylini yapıyoruz. Günde üç yerine dört kez ilaç veriyoruz. Sonra, elektroşoklar var. Deli gömleği ve başka hiçbir şey işlemediğinde mucizevi moleküle başvuruyoruz: Klozapin..."

Diane bundan söz edildiğini işitmişi: Klozapin, atipik bir antipsikotikti. Diğer ilaçlara dirençli şizofreni vakalarının tedavisinde kullanılıyordu. Psikiyatride kullanılan bileşenlerin çoğu gibi yan etkileri korkunç olabiliyordu: altına kaçırma, aşırı tükürük salgılama, görüntü bulanıklığı, kilo alma, ihtilaç, tronboz...

"İyi anlaşılması gereken şey," diye ekledi, bir sırıtış halinde yüzünde donup kalan yarım ağız bir gülümsemeyle, "şiddet buraya asla uzak değildir. Tehlike de..."

Diane'a Xavier konuşuyormuş gibi geldi, "Zekâ, değişimin olduğu yerde gelişir *ve de tehlikenin olduğu yerde*."

"Ama aynı zamanda," diye düzeltti Alex, hafif bir gülümsemeyle, "burası büyük şehirlerin bazı mahallelerinden daha güvenli bir yer."

Başını salladı.

"Laf aramızda kısa süre öncesine kadar psikiyatri bilimi henüz emekleme aşamasındaydı. Hastaların üzerinde inanılmaz barbarlıkta deneyler yapılıyordu. Engizisyonu ya da Nazi doktorlarını aratacak şeyler... Olaylar gelişti ama yapacak hâlâ çok iş var... Burada asla iyileşmeden söz edilemez. İstikrardan, basıncın azalmasından söz edilebilir..."

"Yapacak başka işiniz var mı?" diye sordu.

"Evet. Bütün idari işler. Evraklarla, formalitelerle ilgileniyoruz..."

Kısa bir an dışarı baktı.

"Hem, Doktor Xavier ile başhemşirenin talep ettiği, hemşirelerin hastalarla yaptığı sohbetler var."

"Nedir bu?"

"Ürkütücü bir şey. İyice geliştirilmiş teknikler kullanılır. Bunlar biçimlendirilmiş söyleşilerdir. Aşağı yukarı standartlaşmış sorulardır ama ara sıra doğaçlama da yapılır... Mümkün olduğunca yansız bir tutum benimsemek, kaygılarını tetiklememek için saldırgan bir tavır sergilememek... Sessizlik anlarına saygı göstermek... Mola vermek gerekir... Yoksa çok çabuk bir sorunla karşılaşılır..."

"Xavier ile Ferney de sohbet yapıyor mu?"

"Evet, elbette."

"Sizinkiler ile onlarınki arasında ne fark var?"

"Aslında yok. Sadece bazı hastalar onlara açmadıkları sırlarını bize açabiliyorlar. Çünkü günlük hayatlarında biz onlara daha yakınız. Terapi mesafesini korumaya özen göstererek, hemşire ile hasta arasında bir güven ilişkisi kurmaya çalışıyoruz... Yoksa, tedavilere ve bakım protokollerine karar verenler Xavier ile Élisabeth'tir..."

Bu son cümleyi tuhaf bir tonla telaffuz etmişti. Diane belli belirsiz kaşlarını çattı.

"Sanki onların tercihlerini her zaman onaylamıyor gibisiniz."

Suskunluğu Diane'ı şaşırtmıştı. Cevap vermesi öyle uzun sürdü ki Diane tek kaşını kaldırdı.

"Siz burada yenisiniz, Diane... Göreceksiniz..."

"Neyi göreceğim?"

"..."

Alex imalı bir bakış attı. Bu alana girip kendini riske atmak istemediği belliydi. Ama Diane soran gözlerle bekledi.

"Nasıl anlatsam?.. Başka hiçbir yere benzemeyen bir yerde olduğunuzun bilincindesiniz... Tüm diğer kurumların tedavi edemediği hastaları idare ediyoruz biz... Burada olup bitenin başka yerde olup bitenlerle alakası yoktur."

"Örneğin A ünitesindeki hastalar için anestezisiz elektroşok uygulamaları gibi mi?"

Bunu söylediğine hemen pişman oldu. Alex'in bakışlarının kademe kademe soğuduğunu gördü.

"Size bundan kim söz etti?"

"Xavier."

"Boş verin!"

Alex kaşlarını çatarak bakışlarını sütlü kahvesine indirdi. Bu tartışmaya sürüklendiği için hoşnutsuz bir hali vardı.

"Bunun yasal olduğundan bile emin değilim," diye ısrar etti Diane. "Fransa anayasası bu tür şeylere izin veriyor mu?"

Alex başını kaldırdı.

"Fransa anayasası mı? Bu ülkede her yıl kaç kişinin zorunlu olarak psikiyatri kliniklerine yatırıldığını biliyor musunuz? *Elli bin*... Modern demokrasilerde hastanın onayı olmadan otomatik olarak hastaneye yatırılması istisnadır. Bizde değil... Akıl hastalarının –hatta yalnızca akıl hastası oldukları varsayılanların– normal vatandaşlardan daha az şeye hakkı vardır. Bir suçluyu yakalamak mı istiyorsunuz? Sabahın altısını beklemeniz gerekir. Buna karşılık, komşusunun akıl hastası olmakla suçladığı ve "üçüncü şahsın talebiyle hastaneye yatırılma" belgesini imzaladığı biri söz konusu olduğunda polis o kişiyi gece gündüz alıp götürebilir. Kişinin özgürlüğü elinden alındıktan sonra bu duruma ancak bir yargıç müdahale edebilir. Üstelik... bu da sadece kişi, haklarını biliyorsa ve bunlara saygı gösterilmesini sağlayabiliyorsa olur... Bu ülkede psikiyatri dediğiniz budur. Bu! Bir de imkânların sınırlı olması. Yatıştırıcıların kötüye kullanımı, kötü tedaviler... Bizim psikiyatri kliniklerimiz hakkın olmadığı bölgelerdir. Burada ise hiç yoktur..."

Bu uzun konuşmayı acı bir ses tonuyla yapmıştı. Yüzünde tebessümden eser kalmamıştı. İskemlesini iterek ayağa kalktı.

"Her tarafa göz atın ve kendi fikrinizi edinin," diye öğütledi.

"Neye dair kendi fikrimi?"

"Burada olup bitene dair."

"Burada bir şeyler mi oluyor?"

"Ne önemi var? Daha fazlasını öğrenmek isteyen siz değil miydiniz?"

Diane onun tepsisini götürüp salondan çıkmasını seyretti.

Servaz'ın ilk yaptığı şey storları indirip neonları yakmak oldu. Gazetecinin teleobjektifle fotoğraf çekmesini engellemek istiyordu. Çizgi roman yazarı genç evine dönmüştü. Toplantı salonunda Espérandieu ile Ziegler taşınır bilgisayarlarını çıkarmış tuşlarına basıyorlardı. Cathy d'Humières, odanın bir köşesinde ayakta telefonda konuşuyordu. Telefonu kapattı ve gelip masaya oturdu. Servaz bir süre onlara baktı, sonra kendi işine döndü.

Pencere yanındaki bir köşede beyaz bir tablo vardı. Onu aydınlığa çekti, eline bir markör aldı ve iki sütun çizdi:

AT	GRIMM
derisi yüzülmüş	çıplak
başı kesilmiş	boğulmuş, parmağı kesilmiş,
gece öldürülmüş?	bot, yağmurluk
Hirtmann'ın DNA'sı	gece öldürülmüş?
	Hirtmann'ın DNA'sı

"İki fiilin de aynı kişilerce işlendiğini kabul etmeye yeter mi bu?" diye sordu.

"Hem benzerlikler hem de farklılıklar var," cevabını verdi Ziegler.

"Yine de aynı şehirde dört gün arayla işlenen iki cinayet," dedi Espérandieu.

"Tamam. İkinci bir katil olma ihtimali son derece düşük. Kuşkusuz aynı kişi."

"Ya da aynı *kişiler*," diye belirtti Servaz. "Helikopterdeki konuşmamızı unutmayın."

"Unutmuyorum. Her halükârda, iki suçu kesin olarak bağlamamızı sağlayacak tek bir şey var..."

"Hirtmann'ın DNA'sı."

"Hirtmann'ın DNA'sı," diye onayladı Ziegler.

Servaz storları yukarı çekti. Dışarıya bir göz attı, sonra storları kuru bir gürültüyle geri bıraktı.

"Hirtmann'ın adamlarınıza görünmeden Enstitü'den çıkabileceğine gerçekten inanıyor musunuz?" diye sordu arkasını dönerek.

"Hayır, bu imkânsız. Güvenlik önlemlerini bizzat inceledim. Yakalanmaktan paçayı kurtaramaz."

"Bu durumda, Hirtmann olamaz."

"En azından, bu sefer olamaz."

"Eğer bu kez Hirtmann değilse, önceden de o olmadığını düşünebiliriz belki," dedi Espérandieu.

Herkes başını ona doğru çevirdi.

"Hirtmann teleferiğin tepesine asla çıkmadı. Bunu başka biri yaptı. Enstitüde onunla temasta olan ve onun saçlarından ya da kıllarından birini bilerek ya da bilmeyerek yanında taşıyan biri."

Ziegler soran bakışlarla Servaz'a baktı. Yardımcısına her şeyi söylememiş olduğunu anlamıştı.

"Ama teleferik kabininde bulunan şey kıl ya da saç değil," diye belirtti Ziegler, "tükürük."

Espérandieu ona baktı. Sonra bakışlarını Servaz'a çevirdi. Özür diler gibi başını eğmişti Servaz.

"Bütün bunlarda bir mantık göremiyorum," dedi Servaz. "Neden önce bir atı, sonra da bir adamı öldürsün ki? Bu hayvan bir teleferiğin tepesine neden asıldı? Adam da bir köprüye? Bu ne anlama geliyor?"

"Her ikisi de asılmış denebilir," dedi Ziegler.

Servaz ona baktı.

"Çok doğru."

Tabloya yaklaştı, bazı ibareleri sildi ve şunları yazdı:

AT	GRIMM
teleferiğe asılı	metal köprüye asılı
ıssız yer	ıssız yer
derisi yüzülmüş	çıplak
başı kesilmiş	boğulmuş, parmağı kesilmiş, bot,
gece öldürülmüş?	yağmurluk gece öldürülmüş?
Hirtmann'ın DNA'sı	Hirtmann'ın DNA'sı

"Tamam. Peki bir hayvana neden öfke duyulur?"

"Éric Lombard'a erişmek için," diye tekrarladı Ziegler bir kez daha. "Elektrik fabrikası ve at ona götürüyor. Hedeflenen o."

"Olabilir. Lombard'ın hedef olduğunu kabul edelim. Eczacının buradaki konumu ne? Diğer yandan, atın kafası kesilmiş ve derisi de yarı yarıya soyulmuştu, eczacı yağmurluk haricinde çıplaktı. İkisi arasındaki ilişki nedir?"

"Bir hayvanın derisini yüzmek biraz da onu çıplak bırakmaktır," diye ileri sürdü Espérandieu.

"Atın sırt derisinden iki büyük parça yanlara doğru açılmıştı," dedi Ziegler. "Önce kanada benzediklerini düşündük ama belki de yağmurluğa benziyorlardı..."

"Mümkün," dedi Servaz inançsızca. "Ama neden kafasını kesmişler? Ya şu yağmurluk, botlar. Bunlar neyi temsil ediyor?"

Bu sorulara kimsenin cevabı yoktu. Sözüne devam etti.

"Hep aynı soruya gelip duruyoruz. Bu tabloda Hirtmann'ın işi ne?"

"Size meydan okuyor!" diye bağırdı kapıdan bir ses.

Geri döndüler. Bir adam salonun girişinde duruyordu.

Servaz adamın gazeteci olduğunu sandı ve dışarı atmaya niyetlendi. Kırk yaşlarındaydı, açık kahverengi uzun saçları, kıvırcık bir sakalı ve yuvarlak küçük gözlükleri vardı. Soğuktan sıcağa geçmenin buğulandırdığı gözlüklerini silmek için çıkardı, sonra tekrar taktı ve açık renk gözleriyle salondakilere baktı. Üzerinde büyük bir ceket ve kalın, kadife bir pantolon vardı. Sosyal bilimler öğretmeni, sendikacı ya da altmışlar nostaljisine kapılmış birine benziyordu.

"Kimsiniz?" diye sordu sertçe Servaz.

"Soruşturmanın başındaki siz misiniz?"

Ziyaretçi elini uzatarak ilerledi.

"Simon Propp. Psiko-kriminoloğum. Yarın gelecektim ama jandarma olup biteni anlatmak için beni çağırdı. İşte, geldim."

Masayı dolaşarak herkesin elini tek tek sıktı. Sonra durup boş iskemleleri inceledi. Servaz'ın sol tarafındaki birini seçti. Servaz onun belirgin bir amaçla kendini seçtiğinden emindi. Sanki onu manipüle etmeye çalışıyormuş gibiydi. Sinirlendiğini hissetti.

Simon Propp tabloya baktı.

"İlginç," dedi.

"Gerçekten mi?" Servaz'ın ses tonu ister istemez alaycıydı. "Size ne anlatıyor?"

"Eğer sizi sıkmayacaksa, ben yokmuşum gibi devam etmenizi tercih ederim," cevabını verdi psikolog. "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim. Elbette sizin çalışma yöntemlerinizi yargılamak için gelmedim buraya." Servaz adamın bir elini kımıldattığını gördü. "Zaten elimden gelmez. Burada bulunma nedenim de bu değil. Julian Hirtmann'ın kişiliği ele alındığında ya da suç mahallinde bırakılan izlerden yola çıkarak klinik bir tablo çıkarılması gerektiğinde size yardım edebilmek için buradayım."

"İçeri girerken, bize meydan okuduğunu söylediniz," diye vurguladı Servaz.

Psikoloğun gözlüklerinin arkasındaki küçük gözlerini kıstığını gördü. Kurnaz bir şeytan havası veren parlak sakalının altındaki yuvarlak yanakları soğuktan kızarmıştı. Servaz'a sanki zihni açılmış da içine bakılıyormuş gibi geldi. Bu duygudan hoşlanmadı. Psikoloğun bakışlarını yakaladı.

"Pekâlâ," dedi adam. "Dün yazlık evimde dersime çalıştım. Teleferik kabininde DNA'sının bulunduğunu öğrendiğimde Hirtmann'ın dosyasının üzerinde durdum. Bir manipülatör, sosyopat ve zeki biri olduğu kesin. Fakat daha da ötesi var. Hirtmann düzenli katiller

arasında ayrı bir vaka. Gerçekten de onların maruz kaldıkları kişilik rahatsızlıklarının, entelektüel yeteneklerini ve toplumsal yaşamlarını şu ya da bu şekilde etkilememesi, canavarlıklarının çevreleri tarafından tamamıyla fark edilmemesi çok ender bir durumdur. Bu nedenle, asgari bir dış görünüşü korumaya yardım etmek için onlara çoğu zaman bir suç ortağı, genellikle kendileri kadar canavar bir partner gerekir. Hirtmann ise, özgür olduğu dönemde toplumsal yaşamı ile öfkenin ve çılgınlığın esiri olmuş yanını kusursuzca birbirinden ayırmayı başarıyordu. Kusursuzluğuyla kandırıyordu. Ondan önce bunu başarmış başka sosyopatlar vardır ama hiçbiri onun kadar göz önünde bir meslek sahibi değildi."

Propp ayağa kalktı ve hepsinin arkasından tek tek geçerek masanın etrafında yavaşça dolaştı. Servaz, giderek daha fazla sinirleniyordu, bunun da psikolojinin numaralarından biri olduğunu düşündü.

"Yirmi beş yıl içinde kırktan fazla genç kadını öldürmüş olduğundan şüpheleniliyor. Kırk cinayet ve en ufak bir iz yok, bu cinayetleri kimin işlediğine dair en ufak ipucu yok! Evinde ya da bankadaki kasasında sakladığı gazete kupürleri ve dosyalar olmasa ona kadar asla ulaşılamazdı."

Servaz'ın arkasında durdu. Servaz ise başını çevirmeyi reddederek, masanın öteki tarafında duran Irène Ziegler'e bakmakla yetindi.

"Ve şimdi, aniden iz bırakmaya başlıyor. Belirgin, kaba, sıradan bir iz."

"Bir ayrıntıyı unutuyorsunuz," dedi Ziegler.

Propp tekrar yerine oturdu.

"Cinayetlerinin çoğunu işlediği dönemde DNA analizleri ya yoktu ya da bugünkünden daha az başarılı sonuç veriyordu."

"Doğru ama..."

"Siz bugün olup bitenin bilinen Hirtmann'a hiç benzemediğini düşünüyorsunuz, öyle mi?" dedi Ziegler, bakışlarını psikoloğun gözlerine dikerek.

Propp gözlerini kırpıştırdı ve başını onaylarcasına salladı.

"Bu durumda size göre, onun DNA'sının varlığına rağmen, atı öldüren o olmayabilir, öyle mi?"

"Bunu söylemedim."

"Anlamıyorum."

"Yedi yıldır kapatılmış olduğunu unutmayın. Onun açısından koşullar değişti. Hirtmann yıllardır kilit altında ve sıkıntıdan patlıyor. Yavaş yavaş yok oluyor. Oysa önce çok aktif biriydi. Oyun oynamak istiyor. Şunu düşünün: Şu aptalca aşk cinayetini işlemiş biri olarak görülmeden önce yoğun, uyarıcı, doyumsuz bir toplumsal hayatı vardı. Mesleki olarak kabul görüyordu. Çok güzel bir karısı vardı. Cenevre sosyetesinin kaymak tabakasının katıldığı grup seks partileri düzenliyordu. Buna paralel olarak, gayet gizli bir şekilde genç kadınları kaçırıyor, işkence ediyor, tecavüz edip öldürüyordu. Başka deyişle, onun gibi bir canavar için, hayallerinin hayatı. Bunun sona ermesini elbette istememişti. Bu nedenle cesetleri ortadan kaldırmaya bu kadar özen gösteriyordu."

Propp parmak uçlarını sakalının altına soktu.

"Bugün gizlenmek için hiç nedeni yok. Aksine: O olduğunun bilinmesini istiyor; kendisinden söz ettirmek, dikkat çekmek istiyor."

"Kaçabilir ve özgür kalıp faaliyetlerine yeniden başlayabilirdi," diye itiraz etti Servaz. "Neden hücresine geri döndü? Bunun bir anlamı yok."

Propp sakalını kaşıdı.

"Bu sorunun dünden beri içimi kemirdiğini itiraf etmeliyim. Enstitü'ye neden geri döndü? Güvenlik önlemleri arttırıldığında bir daha çıkamayacağı kesinken bu kadar ortada olan bir riski göze aldı. Böyle bir riski neden alır insan? Ne amaçla? Haklısınız. Bunun bir anlamı yok."

"Oyunun onu özgürlükten daha fazla heyecanlandırması hariç," dedi Ziegler. "*Ya da tekrar kaçabileceğine eminse...*"

"Nasıl emin olabilir ki?" diye şaşırdı Espérandieu.

"Hirtmann'ın ikinci cinayeti işlemiş olmasının imkânsız olduğunu düşünüyordum," diye ısrar etti Servaz. "Polisin güvenlik önlemleri dikkate alındığında. Tam da bunu konuşuyorduk, öyle değil mi?"

Psikolog düşünceli bir havada sakalını sıvazlamaya devam ederken tek tek hepsine baktı. Gözlüklerinin ardındaki küçük gözleri, fazla olgun iki üzüm tanesine benziyordu.

"Sizin bu adamı fazlasıyla küçümsediğinizi sanıyorum," dedi. "Kiminle karşı karşıya olduğunuzu kesinlikle bilmiyorsunuz."

"Bekçiler," dedi Cathy d'Humières. "O konuda hangi noktadayız?"

"Hiçbir yerde," cevabını verdi Servaz. "Onların suçlu olduğunu sanmıyorum. Kaçmış olmalarına rağmen. Onlar için fazla incelikli bir iş. Şu ana dek sadece son derece sıradan ve aşağılık şiddet eylemleri ve kaçak işlerle kendilerini gösterdiler. Ressamlıktan anlayan biri bir gün içinde Michelangelo olmaz. Kabinden ve tepeden alınan numuneler onların suç mahallinde olup olmadığını bize söyleyecek ama sanmıyorum. Yine de bir şey gizledikleri kesin."

"Ben de katılıyorum," dedi Propp. "Sorgu tutanaklarını inceledim. Profile uymuyorlar. Ama yine de psikiyatrik geçmişleri olup olmadığını kontrol edeceğim. Çapsız küçük suçluların bir gün içinde inanılmaz acımasızlıktaki canavarlara dönüştüklerini gördüğümüz oldu. İnsan ruhu az buz gizem barındırmaz! Ön kabullerle yola çıkmayalım."

Servaz kaşlarını çatarak başını salladı.

"Önceki geceki şu poker partisi de var. Tartışma çıkıp çıkmadığına bakalım. Belki de Grimm'in borcu vardı..."

"Acilen çözümlenmesi gereken başka bir sorun var," dedi savcı. "Şu ana dek elimizde ölü bir at vardı, ağırdan alabilirdik. Bu kez bir insan cesedi var. Basın, Enstitü'yle bağ kurmakta gecikmez. İlk suç mahallinde Hirtmann'ın DNA'sını bulduğumuz haberi olur da sızarsa üzerimize üşüşürler. Dışarıdaki gazeteci kalabalığını gördünüz mü? Öncelikle yanıtlamamız gereken iki soru var: Wargnier Enstitüsü'ndeki güvenlik önlemleri kusurlu muydu? Bizim yerleştirdiğimiz barikatlar

yeterli mi? Bu sorulara ne kadar çabuk cevap verirsek o kadar iyi olur. Hemen bugün Enstitü'yü ziyaret etmeyi öneriyorum."

"Eğer böyle yaparsak," diye itiraz etti Ziegler, "dışarıda kamp kurmuş gazeteciler peşimize yapışabilirler. Onları belki de oraya çekmemek gerekir."

Savcı bir an düşündü.

"Olsun, yine de bu soruları en kısa zamanda cevaplamalıyız. Ziyareti yarına erteleme fikrine katılıyorum. Bu arada gazetecilerin dikkatini uzaklaştırmak için bir basın toplantısı düzenleyeceğim. Martin, sonrasını nasıl planlıyorsunuz?"

"Yarın siz basın toplantısı düzenlerken Yüzbaşı Ziegler, Doktor Propp ve ben Enstitü'ye gideriz. Teğmen Espérandieu de otopside hazır bulunur. Bu arada, eczacının dul eşini sorgularız."

"Pekâlâ, böyle yapalım. Fakat iki önceliğimiz olduğunu gözden kaçırmayalım: a) Hirtmann'ın Enstitü'den kaçıp kaçamayacağını belirlemek, b) iki cinayet arasında bir bağ bulmak."

"Göz önünde bulundurmadığımız bir yan var," dedi Simon Propp, toplantıdan çıkarken.

"Nedir?" diye sordu Servaz.

Basının gözünden uzakta, binanın arka tarafındaki küçük otoparktaydılar. Servaz, tamircide dört yeni lastik takıldıktan sonra kendisine teslim edilen arabasına, uzaktan kumandalı anahtarını doğrulttu. Soğuk havada tek tük kar taneleri uçuşuyordu. Ovanın dibindeki zirveler beyazdı ama hemen üzerindeki gökyüzü belirgin bir grilikteydi. Yeniden kar yağmaya başlayacaktı.

"Gurur," dedi psikolog. "Bu vadide biri Tanrı olma oyunu oynuyor. İnsanların ve yasaların üzerinde olduğuna inanıyor. Üstelik bu oyunu biz zavallı fanileri kullanarak oynuyor. Bunun için inanılmaz bir gurur gerekir. Böyle bir gurur, buna sahip olanda şu ya da bu şekilde kendini gösterebilir. Tabii eğer aşırı bir sahte mütevazılık görünümü altında gizlemiyorsa..."

Servaz durdu ve psikoloğa baktı.

"İşte Hirtmann'a gayet iyi uyan bir portre," dedi. "Sahte mütevazılık bir yana bırakılırsa..."

"Bir yığın başka insana da uyar," diye düzeltti Propp. "Gurur az bulunur bir özellik değildir, inanın bana, başkomiser."

Eczacının evi sokağın sonundaydı. Aslında yolu düzeltilmiş bir patika denebilirdi sokağa. Ev Servaz'a İsveç'in ya da Finlandiya'nın bir köşesini, İskandinav evlerini hatırlattı. Soluk maviye boyanmış tahta kiremitlerle kaplıydı ve çatının altında birinci katın bir bölümünü işgal eden büyük bir ahşap terası vardı. Her tarafında kayınlar ve gürgenler bitmişti.

Servaz ve Ziegler arabadan indiler. Yolun öteki tarafında sıkı sıkı giyinmiş çocuklar kardan adam yapıyorlardı. Servaz yakasını kaldırdı ve çocukların eldivenli elleriyle çimenlerin üzerindeki karı toplamalarına baktı. Dönemin ruhuna uygun olarak, eserlerine plastikten bir silah vermişlerdi. Servaz, kısa bir an, savaşçı gibi görünmelerine rağmen yine de çocukların odalarına kapanarak gözlerini bilgisayarlarına ve oyun konsollarına dikmek yerine hâlâ bu kadar basit sevinçlere kapılabiliyor olmalarına sevindi.

Sonra kanı dondu. Küçük çocuklardan biri sokak boyunca dizili büyük çöp kutularından birine yaklaşmıştı. Servaz onun parmak uçlarında yükselip çöp tenekesini açtığını gördü. Polisin şaşkın bakışları altında çocuk bir kolunu çöp tenekesinin içine daldırdı ve ölü bir kedi çıkardı. Çocuk küçük cesedi boyun derisinden tuttu, karlı çimenlerin üzerinden geçti ve ganimeti kardan adamın iki metre ötesine bıraktı.

Sahnenin çarpıcı bir gerçekliği vardı: Gerçekten de kardan adam kediyi bir kurşunla öldürmüş gibiydi!

"Tanrım!" dedi Servaz. Donup kalmıştı.

"Çocuk psikiyatrlarına göre," dedi, yanında duran Irène Ziegler, "televizyonun ve medyanın etkisi değil. Çocuklar da olup bitenleri görebiliyor."

"Elbette," dedi Servaz, "ben küçükken Tarzancılık oynardım ama bir sarmaşıktan diğerine atlayabileceğime ya da gorillere karşı koyabileceğime bir an bile inanmadım."

"Yine de çok küçük yaşlarından beri şiddet oyunlarının, şiddet görüntülerinin ve şiddet fikirlerinin bombardımanı altındalar."

"Çocuk psikiyatrlarının haklı olması için dua etmek kalıyor geriye," diye kederli kederli alaya aldı Servaz.

"Ben neden onların yanıldığını düşünüyorum ki?"

"Çünkü siz polissiniz."

Eşikte onları bir kadın bekliyordu. Sigara içiyordu. Sigarayı dudaklarına götürmediği zaman da işaret parmağı ile başparmağı arasında tutuyordu. Gözlerini kısarak, dumanların arasından onların gelişine baktı. Üç saat önce kocasının ölüm haberini almış olmasına rağmen çok etkilenmiş bir hali yoktu.

"Günaydın Nadine," dedi Chaperon. Yüzbaşı Ziegler onun da eşlik etmesini istemişti. "İçten başsağlığı dileklerimi iletiyorum. Gilles'i ne kadar sevdiğimi bilirsin... Korkunç bu... olup bitenler..."

Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. Belediye başkanı konuşmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Kadın dudaklarının ucuyla onu öptü. Chaperon sarılmak istediğinde ise onu kesinlikle uzak tutarak dikkatini yeni gelenlere yöneltti. Uzun boylu, kuru biriydi. Elli yaşlarındaydı. At gibi uzun yüzlü, kır saçlı bir kadın. Servaz da başsağlığı dileklerini iletti. Elini sıkan elin gücü onu şaşırtmıştı. Havadaki düşmanlığı hemen hissetti. Chaperon ne demişti? Kadının muhtaçlara yardım kurumunda çalıştığını söylemişti.

"Polis sana birkaç soru sormak istiyor," diye devam etti belediye başkanı. "Şu an için en acil şeyleri soracaklarına ve diğerlerini sonraya saklayacaklarına söz verdiler. İçeri girebilir miyiz?"

Kadın tek kelime etmeden arkasını döndü ve onları içeri aldı. Servaz evin tamamen ahşaptan inşa edilmiş olduğunu gözlemledi. Minik bir hol. Sağ taraftaki tezgâhın üzerinde abajurlu bir lamba ile ağzında karga tutan içi saman doldurulmuş bir tilki. Servaz'a

ev, avcıların kaldığı bir han gibi geldi. Bir portmanto da vardı ama Nadine Grimm onlara paltolarını çıkarmalarını teklif etmedi. Küçük mutfak tezgâhının hemen ardından yükselen ve birinci katın terasına varan dik merdivende kayboldu. En ufak bir ses çıkarmadan, onlara Hint hurması ağacından bir kanepe gösterdi. Üzeri yıpranmış yastıklarla dolu kanepe, tarlalara ve ormanlara bakıyordu. Kendisi de korkuluğun yakınındaki bir sallanan sandalyeye çöktü ve dizlerine bir battaniye çekti.

"Teşekkürler," dedi Servaz. "İlk sorum," diye ekledi, bir an tereddüt ettikten sonra, "bunu kimin yapabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Nadine Grimm, bakışlarını Servaz'ın gözlerine dikerek sigarasının dumanını üfledi. Kadının burun kanatları sanki hoş olmayan bir koku almış gibi titreşti.

"Hayır. Kocam eczacıydı, gangster değil."

"Tehditler, tuhaf telefonlar aldığı oldu mu?"

"Hayır."

"Eczaneye uyuşturucu kullananlar, soyguncular geldi mi?"

"Hayır."

"Methadon dağıtıyor muydu?"

Öfke karışımı bir sabırsızlıkla onlara baktı.

"Bu türden daha çok soru soracak mısınız? Kocam uyuşturucu kullananlarla ilgilenmiyordu, düşmanı yoktu, karanlık işlere karışmıyordu. Salağın ve sarhoşun tekiydi."

Chaperon'un rengi attı. Ziegler ile Servaz bakıştılar.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Giderek belirginleşen bir tiksintiyle onlara baktı.

"Söylediğimden farklı bir şey değil. Olup bitenler iğrenç. Böyle bir şeyi kim yapar bilmiyorum. Neden yapar onu da bilmiyorum. Tek bir açıklama geliyor aklıma. Yukarıda kapatılmış olan kaçıklardan biri kaçmayı başarmıştır. Burada vakit kaybedeceğinize orayla meşgul olsanız daha iyi edersiniz," diye ekledi acı acı. "Ama eğer gözü yaşlı bir dul görmeyi bekliyorsanız, çok zahmete girersiniz. Kocam beni çok

sevmiyordu, ben de onu sevmiyordum. Hatta onu küçümsediğimi de söylemeliyim. Evliliğimiz çok uzun süredir bir... *modus vivendi*'den[3] başka bir şey değildi. Ama bunun için onu öldürecek değilim."

Kısa bir şaşkınlığın ardından Servaz onun cinayeti itiraf etmekte olduğunu sandı ama kadının tam tersini söylediğini sonra anladı. Onu öldürmek için nedenleri olsa bile bunu yapmamıştı. Bu kadar soğukluğun ve düşmanlığın tek bir kişide yoğunlaştığını ender görmüştü. Bunca küstahlık ve ilgisizlik karşısında şaşırmıştı. Ne diyeceğini bilemeyerek bir an tereddüt etti. Grimmlerin hayatında eşeleyecek bir şeyler olduğu kesindi ama şu an bunun sırası mıydı, bilemiyordu.

"Onu neden küçümsüyordunuz?" diye sordu sonunda.

"Size söyledim."

"Kocanızın aptal olduğunu söylediniz. Bunu hangi gerekçeyle söylüyorsunuz?"

"Bunu en iyi bilebilecek kişi ben değil miyim sizce?"

"Daha açık ifade edebilir misiniz, lütfen."

Hoş olmayan bir şey söylemek üzereydi ama bakışları Servaz'ınkilerle karşılaşınca vazgeçti. Gözlerini Servaz'dan ayırmadan sessiz bir meydan okuma hareketiyle sigarasının dumanını ağzından üfledi, sonra da cevap verdi.

"Kocam doktor olabilecek kadar zeki ve çalışkan olmadığından eczacılık öğrenimi gördü. Refah içinde bir ticarethaneleri olan ailesinin parası sayesinde eczaneyi satın aldı. Saint-Martin'in ortasında iyi bir yer. Buna rağmen, tembellikten ve gerekli meziyetlerden tamamen yoksun olduğundan bu işi kârlı kılmayı asla başaramadı. Saint-Martin'de altı eczane var. Onunki en az müşteri çekeni. İnsanlar ya son çare olarak onunkine gidiyorlar ya da tesadüfen. Önünden geçen ve bir aspirin almak isteyen turistler... Ben bile ilaca ihtiyacım olduğunda ona güvenmezdim."

"O halde neden boşanmadınız?"

Bir sırıtma.

---

3 (Lat.) Geçici görüş birliği. (yay. n.)

"Bu yaşta yeniden hayatımı kurabileceğimi mi düşünüyorsunuz? Bu ev iki kişi için yeterince büyük. Her birimizin kendi alanı vardı ve diğerininkini ihlal etmemeye mümkün olduğunca özen gösteriyorduk. Ayrıca ben çoğu zamanımı iş için buradan uzakta geçiriyorum. Bu durumu kolaylaştırıyor... yani, kolaylaştırıyordu."

Servaz'ın aklına Latince bir hukuk deyimi geldi: *Consensus non concubitus facit nuptias:* "Evliliği evlilik yapan yatak değil uzlaşmadır."

"Her cumartesi akşamı poker partisine gidiyordu, öyle değil mi?" diye sordu Servaz, belediye başkanına dönerek. "Kimler katılıyordu?"

"Ben ve birkaç arkadaş," cevabını verdi Chaperon. "Yüzbaşıya daha önce söylemiştim."

"Dün akşam kimler vardı?"

"Serge Perrault, Gilles ve ben."

"Her zamanki arkadaşlarınız mı bunlar?"

"Evet."

"Parasına mı oynuyorsunuz?"

"Evet, küçük meblağlar. Ya da yemeğine. Hiç borç senedi imzalanmadı. Eğer bunu öğrenmek istiyorsanız. Zaten Gilles çok sık kazanıyordu. Çok iyi bir oyuncuydu," diye ekledi, dul kadına doğru bakarak.

"Bu parti sırasında özel hiçbir şey olmadı mı?"

"Ne gibi?"

"Bilmem. Bir tartışma..."

"Hayır."

"Nerede oynadınız?"

"Perrault'nun evinde."

"Sonra?"

"Gilles ile ben her zamanki gibi birlikte çıktık. Sonra Gilles kendi evine doğru gitti, ben de gidip yattım."

"Yürürken bir şey fark etmediniz mi? Kimseye rastlamadınız mı?"

"Hayır. Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Bu son zamanlarda Gilles size anormal bir şey ima etti mi?" diye sordu Ziegler, Nadine Grimm'e.

"Hayır."

"Kuşkulu, kaygılı bir hali var mıydı?"

"Hayır."

"Kocanız Éric Lombard'la görüşür müydü?"

Kadın anlamadan baktı. Sonra gözlerinde kısa bir an bir parıltı görüldü. İzmariti korkuluğa bastırıp ezdi ve gülümsedi.

"Kocamın öldürülmesi ile şu at hikâyesi arasında bir bağ olduğunu mu sanıyorsunuz? Gülünç bu!"

"Soruma cevap vermediniz."

Hafifçe gülümsedi.

"Lombard gibi biri kocam gibi beceriksizin tekiyle görüşerek neden zaman kaybetsin ki? Hayır. Bildiğim kadarıyla hayır."

"Kocanızın bir fotoğrafı var mı?"

"Ne yapacaksınız?"

Servaz neredeyse soğukkanlılığını yitirmek ve kadının birkaç saat önce dul kaldığını unutmak üzereydi ama kendine hâkim oldu.

"Soruşturma için bir fotoğrafı gerekiyor bana," cevabını verdi. "Birden çok olursa daha iyi. Mümkün olduğunca yeni olanlardan."

Bakışları kısa bir an Ziegler'inkilerle karşılaştı. Ziegler anlamıştı: *Kesik parmak.* Servaz şövalye yüzüğün fotoğraflardan birinde görülmesini umuyordu.

"Kocamın yakın dönemde çekilmiş hiç fotoğrafı yok bende. Diğerlerini de nereye koyduğunu bilmiyorum. Eşyalarını karıştırırım. Başka bir şey?"

"Şu an için yok," cevabını verdi Servaz ayağa kalkarken.

Servaz iliklerine dek buz kesmiş hissediyordu kendini. Tek bir şey arzuluyordu: Buradan çekip gitmek. Dul Grimm onları bir an önce tüysünler diye mi bu terasa almıştı? Kaygı ve soğuktan midesi burkuluyordu. Bir ayrıntı onu, makineli tüfekle taranmış gibi

çarpmıştı. Yalnızca kendisinin fark edebileceği bir ayrıntı: *Nadine Grimm sigarasını ezmek için kolunu uzattığında kazak kolu sıyrılmıştı... Servaz, ağzı açık kalarak, kadının kemikli bileğinde dikilmiş sayısız yaranın beyaz küçük dudaklarını açıkça fark etmişti: Bu kadın kendini öldürmek istemişti.*

Arabaya bindiklerinde belediye başkanına döndü. Dul kadını dinlerken aklından geçen şeyi sordu.

"Grimm'in metresi var mıydı?"

"Hayır," cevabını verdi Chaperon hiç tereddütsüz.

"Emin misiniz?"

Belediye başkanı ona tuhaf tuhaf baktı.

"Asla yüzde yüz emin olunmaz. Ama Grimm söz konusu olduğunda kellemi koyarım. Gizlisi saklısı hiç olmayan biriydi."

Servaz belediye başkanının söylediklerini bir an düşündü.

"Bu meslekte öğrendiğimiz bir şey varsa," dedi, "insanlar ender olarak göründükleri gibidirler. Herkesin de gizleyecek bir şeyi vardır."

Bu sözler ağzından çıkarken, gözlerini içerideki dikiz aynasına doğru kaldırdı ve birkaç dakika içinde ikinci kez beklenmedik bir sahneyle karşılaştı: Chaperon'un beti benzi atmıştı ve kısacık bir an, *bakışlarından kesinlikle katıksız bir korku okundu.*

Diane, Enstitü'den çıktığında yüzüne dondurucu bir soğuk vurdu. Neyse ki parkasını, balıkçı yaka kazağını ve kürklü botlarını giymişti. Binanın önündeki meydandan geçip Lancia'sına doğru yürürken anahtarlarını çıkardı. Bu yerden bir an için ayrılabiliyor olmak onu yatıştırmıştı. Direksiyona oturdu, kontağı açtı ve motorun kesik kesik sesini işitti. Işıklı gösterge yanıp anında tekrar söndü. Başka bir şey olmadı. *Hay lanet!* Yeniden çalıştırdı. Sonuç aynı. *Olamaz!* Tekrar tekrar denedi, kontağı arka arkaya çevirdi. Hiçbir şey olmuyordu...

Akü, diye düşündü. *Bitmiş.*

Ya da soğuktan.

Enstitü'den birinden yardım alabilir miyim diye düşündü ama hiç beklenmedik bir cesaretsizlik dalgası üstüne çöktü. Direksiyonun arkasında kımıldamadan kaldı, camın ardından binalara bakıyordu. Kalbi göğsünü delecek kadar hızlı çarpıyordu. Aniden kendini evinden çok uzakta hissetti.

12

O gece eski karısı Alexandra, Servaz'a telefon etti. Margot'yla ilgiliydi. Servaz anında kaygılandı. Alexandra ona kızlarının piyanoyu ve karateyi bırakmaya karar verdiğini açıkladı. Küçüklüğünden beri gittiği kurslardı. Kararında hiçbir geçerli sebep ileri sürmemiş, yalnızca annesine üstüne gelmemesi gerektiğini söylemişti.

Alexandra ne yapacağını bilemiyordu. Margot bir süredir değişmişti. Annesi onun bir şeyler sakladığı kanısındaydı. Kızıyla önceden olduğu gibi iletişim kuramıyordu. Servaz eski karısının içini dökmesine izin verdi. Margot'nun üvey babasına da böyle iç döküyor muydu yoksa o hiç karışmıyor muydu? Kendi çapsızlığı konusunda kendine yalan söylemeye kalkışmadan, ikinci olasılığın daha iyi olacağını umarken yakaladı kendini. Sonra, "Erkek arkadaşı var mı?" diye sordu.

"Sanırım var ama konuşmak istemiyor. Çok değişti."

Sonra Alexandra'ya Margot'nun eşyalarını karıştırıp karıştırmadığını sordu. Kesinlikle bunu yapmış olduğunu bilecek kadar tanıyordu onu. Tahmin ettiği gibi, karıştırdığı cevabını verdi. Ama bir şey bulamamıştı.

"Artık bütün bu elektronik mesajlar ve SMS'ler varken, yazışmaları takip edilemiyor," dedi Alexandra üzgün bir tonda. "Kaygılıyım, Martin. Bir şeyler öğrenmeye çalış. Belki sana daha fazla güvenir."

"Kaygılanma. Onunla konuşmaya çalışacağım. Önemli bir şey yoktur kesinlikle."

Ama kızının üzgün yüzü geldi gözlerinin önüne. Gözlerinin altındaki torbalar. Özellikle de elmacık kemiğindeki morluk. Midesinin yeniden düğümlendiğini hissetti.

"Teşekkürler, Martin. Ya sen, sen iyi misin?"

Soruyu geçiştirdi ve süren soruşturmadan, ayrıntılara girmeden söz etti. Evli oldukları dönemde Alexandra'nın kimi zaman şaşırtıcı sezgileri ve olaylara yepyeni bir bakışı oluyordu.

"Bir at ve çıplak bir adam mı? Gerçekten garip. Sence başka cinayet de olacak mı?"

"Ben de bundan korkuyorum," diye itiraf etti. "Ama bundan kimseye söz etme. Senin şu hırsıza bile," diye ekledi. Karısını elinden almış olan pilotu her zaman olduğu gibi adıyla anmayı reddediyordu.

Servaz işadamından ve eczacıdan söz ettikten sonra, "Bu insanların çok berbat bir şey yaptıklarına inanmak gerekiyor," dedi Alexandra. "Üstelik de bu işte birliktelermiş. Herkesin bir sırrı vardır."

Servaz onu sessizce onayladı. *Neden söz ettiğini biliyor musun sen?* On beş yıl evli kalmışlardı. Onu pilotla kaç yıl aldatmıştı? Havalanmak için –bir hostes ile bir pilota uygun bir terim– ortak bir moladan kaç kez yararlanmışlardı? Ve her seferinde her biri için küçük bir hediyeyle eve geri dönüp hiçbir şey yokmuş gibi aile hayatına yeniden başlamıştı. Cesur bir adım attığı güne kadar. Kendini haklı çıkarmak için, Phil'in hiç kâbus görmediğini, uykusuzluk çekmediğini ve "binlerce ölünün arasında yaşamadığını" söylemişti.

"Neden bir at?" diye sordu Servaz. "Ne alaka?"

"Bilmiyorum," cevabını verdi Alexandra ilgisizce. Servaz bu ilgisizliğin ne anlama geldiğini anlamıştı: Soruşturmaları hakkında fikir alışverişi yaptıkları dönem geride kalmıştı. "Polis olan sensin," diye ekledi. "Tamam, kapatmam gerek şimdi. Margot'yla konuşmaya çalış."

Alexandra telefonu kapattı. Olaylar ne zaman kötü gitmeye başlamıştı? Yolları ayrılmaya ne zaman başlamıştı? İşte daha çok, evde daha az zaman geçirmeye başladığında mı? Yoksa daha önce mi? Üniversitede tanışmışlardı ve Alexandra'nın ailesinin karşı çıkmasına rağmen, altı ayın sonunda evlenmişlerdi. O dönemde henüz öğrenciydiler. Servaz babası gibi edebiyat ve Latince öğrenmek ve "büyük bir modern roman" yazmak istiyordu. Alexandra, daha mütevazı bir şekilde

turizm öğrenimi görüyordu. Sonra Servaz polis teşkilatına girmişti. Resmen, düşünmeden hareket etmişti. Aslında geçmişi yüzündendi.

"*Bu insanların çok berbat bir şey yaptıklarına inanmak gerekiyor. Üstelik de bu işte birliktelermiş.*"

Alexandra, bir polisinki gibi işlemeyen keskin zekâsıyla işin özüne parmak basmıştı. Ama Lombard ile Grimm, kendilerinden intikam alınmasına sebep olacak bir işe kalkışmış olabilirler miydi? Bu ona daha ilk anda son derece inanılmaz geldi. Eğer doğruysa, Hirtmann'ın bu senaryoda işi neydi?

Aniden bir başka düşünce, kaygı bulutu gibi içini kapladı. Margot da bir şekilde tehlikede olmasın sakın? Midesindeki düğüm bir türlü çözülmüyordu. Ceketini kaptığı gibi odasından çıktı. Resepsiyona indi, bir yerlerde kullanabileceği bir bilgisayar ve ona bağlı bir kamera olup olmadığını sordu. Resepsiyonist tezgâhın arkasından çıktı ve onu küçük bir salona doğru götürdü. Servaz teşekkür ederek cep telefonunu açtı.

"Baba?" dedi kızının sesi telefonda.

"Bilgisayarının kamerasını açsana?" dedi.

"Hemen mi?"

"Evet, hemen."

Servaz oturdu ve video konferans programını çalıştırdı. Beş dakika geçmiş ama kızı hâlâ bağlanmamıştı. Servaz sabırsızlanmaya başlıyordu ki ekranın sağ alt köşesinde "Margot bağlandı" uyarısı belirdi. Servaz hemen video bağlantısını kurdu ve kameranın üzerinde küçük bir mavi ışık yandı.

Margot odasındaydı. Elinde duman tüten bir fincan vardı, Servaz'a kuşkulu ve temkinli bir bakış fırlattı. Arkasında, duvarda *Mumya* adlı filmin kocaman afişi görünüyordu. Çöl, gün batımı ve piramit fonu üzerinde tüfekli bir adam.

"Ne var?" dedi Margot.

"Bunu ben sana sormalıyım?"

"Anlamadım?"

"Piyano ve karate derslerini neden bırakıyorsun?"

Sesinin çok fazla ters ve yaklaşımının da fazlasıyla dobra olduğunu fark ettiğinde iş işten geçmişti. O kadar beklediği için böyle olmuştu. Biliyordu. Beklemekten nefret ediyordu. Ama başka türlü davranmalıydı. Daha az önemli konuları hatırlatarak, her zamanki şakalarıyla onu gülümseterek başlamalıydı konuşmaya. Manipülasyonun bazı temel ilkeleri. Öz kızınla bile olsa...

"Ah! Annem seni aramış..."

"Evet."

"Başka ne dedi sana?"

"Hepsi bu... Evet, bekliyorum?"

"Şey, çok basit: Vasat bir piyanistten öteye geçemeyeceğime göre ısrar etmek neye yarar? Bana göre değil, hepsi bu."

"Ya karate?"

"Kafamı şişiriyor."

"Kafanı mı şişiriyor?"

"Evet."

"Hımm, hımm. Böyle, aniden, öyle mi?"

"Hayır, ani değil. Uzun uzadıya düşündüm."

"Peki, onların yerine ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir şey yapmak zorunda mıyım? Tek başıma karar verebilecek yaşta olduğumu sanıyorum, öyle değil mi?"

"Sağlam bir argüman bu," diye kabul etti, gülümsemeye çalışırken.

Ama karşı taraftaki kızı gülümsemiyordu. Siyah gözlerini kameraya ve kamera aracılığıyla da *ona* dikmişti. Yüzünü yandan aydınlatan lambanın ışığında elmacık kemiği üzerindeki morluk daha da belirgindi. Kemerli *piercing*'i gerçek bir yakut gibi parıldıyordu.

"Bütün bu sorular da nereden çıktı? Bana ne yapmaya çalışıyorsunuz?" diye sordu Margot, sesi giderek sertleşiyordu. "Neden boktan bir polis sorgulamasındaymış gibi hissediyorum kendimi?"

"Margot, bu yalnızca bir soruydu... Cevap vermek zorunda değilsin..."

"Öyle mi? Sen ne biliyorsun, baba? Zanlıları sorgularken de hep böyle davranıyorsan, pek bir sonuç elde edemezsin."

Margot çalışma masasının kenarına bir yumruk attı ve hoparlörde çınlayan ses Servaz'ı yerinden sıçrattı.

"*Siktirin gidin, canımı sıkıyorsunuz!*"

Servaz içinin buz kestiğini hissetti. Alexandra haklıydı. Kızları her zamanki gibi davranmıyordu. Bu değişimin geçici ve bilmediği koşulların sonucu mu yoksa başka bir kişinin etkisi mi olduğunu henüz bilmiyordu.

"Üzgünüm, tatlım," dedi. "Şu soruşturma yüzünden biraz sinirim tepemde. Beni affeder misin?"

"Mmm, mmm."

"On beş gün sonra görüşüyoruz, tamam mı?"

"Öncesinde arar mısın beni?"

Servaz içinden gülümsedi. Bu cümle tanıdığı Margot'ya aitti.

"Elbette. İyi geceler, tatlım."

"İyi geceler, baba."

Servaz odasına geri çıktı, ceketini yatağın üzerine fırlattı ve minibarda küçük bir skoç viski aradı. Sonra balkona çıktı. Neredeyse gece olmuştu, dağların karanlık kütlesinin üzerindeki gökyüzü açıktı, batı tarafı doğudan biraz daha aydınlıktı. Birkaç yıldız, sanki ovulup parlatılmışlar gibi parıldayarak göğü delmeye başlamıştı. Servaz gecenin çok soğuk olacağını düşündü. Noel aydınlatmaları sokaklarda yanıp sönen lav akıntıları oluşturuyordu ama bütün bu hareketlilik Pirenelerin kadim bakışı altında ona gülünç geldi. Dağların devasa sonsuzluğu karşısında en dehşet verici cinayet bile küçülüp gülünçleşiyordu. Camda ezilmiş bir böcekten fazlası değil.

Servaz parmaklıklara yaslandı. Telefonunu açtı.

"Espérandieu," diye açtı telefonu yardımcısı.

"Senden bir şey rica edeceğim."

"Ne oluyor? Yeni bir şey mi var?"

"Hayır. Soruşturmayla ilgisi yok."

"Pekâlâ."

Servaz nasıl ifade edeceğini düşündü.

"Haftada bir iki kez okul çıkışında Margot'yu takip etmeni istiyorum. Mesela, iki ya da üç hafta boyunca. Ben yapamam. Beni fark eder..."

"Ne?"

"Anladın işte."

Telefonun karşı tarafındaki sessizlik uzadıkça uzadı. Servaz arka planda sesler işitti. Yardımcısının bir barda olduğunu anladı.

Espérandieu iç çekti.

"Martin, bunu yapamazsın."

"Neden olmasın?"

"Her şeye aykırı..."

"Bir dosttan ricam bu," diye sözünü kesti Servaz. "Üç hafta boyunca sadece bir iki kez. Yaya ya da arabayla takip edeceksin. Hepsi bu. Bunu ancak senden isteyebilirim."

Yeniden bir iç çekiş.

"Neden?" diye sordu Espérandieu.

"Kötü ilişkileri olmasından kuşkulanıyorum."

"Hepsi bu mu?"

"Sanırım sevgilisi onu dövüyor."

"Siktir!"

"Evet," dedi Servaz. "Şimdi Mégan'ın başına aynısının geldiğini ve senin benden bunu rica ettiğini düşün. Belki bir gün olur bile."

"Tamam tamam, yapacağım. Ama haftada bir ya da iki kez, daha fazla değil, anlaştık mı? Üç hafta sonunda biter. Hiçbir şey bulamasam bile."

"Söz," dedi Servaz, sinirleri yatışmıştı.

"Kuşkuların doğru çıkarsa ne yapacaksın?"

"Henüz o noktada değiliz. Şu an için olup biteni öğrenmek istiyorum yalnızca."

"Pekâlâ, ama varsayalım kuşkuların doğrulandı ve şiddet dolu, zırdeli bir pisliğin tekiyle birlikte yaşadığını saptadık, ne yapacaksın?"

"Tepkisel davranma alışkanlığı olan biri miyim ben?" dedi Servaz.

"Zaman zaman."

"Yalnızca neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Yardımcısına teşekkür etti ve telefonu kapattı. Hep kızını düşünüyordu. Giyimini, dövmelerini, *piercing*'lerini... Sonra zihninde Enstitü'ye kadar bir yolculuğa çıktı. Yukarıda, karın altına hafifçe gömülmüş uyuklamakta olan binaları gördü. Bu canavarlar geceleyin hücrelerinde ne düşlüyor olabilirdi? Hangi güç ve tehlikeli yaratıklar, hangi fanteziler uykularını besliyordu? *Kasvetli iç dünyalarına gözlerini açarak, kurbanlarının anısını çağırarak uyanık kalanlar oluyor muydu*, diye düşündü.

İspanya'dan gelen ve Fransa'ya doğru giden bir uçak, uzaktan, dağların üzerinden geçti. Minik bir gümüş yonga, kayan yıldız, metalik kuyruklu yıldız, konum ışıkları gece göğünde titreşiyor. Servaz bu vadinin ne kadar ıssız, her şeyden uzak olduğunu bir kez daha hissetti.

Odasına girdi ve ışığı yaktı.

Sonra valizinden bir kitap çıkardı ve yatağın başucuna oturdu. Horatius, *Lirik Şiirler*.

Servaz, ertesi sabah uyandığında kar yağmış olduğunu fark etti. Çatılar ve sokaklar bembeyazdı. Soğuk hava yüzüne vurdu. Balkondan ayrılıp bir an önce içeri, odasına girdi, duş aldı ve giyindi. Sonra aşağı inip kahvaltısını yaptı.

Espérandieu, geniş camların dibinde art deco tarzı büyük verandanın altına çoktan yerleşmişti. Kahvaltısını bitirmiş, bir şey okuyordu. Servaz uzaktan onu inceledi. Yardımcısı okuduğu şeye iyice gömülmüştü. Servaz oturdu ve kitabın kapağına merakla baktı: *Yaban Koyununun İzinde*. Haruki Murakami diye birinin kitabı. Bir Japon.

Hiç duymadığı bir yazar. Espérandieu'nün yanındayken Servaz kimi zaman aynı dili konuşmadıkları, kendi kültürü, gelenekleri, âdetleri olan, birbirinden çok uzak iki ayrı yerden geldikleri hissine kapılıyordu. Yardımcısının ilgi alanları hem çok fazla hem de kendisininkinden çok farklıydı: Çizgi roman, Japon kültürü, bilim, çağdaş müzik, fotoğraf...

Espérandieu kahvaltı sofrasındaki çocuk havasında başını kaldırıp saatine baktı.

"Otopsi saat sekizde," dedi kitabı kapatırken. "Ben kaçıyorum."

Servaz başıyla onayladı. Hiçbir şey eklemedi. Yardımcısı işini biliyordu. Servaz bir yudum kahve içti ve boğazının tahriş olduğunu hissetti.

On dakika sonra o da karlı sokaklarda yürüyordu. Cathy d'Humières'in bürosunda Ziegler ve Propp'la randevusu vardı. Sonra da Enstitü'yü ziyarete gideceklerdi. Savcı, soruşturmayı emanet edeceği yargıcı onlara tanıştıracaktı. Yürürken önceki günkü düşüncelere daldı yeniden. Lombard ile Grimm'i kurban yapan şey neydi? Aralarında nasıl bir ilişki vardı? Chaperon ve dul kadına göre, Lombard ile Grimm tanışmıyorlardı. Lombard belki bir iki kez eczaneye uğramıştı, ama bu bile kesin değildi. Saint-Martin'de beş eczane daha vardı ve Éric Lombard bu tür alışverişler için kesinlikle kendi yerine başkasını gönderiyordur.

Kafasından bu düşünceler geçerken aniden gerildi. Bir şey, bir his, aklına takılmıştı. *Takip ediliyordu. Hiç de hoş olmayan bir his...* Aniden arkasına döndü ve ardındaki sokağa göz attı. Hiçbir şey yoktu. Gülerek karı çiğneyen bir çift ile elinde bir fileyle bir sokağın köşesinden dönen yaşlı bir kadın hariç.

Lanet olsun, bu vadi beni paranoyaklaştırıyor.

Beş dakika sonra adalet sarayının parmaklıklarını geride bırakmıştı. Avukatlar sigara üstüne sigara içerek basamaklarda konuşuyor, yargılanacakların aileleri tırnaklarını kemirerek duruşmanın başlamasını bekliyordu. Servaz rahat adımlarla salondan geçti ve sol taraftaki şeref merdivenlerine yöneldi. Orta koridora vardığında

mermer bir sütunun arkasından, katlardan inen ufak tefek bir adam belirdi.

"Başkomiser!"

Servaz durdu. Yakınına gelen adama baktı.

"Toulouse'dan gelen polis siz misiniz?"

"Tanışıyor muyuz?"

"Sizi dün sabah Catherine'in yanında suç mahallinde gördüm," karşılığını verdi adam elini uzatırken. "Adınızı bana o söyledi. Sizin tam işin erbabı olduğunuzu düşünüyor."

Catherine... Servaz uzanan eli sıktı.

"Ya siz?"

"Gabriel Saint-Cyr. Emekli onursal sorgu yargıcı. Yaklaşık otuz beş yıl bu sarayda görev yaptım." Ufak tefek adam elini genişçe açarak büyük salonu gösterdi. "En ufak dolabına kadar bilirim. Tıpkı bu şehirde yaşayan herkesi ya da hemen hemen herkesi bildiğim gibi."

Servaz ona dikkatle baktı. Kısa boylu ama güreşçi cüsseli, güleryüzlü adamın aksanı bu yakınlarda doğmuş ya da büyümüş olduğunu belli ediyordu. Yine de Servaz gözkapakların altından sızan keskin bir bakış yakaladı ve eski yargıcın bu sevimli ihtiyar halinin ardında kıvrak bir zekâ gizlediğini anladı. Zekâsızlıklarını şüphecilik ve alaycılık maskesi ardında gizleyen çoğu kişinin aksine.

"Bu bir yardım teklifi mi?" diye sordu neşeyle.

Yargıç kahkaha attı. Berrak, çınlayan, bulaşıcı bir kahkaha.

"Vallahi, bir gün yargıçlık yapan hep yargılar. Bugün olup bitene bakınca emekliye ayrıldığıma pişman olduğumu sizden gizleyecek değilim. Daha önce hiç bu tür şeylerle karşılaşmadık. Ara sıra bir aşk cinayeti, bir el silah atışıyla sonuçlanan komşu kavgası... İnsan aptallığının ezeli tezahürleri. Bir kadeh şarap içerek tartışmak isterseniz, emrinizdeyim."

"Soruşturmanın gizliliğini unutmuş gözüküyorsunuz, yargıç," karşılığını verdi Servaz, dostça.

Saint-Cyr göz kırptı.

"Oo, bana her şeyi söylemeniz gerekmiyor. Ama bu vadilerin sırrını benden daha iyi bilen kimseyi bulamazsınız, başkomiser. İyi düşünün."

Servaz düşünmüştü bile. Yardım teklifi önemliydi aslında. Halk içinden bir faydalı olabilecek bir tanıdık. Neredeyse tüm yaşamını Saint-Martin'de geçirmiş ve mesleği epey sır bilmesini sağlamış bir adam.

"Mesleğinizi özlemiş gibisiniz."

"Aksini söylersem yalan olur," diye itiraf etti Saint-Cyr. "Sağlık nedenleriyle iki yıl önce istifa ettim. O zamandan beri canlı cenaze gibiyim. Sizce bu işi yapan Hirtmann mı?"

Servaz sıçradı.

"Neden söz ediyorsunuz?"

"Haydi ama teleferikte bulunan DNA'yı biliyorsunuz."

"Size bundan kim söz etti?"

Ufak tefek yargıç merdivenlerden inerken gürültülü bir kahkaha attı.

"Söyledim size. Ben bu şehirde olup biten her şeyi bilirim. Görüşmek üzere, başkomiser! İyi şanslar!"

Servaz onun büyük çifte kapıdan çıkıp lapa lapa yağan karın içinde kayboluşunu seyretti.

"Martin, size yargıç Martial Confiant'ı tanıtayım. Dosyayı dün ona emanet ettim."

Servaz genç yargıcın elini sıktı. Otuzuna yakın, ince uzun, çok koyu tenli, ince çerçeveli zarif dikdörtgen gözlüklü biri. El sıkışı samimi, gülümseyişi sıcaktı.

"Öyle görünmese bile," dedi Cathy d'Humières, "Martial buralıdır. Yirmi kilometre ötede doğup büyüdü."

"Siz gelmeden önce Bayan d'Humières sizin hakkınızdaki bütün iyi düşüncelerini anlatıyordu bana, başkomiser."

Adamın sesinde adaların yumuşaklığı ve güneşi hâlâ duruyordu, ama yine de birazcık yerel aksan taşıyordu. Servaz gülümsedi.

"Bu sabah Enstitü'ye gidiyoruz," dedi. "Bize katılır mısınız?"

Konuşmakta güçlük çektiğini, boğazının ağrıdığını fark etti.

"Doktor Xavier'yi haberdar ettiniz mi?"

"Hayır. Yüzbaşı Ziegler ile ben, habersiz küçük bir ziyaret yapmaya karar verdik."

Confiant kabul etti.

"Pekâlâ, geliyorum," dedi. "Ama yalnızca bu kez. Kendimi zorla kabul ettirmek istemem. Prensip gereği polisin tek başına çalışmasına izin veririm. Herkes kendi işini yapsın," diye ekledi.

Servaz sessizce onayladı. Bahsedilen bu prensip eğer hayata geçerse iyi bir haber sayılırdı.

"Yüzbaşı Ziegler nerede?" diye sordu d'Humières.

Servaz saatine baktı.

"Gecikmez. Belki gelirken kar yüzünden zorlanmıştır."

Cathy d'Humières aceleci bir havayla pencereye doğru döndü.

"Pekâlâ, ben bir basın toplantısı düzenleyeceğim. Size eşlik edemeyeceğim. Böyle bir havada bu kadar uğursuz bir yer... Brrr... Benim için fazla!"

13

"Beyinde oksijen yetersizliği," dedi Delmas, ellerini kollarını mikrop giderici sabunla yıkayıp ardından otomatik muslukta durularken.

Saint-Martin hastanesi, çimenlerini örten karın bitiminde, kırmızı tuğladan büyük bir binaydı. Genelde olduğu gibi, morgun ve otopsi salonunun girişi, ana girişten uzakta, beton bir rampanın aşağısındaydı. Personel buraya "Cehennem" diyordu. Espérandieu, Gutter Twins'in *Idle Hands*'ini kulaklıklarıyla dinleyerek otuz dakika önce geldiğinde, dipteki duvarın dibinde, dört ayağın üzerinde duran bir tabut görmüştü. Vestiyerde Toulouse adli tabibi Doktor Delmas ile Saint-Martin hastanesinde cerrah olan Cavalier'yi kısa kollu gömlekler ve plastik koruyuculu önlükler giyerken bulmuştu. Delmas, Cavalier'ye cesedi ne vaziyette bulduklarını tarif ediyordu. Espérandieu üzerini değiştirmeye başladı. Sonra ağzına mentollü bir pastil attı ve kâfur kokulu bir kutu krem çıkardı.

"Bunu kullanmamalısınız," dedi hemen Delmas, "çok tahriş edici."

"Üzgünüm doktor ama burnum hassastır," cevabını verdi Vincent, sonra da ağzına ve burnuna bir maske geçirdi.

Espérandieu cinayet masasına geldiğinden beri defalarca otopsilere katılmakla görevlendirilmişti. Dolayısıyla, normal yapılı bir koku alma organı için dayanılmaz kokuların odaya yayıldığı bir anın geldiğini –adli tabip mideyi açıp iç organlardan, karaciğer, dalak, pankreas, bağırsaklardan numuneler aldığında– biliyordu.

Grimm'in cesedi, boşaltım borusu ve teknesi de olan hafif eğimli bir otopsi masasının üzerinde onları bekliyordu. Espérandieu'nün Toulouse'daki üniversite hastanesinde görmüş olduğu yükselticili bü-

yük masalarla karşılaştırıldığında oldukça ilkel bir masaydı. Ceset de kendi biyolojik sıvıları içinde yüzmesin diye birçok metal tabanlıkla yükseltilmişti.

"Önce, bütün mekanik asfiksilerde görülen belirtiler var..." diye başladı Delmas, daha fazla beklemeden cesedin üzerindeki lambanın hareketli kolunu çevirdi.

Eczacının morarmış dudaklarını, sonra kulak kepçelerini gösterdi. Onlar da hafifçe maviye çalıyordu, "...mukozaların ve derinin mavimtırak renklenmesi..."

Kopçalanmış gözkapaklarının içini gösterdi, "Hiperemi konjonktivit..."

Eczacının şişmiş ve morarmış yüzünü gösterdi, "Boyun ve yüz bölgesinde pelerin şeklinde konjesyon... Ne yazık ki yüzün durumu nedeniyle bu işaretler güçlükle gözlemleniyor," dedi Cavalier'ye. Cavalier, yuvalarından fırlamış iki gözün çıktığı kanlı bulamaca bakmakta zorlanıyordu. "Ciğerlerin ve kalbin yüzeyinde de peteşiyal kanamalar görülecektir. Bunlar klasik semptomlardır. Bütün asfiksik durumlarda görünen sendromlardır. Kurbanın oldukça uzun sürmüş bir can çekişmenin ardından mekanik asfiksi sonucu öldüğünü söyler fakat ölüm nedenine dair daha fazla bilgi sağlamazlar."

Delmas gözlüklerini çıkarıp camlarını sildi, sonra tekrar taktı. Cerrahi maske takmıyordu. Kolonya ve anti-bakteriyel sabun kokuyordu. Parlak, pembe yanaklı, iri ve çıkık mavi gözlü ufak tefek bir adamdı.

"Bu işi yapan kişinin biraz tıp bilgisi olduğu ya da en azından anatomi bildiği kesin," dedi. "Kurbanın en uzun süre ve en çok can çekişmesini sağlayacak konumu kullanmayı tercih etmiş."

Delmas kalın işaret parmağıyla eczacının boynunda sicimin bıraktığı ize işaret etti.

"Fizyopatolojik açıdan boğularak ölüme yol açabilecek üç yöntem vardır. İlki damar yöntemidir. Yani, iki şahdamarın eşzamanlı tıkanmasıyla beyne giden kan akışı engellenir. Sicimin düğümü arkada, ensedeyse böyle olur. Bu durumda, beyin doğrudan oksijensiz kalır ve kişi neredeyse anında bilincini kaybeder. Ardından da hızla ölüm gelir. Kendilerini asarak intihar etmek isteyenlere düğümü enselerine getirmemeleri tavsiye edilir," diye ekledi.

Espérandieu not almaya ara verdi. Adli tabiblerin mizah anlayışını genelde kaldıramıyordu. Cavalier ise meslektaşının sözlerini kelimesi kelimesine yutuyordu.

"Sonra, nörolojik yöntemler vardır. Eğer katilimiz eczacıyı bileklerine bağlı halatları kullanıp adım adım sallandırmak yerine boşluğa fırlatsaydı, şokun neden olduğu bulber ve medüller lezyonlar, yani soğanilik ve omurilikte görülen lezyonlar," diye ekledi Espérandieu'nün anlaması için, bir yandan da bir zamanlar Grimm'e ait olan kafatasını nazikçe açıyordu, "neredeyse anında bir ölüme sebep olabilirdi. Ama böyle yapmamış..."

Soluk mavi iri gözler gözlüklerin ardından Espérandieu'nünkileri aradı.

"Yok, hayır, delikanlı! *Böyle yapmamış*... Adamımız tam bir kurnaz! Düğümü yana getirmeye özen göstermiş. Böylece beyne giden kan akışı, en azından iki şahdamarın birinden sağlamış oluyordu. Yani düğümün karşı tarafında olandan. Bileklere bağlanmış sicimlere gelince, bunlar omurilik üzerindeki her türden travmatik şoku engelliyordu. İnanın bana, adamımız ne yaptığını gayet iyi biliyormuş. Bu zavallı çok uzun süre can çekişmiş olmalı."

Tombul ama kusursuz temizlikteki parmağı, kurbanın boynu boyunca uzanan derin izin üzerinde gezindi.

"Her halükârda bir asılma durumu olduğu kesin. Bakın: İz yukarıda, çene açısının hemen altında asılma noktasına doğru uzanıyor, aynı zamanda tamamlanmamış. Daha önce iple boğazlanmış olsaydı

böyle olmazdı, genellikle aşağıda ve düzenli, boynun tamamen etrafında eksiksiz bir iz bırakırdı."

Espérandieu'ye göz kırptı.

"Bilirsiniz. Koca karısını boğazlayıp kadının kendini astığına inandırmak istediğinde böyle olur."

"Siz fazla polisiye roman okuyorsunuz, doktor," karşılığını verdi Espérandieu.

Delmas hafif gülümsemesini bastırdı, sonra da kutsama ayini yapan bir papa kadar ciddileşti. Lambayı yarısı koparılmış burun, şişmiş yüz ve kopçalanmış gözkapakları hizasına indirdi.

"Bu, gerçekten de gördüğüm en berbat şeylerden biri," dedi. "Burada dayanılmaz bir öfke ve kızgınlık var."

Psikolog da gelmişti. Servaz arkaya, yargıcın yanına oturdu. Ziegler 4x4'ü bir ralli sürücüsünün akışkanlığı ve güveniyle sürüyordu. Servaz onun araba kullanışına hayrandı. Tıpkı helikopterdeki hâkimiyetine hayran kalması gibi. Arka koltukta yargıç Propp'tan Hirtmann hakkında konuşmasını istemişti. Psikoloğun ağzından çıkanlar onu derin bir şaşkınlığa gömmüştü. Şimdi, yanındakilerle birlikte o da susuyordu. Vadinin marazi karakteri sıkıntıyı giderek arttırıyordu.

Yol, karanlık gökyüzünün altında beyazlara bürünmüş yüksek ve gür köknarların arasında kıvrılıyordu. Kar temizleyici oradan geçmişti. Yüksek kar yığınları yol kenarına toplanmıştı. Soğuğun esiri olmuş son bir çiftliği de geride bıraktılar. Tarlaların sınırları kardan örtünün altında neredeyse kaybolmuştu. Çiftlik evinin bacasından kıvrıla kıvrıla dumanlar çıkıyordu. Sonra, sessizliğin ve kışın mutlak egemenliği geldi.

Kar yağışı durmuştu ama kar tabakası çok kalındı. Biraz ötede, kar temizleyici aracın yanından geçtiler. Aracın tepesinde dönen

lamba beyaz köknarların üzerinde turuncu renkli canlı bir aydınlık bırakıyordu. Yol zorlaşmıştı.

Balta girmemiş yüksek köknarlar ile nehrin kıvrımları arasına girmiş, donmuş bataklıkların taş kesmiş manzarası arasında yol aldılar. Dağın ormanlık yamaçları müthiş bir grilikte üzerlerinde yükseliyordu. Sonra vadi iyice daraldı. Orman yolun üzerinde, yol da akarsuyun üzerindeydi. Her virajda, yamacın aşındırarak çıplak bıraktığı kocaman gürgen köklerini görüyorlardı. Bir virajı döndüklerinde karşılarına betondan ve ahşaptan binalar çıktı. Katlarda sıra sıra pencereler ve giriş katında geniş camlar. Paslı bir köprü ile bir patika nehrin üzerinden geçiyor, sonra beyaz bir çayırlığı geride bırakıp binalara kadar ulaşıyordu. Servaz, geçerken, paslı bir tabela gördü: "DAĞ KEÇİLERİ TATİL KÖYÜ." Binaların viran bir hali vardı. Terk edilmişlerdi.

Bu kadar kasvetli bir yere kim tatil köyü kurabilir ki, diye düşündü. Enstitü'yle komşu olduğunu düşününce, sırtından soğuk ürpertiler hissetti. Fakat terk edilmiş haline bakılırsa, tatil köyünün Wargnier Enstitüsü kapılarını açmadan çok önce kapanmış olması muhtemeldi.

Bu vadi insanın iflahını kesici güzellikte, diye titredi Servaz.

Bir peri masalı atmosferi.

Buydu işte: Çocukluğunun uğursuz peri masallarının modern ve yetişkinlere özgü bir versiyonu. Bu vadinin ve bu beyaz ormanın dibinde onları canavarların beklediğini düşündü ürpererek.

"Günaydın, oturabilir miyim?"

Başını kaldırınca, önceki gün ağzının payını vermiş olan psikolog hemşireyi –adı neydi? Alex mi?– masasının önünde, ayakta gördü. Bu kez kafeterya tıklım tıklım doluydu. Pazartesi sabahıydı ve bütün personel oradaydı. Her yandan sohbet sesleri yükseliyordu.

"Elbette," karşılığını verdi, dişlerini sıkarak.

Masada tek başına oturuyordu. Kimsenin onu davet etmeye niyetlenmediği ortadaydı. Ara sıra kendisine bakan bakışlar yakaladığı oluyordu. Doktor Xavier'nin kendisi hakkında ne söylemiş olabileceğini bir kez daha düşündü.

"Şey... dün için özür dilemek istiyorum..." diye söze başladı otururken, "biraz... kabaydım... Neden bilmiyorum... Sonuçta sorularınız gayet haklıydı... Özürlerimi kabul edin lütfen..."

Diane onu dikkatle inceledi. Üzgün ve samimi bir hali vardı. Diane başını salladı. Rahatsız olmuştu. Bu konuyu tekrar açmak istemiyordu. Onun özrünü bile işitmek istemiyordu.

"Sorun değil... Çoktan unutmuştum..."

"Olsun. Benim tuhaf biri olduğumu düşünmüş olmalısınız..."

"Hiç de değil. Benim sorularım aynı zamanda oldukça da... *densizdi*."

"Doğru," diye dalga geçti adam. "Açık sözlüsünüz."

Alex kruvasanını neşeyle ısırdı.

"Dün aşağıda ne oldu?" diye sordu Diane, konuyu değiştirmek için. "Bir şeyler konuşulduğunu duydum. Ciddi bir şey olduğu belli..."

"Bir adam öldü. Saint-Martinli bir eczacı..."

"Nasıl?"

"Bir köprünün altına asılı bulunmuş."

"Yaa! Anlıyorum..."

"Mmm," dedi, dolu ağzıyla.

"Kendini öldürmek için korkunç bir yol!"

Alex başını kaldırdı ve çiğnemekte olduğu lokmayı yuttu.

"İntihar değil."

"Yaa!"

Gözlerini Diane'inkilere dikti.

"Cinayet."

Şaka mı yapıyor, diye düşündü Diane. Gülümseyerek yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. Hayır... Gülümseyişi yüzünde kayboldu. Kürekkemikleri arasından hafif bir ürpertinin geçtiğini hissetti.

"Korkunç bir şey! Kesin mi?"

"Evet," dedi, etraftaki uğultuya rağmen sesini yükseltmeden kendini duyurabilmek için Diane'a doğru eğilmişti. *"Hepsi bu da değil..."*

İyice eğilmişti. Diane onun yüzünün biraz fazla yakınlaştığını hissetti. Daha gelir gelmez dedikodu çıkarmak istemiyordu. Hafifçe geri çekildi.

"Söylenenlere bakılırsa, *üzerindeki bir yağmurluk ve botlar dışında, çıplakmış*... Hem de kötü muamele ve işkence görmüş... Onu Rico buldu. Her sabah yürüyüş yapan bir çizgi roman çizeri."

Diane haberi sessizce sindirdi. *Vadide bir cinayet... Enstitü'nün birkaç kilometre ötesinde bir çılgının işlediği suç...*

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi Alex.

"Gerçekten mi?"

"Bu bir çılgının cinayeti, burası da katil delilerle dolu, diye düşünüyorsunuz."

"Evet."

"Buradan çıkmak imkânsız."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Hiç firar eden olmadı mı?"

"Hayır." Ağzına bir lokma daha attı. "Hem sayımda hiç eksik yok."

Diane kapuçinosundan bir yudum içti ve kâğıt peçeteyle dudaklarının üzerindeki çikolatayı sildi.

"İşte şimdi sakinleştim," dedi şakayla.

Bu kez Alex bir kahkaha attı.

"Evet, itiraf etmeliyim ki insan yeni geldiğinde normal zamanda bile burada olmanın oldukça şaşırtıcı olduğunu itiraf etmeliyim. Bir de üstüne bu korkunç olay... Sizi rahatlatacak türden bir şey değil, değil mi? Kötü haber verdiğim için üzgünüm!"

"Öldüren siz olmadığınız sürece..."

Alex yine kahkahayı bastı. Öyle güçlü gülmüştü ki başlarını onlara çevirenler oldu.

"İsviçre esprisi mi? Hayranım!"

Diane gülümsedi. Dünkü çıkışı ile bugünkü neşesi arasında gidip geliyor, neye tutunacağını hâlâ bilmiyordu. Ama adamın sempatik olduğunu söyleyebilirdi. Başıyla etraflarındaki insanları gösterdi.

"Doktor Xavier'nin beni bütün personele tanıştırmasını beklerdim. Şu ana dek hiçbir şey yapmadı. Kimse size el uzatmadığında... dâhil olmak kolay değil."

Alex dostça bir yüzle baktı ve hafifçe başını salladı.

"Anlıyorum. Dinleyin, size önerim şu, bu sabah olmaz, terapi ekibimle işleyişle ilgili bir toplantım var ama daha sonra size yemekhane turu yaptırırım ve ekibin geri kalanıyla tanıştırırım."

"Çok naziksiniz."

"Hayır, normal olan bu. Xavier ya da Lisa bunu neden yapmadı anlamıyorum."

Diane da, *gerçekten iyi bir soru*, diye düşündü.

Adli tabip ile Doktor Cavalier bir kesici ve iki kancalı bir cerrah aleti yardımıyla botlardan birini kesmeye çalışıyorlardı.

"Bu botların kurbana ait olmadığı belli," dedi Delmas. "En az üç numara küçük. Zorla giydirilmişler. Bu zavallı ne kadar süre bunları ayağında taşıdı bilmiyorum ama çok acı verici olmalı. Elbette, onu bekleyenden daha az..."

Espérandieu, elinde not defteriyle ona baktı.

"Neden küçük botlar giydirilmiş?" diye sordu.

"Bunun cevabını siz vermelisiniz. Belki yalnızca ona bot giydirmek istemişti ve elinin altında başkası yoktu."

"İyi de neden onu soymuş, ayakkabılarını çıkarmış, sonra da bot giydirmiş?"

Adli tabip omuz silkti ve sırtını Espérandieu'ye dönüp kesilen botu bir laboratuvar tezgâhının üzerine koydu. Eline bir büyüteç ve bir pens alıp bottaki çamura ve kauçuğa karışmış ot parçalarını ve küçük taşları titizlikle ayırdı. Numuneleri silindir şeklindeki bir dizi küçük kaba koydu. Sonra Delmas botları eline aldı ve siyah bir çöp torbası ile kraft kâğıttan büyük bir torba arasında tereddüt ederek, sonunda ikincisini seçti. Espérandieu soran bakışlarla ona baktı.

"Neden kâğıt torbayı mı seçtim? Çünkü botlardaki çamur kuru görünse de tamamen değil. Nemli deliller asla plastik torbalarda saklanmamalı. Nem, biyolojik kanıtları geri dönülemez biçimde yok edecek olan küflerin oluşumuna neden olabilir."

Delmas otopsi masasının etrafında dolaştı. Elinde kocaman bir büyüteçle kesik parmağa yaklaştı.

"Kesici ve paslı bir aletle kesilmiş: Bir budama makası, bahçıvan makası... Kurban henüz yaşarken kesilmiş. Pensi verin bana. Bir de küçük bir torba," dedi Espérandieu'ye.

Espérandieu söyleneni yaptı. Delmas torbayı etiketledi. Son artıkları da duvara dizili çöp kutularından birine attıktan sonra güçlü bir ses çıkararak eldivenleri elinden çıkardı.

"Bitirdik. Kuşku yok: Mekanik asfiksi, dolayısıyla asılma Grimm'i öldürmüş. Bu numuneleri, Yüzbaşı Ziegler'in talep ettiği gibi Rosny-sous-Bois'daki jandarma laboratuvarına göndereceğim."

"Sizce iki hödüğün bu mizanseni gerçekleştirmiş olma ihtimali nedir?"

Adli tabip gözlerini Espérandieu'ye dikti.

"Tahminde bulunmayı sevmem," dedi. "Benim işim olgularla. Varsayımlar sizin işiniz. Hangi hödükleri kast ediyorsunuz?"

"Bekçiler. Darp ve yaralamadan, ufak tefek dolandırıcılıktan mahkûmiyetleri olan tipler. Neredeyse dümdüz bir ensefalografileri[4] olan ve tamamen erkek hormonlarıyla dolu, hayal gücünden yoksun salaklar."

"Sizin tarif ettiğiniz gibilerse, bu ülkenin bütün maço salaklarının günün birinde arabaların ateşli silahlardan daha tehlikeli olduğunu anlama ihtimali ne kadarsa o kadar olduğunu söyleyebilirim. Ama, tekrar ediyorum, sonuç çıkaracak olan sizsiniz."

Çok kar yağmıştı. Kendilerini dev bir şekerlemenin tam ortasına gömülmüş gibi hissediyorlardı. Aşırı gür bitki örtüsü vadinin dibini kapatmıştı. Sanki sihirli bir çubuk değmiş gibi, kış vadiyi iç içe kenetlenmiş kırağıdan örümcek ağları yuvasına çevirmişti. Servaz donmuş bir okyanusun derinliklerindeki buzdan mercanları düşündü. Nehir iki yana toplanmış kar yığınlarının arasında akıyordu.

Kayanın içine oyulmuş, sağlam bir korkuluk duvarıyla sınırlanmış yol, dağın engebesiyle birleşmişti. Öyle dardı ki karşılarına bir kamyon çıksa ne yapacaklarını düşündü Servaz.

Bilmem kaçıncı tünelin ağzında Ziegler yavaşladı ve şose yoldan geçip kırağı kaplı bitki örtüsünün üzerinde bir tür balkon oluşturan korkuluk duvarı boyunca park etti.

"Ne oluyor?" diye sordu Confiant.

Ziegler, cevap vermeden arabanın kapısını açıp indi. Kenara yaklaştı, diğer üçü de onun yanına gitti.

"Bakın," dedi.

Belirttiği yöne bakınca uzaktan binaları gördüler.

---

4 Beyin dalgalarının aktivitesinin elektrik yoluyla izlenmesi sonucu ortaya çıkan rapor. (yay. n.)

"Vay be! Korkunç!" diye bağırdı Propp. "Sanki bir Orta Çağ hapishanesi."

Vadinin bulundukları kısmı dağın mavi gölgesine gömülürken, yukarıdaki binalar, zirvelerden bir buzul gibi akan sabah ışığına bulanmışlardı. İnanılmaz biçimde ıssız ve vahşi bir yerdi. Ama aynı zamanda Servaz'ı suskunlaştıran güzellikteydi. Santralde karşısına çıkan devasa mimarinin aynısı. Bu binaların Wargnier Enstitüsü olmadan önce ne amaçla kullanılmış olabileceklerini düşündü. Çünkü santralle ve yer altı fabrikasıyla aynı muzaffer döneme özgü oldukları kesindi: Yüzyıllar boyu varlıklarını sürdürecek olan sur ve yapı iskeletlerinin inşa edildiği bir dönem. Acil rant kaygısındansa iyi yapılmış işin önem taşıdığı bir dönem. Bir teşebbüsün mali bilançolarından ziyade yapılanın büyüklüğüyle değerlendirildiği bir dönem.

"Buradan kaçmayı başaran birinin dönme arzusu duyacağına inanmakta giderek zorluk çekiyorum," diye ekledi psikolog.

Servaz ona baktı. O da aynı şeyi düşünmüştü. Sonra gözleri Confiant'ı aradı ve onu birkaç metre ötede gördü. Telefonda konuşuyordu. Servaz böyle bir anda kime telefon etme ihtiyacı duyabileceğini düşündü.

Genç yargıç telefonunu kapatarak onlara doğru yürüdü.

"Haydi gidelim," dedi.

Bir kilometre ötede, yeni bir tünelden sonra, vadi yolundan ayrılıp daha dar bir başka yola girdiler. Bu yol nehrin üzerinden geçip köknarların arasından tırmanıyordu. Kalın kar tabakasının altında yeni yol yandaki kar yığınlarından güçlükle ayırt ediliyordu ama yolda birçok aracın izi vardı. Servaz ona kadar saydı, sonra saymaktan vazgeçti. Bu yolun Enstitü'den başka bir yere gidip gitmediğini düşündü ve cevabı, iki kilometre ötede, binaların önüne vardıklarında buldu: Yol daha öteye gitmiyordu.

Arabanın kapılarını kapadıklarında ortalık yeniden sessizliğe gömüldü. Hatırı sayılır bir kaygıya kapılmışlar gibi, bakışlarını etrafta

gezdirerek sustular. Hava çok soğuktu. Servaz boynunu ceketinin yakasına gömdü.

Eğimin en düşük olduğu yerde inşa edilmiş olan Enstitü, vadinin yukarı bölümüne hâkimdi. Küçük pencereleri, karşıdan, tepesi kayalık ve karlı baş döndürücü falezlerle kaplı uçsuz bucaksız ormanlı yamaçlarıyla dağa bakıyordu.

Sonra, dağın yüzlerce metre yukarısında, kışlık üniformalarını giymiş jandarmalar gördü. Dürbünle ortalığı gözlerken telsizleriyle konuşuyorlardı.

Beyaz önlüklü ufak tefek bir adam Enstitü'den fırlayarak onları karşılamaya geldi. Polis yanındakilere şaşkınlıkla baktı. Confiant özür diler bir hareket yaptı.

"Doktor Xavier'yi haberdar etmeye kendimi mecbur hissettim," dedi sorgu yargıcı. "Kendisi dostumdur."

14

Doktor Xavier ziyaretçileri olmasından çok hoşlanmış gibi gözüküyordu. Karlar altındaki küçük meydanı kollarını açarak geçti.

"Kötü bir zamanda geldiniz. İşleyişle ilgili bir toplantının ortasındaydık. Her pazartesi, yatan hasta bölümlerindeki sağlık personelini tek tek topluyorum. Doktorlar, hemşireler, hastabakıcılar, sosyal hizmet görevlileri."

Fakat bütün yüzüne yayılan gülümseme, bu sıkıcı oturumlardan birine son vermek zorunda kaldığı için öfkelenmediğini belli ediyordu. Yargıcın elini hararetle sıktı.

"Yaptığım işi nihayet görmeye gelmen için bu dram gerekiyormuş!"

Doktor Xavier, ufak tefek, iki dirhem bir çekirdek, hâlâ genç denebilecek biriydi. Servaz önlüğünün yakasından gözüken son moda kravatı fark etti. Sürekli gülümsüyordu. Gözlerini iki soruşturmacı hiç ayırmıyor, iyiliksever ve esprili bir ifadeyle bakıyordu. Servaz anında savunmaya geçti: Kolay gülümseyen zarif insanlardan içgüdüsel olarak çekiniyordu.

Başını yüksek duvarlara doğru kaldırdı. Enstitü T şeklinde birleşen dört katlı iki büyük binadan oluşuyordu. Yatay çizgisi dikey çizgisinden üç kat daha uzun bir T. Kalın duvarlara açılmış dizi dizi küçük pencerelere baktı. Gri taş duvarlar bir roketatar saldırısına bile dayanabilecek haldeydi. Kesin olan bir şey vardı: Misafirler tünel kazarak kaçamazlardı.

"Senin misafirlerden birinin kaçma ihtimalini değerlendirmek için buradayız," dedi Confiant psikiyatra.

"Kesinlikle imkânsız bu," cevabını verdi Xavier. Yüzünde en ufak bir tereddüt ifadesi yoktu. "Zaten sayımda hiç eksik yok."

"Bunu biliyoruz," dedi Servaz.

"Anlamıyorum," dedi psikiyatr, kafası karışmıştı. "Bu durumda burada işiniz ne?"

"Bizim teorimiz sizin misafirlerinizden birinin yok olup Éric Lombard'ın atını öldürdüğü ve hücresine geri döndüğü yönünde," dedi Ziegler.

Psikiyatr gözlerini kıstı.

"Ciddi olamazsınız!"

"Ben de böyle düşünüyorum," diyerek aceleyle araya girdi Confiant. İki soruşturmacıya ciddiyetle bakıyordu. "Bu teori gayet saçma. Ama yine de emin olmak istiyorlar."

Servaz sanki elektrik yemiş gibi oldu. Genç yargıç onları haberdar etmeden Xavier'yi uyarmakla kalmamış, üçüncü bir kişinin karşısında onların işini de yerle bir ediyordu.

"Özel olarak birini mi kast ediyorsunuz?" diye kaygılandı Xavier.

"Julian Hirtmann," cevabını verdi Servaz dosdoğru.

Psikiyatr ona baktı, ama bu kez bir şey demedi. Omuz silkip geri dönmekle yetindi.

"Peşimden gelin."

Giriş, T'nin iki çubuğunun birleşmesiyle oluşmuş köşelerden birinin yakınındaydı. Beş basamakla çıkılan, üç kanatlı camlı bir kapı.

"Bütün ziyaretçiler de tüm personel gibi bu girişten geçer," diye açıkladı Xavier basamaklardan çıkarken. "Giriş katında dört, zemin katta bir imdat çıkışı var. İkisi merkez koridorunun uç yanlarında, biri mutfak hizasında, bir diğeri müştemilatta," dedi T'nin küçük çubuğunu göstererek, "jimnastik salonundan sonra. Ama bunları dışarıdan açmak kesinlikle imkânsız. İçeriden açmak içinse özel bir anahtar gerekiyor. Büyük çaplı yangın durumunda ise kilitler otomatik olarak açılır. Yalnızca bu durumda."

"Ya anahtarlar kimde?" diye sordu Servaz.

"Yirmi kadar kişide," cevabını verdi Xavier camlı kapılardan geçerken. "Her bakım ünitesinin sorumlusu, giriş katındaki üç gözet-

men, başhemşire, aşçıbaşı, ben... Fakat her koşulda bu kapılardan birinin kilidinin açılması, gözetleme bölümünde anında bir alarmın çalmasına neden olur."

"Bu kişilerin listesi gerekiyor bize," dedi Ziegler.

"Gözetim bölümünde sürekli kalan biri var mı?" diye sordu Servaz.

"Evet. Göreceksiniz, orada zaten."

Büyük bir salona girmişlerdi. Sağ taraflarında bekleme salonunu andıran bir yer gördüler. Salonda yatay bir çubuğa sabitlenmiş bir dizi koltuk ve yeşil bitkiler vardı. Bunların karşısında, banka gişesine ya da kabul bürosuna benzeyen yarım daire şeklinde camlı bir bölme bulunuyordu. İçi boştu. Sol taraflarında, parlak beyaz boyalı duvarları çizim ve resimlerle süslü geniş bir mekân. Bıçak gibi keskin dişlerini gösteren, işkence çeken yüzler; kıvrılıp bükülen bedenler; cırtlak renkler. Servaz bunların misafirlerin yaptığı eserler olduğunu anladı.

Sonra, bakışları çizimlerden mazgallı bir çelik kapıya yöneldi. Gözetim merkezi. Xavier oraya doğru yürüdü. Kısa bir zincirle kemerine bağlı olan anahtarı kapıya soktu ve çelik kapıyı itti. İçerideki iki muhafız, onlarca ekranı gözlüyorlardı. Beyaz tişörtlerin üzerine, açık turuncu renkli tulumlar giymişlerdi. Her kımıldadıklarında kemerlerindeki anahtar demetleri ve kelepçeler şangırdıyordu. Servaz duvara asılı gaz bombalarını da fark etti. Ama ateşli silah yoktu.

Ekranlar uzun boş koridorları, merdivenleri, ortak salonları ve kafeteryayı gösteriyordu. İki adam ilgisiz bakışlarını onlara çevirdi. Gözleri santraldeki bekçilerle aynı algısal boşlukla bakıyordu.

"Enstitü'de kırk sekiz kamera bulunuyor," diye açıkladı Xavier, "kırk ikisi içeride, altısı dışarıda. Elbette stratejik yerlere yerleştirilmişler."

İki adamı gösterdi.

"Geceleyin burada en az bir kişi hep oluyor. Gündüz iki."

"Kırktan fazla ekranı gözetlemek için bir kişi!" diye vurguladı Servaz.

"Yalnızca kameralarla sınırlı değil," cevabını verdi Xavier. "Bina birçok bölmeye ayrılmıştır. Her birinin, o bölümde kalan misafirlerin ne kadar tehlikeli olduklarına bağlı olarak önemli bir kapanış derecesi vardır. Bir bölümden diğerine her izinsiz geçiş, anında alarmların çalmasına sebep olur." Ekranların üzerindeki bir sıra küçük kırmızı lambayı gösterdi. "Her güvenlik düzeyine uygun biyometrik önlemler de vardır. En tehlikeli misafirlerin bulunduğu A ünitesine girebilmek için sürekli bir bekçinin denetimi altında bulunan ikili bir güvenlik bölgesinden geçmek gerekir."

"Her personel A ünitesine girebilir mi?" diye sordu Ziegler.

"Elbette giremez. Yalnızca A ünitesinde görevli olan terapi ekibi girebilir. Başhemşire, dördüncü katın iki bekçisi, doktorumuz, din adamı ve ben. Kısa süreden beri de İsviçre'den gelen bir psikolog."

"Bize bu liste de gerekecek," dedi Ziegler. "Herkesin yetkisi ve görevleriyle birlikte."

"Bütün bunlar bilgisayarlarla mı sağlanıyor ?" diye sordu Servaz.

"Evet."

"Sistemi kim kurdu?"

"Özel bir güvenlik şirketi."

"Sistemin bakımıyla kim ilgileniyor."

"Aynı şirket."

"Bunların planları var mı?"

Psikiyatr soğukkanlılığını yitirmiş gibiydi.

"Ne tür planlar?"

"Tesisatın, kabloların, biyometrik düzeneklerin, binanın planları..."

"Güvenlik şirketinde var sanırım," dedi Xavier.

"Bize şirketin adresi, adı ve telefon numarası gerekiyor. İncelemek için birini gönderiyorlar mı?"

"Her şeyi uzaktan denetliyorlar. Herhangi bir yerde arıza ya da hata olursa, bilgisayarları anında uyarıyor onları."

"Sizce bu tehlikeli değil mi? Güvenlik bölgelerinin sizin tanımadığınız biri tarafından dışarıdan denetlenmesi?"

Xavier'nin yüzü karardı.

"Kapı kilitlerini açmalarının hiçbir yolu yok. Güvenlik sistemlerini devre dışı bırakmaları da mümkün değil. Sadece olup biteni görebilirler. Her şeyin işleyip işlemediğini..."

"Bekçiler," dedi Servaz, iki adama bakarak. "Onları da aynı şirket mi getirdi?"

"Evet," dedi Xavier denetim bölümünden çıkarken. "Fakat kriz durumunda hastalara onlar değil, hasta bakıcılar müdahale ediyor. Bildiğiniz gibi, bakanlıkların deyişiyle, 'işleri taşeronlara vermek' her yerde görülen bir eğilim." Yüzlerine bakmak için salonun ortasında durdu. "Biz de diğerleri gibiyiz, elimizdeki imkânlara göre davranıyoruz. Bu imkânlar da giderek azalıyor. Yirmi yılı aşkın süredir bu ülkeyi yöneten tüm hükümetler psikiyatri kliniklerindeki yatak kapasitesini düşürme yoluna gittiler, elli binden fazla yatak kaldırıldı ve binlerce görevlinin işine gizlice son verildi. Dışarıda, liberalizm ve ekonominin buyrukları adına, bireyler üzerinde hiç bu kadar güçlü bir baskı olmamıştı. Etrafta günden güne sayıları artan sinir hastası, psikotik, paranoyak ve şizofren dolaşıyor."

Salonun sonundaki büyük bir koridora yöneldi. Bitmek bilmez koridor, bütün bina boyunca uzanıyor gibiydi. Tüm koridor boyunca uzanan, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş demir parmaklıklar göze çarpıyordu. Servaz gece olduğunda bu parmaklıkların kapatıldığını düşündü. Ayrıca üzerinde pirinç levhalara doktor adlarının yazılı olduğu kapılar gördü. Birisinde Xavier'nin adı yazılıydı. Bir diğerinde ise "Élisabeth Ferney, Başhemşire" yazıyordu.

Xavier onları ikinci bir parmaklıktan geçirirken, "Kendimizi yine de ayrıcalıklı kabul etmemiz gerekir," diye ekledi. "Personel eksikliğini telafi edebilecek en gelişmiş güvenlik ve gözetim sistemlerine sahibiz burada. Başka yerlerde buna rastlanmaz. Fransa'da istihdam ve bütçe kısıntıları gizlenmek istendiği zaman muğlak kavramlara başvurulur. Birinin gayet doğru belirttiği gibi, bunlar semantik do-

landırıcılıklardır. "Kalite Yaklaşımı", "Yıllık Performans Projeleri", "Hemşire Teşhisi"... Hemşire teşhisi ne biliyor musunuz? Hemşirelerin doktor yerine teşhiste bulunabileceklerine inandırmaktır bu. Böylece hastanelerdeki doktor sayısı azaltılır. Sonuç: Meslektaşlarımdan biri, çok sinirli olduğu için işverenini intikam almakla tehdit eden birini 'tehlikeli paranoyak' olarak teşhis edip sonra da psikiyatri koğuşuna yollayan hastabakıcılar görmüş! Neyse ki bu zavallı adamın şansına, hastaneye geldiğinde onu karşılayan meslektaşım olmuş ve teşhisi hemen çürüterek adamı evine yollamış."

Doktor Xavier koridorun ortasında durdu ve etrafındakileri şaşkınlık verici ciddiyette bir gözle süzdü.

"Yoksullara karşı işlenen kurumsallaşmış şiddetin ve söylenen politik yalanların eşi benzerinin olmadığı bir dönemde yaşıyoruz," dedi kasvetli bir sesle. "Günümüzdeki hükümetler ve onların hizmetkârları, hep birlikte ikili bir hedef peşindeler: Bireylerin metalaşması ve toplumsal kontrol."

Servaz psikiyatra baktı. Kendisi de aşağı yukarı aynı şeyleri düşünmekteydi. Fakat psikiyatrların, bilimsel olmaktan çok ideolojik temelli olan her türlü deneye –kobayların insan ve sonuçlarının çoğunlukla yıkıcı olduğu deneyler– girişerek en güçlü oldukları dönemde kendi bindikleri dalı kestiklerini de düşündü.

Servaz, geçerken, cam bir kafesin içinde turuncu giysileri içindeki iki nöbetçiyi gördü.

Sonra, ekranlarda gördükleri kafeterya sağ tarafta belirdi.

"Personel kafeteryası," diye belirtti Xavier.

Kafeteryada pencere pervazları yoktu. Kar manzarasına bakan geniş camlı açıklıklar ve sıcak renklerle boyalı duvarlar vardı. Beş altı kişi kahve içerek gevezelik ediyordu. Sonra büyük manzara fotoğraflarıyla süslenmiş somon rengi duvarları olan, yüksek tavanlı bir oda gördüler. Ucuz ama rahat görünümlü koltuklar, sakin ve sevimli küçük köşeler oluşturacak şekilde birçok yerde düzenlenmişti.

"Görüşme odası," dedi psikiyatr. "Aileler Enstitü'ye yatırılmış yakınlarıyla burada yalnız kalıyorlar. Elbette bu düzenleme yalnızca daha az tehlikeli misafirlere özgü. Onlar da çok kalabalık değildir. Buluşmalar sürekli bir kameranın gözetiminde yapılır. Hasta bakıcılar da daima yakın bir yerde dururlar."

"Ya diğerleri?" diye sordu Propp. İlk kez konuşmuştu.

Xavier psikoloğu ihtiyatla süzdü.

"Çoğunun ziyaretçisi yoktur," cevabını verdi. "Burası ne bir psikiyatri kliniği ne de sıklıkla görülen türden bir hapishane. Avrupa'nın alanındaki tek pilot kurumundayız. Bütün hastalarımızın aşırı şiddet eğilimi var. Tecavüz, kötü muamele, işkence, cinayet... Ailelerine ya da tanımadıkları kişilere şiddet uygulamış kişiler. Hepsi suçlarını defalarca tekrarlamış kişiler. Hepsi bıçak sırtında. Biz en kaymak tabakayı kabul ediyoruz yalnızca," diye ekledi Xavier, tuhaf bir gülümsemeyle. "Hastalarımızın bu dünyada var olduklarını çok az insan hatırlamak istiyor. Belki de bu yüzden bu kurum bu kadar ıssız bir yere yerleştirildi. Biz onların son ailesiyiz."

Servaz bu son cümlede biraz gösterişli bir hava sezdi. Zaten Doktor Xavier'nin her halinde bu gösterişlilik görülüyordu.

"Kaç güvenlik düzeyi var?"

"Üç. Hastaların ne kadar tehlikeli olduklarıyla bağlantılı. Hafif, orta ve yüksek. Bu düzeyler, yalnızca güvenlik sistemlerinin niteliğini ve başarısını belirlemekle kalmıyor, gösterilen bakım ve dikkatin niteliğini, sağlık personeli ile misafirler arasındaki ilişkileri de belirliyor."

"Gelenlerin ne kadar tehlikeli olduğunu kim değerlendiriyor?"

"Ekiplerimiz. Klinik söyleşileri, soru cevapları ve elbette hastaları bize gönderen meslektaşlarımızın toparladığı dosyaları okuyoruz ve bunları, benim ülkemden ithal edilen yeni bir devrimci değerlendirme yöntemiyle birleştiriyoruz. Gelip bakın, tam şu an yeni gelen birini değerlendiriyoruz. İzleyin beni."

Xavier, onları, adım attıkça titreyen, ajurlu geniş betonlardan yapılma bir merdivene doğru sürükledi. Birinci kata geldiklerinde, karşılarında ince tel örgülerle güçlendirilmiş cam bir kapı buldular.

Bu kez Xavier elini biyometrik bir okuyucuya dokundurdu, sonra da küçük bir klavyeye şifreyi tuşladı.

Kapının üzerinde bir yazı belirdi.

SEKTÖR C: DÜŞÜK TEHLİKE DÜZEYİ – C, B VE A KATEGORİSİNDEN PERSONELE AYRILMIŞTIR

"Bu bölgenin tek girişi burası mı?" diye sordu Ziegler.

"Hayır, koridorun ucunda ikinci bir güvenlik bölümü var. Orası da bu bölümden bir sonrakine, orta güvenlikteki, yani B ve A düzeylerinden yetkili personele ait bölüme geçmeyi sağlıyor."

Onları yeni bir koridora götürdü. Sonra, "Değerlendirme" yazan bir kapının önünde durdu. Kapıyı açtı.

Xavier kenara çekilip geçmelerine izin verdi.

Penceresiz bir odaydı. Öyle dardı ki içeride sıkışmak zorunda kaldılar. İki kişi bir bilgisayar ekranının karşısına oturmuştu. Bir erkek ile bir kadın. Ekranda bir kamera görüntüsü ile grafik ve veri çizelgelerinin aktığı birçok başka pencere görülüyordu. Kamera, bir temizlik odasından biraz daha büyük ikinci bir penceresiz odada, taburede oturan genç bir adamı kaydediyordu. Servaz adamın başında bir sanal gerçeklik kaskı olduğunu gördü. Sonra bakışları daha aşağıya yöneldi ve hafifçe ürperdi. Adamın pantolonu kalçalarına kadar indirilmiş ve tuhaf bir borudan çıkan elektrik kabloları cinsel organın etrafına yerleştirilmişti.

"Cinsel sapmaları değerlendiren bu yeni yöntem sanal gerçekliğe, okülomotor takip sistemine ve penis pletismografisine dayanıyor," diye açıkladı psikiyatr. "Cinsel organının orada gördüğünüz şu alet, çeşitli uyaranlara verilen tepkinin fizyolojik tahrik payını, başka deyişle ereksiyonu ölçmeyi sağlıyor. Ereksiyon tepkisine paralel olarak, kişinin okülomotris tepkileri de sanal gerçeklik kaskıyla gösterilen görüntülerin gözlem süresini belirleyen kızılötesi bir takip aygıtı ara-

cılığıyla ölçülüyor. Bu cihaz aynı zamanda kişinin dikkatinin odaklandığı sahnenin tam yerini de belirleyebiliyor."

Psikiyatr eğildi ve parmağını ekrandaki pencerelerden birine uzattı. Servaz dikey bir grafikte renkli çubukların inip çıktığını gördü. Her renkli çubuğun altında hangi kategoriden uyarıcı gönderildiği yazıyordu: "Erkek yetişkin", "kadın yetişkin", "erkek çocuk" vb.

"Kasktan gönderilen uyarıcılar sırasıyla yetişkin erkeği, yetişkin bir kadını, dokuz yaşında bir kız çocuğunu, aynı yaşta bir oğlan çocuğunu, ayrıca aseksüel ve cinsiyetsiz tabir edilebilecek kişileri gösteriyor. Her gösterim üç dakika sürüyor. Her seferinde fiziksel ve oküler cevabı kaydediyoruz."

Doğruldu.

"'Müşterilerimizin' büyük bölümünü cinsel tacizcilerin oluşturduğunu söylemek gerekir. Toplam seksen sekiz yatağımız var. Elli üçü C bölümünde, yirmi sekizi B'de, yedi misafir ise A ünitesinde."

Servaz bölme duvarına dayandı. Terlemişti. Ürperiyordu. Boğazı yanıyordu. Ama özellikle hem gerçeküstü hem de aşağılayıcı bir konuma indirgenmiş bu adamı görmek, adamın sapkın fantezilerini daha iyi ölçebilmek için bu fantezilerin yapay olarak uyandırılması Servaz'ı fiziksel olarak da rahatsız ediyordu.

"Aralarında kaç katil var?" diye sordu güvensiz bir sesle.

Xavier, Servaz'ı derin derin süzdü.

"Otuz beş. B ve A bölümündeki hastaların hepsi."

Diane onların büyük salondan geçişini ve çalışanların kullandığı merdivene doğru koridor boyunca yürüyüşlerini seyretti. Üç erkek ve bir kadın. Xavier onlarla konuşuyordu ama gergin, kendini savunur bir hali vardı. İki yanında duran erkek ile kadın onu soru bombardımanına tutuyorlardı. Onların uzaklaşmalarını bekledikten sonra, camlı kapılara yaklaştı. On metre ileride, karın üzerine bir 4x4 park etmişti.

Aracın kapılarında "Jandarma" yazıyordu.

Diane, öldürülen eczacı konusunda Alex'le olan konuşmasını hatırladı. Polisin de Enstitü'yle bağ kurduğu belliydi.

Sonra bir diğer düşünce geldi aklına. Bürosundaki havalandırma deliği, Lisa ile Xavier arasındaki konuşmaya tanık oluşu... Ve şu garip at hikâyesi... Yine bu vesileyle Lisa Ferney polisin kendilerini ziyaret etme olasılığından söz etmişti. İkisi arasında bir ilişki olabilir miydi? Polis de muhtemelen aynı soruyu kendine sormuş olmalıydı. Sonra aklına yine havalandırma deliği geldi...

Camlı kapılara sırtını döndü ve hızlı adımlarla salondan geçti.

"Nezleye karşı bir şeyiniz var mı?"

Psikiyatr yeniden Servaz'ı süzdü, sonra masasının bir çekmecesini açtı.

"Elbette." Xavier sarı renkli bir tüpü uzattı. "Örneğin şunu alabilirsiniz: Parasetamol artı efedrin. Genellikle çok etkilidir. Gerçekten çok solgunsunuz. Bir doktor çağırmamı ister misiniz?"

"Teşekkürler. Bu yeterli."

Xavier odanın bir köşesindeki küçük buzdolabına doğru gidip bir maden suyu ve bir bardakla geri döndü. Xavier'nin bürosu özensiz döşenmişti. Metal klasörler, bir buzdolabı-bar, üzerinde yalnızca telefon, bilgisayar ve lambanın bulunduğu bir masa, rafları mesleki eserlerle dolu küçük bir kitaplık ve pencerenin pervazında birkaç çiçek.

"Her seferinde birden fazla almayın. Günde en fazla dört tane kullanın. Kutu sizde kalabilir."

"Teşekkürler."

Servaz erimekte olan hapı bir süre seyretmeye daldı. Gözlerinin arkasından gelen bir migren ağrısı başını kamçılıyordu. Soğuk su boğazına iyi geldi. Sırılsıklamdı. Ceketinin altındaki gömleği sırtına yapışmıştı. Ateşi olduğu kesindi. Üşüyordu. Ama içten gelen bir üşümeydi bu. Kapının yakınındaki ısı göstergesi 23 dereceyi gösteriyordu. Bilgisayar ekranındaki görüntü yeniden gözünün önüne geldi: Ma-

kinelerin, sondaların, elektronik aygıtların tecavüzüne uğrayan bir tecavüzcü. Yeniden kusacak gibi oldu.

"A ünitesini ziyaret etmemiz gerekiyor," dedi, bardağı masaya koyduktan sonra.

Sesinin kararlı olmasını istemişti ama boğazındaki yanma nedeniyle sesi ancak kısık bir şekilde çıkmıştı. Ofisin öte tarafında duran Xavier'nin alaycı bakışı aniden donuklaştı. Servaz, o zamana dek ilkbahara özgü gözüken bir manzarayı son derece uğursuz bir görüntüye dönüştürerek, güneşin önünden geçen bir bulut gördü.

"Gerçekten gerekli mi bu?"

Psikiyatrın gözleri iki soruşturmacının solunda oturan yargıçtan gizlice destek aradı.

"Evet," diye hemen tepki gösterdi Confiant, onlara doğru dönerek, "gerçekten buna ihtiyacınız var mı?"

"Sanırım var," diye sözünü kesti Servaz. "Aramızda kalması gereken bir şey söyleyeceğim size," dedi, Xavier'ye doğru eğilerek. "Ama belki... *zaten biliyorsunuzdur*..."

Gözlerini genç yargıca çevirmişti. Kısa bir an iki adam sessizce birbirlerini ölçüp biçti. Sonra Servaz'ın bakışları Confiant'dan Ziegler'e kaydı ve onun sessiz mesajını gözlerinden açıkça okudu: *Acele etme*...

"Neden söz ediyorsunuz?" diye sordu Xavier.

Servaz'ın sesi belirginleşti. İlacın etki etmesine daha çok vardı. Şakakları mengeneyle sıkıştırılıyordu.

"Sizin misafirlerinizden birinin DNA'sını bulduk... Bay Lombard'ın atının öldürüldüğü yerde. Teleferiğin tepesinde... DNA... Julian Hirtmann'ın..."

Xavier gözlerini kocaman açtı.

"Tanrım! İmkânsız bu!"

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz?"

Psikolog şaşkın bir halde Confiant'a baktı, sonra başını önüne indirdi. Şaşkınlığı yapmacık değildi. *Bilmiyordu.*

"Bunun anlamı," diye devam etti Servaz aynı şiddetle, "şu iki şeyden biri olduğu. O gece ya bizzat Hirtmann yukarıdaydı ya da onun tükürüğünü elde edebilecek kadar ona yaklaşabilen biri... Bu demektir ki, Hirtmann ya da bir başkası, ama kesinlikle sizin kurumunuzdan biri bu olaya karışmış, Doktor Xavier."

15

"Tanrım, kâbus olmalı bu!" diye haykırdı Xavier.

Ufak tefek psikiyatr çaresiz bir bakışla onlara baktı.

"Benden önceki Doktor Wargnier bu yeri açmak için mücadele etti. Tahmin edebileceğiniz gibi bu projenin de muhalifleri vardı. Bu muhalefetler hep olur. Ortaya çıkmaya her an hazırlardır. Bu canilerin hapishanede olması gerektiğini düşünen insanlar var. Bu vadideki varlıklarını asla kabul edemeyenler var... Eğer bu öğrenilirse, Enstitü'nün geleceği bile tehdit altına girer."

Xavier kırmızı çılgın gözlüklerini çıkardı. Cebinden bir bez bulup gözlük camlarını büyük bir öfkeyle silmeye başladı.

"Burada başarısız olan insanların gidecekleri başka yerleri yok. Biz onların son sığınağıyız. Bizden sonra hiçbir şey yok. Ne klasik psikiyatri klinikleri ne hapishaneler onları kabul eder. Fransa'da zorlu hastalarla ilgilenen yalnızca beş tesis var. Enstitü kendi türünde tek. Her yıl onlarca başvuru alıyoruz. Ya acımasız suçlar işleyerek ehliyetsiz kabul edilmiş olanlar söz konusu ya da hapishanenin kabul edemeyeceği kişilik rahatsızlıklarından muzdarip mahkûmlar, klasik bir klinikte bakılamayacak kadar tehlikeli psikotikler. Kendilerine ve çevrelerine zarar verme potansiyeli yüksek olan hastaları kabul eden diğer birimler bile baş edemedikleri hastalarını bize gönderiyorlar. Biz kapılarımızı kapatırsak bu insanlar nereye gidecek?"

Doktor gözlük camlarını giderek daha hızlı silmeye başladı.

"Söyledim size: Otuz yıldan beri siyaset, verimlilik ve bütçe öncelikleri adına bu ülkede psikiyatri zarar görüyor. Bu kurum topluma pahalıya mal oluyor. Elbette, tehlikeli hastalarla ilgilenen diğer psikiyatri birimlerinden farklı olarak Avrupa düzeyinde sürdürülen ve

kısmen Avrupa Birliği'nin finanse ettiği bir deneyim burası. Ama yalnızca kısmen. Brüksel'de bile bu deneyime kötü gözle bakan çok sayıda insan var."

"Bu bilgiyi açıklama niyetinde değiliz," diye belirtti Servaz.

Psikiyatr ona kuşkuyla baktı.

"Er ya da geç ortaya çıkar. Bunu açıklamadan soruşturmanızı nasıl yürütebilirsiniz?"

Servaz onun haklı olduğunu biliyordu.

"Tek çözüm var," diye araya girdi Confiant. "Basının haberin üzerine üşüşüp en çılgınca dedikodular dolaştırmasını engellemek istiyorsak, bu olayı en kısa sürede aydınlatmalıyız. Basın bu DNA hikâyesini öğrenmeden çalışanlardan hangisinin bu olaya karıştığını bulabilirsek, en azından hiçbir hastanın buradan çıkmadığını kanıtlamış oluruz."

Psikiyatr başının bir hareketiyle söylenenleri onayladı.

"Ben de kendi soruşturmamı yürüteceğim," dedi. "Size yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Bu arada, A ünitesini görebilir miyiz?" dedi Servaz.

Xavier ayağa kalktı.

"Sizi götüreyim."

Diane ofisinde oturuyordu. Hiç kımıldamadan. Soluğunu tutarak...

Sesler ve kelimeler öyle açık seçikti ki sanki onun odasında konuşuyorlardı. Örneğin şu polisin sesi... Hem bitkin hem de yoğun stres altındaki birinin sesi. Çok büyük bir baskı. Dayanmaya çalışıyordu, ama nereye kadar? Ağzından çıkan her kelime Diane'ın beynine ateşten harflerle kazınmıştı. Şu ölü at hikâyesinden bir şey anlamamıştı ama Hirtmann'ın DNA'sının cinayet mahallinde bulunduğunu ve polisin Enstitü'den birinin bu olaya karışmış olduğundan kuşkulandığını gayet iyi anlamıştı.

Öldürülen bir at... Katledilen bir eczacı... Enstitü üzerinde kuşkular...

Kaygılanmıştı. Ama içinde bir şey daha yeşermekteydi... Bastırılamaz bir merak... *Geceleyin kapısının önünden geçen gölgeyi yeniden hatırlamıştı...* Diane öğrenciyken, yan odada yatan kızı yıldırmaya ve tehdit etmeye çalışan bir adamın sözlerini işitmişti tesadüfen.

Geceler boyu sesler hep gelmişti. Tam Diane uykuya dalacakken. Her seferinde de aynı kısık ama öfkeli sesle, kızı öldürme, sakat bırakma, hayatını cehenneme çevirme tehditleri işitiliyor, sonra kapı kapanıyor, ayak sesleri koridorda uzaklaşıyordu. Sessizlikte, sanki şehirlerin sessizliği içinde kapalı kalan binlerce başka kederin, binlerce başka yalnızlığın hüzünlü yankısı gibi, komşusunun boğuk hıçkırıklarından başka bir şey kalmıyordu.

Bu adamın kim olduğunu Diane bilmiyordu –sesi tanıdık değildi– ve yandaki kızı da gerçek anlamda tanımıyordu. Koridorda karşılaştıklarında yalnızca "Günaydın" ya da "İyi geceler" diyorlar ve önemsiz birkaç laf ediyorlardı. Kızın adının Ottilie olduğunu, iktisadi bilimlerde yüksek lisans yaptığını, gözlüklü, sakallı bir öğrenciyle çıktığını ama çoğu zaman yalnız olduğunu biliyordu. Arkadaş grubu yoktu, annesinden ya da babasından telefon gelmiyordu.

Diane'ın karışması gerekmiyordu, onu ilgilendiren bir şey değildi, ama kendini engelleyemeyerek bir gece odadan çıkan adamı takip etti. Adamın küçük güzel bir evde yaşadığını keşfetti. Camlı kapının ardında bir kadın da fark etmişti. Daha öteye gitmeyebilirdi. Ama fırsat buldukça adamı gözetlemeye devam etmişti. Dereden tepeden derken, adamla ilgili bir yığın bilgi toplamıştı: Bir süpermarkette yöneticiydi, beş ve yedi yaşlarında iki çocuğu vardı, at yarışı oynuyordu, kendi alışverişlerini rakip bir mağazalar zinciri olan Globus'ten gizlice yapıyordu. Diane komşusu olan kızı okul masraflarını karşılamak için onun yönetici olduğu süpermarkette çalışırken tanımış olduğunu ve kızın ondan hamile kaldığını da sonunda öğrendi. Göz korkutmaların, tehditlerin nedeni buydu. Çocuğu aldırmasını istiyordu. Ayrıca, adamın bir başka metresi vardı: Otuz yaşlarında, aşırı makyajlı, öfkeyle sakız çiğneyerek müşterileri süzen bir kasiyer. Bruce Springsteen'in

söylediği gibi, *"I'm in love with the queen of the supermarket."*[5] Bir gece Diane kendi bilgisayarında imzasız bir mektup yazarak komşusunun kapısının altından attı. Mektupta yalnızca "Karısını asla terk etmeyecek," diyordu. Bir ay sonra komşusunun, hamileliğinin on ikinci haftasında, yani İsviçre yasasının belirlediği sürenin dolmasına birkaç gün kala kürtaj yaptırdığını öğrendi.

Söylenmeyenlerin, suskunlukların ve sırların paylaşım anlarından çok daha fazla olduğu bir ailede büyümüş olduğu için başkalarının hayatına karışma isteği duyuyor olabileceğini bir kez daha düşündü. Katı bir Kalvinist olan babasının, annesini aldatıp aldatmadığını da düşündü. Aslında tersinin olduğunu, annesini ziyaret eden kibar erkeklerden bazılarının, annesinin çok verimli hayal gücünü suistimal ettiğini ve sonsuzca kırılmış umutlarını beslediğini kuşkuya düşmeyecek şekilde biliyordu.

Sandalyesinde kıpırdandı. Burada neler oluyordu? Elindeki bilgileri birleştirmeye çalışırken, içinde artan bir rahatsızlık hissediyordu.

En kötüsü Saint-Martin'deki şu olaydı... Korkunç bir cinayet... Bunun Enstitü'ye herhangi bir biçimde bağlanabilecek olması, buraya geldiğinden beri hissettiği rahatsızlığı arttırıyordu. İçini açacağı, kuşkularını paylaşacağı kimsenin olmamasına üzüldü. En iyi dostu... ya da Pierre olsaydı...

Yalnızca sesini ve tonlamalarını tanıdığı bu polis geçti yine kafasından. Onda fark ettiği şey neydi? Stres. Gerilim. Kaygı. Ama aynı zamanda bir güç ve kararlılık. *Ve de canlı bir merak...* Rasyonel, kendinden emin biri... Bu polisin biraz önce yaydığı imge buydu.

"Size Élisabeth Ferney'i takdim edeyim, başhemşiremiz."

Servaz, ayakkabısının topukları koridor zemininde çınlayan uzun boylu bir kadının yaklaştığını gördü. Saçları Charlène Espérandieu'nünkiler kadar uzun değildi ama yine de omuzlarına serbestçe dökülüyordu. Bir baş hareketiyle onları selamladı, tek kelime etmedi, gülümse-

5 (İng.) Süpermarket kraliçesine aşığım. (yay. n.)

medi. Bakışları gereğinden biraz daha uzun bir süre Irène Ziegler'in üzerinde takılı kaldı.

Servaz genç jandarma kadının gözlerini kaçırdığını fark etti.

Élisabeth Ferney'in otoriter ve sert bir hali vardı. Servaz onun kırk yaşlarında olduğunu düşündü. Ama otuz beş ya da elli de olabilirdi, çünkü geniş önlüğü ve ciddi hali daha fazla şey söylemeye imkân vermiyordu. Kadında büyük bir enerji ve çelik gibi bir irade keşfetmişti. *Ya ikinci adam bir kadınsa?* diye düşündü aniden. Sonra bu sorunun kendi kafa karışıklığının kanıtı olduğunu düşündü: Eğer herkes zanlı olabiliyorsa, kimse zanlı olmadığı içindir. Sağlam hiçbir ipucu yoktu.

"Lisa bu kurumun ruhudur," dedi Xavier. "Burayı herkesten daha iyi tanır. Tedavilerin ya da uygulamaların her yönünü bilir. Seksen sekiz misafirin her birini de tanır. Psikiyatrlar bile çalışmalarını onun incelemesine sunmak zorundadırlar."

Başhemşirenin yüzünde en ufak bir gülümseme yoktu. Sonra Xavier'ye hafifçe bir işaret yaptı ve Xavier onu dinlemek üzere anında sustu. Xavier'nin kulağına bir şey fısıldadı. Servaz, buraların gerçek hâkimi kim diye düşündü. Xavier de ona fısıldayarak cevap verdi. Diğerleri ise bu fısıldanmanın sona ermesini sessizce bekliyorlardı. Nihayet, onaylayan Lisa, bir baş hareketiyle karşısındakileri selamlayarak uzaklaştı.

"Biz devam edelim," dedi psikiyatr.

Onlar ters istikamete giderlerken, Servaz durdu ve arkasına dönüp uzaklaşmakta olan Lisa Ferney'e baktı. Önlüğünü geren geniş sırtı, zeminde çınlayan yüksek topukları... Koridorun sonunda, köşede kaybolmadan önce o da döndü ve bakışları başkomiserle karşılaştı. Servaz'a sanki gülümsemiş gibi geldi.

"Önemli olan," dedi Xavier, "çatışma yaratabilecek her tutumu önlemek."

Son güvenlik bölmesinin önünde duruyorlardı. Ardından A ünitesine giriliyordu. Duvarlar boyasızdı ama ham taştan duvarlar ve

çelik zırhlı kapılar, soluk neon ışıkları ile beton zemin bir Orta Çağ kalesindeymişler izlenimi veriyordu.

Xavier başını kaldırıp kapı pervazının üzerine sabitlenmiş kameraya baktı. İki diyotlu bir lamba kırmızıdan yeşile geçti ve kalın zırhlı kapının içinde kilitlerden ses çıktı. Xavier ağır kapı kanadını çekti ve iki tarafında çelik kapı bulunan dar alana girmeye davet etti onları. İlk kapının kendi kendine yavaşça kapanmasını ve kilitlenme sesini beklediler. Sonra ikincinin kilitleri de aynı gürültüyü çıkararak sürgü ağzından kurtuldu. Bir geminin makine dairesinde yalnızca mazgal deliklerinden gelen ışığın aydınlattığı bir karanlıkta gibiydiler. Metal kokusu. Xavier gösterişli bir edayla hepsine tek tek baktı. Servaz nakaratını önceden hazırlamış olduğunu fark etti. Bu bölmeden geçen her ziyaretçiye bunu söylüyor olmalıydı.

"CEHENNEME HOŞGELDİNİZ!" dedi Xavier, gülümseyerek.

Camlı bir kafes. İçeride bir nöbetçi. Sol taraflarında bir koridor. Servaz ilerleyince beyaz bir koridor gördü. Zemin, mavi renkte kalın bir kadifeyle kaplı. Sol tarafta mazgal delikli bir dizi kapı, sağda duvar aplikleri.

Nöbetçi okuduğu dergiyi elinden bırakıp kafesten çıktı. Xavier nöbetçinin elini törensi bir edayla sıktı. Bir doksanlık bir çam yarmasıydı.

"Size Bay Dünya'yı takdim edeyim," dedi Xavier. "A ünitesindeki misafirlerimizin taktığı ad bu."

Bay Dünya güldü. Hepsinin elini sıktı. Sanki kemiklerini kırmaktan çekiniyormuş gibi, tüy kadar hafif bir el sıkış.

"Bu sabah nasıllar?"

"Sakinler," dedi Bay Dünya. "Güzel bir gün olacak."

"Olmayabilir de," dedi ziyaretçilerine bakarak.

"Önemli olan, onları kışkırtmamak," diye açıkladı Bay Dünya, psikiyatrın sözlerini tekrarlayarak. "Mesafeli durmalı. Aşılmaması

gereken bir sınır var. Bu aşılırsa kendilerini saldırıya uğramış hissedip şiddetli tepki gösterebilirler."

"Korkarım bu kişiler tam da sınırı aşmak için buradalar," dedi Xavier. "Polis onlar."

Bay Dünya'nın bakışı sertleşti. Omuz silkip kafesine girdi.

"Gidelim," dedi Xavier.

Koridor boyunca ilerlediler. Mavi kalın kadife döşeme ayak seslerini emiyordu. Psikiyatr ilk kapıyı işaret etti.

"Andreas bize Almanya'dan geldi. Babasıyla annesini uykularında birer kurşunla öldürmüş. Sonra, yalnızlıktan korktuğu için başlarını kesip dondurucuya koymuş. Her gece dondurucudan başları çıkarıp onlarla birlikte televizyon seyrediyormuş. Oturma odasındaki kanepeye yanına oturttuğu başsız iki mankenin üzerine koyuyormuş başları."

Servaz dikkatle dinliyordu. Sahneyi gözünde canlandırınca ürperdi: *Binicilik merkezinin arkasında bulunan at başını hatırlamıştı.*

"Aile doktoru, muayenehanesine gelmedikleri için şaşırdığı anne babasının hatırını sormaya eve geldiğinde, Andreas doktoru baltayla öldürüyor. Sonra onun da başını kesiyor. Anne babasına birinin eşlik etmesinin çok güzel bir şey olduğunu söylüyor, çünkü doktor çok nazik ve hoş sohbet birisiymiş. Polis, doktorun kaybolmasını soruşturuyor elbet. Hasta listesinde adları yazılı olan anne babası ile Andreas'ı sorgulamaya geldiklerinde, Andreas, "Buradalar!" diyerek polisleri içeri alıyor. Gerçekten de oradalardır: Dondurucuda, akşam çıkarılmayı bekleyen üç baş."

"Pek hoşmuş," dedi Confiant.

"Sorun şu ki," diye devam etti Xavier, "kapatıldığı psikiyatri kliniğinde Andreas bir gece hemşiresinin başını kesmeye kalkıştı. Zavallı kadın ölmedi ama artık bir alet olmadan konuşamayacak. Andreas'ın kullandığı kâğıt bıçağının bırakmış olduğu korkunç izi kapatmak için de ömrü boyunca fularlar takıp balıkçı yaka kazaklar giymek zorunda."

Servaz, Ziegler'le göz göze geldi. Jandarmanın da onunla aynı şeyi düşündüğü belliydi. Baş kesmeye eğilimli biriyle karşı karşıyaydılar. Üstelik hücresi de Hirtmann'ınkinin yakınındaydı. Servaz mazgaldan baktı. Andreas yüz elli kilo civarında bir devdi. Bel çevresi elli iki, ayakkabı numarası kırk altı ya da kırk sekiz olmalıydı. Kocaman başı, sanki boynu yokmuş gibi omuzlarına gömülmüştü. Yüzünde somurtkan bir ifade vardı.

Xavier biraz ötedeki ikinci kapıyı gösterdi.

"Doktor Jaime Esteban bize İspanya'dan geldi. Sınırın öte tarafında, Ordesa y Monte Perdido ve Aigüestortes Millî Parklarında iki yaz mevsiminde üç çifti öldürdü. Önceleri herkesin saygı duyduğu bir yurttaştı. Bekârdı ama muayenehanesine gelen kadınlara çok saygılı davranıyordu. Köy meclisinde danışmanlık yapan, herkese karşı nazik biri."

Mazgala yanaştı, sonra geri çekilip diğerlerini çağırdı.

"Bunu neden yaptığını hâlâ bilmiyoruz. Öfkesini tenha yerlerde doğa yürüyüşü yapanlardan çıkarmış. Hep genç çiftleri bulmuş. Önce bir taş ya da sopayla erkeklerin kafasını patlatıyor, sonra kadınlara tecavüz edip öldürüyor ve cesetleri bir vadiye fırlatıyor. Ha, evet, bir de kanlarını içiyor. Artık kendini vampir sanıyor. Yerleştirildiği İspanyol hastanesinde iki hemşireyi boynundan ısırmış."

Servaz mazgala yanaştı. Zayıf, saçları briyantinden parıl parıl parlayan, düzgün kesilmiş siyah sakallı, kısa kollu önlüklü bir adamın yatağa oturmuş olduğunu gördü. Yatağın üzerinde bir televizyon açıktı.

"Şimdi de en ünlü misafirimiz," diye duyurdu Xavier. Elindeki en nadide parçayı gösteren bir koleksiyoncu edasıyla.

Kapının yanındaki bir kutuya parmaklarıyla bir şeyler yazdı.

"Günaydın Julian," dedi Xavier içeri girerken.

Cevap yoktu. Ardından Servaz girdi.

Odanın boyutlarını görünce şaşırmıştı. Önceki hücrelerden çok daha büyük gözüküyordu. Büyüklük dışında duvarlar ve zemin diğer-

leri gibi beyazdı. Dip tarafta bir yatak, duvarın dibine itilmiş küçük bir masa ve iki iskemle, sol taraftaki iki kapı da belki bir duşa ve bir gömme dolaba açılıyordu. Üzeri karla kaplı büyük bir köknar ağacının tepesine ve dağlara bakan bir pencere.

Servaz odanın sadeliğine de şaşırmıştı. Bu bir tercih miydi yoksa İsviçreli'ye dayatılmış bir durum muydu? Dosyasına bakılırsa, Hirtmann, ilgileri olan, zeki ve sosyal biriydi. Özgürce cinayet işleyebildiği yaşamı boyunca kitaplara ve her türlü kültürel esere hayran biri olduğuna kuşku yoktu. Burada ise hiçbir şeysizdi. Sadece masanın üzerinde kalitesiz bir CD okuyucu duruyordu. Yine de, önceki hücrelerin tersine, mobilyalar ne yere sabitlenmişti ne de plastik kaplıydı. Hirtmann kendisi için de başkaları için de bir tehlike oluşturmuyor gibiydi...

Servaz CD çalardan yükselen müziği işitince ürperdi. *Gustav Mahler. Dördüncü Senfoni...*

Hirtmann gözlerini yere indirmişti. Gazete okuyordu. Servaz hafifçe eğildi. İsviçreli'nin dosyadaki fotoğraflarına kıyasla zayıflamış olduğunu fark etti. Aralarında birkaç kır telin görüldüğü, koyu renk ve gür, kısa kesilmiş saçlarının aksine, teni sütsü bir hal almış, neredeyse şeffaflaşmıştı. Tıraşsızdı. Çenesinde simsiyah kıllar çıkmıştı. Paris'in köprüaltı serserisi gibi giyinmiş olsa bile, eğitimli ve görgü kurallarına hâkim halini koruyordu. Yarı ciddi yüzü ve çatık kaşları mahkeme salonlarında muhtemelen etkili olmuştu. Açık yakalı bir ceket ve yıkana yıkana griye çalmış beyaz bir tişört giymişti.

Fotoğraflarına kıyasla biraz yaşlanmıştı da.

"Size Yüzbaşı Servaz'ı takdim edeyim," dedi Xavier. "Yargıç Confiant, Yüzbaşı Ziegler ve Profesör Propp."

Pencerenin ters ışığı altında İsviçreli gözlerini kaldırınca, Servaz gözbebeklerindeki parıltıyı ilk kez fark etti. Bu gözler dış dünyayı yansıtmıyor, içeriden gelen bir ateşle kavruluyorlardı. Bu etki kısa bir an sürüp sonra kayboldu ve İsviçreli yeniden eski Cenevre savcısı, şehirli, nazik ve güleryüzlü biri oldu.

İskemlesini çekerek iri gövdesini esnetti. Fotoğraflarında olduğundan daha iriydi. Bir doksan beşe yakın olduğunu tahmin etti Servaz.

"Günaydın," dedi.

Bakışlarını Servaz'a çevirdi. Bir süre iki adam sessizce birbirlerini süzdüler. Sonra Hirtmann tuhaf bir şey yaptı ve aniden elini Servaz'a doğru uzattı. Servaz irkilip geriye sıçradı. Hirtmann polisin elini tutup hararetle sıktı. Servaz ürpermekten kendini alamadı. İsviçreli'nin eli hafif nemli ve soğuktu. Tıpkı balıkların eti gibi. Belki ilaçların etkisiydi.

"Mahler," dedi polis, kendini toparlayabilmek için.

Hirtmann şaşkın bakışlarını ona çevirdi.

"Sever misiniz?"

"Evet. *Dördüncü Senfoni,* birinci muvman," diye ekledi Servaz.

"*Bedächtig... Nicht eilen... Recht gemächlich...*"

"Kesin. Acele etmeden. Çok rahat," diye tercüme etti Servaz.

Hirtmann şaşırmış, ama hayran kalmıştı.

"Adorno bu muvmanı peri masallarındaki 'bir varmış bir yokmuş'a benzetir."

Servaz sustu, yaylıları dinliyordu.

"Mahler bunu çok güç koşullarda yazdı," diye devam etti İsviçreli. "Biliyor musunuz?"

Hem de nasıl, elbette biliyorum!

"Evet," cevabını verdi Servaz.

"Tatildeydi... Kâbus gibi bir tatil... Berbat bir hava..."

"Belediye bandosunun gürültüsü sürekli rahatsız ediyordu."

Hirtmann gülümsedi.

"Ne kadar sembolik ama değil mi? Bir müzik dehası belediye bandosu tarafından rahatsız ediliyor."

Sesi derin ve gayet özenliydi. Hoş. Bir aktörün, bir hatibin sesi. Yüz hatlarında kadınsı bir şey vardı. Özellikle ağzı. Büyük ve inceydi. Ve gözleri. Burnu etli, alnı genişti.

"Görebileceğiniz gibi," dedi Xavier pencereye doğru ilerleyerek, "eğer Süpermen değilseniz buradan kaçmak imkânsız. Yer ile pencere arasında on dört metre var. Pencere de demirli ve kapalı."

"Kapı kodu kimde var?" diye sordu Ziegler.

"Bende, Élisabeth Ferney'de ve A ünitesinin iki nöbetçisinde."

"Çok ziyaretçi gelir mi?"

"Julian'a mı?" dedi Xavier, İsviçreli'ye doğru dönerek.

"Evet?"

"Çok ziyaretçiniz var mı?"

İsvîçreli gülümsedi.

"Siz doktor, Bayan Ferney, Bay Dünya, berber, rahip, tedavi ekibi, Doktor Lepage..."

"Başhekimimiz," diye belirtti Xavier.

"O buradan çıkıyor mu?"

"On altı ay içinde bir kez buradan çıktı. Çürük diş tedavisi için. Saint-Martin'den bir diş hekimi çağırttık. Ama gereken bütün malzemeler burada mevcut."

"Ya bu iki kapı?" diye sordu Ziegler.

Xavier kapıları açtı: Askılarda birkaç iç çamaşırı ve yedek beyaz tulum bulunan bir gömme dolap ile penceresiz küçük bir duş.

Servaz gizlice Hirtmann'ı inceliyordu. İsviçreli'nin tartışmasız bir karizması vardı ama polis hayatında seri katile bu kadar benzemeyen birine hiç rastlamamıştı. Hirtmann'ın özgür olduğu zamanlardan kalma bir havası vardı. Uzlaşmaz bir savcı, iyi yetişmiş bir erkek, aynı zamanda bir zevk insanı. Ağzı ve çenesi bunu belli ediyordu. Yalnızca bakışları aksıyordu. Karanlık. Sabit. Kurnaz bir parıltıyla parlayan gözbebekleri. Kısık duran ama hiç kırpmadığı gözkapakları. Bir ışın tabancası kadar elektrik yüklü bir bakış. Böyle bakan başka katiller de tanımıştı, ama yine de bu kadar parlak ve muğlak biriyle sanki hiç karşılaşmamıştı. *Başka bir zamanda yaşasak böyle biri büyücülükten yakılırdı*, diye düşündü. Bugünse onu inceliyor ve anlamaya çalışıyorlardı. Ama Servaz kötülüğün, sayısal bir şey olmadı-

ğını, bilimsel bir ilkeye, biyolojik görüşlere ya da psikolojik bir teoriye indirgenemeyeceğini bilecek kadar deneyimliydi. Yerleşik inançlara sözüm ona karşı olduğu söylenen kişilikler, kötülük olmadığını ileri sürüyor, kötülüğü bir tür batıl inanç, zayıf kişiliklerin mantıksız inancı olarak görüyorlardı. Ama bunun nedeni bir mahzende öldürülünceye dek işkence görmemiş olmaları, internette tecavüze uğrayan çocuk videolarını hiç seyretmemiş olmaları, ailelerinden kaçırılıp haftalarca onlarca adam tarafından kullanılmamış, uyuşturulmamış ve tecavüze uğramamış, sonra da büyük bir Avrupa şehrinde bir kaldırıma atılmamış olmaları ya da bir kalabalığın ortasında kendini havaya uçuracak kadar zihinlerinin koşullandırılmamış olmalarıydı. *Ve on yaşındayken, kendi annenin çığlıklarını bir kapının ardından dinlemek zorunda kalmamış olmaları...*

Servaz sarsıldı. Hirtmann'ın gözlerini kendisini dikmiş olduğunu fark edince, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Burada hoşnut musunuz?" diye sordu Propp.

"Sanırım evet. İyi muamele görüyorum."

"Ama dışarıda olmayı tercih edersiniz elbette, değil mi?"

İsviçreli'nin gülümseyişi açıkça alaycıydı.

"Tuhaf bir soru bu," dedi.

"Evet, gerçekten de," diye onu onayladı Propp, derin derin bakarak. "Biraz konuşmak sizi rahatsız eder mi?"

Pencereden bakan İsviçreli, "Zannetmiyorum," dedi sakince.

"Günlerinizi nasıl geçiriyorsunuz?"

"Ya siz?" karşılığını verdi Hirtmann, geri dönüp göz kırparak.

"Soruma cevap vermediniz."

"Gazete okuyorum, müzik dinliyorum, personelle gevezelik ediyorum, manzarayı seyrediyorum, uyuyorum, hayal kuruyorum..."

"Ne hayal ediyorsunuz?"

"Ne hayal ediyoruz?" diye tekrarladı İsviçreli, sanki felsefi bir sorunmuş gibi.

On beş dakika boyunca Servaz, Propp'un Hirtmann'ı soru bombardımanına tutuşunu dinledi. Hirtmann, ağırkanlılıkla ve gülümseyerek, doğal bir şekilde cevap veriyordu. Sonunda Propp ona teşekkür etti ve Hirtmann, sorun yok der gibi başını önüne eğdi. Sonra sıra Confiant'ındı. Onun sorularını önceden hazırladığı belliydi. *Küçük yargıç ödevini yapmış,* diye düşündü Servaz. Kendisi daha kendiliğinden yöntemlerden yanaydı. Konuşmaya pek kulak verdiği söylenemezdi.

"Dışarıda olup bitenler hakkında bir şeyler duydunuz mu?"

"Gazeteleri okuyorum."

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Nasıl yani?"

"Bunu nasıl biri yapabilir sizce?"

"Yani... benim gibi biri olabilir mi diye soruyorsunuz?"

"Siz böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır, *siz* böyle düşünüyorsunuz."

"Ya siz, siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Belki buradan biri..."

"Bunu söylemenize neden olan nedir?"

"Burada bunu yapabilecek bir yığın insan var, öyle değil mi?"

"Sizin gibi insanlar mı?"

"Benim gibi insanlar."

"Birinin bu cinayeti işlemek için buradan çıkmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Ya siz, siz ne düşünüyorsunuz?"

"Éric Lombard'ı tanıyor musunuz?"

"Öldürülen atın sahibi."

"Ya Grimm, eczacı?"

"Anlıyorum."

"Neyi anlıyorsunuz?"

"Orada benimle alakalı bir şey buldunuz."

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Ne buldunuz? Altında Julian Alois Hirtmann'ın imzası bulunan 'Ben öldürdüm!' yazan bir mesaj mı?"

"Sizce neden biri suçu sizin üstünüze atmak istesin ki?"

"Çok bariz değil mi?"

"Açıklayın lütfen."

"Bu kurumda kalan herhangi biri ideal bir suçludur."

"Öyle mi?"

"Neden o kelimeyi telaffuz etmiyorsunuz?"

"Hangi kelimeyi?"

"Kafanızdakini."

"Hangi kelime?"

"Deli."

Confiant sessiz kaldı.

"Kaçık."

Confiant sessiz kalmaya devam etti.

"Kafadan çatlak. Zırdeli. Üşütük. Keçileri kaçırmış. Kafayı yemiş. Dingil..."

"*Tamam, sanırım yeter,*" diye araya girdi Doktor Xavier. *"Başka sorunuz yoksa hastamı rahat bırakmak sanırım iyi olacak."*

"Bir dakika, müsaade ederseniz..."

Döndüler. Hirtmman sesini yükseltmemişti ama ses tonu değişmişti.

"Benim de size söyleyecek bir şeyim var."

Birbirlerine baktılar, sonra soran gözlerle onu süzdüler. Gülümsemiyordu. Yüzünden ciddiyet okunuyordu.

"Beni her açıdan incelemek için buradasınız. Dışarıda olup bitenle bir ilişkim var mı diye düşünüyorsunuz ki bunun saçma olduğu açık. Siz kendinizi saf, dürüst, bütün günahlarınızdan arınmış hissediyorsunuz, çünkü karşınızda bir canavar var. Bu da saçma."

Servaz ile Ziegler merakla birbirlerine baktılar. Başkomiser, Xavier'nin de şaşırdığını gördü. Confiant ve Propp seslerini çıkarmadan konuşmanın devamını bekliyorlardı.

"Benim suçlarımın, sizin kötülüklerinizi daha az ayıplanacak kıldığını mı sanıyorsunuz? Kendi alçaklıklarınız ve ahlaksızlıklarınız daha mı az çirkin? Bir yanda katiller, tecavüzcüler, caniler, diğer yanda da siz varsınız, öyle mi? Şunu anlamanız gerek: Kötülüğün bulaşmasını engelleyen bir duvar yok, iki tür insanlık yok. Karınıza ve çocuklarınıza yalan söylediğinizde, daha özgür hareket edebilmek için yaşlı annenizi bakım evine terk ettiğinizde, başkalarının sırtından zengin olduğunuzda, kazancınızın bir kısmını yoksullara vermeye surat ekşittiğinizde, bencillik ya da ilgisizlikle karşınızdakilere acı verdiğinizde, siz de bana yaklaşıyorsunuz. Aslında bana ve burada kalan diğer insanlara sandığınızdan daha yakınsınız. Bu bir kademe sorunu, mizaç sorunu değil. Doğamız ortak bizim: Bütün insanlığın doğası bu."

Eğildi ve yastığının altından kalın bir kitap çıkardı. Bir kutsal kitap...

"Din adamı bana bunu verdi. Benim bununla kurtulabileceğimi hayal ediyor." Dişlerini gıcırdatarak hafifçe güldü. "Saçma! Çünkü benim kötülüğüm bireysel değil. Bizi tek kurtarabilecek olan şey, nükleer bir soykırım..."

Sesi şimdi güçlü ve ikna ediciydi. Servaz onun sesinin mahkemelerde nasıl etkili olabildiğini kolaylıkla hayal etti. Ciddi yüz ifadesi, karşısındakini vicdan azabına ve itaate davet ediyordu. Aniden onlar günahkâr, Hirtmann ise havari kesilmişti! Ne yapacaklarını bilemez haldeydiler. Xavier bile şaşkındı.

"Başkomiserle yalnız görüşmek isterim," dedi aniden Hirtmann, yumuşak bir sesle.

Xavier, Servaz'a doğru döndü. Servaz omuz silkti. Şaşkın haldeki psikiyatr kaşlarını çattı.

"Başkomiser?" dedi.

Servaz başının bir hareketiyle onayladı.

"Pekâlâ," dedi Xavier, kapıya doğru yönelirken.

Propp da omuz silkti. Hirtmann'ın konuşmak için kendisini seçmemiş olmasından rahatsız olmuştu kuşkusuz. Confiant'ın bakışlarından onaylamadığı açıkça belli oluyordu. Yine de psikiyatrın peşinden gittiler. İsviçreli'ye buz gibi gözlerle bakan Ziegler en son çıkan oldu.

"Güzel kız," dedi İsviçreli, Ziegler kapıyı kapatınca.

Servaz sessiz kaldı. Etrafına sinirli bir halde baktı.

"Size içecek bir şey, çay ya da kahve ikram edemeyeceğim. Burada hiçbir şeyim yok. Ama yüreğim ortada."

Servaz, rol yapmayı bırakıp sadede gelmesini söylemek istiyordu ama kendini tuttu.

"En çok hangi senfoniyi seviyorsunuz?"

"Tercihim yok," cevabını verdi soğukça Servaz.

"Herkesin bir tane vardır."

"4, 5 ve 6 diyebilirim."

"Hangi versiyonları?"

"Bernstein elbet. Sonra, Inbal da çok iyidir. Haitink *Dördüncü*'de, Wien *Altıncı*'da... Dinleyin..."

"Hımm... İyi tercihler... Ama burada pek önemi yok," diye ekledi Hirtmann ucuz aletini göstererek.

Servaz aletten gelen sesin vasatlığını inkâr edemezdi. Hirtmann baştan beri konuşmaları kontrol ediyordu. Bunu fark etti. Soru yağmuruna tutulurken bile...

"Size bunu söylediğim için üzgünüm," diye saldırıya geçti Servaz, "ama biraz önceki o küçük ahlakçı nutkunuz beni ikna etmedi, Hirtmann. Sizinle ortak hiçbir yanım olmadığı gayet açık."

"Böyle düşünmekte özgürsünüz. Fakat söylediğiniz doğru değil: En azından Mahler ortak yanımız."

"Benimle ne konuşmak istediniz?"

"Chaperon'la konuştunuz mu?" diye sordu Hirtmann. Ses tonunu yine değiştirmiş ve gözlerini Servaz'a dikmişti. En ufak tepkisini bile kaçırmıyordu.

Servaz ürperdi. Omuriliği boyunca bir karıncalanma hissetti. *Saint-Martin Belediye Başkanı'nın adını biliyor...*

"Evet," cevabını verdi ihtiyatla.

"Chaperon onun dostuydu... şu Grimm'in. Biliyor muydunuz?"

Servaz şaşkınlıkla gözlerini Hirtmann'a dikti. Nereden biliyordu? Bilgilere nereden ulaşıyordu?

"Evet," karşılığını verdi Servaz. "Evet. Bana söyledi. Ya siz, nasıl?.."

"Sayın Belediye Başkanı'na söyleyin, size intihar edenlerden söz etsin."

"Kimlerden?"

"*İntihar edenlerden,* başkomiser. Ona intihar edenleri sorun!"

16

"İntihar edenler mi? Nedir bu?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama belli ki Chaperon biliyor."

Ziegler soran bakışlarını ona yöneltti.

"Hirtmann mı bunu size söyledi?"

"Evet."

"Ve ona inanıyorsunuz?"

"Bir incelemek gerek."

"Bu adam çatlak."

"Mümkün."

"Başka bir şey demedi mi size?"

"Hayır."

"Peki, neden siz?"

Servaz gülümsedi.

"Mahler yüzünden sanırım."

"Ne?"

"Müzik... *Gustav Mahler*: Ortak yanımız bu."

Ziegler gözlerini bir an yoldan ayırıp belki de bütün delilerin Enstitü'ye kapatılmamış olduğunu ima eden bir bakış fırlattı. Ama Servaz'ın zihni çoktan başka yerlerdeydi. Yeni ve ürkütücü bir şeyle yüzleşme hissi hiç olmadığı kadar güçlüydü.

"Yapmaya çalıştığı şey çok akıllıca," dedi Propp, biraz yol aldıktan sonra. Saint-Martin'e doğru gidiyorlardı.

Etrafları köknar ağaçlarıyla çevriliydi. Servaz, düşüncelerine dalmış bir halde arabanın camından bakıyordu.

"Nasıl yaptı bilmiyorum ama grupta bir sınır çizgisi olduğunu hemen hissetti. Grup öğelerinden birinin sempatisini kazanarak bizi bölmeye çalışıyor."

Servaz aniden arkaya döndü. Bakışlarını psikoloğa dikti.

"'Öğelerinden birinin sempatisi'", diye tekrarladı. "Hoş bir ifade... Sözü nereye getirmek istiyorsunuz, Propp? Onun kim olduğunu unuttuğumu mu sanıyorsunuz?"

"Bunu demek istemedim, başkomiser," diye düzeltti psikolog, rahatsız olmuştu.

"Haklısınız, doktor," diye destekledi Confiant. "Birlik olmalı, tutarlı ve güvenilir bir soruşturma stratejisi uygulamalıyız."

Kelimeler Ziegler ve Servaz'ın suratında bir kamçı gibi şakladı. Servaz yeniden öfkelendiğini hissetti.

"Birlik mi diyorsunuz? Siz bizim çalışmamızı üçüncü bir kişinin önünde iki kez karalamaya çalıştınız! *Birlik* dediğiniz bu mu sizin? Genellikle polisin işini yapmasına izin verdiğinizi sanıyordum!"

Confiant polisin bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi.

"Soruşturmacılarımın açıkça yanlış yolda olduklarını gördüğümde, değil," karşılığını verdi sert bir tonda.

"Bu durumda Cathy d'Humières'le konuşun. 'Tutarlı ve güvenilir bir strateji.' Sizce bu strateji nedir sayın yargıç?"

"Enstitü'ye götüren yol olmadığı kesin."

"Buraya gelmeden bundan emin olamazdık," diye itiraz etti Irène Ziegler, Servaz'ı şaşırtan bir sükûnetle.

"Ne olursa olsun," diye ısrar etti Servaz, "Hirtmann'ın DNA'sı o Enstitü'den çıktı ve yukarıda bulundu. Bu bir hipotez değil, bir olgu. Bunun nasıl olduğunu bilirsek, suçluyu yakalamaya o kadar yakın oluruz."

"Size katılıyorum," dedi Confiant, "bu kurumdan biri o atın öldürülmesi olayına karıştı. Ama siz kendiniz dediniz. Bunun Hirtmann olması imkânsız. Diğer yandan, daha ketum davranabilirdik. Eğer bütün bunlar öğrenilirse, Enstitü'nün varlığı bile tehlikeye girebilir."

"Belki," dedi Servaz soğuk bir ifadeyle. "Ama bu benim sorunum değil. Bütün sistemin planlarını incelemediğimiz sürece hiçbir fikri göz ardı edemeyiz. Herhangi bir hapishane müdürüne sorun isterseniz. Kırılamaz sistem yoktur. Bazı kişiler açıkları bulacak kadar yetenekli çıkar. Personel içinden suç ortakları olabileceği teorisi de var."

Confiant şaşkınlık içindeydi.

"Hirtmann'ın oradan çıktığına inanmakta ısrar mı ediyorsunuz?"

"Hayır," diye itiraf etti Servaz istemeye istemeye, "bu bana iyice imkânsız geliyor. Ama bu olasılığı kesin olarak göz ardı etmek için de henüz çok erken. Her koşulda aynı ölçüde önemli bir başka soruya da cevap vermemiz gerek: Hirtmann'ın tükürüğünü kim ele geçirip DNA'sını teleferiğe yerleştirmiş olabilir? Özellikle de *hangi amaçla*? Çünkü iki cinayetin bağlı olduğuna hiç kuşku yok."

"Bekçilerin eczacının katili olma olasılığı çok düşük," dedi Espérandieu, toplantı salonunda. Dizüstü bilgisayarı önünde açık duruyordu. "Delmas'ya göre bu işi yapan kimse, zeki, kurnaz ve sadist biri. Anatomi bilgisi de var."

Adli tabibin ilmeğin pozisyonundan çıkardığı sonuçları ekranındaki notlardan okuyarak tekrarladı.

"Bu bizim ilk izlenimimizi doğruluyor," dedi Ziegler, onlara bakarak. "Grimm'in ölmesi uzun zaman almış. Ve acı çekmiş."

"Delmas'ya göre parmağı ölmeden önce kesilmiş."

Salona ağır bir sessizlik çöktü.

"Her koşulda, asılma, çıplaklık, cübbe ve kesik parmak birbirine bağlı," diye araya girdi Propp. "Biri olmadan diğeri olmaz. Bu mizansenin bir anlamı var. Ne olduğunu bulmak bizim işimiz. Uzun uzadıya üzerinde düşünülmüş bir plan olduğu da belli. Malzemeyi bir araya getirmek, yeri ve zamanı seçmek gerekmiştir. Bu olayda hiçbir şey tesadüfe bırakılmamış. Atın katledilmesinde de öyle."

"Kurbanın bağlandığı halatların izini sürmekle kim uğraşıyor?" diye sordu Servaz.

"Ben," cevabını verdi Ziegler, elindeki kalemi kaldırarak. "Laboratuvar, markayı ve modeli saptadı. Üreticiyi aramam gerekiyor."

"Pekâlâ. Ya yağmurluk?"

"Adamlarımız onunla ilgileniyorlar. Kurbanın evine de ayrıntılı bir şekilde bakmak gerek," dedi Ziegler.

Servaz, Grimm'in dul eşini hatırladı. Ona bakışını ve bileğindeki yara izlerini. Midesinde bir kasılma hissetti.

"Ben ilgilenirim," dedi. "Bekçilerle kim ilgileniyor?"

"Adamlarımız," cevabını verdi yine Ziegler.

"Okey."

Espérandieu'ye doğru döndü.

"Senin Toulouse'a dönmeni ve Lombard hakkında detaylı bilgi toplamanı istiyorum. Çok acil. Eczacı ile arasındaki bağı ne pahasına olursa olsun bulmalıyız. Gerekirse Samira'dan da yardım iste. Bekçiler hakkında resmî bir polis araştırması başlatın."

Servaz, polis ile jandarmanın artık tamamen ayrı veri tabanları kullanıyor olmasına imada bulunuyordu. Bu farklılık elbette herkesin işini güçleştiriyordu. Fakat Fransa'nın idari yapısı Servaz'ın sadelik zevkine hiç uygun değildi. Espérandieu ayağa kalktı, saatine baktı ve bilgisayarını kapattı.

"Hepsi acil. Her zamanki gibi. Bana daha fazla ihtiyacınız yoksa ben kaçıyorum."

Servaz duvardaki saate bir göz attı.

"Pekâlâ. Herkesin işi var. Ben de ufak bir ziyarette bulunacağım. Chaperon'a birkaç soru sormanın vakti gelmiş olabilir."

Diane sıcacık kışlık parkasını üzerine geçirerek balıkçı yaka bir kazak, kayakçı pantolonu ve kürklü botlarıyla Enstitü'den ayrıldı. Çorabının üstüne ikinci bir çift daha giymiş ve dudaklarını korumak için de krem sürmüştü. Karla kaplı patika, binaların doğu tarafında başlıyor ve ağaçların arasına gömülerek vadiye doğru iyi kötü ilerliyordu.

Botları yumuşak kar tabakasına hemen gömüldü, ama tempolu bir şekilde sakince ilerliyordu. Ağzından çıkan nefesi önünde buharlaşıyordu. Hava almaya ihtiyacı vardı. Havalandırma deliğinden tanık olduğu konuşmadan beri Enstitü'nün atmosferi dayanılmaz bir hale gelmişti. Lanet olsun! Burada bir yıl nasıl kalacaktı?

Yürümek, aklını toparlamasını sağlamıştı hep. Buz gibi hava nöronlarını kamçıladı. Düşündükçe, Enstitü'deki hiçbir şeyin öngördüğü gibi gerçekleşmediğini görüyordu.

Üstelik kurumla bağlantılı olduğu belli olan bu dışarıdaki olaylar dizisi de vardı...

Tüm bunlar Diane'ı şaşırtmıştı. Gece olup biteni kendisinden başka duyan var mıydı? Muhtemelen bunun diğer olaylarla bir ilişkisi yoktu ama ya varsa? O halde bundan Xavier'ye söz etmeli miydi? Başının üzerinde bir karga aniden gakladı, sonra kanat çırparak uzaklaşınca yüreği ağzına geldi. Ardından yine sessizlik çöktü. Konuşabileceği kimse olmamasına bir kez daha üzüldü. Ama burada yalnızdı ve doğru kararları almak ona, yalnızca ona düşüyordu.

Patika çok uzağa gitmiyordu, yine de bu dağların yalnızlığı onu boğuyordu. Ağaçların tepesinden düşen ışıkta ve sessizlikte iç karartıcı bir şey vardı. Vadiyi kuşatan yüksek kayalık duvarlar asla tamamen gözden kaybolmuyordu; tıpkı hapishane duvarlarının mahkûmların gözünden asla yok olmaması gibi. Doğup büyüdüğü İsviçre'sinin, Leman Gölü civarındaki yaşam dolu ve havadar manzaralar ile buraların alakası yoktu. Yol, daha belirgin bir eğimle inmeye başlamıştı. Adımlarını bastığı yere dikkat etmesi gerekiyordu. Ağaçlar sıklaşmıştı. Sonunda yeşillikler arasına gömüldü ve kendini bir ormanın sınırında buldu. Ortasında birçok binanın yükseldiği geniş bir açıklık görülüyordu. Orayı hemen tanıdı: Enstitü'ye gelirken önünden geçmiş olduğu, vadinin biraz aşağısındaki tatil köyü. Üç bina, ilk gördüğü anki gibi viran ve tekinsizdi. İçlerinden biri, ormana yakın olanı, neredeyse ormanın istilası altında kalmıştı. Diğer ikisi yıkık dökük, camları kırık, betonu yosundan yeşermiş ve kötü hava koşullarından kararmıştı, sundurmalar boştu. Rüzgâr açıklıklardan hücum ediyor ve kasvetli bir *inilti* halinde kâh pes kâh tiz perdeden uğulduyordu. Kurumuş

ve ıslanıp yumuşamış ölü yapraklar beton duvarların dibine yığılmış, kısmen kar altında kalmıştı. Bir bitki çürümesi kokusu yayıyorlardı.

Bir açıklıktan yavaşça ilerledi. Giriş katındaki koridorlar ve salonlar, yoksul mahalle duvarlarında yeşeren aynı cüzzamla kaplıydı: "Polisi sikmeyi", "aynasızları öldürmeyi" vadeden ve zaten kimsenin tartışma konusu etmeyi düşünmeyeceği bu bölgeyi talep eden duvar yazıları. İlkel ve müstehcen çizimler... Her taraf bunlarla doluydu. Diane, yeni yetişen sanatçılardan Saint-Martin'in de nasibini almış olduğu sonucunu çıkardı.

Salonların çınlayan boşluğunda adımları yankılanıyordu. Dondurucu hava akımları tenini okşuyor, tir tir titretiyordu. Hayal gücü, hemen hemen her yerde koşturan ve bağırıp çağıran çocuk gruplarını ve çoban köpeği gibi onların etrafında dolanan yöneticileri gözünde canlandırabilecek kadar genişti. Yine de, sebebini bilmeden, buraların tatil sevincinden ziyade zorlamayı ve hüznü çağrıştırdığı hissinden kurtulamıyordu. Cenevre'deki özel bir adli psikoloji muayenehanesinde çalıştığı sırada on bir yaşında bir oğlan çocuğun güvenilirlik bilirkişiliğini yaptığını hatırladı: Bu çocuk bir tatil köyü animatörünün tecavüzüne uğramıştı. Diane dünyanın bir Johanna Spyri romanına benzemediğini bilebilecek konumdaydı. Belki de tanımadığı bir yerde tek başına bulunduğu için böyleydi, belki son olaylar sebebiyle. Fakat sayısız tecavüz ve cinayeti; her tarafta, her zaman ve her yerde, her Allah'ın günü işlenen maddi-manevi şiddet ve kötü muamele olaylarını düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Güneşe gözlerini dikip bakmak kadar neredeyse dayanılmaz bir fikirdi bu. Aklına Baudelaire'in dizeleri geldi:

Çakallar, panterler, av köpekleri arasında,
maymunlar, akrepler, akbabalar, yılanlar arasında,
ciyak ciyak bağıran, uluyan, homurdanan, tırmanan canavarlar arasında,
iğrenç ahlaksızlıklarımızın koleksiyonunda.

Aniden donup kaldı. Dışarıda bir motor gürültüsü... Bir araba yavaşladı ve tatil köyünün önünde durdu. Lastikler gıcırdadı. Salonda kımıldamadan durarak kulak kabarttı. Bir arabanın kapısının kapandığını açık seçik işitti. *Biri geliyordu...* Yeni yetişen sanatçılar kendi Sistina şapellerini tamamlamaya gelmiş olabilirlerdi. Bu durumda böyle bir yerde onlarla yalnız olmanın iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Geri döndü ve gürültü çıkarmadan binanın arkasına doğru yöneldi. O sırada yanlış yere saptığını ve girdiği koridorun çıkmaz olduğunu fark etti... *Hay lanet!* Kalp atışları yavaşça yükseliyordu. Tam geri dönüyordu ki ziyaretçinin adımlarını işitti. Rüzgârın savurduğu yapraklar kadar belli belirsiz bir şekilde girişte yürüyordu. Sıçradı. Oradaydı! Saklanmak için hiçbir nedeni yoktu ama bu durum onu ortaya çıkmaya ikna etmeye yeterli değildi. Üstelik gelen kişi de ihtiyatla ilerliyordu. Hatta o da durmuştu. En ufak bir gürültü çıkarmıyordu. Diane soğuk betona yaslandı. Endişeden saç köklerinde küçük ter damlaları birikmişti. Böyle bir yerde dolanmayı kim arzulayabilirdi? Gelen kişinin bunca ihtiyatlı davranışı karşısında aklına içgüdüsel olarak olmayacak bir fikir geldi. Şu an karşısına çıkıp "Selam!" dese ne olurdu?

Gelen kişi kendi etrafında döndü, sonra aniden karar vererek ona doğru yürüdü. Diane paniğe kapılmıştı. Ama yine de uzun sürmedi. Gelen kişi tekrar durmuştu. Diane bu kez onun geri döndüğünü ve ters yönde ilerlediğini işitti. Bu durumdan istifade edip gizlendiği köşeden öteye bir göz atmaya karar verdi. Gördüğü şey onu rahatlatmadı: Kapüşonlu uzun bir siyah yağmurluk ziyaretçinin sırtında yarasa kanatları gibi çarpıyordu. Bir yağmurluk. Su geçirmez ve katı dokusu attığı her adımda gıcırdıyordu.

Üzerinde çok geniş duran bu yağmurlukla arkadan bakıldığında, Diane onun bir erkek mi yoksa bir kadın mı olduğunu söyleyemezdi... Yine de siluetin hareket tarzında gizli, sinsi bir şey vardı. Ensesine soğuk bir parmak dokunmuş gibi oldu.

Şahsın uzaklaşmasından yararlanarak gizlendiği yerden çıktı. Ama botunun ucu metal bir nesneye çarpınca zeminden şiddetli bir

sürtünme sesi yükseldi. Diane kalbi çarparak yeniden karanlığa daldı. Saklandığı kişi tekrardan durmuştu.

"BİRİ Mİ VAR?"

Bir erkek... İnce, tiz bir ses. Ama bir erkek...

Diane, çılgınca çarpan kalbinin şahdamarına yolladığı kanla boynunun şişip gevşediğini hissediyordu. Aradan bir dakika geçti.

"BİRİ Mİ VAR???"

Seste tuhaf bir şey vardı. Tehditkâr bir nüans. Ama aynı zamanda da sızlanan, kırılgan, aşırı hassas bir tını. Neden bilmeden, Diane'ın aklına korkan ama aynı zamanda sırtını kabartan bir kedi geldi.

Tanıdığı bir ses olmadığı kesindi.

Sessizlik ona bitmeyecek gibi geldi. Adam kımıldamıyordu. Diane da. Hemen yakınında bir su birikintisine damla damla su damlıyordu. Dışarıdaki yaprakların sağır edici hışırtısını çevreleyen bu sessizlik fanusu içinde en ufak ses altüst edici bir şekilde yankılanıyordu. Yoldan bir araba geçti. Gürültüsü zar zor işitiliyordu. Aniden adamın keskin, boğuk ve uzun inlemesiyle irkildi. Adamın sesi bir tenis topu gibi duvarlarda yankılanıyordu.

"Pislikler, pislikler, pislikleeeeerr!" diye hıçkıra hıçkıra ağladığını işitti. "Kokuşmuşlar! Çürümüşler! Geberin! Cehennemde yanacaksınız! Aaaaaaahhhhhh!"

Diane soluk almaya ancak cesaret edebiliyordu. Tüyleri diken diken olmuştu. Adam hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yere diz çöktüğünde yağmurluğunun hışırtısını işitti. Adam uzun uzun ağlayıp inledi. Diane yeniden başını çıkarıp bir göz attı ama adamın kapüşonun altındaki yüzünü görmesine imkân yoktu. Sonra, adam aniden doğruldu ve koşarak gitti. Hemen ardından Diane arabanın kapı sesini, motorun çalıştığını işitti ve araç yolda uzaklaştı. Gizlendiği yerden çıkan Diane normal tempoda nefes almaya çalıştı. Ne görüp ne duyduğunu bilmiyordu. Bu adam buraya sık geliyor muydu? Buralarda böyle davranmasını açıklayan ne olmuştu? Daha ziyade Enstitü'de görmeyi umduğu bir davranıştı bu...

Ama Diane'ın çok korkmuş olduğu kesindi. Dönmeye ve personelin kullanımına ayrılmış küçük mutfakta sıcak bir şeyler hazırlamaya karar verdi. Sinirleri ancak böyle yatışabilirdi. Binalardan çıktığında rüzgâr iyice serinlemişti. Şiddetle titremeye başladı. Yalnızca soğuk yüzünden titremediğini biliyordu.

Servaz dosdoğru belediye binasına gitti. Nehir boyunca uzanan dikdörtgen şeklinde büyük bir meydan. Müzikli alanların, kafelerin olduğu bir yer. Meydanın tam ortasındaki bir balkondan ölgün ölgün sarkan Fransa'nın ve Avrupa devletlerinin bayrakları. Servaz arabasını meydan ile nehrin arasındaki küçük bir park yerine çekti. Nehir, beton bir duvarın altında geniş, çalkantılı ve berrak bir şekilde akıyordu.

Çiçek tarhlarının etrafından dolanıp kafelerin önüne park etmiş arabaların arasından süzülerek belediyeye girdi. Birinci kattakilere sorduğunda, başkanın orada olmadığını, kesinlikle yönettiği maden suyu şişeleme fabrikasında olabileceğini öğrendi. Sekreter cep numarasını vermekte biraz güçlük çıkardıysa da, sonunda Servaz numarayı çevirdiğinde karşısına telesekreter çıktı. Servaz acıkmış olduğunu hatırladı, saatine bir kez daha baktı. 15.29. Enstitü'de beş saatten fazla zaman geçirmişlerdi.

Belediye binasından çıkarak meydanın karşısında, ilk önüne çıkan kafeye oturdu. Yolun öte tarafında gençler, çantaları sırtlarında liseden dönüyorlardı. Egzozlarından sağır edici sesler çıkan motorlarla geçenler de vardı.

Bir garson geldi. Servaz başını kaldırıp baktı. Uzun boylu, esmer, hafif sakallı ve koyu renk gözleriyle kadınların hoşuna gitmesi gereken otuzlarında bir tip. Servaz bir sıkma portakal suyu ve bir omlet söyledi.

"Uzun süredir burada mısınız?" diye sordu sonra.

Garson kuşkuyla baktı. Eğlenceli ama kuşkulu bir ifade. Servaz aniden sanki askıntı oluyormuş gibi sorduğunu anladı. Garsonun başına bu daha önce de gelmiş olmalıydı.

"Yirmi kilometre ötede doğdum," cevabını verdi.

"İntihar edenler ifadesi size bir şey ifade ediyor mu?"

Bu kez kuşku eğlenceye baskın çıkmıştı.

"Kimsiniz siz? Gazeteci mi?"

Servaz rozetini gösterdi.

"Cinayet masası. Eczacı Grimm'in öldürülmesini soruşturuyorum. Ondan söz edildiğini duydunuz mu?"

Garson başını ihtiyatla salladı.

"Eee? İntihar edenler, size bir şey ifade ediyor mu?"

"Buradaki herkese olduğu kadar."

Bu kelimeler üzerine Servaz, oturduğu koltuktan kendini doğrultan ani bir iğne batmış gibi hissetti.

"Yani?"

"Eski bir hikâye, pek bir şey bilmiyorum."

"Bildiğiniz kadarını anlatın."

Rahatsızlık garsonun yüz hatlarından iyice okunuyordu. İki ayağı üzerinde sallanarak gözleriyle kafeyi taradı.

"Uzun zaman önce oldu..."

"Ne zaman?"

"On beş yıl kadar önce."

"'Oldu...' Ne oldu?"

Garson şaşkın bir bakış attı Servaz'a.

"İşte, şey... intihar dalgası."

Servaz anlamadan ona baktı.

"Ne intihar dalgası?" dedi sinirlenerek. "Açıklasanıza, Tanrı aşkına!"

"Birçok intihar... Ergenler... On dört on sekiz yaş arasındaki oğlan ve kızlar sanıyorum."

"Burada, Saint-Martin'de mi?"

"Evet. Ve vadinin köylerinde."

"Birçok intihar mı? Kaç tane?"

"Tam bilmiyorum ben. O dönemde on bir yaşındaydım! Belki de beş. Ya da altı. Ya da yedi. Ondan küçüktüm ama."

"Hepsi aynı zamanda mı öldürdü kendini?" diye sordu Servaz. Şaşırmıştı.

"Hayır. Ama yakın. Yine de birkaç ay sürdü."

"Birkaç ay, ne demek? İki mi? Üç? On iki?"

"On iki denebilir. Evet. Belki bir yıl. Bilmiyorum..."

Pazar günlerinin play-boy'u pek hızlı biri değil, diye düşündü Servaz. Ya da kötü niyetli davranıyor.

"Bunu neden yaptıkları biliniyor mu?"

"Sanırım, hayır."

"Mesaj bırakmamışlar mı?"

Garson omuz silkti.

"Dinleyin, ben küçük bir çocuktum. Size bundan söz edecek daha yaşlı insanlar kuşkusuz bulabilirsiniz. Benim tüm bildiğim bu. Üzgünüm."

Servaz onun masaların arasında uzaklaşıp içeride kayboluşuna baktı. Durdurmaya çalışmadı. Bir camın arkasından, patron olması gereken bir adamla konuştuğunu gördü. Adam Servaz'a doğru karanlık bir bakış fırlattı, sonra omuz silkip kasanın arkasına geçti.

Servaz gidip o adamı sorguya çekebilirdi, fakat güvenilir bilgi edineceği yerin burası olmadığına ikna olmuştu. On beş yıl önce, ergenler arasında bir intihar dalgası!.. Derin derin düşünmeye koyuldu. İnanılır gibi değildi! Vadideki birçok gencin hayatına son vermesine ne sebep olmuş olabilirdi? On beş yıl sonra da bir cinayet ve ölü bir at... Bu iki olay dizisi arasında bir bağ var mıydı? Servaz, gözlerini kısarak, vadinin bitimindeki zirvelere baktı.

Espérandieu, Embouchure Bulvarı 26 numaranın koridorunda belirdiğinde bürolardan birinden gür bir erkek sesi yükseldi.

"İşte nihayet patronun sevgilisi geldi!"

Espérandieu hakareti duymamış gibi yapmayı tercih etti. Pujol, çok ve boş konuşan sersemin tekiydi. Çoğu zaman birlikte görülen bir durum. Kır saçlı iriyarı bir tip. Orta Çağ'a özgü bir toplum bakışına ve yalnızca alter-ego'su olan Ange Simeoni'yi güldüren bir şaka repertuvarına sahip biri. İki yapışık "aptallık tenorları." Aznavour'un şarkısındaki gibi. Martin onların ağzının payını verdiğinden dolayı onun yanında böyle bir çıkışta asla bulunamazdı. Ama Martin orada değildi.

Espérandieu bürolar boyunca ilerleyip koridorun sonundaki, patronun ofisinin yanındaki kendi odasına girdi. Ardından kapıyı kapattı. Samira masasına bir mesaj bırakmıştı: "*Belirttiğin gibi bekçileri FPR'ye girdim.*" FPR aranan kişiler dosyasıydı. Notu buruşturup çöp kutusuna attı. iPhone'una TV on the Radio'nun *Family Tree*'sini koydu, sonra mesajlarını açtı. Martin, Éric Lombard hakkında detaylı bilgi toplamasını istemişti. Espérandieu bu bilgiyi bulmak için kime başvuracağını biliyordu. Espérandieu'nün –Samira hariç– meslektaşlarının çoğu ve Martin karşısında bir avantajı vardı: *Moderndi.* Mültimedya, siber kültür, sosyal ağlar ve forumlar kuşağındandı o. Oralarda da genellikle ilginç karşılaşmalar oluyordu; yeter ki ne istediğini bil. Ama Martin'in ya da herhangi bir başkasının bu bilgileri nasıl bulduğunu bilmesine özellikle önem verdiği yoktu.

"Üzgünüm, bugün onu görmedik."

Şişeleme fabrikasının müdür yardımcısı Servaz'a sabırsız bir havada baktı.

"Nerede bulabilirim, biliyor musunuz?"

Şişman adam omuz silkti.

"Hayır. Ona ulaşmaya çalıştım ama cebini açmadı. Normalde çalışmaya gelirdi. Evine baktınız mı? Belki hastadır."

Servaz teşekkür edip küçük fabrikadan çıktı. Üzeri kıvrımlı dikenli tellerle çevrili yüksek demir parmaklıklar fabrikanın etrafını çevreliyordu. Cipinin kapısını açarken düşündü. Chaperon'un evini

aramıştı ama boşuna. Kimse cevap vermiyordu. Servaz midesinde büyüyen bir kaygının oluştuğunu hissetti.

Arabasına binip direksiyona geçti.

Chaperon'un ürkmüş bakışlarını bir kez daha hatırladı. Hirtmann tam olarak ne demişti? *Belediye Başkanı'na söyleyin size intihar edenlerden bahsetsin.* Onların bilmediği ne biliyordu Hirtmann? Nasıl biliyordu peki?

Sonra aklına başka bir şey geldi. Servaz cep telefonunu eline aldı ve not defterine yazdığı bir numarayı çevirdi. Bir kadın sesi cevap verdi.

"Cinayet masasından Servaz," dedi. "Kocanızın odası, bir ofisi, belgelerini yerleştirdiği bir yer var mıydı?"

Kısa bir sessizlik oldu, sonra telefonun yakınında ağızdan salınan sigara dumanının sesi geldi.

"Evet."

"Gelip bir göz atmama izin verir misiniz?"

"Gerçekten tercih şansım var mı?"

Soru içinden fışkırıyor gibiydi ama bu kez gerçek bir sertlik yoktu.

"Reddedebilirsiniz. Ama reddederseniz, bu kez bir arama emri çıkarmak zorunda kalırım, talebim kabul edilir ve sizin kötü niyetiniz de bu soruşturmayla görevli yargıcın dikkatini kaçınılmaz olarak çeker."

"Ne zaman geleceksiniz?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Hemen, eğer sizi rahatsız etmeyeceksem."

Kardan adam hâlâ orada duruyordu ama çocuklar ortada yoktu. Tıpkı kedinin cesedi gibi. Akşam olmaya başlıyordu. Gökyüzü karanlık ve tehditkâr bulutlarla kaplanmıştı. Dağların üzerinde yalnızca turuncu-pembe bir şerit kalmıştı.

Önceki sefer olduğu gibi, Grimm'in dul eşi onu maviye boyalı ahşap evin kapısında, elinde sigarasıyla bekliyordu. Tam bir ilgisizlikle bakıyordu. Servaz'ın içeri girmesi için kenara çekildi.

"Koridorun sonunda. Sağdaki kapı. Hiçbir şeye dokunmadım."

Servaz mobilyalarla, tablolarla, iskemlelerle, biblolarla ve geçerken ona bakan içi saman doldurulmuş hayvanlarla tıka basa dolu bir koridor boyunca ilerledi. Bir kitaplığı geçtikten sonra sağdaki ilk kapıyı açtı. Pencere kanatları kapalıydı, oda alacakaranlığa gömülmüştü. Odada kapalı kalmış yerlere özgü bir koku vardı. Servaz pencereyi açtı. Dokuz metrekarelik küçük bir çalışma odası evin arka tarafındaki ormana bakıyordu. Odaya tarif edilemez bir düzensizlik hâkimdi. Servaz, odanın ortasına kadar gidebilmek için güçlükle yol açtı kendine. Grimm'in evdeyken zamanının büyük bölümünü çalışma odasında geçiriyor olduğunu anladı. Üzeri klasörlerle, karton dosyalarla, balıkçılık ve avcılık dergileriyle dolu delik deşik bir kanepenin karşısında bir sehpanın üzerine konmuş küçük bir televizyon, portatif bir stereo müzik seti ve bir mikro dalga fırın bile vardı.

Servaz bir süre odanın ortasında ayakta durdu. Dosya, mobilya, klasör ve tozlu nesne kaosuna şaşkın şaşkın baktı.

Bir in, bir yuva.

Bir *köpek kulübesi.*

Servaz ürperdi. Grimm buz gibi eşinin yanında bir köpek gibi yaşıyordu.

Duvarlarda kartpostallar, bir takvim, dağ, göl ve nehirleri gösteren posterler. Dolapların tepesinde yine içi doldurulmuş hayvanlar: bir sincap, birçok gecekuşu, bir yabanördeği ve hatta bir yaban kedisi. Bir köşede bir çift dağcılık ayakkabısı gördü. Mobilyalardan birinin üzerinde birden çok balık oltası makarası. Bir doğa âşığı mıydı Grimm? Ölü hayvanları doldurmaya meraklı biri miydi? Servaz bir an kendini, camsı bakışları alacakaranlığı sabit bir şekilde delen bütün bu hayvanlarla birlikte bu odaya kapanan şişko adamın yerine koymaya çalıştı. Küçük televizyonu karşısında tekrar tekrar ısıttığı yemekleri mideye indirip sonra da kanepesinde uyurken hayal etti onu. Otuz yıl önce evlendiği dişi ejderha tarafından koridorun sonuna püskürtülmüş biri. Çekmeceleri sistematik bir şekilde açmaya başladı. İlkinde tükenmez kalemler, faturalar, ilaç listeleri, hesap pusulaları, kredi kartı makbuzları buldu. Bir sonrakinde bir dürbün,

henüz orijinal ambalajında duran paket paket iskambil desteleri, coğrafya enstitüsünün haritaları vardı.

Sonra parmakları çekmecenin en dibinde bir şeye rastladı: anahtarlar. Onları ışığa çıkardı. Bir demet. Bir kilide uygun büyük bir anahtar ile asma kilitlere ya da sürgülere göre iki küçük anahtar. Servaz anahtarları cebine attı.

Üçüncü çekmecede balık avlamada kullanılacak bir sinek koleksiyonu, iğneler, misina ve bir fotoğraf bulunuyordu.

Servaz fotoğrafı pencereye yaklaştırdı.

Grimm, Chaperon ve iki başka kişi.

Fotoğraf epey eskiydi: Grimm neredeyse incecikti, Chaperon ise on beş yaş daha gençti. Dört adam kamp ateşinin etrafında kayaların üzerine oturmuş, objektife gülümsüyorlardı. Arkalarında, sol tarafta kozalaklı yüksek ağaçlardan ve sonbahar renklerindeki yapraklarını dökmüş ağaçlardan oluşan bir ormanın çevrelediği bir açıklık. Fotoğrafın sağ tarafında hafif eğimli bir çayırlık, bir göl ve dağlar. Gün batımı: Yüksek ağaçlardan göle doğru uzun gölgeler yükseliyordu. Kamp ateşinin dumanı akşam ışığında döne döne yükseliyordu. Servaz sol tarafta iki çadır gördü.

Kırsal bir atmosfer.

Basit mutluluk ve kardeşlik izlenimi. Bir arada olmaktan ve kış gelmeden önce son bir kez dağda, açık havada kamp kurmaktan zevk alan erkekler.

Servaz, Grimm'in kendisini küçümseyen ve aşağılayan eşinin yanındaki bu inziva hayatına nasıl katlanabildiğini aniden anladı. Dostlarıyla birlikte doğaya kaçabildiği bu anlar sayesinde oluyordu. Yanıldığını fark etti. Burası bir hapishane, bir köpek kulübesi değildi. Tersine, dışarıya açılan bir tüneldi. İçi doldurulmuş hayvanlar, posterler, balıkçılık malzemeleri, dergiler... Her şey onu, muhtemelen yaşamının eksenini oluşturan bu mutlak özgürlük anlarına götürüyordu.

Fotoğraftaki dört adam, kesimleri 1990'lı yıllara işaret eden kareli gömlekler, kazak ve pantolonlar giymişti. İçlerinden biri içinde belki sudan başka şey bulunan bir matarayı havaya kaldırıyordu; bir

diğeri, başka yerdeymiş gibi, sanki bu küçük seremoni onu ilgilendirmiyormuş gibi dalgın, hafif bir gülümsemeyle objektife bakıyordu.

Servaz diğer iki kampçıyı inceledi. Biri sakallı ve güleç yüzlü, iri yarı biriydi; öteki kahverengi ince dağınık saçlı, kocaman gözlüklü, oldukça zayıf, uzun boylu biriydi.

Fotoğraftaki göl ile duvardaki posterde görülen gölü karşılaştırdı ama bu iki gölün aynı olup olmadığını saptayamadı.

Fotoğrafa geri döndü.

Oule Gölü, Ekim 1993.

Belirgin harflerle, sıkışık bir şekilde yazılmış bir ibare.

Yanılmamıştı. Fotoğraf on beş yıllıktı. Bu adamlar o dönemde aşağı yukarı onun yaşındaydılar. Kırklarına yakındılar. Hâlâ düşleri kalmış mıydı, yoksa yaşamlarının bilançosunu çoktan çıkarmış mıydılar? Çıkardılarsa, bu bilanço olumlu muydu olumsuz mu?

Fotoğrafta gülümsüyorlardı. Bir sonbahar akşamının yumuşak ışığında gözleri parlıyordu, yüzleri derin gölgelerle oyulmuştu.

Ama gerçek neydi? Herkes ya da hemen hemen herkes bir fotoğrafta gülümser. *Küresel medyatik vasatlığın etkisi altında artık herkes oynuyor*, diye düşündü Servaz. Hatta çoğu sanki bir sahnedeymiş gibi kendi yaşam oyunlarının da oyununu oynuyor. Görünüm ve *kitsch* kural oldu.

Büyülenmiş gibi fotoğrafı derin derin inceledi. *Önemli miydi?* Belli belirsiz, tanıdık, küçük bir işaret fotoğrafın önemli olduğunu söylüyordu.

Tereddüt etti, sonra cebine koydu.

Tam bu hareketi yaparken bir şey unuttuğunu hissetti. Güçlü bir his. Dolaysız. Beyni bir ayrıntıyı bilinçsizce kaydetmişti. Sirenlerin çaldığını hissediyordu.

Fotoğrafı cebinden çıkardı. Detaylı bir biçimde baktı. Gülümseyen dört adam. Akşamın yumuşak ışığı. Göl. Sonbahar. Suyun üzerinde

dans eden yansılar. Dağın göle vuran gölgesi. Hayır, bu değildi. Yine de hissediyordu. Belirgin, Tartışmasız. Farkında olmadan bir şey *görmüştü.*

Aniden anladı.

Eller.

Dört adamın üçünün sağ elleri görünüyordu: *Hepsinin de yüzük parmaklarında kocaman bir şövalye yüzük vardı.*

Fotoğraf emin olamayacak kadar uzaktan çekilmişti fakat Servaz yüzüklerin aynı olduğuna yemin edebilirdi.

Grimm'in kesik parmağında olması gereken yüzük...

Odadan çıktı. Evin içini müzik sesi doldurmuştu. Caz müziği. Servaz eski eşya dolu koridordan geçerek müziğin kaynağına doğru gitti ve aynı şekilde tıklım tıklım dolu bir salona vardı. Dul kadın bir koltuğa oturmuş, kitap okuyordu. Servaz'a son derece düşmanca gözlerle baktı. Servaz elindeki anahtarları salladı.

"Bunlar nereyi açıyor biliyor musunuz?"

Bir an tereddüt etti. Hiçbir şey demese nasıl bir risk alacağını düşünür gibi bir hali vardı.

"Sospel vadisinde bir kulübemiz var," cevabını verdi sonunda. "Buradan on kilometre ötede. Saint-Martin'in güneyinde... İspanya sınırına yakın. Oraya gidiyorduk... Daha doğrusu, kocam ilkbahar başlayınca hafta sonları gidiyordu."

"Kocanız mı? Ya siz?"

"Tekin bir yer değildir. Ben hiç ayak basmam. Kocam oraya yalnız kalmaya, dinlenmeye, düşünmeye, balık avlamaya gidiyordu."

Dinlenmeye, diye düşündü Servaz. Bir eczacı ne zamandan beri dinlenmeye ihtiyaç duyar ki? Yanında çalışanlar yok muydu? Ama sonra kötü niyetli olduğunu düşündü: Eczacılık mesleği hakkında ne biliyordu ki? Kesin olan bir şey vardı: Bu dağ evini ziyaret etmeliydi.

Espérandieu'nün mesajına otuz sekiz dakika sonra cevap geldi. İnce ince çiseleyen yağmur camlara vuruyordu. Toulouse'a akşam çökmüştü ve suların sızdığı camın arka tarafındaki flu ışıklar bir ekran koruyucunun motiflerine benziyordu.

Vincent şu mesajı göndermişti:

Gönderen: vincent.esperandieu@hotmail.com
Kime: kleim162@lematin.fr, 16:33:54
Éric Lombard hakkında bir şey biliyor musun?

Gönderen: kleim162@lematin.fr
Kime: vincent.esperandieu@hotmail.com, 17:12:44
Ne öğrenmek istiyorsun?

Espérandieu gülümsedi ve şu mesajı yazdı:

Gömme dolaplarda cesetler, hasıraltı edilen skandallar, Fransa'da ya da yurtdışında Lombard Grubu'na karşı davalar var mı? Onun hakkında dedikodular var mı? Kötü niyetli herhangi bir dedikodu.

Gönderen: vincent.esperandieu@hotmail.com
Kime: kleim162@lematin.fr, 17:25:06
Bundan bol ne var! Msn'e bağlanabilir misin?

Vadi dağın gölgesi altındaydı. Servaz farlarını yakmıştı. Yol bomboştu. Yılın bu mevsiminde bu çıkmaz vadide kimse dolaşmıyordu. On iki kilometrelik nehir boyunca inşa edilmiş yirmi kadar dağ ve av evi, pencereleri mayıs ile eylül arasında, daha ender olarak da Noel'de açılan ikinci konutlardı. O saatte bu evler, yol kenarında birbirleri üstüne yığılmış, dağın kocaman karanlık kütlesine neredeyse karışmış alçak gölgeler gibiydi.

Servaz, geniş bir virajı aldıktan sonra, farlarının ışığında, karşısında birden dul kadının belirtmiş olduğu yolun başlangıcını gördü. Yavaşlayarak cipini orman yoluna soktu. Saatte on beş kilometre hızla, sarsıla sarsıla ilerlerken direksiyonuna sıkı sıkı yapıştı. Gece olmuştu. Karanlık ağaçlar biraz daha aydınlık gökyüzünde beliriyordu. Birkaç yüz metre daha gittikten sonra dağ evi ya da kulübe göründü.

Servaz motoru kapattı, farları açık bırakıp cipten indi. Hemen yakındaki nehrin gürültüsü anında karanlığı doldurdu. Etrafına bakındı, kilometrelerce mesafede en ufak bir ışık yoktu.

Ağaçları tutuşturan ve gölgesini sanki karanlıklardan oluşan bir dev az ilerisinde yürüyormuş gibi önüne yansıtan farların aydınlığında kulübeye dek yürüdü. Sonra verandanın basamaklarından çıktı ve anahtar tomarını cebinden çıkardı. Üç kilit vardı. Ana kilit en büyük anahtara uyuyordu, daha küçük ikisi ise üsttekine ve alttakine göreydi. İki küçük anahtar aynı boyda olduğundan ve üstteki kilit tersten takıldığından hangi anahtarın nereye gireceğini bulması zaman aldı. Sonra kapıyı itti. Başta direnen kapı gıcırdayarak açıldı. Servaz kapı pervazının yakınındaki elektrik düğmesini el yordamıyla aradı. Sol tarafta buldu. Düğmeye bastı ve tavan lambasından ışık saçıldı.

Bir süre eşikte kımıldamadan durdu. Gördüğü şey karşısında donup kalmıştı.

Kulübenin sağ tarafında bir tezgâh, arkasında da muhtemelen küçük bir mutfak vardı. Dipte yataklı bir kanepe ile tahta bir masa duruyordu. Masanın hemen önünde de iki iskemle. Soldaki duvara ise yağmur geçirmez siyah bir kumaştan kesilmiş bir yağmurluk asılıydı. *Kalbi ata ata yaklaştı...*

Espérandieu anlık mesaj kutusunu açtı. Üç dakika bekledikten sonra bir mesaj, yanında da yeri koklayan bir çizgi roman köpeğini temsil eden bir ikon ekranının sağ alt köşesinde belirdi:

kleim162 çevrim için oldu

Aynı ikonun eşlik ettiği bir konuşma penceresi üç saniye sonra açıldı.

kleim162:
Éric Lombard'la neden ilgileniyorsun?

vince.esp:
Üzgünüm şu an için söyleyemem

kleim162:
bağlanmadan önce biraz eşeledim. Atı öldürüldü. Haber birçok gazetede geçiyor. Bir ilişkisi var mı??

vince.esp:
no comment

kleim162:
vince sen cinayet masasındasın. Bir atın ölümünü soruşturmakla sizi görevlendirdiklerini söyleme bana!!!

vince.esp:
yardım edecek misin etmeyecek misin???

kleim162:
benim kazancım ne olacak?

vince.esp:
bir dostun sevgisi

kleim162:
okşayıcı lafları başka zamana sakla. Bundan başka?

vince.esp:
soruşturma sonuçlarından ilk sen haberdar olacaksın

kleim162:
soruşturma var yani. Hepsi bu mu?

vince.esp:
eğer bu olayın arkasında daha önemli bir şey gizliyse ilk sen öğreneceksin

kleim162:
OK araştırıyorum

Espérandieu gülümseyerek mesaj kutusunu kapattı.

"Kleim162" birçok büyük haftalık yayın için *free lance* çalışan bir araştırmacı gazetecinin sanal dünyadaki takma adıydı. Tam bir meraklıydı! Davet edilmediği her yere burnunu sokmaktan hoşlanan biri. Espérandieu onunla biraz özel koşullarda tanışmıştı ve bu "kaynak"tan asla kimseye söz etmemişti; Martin'e bile. Resmî olarak Espérandieu da cinayet masasının diğer mensupları gibiydi: Basına güvenmiyordu. Fakat politikacılar için olduğu gibi, polislerin de ellerinin altında bir ya da birkaç gazeteci olmasından kazanacakları çok şey olduğunu gizliden gizliye o da düşünüyordu.

Cipinin direksiyonuna oturan Servaz, Ziegler'in cep telefonunu aradı. Telesekreter çıkınca kapattı. Ardından Espérandieu'nün numarasını çevirdi.

"Grimm'in evinde bir fotoğraf buldum," dedi. "Üzerinde çalışmanı istiyorum."

Cinayet masasında görüntüler üzerinde çalışan bir bilgisayar programı vardı ve bunu kullananlar da sadece Espérandieu ile Samira'ydı.

"Ne tür bir fotoğraf? Dijital mi yoksa diyapozitif mi?"

"Kâğıt baskı. Eski bir klişe. Bir grup adam görülüyor. İçlerinden biri Grimm. Diğeri Chaperon, Saint-Martin Belediye Başkanı. Bu adamların hepsinde aynı şövalye yüzüğü var sanki. Biraz flu. Ama yüzüğün üzerinde bir işaret var. Bunun ne olduğunu bulmaya çalışmanı istiyorum."

"Bir tür cemiyet mi sence? Rotary ya da masonluk gibi?"

"Bilmiyorum ama..."

"... *kesik yüzük parmağı*..." diye hatırladı aniden yardımcısı.

"Kesinlikle."

"Pekâlâ. Jandarmaya taratıp bana gönderebilir misin? Bakarım. Ama program özellikle dijital fotoğraflar üzerinde işlem yapmaya yönelik. Taranmış eski fotoğraflar üzerinde çok başarılı değil."

Servaz teşekkür etti. Yola çıkacaktı ki telefonu çaldı. Arayan Ziegler'di.

"Beni mi aradınız?"

"Bir şey buldum," dedi hemen. "Grimm'e ait bir kulübede."

"Kulübe mi?"

"Dul karısı söz etti. Grimm'in çalışma odasında anahtarlar buldum. Kadının oraya hiç ayak basmadığı belli. Bunu görmelisiniz..."

"Neyi kast ediyorsunuz?"

"Bir yağmurluk... Grimm'in cesedinin üzerinde bulunana benzer. Ve botlar. Geç oldu. Kapıyı kilitleyip anahtarları Maillard'a vereceğim. Bir olay yeri inceleme ekibinin yarın ilk iş burayı tepeden tırnağa aramasını istiyorum."

Telefonun ucunda sessizlik oldu. Cherokee'nin dışında rüzgâr uğulduyor.

"Ya siz, siz ne aşamadasınız?" diye sordu Servaz.

"Halatlar yaygın kullanılan bir model," cevabını verdi. "Seri üretim olarak imal edilmiş ve Fransa'nın batısı ile güneyinde pazarlanmış. Her halatın bir seri numarası var. Üretildiği fabrikaya kadar ulaşmaya ve satıldıkları dükkânı bulmaya çalışacaklar."

Servaz düşündü. Farların aydınlattığı alanın dışına bir baykuş gelip bir dala kondu ve Servaz'ı gözlemeye başladı. Servaz, Hirtmann'ın bakışlarını düşündü.

"Eğer dükkânı bulursak, güvenlik kameralarının kayıtlarını elde edebiliriz belki," dedi.

Ziegler'in cevap veren sesinde kuşku hissetti.

"Kayıtları koruduklarını varsaysak bile, yasa onların bir ay içinde imhasını zorunlu kılıyor. Halatların kısa süre önce satın alınmış olması gerekir."

Servaz, Grimm'i öldürenin cinayeti aylar öncesinden planlamış olduğuna emindi neredeyse. Halatları son bir ay içinde satın almış olabilir miydi? Belki de zaten hep elindelerdi?

"Pekâlâ," dedi. "Yarın görüşmek üzere."

Orman yolundan geri gidip ana yola çıktı. Ayın önünden koyu renkli bulutlar geçiyordu. Vadi karanlık bir göl gibiydi. Gökyüzünü kapkara dağlardan ayırmak mümkün değildi. Servaz durdu, sağa sola bir göz attı, sonra yola devam etti.

Gayriihtiyari dikiz aynasına bir göz attı.

Bir an kalbi duracak gibi oldu. *Arkasında bir çift far yanmıştı...* Yolun kenarına, gölgelerin arasına park etmiş bir araba. Orman yolundan ayrıldığı yerin biraz ötesinde. Aynadan, farların yavaşça geniş yol kenarından ayrılıp peşine düştüğünü gördü. Boyutlarına bakılırsa bir 4x4. Servaz ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bu 4x4'ün onun için burada olduğu kesindi. Bu ıssız vadinin dibinde, bu yerde bulunmak için başka nasıl bir neden olabilirdi? Arabayı kimin kullanıyor olabileceğini düşündü. Lombard'ın adamları mı? Ama eğer onu gözetliyorlarsa, Lombard'ın adamları neden bu şekilde ortaya çıkardı ki?

Sinirlendiğini hissetti.

Ellerinin direksiyonu daha güçlü sıktığını fark edince derin derin soluk aldı. Sakin ol! Panik yok! *Bir araba seni takip ediyor, ya*

sonra? Korkuya çok yakın bir duyguya kapılırken, peşindekinin katil olabileceğini düşündü. Bu dağ evinin kapısını açarak hakikate çok yaklaşmış olabilirdi... Birisi onun rahatsız etmeye başladığına karar vermişti. Aynadan bir kez daha arkaya baktı. Büyük bir virajı ardında bıraktığından, peşindeki aracın farları dönemecin etrafındaki büyük ağaçların ardında kaybolmuştu.

Farlar sonra yeniden belirdi. Servaz'ın kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu ki, cipin içi kör edici bir aydınlığa gömüldü. *Uzun farlar!* Servaz ter içinde kaldığını fark etti. Geceleyin bir arabanın ışığına yakalanmış hayvan gibi, biraz önceki baykuş gibi körleşerek gözlerini kırpıştırdı. Kalbi güm güm atıyordu.

4x4 yaklaşmıştı. Artık çok yakındaydı. Dibine dayanmıştı. Güçlü farları cipin içini kavuruyor, ön paneldeki her ayrıntı beyaz ışığın ışıldayan çizgisiyle belirginleşiyordu.

Servaz gaza bastı, hız korkusu ile ardındaki kişiden duyduğu korku arasında mücadele ediyordu. Peşindeki, Servaz'ın uzaklaşmasına izin verdi. Derin bir soluk almaya çalıştıysa da kalbi göğsünde oğlak gibi sekiyor, ter suratından su gibi akıyordu. Aynaya her bakışında arka camda patlayan beyaz ışığı dosdoğru yüzüne yiyor ve gözlerinin önünde siyah benekler dans ediyordu.

4x4 aniden hızlandı. *Lanet olsun, manyak bu! Çarpacak!*

Herhangi bir şey yapmasına fırsat kalmadan siyah araç yanından geçip gitti. Bir an tam bir paniğe kapılan Servaz onun kendisini yoldan fırlatıp atacağını düşündü ama arazi aracı iyice süratlenip uzaklaştı, arka lambaları gecenin içinde hızla yok oldu. Servaz stop lambalarının bir sonraki virajdan önce –fren yaptığında– yandığını gördü, sonra araç son sürat yok oldu. Servaz yavaşladı, sarsılarak arabasını kenara çekti, eğilerek torpido gözünden silahını aldı ve aşağı indi. Bacakları tutmuyordu. Gecenin soğuğu iyi geldi. Silahının şarjörünü kontrol etmek istedi ama eli öyle şiddetle titriyordu ki bunu yapabilmesi saniyeler aldı.

Uyarı, gecenin karanlığı kadar açıktı: Biri, bu vadiden biri, onun daha fazla soruşturma yapmasını istemiyordu. Biri gerçeği keşfetmesini istemiyordu.

Ama gerçek neydi?

17

Ertesi gün Ziegler ile birlikte, tepenin üzerinde, köknarlar ve kabirlerle dolu küçük mezarlıkta Grimm'in gömülmesinde hazır bulundular.

Çukurun etrafında toplanmış olanlarla birlikte siyah köknarlar da yas tutuyor gibiydi. Rüzgâr, dalları bir dua mırıldanır gibi hışırdatıyordu. Kar, çelenkler ve çukur bölmüştü. Aşağıda, vadinin içinde şehir uzanıyordu. Servaz burada gerçekten de göğe daha yakın olunduğunu düşündü.

Kötü uyumuştu. Defalarca sıçrayarak, alnı ter içinde uyanmıştı. O gece olanlar aklından çıkmıyordu. Henüz Irène'e bundan söz etmemişti. Tuhaf bir şekilde, eğer söz ederse kendisinin görevden alınıp soruşturmaya bir başkasının atanacağından çekiniyordu. Burada tehlikede miydiler? *Bu vadinin, araştırmaya gelen yabancıları sevmediği aşikârdı.*

Kendini biraz yatıştırmak için etrafındaki tepeye baktı. Yazın buralara, vadinin üzerinden bir gemi pruvası ya da güdümlü mermi gibi uzanan bu yeşillenmiş tepeye gelmek hoş olabilirdi. Bir kadın vücudu gibi yuvarlak ve yumuşaktı tepe... Buradan bakıldığında dağlar bile o kadar tehditkâr gözükmüyordu. Zaman bile hoş bir şekilde durmuştu sanki. Mezarlık çıkışına doğru yürürlerken, Ziegler onu dürttü. Belirttiği yöne baktı: Chaperon ortaya çıkmıştı. Cathy d'Humières ve diğer mühim kişilerle konuşuyordu. Tam o anda telefonu çalınca, Servaz aramayı kabul etti. Genel müdürlükten biriydi. Servaz soylu aksanı ve şehirli ses tonunu hemen tanıdı. Adam sanki her sabah çamurla gargara yapıyordu.

"At konusunda ne durumdasınız?"

"Kim öğrenmek istiyor?"

"Genel müdürlük bu olayı yakından takip ediyor, başkomiser."

"Bir adamın öldürüldüğünü biliyorlar mı?"

"Evet, eczacı Grimm. Haberdarız," karşılığını verdi bürokrat, sanki dosyayı gayet iyi biliyormuş gibi. Oysa durum muhtemelen böyle değildi.

"Dolayısıyla Bay Lombard'ın atının benim önceliğim olmadığını anlarsınız."

"Başkomiser, Catherine d'Humières bana sizin iyi bir çalışan olduğunuz konusunda teminat verdi."

Servaz tepesinin atmaya başladığını hissetti. *Senden daha iyi bir çalışan olduğum kesin,* dedi kendi kendine. *Vaktini koridorlarda el sıkarak, küçük dostlarını çekiştirerek ve toplantıda dosyaları biliyormuş gibi yaparak geçirmeyen biriyim...*

"Bir iz var mı?"

"En ufak bir iz bile yok."

"Ya iki bekçi?"

Bak hele, raporları okuma zahmetine katlanmış. Kuşkusuz, telefon etmeden hemen önce –derse girmeden ödevlerini karıştıran bir lise öğrencisi gibi– aceleyle okumuştur.

"Onlar suçlu değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Çünkü sen kıçını koltuğuna gömerken ben vaktimi kurbanların ve katillerin arasında geçiriyorum, diye düşündü.

"Profilleri uygun değil. Şimdi, eğer bizzat emin olmak istiyorsanız, buraya kadar gelmeye ve aramıza katılmaya davet ediyorum sizi."

"Tamam, başkomiser, sakin olun. Yeteneğinizden kimsenin kuşkusu yok," diye yatıştırdı telefondaki. "Soruşturmayı dilediğiniz gibi sürdürün ama bu atı kimin öldürdüğünü bilmek istediğimizi gözden kaçırmayın."

Mesaj açıktı: Bir eczacıyı öldürüp bir köprünün altına çırılçıplak asmak her zaman olan şeylerdendi, ama Fransa'nın en güçlü adamlarından birinin atının kafası kesilemezdi.

"Pekâlâ," dedi Servaz.

"Görüşmek üzere, başkomiser," dedi adam ve telefonu kapattı.

Servaz onu bürosunda otururken hayal etti. Küçük eyalet memurları üzerinde nüfuz sahibi olan, hep gülümseyen biri. Güzel bir takım elbise giyip, şık bir kravat takan, pahalı tıraş losyonları kullanan, aslında hiç önemi olmayan ama cafcaflı kelimelerle dolu birkaç not kaleme alan, sonra neşeyle gidip işeyen ve aynada kendine hayran hayran bakıp, kantindeki hemcinslerinin arasına dünyayı kurtarmaya inen biri.

"Güzel bir seremoni, yer de iyi," dedi yanındaki biri.

Başını çevirdi. Gabriel Saint-Cyr gülümseyerek bakıyordu. Servaz emekli yargıcın uzattığı eli sıktı. Samimi ve törensellikten uzak, gözdağı verme niyeti taşımayan, yaşlı bir adama uygun bir tokalaşma.

"Ben de tam ebedi bir istirahata uygun bir yer diye düşünüyordum," dedi Servaz gülümseyerek.

Emekli yargıç başını sallayarak onu onayladı.

"Benim de niyetim tam bu. Muhtemelen sizden önce gideceğim ama, eğer isteğiniz buysa sizin öteki dünyada iyi bir arkadaş olacağınıza eminim. Benim yerim şurada."

Saint-Cyr parmağıyla mezarlığın bir köşesini gösterdi. Servaz gülmekten kırılırken bir sigara yaktı.

"Nerden biliyorsunuz?"

"Neyi?"

"Benim iyi bir arkadaş olacağımı."

"Benim yaşımda ve deneyimimdeyken insanlar hakkında hemen fikir sahibi olursun."

"Hiç yanılmaz mı insan?"

"Ender olarak. Hem Catherine'in yargısına güvenirim."

"Size burcunuzu sormadı mı?"

Kahkaha sırası Saint-Cyr'deydi.

"Tanıştırıldığımızda ilk yaptığı bu oldu! Ailemin burada bir mahzen mezarı var," diye ekledi. "Ben üç yıl önce mezarlığın öteki ucundan bir yer aldım, mümkün olduğunca uzaktan."

"Neden?"

"Sonsuza dek bazı komşuluklara maruz kalmak beni korkutuyordu."

"Grimm'i tanıyor muydunuz?" diye sordu Servaz.

"Benden yararlanmaya mı karar verdiniz?"

"Belki."

"Çok kapalı biriydi. Chaperon'a sormalıydınız," dedi Saint-Cyr, uzaklaşmakta olan belediye başkanını göstererek. "Birbirlerini yakından tanırlardı."

Servaz, Hirtmann'ın sözlerini hatırladı.

"Bana da öyle geldi," dedi. "Grimm, Chaperon ve Perrault, değil mi? Cumartesi geceleri poker partisi..."

"Evet. Ve de Mourrenx. Kırk yıldır aynı dörtlü. Liseden beri ayrılmazlar..."

Servaz ceketinin cebindeki fotoğrafı hatırladı. Yargıca gösterdi.

"Bunlar mı?"

Gabriel Saint-Cyr gözlüklerini çıkarıp gözüne taktı, sonra da fotoğrafın üzerine eğildi. Servaz işaret parmağının kireçlenmeden deforme olduğunu ve dört adama işaret ederken titrediğini fark etti: Parkinson.

"Evet. Bu Grimm... Bu da Chaperon..."

Parmağı yer değiştirdi.

"Şu, Perrault." Gür saçlı, zayıf, uzun boylu, kocaman gözlüklü tip. "Saint-Martin'de spor malzemeleri dükkânı var. Aynı zamanda dağ rehberi."

Sonra parmağıyla, sonbahar ışığında gülümseyerek objektife matarasını uzatan sakallı çam yarmasını gösterdi.

"Gilbert Mourrenx. Saint-Gaudens'deki selüloz fabrikasında çalışıyordu. İki yıl önce mide kanserinden öldü."

"Bu dördünün hiç ayrılmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Saint-Cyr gözlüklerini kılıfına yerleştirirken. "Ayrılmaz, evet... böyle denebilir..."

Servaz yargıca baktı. *Saint-Cyr'in sesinde bir şey var...* Yaşlı yargıç gözlerini ondan ayırmıyordu. Bir şey yokmuş havasında ona bir mesaj iletmekteydi.

"Onlarla ilgili... *bir şeyler* oldu mu?"

Emekli yargıcın bakışlarında Servaz'ınkilerle aynı yoğunluk vardı. Servaz soluğunu tuttu.

"Daha ziyade dedikodular... Bir keresinde, otuz yıl oluyor, bir şikâyet oldu... Saint-Martin'deki ailelerden birinin şikâyeti. Mütevazı bir aile. Baba santralde işçi, anne işsiz."

Santral. Servaz'ın duyuları hemen ayaklandı.

"Onlara yönelik bir şikâyet mi?"

"Evet. *Şantajdan.* Öyle bir şey..." Yaşlı yargıç kaşlarını çattı. Anılarını toparlamaya çalışıyordu. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, polaroidler çekilmiş. Bu zavallıların kızlarının. On yedi yaşında bir çocuk. Bariz biçimde sarhoş ve çıplak olduğu fotoğraflar. Fotoğrafların birinde, sanıyorum... birçok erkekle birlikteydi. Belli ki gençler kızı bazı şeyleri yapmazsa fotoğrafları dağıtmakla tehdit ediyorlardı... Onlara ve arkadaşlarına bir şeyler yapmasını istiyorlardı. Ama kızın sinirleri daha fazla dayanamayınca anne babasına her şeyi anlattı."

"Sonra ne oldu?"

"Hiç. Jandarma dört genci sorguya çekmeden anne baba şikâyetlerini geri çektiler. Kuşkusuz alttan alta bir anlaşma yapılmıştı. Şikâyet yok, şantaj da yok. Anne baba bu fotoğrafların dolaşıma girmesini pek istememiş olmalıydı..."

Servaz kaşlarını çattı.

"Tuhaf. Maillard bana bundan söz etmedi."

"Bu hikâyeden söz edildiğini hiç işitmemiş olması muhtemel. Henüz görevde değildi."

"Ama siz görevdeydiniz."

"Evet."

"İnandınız mı?"

Saint-Cyr kuşkuyla dudak büktü.

"Siz polissiniz. Herkesin sırrı olduğunu siz de benim gibi bilirsiniz. Genellikle de bu sırlar pek parlak şeyler değildir. Bu aile neden yalan söylemiş olsun?"

"Dört gencin ailesinden para koparmak için."

"Kızlarının adının sonsuza dek kirlenmesi pahasına mı? Hayır. Babayı tanıyordum. İşsizken benim evimde bir iki iş yapmıştı. Düzgün biri. Eski kafalı biri. Ailenin böyle bir tarzı olmadığını söyleyebilirim."

Servaz kulübeyi ve içeride bulduğu şeyi düşündü.

"Siz söylediniz. Herkesin sırrı vardır."

Saint-Cyr ona dikkatle baktı.

"Evet. Sizinki nedir, başkomiser?"

Servaz ona muzip bir gülümsemeyle baktı.

"*İntihar edenler*," diye sözünü bağladı. "Size bir şey ifade ediyor mu bu?"

Bu kez yargıcın gözlerinde gerçek bir şaşkınlık okudu.

"Size kim söz etti bundan?"

"Söylersem bana inanmazsınız."

"Söyleyin yine de."

"Julian Hirtmann."

Gabriel Saint-Cyr, Servaz'ı uzun uzun süzdü. Ne diyeceğini bilemez bir hali vardı.

"Ciddi misiniz?"

"Kesinlikle."

Yaşlı yargıç kısa bir süre suskun kaldı.

"Bu akşam saat sekiz civarında bir işiniz var mı?" diye sordu.

"Verilmiş bir sözüm yok."

"Pekâlâ, bu durumda yemeğe gelin. Misafirlerime göre, gerçekten usta bir aşçıyım. Torrent Çıkmazı, 6 numara. Karıştırmanıza imkân

yok: Sokağın sonunda, ormandan hemen önce, bir değirmen bulunuyor. Akşama görüşmek üzere."

"Umarım her şey yolundadır," dedi Servaz.

Chaperon şaşkın bir halde arkasına döndü. Eli arabasının kapısının üzerindeydi. Gergin ve kaygılı bir hali vardı. Servaz'ı görünce yüzü kızardı.

"Neden bunu soruyorsunuz bana?"

"Dün bütün gün size ulaşmaya çalıştım," cevabını verdi Servaz, dostça bir gülümsemeyle. "Bir işe yaramadı."

Saint-Martin Belediye Başkanı çok kısa bir an şaşırmış gözüktü. Soğukkanlılığını korumaya çalıştığı ama pek başaramadığı belli oluyordu.

"Gilles'in ölümü beni sarstı. Şu korkunç cinayet... gözü dönmüşlük... İnanılır gibi değil... Biraz ara vermeye, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Dağda yürüdüm."

"Tek başınıza dağda mı? Korkmadınız mı?"

Soru belediye başkanını ürpertti.

"Neden korkmam gereksin ki?"

Servaz, güneşte yanmış bu ufak tefek adamı süzdükçe, onun yalnızca korktuğuna değil, kelimenin tam anlamıyla dehşet içinde olduğuna da inanıyordu. Ona "intihar edenler"den şimdi söz edip etmemeyi düşündü ama bütün kartlarını aynı anda açmamanın daha iyi olacağına karar verdi. Bu akşam Saint-Cyr'in evindeki yemekten sonra daha fazla şey biliyor olacaktı. Yine de cebinden fotoğrafı çıkardı.

"Bu fotoğraf size bir anlam ifade ediyor mu?"

"Nereden buldunuz onu?"

"Grimm'in evinden."

"Eski bir fotoğraf," diye yorumladı Chaperon, bakışlarını kaçırarak.

"Evet, Ekim 1993," diye belirtti Servaz.

Chaperon o zamanların çok uzakta kaldığını belirtmek ister gibi sağ eliyle bir hareket yaptı. Çok kısa bir an, üzeri küçük koyu lekelerle kaplı güneş yanığı eli Servaz'ın gözlerinin önünden geçti. Şaşkınlık polisi dondurmuştu. Belediye başkanı şövalye yüzüğü artık takmıyordu ama yeni çıkarmıştı: *Yüzük parmağında açık renk dar bir şerit.*

Bir anda Servaz'ın kafasına yığınla soru hücum etti.

Grimm'in parmağını kesmişlerdi, Chaperon şövalye yüzüğünü çıkarmıştı. Fotoğraftaki dört adam da şövalye yüzük takmıştı. Bu ne anlama geliyordu? Katilin bunu bildiği belliydi. Fotoğraftaki diğer iki kişinin de eczacının ölümüyle bir bağı var mıydı? Eğer varsa Hirtmann bundan nasıl haberdar olmuştu?

"Onları iyi tanıyor musunuz?" diye sordu Servaz.

"Evet, yeterince. Perrault'yla o dönem bu zamana kıyasla daha sık görüşüyorduk ama..."

"Aynı zamanda sizin poker arkadaşlarınız."

"Evet. Bir de yürüyüş. Ama anlamıyorum, ne alakası var..."

"Teşekkürler," diye sözünü kesti Servaz. "Şu an için başka sorum yok."

"Kim bu?" diye sordu Ziegler arabada, neredeyse kendisi kadar yorgun bir Peugeot 405'e doğru ufak adımlarla yürüyen adamı göstererek.

"Gabriel Saint-Cyr. Emekli onursal sorgu yargıcı. Dün sabah adalet sarayında rastladım."

"Neden söz ettiniz?"

"Grimm'den, Chaperon, Perrault ve Mourrenx denen birinden."

"Üç poker oyuncusu... Ya Mourrenx, o kim?"

"Grubun dördüncü üyesi. İki yıl önce ölmüş. Kanserden. Saint-Cyr'e göre otuz yıl önce haklarında bir şantaj şikâyeti olmuş. Bir kızı sarhoş edip sonra da çıplak fotoğraflarını çekmişler. Fotoğrafları afişe etmekle tehdit etmişler, eğer..."

"... eğer belirli şeyleri yapmazsa..."

"Doğru."

Servaz, Ziegler'in gözlerinden bir parıltının geçtiğini gördü.

"Bu bir ipucu olabilir," dedi.

"Lombard'ın atıyla alakası ne? Ve de Hirtmann'la?"

"Bilmiyorum."

"Otuz yıl önceymiş. Sarhoş dört genç ve yine sarhoş bir kız. Sonra? Gençtiler ve bir salaklık yaptılar. Bu bizi nereye götürür?"

"Belki de buzdağının görünen kısmıdır."

Servaz ona baktı.

"Nasıl yani?"

"Belki de benzer türde başka 'salaklıklar' da olmuştur. Belki o kadarla kalmamışlardır. Belki de kızlardan birinin sonu kötü olmuştur."

"Çok fazla 'belki' oldu," dedi Servaz. "Başka bir şey daha: Chaperon şövalye yüzüğünü parmağından çıkarmış."

"Ne?"

Servaz gördüğünü ona tarif etti. Ziegler kaşlarını çattı.

"Sizce bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu arada, size bir şey göstereceğim."

"Kulübe mi?"

"Evet. Gidiyor muyuz?"

Saat beşte komodinin üzerindeki çalar saat çalınca Diane banyoya kadar titreye titreye güçlükle gitti. Her sabah olduğu gibi duş kaynar suyun fışkırmasıyla başlayıp soğuk bir suyun ip gibi akmasıyla bitti. Diane aceleyle kurulanıp giyindi. Sonraki saati notlarına göz atarak geçirdi ve giriş katındaki kafeteryaya indi.

Kafetarya boştu. Tek bir çalışan bile yoktu. Kahve makinesini buldu ve bir *espresso* hazırlamak için tezgâhın arkasına geçti. Notlarını okumaya koyuldu. Koridordan ayak sesleri geliyordu. Doktor Xavier salona girdi, başıyla hafifçe selam vererek o da tezgâhın arkasına geçti ve kendine kahve yaptı. Sonra, fincan elinde Diane'a doğru ilerledi.

"Günaydın, Diane. Erkencisiniz."

"Günaydın, efendim. Eski bir alışkanlık..."

Neşeli bir hali olduğunu fark etti. Xavier dudaklarını kahvesine daldırırken, gülümsemeye devam ederek ona bakıyordu.

"Hazır mısınız, Diane? İyi bir haberim var. Bu sabah A ünitesindeki misafirleri ziyaret edeceğiz."

Diane heyecanını gizlemeye ve profesyonel üslubunu korumaya çalıştı.

"Çok iyi, efendim."

"Lütfen bana Francis deyin."

"Çok iyi, Francis."

"Umarım son karşılaşmamızda sizi çok ürkütmemişimdir. Yalnızca ihtiyatlı olmanızı istemiştim. Göreceksiniz, çok iyi geçecek."

"Kendimi tamamen hazır hissediyorum."

Emin olmadığını açıkça belli eden bir bakışla baktı.

"Kimi göreceğiz?"

"Julian Hirtmann'ı..."

White Stripes'in "Seven Nation Army"sini kulaklıklardan dinlerken, bürosunun kapısı açıldı. Espérandieu bakışlarını ekrandan kaldırdı.

"Selam," dedi Samira. "Otopsi nasıldı?"

"Böööork," dedi Espérandieu, kulaklıklarını çıkarırken.

Samira, Vincent'ın masanın etrafından dolanarak kendi çalışma masasına geçti. Kadın yanından geçerken Espérandieu, arka planda duş jelinin hissedildiği taze ve hoş bir parfüm kokusunu soludu. Servise adım attığı andan beri Samira Cheung'a kendiliğinden gelişen bir sempati hissediyordu. Onun gibi Samira da cinayet masasının bazı üyelerinin alaylarının ve dokundurmalarının konusuydu. Ama küçük kız lafını sakınmıyordu. Yaşlı salakları defalarca azarlamıştı. O yüzden ondan daha da nefret ediyorlardı.

Samira Cheung bir şişe maden suyu alıp şişeyi kafasına dikti. O sabah kot bir ceketin ve kapüşonlu *sweatshirt*'ün üzerine deri ceket giymişti. Altında asker pantolonu, sekiz santim topuklu botlar ve başında da siperlikli bir şapka vardı.

Olağandışı çirkinlikteki yüzünü Espérandieu'nün ekranına doğru eğdi. Makyajı bile bir işe yaramıyordu. Espérandieu bile onu ilk gördüğünde içinden dalga geçmek gelmiş ama sonunda alışmıştı. Artık onda tuhaf, aykırı bir cazibe dâhi bulabiliyordu.

"Neredeydin?" diye sordu Espérandieu.

"Yargıcın yanında."

Üç çocuğun olayıyla ilgili sorgu yargıcından söz ettiğini anladı. Adalet sarayının koridorlarında Samira'nın nasıl bir etki yaratmış olabileceğini gülümseyerek düşündü.

"Gelişme var mı?"

"Karşı tarafın argümanları yargıç beyin aklına yatmışa benziyor..."

"Nasıl yani?"

"Boğulma tezi baskın çıkıyor."

"Lanet olsun!"

"Gelirken bir şey fark etmedin mi?" diye sordu Samira.

"Nasıl bir şey?"

"Pujol ile Simeoni."

Espérandieu yüzünü buruşturdu. Bu, üzerinde durmayı sevmediği bir konuydu.

"Evet, tam formunda görünüyorlar," dedi can sıkıcı bir şekilde.

"Dünden beri böyleler," diye devam etti Samira. "Sanırım Martin'in yokluğu onlara güç vermiş. Kendini korumalısın."

"Neden ben?"

"Gayet iyi biliyorsun."

"Hayır, açıkla."

"Senden nefret ediyorlar. Senin homo olduğunu düşünüyorlar. Bu onlar için pedofil olmakla ya da keçi düzmekle aşağı yukarı aynı şey."

"Senden de nefret ediyorlar," dedi Espérandieu. Samira'nın ifadesinden pek alınmamıştı.

"Senden daha çok ama. Beni sevmiyorlar, çünkü ben yarı Çinli yarım Kuzey Afrikalı'yım. Tek eksiğim siyahi kanı! Kısacası ben düşmanlardanım. Senin durumun farklı. Senden nefret etmeleri için bin türlü sebep var: davranışların, giysilerin, Martin'in desteği, karın.."

"Karım mı?"

Samira gülümsemekten kendini alıkoyamadı.

"Elbette. Senin gibi bir tipin öyle bir kadınla nasıl evlenebildiğini anlamıyorlar."

Gülümseme sırası Espérandieu'deydi. Samira'nın açık sözlülüğüne değer veriyordu ama zaman zaman biraz diplomasi ona hiç de fena gelmezdi.

"Neandertal onlar," dedi.

"Primatlar," diye onayladı Samira. "Ama senin yerinde olsam kendimi onlardan sakınırdım. Kötü bir iş tezgâhladıklarına eminim."

Grimm'in kulübesi önünde arabadan inerken, Servaz önceki gece bir halüsinasyon görüp görmediğini düşündü. Vadi o kasvetli ve tekinsiz görünümden uzaktı. Arabanın kapısını kapatırken boğazının yeniden gıcıklandığını hissetti. Bu sabah ilacını içmeyi unutmuştu.

"Biraz suyunuz var mı?" diye sordu.

"Torpidoda bir şişe maden suyu var," dedi Ziegler.

Nehrin kenarında yükselen kulübeye doğru yürüdüler. Nehir, billur seslerden bir ağ dokuyarak, ağaç gövdeleri arasında gümüş gibi parıldıyordu. Dağın gri yamaçlarındaki kayın ağaçları, ladinlerden ve köknarlardan daha azdı. Çağlayanın kenarında, biraz ötede, bir çöp dökme alanı vardı. Servaz paslanmış bidonlar, siyah çöp torbaları, pis bir şilte, bir buzdolabı ve hatta eski bir bilgisayar gördü. Bilgisayar, ölü bir ahtapotun dokunaçları gibi kablolarını arkasında sürüklüyordu. Bu vahşi vadide insan şu ana dek her dokunduğunu bozmaktan kaçınmamıştı.

Servaz verandanın basamaklarından çıktı. "Ulusal Jandarma – Geçmek Yasak" yazan büyük bir şeritle kapı çaprazlama kapatılmıştı. Servaz şeridi kaldırdı ve kapının kilidini açtıktan sonra sertçe itti. Ziegler'in geçmesi için kenara çekildi.

"Soldaki duvar," dedi.

Ziegler içeri doğru bir adım attı ve anında durdu.

"Vay be!"

Servaz da ilerledi. Sağ taraftaki Amerikan mutfağın tezgâh ve dolapları, dip tarafta üzeri yastık kaplı çekyat ve altındaki çekmeceler, kitap rafları, bir köşeye yerleştirilmiş balıkçılık malzemeleri – kamışlar, balık sepetleri, botlar, balıkçı kepçeleri... Her şeyin üzeri büyük bir özenle, tozla kaplanmıştı. Alüminyum, üstübeç, İngiliz kırmızısı, siyah manyetik toz, pembe fosforlu toz... Hepsi de görünmeyen izleri yakalamak içindi. Kimi yerlerdeki geniş mavi bölgeler, teknisyenlerin Blue Star uygulamış olduklarını gösteriyordu. Muhtemel kan izlerini aramışlardı ama bir şey bulamadıkları belliydi. Üzerinde numara yazılı kartonlar aşağı yukarı her yere iğnelenmişti. Hatta halıdan kumaş parçaları bile kesilmişti.

Servaz yumuşak bir ifadeyle Ziegler'e baktı.

Altüst olmuş bir hali vardı. Gözlerini soldaki duvara dikmişti: Büyük siyah yağmurluk uyuklayan bir yarasa gibi sarkıyor, karanlık ve hareli kıvrımları duvarın açık renk tahtalarıyla tezat oluşturuyordu. Yağmurluk, kapüşonundan bir çengele asılıydı. Yağmurluğun altında bir çift bot ham çamdan zeminin üzerinde duruyordu. Siyah yağmurluğun ve botların üzerinde de toz izleri parıldıyordu.

"Bu şey neden tüylerimi diken diken ediyor anlamıyorum," dedi Ziegler. "Altı üstü bir yağmurluk ve bir çift bot."

Servaz açık kapıya doğru baktı. Dışarıda her şey sessizdi. Ama dikiz aynasında yansıyan farların görüntüsü gözünden gitmiyordu. Muhtemel bir motor sesi işitmeye çalıştı ama ırmağın gürültüsünden başka bir şey duymuyordu. O gece farlar arabanın bütün göstergelerini

kora çevirdiğinde içine düştüğü içgüdüsel korkuyu yeniden hissetti. Ham, kaba bir korku.

"Ne var?" diye sordu Ziegler. Onun bakışlarını yakalamıştı.

"Dün takip edildim, bu yolda... Orman yolunun çıkışında bir araba beni bekliyordu..."

Ziegler onu süzdü. Yüzünden bir kaygı gölgesi geçti.

"Emin misiniz?"

"Evet."

Bir an boğucu bir sessizlik oldu.

"D'Humières'e bundan söz etmeli."

"Hayır. Aramızda kalmasını istiyorum. En azından şu an için."

"Neden?"

"Bilmem... Confiant yetkilerimi elimden almak için bundan yararlanabilir. Beni koruma bahanesiyle elbette," diye ekledi bıkkın bir gülümsemeyle.

"Sizce kimdi?"

"Éric Lombard'ın adamları mı?"

"Belki de katiller..."

Ziegler fal taşı gibi açılmış gözlerini ona dikmişti. Aynı şey kendi başına gelse nasıl tepki gösterebileceğini düşündüğü belliydi. *Korku bulaşıcı bir hastalıktır,* dedi kendi kendine. Bu soruşturmada mutlak karanlık bir unsur, bu hikâyenin kalbini oluşturan ve tehlikeli biçimde yaklaşmaya başladıkları son derece uğursuz ve hassas bir şey vardı.

"Sayın belediye başkanıyla konuşmanın zamanı geldi," dedi aniden Servaz.

"Dert etmeyin, iyi geçecek."

Diane, Bay Dünya'nın uzun siluetine bakıp üniformasının altındaki kas kütlelerinin gücünü tahmin etti. Vücut geliştirme aletlerini çekip itmekle, dökme demirden disklerle tıkabasa dolu halterleri kaldır-

makla saatler geçiriyor olmalıydı. Diane'a dostça göz kırptı. Diane da başını salladı.

Bütün bu adamların düşünceli halinin aksine, özel bir ürküntü hissetmiyordu. Daha ziyade yoğun bir mesleki merak duyuyordu.

Neonların aydınlattığı koridora geldiler. Adımlarını emen mavi kadife döşeme. Beyaz duvarlar...

Süpermarketlerdekine benzer hafif bir asansör müziği işitiliyordu. New Age tarzı bir şey. Bir soluk kadar ele avuca gelmez arp ve piyano notaları.

Kapılar...

Mazgallara yaklaşmadan önlerinden geçti. Xavier, önde hızlı adımlarla yürüyordu. Diane uysalca peşinden gidiyordu.

Çıt çıkmıyordu. Sanki hepsi uyuyordu. İnsan kendini modern tarzdaki, minimal ve tasarımcı elinden çıkma, beş yıldızlı bir otelde sanabilirdi. Diane buraya ilk yaklaştığında güvenlik bölmesinden duyduğu uzun ve tekinsiz ulumayı hatırladı. Bu kez onlara ilaç mı vermişlerdi? Hayır, Alex'in dediğine göre içlerinden çoğu kimyasala dirençliydi.

Diane'ın önünde yürüyen Xavier son kapının karşısında durdu. Bir kutunun üzerindeki tuşlara basarak bir kod girdi, sonra kapı tokmağını çevirdi.

"Günaydın, Julian."

"Günaydın, doktor."

Sert, ağırbaşlı, kentli bir ses. Diane daha onu görmeden sesini duydu.

"Size yeni bir ziyaretçi getirdim. Yeni psikoloğumuz: Diane Berg. Sizin gibi o da *İsviçreli*."

Diane ilerledi. Julian Hirtmann, beyaz bir köknarın tepesine bakan bir pencerenin dibinde, ayakta duruyordu. Bakışlarını manzaradan ayırıp Diane'a yöneltti. Julian'ın boyu bir doksanın üzerindeydi. Doktor Xavier onun yanında çocuk gibi kalıyordu. Kırk yaşlarında, kısa kesilmiş kestane rengi saçlar, kesin ve düzgün yüz hatları. Kendinden

emin biri. *Yakışıklı bir erkek*, diye düşündü Diane. *Tabii eğer rahatsız tiplerden hoşlanıyorsan...* Geniş alın, ince ve kısık dudaklar, köşeli çene.

Fakat ilk dikkatini çeken şey gözleri olmuştu. Delici. Siyah. Yoğun. Kurnaz bir parıltıyla ışıldayan ama kımıldamayan gökbebekleri. Julian gözlerini kısınca Diane onun dosdoğru kendisine baktığını hissetti.

"Günaydın, Julian," dedi.

"Size de günaydın. Bir psikolog öyle mi?" dedi.

Diane Doktor Xavier'nin gülümsediğini gördü. Hirtmann'ın dudaklarında da hayalci bir gülümseme belirdi.

"Cenevre'de hangi semtte oturuyorsunuz?"

"Cologny," cevabını verdi Diane.

Julian başını sallayarak pencereden uzaklaştı.

"Göl kıyısında çok güzel bir evim vardı. Bugün yeni zenginler orada oturuyor. Bilgisayarlar, cep telefonları. Bütün evde tek bir kitap yok. Tanrım! O evde, İsviçre'de yaşadığı dönemde Percy Bysshe Shelley oturmuştu, düşünebiliyor musunuz?"

Siyah ve parlak gözlerini Diane'a dikmişti. Bir cevap bekliyordu.

"Kitap okumayı sever misiniz?" diye sordu Diane, beceriksizce.

Omuz silkti. Hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

"Doktor Berg düzenli aralıklarla sizinle sohbet etmekten memnun olacak," diye araya girdi Xavier.

Julian yeniden Diane'a döndü.

"Gerçekten mi? Sizinle birlikte olmanın zevki dışında, bana ne yararı olacak bunun?"

"Hiç," karşılığını verdi Diane, açık yüreklilikle. "Kesinlikle hiç. Sizin ızdırabınızı, ne olursa olsun yatıştırma iddiasında değilim. Zaten acı çekmiyorsunuz. Size verecek hiçbir şeyim yok; sizin de dediğiniz gibi, benimle birlikte olmanın zevki hariç. Fakat benimle sohbet etmeyi kabul ederseniz size minnettar kalırım."

Ne dalkavukluk ne de yalan. Diane çok zorlanmadan işin içinden çıktığını düşündü. Julian gözlerini ona dikmiş derin derin bakıyordu.

"Hummm, açık yüreklisiniz..." Bakışları Diane'dan Xavier'ye geçti. "Burada ender rastlanan bir şey. Kabul ettiğimi varsayalım, bu... *sohbetler* neyle ilgili olacak? Umarım benim üzerimde şu gülünç psikanaliz seanslarından birini denemeye kalkmayacaksınız. Size hemen söyleyeyim: Bana işlemez."

"Hayır. Ben gerçek sohbetlerden söz ediyorum. Çok çeşitli konuları ele alacağız. Siz ne isterseniz."

"Yine de ortak çıkarlarımız olmalı," diye dalga geçti.

Diane karşılık vermedi.

"Bana kendinizden bahsedin?" dedi Julian. "Eğitiminiz nedir?"

Diane anlattı. Cenevre Psikoloji ve Eğitim Bilimleri Fakültesi'ni, Adli Tabiplik Üniversite Enstitüsü'nü, çalışmış olduğu özel muayenehaneyi ve stajer psikolog olarak çalıştığı Champ-Dollon Hapishanesi'ni saydı.

Julian büyük bir ciddiyetle başını salladı. Bir gözetmen havasında tek parmağı alt dudağındaydı. Bu poz karşısında Diane gülmemek için kendini tuttu. Kendi yaşındaki genç kadınlara yapmış olduklarını hatırlayınca gülme arzusu yok oldu.

"Eminim ki buraya geldiğinizden beri," dedi Julian, "bu çok özel ve sizin için yeni çevreye geldiğinizden beri belli bir kaygı hissediyor olmalısınız."

Onu sınıyordu. Karşılık alıp alamayacağını öğrenmek istiyordu. Kendisinin konuşacağı, Diane'ın da dinlemekle yetineceği sohbetler yapmak istemiyordu.

"Evet, yeni bir görevin, yeni bir yerin, yeni sorumlulukların verdiği kaygı," dedi. "Mesleki stres bu. Ben bunu olumlu, insanı geliştiren bir şey olarak görüyorum."

Julian başını salladı.

"Öyle diyorsanız öyledir. Bildiğiniz gibi, kapalı bir ortama yerleştirilen her grup gerileme eğilimi gösterir. Yalnızca buraya kapatılanlar gerilemekle kalmaz," dedi, "personel de geriler, hatta psikologlar bile. Göreceksiniz. Burada, iç içe geçmiş üç kapalı alan var. Bu zırdeliler tımarhanesinin bulunduğu bölge, bu vadinin bulunduğu bölge

ve aşağıda, bu şehrin olduğu bölge. Akraba evlilikleriyle, ensestle ve aile içi şiddetle kuşaklar boyunca zayıflamış sersemlerin alanı... Göreceksiniz, birkaç gün, birkaç hafta içinde kendinizi çocuklaşmış hissedeceksiniz, yeniden küçük bir kız olduğunuzu düşünecek ve baş parmağınızı emme arzusu duyacaksınız..."

Julian'ın soğuk gözlerinde müstehcen bir laf etme arzusu okudu. Kendini tuttuğu belliydi. Katı eğitim almış biriydi... Julian'ın ciddi haliyle, hafifçe yaşlanan, uygar, yakışıklı erkek havasıyla ve koyu renk saçlarındaki kır tellerle babasını hatırlattığını fark etti aniden.

Dudaklarda ve çenede aynı katı çizgiler, biraz uzun aynı burun, karşısındakini ölçüp biçen ve yargılayan aynı yoğun bakış. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmazsa elindeki imkânları yitireceğini hissetti.

Bu adamın nasıl açıkça şiddet içeren orjiler düzenleyebildiğini düşündü. Hirtmann tek değil çok kişilikli biriydi.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Hiçbir şey gözünden kaçmıyordu. Bunu dikkate almalıydı. Terapi mesafesini asla unutmadan, mümkün olduğunca açık sözlü olmayı seçti.

"Sanırım bana biraz babamı hatırlattınız," dedi.

Julian ilk kez sarsılmış gözüktü. Onun gülümsediğini gördü. Bu gülümsemenin onun görünüşünü tamamen değiştirdiğini saptadı.

"Gerçekten mi?" diye samimiyetle sordu Julian, şaşırmıştı.

"Tipik anlamda İsviçre'ye özgü burjuva eğitiminin aynısı, aynı temkin, aynı ciddiyet sizde de hissediliyor. Yarı yolda kurtulmuş olsanız bile, Protestanlık soluyorsunuz. Çifte kilitli kasalara benzeyen şu büyük İsviçre burjuvazisi! Sizin gibi onun da itiraf edemeyeceği bir sırrı var mıydı acaba diye düşünmekteydim."

Xavier ona şaşkın ve biraz da öfkeli bir bakış fırlattı. Hirtmann'ın gülümseyişi artmıştı.

"Sonuçta sanıyorum iyi anlaşacağız," dedi. "Ne zaman başlıyoruz? Bu sohbete bir an önce devam etmek isterim."

"Ulaşılamıyor," dedi Ziegler, cep telefonunu kapatırken. "Ne belediyede, ne evinde ne de fabrikasında. Yine buhar olup uçmuş sanki."

Servaz jandarmaya baktı, sonra arabanın ön camından gözlerini nehre dikti.

"Belediye başkanıyla ciddi olarak ilgilenmek gerekecek. Yeniden ortaya çıktığında. Bu arada, Perrault'ya ulaşmaya çalışalım."

Yirmi yaşlarında bir genç kadın olan görevli ağzındaki sakızı öyle büyük bir enerjiyle çiğneyip duruyordu ki sanki onunla görülecek kişisel bir hesabı var gibiydi.

Pek sportif bir görünümü yoktu. Daha ziyade televizyon ya da bilgisayar karşısında uzun uzun oturup midesine şekerlemeleri indiren bir tip. Servaz, Perrault'nun yerinde olsam kasayı buna emanet etmezdim diye düşündü. Etrafındaki kayaklara ve *snow-board*'lara, dağcı ayakkabısı dolu raflara, parlak giysilere, polarlara ve kahverengi ahşap raflara yerleştirilmiş ya da askılara sıkışık sıkışık asılmış dizi dizi aksesuarlara baktı. Perrault'nun onu hangi kritere göre seçmiş olabileceğini düşündü. Belki de tek kriter, önerdiği ücreti kabul etmiş olmasıydı.

"Endişeli miydi?" diye sordu.

"Eeevet."

Servaz, Ziegler'e doğru döndü. Saint-Cyr'e göre dörtlünün üçüncü üyesi olan Perrault'nun mağazanın üzerinde kiraladığı stüdyo dairenin kapısını çalmışlardı. Hiç cevap yoktu. Mağazaya bakan çalışan onlara önceki günden beri görmemiş olduğunu söylemişti. Pazartesi sabahı bir görünüp birkaç gün boyunca olmayacağını söylemişti. Ailevi bir acil durum, diye açıklamıştı. Kadın da ona, merak etmemesini, bu süre içinde mağazayla ilgileneceğini söylemişti.

"Nasıl bir endişe?" diye sordu Ziegler.

Çalışan cevap vermeden önce, iki üç kez çiğnedi sakızı.

"Gerçekten berbat bir hali vardı, hiç uyumamışa benziyordu." Yeniden sakız çiğnedi. "Yerinde duramıyordu."

"Korkmuş bir hali var mıydı?"

"Eeevet. Söyledim size."

Kadın yaptığı balonu patlatacaktı ama son anda vazgeçti.

"Ona ulaşabileceğimiz bir numara var mı?"

Genç kadın bir çekmece açarak içindeki kâğıtları eşeledi. Bir kartvizit çıkarıp jandarmaya uzattı. Ziegler, üzerinde karda zikzak çizen bir kayakçının tırmandığı bir dağ logosu ve altında süslü harflerle yazılmış *Spor & Doğa* yazısı olan karta şöyle bir göz attı.

"Perrault nasıl bir patrondur?" diye sordu Ziegler.

Kadın kuşkulu bir gözle bakıp, "Cimri," dedi sonunda.

Kulaklıklarında Sufjan Stevens'ın "Come of Feel the Illinoise"ini dinlerken, Espérandieu'nün dikkatini bilgisayarı çekti. Görüntü işleme programı Vincent'ın işini tamamlamıştı.

"Gel bak," dedi Samira'ya.

Kadın polis ayağa kalktı. *Sweatshirt*'ünün fermuarı biraz fazla açıldığından, Espérandieu'nün burnunun dibine eğildiğinde göğüslerinin çatalını sergiliyordu.

"Ne bu?"

Yüzük yakın planda görülüyordu. Kusursuz netlikte değildi ama iki bin defa büyütülmüş altın şövalye yüzük belirgin biçimde ayırt ediliyordu. Tepesinde, kırmızı zeminden ayrılan, altın sarısı iki harf vardı.

"Grimm'in, Saint-Martin'de öldürülen eczacının kesilen parmağında bu yüzük olmalı," cevabını verdi. Boğazı kurumuştu.

"Hımmm, madem parmağı kesilmiş, nereden biliyorsunuz ki?"

"Açıklaması uzun sürer. Sen ne görüyorsun?"

"İki şekil, iki harf sanki," dedi Samira gözlerini ekrana dikerek.

Espérandieu gözlerini bilgisayardan ayırmamaya çabaladı.

"İki S mi?" dedi.

"Ya da bir S ve bir R..."

"Ya da bir C ve bir B...

"Ya da bir O ve bir R..."

"Bekle biraz."

Espérandieu ekranın sağında çeşitli pencereler açtı, bir yığın parametreyi değiştirdi, imleci oradan oraya taşıdı. Sonra programı yeniden çalıştırdı. Sonucu sessizce beklediler. Samira hâlâ onun omzu üzerinde eğilmiş duruyordu. Espérandieu, dolgun, yumuşak ve diri iki göğüs hayal etti. Sol göğsün üzerinde bir ben vardı.

"Sence içeride n'apıyorlar?" diye alaycı bir ses geldi dışarıdan.

Bilgisayar işin bittiğini duyurdu. Görüntü hemen yeniden belirdi. Netti. Şövalye yüzüğün kırmızı zemini üzerindeki iki harf gayet belirgindi:

"S K."

Servaz değirmeni, belirtildiği gibi, bir nehrin ve bir ormanın dibinde biten çıkmaz bir sokağın ucunda buldu. Önce ışıklarını gördü, sonra siyah silueti ayırt etti. Sokağın bitiminde son evlerden hemen sonra, ışıkları nehre yansıyordu. Aydınlık üç pencere. Üstte dağlar, siyah köknarlar ve yıldızlı bir gökyüzü. Arabadan indi. Soğuk bir gece. Ama önceki geceler kadar değil.

Kendini çabaları boşa çıkmış hissediyordu. Chaperon ile Perrault'yu bulmaya boşuna çabaladıktan sonra, Chaperon'un eski karısına ulaşma çabası da başarısız kalmıştı. Kadın bölgeden ayrılıp Bordeaux sahiline yerleşmişti. Belediye başkanı boşanmıştı. Paris bölgesinde bir yerlerde bir kızı vardı. Serge Perrault ise, yapılan araştırmaya göre, hiç evlenmemişti. Buna Grimm ile ejderhası arasındaki tuhaf barış da eklenirse, ortaya bir sonuç çıkıyordu: Bu üçünün aile hayatıyla işi yoktu.

Servaz değirmeni yola bağlayan, çukurlaşmış küçük köprüye girdi. Hemen yakında, karanlıkta çarklı bir tekerlek dönüyordu. Zifiri karanlık gecede kanatların üzerinde sıçrayan suyun sesini işitti.

Alçak bir kapının üzerindeki tokmağı kapıya vurdu. Eski ve ağır kapı neredeyse anında açıldı. Gabriel Saint-Cyr belirdi. Üzerinde beyaz bir gömlek, kusursuz beyazlıkta bir papyon ve bir hırka vardı. İçeriden tanıdık bir müzik yükseliyordu. Bir yaylı dörtlüsü: Schubert, *Genç Kız ve Ölüm*.

"İçeri buyur."

Sen hitabı Servaz'ın dikkatini çekti ama karşılık vermedi. Daha içeri girer girmez nefis bir yemek kokusu burun deliklerini gıdıkladı ve midesi de anında tepki gösterdi. Acıkmış olduğunu fark etti. Sabahtan beri bir omlet yemişti sadece. Sağ taraftaki, oturma odasına giden basamaklardan inerken, tek kaşını kaldırmaya engel olamadı: Yargıç küçük tabakları büyüklerin içine koymuştu. Sofraya öyle beyaz bir örtü sermişti ki neredeyse parıldıyordu ve gümüş şamdanlara yerleştirilmiş iki mumu yakmıştı.

"Ben dulum," deme gereği duydu, Servaz'ın bakışlarını görünce. "İşim tüm hayatımdı, onu yapmayacağım güne hazırlanmamıştım. Daha on yıl ya da otuz yıl yaşamam bir şey değiştirmeyecek. Yaşlılık uzun ve gereksiz bir beklentidir. Dolayısıyla beklerken meşgul oluyorum. Bir restoran açsam mı diye düşünüyorum."

Servaz güldü. Yargıç bir şeyler yapmadan duracak insanlardan değildi.

"Ama emin olabilirsin –benim yaşımda birinin sen demesine izin vardır herhalde?– ölümü düşünmüyorum. En azından bahçemi ekerek ve yemek yaparak geçiriyorum bu zamanı. Ufak tefek tamiratlar, okumak, yolculuk yapmak..."

"Ve günlük olaylardan haberdar olmak için adalet sarayında küçük bir tur atmak."

Saint-Cyr'in gözleri kısa bir an parıldadı.

"Kesinlikle!"

Yargıç, Servaz'ı oturması için davet etti ve salona açılan mutfak tezgâhının arkasına geçti. Martin onun beline bir aşçı yamağı önlüğü taktığını gördü. Şöminede, tavan kirişleri arasına büyük ışıltılar fır-

latan berrak bir ateş çıtırdıyordu. Salon, değersiz eşyaların yanında, boyanmış eski eşyalarla, irili ufaklı tablolarla doluydu. Gerçek bir antikacı eşyaları.

"*Yemek yapmak, rahat bir kafa, cömert bir ruh ve geniş bir kalp gerektirir*, der Paul Gauguin. Senin için sakıncası yoksa aperitif evresini atlayabilir miyiz?"

"Elbette," cevabını verdi Servaz. "Açlıktan ölüyorum."

Saint-Cyr iki tabak ve bir şişe şarapla geri geldi. Profesyonel bir garson ustalığıyla oradan oraya gidip geliyordu.

Üzerinde dumanlar tüten koca bir tabağı Servaz'ın önüne koyarken, "Mantarlı, dana etli talaş böreği," diye anons etti.

Kokusu mükemmeldi. Servaz çatalını batırdı ve ilk lokmayı ağzına götürdü. Dili yandı ama bu kadar güzel bir şeyi çok ender yemişti.

"Ne diyorsun?"

"İyi bir aşçı olduğunuz kadar iyi bir yargıç idiyseniz, Saint-Martin adalet sarayı çok şey kaybetmiş."

Saint-Cyr bu iltifatı olduğu gibi kabul etti. Usta aşçılık yeteneklerini yeterince bildiğinden, biraz aşırı bu komplimanın ardında samimi bir övgü yattığını da biliyordu. Ufak tefek adam beyaz şarap şişesini Servaz'ın kadehine doğru eğdi.

"Şunu bir tadın."

Servaz kadehi gözlerinin hizasına kaldırıp sonra da dudaklarına götürdü. Masanın ortasına yerleştirilmiş mumların ışığında şarapta, zümrüt yansıları ile soluk altın rengi vardı. Servaz şaraptan çok anlayan biri değildi, ama daha ilk yudumda kendisine sunulan şarabın istisnai karakteri konusunda hiç kuşkuya düşmedi.

"Muhteşem. Gerçekten. Bir uzman olmasam bile bunu söyleyebilirim."

Saint-Cyr başını salladı.

"Bâtard-montrachet 2001."

Servaz'a göz kırptı ve dilini şaklattı.

İkinci yudumda, Servaz başının döndüğünü hissetti. Boş mideyle gelmemeliydi.

"Dilimin çözüleceğini mi umuyorsunuz?" diye sordu gülümseyerek.

Saint-Cyr güldü.

"Seni yemek yerken görmek bir zevk. Sanki on gündür yememiş gibisin. Confiant hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu yargıç aniden.

Soru Servaz'ı hazırlıksız yakalamıştı. Tereddüt etti.

"Bilmem. Bir şey söylemek için biraz erken..."

Yargıcın gözündeki kurnaz parıltı yeniden belirdi.

"Elbette erken değil. Şimdiden bir fikrin var. Üstelik de olumsuz. Bu nedenle konuşmak istemiyorsun."

Saptama Servaz'ı şaşırttı. Yargıç dobra biriydi.

"Confiant adına layık biri değil,"[6] diye devam etti Saint-Cyr cevap beklemeden. "Kimseye güvenmez, ona da güvenmemek gerekir. Belki sen zaten tespit etmişsindir."

Etkilenmişti. Servaz, yaşlı adamın işine yarayacağını bir kez daha düşündü. Önündeki yemeği bitirdiğinde Saint-Cyr tabakları kaldırdı.

"Hardallı tavşan," dedi geri dönerken. "Sana uyar mı?"

Bir şişe şarap daha getirdi. Bu kez kırmızı. Yarım saat sonra, yanında bir kadeh beyaz Bordo şarabıyla birlikte yedikleri elmalı tatlıdan sonra, şömine yakınındaki koltuklara oturmuşlardı. Servaz kendini tıka basa yemiş ve biraz çakırkeyf hissediyordu. Uzun süredir hissetmemiş olduğu bir huzur ve doygunluk içindeydi. Saint-Cyr balon kadehte konyak ikram etti ve kendi de bir Armanyak likörü aldı.

Sonra keskin bakışlarını Servaz'a dikince, Servaz sadede gelme vaktinin yaklaştığını anladı.

"Sen ölü at olayıyla da ilgileniyorsun," dedi yargıç ilk yudumdan sonra. "Eczacıyla arasında bir bağ olduğunu düşünüyor musun?"

"Belki."

"Birkaç gün ve birkaç kilometre arayla iki vahşice cinayet."

---

6 Fransızcada güvenen, inanan anlamına geliyor. (ç. n.)

"Evet."

"Éric Lombard'ı nasıl buldun?"

"Küstah."

"Onu kendine düşman etme. Kolu uzundur ve sana yardım edebilir. Ama senin yerine soruşturmayı yürütmesine de izin verme."

Servaz yine gülümsedi. Yargıç emekli olabilirdi ama yeteneğini kaybetmemişti.

"Bana intihar edenlerden söz edecektiniz."

Yargıç kadehini dudaklarına götürdü.

"Günümüzde insan nasıl polis oluyor?" diye sordu soruya cevap vermeden. "Yozlaşma her taraftayken, herkes cebini doldurmayı düşünürken? Orta yol nasıl bulunur? Bu iş son derece karmaşıklaşmadı mı?"

"Hayır. Tersine, çok basit," dedi Servaz. "İki tür insan var. Pisliker ve diğerleri. Herkes kendi tarafını seçmeli. Eğer seçmezseniz, zaten pisliklerin arasındasınız demektir."

"Sen buna inanıyor musun? O halde senin için olaylar basit. Bir iyiler var bir de kötüler, öyle mi? Çok şanslısın! Seçimler sırasında üç aday arasında tercihte bulunman gerekse... İlki, geçirdiği çocuk felci nedeniyle kısmen kötürüm, yüksek tansiyonu, anemisi ve sayısız başka ağır rahatsızlığı olan biri. Fırsat buldukça yalan söylüyor, astroloğa gidiyor, karısını aldatıyor, bir sigarayı söndürüp diğerini yakıyor ve çok fazla martini içiyor. İkincisi obez, daha önce üç seçimi kaybetmiş, bir depresyon ve iki kalp krizi geçirmiş. Puro içiyor ve akşamları da şampanya, porto, konyak ve viski banyosu yapıp sonra da iki uyku hapı atıyor. Üçüncüsü ise madalyalı bir savaş kahramanı, kadınlara saygılı, hayvanları seviyor. Ara sıra bir bira içer yalnızca ve sigara kullanmaz. Tercihini hangisinden yana kullanırsın?"

Servaz gülümsedi.

"Sanırım üçüncüsü diye cevap vermemi bekliyorsunuz?"

"Bravo! Roosevelt ve Churchill'i eleyip Adolf Hitler'i seçtin. Görüyorsun: Olaylar asla göründüğü gibi değildir."

Servaz kahkahadan kırıldı. Yargıçtan çok hoşlanmıştı. Kusur bulmanın imkânsız olduğu ve değirmeninin önünden akan su kadar berrak fikirleri olan biri.

"Günümüzde sorun, medyayla ilişkiler," diye devam etti emekli yargıç. "Ortaya çıkardıkları önemsiz ayrıntılara sarılıyorlar. Sonuç: Bugünkü medya o dönemde olsaydı, Roosevelt ve Churchill muhtemelen seçilemezdi. Kendi sezgilerine güven, Martin. Görünüşe değil."

"İntihar edenler," diye tekrarladı Servaz.

"Geliyorum."

Yargıç ikinci bir Armanyak ikram etti. Sonra başını kaldırdı ve sert bakışlarını Servaz'a dikti.

"Bu olayı ben soruşturdum. Meslek hayatımın en güç işiydi. Bir ay sürdü. Tam olarak 1993 Mayıs'ından 1994 Temmuz'una kadar. Yedi intihar. On beş, on sekiz yaş arası gençler. Dün gibi hatırlıyorum."

Servaz soluğunu tuttu. Yargıcın sesi değişmişti. Şimdi sonsuz bir sertlik ve hüzün doluydu.

"İlk intihar, komşu köyden bir çocuktu. Alice Ferrand. On altı buçuk yaşında. Parlak bir kız. Okulda çok başarılı. Eğitimli bir çevreden. Babası edebiyat profesörü, annesi eğitmen. Alice sorunsuz bir çocuk olarak kabul ediliyordu. Yaşıtı arkadaşları vardı. Resmi, müziği seviyordu. Herkesin çok değer verdiği biriydi. Alice 2 Mayıs 1993 sabahı civardaki bir ambarda asılı bulundu."

Asılı... Servaz'ın boğazı düğümlendi. Ama dikkati artmıştı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Saint-Cyr, bakışlarını yakalayarak. "Ama kendi kendini astığına seni temin edebilirim. Bu konuda en ufak bir kuşku yok. Adli tabibin hiç kuşkusu yoktu. Delmas. Tanıyorsun. Yetenekli biridir. Çocuğun çalışma masasının çekmecesinde tek bir iz bulduk: Ambarın krokisini çizmişti. Küçük ayaklarının yere değmeyeceğinden emin olmak için kiriş ile düğüm arasındaki ip mesafesini de kesin olarak ölçmüştü."

Yargıcın sesi bu son cümlede kırıktı. Servaz onun gözünden yaş gelmekte olduğunu fark etti.

"Bu olay gerçekten yürek parçalayıcıydı. Herkesin üzerine titrediği bir çocuk! Beş hafta sonra, 7 Haziran'da on yedi yaşında bir oğlan da canına kıydığında korkunç bir çakışma gördük. Ay sonunda gerçekleşen üçüncü intiharla kendimize sorular sormaya başladık." Armanyağını bitirdi ve boş kadehi sehpanın üzerine koydu. "Dünmüş gibi hatırlıyorum. O yaz haziran, temmuz ayları korkunç sıcaktı, muhteşem bir hava, bitmek bilmeyen aşırı sıcak geceler. Bahçelerde, nehir kenarlarında ya da kafelerde biraz serinlemek için vakit geçiriyorduk. Evlerin içi çok sıcak oluyordu. O vakitler klima yoktu. Cep telefonu da yoktu. O 29 Haziran akşamı, Cathy d'Humières'den önceki savcı ve bir savcı yardımcısıyla birlikte kafedeydim. Kafenin çalışanı gelip beni buldu. Tezgâhın üzerindeki telefonu gösterdi. Beni arıyorlardı. Jandarmaydı. *Bir tane daha bulduk*, dediler. Bil bakalım neden, ama ne olduğunu hemen anlamıştım."

Servaz kanının iyice donduğunu hissetti.

"O da önceki ikisi gibi kendini asmıştı. Bir buğday tarlasının dibindeki yıkık dökük bir ambarda. Her ayrıntıyı hatırlıyorum. Yaz akşamı, olgun buğdaylar, bitmek bilmeyen gün, akşamın saat onunda bile taşları yakan sıcak, sinekler, ambarın gölgesinde ceset. O gece rahatsızlandım. Beni hastaneye yatırmak zorunda kaldılar. Soruşturmaya sonra başlayabildim. Sana söylemiştim: Bu kadar güç bir olay hiç görmedim. Gerçek bir çile yolu. Ailelerin acısı, kavrayamama, intiharların yeniden başlayacağı korkusu..."

"Bunu neden yaptıklarını biliyor musunuz? Bir açıklama bırakmışlar mı?"

Yargıç bugün bile şaşkınlık dolu bir bakışla baktı Servaz'a.

"En ufak bir açıklama yoktu. Akıllarından ne geçtiğini asla bilemedik. Hiçbiri açıklama bırakmadılar. Elbette herkes çok sarsılmıştı. Her sabah bir başka gencin hayatına son verdiğini öğreneceğiz diye çekinerek uyanıyorduk. Burada bunların neden olduğunu kimse asla anlamadı. Elbette aynı yaşta çocukları olan anne babaların tek bir korkusu vardı: Kendi çocuklarının da aynısını yapması. Dehşet içindeydiler. Onları fark ettirmeden gözetlemeye çalışıyor ya da dışarı

çıkmalarını yasaklıyorlardı. Bir yıldan fazla sürdü bu. Toplam yedi. *Yedi!* Sonra, birden durdu."

"İnanılır gibi bir hikâye değil," diye haykırdı Servaz.

"O kadar da inanılmaz değil. O zamandan beri benzer olayların başka ülkelerde, Galler'de, Québec'de, Japonya'da meydana geldiğini de işittim. Gençlerin kararlaştırıp birlikte intihar etme hikâyeleri. Bugün durum daha da kötü! İnternet üzerinden temasa geçiyorlar. Forumlarda birbirlerine, 'Hayatımın anlamı yok, ölmek için partner arıyorum,' yazan mesajlar gönderiyorlar. Abartmıyorum. Galler bölgesindeki intihar vakasında, başsağlığı mesajları ve şiirler arasında, 'Yakında yanına geliyorum,' yazan mesajlar da bulundu... Böyle bir şeyin olabileceğine kim inanır?"

"Sanırım artık her şeyin mümkün olduğu bir dünyada yaşıyoruz," karşılığını verdi Servaz. "Özellikle de en kötüsünün!"

Zihninde bir görüntü canlanmıştı: Bir buğday tarlasında ağır ağır yürüyen bir oğlan, batan güneşin ışıkları arkadan vuruyor, elinde bir ip. Çevresinde kuşlar şakıyor, uzun yaz gecesi hayat dolu ama onun kafasında çoktan karanlık hüküm sürüyor. Yargıç ona üzüntüyle baktı.

"Evet, benim fikrim de bu. Bu gençler konusunda, her ne kadar arkalarında bir açıklama bırakmamışlarsa da birbirlerini teşvik ettiklerinden eminiz."

"Nasıl?"

"Jandarma 'intihar edenler'in çoğunun evinde mektuplar buldu. Bir haberleşme. Muhtemelen diğer intihar edenler ya da edecekler tarafından gönderilmiş. Kendi projelerinden, nasıl yapacaklarından, bir an önce eyleme geçme isteklerinden söz ediyorlardı. Sorun, bu mektupların postayla gönderilmemiş olması ve hepsinde takma ad kullanılmış olmasıydı. Mektupları bulunca, civardaki on üç on dokuz yaş arasındaki bütün gençlerin parmak izlerini almaya ve mektuplarda bulunanlarla karşılaştırmaya karar verdik. Bir yazı uzmanı da çağırdık. Çok titiz bir çalışma. Yirmi dört saatin yirmi dördü, bütün bir soruşturma ekibi bunun üzerinde durdu. Bu mektuplardan

bazıları önceden intihar etmiş olanlarca yazılmıştı. Ama bu çalışma sayesinde, üç yeni adayın da kimliğini saptayabildik. İnanılır gibi değil, biliyorum. Sürekli gözetim altına alındılar ve bir psikolog ekibine yönlendirildiler. Ama yine de içlerinden biri banyoda saç kurutma makinesiyle kendine elektrik vermeyi başardı. Yedinci kurbandı o... Diğer ikisi asla eyleme geçmedi."

"Peki, o mektuplara ne oldu?"

"Onlar bende. Bu hikâyenin eczacının ve Lombard'ın atının öldürülmesiyle ilişkili olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Grimm asılmış bulundu..." dedi Servaz ihtiyatla.

"At da, bir anlamda."

Servaz aşina olduğu bir karıncalanma hissetti. Önemli bir aşamanın geride bırakıldığı hissi. Ama bu aşama onu nereye götürüyordu? Yargıç ayağa kalktı. Odadan çıktı ve iki dakika sonra, ağzına dek kâğıt ve klasörlerle dolu ağır bir kutuyla geri geldi.

"Hepsi burada. Mektuplar, soruşturma dosyasının bir kopyası, bilirkişi raporları... Lütfen, burada açmayın."

Servaz kutuya bakarak olur anlamında başını salladı.

"Aralarında başka ortak nokta var mıydı? İntiharlar ve mektuplar dışında? Bir çeteye, bir gruba üyeler miydi?"

"Kuşkun olmasın, her yönüyle araştırdık, eşeledik, yeri göğü ayağa kaldırdık. Boşuna. En genci on beş buçuk yaşındaydı. En büyüğü on sekiz. Aynı sınıflarda değillerdi. Aynı zevkleri yoktu, aynı faaliyetlere katılmıyorlardı. Kimileri birbirlerini yakından tanıyordu, kimileri kısmen. Tek ortak noktaları toplumsal seviyeleriydi, dahası: Hepsi de mütevazı ya da orta düzey ailelerdendi. Aralarında Saint-Martin'in zengin burjuva ailelerinden gelme çocuk hiç yoktu."

Servaz yargıcın boşa çıkmış çabasını hissetti. En ufak izi, en küçük işareti araştırmakla, anlaşılmaz olanı anlamakla geçmiş yüzlerce saati tahmin etti. Bu olay Gabriel Saint-Cyr'in hayatında çok önem taşımıştı. Belki de sağlık sorunlarının ve erken emekliliğinin

kökeninde bu yatıyordu. Yargıcın sorularını mezara götüreceğini biliyordu. Bunları kendine hep soracaktı.

"Burada olmayan ve senin düşündüğün bir teori var mı?" diye aniden sordu Servaz. Bu öykünün doğurduğu duygu sanki onları yakınlaştırmış gibi, o da sen demeye başlamıştı. "Kanıt yokluğundan bir kenara attığın bir fikrin oldu mu?"

Yargıç tereddüt ediyor gibiydi.

"Elbette çok sayıda teoriyi göz önüne aldık," cevabını verdi ihtiyatla. "Ama hiçbiri ufak da olsa ihtimal dâhilinde değildi. Hiçbiri gerçekten diğerlerinin önüne çıkmadı. Bütün meslek hayatımın en büyük sırrı. Sanırım bütün sorgu yargıçlarının ve dedektiflerin böyle bir sırrı vardır. Çözülmemiş bir olay. Ömürlerinin sonuna dek zihinlerine musallat olacak bir olay. Başarısızlık tadını sonsuza dek ağızda bırakan ve bütün başarıların tadını silen bir olay."

"Doğru," diye kabul etti Servaz. "Herkesin çözülmemiş bir sırrı vardır. Bu tür durumlarda, hepimizin diğerlerinden daha önemli bir ipucu vardır. Hiçbir yere varmamış ama şansımız birazcık yaver gitseydi ya da soruşturma başka yöne doğru evrilseydi bizi bir yere götürebileceğini hissetmeye devam ettiğimiz bir ipucu, belirsiz bir fikir. Bu türden hiçbir şey yok mu gerçekten? Bu kutunun içinde olmayan bir şey?"

Yargıç derin bir soluk aldı. Gözlerini Servaz'a dikmişti. Yine tereddüt ediyor gibiydi. Çalı gibi gür kaşlarını çattı, sonra konuşmaya başladı:

"Evet, benim önem verdiğim bir teori vardı. Ama bunu ortaya koyacak hiçbir unsur, hiçbir tanıklık bulamadım. Dolayısıyla, burada kaldı," dedi işaret parmağıyla kafasına vurarak.

"Dağ Keçileri Tatil Köyü," dedi Saint-Cyr. "Belki işitmişsindir."

Ad Servaz'ın zihninde yol alıp sonunda anı belleğinde bir kumbaranın dibine düşen bozuk para gibi çınladı: Enstitü yolundaki

kullanılmayan binalar ve paslı tabela. Bu tekinsiz yeri gördüğünde hissettiklerini hatırladı.

"Enstitü'ye giderken önünden geçtik. Kapalı, değil mi?"

"Doğru," dedi yargıç. "Ama bu tatil köyü on yıllar boyunca işletildi. Savaştan sonra açıldı ve 1990'lı yılların sonuna dek çocukları kabul etti."

Bir an durdu.

"Dağ Keçileri Tatil Köyü, Saint-Martin ve civarındaki, gerçek yaz tatiline çıkamayan çocuklara yönelikti. Kısmen belediyenin yönetimindeydi. Başında bir müdür vardı ve sekiz, on beş yaş arası çocukları kabul ediyordu. Bildik faaliyetlerden ibaret bir tür yaz kampı. Dağ gezileri, top oyunları, beden eğitimi, civar göllerde yüzme..."

Yargıç, ağzında çürük diş varmış gibi hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Beni orada ilgilendiren şey, intihar edenlerden beşinin tatil köyüne gitmiş olmasıydı. Ve sonraki iki yıl içinde intihar etmişlerdi. Neredeyse tek ortak noktaları buydu. Orada kaldıkları dönemi incelediğimde iki yaza yayıldığını saptadım. İlk yazdan önceki yıl köyün müdürü değişmişti..."

Servaz'ın dikkati iyice yoğunlaşmıştı. Yargıcın nereye varmak istediğini tahmin ediyordu.

"Bunun üzerine, bu müdürün yaşamını araştırmaya başladım. Otuz yaşlarında genç bir adam. Ama hiçbir şey bulamadım. Evli, küçük bir kızı ve küçük bir oğlu var. Sıradan biri..."

"Bugün onu nerede bulabiliriz, biliyor musun?" diye sordu Servaz.

"Mezarlıkta. On yıl kadar önce motosikleti bir ağır vasıtayla çarpıştı. Sorun şu ki gençlerin cinsel tacize uğradıklarına dair hiçbir işaret bulamadım. İntihar edenlerden ikisi ise köyde kalmamıştı. Ayrıca, bölgeden orada kalan çocukların sayısı dikkate alındığında, böyle bir ortak noktalarının olmasında şaşırtıcı bir şey yoktur. Sonuçta bu fikirden vazgeçtim..."

"Ama belki de araştırmanın bu yönde ilerlemesi gerektiğini düşünmeye devam ediyorsun?"

Saint-Cyr başını kaldırdı. Gözleri ışıldıyordu.

"Evet."

"Grim ve diğer üçüne yönelik yapılan ve hemen sonra geri alınan şu şikâyetten söz etmiştin. İntihar edenler soruşturması çerçevesinde onları sorgulamışsındır sanırım?"

"Neden yapayım ki? Hiç alakaları yoktu."

"Bir an bile onları düşünmemiş olduğuna emin misin?" dedi Servaz.

Saint-Cyr yeniden bir tereddüt gösterdi.

"Düşündüm, elbette..."

"Anlatsana."

"Bu cinsel şantaj hikâyesi bu dördüyle ilgili ilk söylenti değildi. Başkaları da olmuştu. Önce ve sonra. Ama bu hariç, hiç kimse resmî bir şikâyette bulunmamıştı."

"Ne tür söylentiler?"

"Dedikodular başka kızların da aynı muameleye maruz kaldığı yönündeydi. Hatta bazılarının durumunun kötü sonuçlandığı, bu dördünün kafayı çekmeye meyilli olduğu ve sarhoş olduklarında da... *şiddet kullandıkları*... Bu tür şeyler... Ama söz konusu kızların hepsi ya da hemen hemen hepsi yetişkindi. İntihar edenlerse çocuktu. Dolayısıyla bu fikri ayrı tuttum. Zaten o dönemde dedikodu hiç eksik değildi."

"Peki ya doğru muydu? Grimm ve diğerleri için?"

"Belki... Ama hayal kurma. Burası da her yer gibidir. Komşuları hakkında en berbat hikâyeleri sadece zaman öldürmek için yayan sayısız dedikoducu ve kapıcı vardır. İhtiyaç duyduklarında da uydururlar. Bu hiçbir şey kanıtlamaz. İçinde doğruluk payı olduğuna eminim ama dedikoduyu her duyan muhtemelen biraz daha büyütüyordu."

Servaz başını salladı.

"Ama eczacının ölümünün eski olaylara şu ya da bu şekilde bağlı olup olmadığını sormakta haklısın," diye devam etti yargıç. "Bu vadide olup biten her şey kökenini geçmişten alır. Gerçeği keşfetmek istiyorsan her taşı kaldırman ve altında ne var diye bakman gerekir."

"Ya Hirtmann, bunda onun rolü nedir?"

Yargıç düşünceli düşünceli ona baktı.

"Henüz sorgu yargıçlığı yaptığım dönemde uygunsuz ayrıntı diyordum ben buna. Her olayda hep bir tane bulunur: Yapboza girmeyi inatla reddeden bir parça vardır. O ortadan kaldırıldığında her şey anlam bulur. Ama o da oradadır. Yok olmaz. Bu demektir ki bir yerlerde gözden kaçırdığımız bir şey vardı. Kimi zaman önemli oluyordu, kimi zaman önemsiz. Kimi yargıç ve polisler açıkça gözardı etmeyi tercih ederler. Adli hatalar da genellikle böyle doğar. Ben bu ayrıntıyı asla ihmal etmedim. Ama onun ortalığı bulandırmasına da izin vermiyordum."

Servaz saatine baktı ve ayağa kalktı.

"Bu olay üzerinde birlikte çalışmıyor olmamız çok yazık," dedi. "Confiant'dansa seninle çalışmayı tercih ederdim."

"Teşekkürler," dedi Saint-Cyr. O da ayağa kalkmıştı. "İyi bir ekip olurduk sanırım."

Masayı, mutfağı ve şöminenin yakınındaki sehpanın üzerinde duran boş kadehleri işaret etti.

"Sana bir teklifim var. Saint-Martin'de kalman ve yemek yemen gerektiğinde, her seferinde sofram sana açık. Böylece otelin kötü yemeğini sindirmek ya da boş mideyle uyumak zorunda kalmazsın."

Servaz gülümsedi.

"Yemekler hep böyle bolsa, bir süre sonra soruşturma yürütemez halde olabilirim."

Gabriel Saint-Cyr içten bir kahkaha attı. Anlatmış olduğu hikâyenin doğurduğu gerilimi uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Buna bir açılış yemeği diyebiliriz. Aşçılık yeteneklerimle seni etkilemek istedim. Bir sonrakiler daha sade olacak. İnsanın formunu koruması gerekir, başkomiser."

"Bu durumda kabul ediyorum."

"Aynı zamanda," diye ekledi yargıç, göz kırparak, "soruşturmandaki gelişmeleri de tartışabiliriz. Bana söyleyebileceğin sınırlar içinde elbet. Pratik olmaktan çok teorik bir açıdan diyebiliriz. Kendi

hipotezlerini ve sonuçlarını üçüncü bir kişinin önünde doğrulamak daima iyi bir şeydir."

Servaz yargıcın haklı olduğunu biliyordu. Yine de her şeyi yargıca söyleme niyetinde değildi. Fakat Saint-Cyr'in, keskin zekâsı ve mesleki mantığıyla, kendisine yararlı olabileceğinin farkındaydı. Ve eğer olay bu intiharlara bağlıysa, eski yargıç ona çok şey anlatabilirdi.

İçtenlikle el sıkıştılar ve Servaz gecenin karanlığına çıktı. Küçük köprünün üzerinde, yeniden kar yağmaya başladığını fark etti. Biraz ayılabilmek için gece havasını derin derin soludu. Lapa lapa yağan kar yanaklarını ıslattı. Arabasına binmek üzereyken cep telefonu çaldı.

"Yeni bir şey var," dedi Ziegler.

Servaz gerildi. Nehrin karşı tarafındaki değirmene baktı. Yargıcın silueti bir pencerenin arkasından geçti. Tabakları, çatalları taşıyordu. Değirmenin tepesinden gecenin içine karlar yağıyordu.

"Cinayet yerinde Grimm'inkinden başka birine ait kan bulundu. DNA'sı saptandı."

Servaz ayaklarının altında bir uçurumun açıldığını hissetti. Yutkundu. *Ziegler'in ne söyleyeceğini biliyordu.*

"Hirtmann'a ait."

Enstitü'de vakit gece yarısını biraz geçmişken, hafif bir kapı gıcırtısı işitildi. Diane uyumuyordu. Yatağına uzanmış, karanlıkta gözleri açık bekliyordu. Giyinikti. Başını çevirdi; kapısının altından ışık süzülüyordu. Sonra hafif ayak sesleri işitti.

Kalktı.

Bunu neden yapıyordu? Hiçbir şey onu mecbur etmiyordu. Kapıyı araladı.

Koridor yine karanlıktı. Ama merdivenin ucu aydınlıktı. Diğer tarafa bir göz attı ve çıktı. Üzerinde kot pantolon, kazak ve keçe ayakkabılar vardı. Olur da biriyle burun buruna gelirse bu vakitte koridorda bulunmasını nasıl açıklayabilirdi? Merdivene vardı. Kulak kabarttı. Aşağıda kaçamak ayak seslerinin yankısı duyuluyordu.

Ayak sesleri üçüncü ve ikinci kattan geçip birinci katta durdu. Diane kımıldamadı. Tırabzandan eğilmeye cesaret edemiyordu.

Bir kilidin açılması.

Takip ettiği kişi biyometrik kutuya birinci katın giriş kodunu girmekteydi. Her katta bir kutu. Personel yatakhanesinin bulunduğu sonuncu hariç. Birinci katın kapısının uğuldadığını, açılıp kapandığını işitti. *Gerçekten bunu yapıyor muydu? İşe yeni başladığı bir yerde gece vakti birini mi takip ediyordu?*

Merdivenlerden indi. Güvenlikli kapıya kadar geldi. Tereddüt etti. Ona kadar saydı. Kodu girecekken bir düşünce onu durdurdu.

Kameralar...

Hastaların yaşadığı ve uyuduğu bütün bölümlerde güvenlik kameraları vardı. Bütün stratejik yerlerde kamera vardı. Giriş katında, birinci, ikinci ve üçüncü katlarda. Buna karşılık, misafirlerin erişemeyeceği hizmet merdivenlerinde ve personel yatakhanesinin bulunduğu dördüncü katta kamera yoktu. Diğer her yerdeki kameralar her açıyı kapsıyordu. Herhangi bir anda kameraların görüş alanına girmeden takibe devam etmesine imkân yoktu...

Demek ki önündeki kişi kayda geçmekten korkmuyordu. Ama eğer kameralar onun peşinden Diane'ın gidişini kaydederlerse, *onun davranışı kuşku çekerdi...*

Bunları düşünürken kapının diğer tarafından ayak sesleri geldi. Merdivene koşacak ve gizlenecek zamanı ancak bulmuştu ki biyometrik güvenlik yeniden vızıldadı.

Kısacık bir an yüreği kaygıyla sıkıştı. Fakat peşine düştüğü kişi, yatakhaneye çıkmak yerine, aşağı inmeye devam etti. Diane bir an tereddüt etti.

Kaçık mısın sen!

Giriş kapısının önüne vardığında durdu. Görünürde kimse yok. *Nereye gitti?* Takip ettiği kişi ortak mekânlara girmiş olsaydı, Diane güvenlik kilitlerinin sesini bir kez daha işitmiş olurdu. Solda, basamakların kıvrıldığı son sahanlıktaki mahzen kapısını neredeyse

görmeyecekti: *Kapı kapanmaktaydı...* Bu tarafta sabit bir tokmak olduğuna göre kapı ancak anahtarla açılıyordu. Diane kapıya yanaştı ve ağır demir kapı kanadı kapanmadan hemen önce araya elini soktu.

Kendine doğru çekmek için çabalaması gerekti.

Yine merdivenler. Ham betondan. Yer altının karanlık derinliklerine gömülüyorlardı. Bir eşiğe kadar on beş kadar basamak. Sonra ters yönde giden başkaları. Dik bir merdiven. Sıvası, boyası dökülmüş duvarlar.

Tereddüt etti.

Enstitü'nün koridorlarında birini takip etmek bir şeydi; yakalanırsa ofiste geç saate kadar kaldığını ve yolu şaşırdığını gerekçe gösterebilirdi... *Ama aynı kişiyi mahzenlerde takip etmek ise bambaşka bir şeydi.*

Ayak sesleri inmeye devam ediyordu...

Karar vererek, ağır kapıyı üzerine kapanmaya bıraktı: Mahzen tarafında, demir kanat yatay bir sürgü aracılığıyla açılıyordu. Kitlenirken hafifçe ses çıkardı. Sulu, nemli bir soğuk ve mahzen kokusu anında her tarafını sardı. Basamaklardan inmeye başladı. Merdivenin ikinci sahanlığındaydı ki aniden ışık yandı. Ayağı bir sonraki basamağı ıskaladı. Dengesini yitirdi ve omzu alttaki duvara sertçe çarpınca hafif bir çığlık attı. Acıdan inleyen Diane elini omzuna götürdü. Sonra nefesini tuttu. *Ayak sesleri durmuştu!* Korku –o zamana dek beyninin dış halkalarındaki belirsiz bir varlık olan korku– aniden onu ele geçirdi. Kalbi çarpıyor, şakaklarında kanın zonklamasından başka bir şey işitmiyordu. Tam geri dönecekti ki ayak sesleri yeniden duyuldu. *Uzaklaşıyordu...* Diane aşağıya baktı. Zifiri karanlık değildi: Belirsiz, hayaletimsi bir ışık merdivenlerden yükseliyor ve duvarların üzerinde ince bir sarı resim tabakası gibi yayılıyordu. Diane yeniden inmeye başladı. Her adımını ihtiyatla basıyordu. Cılız bir ışıkla aydınlatılmış uzun bir koridora vardı.

Tavanda elektrik kablosu demetleri ve borular. Duvarlarda akmış pas izleri ve siyah rutubet lekeleri.

Mahzen...

Muhtemelen personelden çok az kişinin bildiği bir yer.

Kapalı hava. Korkunç soğuk ve nem ona mezardaymış hissi verdi.

Gürültüler. Uzaklaşan adımlar. Tavandan sızan suyun damlayışı. Uzaktaki bir havalandırma sisteminin sesi. Hepsi de endişe verici bir varlığa işaret ediyordu.

Ürperdi.

Buz gibi bir el omuriliğini okşayormuşçasına duyduğu bir ürperti. *Tamam mı devam mı?* Burası kesişim yerleri ve koridorlarıyla labirente benziyordu. Diane, duygularına hâkim olarak, önündeki adımların saptığı yönü belirlemeye çalıştı. Ayak sesleri giderek zayıflıyor, ışık da azalıyordu: Acele etmeliydi. Işık ve sesler aynı taraftan geliyordu. Bir sonraki köşeden saptı ve çömeldi. *Dipte bir siluet...* Hayal meyal görebilmişti ki sağa sapıp kayboldu.

Diane, bu meçhul kişiyle birlikte koridoru aydınlatan titrek ve sarsak ışığın bir cep fenerinden geldiğini anladı.

Boğazı düğümlenerek, karanlıkta tek başına kalmamak için ileri atıldı. Titriyordu. Soğuktan ya da korkudan. *Delilik bu! Ne işim var burada?* Kendini savunabileceği hiçbir şey yoktu elinin altında! Ayağını bastığı yere de dikkat etmesi gerekiyordu: Bazı yerlerde koridorlar, geniş olmakla birlikte, eski eşya yığınlarıyla tamamen tıkanmıştı. Somyalar, şilteler, duvarlara dayanmış yataklar, sökük lavabolar, kırık koltuk ve iskemleler, karton kutular, kullanılmayan bilgisayar ve televizyonlar... Siluet, bunların üzerine basa basa, sağa sola sapmaya devam ediyor, giderek Enstitü'nün derinliklerine daha fazla giriyordu. Diane ise onun ardında bıraktığı ışığın titrek izinden, hangi tarafa döndüğünü anlamak zorundaydı. Vazgeçme ve başladığı yere geri dönme fikri de cazip geliyordu ama artık çok geç olduğunu anladı. Karanlıkta çıkış yolunu asla bulamazdı! Bir elektrik düğmesine basarsa ve bütün mahzen aydınlanırsa olacakları düşündü. Önündeki kişi takip edildiğini anlardı. Nasıl tepki gösterirdi acaba? Geri mi dönerdi? Diane'ın kımıldayan ışığı takip etmekten başka şansı yoktu.

Etrafında, neredeyse eksiksiz zifiri karanlıkta minik pençeler zemini tırnaklıyordu. *Fareler!* Diane geçerken yerlerinden oluyorlardı. Diane karanlıkların omzuna çöktüğünü hissediyordu. Aralarındaki mesafenin azalıp çoğalmasına bağlı olarak ışık da zayıflayıp güçleniyordu...

Düşüncesiz bir dürtüye kapılıp ilerlediğini daha fazla fark ediyordu. Neden odasında kalmamıştı ki?

Aniden, demir bir kapının gıcırtısını işitti. Sonra aynı kapı kapandı. Diane kopkoyu bir karanlıkta kalakalmıştı! Sanki aniden görme duyusunu elinden almışlardı. Yerini yönünü bulamaz haldeydi... Ne kendi bedenini, ne ayaklarını ne de ellerini görüyordu... Siyah üstüne siyah, başka bir şey yok... Hiçbir bakışın nüfuz edemeyeceği mutlak bir siyah. Kulaklarında kan zonklamaya başladı. Yutkunmaya çalıştı ama ağzı kupkuruydu. Kendi etrafında döndü. Nafile! Havalandırma sisteminin ve bir yerlerde damlayan suyun boğuk uğultuları hâlâ işitiliyordu ama bunlar, fırtınalı bir gecede batmakta olan bir gemi için sis borusu kadar gereksiz ve uzak geldiler Diane'a. Sonra, kotunun arka cebinde hâlâ taşıdığı cep telefonunu hatırladı. Titreyen eliyle cebinden çıkardı. Ekranın ışığı korktuğundan da zayıftı. Ancak parmak uçlarını aydınlatıyordu. Yürümeye başladı. Sonunda karanlıklarla çevrili cılız ışık halesi kendi elinden başka bir şeyi aydınlatmayı başarmıştı: Bir duvar. Ya da en azından birkaç santimetrekare beton. Duvar boyunca dakikalarca ilerledi. Sonunda bir elektrik düğmesi gördü. Neonlar çıtırdadıktan sonra aydınlıklarını mahzene yaydılar ve Diane da kapının kapandığını işittiği yere doğru hızla ilerledi. Bir önceki kapıya benziyordu. Sürgüyü itti, sonra öte tarafı bir kez daha düşündü. Kapı kapandığında yolu bulma imkânı hiç olmazdı. Mahzende birkaç adım attı ve ıskartaya çıkarılmış eşyalar arasında duran bir tahta parçası gördü. Engeli aştıktan sonra onu kapıyla eşiğin arasına sıkıştırdı.

Bir merdiven ve geniş camlı bir pencere... Bunları hemen tanıdı... *Buraya daha önce gelmişti...* İlk basamakları çıktı, sonra durdu... Daha öteye gitmeye gerek yok... Yukarıda bir kamera olduğunu biliyordu. Ve bir güvenlik bölgesine açılan kalın, çelik bir kapı.

Birisi gece vakti A ünitesine giriyordu...

Güvenlik kameralarından kaçınabilmek için hizmet merdivenini ve mahzeni kullanan biri. Çelik kapının üzerindeki kamera hariç... Diane'ın elleri terlemiş, bağırsakları düğümlenmişti. Bunun ne anlama geldiğini anladı: Bu birinin A ünitesindeki nöbetçiler arasında bir suç ortağı vardı.

Kendi kendine belki de bunun önemsiz bir şey olduğunu düşündü. Uyumak yerine herkesten habersiz poker oynayan personelden birileri; hatta Bay Dünya ile kadın görevlilerden biri arasındaki gizli bir ilişki. Ama bunun bambaşka bir şey olduğunu hissediyordu. Çok şey duymuştu. Deliliğin ve ölümün hüküm sürdüğü bir yere doğru yolculuğa çıkmıştı. Ne var ki, tahmin edebileceği gibi her ikisi de kontrol dışıydı: Açıklanamaz bir şekilde, kapalı durdukları kutularından kaçmayı başarmışlardı. Burada tekinsiz bir şeyler olmaktaydı ve Diane, istese de istemese de, Enstitü'ye gelerek, oyuna dâhil olmuştu.

18

Kar yağışı giderek şiddetleniyordu. Yerler kar tutmaya başlamışken Servaz jandarma binasının önüne park etti. Girişteki emir eri uyukluyordu. Parmaklıklar indirilmişti. Servaz'ın geçebilmesi için kaldırılmaları gerekti. Ağır karton kutuyu kucağında tutan polis toplantı salonuna doğru yöneldi; koridorlar boş ve sessizdi. Vakit gece yarısına geliyordu.

Bir kapının önünden geçerken, "Buradan," dedi bir ses.

Durdu ve açık kapıdan içeri bir göz attı. Irène Ziegler yarı karanlığa gömülmüş küçük bir ofise yerleşmişti. Tek bir lamba yanıyordu. Servaz, lapa lapa yağan karların bir sokak lambasının ışığında dönüp durduğunu, storların arasından gördü. Ziegler esneyerek gerindi. Servaz, onun kendisini beklerken hafifçe uyukladığını anladı. Ziegler, Servaz'ın elindeki kutuya baktı. Sonra gülümsedi. Gecenin bu ilerlemiş vaktinde bu gülümseme Servaz'a birden sevimli geldi.

"Bu ne?"

"Bir kutu."

"Görüyorum. İçinde ne var?"

"İntihar edenlerle ilgili her şey."

Yeşil gözlerinden bir sürpriz ve ilgi pırıltısı geçti.

"Saint-Cyr mi verdi size?"

"Kahve ister misiniz?" dedi Servaz, ağır kutuyu en yakın masaya bırakırken.

"Hafif, şekerli. Teşekkürler."

Servaz odadan çıktı ve koridorun dibindeki kahve makinesine kadar gitti, sonra iki karton fincanla döndü.

"Al," dedi.

Ziegler ona şaşkınlıkla baktı.

"Sen demenin zamanı gelmiş olabilir, öyle değil mi?" diye özür diledi. Yargıcın ona hemen sen diye hitap etmesindeki doğallığı düşünmüştü. Kendisi niçin böyle doğal olamıyordu ki? Vakit mi epey geç olmuştu, yoksa o gülümseme mi aniden sınırı aşmasına yol açmıştı?

Ziegler'in yeniden gülümsediğini gördü.

"Pekâlâ. Yemek nasıldı? Eğitici denebilir mi?"

"Önce sen anlat."

"Hayır, önce sen."

Servaz çalışma masasının kenarına ilişti. Ekranda tek kişilik bir oyunun açık olduğunu gördü. Sonra anlatmaya başladı. Ziegler onu ilgiyle dinledi. Tek bir kez bile sözünü kesmedi.

"İnanılmaz bir hikâye!" dedi, Servaz sözünü bitirdiğinde.

"Beni şaşırtan şey, senin bundan söz edildiğini hiç duymamış olman."

Ziegler kaşlarını çattı ve gözlerini kırpıştırdı.

"Belli belirsiz bir şeyler hatırlıyorum. Gazetelerdeki bazı yazılar belki. Ya da aile arasında sofra konuşmaları. Henüz o dönemde jandarmada olmadığımı hatırlatayım. Aslında o dönemde ben de aşağı yukarı o gençlerin yaşındaydım."

Servaz aniden onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Nerede yaşadığını bile bilmiyordu. O da onun hakkında bir şey bilmiyordu. Bir haftadan beri bütün konuşmaları soruşturmanın etrafında dönüyordu.

"Sen buradan uzakta yaşamıyor muydun?" diye sordu.

"Ailem Saint-Martin'den on beş kilometre ötede, diğer bir vadide yaşıyordu. Ben okula burada gitmedim. Ergenlikte bir başka vadide yaşamak başka bir dünyada olmak gibiydi. Bir çocuk için on beş kilometre, yetişkin biri için bin kilometre gibidir. Her gencin kendi bölgesi vardır. Olayların olduğu dönemde yirmi kilometre daha ba-

tıdaki okulun otobüsüne biniyor ve buradan kırk kilometre uzaktaki Lannemezan Lisesi'ne gidiyordum. Sonra Pau'da hukuk fakültesine gittim. Şimdi sen dedin de hatırladım, teneffüste bu intiharlar hakkında konuşmalar oluyordu. Sanırım hafızam bunları silmiş."

Servaz, Ziegler'in gençliğinden söz etmekten hoşlanmadığını hissetti ve nedenini düşündü.

"Propp'a fikrini sormak ilginç olur?" dedi.

"Ne hakkındaki fikrini?"

"Hafızanın bu olayları neden silmiş olmadığını."

Ziegler ona belirsiz bir bakış fırlattı.

"Şu hikâye... intihar etmiş çocuklar. Grimm'le alakası ne?"

"Belki hiç alakası yok."

"O halde neden ilgilenelim ki?"

"Grimm cinayeti bir intikama benziyor ve bir şey ya da biri bu çocukları ömürlerine son vermeye itmişti. Hem cinsel şantaj hikâyesi için Grimm, Perrault ve Chaperon'a karşı yıllar önce edilmiş şu şikâyet var... Bu parçalar bir araya getirilirse, ne elde ederiz?"

Servaz aniden içinden bir elektrik akımının geçtiğini hissetti: *Ellerinde bir şey vardı.* Buradaydı, elinin uzanacağı mesafede. Hikâyenin karanlık kalbi, her şeyin ışıdığı çekirdek. Bir yerde, kör bir açıda gizliydi... Damarlarında adrenalinin yükseldiğini hissetti.

"Bu kutudakileri inceleyerek başlamayı öneriyorum," dedi. Sesinde hafif bir titreme vardı.

"Başlayalım mı?" diye sordu Ziegler. Ama bu, retorik bir soruydu.

Ziegler'in yüzünde aynı umudu ve aynı heyecanı okudu. Servaz saatine baktı. Gecenin biri olmuştu neredeyse. Storların ardında kar yağmaya devam ediyordu.

"Peki. Ya kan," diye ekledi Servaz, aniden konuyu değiştirerek, "tam olarak nerede bulundu?"

Ziegler ona bulanık bir bakış attı.

"Köprünün üzerinde, eczacının asıldığı yerin yakınında."

Bir süre konuşmadan durdular.

"Kan," diye tekrarladı Servaz. "İmkânsız!"

"Laboratuvarın görüşü kesin."

"Kan... Sanki..."

"Sanki Hirtmann, Grimm'in bedenini asarken yaralanmış gibi..."

Ziegler işe girişti. Dosyalar, klasörler, steno yığınları ve idari yazışmalarla dolu kutuyu eşeledi ve "Sentez" başlıklı bir dosya bulup çıkardı. Saint-Cyr'in bizzat kaleme aldığı belliydi. Yargıcın kesin, işlek ve hızlı bir yazısı vardı. Bir hekimin kargacık burgacık yazısının tam tersi. Servaz onun soruşturmanın farklı evrelerini dikkat çekici bir berraklık ve özlülükle özetlemiş olduğunu saptadı. Ziegler kutunun karmaşası içinde yolunu bulabilmek için bu sentezi kullandı. Dosyadaki parçaları çıkararak ve onları küçük yığınlar halinde ayırarak işe başladı: otopsi raporları, duruşma tutanakları, ailelerin sorguları, suç delilleri, gençlerin evlerinde bulunan mektuplar... Saint-Cyr dosyadaki her parçanın fotokopisini kendi kişisel arşivi için almıştı. Fotokopilerden başka şunlar da vardı: Gazete küpürleri, yapışkanlı not kâğıtları, tek tek sayfalar, planlar (her seferinde falanca gencin kendini öldürdüğü yer siyah bir çarpıyla işaretlenmişti; aynı zamanda oklardan ve kırmızı dairelerden oluşan esrarengiz güzergâhlar da vardı), öğrenci karneleri, sınıf fotoğrafları, kâğıt parçalarına kaydedilmiş notlar, giriş biletleri...

Servaz şaşkınlıkla kalakaldı. Yaşlı yargıcın bu hikâyeyi kişisel bir mesele haline getirdiği belliydi. Ondan önceki diğer soruşturmacılar gibi, bu esrar kafasına tamamen takılmıştı. Hikâyenin son sözünü gerçekten de evinde, bütün vaktini ayırmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığında keşfetmeyi mi ummuştu? Sonra, daha korkunç bir belge buldular: Yedi kurbanın, fotoğrafları ve intihar tarihleriyle birlikte listesi.

2 Mayıs 1993: Alice Ferrand, 16 yaşında

7 Haziran 1993: Michaël Lehmann, 17 yaşında

29 Haziran 1993: Ludovic Asselin, 16 yaşında
5 Eylül 1993: Marion Dutilleul, 15 yaşında
24 Aralık 1993: Séverine Guérin, 18 yaşında
16 Nisan 1994: Damien Llaume, 16 yaşında
9 Temmuz 1994: Florian Vanloot, 17 yaşında

"Tanrım!"

Bu listeyi çalışma masasının üzerine, lambanın ışığı altına yerleştirirken eli titredi. Ziegler'in ona uzattığı yedi küçük fişe iliştirilmiş yedi fotoğraf. Yedi gülümseyen yüz. Kimileri objektife bakıyor; kimileri bakışlarını kaçırmış. Ekip arkadaşına baktı. Yanında ayakta duran Ziegler de yıldırım çarpmış gibiydi. Servaz'ın gözleri fotoğraflardaki yüzlere döndü. Heyecandan boğazının sıkıldığını hissetti.

Ziegler otopsi raporlarının yarısını ona uzatırken, kendisi de diğer yarısına gömüldü. Bir süre sessizce okudular. Sürpriz yoktu. Raporlarda asılma sonucu ölüm yazıyordu. Sadece bir vakada kurban bir dağın tepesinden kendini atmıştı. Diğer vaka ise gözetim altındaki çocuğun banyoda kendine elektrik vermenin yolunu bulmuş olmasıydı. Adli tabipler hiçbir anormallik, hiçbir karanlık bölge saptamamıştı. "Suç" sahneleri berraktı. Her şey gençlerin kendilerini öldürdükleri yere tek başına geldiklerini ve tek başlarına hareket ettiklerini gösteriyordu. Otopsilerden dördü Delmas tarafından ve Servaz'ın tanıdığı, aynı ölçüde yetkin bir diğer hekim tarafından yapılmıştı. Otopsilerden sonra komşuların sorgusuna geçtiler. Yedi kurbanın kişiliğini, ailelerinin tanıklıklarından bağımsız olarak belirlemeye çalışmışlardı. Her zaman olduğu gibi ifade yığınının içinde iğrenç ya da kötü niyetli bir iki dedikodu da vardı ama bütün olarak klasik bir ergen portresi çiziyorlardı. Güçlük içindeki bir oğlanın durumu hariç. Ludovic Asselin, arkadaşlarına şiddet uygulamakla ve otoriteye karşı isyanıyla biliniyordu. En dokunaklı tanıklıklar Alice Ferrand'la ilgiliydi. İlk kurban. Herkes ona çok değer vermişti ve ağız birliği etmişcesine

en parlak çocuklardan biri olarak gösteriliyordu. Servaz fotoğrafına baktı: Olgun buğday rengi bukleli saçlar, porselen gibi bir ten; ciddi güzel gözlerini objektife dikmişti. Çok güzel bir yüz. Her ayrıntı sanki bir minyatürcü tarafından özenle çizilmiş gibiydi. On altı yaşındaki güzel bir genç kızın yüzü. Ama bakışlarında daha yaşlı birinin havası vardı. Zekiydi. *Ama başka bir şey daha vardı...* Yoksa hayal gücü mü?

Sabahın üçüne doğru artık halleri kalmamıştı. Servaz biraz mola vermeye karar verdi. Koridordan çıktı, tuvalete gitti ve yüzünü soğuk suyla yıkadı. Sonra doğrulup aynada kendine baktı. Neon lambalarından biri çıtırdayarak yanıp sönüyor, arkasında sıralanmış kapılara uğursuz bir ışık yansıtıyordu. Servaz Saint-Cyr'in evinde fazla yiyip içmişti, bitkin haldeydi, yüzünden belli oluyordu. Tuvalet kabinlerinden birine girdi, güçlü bir şekilde işeyerek rahatladı, ellerini ovarak yıkadı ve hava üfleyen aletin altında kuruttu. Dışarı çıkarken sıcak içecek dağıtan makinenin önünde durdu.

"Kahve ister misin?" diye seslendi boş koridora doğru.

Sesi sessizlikte yankılandı. Cevap, koridorun öteki ucundan, açık kapıdan geldi.

"Açık! Şekerli! Teşekkürler!"

Binada kendilerinden ve girişteki nöbetçiden başka kimse olup olmadığını düşündü. Jandarmaların başka bir kanatta olduklarını biliyordu. Fincanı elinde, sarı, kırmızı ve maviye boyanmış yuvarlak masaların arasından süzülerek karanlık kafeteryadan geçti. Demirden büyük eşkenar dörtgenlerden yapılmış parmaklıkların koruduğu geniş camın ardında kar, küçük bir bahçeye sessizce yağıyordu. Düzgün çitler, orada yaşayan jandarmaların çocukları için bir kum teknesi ve plastik bir kızak. Uzakta beyaz düzlük uzanıyordu. Sonra, dipte, siyah göğün kestiği dağlar. Bir kez daha Enstitü'yü ve orada kalanları düşündü. Ve Hirtmann'ı... *Kanı köprüde.* Bu ne anlama geliyordu? "Uyumsuz bir ayrıntı hep olur," demişti Saint-Cyr. Kimi zaman önemlidir, kimi zaman değil...

Saat beş buçuk olmuştu. Servaz, bu kadar yeter diyerek koltuğunda arkaya kaykıldı. Ziegler bitkin bir haldeydi. Yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu. Hiçbir şey. Dosyada cinsel taciz tezine önem verilmesini gerektirecek bir şey kesinlikle yoktu. En ufak bir emarenin çekirdeği bile yoktu. Saint-Cyr de son raporunda aynı sonuca varmıştı. Sayfa kenarına kurşun kalemle, "*Cinsel taciz?* Hiç kanıt yok" yazmıştı. Ama yine de sorunun altını iki kez çizmişti. Bir an Servaz, Ziegler'le tatil köyü hakkında konuşmak istedi ama vazgeçti. Çok yorgundu ve konuşacak gücü kendinde hissetmiyordu.

Ziegler saatine baktı.

"Sanırım bu gece bir yere varamayacağız. Gidip biraz uyumalı."

"Bana uyar. Ben otele gidiyorum. Toplantı salonunda saat onda buluşuyoruz. Sen nerede uyuyorsun?"

"Burada. İzinde olan bir jandarmanın dairesini bana verdiler. İdare tasarruf ediyor."

Servaz kafa salladı.

"Zaman akıp giderken böyle küçük tasarruflar yapamıyoruz, değil mi?"

"Sanırım hiç böyle bir soruşturma görmedim," dedi Ziegler doğrularak. "Önce ölü bir at, sonra bir köprünün altına asılan bir eczacı. İkisi arasında da tek bir ortak nokta: Bir seri katilin DNA'sı... Şimdi de art arda intihar eden gençler. Kötü bir düşe benziyor bu. Mantık yok, ipucu yok. Belki de bütün bunların bir rüya olduğunu fark ederek uyanacağım."

"Bir uyanma olacak," dedi Servaz kesin bir sesle. "Ama bizim için değil. Suçlu ya da suçlular için. Hem de yakında."

Çıktı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

O gece Servaz rüyasında babasını gördü. Rüyasında Servaz on yaşında bir çocuktu. Sıcak ve hoş bir yaz gecesi her şeyi sarıp sarmalamıştı. Babası bir siluet gibiydi. Tıpkı evin önünde tartıştığı iki kişi gibi.

Küçük Servaz, yaklaşınca, bunların çok yaşlı, geniş beyaz ihramlar giymiş iki erkek olduğunu fark etti. İkisi de sakallıydı. Servaz aralarından süzülüp başını kaldırdı ama üç adam da ona hiç dikkat etmediler. Kulak kabartan çocuk onların Latince konuştuklarını anladı. İyi yurttaşlar arasındaki çok hararetli bir tartışmaydı bu. Bir an babası güldü sonra yeniden ciddileşti. Evden bir müzik sesi geliyordu. Tanıdık bir müzikti ama Servaz o an çıkaramadı.

Sonra, uzaktan, yoldan, gecenin karanlığında bir motor sesi yükseldi ve üç adam aniden sustular.

"Geliyorlar," dedi sonunda, iki yaşlıdan biri.

Sesinde kasvet vardı ve Servaz rüyasında titremeye başladı.

Servaz jandarma binasına on dakika gecikerek vardı. Kendisini yere yıkmakla tehdit eden yorgunluğu kovmak için kocaman bir fincan koyu kahve, iki sigara ve sıcak bir duşa ihtiyaç duymuştu. Boğazı hâlâ yanıyordu. Ziegler çoktan oradaydı. Modern bir zırhı çağrıştıran metal aksesuarlarla süslü deri ceketi yine üzerindeydi. Servaz onun motorunu jandarmanın önünde gördüğünü hatırladı. İntihar eden gençlerin ailelerini ziyaret etme konusunda anlaştılar ve adresleri paylaştılar. Üç adres Servaz'a, dördü Ziegler'e. Servaz listenin ilk sırasındakiyle başlamaya karar verdi: Alice Ferrand. Adres Saint-Martin'de değil, komşu bir köydeydi. Mütevazı bir aileyle, yaşlanmış ve üzüntünün parçaladığı bir anne babayla karşılaşmayı bekliyordu. Hâlâ gücü kuvveti yerinde, güleryüzlü, vücudunun üst kısmı ve ayakları çıplak bir adamla karşılaşınca şaşırdı. Üzerinde, belinden bir sicimle tutturulmuş ham ketenden bir pantolon vardı yalnızca.

Servaz, şaşkınlığın etkisini üzerinden atamadan kendini tanıtırken ve ziyaret gerekçesini açıklarken eveleyip geveledi.

Alice'in babası anında kuşkulandı.

"Kimliğiniz var mı?"

"Buyrun!"

Adam dikkatle inceledi. Sonra rahatlayarak kimliği iade etti.

"Haber bulamadıklarında bu hikâyeyi düzenli olarak gündeme getiren şu gazeteci bozuntularından olmadığınızdan emin olmak istemiştim," diye özür diledi. "Buyrun!"

Gaspard Ferrand geri çekilip Servaz'ı içeri aldı. İnce uzun biriydi. Polis, bir gram yağı olmayan, yalnızca göğüskemiği hizasında kırlaşmış birkaç tüyün bulunduğu bronzlaşmış gövdeye, bir çadır bezi gibi göğüs kafesi üzerinde meşinleşmiş ve gerilmiş deriye, yaşlı birininki gibi koyu meme uçlarına dikkat etti. Ferrand, Servaz'ın bakışlarını yakaladı.

"Halim için özür dilerim. Yoga yapıyordum da... Alice'in ölümünden sonra yoga bana çok yardımcı oldu. Budizm de."

Önce şaşıran Servaz, Alice'in babasının diğerlerininki gibi memur ya da işçi olmadığını, edebiyat profesörü olduğunu hatırladı. Defalarca seyahat etmiş, Bali, Phuket, Karayipler, Rio de Janeiro ya da Maldivler gibi egzotik yerlere gitmeyi seven biri olduğunu düşündü.

"Polisin hâlâ bu olayla ilgilenmesine şaşırdım."

"Aslında eczacı Grimm'in ölümünü soruşturuyorum."

Ferrand arkasına döndü. Servaz onun bakışlarında şaşkınlık okudu.

"Grimm'in ölümü ile kızımın ya da bu bahtsız gençlerin intiharı arasıında ilişki olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bunu saptamaya çalışıyorum."

Gaspard Ferrand, gözü tetikte, onu süzdü.

"İlişki, *a priori* bir kesinlik değildir. Sizi böyle düşündürten nedir?"

Aptal biri değil. Servaz cevap vermekte tereddüt ediyordu. Gaspard Ferrand onun rahatsızlığını fark etti. İkisi de ayaktaydı, yüz yüze, dar bir koridorda, kendisi çıplak, ziyaretçisi kışlık giysiler içinde. Salonun açık kapısını gösterdi.

"Çay mı, kahve mi?"

"Kahve, eğer zahmet olmayacaksa."

"Ne zahmeti! Ben çay içeceğim. Ben hazırlarken, siz oturun!" dedi, koridorun öteki ucundaki mutfakta yok olurken. "Rahat edin!"

Servaz bu kadar sıcak bir karşılama beklemiyordu. Alice'in babasının ziyaretçi kabul etmekten hoşlandığı belliydi. On beş yıl önce intihar etmiş kızı hakkında sorular sormaya gelmiş bir polis bile olsa... Servaz etrafına bakındı. Salonda büyük bir karmaşa hüküm sürüyordu. Servaz'ın evinde olduğu gibi hemen hemen her yere yığılmış kitap ve dergi yığınları vardı: sehpanın üzeri, koltuklar, mobilyalar... Bir de toz... Yalnız yaşayan bir erkek miydi acaba? Gaspard Ferrand dul muydu yoksa boşanmış mıydı? Bu durum, bir misafiri bu kadar iyi karşılamasını açıklardı. Bir mobilyanın üzerinde açlığa karşı eylem zarfı duruyordu. Servaz mavi logoyu ve geri dönüşümlü gri kâğıdı tanıdı. Kendisi de bu STK'nın bağışçısıydı. Fotoğraflarda Alice'in babası, kâh Güney Amerikalı köylülere, kâh Asyalılara benzeyen kişilerle birlikte, cengellerin ya da çeltik tarlalarının önünde defalarca görülüyordu. Servaz Gaspard Ferrand'ın yolculuklarının yalnızca Antillerin plajlarında bronzlaşmaktan, dalış yapmaktan ve *daiquiri* kokteyli içmekten ibaret olmadığını anladı.

Kendini kanepeye bıraktı. Yanında, koyu renk ahşaptan bir fil şeklindeki taburenin üzerinde yığınla başka kitap duruyordu. Servaz bu nesnenin Afrika dilindeki adını bulmaya çalıştı: *esono dwa*...

Koridordan kahve kokusu yükseldi. Ferrand üzerinde dumanlar tüten iki büyük fincan, şeker, kaşık bulunan bir tepsiyle belirmişti. Tepsiyi sehpanın üzerine koyduktan sonra elindeki fotoğraf albümünü de Servaz'a uzattı.

"Bakın."

Servaz albümü açtı. Tahmin ettiği gibi, Alice'in fotoğrafları: Alice dört yaşında pedallı bir arabada; Alice neredeyse kendi kadar büyük bir süzgeçli sulama kabıyla çiçekleri suluyor; Alice, Virginia Woolf gibi uzun burunlu, ince ve düşünceli bir kadın olan annesiyle; Alice on yaşında, kısa pantolon giymiş, yaşıtı oğlanlarla top oynuyor, ayağında topla rakip kaleye koşturuyor, gözüpek ve kararlı bir hali var... Gerçek

bir oğlan çocuğu taslağı. Ve göz kamaştırıcı, ışıl ışıl küçük bir kız. Gaspard Ferrand, Servaz'ın yanına oturdu. Yanık gövdesinin üzerine, pantolonuyla aynı ham renkten, Mao yakalı bir gömlek geçirmişti.

"Alice mükemmel bir çocuktu. Yaşaması kolay, hep neşeli, yardımsever. Bizim güneşimizdi."

Ferrand, sanki Alice'in hatırasını anımsamak güç değil hoş bir şeymiş gibi gülümsemeye devam ediyordu.

"Çok da zeki bir çocuktu. Çok şeye yetenekliydi. Resim, müzik, dil, spor, edebiyat... Kitapları yutuyordu. On iki yaşındayken ilerde ne yapmak istediğini biliyordu: Milyarder olacak, sonra da parayı en fazla ihtiyacı olanlara dağıtacaktı."

Gaspard Ferrand tuhaf, gıcırtılı bir kahkaha attı.

"Bunu neden yaptığını asla anlamadık."

Bu kez kırgınlık belliydi. Ama Ferrand kendini topladı.

"Neden hep en iyilerimiz elimizden alınır ve sonra da böyle yaşamamız istenir? On beş yıldır kendime bu soruyu soruyorum. Bugün artık cevabı buldum."

Ferrand ona öyle tuhaf baktı ki, Servaz bir an Alice'in babasının aklını yitirmiş olup olmadığını düşündü.

"Ama bu herkesin kendi içinde bulması gereken bir cevap. Yani kimse bunu size öğretemez ya da sizin yerinize cevap veremez."

Gaspard Ferrand keskin bakışlarını Servaz'a yönelterek anlayıp anlamadığını görmeye çalıştı. Servaz kendini son derece rahatsız hissetti.

"Sizi zor durumda bırakıyorum," diye durumu saptadı ev sahibi. "Özür dilerim. Yalnız yaşamak bu işte. Karım, Alice'in gidişinden iki yıl sonra aniden kanserden öldü. Demek ki eczacının ölümünü soruştururken bu on beş yıl önceki intihar dalgasıyla da ilgileniyorsunuz. Neden?"

"Çocukların hiçbiri açıklayıcı bir mektup bırakmadı mı?" diye sordu Servaz, cevap vermeden.

"Hiçbiri. Ama bu olmadığı anlamına gelmez. Yani açıklama olmadığı. Bütün bu intiharların bir nedeni var. Bu çocuklar çok belirgin bir nedenle hayatlarına son verdiler. Sadece hayatı yaşanmaya değmez buldukları için değil."

Ferrand gözlerini Servaz'a dikti. Servaz, Ferrand'ın Grimm, Perrault, Chaperon ve Mourrenx hakkındaki dedikodulardan haberdar olup olmadığını düşündü.

"Alice intiharından bir süre önce değişmiş miydi?"

Ferrand başını salladı.

"Evet. Hemen fark etmedik. Bu değişimler yavaşça görüldü. Alice önceki kadar gülmüyordu, daha sıklıkla öfkeleniyordu, odasında daha fazla vakit geçiriyordu... Böyle ayrıntılar... Bir gün, artık piyano çalmamak istedi. Önceden olduğu gibi artık bizimle projelerini konuşmuyordu."

Servaz damarlarından buz aktığını hissetti. Alexandra'yla otelde yaptığı telefon konuşmasını hatırladı. Margot'nun elmacık kemiği üzerindeki morluk gözünde canlandı.

"Bunun tam olarak ne zaman başladığını bilmiyor musunuz?"

Ferrand tereddüt etti. Servaz, Alice'in babasının bunun tam olarak ne zaman başladığına dair kesin bir fikri olduğu ama bundan söz etmek istemediği gibi tuhaf bir duyguya kapıldı.

"İntiharından aylar önce diyebilirim. Karım bu değişimleri ergenliğe bağladı."

"Ya siz? Siz de bunların doğal değişimler olduğu fikrinde miydiniz?"

Ferrand yeniden tuhaf bir bakış yöneltti.

Bir an sustuktan sonra, "Hayır," karşılığını verdi kesin bir tonda.

"Sizce ona ne olmuştu?"

Alice'in babası öyle uzun süre sustu ki Servaz neredeyse kolundan tutup onu sarsacaktı.

"Bilmiyorum," karşılığını verdi gözlerini Servaz'dan ayırmadan, "ama bir şeyler olduğuna eminim. *Bu vadideki biri çocuklarımızın neden intihar ettiğini biliyor.*"

Cevapta, tıpkı kullandığı ses tonu gibi, Servaz'ı hemen kuşkulandıran bir şey vardı. Düşüncesini belirginleştirmesini söyleyecekti ki cebindeki telefonu titreşti.

"Özür dilerim," dedi Servaz ayağa kalkarak.

Arayan Maillard'dı. Jandarma subayının gergin bir sesi vardı.

"Çok tuhaf bir telefon aldık. Sesini gizleyen biri. Sizinle konuşmak istiyordu. Acil olduğunu, Grimm cinayeti hakkında bilgileri olduğunu söyledi. Ama yalnızca sizinle konuşmak istiyordu. Bu türden aldığımız ilk telefon bu değil elbet, ama... *bilmiyorum*... bunda... *ciddi bir hava vardı.* Adamın korkmuş bir hali de vardı."

Servaz şiddetle irkildi.

"Korkmuş mu? Nasıl bir korku? Emin misiniz?"

"Evet. Bahse girerim."

"Benim numaramı verdiniz mi?"

"Evet. Vermese miydik?"

"Yok, iyi yaptınız. Onunki var mı sizde?"

"Cep telefonuydu. Sizinkini verince kapattı. Geri aramaya çalıştık ama her seferinde telesekreter çıktı."

"Kimliğini saptayabildiniz mi?"

"Henüz değil. Telefon operatörüne başvurmamız gerekiyordu."

"Confiant'ı ve Yüzbaşı Ziegler'i arayın! Benim ilgilenecek vaktim yok! Durumu onlara açıklayın. O adamın kim olduğunu bulmalıyız. Acele edin!"

"Tamam. Sizi arayacaktır kuşkusuz," diye belirtti jandarma.

"Sizi arayalı ne kadar zaman oldu?"

"Beş dakikadan az."

"Pekâlâ. Birazdan beni arar kuşkusuz. Bu arada Confiant'ı bulun. Ziegler'i de! Adam belki kim olduğunu bana söylemek istemez. Belki sahte bir telefondur. Kimliğini bulmamız gerek!"

Servaz telefonu kapattı. Yay gibi gergindi. Neler oluyordu? Ona ulaşmaya çalışan kimdi? Chaperon mu? Başka biri mi? Korkan biri...

Saint-Martin jandarması tarafından tanınmaktan da çekinen biri. Sesini gizleyen...

"Sıkıcı şeyler mi?" dedi Ferrand.

"Sorular, daha ziyade," karşılığını verdi, dalgın bir havada. "Belki de cevaplar."

"İşiniz güç sizin."

Servaz gülümsemekten alıkoyamadı kendini.

"Bunu söylediğini işittiğim ilk profesör sizsiniz."

"Onurlu bir meslek demedim."

İma, Servaz'ın yüzünde şaklamıştı.

"Neden olmasın?"

"İktidarın hizmetindesiniz."

Servaz öfkelendiğini hissetti.

"Sizin deyiminizle, iktidardan başka işi gücü olmayan binlerce erkek ve kadın aile hayatlarını, hafta sonlarını, uykularını feda edip son bir siper olabilmeye, son bir engel olabilmeye çalışıyorlar..."

"Barbarlığa karşı mı, öyle mi?" diye belirtti Ferrand.

"Evet. Polislerden nefret edebilirsiniz, onları eleştirebilir, küçümseyebilirsiniz ama onlardan vazgeçemezsiniz."

"Eleştirilen, nefret edilen ya da küçümsenen şu profesörlerden de vazgeçemezsiniz," dedi Ferrand gülümseyerek. Mesaj alınmıştı.

"Alice'in odasını görmek isterim."

Ferrand açık renk ketenle örtülü yanık uzun gövdesiyle ayağa kalktı.

"Peşimden gelin."

Servaz merdivende yumak yumak tozlar fark etti. Tırabzan uzun zamandır cilalanmamıştı. Yalnız bir erkek. Kendi gibi. Gabriel Saint-Cyr gibi. Chaperon gibi. Perrault gibi... Alice'in odası birinci katın boşluğunda değil, en yukarıda, çatı katındaydı.

"Burası," dedi Ferrand, bakır tokmaklı beyaz bir kapıyı göstererek.

"Eşyalarını... eşyalarını attınız mı, odayı düzenlediniz mi o zamandan beri?"

Bu kez Gaspard Ferrand'ın gülümsemesi silinerek yerini neredeyse umutsuz bir yüz ifadesine bıraktı.

"Hiçbir şeye dokunmadık."

Sırtını döndü ve aşağı indi. Servaz, ikinci katın minik sahanlığında uzun süre öyle kaldı. Aşağıda, mutfakta bulaşık sesleri işitti. Tepedeki bir çatı penceresi küçük sahanlığı aydınlatıyordu. Gözlerini kaldırdığında Servaz yarı şeffaf ince bir kar tabakasının cama yapışmış olduğunu gördü. Derin bir soluk aldı ve içeri girdi.

Onu ilk çarpan şey sessizlik oldu.

Dışarıda yağmakta olan ve gürültüleri emen kar da etkisini arttırmıştı kuşkusuz ama bu sessizlik özeldi. İkinci özellik ise soğuktu. Burada ısıtıcı çalışmıyordu. Mezar gibi soğuk ve sessiz bu oda onu ister istemez ürpertti. Çünkü birinin burada yaşamış olduğu kesindi. Küçük bir kız çocuğunun...

Duvarlarda fotoğraflar. Bir çalışma masası, raflar, küçük bir giysi dolabı. Üzerine kocaman ayna asılı bir konsol. İki tarafında birer komodin bulunan bir yatak. Mobilya alacalı bulacalı renklerdeymiş de sonra duvarların moruyla ve döşemenin beyazıyla tezat oluşturan turuncunun ve sarının hâkim olduğu canlı renklere boyanmış gibiydi.

Küçük lambaların abajurları ve komodinler turuncuydu, yatak ve çalışma masası turuncuydu. Konsol ve aynanın çerçevesi sarı. Duvarlardan birinde, üzerinde kocaman harflerle KURT yazan sarışın bir şarkıcının büyük bir posteri. Bir fular, botlar, dergiler, kitaplar ve CD'ler beyaz halıyı örtmüştü. Servaz uzun süre bu kaosu içine

sindirmekten başka bir şey yapmadı. Giderek nefes alamadığı izlenimi nereden geliyordu? Her şeyin dokunulmadan, ertelenmiş gibi kalmasından mıydı kuşkusuz. Toz hariç her şey. Kimse en ufak bir şeyi toplama zahmetine girmemişti. Sanki anne babası zamanı durdurmak ve bu odayı bir müze, bir mozole yapmak istemiş gibiydi. Bunca yıldan sonra bile odası Alice'in her an çıkıp geleceği ve Servaz'a orada ne aradığını soracağı izlenimi veriyordu. Bütün bu yıllar boyunca Alice'in babası kaç kez bu odaya girmiş ve Servaz'ın hissettiklerini hissetmişti acaba? Servaz onun yerinde olsa, başının üzerinde dokunulmadan duran bu oda varken ve her gün merdivenleri çıkıp kapıyı bir kez daha –son kez– açma eğilimine kapıla kapıla sonunda delirirdim diye düşündü. Pencereye yanaştı ve dışarıya baktı. Sokak göz alabildiğine beyazdı. Sonra yeniden bir soluklanıp geri döndü ve araştırmaya devam etti.

Çalışma masasının üzeri darmadağınıktı. Okul kitapları, saç tokaları, bir makas, bir yığın kalem kutusu, kâğıt mendiller, şekerlemeler, pembe bir yapışkanlı kâğıt. Servaz üzerindeki mesajı okudu: *Kütüphane, 12.30.* Mürekkep zaman içinde solmuştu. Lastikle kapanmış not defteri tarzında bir ajanda, bir hesap makinesi, bir lamba. Ajandayı açtı. 25 Nisan. Ölümünden bir hafta önce Alice, *Kitabı Emma'ya ver* yazmıştı. 29'unda, *Charlotte.* 30'u. Kendini asmadan üç gün önce. *Matematik sınavı.* Yuvarlak, belirgin bir yazı. Eli titremiyordu... Servaz sayfaları çevirdi. 11 Ağustos: *Emma'nın doğum günü.* O sırada Alice öleli üç ay olmuştu. Çok önce yazılmış bir tarih... Emma bugün neredeydi? Nasıl biri olmuştu? Otuzlarında olması gerektiğini hesapladı. Bunca yıldan sonra bile o korkunç 1993 yılını ara sıra hatırlıyor olmalıydı. *Bütün bu ölümler...* Çalışma masasının üzerinde duvara iğnelenmiş haftalık bir çalışma programı ve bir takvim. Tatil günleri sarı markörle işaretlenmiş. Servaz'ın bakışları o kader gününde durdu: 2 Mayıs. Diğerlerinden ayırt eden hiçbir şey yok... Daha yukarıda, bir etajerin üzerinde kitaplar ve judoda başarılı olduğunu kanıtlayan judo kupaları ve bir kasetçalar.

Komodinlere yöneldi. Üzerlerinde turuncu abajurlu iki lambadan başka, bir çalar saat, yine mendiller, küçük bir Game Boy oyun konsolu, bir saç maşası, oje, arasına ayraç konulmuş cep baskısı bir roman. Süslü mektup kâğıtları, değersiz mücevher dolu küçük bir kutu, bir paket sakız, bir şişe parfüm, bir deodorant, piller.

Çekmecelerin altını elledi.

Hiç.

Çalışma masasının içinde klasörler, okul defter ve kitapları, tonlarca tükenmez ve keçeli kalem ile birçok ataç. Orta çekmecede içi çizimlerle dolu spiralli bir defter. Servaz defteri açtı. Alice gerçekten yetenekliydi. Kurşun kalemle ya da keçeli kalemle yaptığı çizimler, çoğunda belirgin bir kuralcılık kendini gösterse de, kendinden emin bir ele ve keskin bir göze tanıklık ediyordu. Alt çekmecede yine saç tokaları ve üzerinde birkaç tel sarı saçın kaldığı bir fırça, bir tırnak makası, birçok ruj, ayrıca bir tüp aspirin, mentollü sigaralar, şeffaf plastikten bir çakmak... Birinci çekmecedeki klasörleri ve defterleri açtı. Ödevler, sunumlar, müsveddeler... Onları bir yana bıraktı ve halının üzerine, bir kenara konmuş küçük stereo müzik setine yaklaştı. Hem CD çalar hem de radyoydu. O da kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Servaz üzerine üfledi, gri bir bulut havalandı, sonra bölmeleri tek tek açtı. Hiçbir şey yok. Sonra büyük aynaya ve fotoğraflı duvara doğru yürüdü. Bazıları öyle yakından çekilmişti ki Alice sanki burnunu objektife yapıştırmış gibi gözüküyordu. Diğerlerinde fotoğrafları çekilen kişilerin arkasında manzaralar görülüyordu: dağlar, bir plaj, hatta Parthenon'un sütunları. Çoğunlukla Alice'in yaşıtı kızlar. Hep aynı yüzler. Kimi zaman bir iki oğlan da gruba karışıyordu. Ama fotoğrafı çeken hiçbirini öne çıkarmamıştı. Okul gezileri miydi? Servaz bu fotoğrafları uzun süre inceledi. Zaman hepsini sarartmış ve sertleştirmişti.

Tam olarak aradığı neydi? Aniden fotoğraflardan birinde durdu. On kadar genç. Alice, paslı bir tabelanın yanında ayakta. Dağ Keçileri Tatil Köyü... *Alice tatil köyünde kalanlardandı*... Ayrıca, Alice'in

görüldüğü bütün fotoğraflarda ortada olduğunu da fark etti. En güzel, en ışıltılı. Dikkat merkezi.

Ayna.

Çatlaktı.

Birisi üzerine bir şey fırlatmış, üzerinde yıldızlı bir iz ve yanlamasına uzun bir çatlak oluşmuştu. *Alice mi? Yoksa umutsuz bir anında babası mı?*

Çerçeve ile ayna arasına kartpostallar sıkıştırılmıştı. Onlar da sararmıştı. Ré Adası, Venedik, Yunanistan, Barselona gibi yerlerden gönderilmişlerdi. Zaman içerisinde bazıları konsolun ve halının üzerine düşmüştü. Servaz'ın dikkatini içlerinden biri çekti. *Zaman çürümüş, seni özlüyorum.* İmza, Emma. Konsolun üzerinde bir Filistin fuları, incik boncuk, makyaj silme pamukları ve mavi bir ayakkabı kutusu. Servaz kutuyu açtı. *Mektuplar...* İntihar edenlerin mektuplarını, Saint-Cyr'in kutusunda bulunanları düşünerek hafifçe bir ürperti geçti bedeninden. Tek tek inceledi. Mor ya da menekşe rengi mürekkeple yazılmış naif ya da tuhaf mektuplar. Hep aynı imza. Yakında olup biteceklere en ufak bir ima bulamadı. Yazıları kutudakilerle karşılaştırmalıydı. Sonra, bunun zaten yapılmış olması gerektiğini düşündü... Konsolun çekmeceleri... Tişört, iç çamaşır, çarşaf ve yatak takımı yığınlarını kaldırdı. Sonra halının üzerine diz çöküp yatağın altına baktı. Bir yastığı doldurabilecek kocaman toz yumaklarıyla birlikte bir gitar kutusu vardı.

Kutuyu aydınlığa çıkarıp açtı. Enstrümanın cilası üzerinde çizikler. *Si* teli kopuk. Servaz kasanın içine bir göz attı: Hiç. Yatağın üstü renkli baklava şekilli bir yorganla örtülü. Yatağa saçılmış CD'lere baktı: Guns N'Roses, Nirvana, U2... İngilizce adlardan başka bir şey yok. Bu oda 1990'ların bir müzesine benziyordu. İnternet yok, bilgisayar yok, cep telefonu yok. *Dünya tek bir insanın yaşamında bile çok hızlı değişiyor artık,* diye düşündü. Yastıkları, çarşaf ve yorganı kaldırdı, şiltenin altında elini gezdirdi. Yataktan, her tarafını kap-

lamış ve tavana kadar yükselen tozun kokusu hariç, hiçbir parfüm, hiçbir özel koku yayılmıyordu.

Yatağın yanında küçük bir kolçaklı koltuk. Birisi (Alice mi acaba?) onu da turuncuya boyamış. Arkasına eski bir asker ceketi atılmış. Oturma yerini elleyince yeni bir toz bulutu kaldırmaktan başka işe yaramadı. Sonra oturdu ve düşüncelerinin gezinmesine izin vererek etrafına bakındı.

Ne görüyordu?

Bir zamane genç kızının ama aynı zamanda yaşından büyük birinin odası.

Servaz, Marcuse'ün *Tek Boyutlu İnsan*'ını, *Ecinniler*'i ve *Suç ve Ceza*'yı görmüştü kitapların arasında. Bunları okumasını ona kim tavsiye etmişti? Bebek yüzlü küçük arkadaşları değil elbet. Sonra babasının edebiyat profesörü olduğunu hatırladı. Bakışları bir kez daha odada dolaştı.

Bu odaya hâkim olan şey, diye düşündü, *metinler, kelimeler*. Kitaplardaki, kartpostallardaki, mektuplardaki... Hepsi başkalarınca yazılmış. Alice'in kelimeleri neredeydi? Kitap kurdu olan, gitar çalarak ya da resim yaparak kendini ifade eden bir kızın, bunu kelimelerle de yapma ihtiyaç duymaması mümkün müydü? Alice'in hayatı 2 Mayıs'ta durmuştu. Hayatının son günleri hiçbir yerde hiçbir iz bırakmamıştı. *İmkânsız,* diye düşündü. Günlük yok. Hiçbir şey yok: Uyuşmayan bir şey var. Bu yaştaki, zeki ve meraklı bir kız, muhtemelen neredeyse bitmek bilmeyen bir varoluşsal sorulara sahipken ve özellikle de hayatına son verecek denli umutsuzken, en ufak bir günlük tutmuyor olabilir mi? Bir not defterine ya da tek tek sayfalara ruh halini bile yazmaz mı? Bugün ergenlerin blogları var, mesajlaşıyorlar, sosyal ağlar üzerinde kişisel sayfaları var ama daha önceleri yalnızca kâğıt ve mürekkep onların sorularını, kuşkularını ve sırlarını kabul edebilirdi.

Ayağa kalktı ve Alice'in bütün defter ve çekmecelerini tek tek inceledi. Okul yazılarından başka hiçbir şey yok. Sunumlarına göz

attı. 18/20, 17/20, 15/20, 19/20... Değerlendirilmeleri de notları kadar övgü doluydu... *Ama kişisel hiçbir yazı yok.*

Alice'in babası ortalığı toplamış mıydı acaba?

Servaz'ı doğal bir şekilde evine kabul etmişti, çocukların belirgin bir nedenle hayatlarına son verdiklerine inandığını söylemişti. Hakikati keşfetmesine yardımcı olabilecek unsurları neden gizlesin ki? Servaz resmî raporlarda herhangi bir günlükten söz edildiğine dair hiçbir ibareye rastlamamıştı. Alice'in bir günlüğü olduğuna işaret eden hiçbir şey yoktu. Her şeye rağmen, çok güçlü hissediyordu: Bu odada bir şey eksikti.

Gizli bir yer... Her kızın gizli bir yeri olmaz mıydı? Alice'inki neredeydi?

Servaz kalktı, giysiliği açtı. Mantolar, giysiler, ceketler, kotlar ve kahverengi kuşaklı bir kimono askılara asılmıştı. Aralarına baktı, ceplerini karıştırdı. Dipte bir sıra ayakkabı ve bot. Servaz küçük cep lambasının ışığında içeriyi araştırdı. Askıların üzerindeki rafta birçok valiz ve sırt çantası. Onları halının üzerine koyarken gerçek bir toz fırtınası çıkardı. Hepsini sistemli bir şekilde eşeledi.

Hiç... Düşündü...

Bu oda deneyimli araştırmacılar tarafından tepeden tırnağa aranmış olmalıydı. Belki de Alice'in anne babası tarafından da. Eğer varsa, gizli yeri bulmamalarına imkân var mıydı? Böyle bir yer aramışlar mıydı? Alice'in parlak bir kız olduğu konusunda herkes hemfikirdi. Alice şüphelenilmeyecek bir zula mı keşfetmişti? Yoksa Servaz yanlış iz üzerinde miydi?

On altı yaşında bir genç kızın ne düşündüğünü, ne hayal ettiğini nasıl bilebilirdi? Kendi kızı birkaç ay önce on yedisine basmıştı ve nasıl bir odası olduğunu söyleyemezdi. Nedeni basitti: Adımını bile atmamıştı. Bu düşünceyle kendini rahatsız hissetti. Beyninin bir kenarındaki bir ayrıntı, bir kaşıntı gibi onu gıdıklayıp duruyordu. Odayı araştırırken bir şeyi gözden kaçırmıştı. Daha doğrusu, olması

gereken bir şey yerinde değildi. *Düşün!* Buradaydı, hemen yakında. Hissediyordu. İçgüdüsü ona bir şeyin eksik olduğunu fısıldıyordu? Ne? NE? Bakışları yeniden odada dolaştı. Bütün olasılıkları gözden geçirdi. Her şeyi incelemişti. Beyaz halının altındaki parkeleri ve süpürgelikleri bile. Hiçbir şey yoktu. Yine de bilinçaltı bir şey ortaya çıkarmıştı. Buna emindi. Üstüne parmak basamasa da emindi.

Havada uçuşan tozlar nedeniyle hapşırdı. Bir mendil çıkardı.

Aniden Servaz'ın aklına telefon geldi.

Kimse aramadı! Bir saat geçmişti ve kimse aramamıştı! Midesinin düğümlendiğini hissetti. Lanet olsun, ne cehennemdeydi? Neden aramıyordu?

Servaz cebinden telefonunu çıkardı ve baktı. İyice paniğe kapıldı: *Telefon çalışmıyor!* Açmaya çalıştı: *Şarjı bitmiş! Lanet olsun!*

Odadan fırladı ve merdivene koşup basamakları gürültüyle indi. Gaspard Ferrand mutfak kapısından başını uzatırken Servaz koşarak koridordan geçti.

"Geliyorum!" dedi sokak kapısını ardına dek açarak.

Dışarıda fırtına kudurmuştu. Rüzgâr şiddetlenmişti. Yol bembeyazdı. Lapa lapa kar yağıyordu.

Yolun karşı tarafına park ettiği cipin kapısını aceleyle açtı, torpido gözünü açıp şarj aletini çıkardı. Sonra koşar adım eve geri geldi.

"Bir şey yok!" dedi şaşkın şaşkın bakan Ferrand'a.

Etrafına bakınıp bir priz aradı. Koridorda bulduğuna adaptörü taktı.

Beş saniye bekledi ve telefonu açtı. *Dört mesaj!*

İlkini okuyacakken telefon çaldı.

"Servaz!" diye bağırdı.

"HANGİ CEHENNEMDESİNİZ, LANET OLSUN!"

Tamamen panik içinde bir ses. Servaz'dan daha fazla panik içindeydi. Şakaklarında zonklayan kan nedeniyle kulakları çınlıyordu. Adam bu kez sesini gizlemiyordu. Ama tanıdık değildi.

"Siz kimsiniz?"

"Adım Serge Perrault, ben..."

Perrault!

"Kim olduğunuzu biliyorum!" diye sözünü kesti.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Sizinle konuşmam gerekiyor, hemen!" diye bağırdı Perrault.

Ses histerik bir haldeydi.

"Nerede?" diye bağırdı Servaz. "*Nerede?*"

"Kabinlerin yukarısında, on beş dakika sonra. Acele edin!"

Servaz paniğe kapıldığını hissetti.

"Neyin yukarısı?"

"Telekabinlerin, lanet olası! Yukarıda, Saint-Martin 2000'de, teleskilerin yakınında! Orada olacağım. Çabuk olun, çabuk! Anlamıyor musunuz, sıra bende! Tek gelin!"

19

Servaz kontağı çalıştırdığında gökyüzü karanlık, yollar beyazdı. Dışarıda kar fırtınası devam ediyordu. Silecekleri çalıştırdı. Sonra cebinden Ziegler'i aradı.

"Neredesin?" diye sordu Servaz, Ziegler açar açmaz.

"Ailelerden birinin evinde," cevabını verdi sesini alçaltarak. Servaz onun yalnız olmadığını anlamıştı.

"Neresi?"

"Şehir çıkışı. Neden?"

Birkaç kelimeyle Perrault'nun imdat çağrısını özetledi.

"Sen benden daha yakınsın," dedi. "Oraya bas git! Kaybedecek tek dakika yok! Yukarıda bizi bekliyor."

"Jandarmaya neden haber vermiyoruz?"

"Zaman yok! Hemen git!"

Servaz telefonu kapattı. "POLİS" yazan siperliği indirdi, mıknatıslı ışıldağı tepeye koydu ve sireni çalıştırdı. Yukarı çıkmak ne kadar zaman alır? Gaspard Ferrand, Saint-Martin'de oturmuyordu. Beş kilometre mesafedeki bir köydeydi. Sokaklar kar içindeydi. Servaz şehir merkezindeki teleferik kabinlerinin bulunduğu yere varmanın on beş dakika alacağını hesapladı. Kabinlerle yolculuk ne kadar sürüyordu? On beş mi? Yirmi mi?

Kapı girişinde şaşkınlık içinde ayakta duran Ferrand'ın önünde, sirenini bağırtarak son sürat ilerledi. Yolun sonunda bir trafik ışığı vardı. Kırmızı yanıyordu. Durmadan geçecekti ki sağ tarafında dev bir kamyon siluetinin belirdiğini gördü. Var gücüyle frene bastı. Kontrolü yitirdiğini hissetti. Cip kavşağın ortasında enlemesine döndü. Çelik azman kornasını bağırtarak sürtünüp geçti. Uğultu Servaz'ın

kulaklarını yırtarken, korku da göğsüne inmiş bir yumruk darbesi gibiydi. Soluğu kesilmişti. Direksiyonu sıkmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Sonra birinci vitese takıp yeniden yola devam etti. Düşünecek zaman değil! Sonuçta belki de daha iyi olmuştu. Ona sürtünen sadece otuz sekiz ton çelik değildi; metal bir gövdenin içinde ölümdü!

Bir sonraki kavşakta sağa dönüp şehirden çıktı. Önünde bembeyaz düzlük uzanıyordu; gökyüzü hep aynı tehditkârlıktaydı ama kar durmuştu. Hızlandı.

Saint-Martin'e doğudan girdi. İlk göbekte yönünü şaşırdı. Sövüp sayarak ve direksiyona vurarak geri döndü. Diğer sürücüler şaşkın gözlerle ona bakıyorlardı. Neyse ki çok trafik yoktu. İki yeni göbek. Bir kilisenin önünden geçti ve Étigny Caddesi'nde buldu kendini. Otelleri, şık dükkânları, çınar ağaçları, sineması ve kafe teraslarıyla şehrin ticaret ve kültür merkezi. Sağlı sollu arabalar park etmiş. Yolun ortasında onlarca aracın bıraktığı izler, karı siyahımtırak bir çamura döndürüyordu. Sinemadan hemen önce sağa döndü. Bir ok, "TELEFERİK KABİNLERİ" diye belirtiyordu.

Yolun sonunda büyük park yeri. Dağın dibinde geniş bir meydan. Servaz'ın karşısında dağın yamacı göğe doğru uzanıyor, teleferik kabinlerinin uzun beyaz dizisi de köknarların arasında yükseliyordu. Sıra sıra arabalar arasında son sürat ilerleyerek aşağıdaki istasyona kadar gitti ve sertçe fren yaptı, tekerlekleri yine kaymıştı. Hemen dışarı çıkıp koşmaya başladı. Kocaman iki beton direğin üzerine yerleştirilmiş binanın basamaklarını tırmanarak gişelere yöneldi. Bir çift, bilet alıyordu. Servaz kartını salladı.

"Polis! Yukarı çıkmak kaç dakika sürer?"

Gişedeki adam ona kınayan bir gözle baktı.

"Dokuz dakika."

"Biraz daha hızlanmanın bir yolu var mı?"

Adam sanki sorusu anlamsızmış gibi gözlerini ona dikti.

"Ne için?" dedi.

Servaz sükûnetini korumaya çalışıyordu.

"Senin gibi biriyle tartışacak zamanım yok. Bir yolu var mı?"

"Tesisatın azami hızı saniyede beş metredir," dedi adam suratını asarak. "Saatte on sekiz kilometre eder."

"Haydi, çabuk ol, son hıza al!" diye bağırdı Servaz, bir kabine atlayarak. Karma malzemeden oluşmuş bir gövde, pleksiglas büyük camlar ve dört küçük koltuk.

Dönen bir kol kapıyı üzerine kapattı. Servaz yutkundu. Kabin yönlendirici raylardan ayrılırken biraz sallandı. Artık boşluktaydı. Saint-Martin'in beyaz çatılarını altında bırakarak ilk direğe doğru hızla yükselen bu dengesiz gövdenin içinde ayakta durmaktansa oturmayı daha uygun gören Servaz arkasına hızla bir göz atınca, helikopterde olduğu gibi, hemen pişman oldu. Kablo öyle eğimliydi ki erkeklerin alışkın olduğu ve sorumsuzluklarına tanıklık eden şu cesaretlerden birini gösteriyormuş gibi geldi ona. Kablonun çapı ise içini yatıştıramayacak kadar dardı. Çatılar ve sokaklar hızla ufalıyordu. Peşinden gelen kabinler, otuz metre kadar mesafeyle birbirlerinden ayrılmışlar ve rüzgârın etkisi altında sallanıyorlardı.

Aşağıda, çiftin binmekten vazgeçtiklerini ve arabalarına geri döndüğünü gördü. Tek başınaydı. Ne binen ne inen vardı. Kabinler boştu. Giderek şiddetini arttırarak esen rüzgâr hariç her taraf sessizlik içindeydi.

Kar yeniden yağmaya başlamıştı. Aniden, tepenin yarısında sis bastırdı ve Servaz, olup biteni anlamaya fırsat dâhi bulamadan, sınırları belirsiz, gerçekdışı bir evrene dalmış buldu kendini. Tek eşlikçileri, bir hortlaklar ordusu gibi pusun içinde yükselen köknarlar ve kabinin etrafında karları uçurtan tipiydi.

Silahını unutmuştu! Acele ederken torpido gözünde unutmuştu. Tepede katille burun buruna gelirse ne olacaktı? Katilin onu teleferik kabinlerinin yukarısında beklediğini ve silahlı olduğunu hesaba katmayan Servaz tam bir hedef olacaktı. Saklanacak hiçbir yer yok. Bu plastik gövde kurşunları durduracak değildi ya!

Ziegler'in kendisinden önce varmış olması için dua ederken yakaladı kendini. Normalde daha önce gelmesi gerekiyordu. *O tabancasını unutacak biri değildi.* Perrault, Ziegler'i görünce nasıl tepki gösterirdi acaba? Servaz'ın yalnız gelmesini istemişti.

Gişedeki küçük pisliğe onu görüp görmediğini sormalıydı. Artık çok geç. Saniyede beş metre gibi sinir bozucu bir hızla bilinmeyene doğru ilerliyordu. Cep telefonunu çıkardı ve Perrault'nun numarasını çevirdi. Telesekreter çıktı.

Lanet! Cebini neden kapadı ki?

Yaklaşık iki yüz metre yukarıdaki bir kabinde aşağı inmekte olan iki karanlık siluet fark etti. Alttaki istasyondan ayrıldığından beri gördüğü tek insan onlardı. Ziegler'in numarasını çevirdi.

"Ziegler."

"Yukarıda mısın?" diye sordu Servaz.

"Hayır, yoldayım." Bir an durdu. "Üzgünüm Martin ama motorum karda kaydı ve kaldırıma çarptım. Sıyrık sadece ama başka bir araca binmek zorunda kaldım. Sen nerdesin?"

Lanet olsun!

"Aşağı yukarı yarı yoldayım."

İçinde iki kişi bulunan kabin yaklaştıkça sanki giderek hızlanıyordu. Servaz iki kabinin birbirlerine doğru saatte on sekiz kilometre hızla yol alıyorlarsa, bunun toplam olarak... saatte otuz altı kilometre bir hıza denk olduğunu düşündü.

"İstasyonda fırtına olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi. "Bilmiyordum. Perrault cevap vermiyor..."

"Silahın var mı?"

Servaz, kabindekilerden birinin de gözlerini ona dikmiş baktığını, aradaki mesafeden görüyordu.

"Silahımı arabada unuttum."

Ardından gelen sessizlik ona boğucu geldi.

"Dikkatli..."

Kesildi! Telefona baktı! Hiçbir şey yok! Yeniden numarayı çevirdi. "Kapsama alanında ağ yok." Bir bu eksikti. İki kez daha denedi. Sonuç yok! Servaz şaşkınlık içerisindeydi. Gözlerini kaldırdığında dolu kabinin iyice yaklaştığını gördü. İçindekilerden birinde siyah bir kukuletalı gocuk vardı. Servaz onun yalnızca gözlerini ve ağzını seçebiliyordu. Diğerinin başı açıktı. Gözlüklüydü. İkisi de camın ve sisin ardından Servaz'a bakıyorlardı. Biri sanki sert sert. Diğeri...

...diğeri korkmuştu...

Bir anda Servaz anladı. Durum tüm dehşetiyle gözünde canlandı.

Perrault! Fotoğraftaki zayıf uzun tip. Çalı gibi saçları ve miyop gözlüğüyle.

Servaz kalbinin göğsünden çıkacağını sandı. Kabin, şimdi korkunç bir hızla, bir rüyada gibi ilerliyordu. Yirmi metreden az. İki saniye içinde kendisininkiyle karşılaşacak. Bir başka ayrıntı dikkatini çekti: Yaklaşan kabinin diğer tarafında bir cam eksikti...

Perrault, Servaz'a gözlerini dikmişti. Ağzı sonuna kadar açık, gözleri korkudan fal taşı gibi büyümüş, bağırıyordu. Servaz, rüzgâra, makaraların ve kabloların gürültüsüne rağmen camlardan onun bağırmasını bile işitebilirdi. Bir yüzde böyle bir dehşet hiç okumamıştı. Sanki bir anda ortadan çatlayacakmış, parçalanacakmış gibiydi.

Servaz istemsiz bir hareketle yutkundu. Kabin kendisininkinin yanından geçip uzaklaşırken bütün ayrıntılar belirdi: Perrault'nun boynuna bir ip geçirilmişti ve bu ip camsız pencereden geçerek, hemen altta, dışarıda bulunan bir tür çengele takılmıştı. *Çengel belki de hareketsiz kalmış bir kabindeki yaralıları yere indirmek için öngörülmüştür*, diye düşündü Servaz bir an. İpin diğer ucu kapüşonlu adamın elindeydi. Servaz adamın gözlerini görmeye çalıştı. Ama adam iki kabin karşılaşırken kendini kurbanının arkasına gizledi. Servaz anlamıştı.

Onu tanıyorum! Kapüşonluyken bile onu tanımamdan korkuyor!

Telefonuna umutsuzca bastı. "Kapsama alanında ağ yok." Paniğe kapılarak gözleriyle bir alarm butonu, bir interfon, öyle bir şey aradı...

Yok! Lanet olsun! Saniyede beş metre giden bu kabinlerin içinde geberebilir insan! Servaz uzaklaşmakta olan kabine döndü. Bakışları, Perrault'nun korku içindeki bakışlarıyla son bir kez karşılaştı. Keşke bir silahı olsaydı, en azından... Ne yapabilirdi? Ne olurdu? Atışta beş para etmez biriydi. Yılda bir kez yapılan testlerde, her seferinde sonuçlarının inanılmaz vasatlığıyla çalıştırıcısının gözlerini yaşartacak bir hayal kırıklığına neden oluyordu. Kabinle birlikte iki adamın da sisin içinde kaybolup gittiklerini gördü.

Sinirli bir kahkaha boğazına düğümlendi. Sonra bağırmak istedi.

Öfkeyle camlardan birine şiddetli bir yumruk indirdi. Sonraki dakikalar yaşamının en uzun dakikaları oldu. Yukarı istasyonun görünmesine daha beş dakika vardı. Sisin içinde piyade erleri gibi sıralanmış köknarların hayaletimsi geçidiyle belirginleşen bitmek bilmez beş dakika. Bodur bir küçük bina. Aşağıdaki gibi beton ayaklar üzerine konmuş. Altta, Servaz ıssız kayak pistlerini, kımıldamadan duran teleferikleri ve sise bulanmış binaları gördü. Platformun üzerinde biri onun gelişini seyrediyordu. Kapı açılır açılmaz Servaz atladı. Neredeyse betonun üzerine serilecekti. Kartı elinde, üniformalı adamın üzerine çullandı.

"Her şeyi durdurun! Hemen! Kabinleri durdurun!"

Görevli, kasketinin altından ona şaşkın bir bakış fırlattı.

"Ne?"

"Teleferik kabinlerini durdurun, tamam mı?"

Rüzgâr uğulduyordu. Servaz daha sert bir şekilde bağırmak zorunda kalmıştı. Öfkesi ve sabırsızlığı adamı etkilemiş gibi gözüküyordu.

"Evet, ama..."

"Her şeyi durdurun! Ve aşağıyı arayın! Telefon hattınız var mı?"

"Evet, elbette!"

"HER ŞEYİ DURDURUN! HEMEN! TELEFONU DA BANA VERİN! ÇABUK!"

Görevli içeriye koştu. Mikrofondan hararetle konuştu, Servaz'a kaygıyla bir göz attı, sonra bir şalteri indirdi. Kabinler, son bir kez

gıcırdayarak durdular. Durunca, Servaz platforma hâkim olmuş büyük gürültüyü fark etti. Telefonu kaptı ve jandarmanın numarasını çevirdi. Bir emir eri cevap verdi.

"Maillard'ı verin bana! Başkomiser Servaz arıyor! ÇABUK!"

Bir dakika sonra Maillard hattaydı.

"Katille karşılaştım! Bir teleferik kabininde yeni kurbanıyla aşağıya iniyor! Kabinleri durdurttum. Yanınıza adam alın ve teleferik kabinlerinin istasyonuna gidin hemen! Siz orada olunca yeniden çalıştıracağız."

Hattın ucunda bir an mutlak bir heyecan oldu.

"Emin misiniz?" diye geveledi Maillard.

"Kesinlikle! Kurban, Perrault. Yirmi beş dakika önce benden yardım istedi. Tepede bana randevu verdi. İnen bir kabinde ona rastladım. Boynuna bir ip geçirilmişti. Yanında da kapüşonlu biri vardı!"

"Tanrım! Alarm veriyorum! Hazır olur olmaz sizi ararız!"

"Yüzbaşı Ziegler'e de ulaşmaya çalışın. Cep telefonum çalışmıyor!"

Maillard on iki dakika sonra hattaydı. Servaz bu dakikaları sigara üstüne sigara içip saatine bakarak, platformda ileri geri volta atarak geçirmişti.

"Hazırız," dedi jandarma telefonda.

"Çok iyi! Kabinleri yeniden çalıştırıyorum. Perrault ile katil kabinlerden birindeler! Yanınıza geliyorum!"

Makiniste işaret etti, sonra bir kabine atladı. Uzaklaşırken, aklına bir şey geldi. Katil Perrault'yu boşluğa atmayı ve onu ipin ucunda sallandırmayı akıl etmiş olabilirdi. Ama kesinlikle onunla birlikte aşağıdaki istasyona varma niyetinde değildi. Servaz katilin hareket halindeki kabinden atlayabileceği bir yer olup olmadığını düşündü ve bu soruyu kendine sorduğu anda da cevaptan emin oldu.

Maillard ve adamları bu olasılığı öngörmüşler miydi acaba? Dağa bütün çıkışları kontrol ediyorlar mıydı?

Ziegler'in numarasını yeniden aramayı denedi ama önceki cevabı aldı yine. Yukarı çıkışta olduğu gibi, sisin arasından ilerliyor,

köknarların siluetlerinden ve yol boyu karşılaştığı boş kabinlerden başka bir şey görmüyordu. Aniden bir helikopter pervanesinin *flap-flap* diye çıkardığı sesi işitti ama aracı göremiyordu. Bununla birlikte sesin üstünden değil *altından* geldiğini hissetti.

Ne oluyordu? Yüzünü cama dayayıp sisin içini görmeye çabaladı. Ama yirmi metre öteyi göremiyordu. Aniden kabinler durdu. Öyle ani durmuştu ki dengesini yitirdi. Tanrım! Burnunu cama çarpmıştı. Acıdan gözleri yaşardı. Aşağıda ne yapıyorlardı? Etrafına bakındı. Kabinler, bir panayır yerindeki fenerler gibi, kabloların ucunda hafifçe sallanıyordu. Rüzgâr biraz azalmıştı. Kar şimdi neredeyse dikey yağıyordu. Köknarların dibindeki kar örtüsü çok kalındı. Bir kez daha cep telefonundan arama yapmaya çalıştı. Sonuç yok.

Sonraki kırk beş dakika boyunca, kabinin plastik gövdesi içinde esir kaldı. Köknarların oluşturduğu çemberi ve sisi gözleriyle tarayıp durdu. Yarım saat sonra kabin aniden yön değiştirdi, üç metre ilerledi ve yine durdu. Servaz küfretti. Ne yapıyorlardı? Ayağa kalkıyor, tekrar oturup doğruluyordu... Bacaklarının uyuşukluğunu giderecek yer bile yoktu! Sonunda teleferik kabinleri yeniden yola koyulduğunda artık oturmuş ve beklemeye razı olmuştu.

Aşağıdaki istasyona yaklaşırken sis aniden dağıldı ve şehrin çatıları belirdi. Servaz ışıldakların yanıp söndüğünü gördü. Park yerinde çok sayıda jandarma aracı vardı. Üniformalı jandarmalar koşturup duruyordu. Olay yeri inceleme teknisyenlerinin beyaz giysili siluetlerini ve arkası açık bir ambülansın dibinde, parlak bir örtünün altında, tekerlekli bir sedyede uzanmış cesedi fark etti.

Dondu.

Perrault ölmüştü.

İlk saptamaları yapabilmek için kabinleri durdurmuşlardı. Sonra, onu indirmişler ve kabinleri yeniden çalıştırmışlardı. Katilin kaçmayı başarmış olduğunu hemen anladı. Kapının üzerindeki hareketli kol çekilir çekilmez hemen kabinden atladı ve betona ayak bastı. Ziegler, Maillard, Confiant ve d'Humières'i basamakların altında gördü. Ziegler deri giysisi içindeydi. Ama deri birçok yerden yırtılmıştı. Şiş

bir diz ile bir dirsek, kan toplamış yerler ve kabuk bağlamış yaralar görülüyordu. Yaralarına pansuman yapacak zaman bulamadığı belliydi. Kaskı hâlâ elindeydi. Siperliği çatlamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Servaz.

"Size sormalı," karşılığını verdi Confiant.

Servaz ona ters ters baktı. Bir an genç yargıcın kırılgan bir porselen, kendisinin de bir çekiç olduğunu hayal etti. Sonra Cathy d'Humières'e döndü.

"Perrault mu?" dedi, örtünün altındaki cesedi göstererek.

D'Humilières onaylayarak başını salladı.

"Cebimden beni aradı," diye açıkladı Servaz. "Acilen benimle konuşmak istiyordu. Korktuğu belliydi, kendini tehdit altında hissediyordu. Tepede bana randevu verdi. Yüzbaşı Ziegler'i haberdar edip fırladım."

"Destek istemeye gerek görmediniz mi?" dedi Confiant.

"Vakit yoktu. Benim yalnız gelmemi istiyordu. Sadece benimle konuşmak istiyordu."

Confiant öfkeli gözlerini ona dikti. Cathy d'Humières düşünceliydi. Servaz, tekerlekli sedyenin üzerinde yatan üstü örtülü şekle yeniden bir göz attı. Teknisyenler sedyenin tekerleklerini katlayıp ambülansa taşımaktaydılar. Adli tabibi göremedi. O çoktan gitmiş olmalıydı. Park yerinin diğer ucunda, güvenlik şeridinin ötesinde aylak aylak dolananları fark etti. Aniden bir flaş patladı. Sonra bir ikincisi. Helikopter inmiş olmalıydı. Sesi işitilmiyordu.

"Ya katil?" dedi.

"Kaçtı."

"Nasıl?"

"Kabin belirdiğinde bir camı yoktu ve Perrault altına asılmıştı," dedi Maillard. "O an her şeyi durdurduk. Teleferik kabinlerinin istasyona çıkan patikayla kesiştiği bir yer var. Oldukça geniştir ve kışın Saint-Martin'e dek kayarak inmek isteyenler orayı pist olarak kullanır. Kabinler ile patika arasındaki yükseklik yaklaşık dört metredir. Ama sizin adam muhtemelen Perrault'yu asmak için kullandığı ipin

öteki ucunu inmek için kullandı. Sonra, iyi bir kayakçı üç dakikada aşağıda olur."

"Patika nereye çıkıyor?"

"Kaplıcaların arkasına." Maillard dağı işaret etti. "Kaplıca tarafı bu dağın doğusundadır. Patika etrafından dolaşır ve gözden uzak bir noktada, binanın hemen arkasına çıkar."

Servaz büyük binayı gözünde canlandırdı. Önünden iki kez geçmişti. Dikdörtgen şeklinde geniş bir meydan. Sırtını ormanla kaplı dağa vermiş kaplıcalar, meydanın bir tarafını kapatmış. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bu yapılar yenilenmişlerdi ve tamamen camlı modern bir bölüm eklenmişti. Meydanın diğer üç tarafında oteller ve kafeler bulunuyordu. Ortada bir park yeri. Sonuç olarak, onlarca araba...

"İzini orada kaybettik," dedi Maillard.

"Patikayı da suç mahalline kattınız mı?"

"Evet, çevresini kapattık ve bir teknisyen ekibi teleferik kabinlerinden kaplıcanın park yerine dek her metreyi araştırıyor."

"İyi plan yapmış," dedi Ziegler.

"Yine de çok zamanı yoktu."

"Perrault'nun yardım çağrısından nasıl haberdar olabildi?" diye sordu Ziegler.

Bir süre bu soruyu düşündüler ama kimsenin tatmin edici bir cevabı yoktu.

"Kullanılan ip, dinamik türde," dedi Maillard. "İyi bir dağcı malzemesi. Belki hep arabasında bulunuyordu. Tıpkı kayakları gibi. Sonra bir sırt çantasına koymuştur."

"Spor yapan biri," yorumunu yaptı Ziegler. "Gözüpek."

Servaz onayladı.

"Silahlı olmalı. Silahı olmasa Perrault onunla dağa çıkmayı asla kabul etmezdi. Ama ben ne silah gördüm, ne de kayak ve sırt çantası. Her şey çok çabuk oldu. Kabinde ne olduğuna gerçekten dikkat edemedim."

Perrault'nun yüzü... Korkudan beti benzi atmış... O yüzü zihninden silemiyordu...

"Perrault'ya göre hangi pozisyondaydı?" diye sordu Ziegler.

"Perrault daha yakındı, katil onun arkasında duruyordu."

"Perrault'nun sırtında belki silahın namlusu vardı. Ya da bir bıçak..."

"Mümkün... Yine bir mizansen... Zaman olmamasına rağmen. Hızlı biri... ve küstah... Belki de fazla küstah... Kabinler yakınlaştığında Perrault'nun ardına saklandı," diye ekledi Servaz aniden, kaşlarını çatarak.

"Madem kapüşonluydu neden öyle yaptı?"

"Gözlerini görmeyeyim diye."

Ziegler, Servaz'a dikkatle baktı.

"Senin tanıyacağından mı korktuğunu söylemek istiyorsun?"

"Evet. Demek ki önceden gördüğüm biri. *Yakın zamanda gördüğüm biri.*"

"Gişedeki memuru sorgulamak gerek," dedi. "Birini gördü mü sormalı?"

"Sorduk. Perrault'yu tanıdı. Sonra, kesin konuştu: Başka kimse binmedi... *sen binene dek...*"

"Nasıl mümkün olabilir bu?"

"Saint-Martin 2000'e yoldan da erişilebilir. Şehrin güney çıkışından itibaren yaklaşık on dakika. Oradan çıkacak vakti rahat rahat olmuştur."

Servaz topografyayı düşündü. Şehrin güney çıkışı kaplıca meydanından başlıyordu ve on iki kilometre ötede, İspanya sınırına taş atımı mesafede, çıkmaz yolla bitiyordu. Grimm'in kulübesine gitmek için o vadiyi kullanmıştı. Bu yoldan ayrılan bir diğeri istasyona çıkıyordu.

"Bu durumda iki araba gerekir," dedi. "Biri yukarıda, biri aşağıda."

"Evet. Muhtemelen de aşağıda bekleyen biri," diye ekledi Ziegler. "Kaplıcaların önünde. Tabii eğer uzun süredir park yerinde duran ikinci bir araç yoksa."

"İlk araç belki hâlâ yukarıdadır. İstasyon yoluna baraj kurdunuz mu?" diye sordu Maillard'a.

"Evet. Oradan inen bütün arabaları kontrol ediyoruz. Yukarıda kalanları da kontrol edeceğiz."

"İki kişiler," dedi Ziegler.

Servaz ona baktı.

"Evet. Santralde de iki kişiydiler. Bu kez de iki kişiler."

Aniden aklına başka bir şey geldi.

"Enstitü'yü aramalı. Hemen."

"Onu da yaptık. Hirtmann hücresinde. Sabahtan beri çıkmamış. Enstitüden iki kişi onunla sohbet etmiş. Xavier de bizzat görmüş."

Confiant, Servaz'a, ben size demiştim, havasında bakıyordu.

"Bu kez basını durduramayız," dedi d'Humières. "Manşetlere çıkacağız. Üstelik yalnızca yerel basında da değil. Kimse vakitsiz açıklamalarda bulunmamalı."

Servaz ile Ziegler bir şey demedi.

"Benim önerim, Confiant ile ben basınla ilişkilerle uğraşalım. Diğer herkes sessiz kalsın. Soruşturma sürüyor, elimizde birçok ipucu var. Başka da bir şey yok. Ayrıntı isterlerse bana ya da Martial'a başvursunlar."

"Sayın yargıcın açıklamalarının soruşturmacıların çalışmasını bozmaması koşuluyla," dedi Servaz.

Cathy d'Humières'in bakışı soğuklaştı.

"Nedir bu hikâye?"

"Başkomiser Servaz önceki gün Enstitü'ye giderken bana ve Doktor Propp'a öfkelendi," diye kendini savundu Confiant. "Herkesin önünde soğukkanlılığını kaybetti."

Savcı Servaz'a döndü.

"Martin?"

"Soğukkanlılığını kaybetti ifadesi biraz abartılı," dedi Servaz alaycı bir tonda. "Kesin olan şu ki sayın yargıç sizi ya da bizi haberdar etmeden Doktor Xavier'yi ziyaretimiz konusunda uyardı, oysa ki sürpriz bir ziyaret olacağı konusunda hemfikirdik."

"Doğru mu bu?" diye sordu d'Humières, buz gibi bir sesle Confiant'a.

Genç yargıcın yüzü bozuldu.

"Xavier dostumdur. Onu haberdar etmeden polisle oraya gitmem yakışık almazdı."

"Bu durumda neden bizi de haberdar etmediniz?" karşılığını verdi d'Humières. Sesi öfkeden titriyordu.

Confiant süklüm püklüm bir halde başını eğdi.

"Bilmiyorum... Bana... önemli gelmemişti."

"Dinleyin! Bütün kameralar üzerimizde olacak." Çenesinin öfkeli bir hareketiyle şeridin gerisinde toplanmış gazetecileri gösterdi. "Bölünmüşüz gibi bir manzara vermemizi istemiyorum. Madem böyle, artık tek bir sesle konuşacağız. Benim sesimle! Bu soruşturmanın yakında sonuçlanacağını ummak istiyorum!" dedi uzaklaşırken. "Düzenleme yapmak için yarım saat sonra toplantı istiyorum!"

Martial Confiant'ın giderken Servaz'a bakışı, porno yıldızı seyreden Taliban mensubunun bakışına benziyordu.

"Eh, kendine dost edinme sanatında üstüne yok," dedi Ziegler, arkalarından bakarken. "Kabinde arka arkaya olduklarını mı söylemiştin?"

"Perrault ile katilin mi? Evet."

"Perrault'ya göre büyük müydü küçük mü?"

Servaz düşündü.

"Küçük."

"Erkek mi kadın mı?"

Servaz bir an düşündü. Meslek hayatında kaç tanık sorgulamıştı? Bu tür sorulara cevap vermekte ne kadar güçlük çektiklerini hatırladı. Şimdi sıra ondaydı. Belleğin ne kadar sadakatsiz olduğunu düşündü.

"Erkek," dedi tereddüt ettikten sonra.

"Neden?"

Ziegler onun tereddüdünü fark etmişti.

"Bilmem..." Bir süre durdu. "Hareket tarzından, tutumundan..."

"Bir kadının bunu yapabileceğini hayal etmekte zorlandığın için olmasın?"

Hafifçe gülümseyerek baktı.

"Belki. Perrault yukarı çıkmaya neden gerek duydu?"

"Birinden kaçtığı kesin."

"Yine bir adam asma."

"Ama bu kez kesik parmak yok."

"Belki vakit bulamadı."

"1993 yılında Kurt ön adlı, ateşli bakışlı ve sakallı bir sarışın şarkıcı, sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Kurt Cobain," cevabını verdi Ziegler, hiç tereddütsüz. "Gençlerden birinin odasında mı vardı?"

"Alice'in."

"Resmî olarak, Kurt Cobain intihar etti," dedi jandarma, Servaz'ın arabasına dek topallayarak yürürken.

"Ne zaman?" diye sordu Servaz, durarak.

"Sanıyorum 1994'te. Bir kurşun sıktı kendine."

"Sanıyor musun, emin misin?"

"Eminim. En azından tarih konusunda. O dönemde hayranıydım ve cinayet dedikoduları alıp yürümüştü."

"*1994*... Bu durumda, öykünme olamaz," sonucuna vardı, yeniden yürümeye başlarken. "Doktora göründün mü?"

"Daha sonra."

Kontağı açacakken telefonu çaldı.

"Servaz."

"Benim, Vincent. Telefonunu n'apıyorsun sen? Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum!"

"Ne var?" diye sordu, cevap vermeden.

"Şövalye yüzüğü. Üzerine kazılı olanı bulduk."

"Eee?"

"İki harf. Bir S ve bir K."

"SK, öyle mi?"

"Evet."

"Sence ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Servaz bir süre düşündü. Sonra aklına başka bir şey geldi.

"Senden rica ettiğim şeyi unutmadın değil mi?" dedi.

"Hangi rica?"

"Margot konusunda..."

"Hay aksi, siktir. Evet, unuttum."

"Evsiz adam konusunda ne aşamadayız?"

"Evet. Parmak izlerinin sonuçları geldi. Üç veledinkiler çıktı. Ama bu pek bir şey değiştirmiyor. Samira'ya göre yargıç boğulma teorisine inanıyor."

Servaz'ın bakışları karardı.

"Baskı görüyor olmalı. Otopsi, durumu çözer. Clément'ın babasının destekleri var sanki."

"Diğerlerinin olmadığı kesin. Yargıç en büyüğünü tekrar sorguya çekmek istiyor. İşsizin oğlunu. Onun elebaşı olduğu fikrinde."

"Bakalım. Ya Lombard, bir şey buldun mu?"

"Araştırıyorum."

Penceresiz büyük bir oda. Tozlu dosyalarla dolu yüksek metal raflarla koridorlara bölünmüş ve neonların aydınlattığı bir yer. Girişe yakın,

iki çalışma odası. Birinde en az beş yaşında bir bilgisayar. Diğeri antika bir mikrofiş okuyucuyla desteklenmiş. Ağır ve kalabalık eden bir makine. Raflara mikrofiş kutuları da yerleştirilmiş.

Wargnier Enstitüsü'nün bütün kayıtları.

Diane bütün dosyaların artık bilgisayar ortamına aktarılıp aktarılmadığını sormuştu ve eğer görevli onunla açıkça alay etmediyse, aktarıldığı cevabını almıştı.

A ünitesinde kalanların dosyalarının orada olduğunu biliyordu. Ama önceki günden beri sekiz başka hastası vardı. Xavier "alıştırma yapması" için bu hastaları ona bırakmaya karar vermişti. Onların dosyalarında bulunan verileri bilgisayar sistemine girme zahmetine kimsenin katlanacağını sanmıyordu. O kadar önemli gözükmüyorlardı. Koridorların birinde rastgele ilerleyerek ciltleri incelemeye başladı. Düzenlemenin nasıl bir sistemle yapıldığını anlamaya çalışıyordu. Seçilen yöntemin her zaman belirgin olmadığını kendi deneyimiyle biliyordu. Bazı arşivcilerin, kütüphanecilerin ve bilgisayar programcılarının zihinleri kimi zaman karmaşık işliyordu.

Fakat memurun her şeyi alfabetik sırayla sınıflandırmaya yetecek mantıksal zekâya sahip olduğunu görünce sevindi. Uygun klasörleri aldı ve incelemek için bir masaya geçti. Enstitü'nün bazı yerlerindeki gürültü patırtıdan uzak, sessiz büyük salona otururken, aniden, geçen gece mahzenlerde yaşadıkları gözünde canlandı ve üşüyerek ürperdi. Uyandığından beri uğursuz koridorları sürekli tekrar görüyor, mahzenin kokusunu ve dondurucu nemini sürekli hatırlıyor ve kendini karanlığın ortasında bulduğu anı tekrar tekrar yaşıyordu.

Geceleyin A ünitesine kim girmişti? Tatil köyünde bağıran ve hıçkıran adam kimdi? Saint-Martin'de işlenen cinayetlere kim karışmıştı? Çok fazla soru... Sorular, belirli saatlerde gelen bir gelgit gibi, birbiri ardına beyninin ateşli kıyılarını dövüyordu. Ve Diane bu sorulara cevap bulmak için yanıp tutuşuyordu...

İlk dosyayı açtı. Her hasta, patolojisinin ilk ortaya çıkışından ve ilk teşhisinden Enstitü'ye girmeden önce kaldığı farklı hastanelerde aldığı ilaçlara, tedavilerin olası olumsuz etkilerine dek kesin bir şekilde

takip edilmişti... Hastanın ne kadar tehlikeli olduğuna ve yanındayken uyulması gereken önlemlere yapılan vurgu, Diane'a, unutması durumunda Enstitü'de koro çocukları olmadığını hatırlatıyordu.

Not defterine bir şeyler yazdı ve okumaya devam etti. Ardından gerçek tedaviler geliyordu... Diane, antipsikotiklerin ve yatıştırıcıların büyük dozlarda kullanılmasına şaşırmadı. Yürürlükteki normlardan çok yüksek dozlar. Bu, Alex'in söylediklerini doğruluyordu. *Bir tür ilaç Hiroşima'sı* diye düşündü ürpererek. Kendi beyni bu maddelerce bombardımana tutuluyor olsa hoşlanmazdı... Bu moleküllerin yan etkilerini biliyordu... Bunun düşüncesi bile onu buz gibi yapıyordu. Her dosyada ilaç dağıtımıyla ilgili ek bir fiş bulunuyordu: dozajlar, veriliş saatleri, tedavideki değişimler, söz konusu servislere ürün teslimatı... Hastanın bağlı olduğu servis Enstitü'nün eczanesinden her yeni teslimat aldığında, teslimatın düzgün yapıldığı servisin sorumlu hemşiresi ve eczanenin yöneticisi tarafından imzalanarak belirtiliyordu.

Antipsikotikler, uyku ilaçları, anksiyolitikler... ama psikoterapi yok; en azından o gelene kadar... *Bum bum bum bum*... Kafataslarına ritmik olarak inen ve her darbede kafataslarını iyice ezen kocaman çekiçlerin kaçamak görüntüsü geldi gözünün önüne.

Dördüncü dosyayı eline alırken aniden kahve içme ihtiyacı hissetti ama önce sonuna kadar okumaya karar verdi. Bitirmek için ek fişe göz attı. Önceki dosyalarda olduğu gibi dozajları okudukça omuriliği boyunca buz gibi bir ürperti dolaştı:

Klozapin: Günde 1200 mg (Günde 4 kez 100 mg'lık 3 tablet).
Zuklopentiksol asetat: Günde bir kez 400 mg kas içi enjeksiyon.
Tiyaprid: Her saat 200 mg.
Diazepam: Günde 1 ampul 20 mg enjeksiyon.
Meprobamat: Günde iki tane 400 mg'lık tablet.

Lanet olsun! Bu tedaviyle bu hastaların hali ne olur? Ama burada da Alex'in ona söylemiş olduklarını hatırladı: Onlarca yıl çok ağır

ilaç tedavisinden sona, Enstitü'de kalanların çoğu kimyasala karşı dirençli oluyordu. Bu hastalar damarlarında bir T-Rex'i yere sermeye yetecek miktarda madde varken koridorlarda dolanıyor ama pek az bir uyuşukluk belirtisi gösteriyordu. Tam dosyayı kapatacakken, gözü, sayfa kenarına düşülmüş kısa bir nota takıldı:

Bu tedavi neye denk düşüyor? Xavier'ye soruldu. Cevap yok.

Aceleyle çiziktirilmiş eğik bir yazıydı. Daha okurken, notu kaleme alanın hayal kırıklığını ve kızgınlığını anladı. Kaşlarını çatarak, ilaç ve dozaj listesini yeniden inceledi. Bu kelimeleri yazmış olan kişinin şaşkınlığını hemen anladı. Klozapin'in, diğer antipsikotikler etkisiz kaldığında kullanıldığını hatırladı. Bu durumda Zuklopentiksol yazmanın nedeni nedir? Anksiyete tedavisinde iki ankisyolitiği ya da iki hipnotiği birleştirmeye gerek yoktur. Oysa burada yapılan buydu. Belki onun gözünden kaçmış başka anormallikler vardı –kendisi ne doktor ne de psikiyatrdı– ama notu yazanın gözünden kaçmamışlardı. Belli ki Xavier cevap vermeye tenezzül etmemişti. Şaşkınlık içindeki Diane bunun kendi başına da gelebileceğini düşündü. Sonra bu dosyanın kendi hastalarından birinin dosyası olduğunu düşündü. Herhangi bir psikoterapiye girişmeden önce, ona neden delice bir kokteyl reçetesi yazıldığını bilmeliydi. Dosya şizofrenik psikozdan, keskin çılgınlık hallerinden ve zihin bulanıklığından söz ediyordu; ama kesinlikten ve ayrıntıdan yoksundu.

Xavier'ye mi sormalı? Dosyayı tutan daha önce sormuştu. Başarısız olmuştu. Önceki dosyaları yeniden eline alarak, servis şeflerinin ve eczane yöneticisinin imzalarını tek tek inceledi. İçlerinden birinin üzerine biri *"Teslimat gecikmesi, nedeni ulaşım grevi"* yazmıştı. "Ulaşım" ve "tedavi" kelimelerini karşılaştırdı. Harflerin biçimleri aynıydı: Sayfa kenarındaki not ilaç stoklarını yöneten hemşire tarafından kaleme alınmıştı.

İlk önce onunla konuşmalıydı.

Dosya koltuğunun altında, ikinci kata çıkan merdivenlere yöneldi. Enstitü'deki eczane, soluk kotlu, beyaz iş gömleği giymiş, ayağında yıpranmış spor ayakkabılar bulunan otuz yaşlarında bir erkek hastabakıcı tarafından yönetiliyordu. Üç gündür tıraş olmamıştı, saçları başının üzerinde asi başaklar gibi dikiliyordu. Gözlerinin altında torbalar vardı ve Diane onun Enstitü dışında yoğun ve eğlenceli bir gece hayatı olmasından kuşkulandı.

Eczane iki bölümden oluşuyordu. Üzerinde zil bulunan bir tezgâhın olduğu bölüm resepsiyon olarak kullanılıyordu. Burası kâğıtlarla ve boş kutularla doluydu. Diğerinde ise güvenlikli ve camlı dolapların içine ilaç stokları yığılmıştı. Göğüs cebine işlenmiş etikete bakılırsa adı Dimitri olan eczacı, Diane'ın içeri girdiğini görünce yayvan bir gülümsemeyle ona baktı.

"Selam," dedi.

"Selam," karşılığını verdi Diane. "İlaçların idaresine dair bazı bilgiler edinmek istiyordum."

"Elbette. Siz yeni psikolog olmalısınız, değil mi?"

"Evet."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Şey, sistemin nasıl işlediğini..."

"Tamam," dedi göğüs cebine iliştirilmiş kalemle oynayarak. "Buraya buyrun!"

Diane tezgâhın arkasına geçti. Muhasebe defterine benzeyen karton kapaklı büyük bir defteri eline aldı.

"Bu, günlük defter. Bütün ilaç girdi-çıktıları buraya not ediliyor. Eczanenin faaliyetleri, Enstitü'nün ihtiyaçlarının sayımını yapmak, siparişleri saptamak, ilaçları teslim alıp stoklamak, sonra da farklı servislere dağıtmaktan ibarettir. Eczanenin kendi bütçesi var. Siparişler kabaca her ay tekrar edilir ama istisnai siparişler de olabilir."

"Giriş ve çıkışları sizden başka bilen var mı?"

"Günlük defteri her isteyen inceleyebilir. Fakat bütün teslimat faturaları ve bütün siparişler ya bizzat Doktor Xavier tarafından in-

celenir ya da çoğu zaman Lisa veya başhekim Doktor Lepage inceler. Ayrıca, her ürün tek başına bir stok fişine kaydediliyor." Büyük bir klasörü eline aldı ve açtı. "Enstitü'de kullanılan bütün ilaçlar buna dâhil. Bu sistem sayesinde eldeki stokların neler olduğu kesin olarak biliniyor. Ardından, ürünler farklı servislere dağıtılıyor. Her ilaç dağıtımı hem servisin başındaki hastabakıcı hem de benim tarafımdan imzalanıyor."

Diane elindeki dosyayı açtı ve ek fişin kenarındaki elyazması notu gösterdi.

"Bu sizin yazınız değil mi?"

Kaşlarının çatıldığını gördü.

"Doğru," karşılığını verdi, biraz tereddüt ettikten sonra.

"Bu hastada uygulanan tedavi konusunda hemfikir gözükmüyorsunuz..."

"Şey... ben... eee... bence gerekmiyordu... hastaya iki anksiyolitik vermek ya da zuklopentiksol asetat ile klozapin'i aynı anda vermek... Ben... şey... biraz... biraz teknik bir konu..."

"Bu soruyu Doktor Xavier'ye sordunuz."

"Evet."

"Ne cevap verdi?"

"Benim stok yöneticisi olduğumu, psikiyatr olmadığımı söyledi."

"Anlıyorum. Bütün hastaların tedavileri bu kadar yüklü mü?"

"Çoğunun, evet. Biliyorsunuz, yıllar süren tedaviden sonra neredeyse hepsi..."

"*Kimyasala dirençli* oluyorlar, değil mi?.. Evet, biliyorum... Şuna bir göz atmam sizi rahatsız eder mi?" Günlük deftere ve tek tek ürün fişlerinin bulunduğu klasöre işaret etti.

"Hayır, elbette. Buyrun, alın. Oturun şuraya."

Yan odada kayboldu. Diane onun fısıltıyla konuştuğunu işitti. Sevgilisiyle konuşuyordu kuşkusuz. Parmağında alyans yoktu. Diane defteri açtı ve sayfaları çevirmeye koyuldu. Ocak... Şubat... Mart... Nisan...

Aralık ayının envanteri iki sayfaydı. İkinci sayfada ortadaki bir satır dikkatini çekti. "Teslimat talep eden Xavier." 7 Aralık tarihli. Satırın sonunda üç ilaç adı yazılıydı. Bildiği ilaçlar değildi. Bunların psikotrop olmadığına emindi. Meraktan o isimleri kendi not defterine kaydetti ve Dimitri'ye seslendi. Onun "Seni seviyorum," diye mırıldandığını işitti. Ardından Dimitri geldi.

"Bu nedir?"

Omuz silkti.

"Hiç fikrim yok. Ben yazmadım. O sırada tatildeydim."

Ürün fişlerinin klasörünü karıştırdı ve kaşlarını çattı.

"Tuhaf... Bu üç ürün için ayrı stok fişi yok. Sadece fatura... Muhtemelen bu defteri tutan ne yapması gerekeni bilmiyordu..."

Bu kez Diane omuz silkti.

"Boş verin! Önemi yok."

20

Geçen toplandıkları salona geçtiler. Ziegler, Servaz, Yüzbaşı Maillard, Simon Propp, Martial Confiant ve Cathy d'Humières oradaydı. Servaz'ın talebiyle Ziegler olayları kısaca özetledi. Servaz, Ziegler'in yeni bir bakış açısıyla onun hatalı kararlarını akladığını ve üstüne üstlük de kendisini, o sabah hava durumunu dikkate almadan motora binerek ihmalkârlık etmekle suçladığını fark etti. Ardından, bu cinayeti öncekine bağlayan ayrıntıya dikkat çekti: Asılma. Fakat "intihar edenler"den söz etmedi. Buna karşılık, Grimm ile Perrault'nun, Chaperon'la ve iki yıl önce ölmüş bir adamla birlikte bir cinsel şantaj hikâyesine karışmaktan haklarında şikâyet bulunduğunu vurguladı.

"Chaperon mu?" dedi d'Humières, inanamamıştı. "Hiç duymamıştım bunu."

"Saint-Cyr'in söylediğine göre yirmi yılı aşkın bir süre önce olmuş bu olay," diye belirtti Servaz. "Sayın Belediye Başkanı seçimlere katılmadan önce. Şikâyet de hemen geri çekilmiş."

Saint-Cyr'in söylemiş olduklarını tekrarladı. Savcı kuşkuyla ona baktı.

"Sizce gerçekten bir bağlantı var mı? Sarhoş bir kız, sarhoş gençler, tehlikeli birkaç fotoğraf... Bu tür şeyleri savunuyor gibi gözükmek istemem ama üzerinde durmaya değmez."

"Saint-Cyr'e göre bu dörtlünün etrafında başka dedikodular da dolaşmış," dedi Servaz.

"Ne tür dedikodular?"

"Az çok benzer hikâyeler, cinsel taciz hikâyeleri, sarhoş olduklarında kadınlara karşı kötü muamelede bulunma ve şiddet uygulama eğilimi içinde olduklarını söyleyen dedikodular. Ama bunun dışında

hiçbir resmî şikâyet yok. Ve bu şikâyet de; tekrar ediyorum, çabucak geri çekilmiş. Sonra, Grimm'in kulübesinde bulduğumuz şey var. Şu yağmurluk ve botlar... Cesedin üzerinde bulunanın aynısı ya da benzeri..."

Servaz, elinde sağlam kanıtlar yokken savcılara ve sorgu yargıçlarına çok şey söylenmemesi gerektiğini deneyimlerine dayanarak biliyordu, çünkü aksi bir durumda prensip gereği karşı koyma eğilimi içindeydiler. Ama yine de daha öteye gitme isteğine karşı koyamadı.

"Saint-Cyr'e göre Grimm, Perrault, Chaperon ve dostları Mourrenx liseden beri ayrılmaz bir dörtlüymüşler. Bu dört adamın aynı şövalye yüzüğünü taktıklarını da saptadık. *Grimm'in kesik parmağında olması gereken yüzük...*"

Confiant kaşlarını çatarak onlara şaşkınlıkla baktı.

"Bu yüzük hikâyesinin burada ne işi olduğunu anlamıyorum," dedi.

"Bir tür tanınma işareti olduğu varsayılabilir," diye ileri sürdü Ziegler.

"Tanınma işareti mi? Neyin tanıması?"

"Şu aşamada söylemesi güç," diye kabul etti Ziegler yargıca doğru düşmanca bakarak.

"Perrault'nun parmağı kesilmemiş," diye itiraz etti d'Humières, kuşkuculuğunu gizlemeden.

"Doğru. Fakat başkomiser Servaz'ın bulduğu fotoğraf onun da belli bir dönem bu yüzüğü taktığını kanıtlıyor. Katil onun parmağını kesmeye gerek görmemişse, belki de o sırada takmadığı içindir."

Servaz onlara baktı. İçinin en derinlerinde doğru yolda olduklarını biliyordu. Tıpkı topraktan çıkan kökler gibi, bir şeyler yüzeye çıkmaktaydı. Karanlık ve dondurucu bir şeyler.

Bu dehşet coğrafyasında cübbeler, yüzükler, kesilmiş ya da kesilmemiş parmaklar katilin geçerken bıraktığı küçük çakıl taşları gibiydi.

"Bu adamların hayatını yeterince eşelemediğimiz aşikâr," diye aniden araya girdi Confiant. "Enstitü'ye odaklanmak yerine bunu

yapsaydık belki de bizi Perrault konusunda zamanında uyaracak bir şey bulurduk."

Bu birinci çoğul şahıs kullanımının tam bir retorik olduğunu herkes anladı. Aslında "siz" demek istiyordu ve bu "siz" de Ziegler ile Servaz'a yönelikti. Yine de Servaz, Confiant bir kez olsun haklı olabilir mi diye düşündü.

"Her halükârda, iki kurbana yönelik aynı şikâyet söz konusuydu ve ikisi de aynı yüzüğü takıyorlardı," diye ısrar etti. "Bu tesadüfleri göz ardı edemeyiz. Şikâyetin hedefi olmuş ve hâlâ yaşayan üçüncü kişi Roland Chaperon'dan başkası değil..."

Savcının benzinin attığını gördü.

"Öyleyse öncelikli bir durum var," dedi savcı aceleyle.

"Evet. Belediye başkanını ne pahasına olursa olsun bulmalı ve polis koruması altına almalıyız. Hem de hiç zaman kaybetmeden." Saatine baktı. "Toplantıyı da bitirebiliriz."

Saint-Martin Belediye Başkan Yardımcısı, kaygının bir ayakkabıdaki çivi gibi delip geçtiği bir bakışla baktı. Birinci kattaki bürosunda oturmuş, beti benzi atmış bir halde kalemiyle sinirli sinirli oynayıp duruyordu.

"Dün sabahtan beri ulaşılamıyor," dedi hemen. "Çok kaygılıyız. Özellikle olup bitenlerden sonra."

Ziegler başıyla onayladı.

"Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Belediye başkan yardımcısı umutsuz bir halde gözüküyordu.

"En ufak bir fikrim yok."

"Başkasının evinde olabilir mi?"

"Kız kardeşi Bordeaux'da. Onu aradım. Haber almamış. Eski karısı da..."

Başkan yardımcısı, sanki sırada kendi varmış gibi, belirsizlik ve korkuyla bir birine bir diğerine bakıyordu. Ziegler ona bir kartvizit uzattı.

"En küçük bir bilgi edinirseniz hemen arayın. Size önemli gelmese bile."

On altı dakika sonra, Servaz'ın iki gün önce ziyaret etmiş olduğu ve Roland Chaperon'un hem patronu hem de sahibi olduğu şişeleme fabrikasının önüne park ediyorlardı. Alçak ve modern bu binanın etrafı, üzerinde dikenli teller bulunan yüksek parmaklıklarla çevriliydi. Park yerinde, kamyonlar şişelerin yüklenmesini bekliyordu. İçeride cehennemi bir gürültü hüküm sürüyordu. Geçen sefer olduğu gibi, Servaz otomatik bir imalat zinciri olduğunu fark etti. Şişeler, saf su banyosundan geçiriliyor, sonra musluklara yönlendirilip orada doldurduluyorlar, ardından da hiç insan müdahalesi olmadan ağızları kapanıp etiketleniyordu. İşçiler her işlemi kontrol ediyorlardı. Ses geçirmez cam kafesli idare bölümüne uzanan demir basamaklardan çıktılar. Geçen sefer Servaz'ı karşılamış olan kirpi saçlı, tıraşsız şişman adam, fıstıkların kabuklarını ayıklarken onlara kuşkuyla baktı.

"Bir şeyler oluyor," dedi bir kabuğu çöpe tükürürken. "Roland fabrikaya gelmedi. Ne dün ne de bugün. Haber vermeden yok olmaz hiç. Bütün bu olup bitenler varken, yollarda neden daha fazla çevirme yapmıyorsunuz anlamıyorum. Ne bekliyorsunuz? Ben polis ya da jandarma olsaydım..."

Ziegler camlı kafeste hüküm süren ter kokusu yüzünden burnunu tıkamıştı. Adamın koltuk altları hizasında mavi gömleğini lekeleyen büyük, koyu halkalara baktı.

"Ama değilsiniz," karşılığını verdi, iğneleyici bir tonda. "Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Şişman adam, Ziegler'e ters ters baktı. Servaz gülümsemekten kendini alamadı. Taşrada bazı insanlar şehirlilerin akıllı davranamadığını düşünürdü.

"Hayır. Roland özel yaşamını göz önüne seren biri değildi. Boşandığını daha birkaç ay önce öğrendik. Evlilik hayatının güçlüklerinden bize asla söz etmedi."

"Evlilik hayatının güçlükleri," diye tekrarladı Ziegler, iğneleyici bir üslupta. "Ne de güzel demiş!"

"Evine gidelim," dedi Servaz arabaya binerken. "Eğer orada değilse evini tepeden tırnağa aramak gerekecek. Confiant'ı ara da bir izin iste."

Ziegler arabanın telefonunu açtı ve bir numarayı çevirdi.

"Cevap vermiyor."

Servaz gözlerini bir an yoldan ayırdı. Yağmur ya da kar yüklü bulutlar karanlık gökyüzünde uğursuz kehânetlerin habercisi gibi geziniyordu. Gün batmak üzereydi.

"Olsun. Vaktimiz yok. Gidelim."

Espérandieu, Gutter Twins'in *The Stations*'ını dinliyordu ki Margot Servaz liseden çıktı. Sivil arabanın karanlığında oturan Espérandieu okul çıkışında ortalığa yayılan ergen kalabalığını gözleriyle taradı. Margot'yu bulması on saniye almadı. Deri ceket ve çizgili şorttan başka, Martin'in kızı o gün siyah saçlarının ucundaki mor perçemler, uzun bacaklarında file çoraplar ve ayak bileklerinin etrafında kürklü kocaman tozluklarla sanki kayak yapıp okula gelmiş gibiydi. Şehirdeki bir yemek davetine katılmış olan kafatası avcısı bir barbar gibi rahatlıkla saptanabilirdi. Espérandieu, Samira'yı düşündü. Yolcu koltuğundaki dijital fotoğraf makinesinin yerinde durup durmadığına baktı ve *Saturnalia* albümünü sürekli çalıp duran iPhone'unda "ses kayıt" uygulaması başlattı.

"Saat 17. Liseden çıkış. Sınıf arkadaşlarıyla konuşuyor."

On metre ötede Margot gülüp gevezelik ediyordu. Sonra ceketinden bir tütün tabakası çıkardı. *Bu iyi değil,* diye düşündü Espérandieu. Yanındakilerin konuşmalarını dinlerken bir sigara sarmaya başladı. *Ustaca sarıyorsun,* dedi kendi kendine. *Belli ki alışkınsın.* Aniden okul çıkışında yavruları dikizleyen bir röntgenci gibi hissetti kendini. *Lanet olsun, Martin, can sıkıyorsun!* Yirmi saniye sonra bir motor küçük grubun önünde durdu.

Espérandieu aniden dikkat kesildi.

Sürücünün kaskını çıkardığını ve doğrudan doğruya patronunun kızıyla konuştuğunu gördü. Kız sigarasını kaldırıma fırlattı ve topuğuyla ezdi. Sonra motorun arkasına oturdu.

Bak bak... *"On yedi, on sekiz yaşında biriyle motorla gidiyor. Siyah saçlı. Liseden değil."*

Espérandieu fotoğraf çekmekte tereddüt ediyordu. Çok yakındaydı. Kendini belli edebilirdi. Buradan bakıldığında oğlan yakışıklı birine benziyordu. Aşırı güçlü bir jöle kullanarak saçlarını dikmişti. Kendi kaskını takıp bir diğerini de Margot'ya uzattı. Ona vuran ve kalbini kıran küçük pislik bu muydu? Motor çalıştı. Espérandieu arabasını durduğu yerden çıkarıp peşine takıldı. Oğlan hızlı ve tehlikeli kullanıyordu. Arabaların arasından makas atıyor, motoruna zamansız zikzaklar çizdirirken başını çevirip arkasındakine sesini işittirebilmek için bağırıyordu. *Günün birinde kötü bir şekilde gerçekle çarpışacaksın, amigo...*

Espérandieu iki kez onu kaybettiğini sandıysa da her seferinde biraz ötede yakaladı. Işıldak kullanmak istemiyordu. Öncelikle fark edilmemek için; üstelik resmî görevde de değildi ve kendini görevde gibi hissetmiyordu.

Sonunda motor etrafı bir bahçeyle ve gür bitkili yüksek çitle çevrili bir villanın etrafında durdu. Espérandieu adresi hemen tanıdı: Servaz'la birlikte buraya daha önce gelmişti. Alexandra, yani Martin'in eski karısı, salak pilotuyla birlikte burada oturuyordu.

Dolayısıyla Margot da.

Margot motordan indi ve kaskını çıkardı. İki genç bir süre sakin sakin konuştular. Margot, kaldırımın kenarında ayakta, çocuk ise motorunda. Espérandieu sonunda fark edileceğini düşündü. Ergenlerin beş metre kadar uzağına, ıssız yola park etmişti. Neyse ki sohbete iyice dalmışlardı. Espérandieu her şeyin sakin olduğunu saptadı. Bağırış çağırış yok, tehdit yok. Tersine, kahkahalar ve birbirini onaylayan baş sallamalar. *Ya Martin çuvallamışsa?* Belki de polislik mesleği onu paranoyaklaştırmıştı. Sonra Martin'in kızı eğildi ve sürücüsünü

iki yanağından öptü. Çocuk motorunu öyle bir gürültüyle çalıştırdı ki Espérandieu'de inip tutanak tutma arzusu uyandı. Sonra da çekip gitti.

Lanet! Ne bu böyle! Vincent bir saat zaman kaybettiğini düşündü. Patronuna sessiz bir lanet okuyup geri döndü ve yola çıktığı yere vardı.

Servaz ağaçların arasında ışıkları sönük evin cephesine bakıyordu. İşlemeli ahşap balkonları ve her katta şale tarzı pencere kanatlarıyla, beyaz, görkemli cephe boydan boya uzanıyordu. Sivri bir uçla biten eğimli bir çatı ve üçgensi ahşap bir alınlık. Dağ mimarisinin tipik özelliği. Eğimli bahçenin en tepesine, mahalledeki büyük ağaçların gölgesine saklanmış ev, sokağın ışığını almıyordu. Evin gayet tehditkâr bir hali vardı. Yoksa uyduruyor muydu? Poe'nun *Esrarlı Ev*'inden bir bölümü hatırladı: "Nasıl oluyor bilmiyorum ama binaya ilk baktığımda katlanılmaz bir hüzün duygusu ruhuma işledi."

Ziegler'e döndü:

"Confiant hâlâ cevap vermiyor mu?"

Ziegler telefonunu cebine koydu ve hayır anlamında işaret etti. Servaz paslı kapıyı ittirdi. Kapının menteşeleri gıcırdadı. Ağaçlıklı yola çıktılar. Karın içinde ayak izleri. Kimse süpürme zahmetine katlanmamıştı. Servaz sekinin basamaklarını çıktı. Camlı sundurmanın altındaki kapının tokmağını çevirdi. Sürgülüydü. İçeride hiç ışık yoktu. Geri döndü. Aşağıda şehir boylu boyunca uzanıyordu. Noel süslemeleri vadinin canlı kalbi gibi atıyordu. Uzaktan arabaların ve kornaların uğultusu geliyordu. Ama burada her şey fazla sessizdi. Tepeye kurulmuş bu eski semtte, eve kapanmış burjuva yaşamların akıl almaz kederi ve ezici sükûneti hüküm sürüyordu. Ziegler sekinin tepesine, onun yanına geldi.

"Ne yapıyoruz?"

Servaz etrafına bakındı. Sekinin yanlarında, ev, iki hava deliği açılmış, değirmentaşından bir subasmanın üzerinde yükseliyordu. Oradan girmek imkânsız: Her havadeliği demir parmaklıklarla korunuyordu. Ama giriş katındaki iki büyük pencerenin kanatları açıktı. Bahçede,

bir çalılığın ardında bir tür küçük dağ kulübesi gözüne ilişti. Sekiden inip oraya doğru yürüdü. Asma kilit yoktu. Sığınağın kapısını açtı. Eşelenmiş toprak kokuyordu. Karanlıkta bahçe tarakları, kürekler, çiçek saksıları, bir sulama kabı, bir el arabası, bir merdiven vardı. Servaz, koltuğunun altına alüminyum merdiveni alarak eve geri döndü. Merdiveni evin cephesine dayadı ve pencerenin hizasına tırmandı.

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermeden, elini ceketinin kolunu sokarak karolardan birine yumruk attı. İki kez yumrukladı camı.

Sonra, yumruğu hâlâ ceket kolunun içinde, cam parçalarını temizledi, pencerenin kolunu çevirip açtı. Bir alarm sisteminin keskin çığlığını işitmeyi bekliyordu.

"Yaptığın şey yüzünden bir avukat bütün soruşturmayı iptal ettirebilir, biliyorsun değil mi?" diye bağırdı Ziegler merdivenin altından.

"Şu an için acil olan Chaperon'u canlı bulmak. Onu mahkûm ettirmek değil. Bu pencereyi böyle bulduğumuzu ve bundan istifade ederek..."

"KIMILDAMAYIN!"

İkisi de aynı anda arkalarına döndüler. Ağaçlıklı yolun aşağısında, iki köknarın arasında, bir gölge üzerlerine tüfek doğrultmuştu.

"Eller yukarı! Kımıldamayın!"

Servaz, söyleneni yapmak yerine, elini ceketine sokup kartını salladı ve merdivenden indi,

"Yorulma, dostum, polisiz!"

"Polis ne zamandan beri insanların evine böyle giriyor?" diye sordu adam tüfeğini indirirken.

"Acelesi olduğundan beri," dedi Servaz.

"Chaperon'u mu arıyorsunuz? Burada değil. İki gündür görmedik."

Servaz adamı tanımıştı: Yargıç Saint-Cyr'in pek sevdiği türden, o "kendini sorumlu atamış" olan tiplerdendi. Aşağı yukarı her sokakta böyle biri olurdu. Yanlarına gelip oturdular diye başkalarının hayatına karışan biri... Bu nedenle, onları gözetlemenin, çitin üze-

rinden hafiyelik yapmanın hakkı olduğunu düşünüyordu. Özellikle de *şüpheli* bir profil çiziyorlarsa... Kendini sorumlu atamış kişinin gözünde, homoseksüel çiftler, bekâr anneler, utangaç ve içine kapalı müzmin bekârlar ve daha genel olarak da ona yan bakanlar ve onun fikirlerini paylaşmayanlar şüpheliydi. Komşuları soruştururken çok yararlı olurdu böyleleri. Servaz bu tür insanlara karşı gayet derinden bir küçümseme beslese bile böyleydi.

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Nasıl biridir?"

"Chaperon mu? İyi bir belediye başkanı. Yasaları saygılı biri. Nazik, güler yüzlü. Ağzından hep kibar laflar çıkar. Sohbet etmek için zaman ayırmaya daima hazırdır. Çok dürüst biri. Şu çatlak gibi değil."

Sokağın biraz aşağısındaki evlerden birini gösteriyordu. Servaz, "şu çatlağın" kendini sorumlu atamış kişinin en gözde hedefi olduğunu anladı. "Şu çatlağın" cinsel şantajla muhtemelen hiç suçlanmamış olduğunu söylemek gelmişti dilinin ucuna. Kendini sorumlu atamış kişilerle yaşanan sorun buydu: İnsanları tipine göre değerlendirirlerdi ve genellikle de yanlış hedef seçerlerdi. Çoğu zaman da iki kişiden oluşurlardı: karı ve koca. Korkunç bir ikili.

"Ne oluyor?" dedi adam merakını gizlemeden. "Olup bitenlerden sonra herkes evine barikat kuruyor. Ben hariç. O manyak gelirse hazır bekliyorum onu."

"Teşekkürler," dedi Servaz. "Sen evine gir."

Adam bir şeyler homurdanıp geri döndü.

"Başka bilgiye ihtiyacınız varsa, 5 numarada oturuyorum!" dedi, küçümseyen bir bakışla. "Adım Lançonneur!"

"Komşum olsun istemezdim," dedi Ziegler, arkasından bakarak.

"Komşularınla biraz daha fazla ilgilenmelisin," karşılığını verdi Servaz. "İçlerinde muhakkak böyle bir tip vardır. Onun gibilere her yerde rastlanır. Gidelim."

Merdivene çıktı ve eve girdi.

Kırık cam ayaklarının altında çatırdadı. Deri bir kanepe, parkenin üzerinde halılar, lambrili duvarlar, bir çalışma masası... Hepsi alacakaranlığa gömülmüştü. Servaz elektrik düğmesini bulup tavan lambasını yaktı. Ziegler merdivenin tepesinde, pencerenin önünde belirdi, sonra da bacağını atıp odaya girdi. Arkasında ağaçların arasından vadinin ışıkları görünüyordu. Etrafına bakındı. Chaperon'un ya da eski eşinin çalışma odasında bulundukları kesindi. Raflar, kitaplar, duvarlarda eski fotoğraflar. Fotoğraflarda dağ manzaraları, önceki yüzyıl başından Pirene kasabaları, şapkalı adamların ve faytonların geçtiği sokaklar görülüyordu. Servaz, Pirenelerdeki kaplıcaların tedavi gören Parislilerin kaymak tabakasını çektiği bir dönem olduğunu, tıpkı Chamonix, Saint-Moritz ya da Davos gibi en kibar dağ yazlıkçılarının buraya geldiğini hatırladı.

"Öncelikle Chaperon'u bulmaya çalışalım," dedi. "Bir yerde asılmamış olmasını umut edelim. Sonra etrafı karıştırırız."

"Peki ne arıyoruz?"

"Bulduğumuzda anlarız."

Servaz çalışma odasından çıktı.

Bir koridor.

Dipte bir merdiven.

Kapıları tek tek açtı. Salon. Mutfak. Banyo. Yemek salonu.

Demir çubuklarla tutturulmuş eski bir halı merdivendeki ayak seslerini emdi. Çalışma odası gibi, merdiven sahanlığı da sarı renk ahşapla kaplanmıştı. Duvarlarda eski dağcı değnekleri, buzda yürümek için metal uçlu kramponlar, deri ayakkabılar, ilkel kayaklar... İzcilik döneminden kalma eski dağcılık ve kaya tırmanışı malzemeleri. Servaz bir fotoğrafı incelemek için durdu. Bir dağcı, sütun gibi dimdik yükselen kayalık bir çıkıntının zirvesinde ayakta duruyordu. Midesinin hemen burulduğunu hissetti. Bu adamın başı nasıl oluyor da hiç dönmüyordu? Orada, boşluğun kenarında ayakta duruyordu ve bir diğer yüksekliğin üzerindeki fotoğrafçıya sanki bir şey yokmuş gibi gülümsüyordu. Sonra, doruklara meydan okuyan dağcının

Chaperon'dan başkası olmadığını fark etti. Bir başka fotoğrafta, yüzlerce metre boşluğun üzerinde, tıpkı bir dalın üzerindeki kuş gibi, bir omuz kayışına sakince oturmuş, bir çıkıntının altına asılmıştı. Ölümcül bir düşüşü önleyen şey, gülünç bir kenevir halattı. Aşağıda ise bir nehir ve köylerle kaplı bir vadi görülüyordu.

Servaz o durumda bulunmanın ne demek olduğunu belediye başkanına sormak isterdi. Ayrıca, bir katilin hedefi olmak ne demekti? Aynı tür bir baş dönmesi mi? Evin içi bütünüyle dağa ve kendini aşmaya adanmış bir tapınaktı. Belediye başkanının eczacıyla aynı çapta biri olmadığı belliydi. Bambaşka yapıda biriydi. Bu görüntü, Servaz'ın santralde edindiği ilk izlenimi doğruluyordu: Kısa boylu ama kaya kadar sağlam, aslansı beyaz yeleleri ve sürekli parlak teniyle, doğa ve fiziksel faaliyet meraklısı bir adam.

Sonra Chaperon'u köprünün üzerinde ve arabada gördüğü haliyle hatırladı: Korku içinde, umutsuz biri. İki görüntü arasında: Eczacının ölümü. Servaz düşündü. Atın ölümü, vahşice olmasına rağmen, onu bu hale sokmamıştı. *Neden?* Bir at olduğu için mi? Yoksa o an kendinin de hedefte olduğunu düşünmüyor muydu? Servaz teleferik kabinlerindeki olaydan bu yana hissettiği aciliyet duygusunun kıskancında araştırmaya devam etti. Katta bir banyo, bir tuvalet, iki oda. Biri ana odaydı. Odayı dolaşırken anında tuhaf bir hisse kapıldı. Servaz kaşlarını çatarak bakışlarını odada gezdirdi. Aklına bir şey takılmıştı.

Bir dolap. Bir konsol. İki kişilik bir yatak. Fakat çarşafların aldığı biçime bakılırsa, içinde uzun süredir tek kişi yatıyordu. Yine tek bir iskemle, tek bir komodin.

Boşanmış, yalnız yaşayan bir adamın odası. Dolabı açtı...

Giysiler, kadın gömlekleri, etekler, kazaklar ve kadın mantoları. Aşağıda topuklu ayakkabılar...

Sonra bir parmağını komodinin üzerine sürdü: Kalın bir toz tabakası. Alice'in odasındaki gibi...

Chaperon bu odada yatmıyordu.

Bayan Chaperon'un boşanmadan önceki odasıydı burası.

Grimmler gibi Chaperonlar da odalarını ayırmışlardı...

Bu fikrin kafasını karıştırdığını hissetti. Bir şey yakaladığını içgüdüsel olarak hissediyordu. Sürekli bir gerilim halindeydi. Gerilim onu terk etmiyordu. Hep şu tehlike hissi. Bir felaketin gelmekte olduğu hissi. Teleferik kabininin içinde bir lanetli gibi haykıran Perrault geldi gözlerinin önüne ve başı döndü. Yatağın kenarına tutunmak zorunda kaldı. Aniden bir çığlık duydu.

"MARTIN!"

Eşiğe koştu. Ziegler'in sesi. Aşağıdan geliyordu. Merdivenlerden neredeyse koşarak indi. Merdiven altındaki mahzenin kapısı açıktı. Servaz içeri daldı. Duvarları ham bağtaşından geniş bir mahzene açılıyordu. Isıtma ve çamaşırhane olarak kullanılan bir oda. Zifiri karanlık. *Uzakta ışık vardı...* Işığa yöneldi. Çıplak bir ampulün aydınlattığı büyük bir oda. Ampulün puslu hâlesi kıyı köşeyi karanlıkta bırakıyordu. Bir tezgâh, büyük mantar panolara asılmış tırmanma malzemeleri. Ziegler açık bir metal dolabın önünde duruyordu. Kapısının üzerinde bir asma kilit sarkıyordu.

"Bu?.."

Servaz durdu. Dolabın içinde kapüşonlu, yağmur geçirmez siyah bir cübbe ve botlar vardı.

"Hepsi bu değil," dedi Ziegler.

Bir ayakkabı kutusu uzattı. Servaz kutuyu açtı, ampulün cılız aydınlığına tuttu. Hemen tanıdı: Yüzük. Üzerinde "SK" harfleri. Ve kurumuş, sararmış tek bir fotoğraf. Eski bir fotoğraf. Üzerinde, yan yana dört adam görülüyordu. Hepsi de metal dolapta askıya asılı cübbenin aynısını giymişlerdi. Grimm'in cesedinde bulunan aynı siyah cübbe. Nehir kıyısındaki kulübede asılı bulunan aynı cübbe... Dört adamın da yüzlerinin bir bölümü kapüşonların gölgesinde gizli kalmıştı ama Servaz yine de Grimm'in pörsük çenesini, Chaperon'un da kare çenesini tanıdı. Güneş, dört siyah şeklin üzerinde parıldıyordu. Bu, cübbeleri daha da uğursuz ve yersiz kılıyordu. Etrafta bir yaz manzarası, kırsal bir görüntü hüküm sürüyordu. Neredeyse

kuşların şakımaları işitilecekti. *Ama kötülük burada,* diye düşündü Servaz. Neredeyse ele gelecekti: Güneşe bulanmış bu orman manzarasında kötülüğün bu dört siluette maddeleşmiş varlığı daha da aşikârdı. *Kötülük var*, diye düşündü ve bu dört adam bunun sayısız cisimleşmesinden biriydi.

Bir şemayı, olası bir yapıyı hayal meyal sezmeye başlıyordu.

Buna göre, bu adamların ortak bir tutkuları vardı: dağ, doğa, yürüyüşler ve kamplar. *Ama aynı zamanda daha gizli ve daha uğursuz başka bir tutkuları da vardı.* Bu vadilerin dibinde tecrit edilmiş, asla cezalandırılamaz olmaktan yararlanarak, aşina oldukları görkemli zirvelerle coşarak, sonunda kendilerinin dokunulmazlıklarına inanmışlardı. Servaz, kaynağa, geri kalan her şeyin kaynaklandığı yere yaklaştığını anladı. Dünyanın gürültüsünün ancak televizyon ve gazeteler aracılığıyla eriştiği Pirenelerin bu köşesinde kapalı bir biçimde yaşayarak, nüfusun geri kalanından, hatta kendi yakınlarından yalnızca coğrafi olarak değil, psikolojik olarak da tecrit olarak –boşanmalar, tekrar tekrar canlanan bu kinler buradan kaynaklanıyordu– yıllar içerisinde bir tür mini mezhep olmuşlardı.

Ta ki sonunda gerçeklik onları ele geçirene dek.

İlk kan dökülene dek.

O zaman çete, tıpkı bir sığırcık sürüsü gibi dağılmış, korkuya kapılmıştı. Ve asıl halleri ortaya çıkmıştı: Dehşete kapılmış zavallılar, ödlekler, acınası tipler. Üzerinde yükseldikleri kaideden sertçe yere düşmüşlerdi.

Artık dağlar onların cezasız kalan suçlarının görkemli tanıkları değil, cezalandırıldıkları sahneydi. Adaleti kim yerine getiriyordu? Neye benziyordu? Nerede saklanıyordu?

Gilles Grimm.

Serge Perrault.

Gilbert Mourrenx – ve Roland Chaperon.

Saint-Martin "kulübü."

Bir soru kafasını karıştırıyordu. Suçları tam olarak neydi? Çünkü Servaz'a göre, Ziegler kesinlikle haklıydı: Bu kız üzerinde uygulanan şantaj bir buzdağının yalnızca görünen kısmıydı ve şimdi bu buzdağının uğursuz doğasını bütünüyle keşfetmiş olmaktan çekiniyordu. Aynı zamanda, bir yerlerde bir engel, bulmacaya girmeyen bir ayrıntı hissediyordu. *Çok basit, çok aşikâr*, diye düşündü. Görmedikleri, arkasında hakikatin gizli olduğu bir siper vardı.

Servaz, karanlık bahçeye bakan, ışık sızdıran deliklere yaklaştı. Dışarısı kapkaranlık geceydi.

Adalet sağlayan ya da sağlayanlar oradaydı. Gecenin içinde. Vurmaya hazır. Onlar da kuşkusuz Chaperon'u bulmaya çalışıyorlardı. Belediye başkanı nerede saklanıyordu? Buradan uzakta mı, yoksa hemen yakında mı?

Aniden başka bir soru geldi aklına. *Bu pislikler kulübü sadece fotoğraftaki dört kişiden mi ibaretti, yoksa başka üyeleri de var mıydı?*

Espérandieu evine döndüğünde salonda bebek bakıcısıyla karşılaştı. Bakıcı üzülerek ayağa kalktı. *Doktor House*'un bir bölümüne kendini iyice kaptırmış olduğu belliydi. Belki de daha fazla para kazanmayı düşünüyordu... Hukuk öğreniminin ilk yılındaki bu öğrenci kızın adı, Barbara, Marina ya da belki Olga gibi egzotik bir şey olmalıydı diye düşündü Espérandieu. *Ludmilla? Stella? Vanessa?* Ona adıyla hitap etmekten vazgeçerek iki saatinin karşılığını ödedi. Buzdolabının üzerine bir mıknatısla tutturulmuş Charlène'in notunu buldu: *Açılış var. Geç döneceğim. Öptüm.* Dondurucudan bir cheezburger çıkardı, mikrodalgaya koydu, sonra çalışma masasındaki taşınır bilgisayarını açtı. Mesaj kutusunda epey e-posta vardı. Biri Kleim162'den geliyordu. E-postanın başlığı "Re: L. konusundaki çeşitli sorular"dı. Espérandieu mutfak kapısını kapattı, müzik koydu (The Last Shadow Puppets, *The Age of the Understatement*'i söylüyordu), bir iskemle çekti ve okumaya başladı.

"Selam Vince.

İşte, soruşturmamın ilk sonuçları. Sansasyonel bir şey yok ama kamuoyunun bildiğinden birazcık farklı bir Éric Lombard imajı çizen ufak tefek şeyler. Kısa süre önce, Davos'ta milyarderler arasındaki bir forum sırasında adamımız, patronlar sendikasının İsveçli eski başkanı Percy Barnevik'in küreselleşme tanımını benimsemiş: 'Ben küreselleşmeyi kendi grubumun istediği yere, istediği zaman yatırım yapma, istediğini üretme, istediği yerde istediği şeye sahip çıkıp istediğini satma ve çalışma hakkı, toplumsal anlaşmalar konusunda mümkün olan en az kısıtlamayla karşılaşma özgürlüğü olarak tanımlıyorum.' Çoğu çokuluslu şirket yöneticisinin mottosu budur.

Bunların devletler üzerinde uyguladıkları giderek güçlenen baskıları anlamak için 1980'lerin başında dünyada yaklaşık 7 bin çokuluslu şirket olduğunu, 1990'da 37 bin ve on beş yıl sonra 800 bin şubeyi ve ticari akışların yüzde yetmişini denetleyen 70 binden fazla çokuluslu şirket olduğunu bilmek gerekir. Bu hareket ise sürekli artmaktadır. Sonuç: Hiç bu kadar çok servet yaratılmamış ve bu servetler de hiç bu kadar eşitsiz paylaştırılmamıştır. Disney'in yönetici başkanı, kendi şirketi için tişört imal eden Haitili bir işçinin ücretinin 300 bin mislini kazanmaktadır. Éric Lombard'ın parçası olduğu AIR'in on üç yönetici üyesi geçen yıl on milyon avro maaş aldılar; yani grubun Asya'daki bir fabrikasındaki altı bin işçinin toplam ücretinin iki misli."

Espérandieu kaşlarını çattı. Kleim162 ona liberalizm tarihini baştan sona yeniden mi anlatacaktı? Temas halinde olduğu kişinin polise, politikacılara ve çokuluslu şirketlere karşı içten bir güvensizlik hissettiğini, sadece gazeteci değil, aynı zamanda Greenpeace ve Human Right Watch üyesi de olduğunu ve G8 toplantılarının yanı başındaki küresellik karşıtı zirveler sırasında Cenevre ve Seattle'da bulunduğunu biliyordu. 2001 yılında Cenevre'de İtalyan jandarmalarının göstericiler için yatakhaneye dönüştürülmüş Diaz Okulu'nu bastıklarını ve duvarlar ve yerler kana bulanana dek erkekleri ve

kadınları görülmemiş bir şiddetle copladıklarını görmüştü. Neden sonra ambülans çağırmışlardı. Bilanço: 1 ölü, 600 yaralı ve 281 tutuklu.

"Éric Lombard ilk silahlarını aile grubunun spor malzemeleriyle elde etti. Bunları giyen birçok şampiyon nedeniyle bütün çocukların iyi bildiği bir marka bu. Beş yıl içinde bu alanın kârlarını ikiye katladı. Nasıl mı? Gerçek bir taşeronluk 'sanatı' geliştirerek. Ayakkabılar, tişörtler, şortlar ve diğer spor malzemeleri Hindistan'da, Endonezya'da ve Bangladeş'te kadınlar ve çocuklar tarafından imal edilmektedir. Éric Lombard oralara gitti ve geçmişteki sözleşmeleri değiştirdi. Artık üretim lisansı almak için tedarikçi firma çok katı koşulları yerine getirmek zorunda. Grev yok, yanına yaklaşılmaz bir kalite ve düşük maliyetler, bu yüzden de işçilerine son derece düşük bir ücret ödeyebilmektedir. Baskıyı sürdürebilmek için her ay yeniden işten çıkarmalar gerçekleştirilir. Rekabetin daha önce de kullandığı bir şey bu. Bu politikanın başından beri bu alan hiç bu kadar gelişme göstermemişti."

Ésperandieu gözlerini indirdi. Üzerindeki tişörte baktı. "BİR SALAĞIN YANINDAYIM" yazıyordu ve sola dönük bir ok vardı üzerinde.

"Diğer bir örnek. 1996 yılında grubun eczacılık dalı, yaygın olarak *Afrika uyku hastalığı* olarak bilinen Afrika tripanozomias'ına karşı bilinen tek ilaç olan eflornitin'i bulmuş olan Amerikan firmasını satın aldı. Hastalık günümüzde Afrika'da 450 bin kişiyi etkilemekte ve tedavisi olmayan bir beyin yangısına, koma ve ölüme neden olmakta. Lombard Grubu bu ilacın üretiminden hemen vazgeçmiş. Gerekçesiyse *yeterince kârlı olmaması*. Kuşkusuz ki bu hastalık yüz binlerce kişiyi ilgilendirmekte ama hastaların yeterli alım gücü yok. Ve insanlığın acil ihtiyacı sebebiyle Brezilya, Güney Afrika ya da Tayland gibi ülkeler büyük ilaç firmalarının ellerinde tuttukları patent haklarını ihlal ederek AIDS'e ya da menenjite karşı kendi başlarına tedavi geliştirmeye karar verdiğinde Lombard, Dünya Ticaret Örgütü'nde bu ülkelere saldırmak için patent hakları ihlal edilen şirketlerle birleşti. O dönemde yaşlı Lombard çoktan can çekişiyordu: Yirmi dört yaşındaki Éric grubun iplerini elinde

tutuyordu. Bizim yakışıklı maceracıyı ve medyanın sevgilisini başka bir gözle görmeye başlıyor musun?"

Sonuç olarak, diye düşündü Vincent, *Lombard'ın düşmanı eksik olamaz*. Gerçekten iyi bir haber değil bu. Sonraki sayfaları hızla geçti. Aşağı yukarı aynı tondaydı. Daha sonra tekrar okurum diye düşündü. Aniden, biraz ötedeki bir paragraf üzerinde durdu.

"Senin için en ilginç olanı, Lombard Grubu ile Belçika sınırı yakınındaki Polytex fabrikası işçilerini 2000 yılının Temmuz ayında karşı karşıya getirmiş olan belki de en sert çatışmadır. 1950'li yılların başında Polytex ilk Fransız sentetik liflerini imal ediyor ve bin işçi istihdam ediyordu. 1990'lı yılların sonunda işçilerin sayısı ancak yüz altmıştı. 1991 yılında fabrika bir çokuluslu şirket tarafından satın alındı ve neredeyse anında yeniden başka alıcılara devredildi: Daha ucuz bazı liflerle rekabet edemediğinden artık kârlı bir iş olmaktan çıkmıştı. Ancak bu aslında göründüğü gibi değildi çünkü ürünün yüksek kalitesi onu cerrahi kullanımda çok önemli kılıyordu. Bu alanda da bir pazar vardı. Sonuçta, alıcılar birbirini takip etti ve sonunda Lombard Grubu sahneye çıktı.

İşçiler açısından, eczacılık, tıp ve cerrahiye zaten girmiş olan Lombard çapında bir çokuluslu şirket beklenmedik bir şeydi. Böyle olduğuna inanmak istediler. Bundan önce fabrikayı satın alanların hepsi kapatmak için bilinen yöntemi uygulamıştı: Ücretler dondurulmuş, hafta sonları ve bayram günleri dâhil, daha fazla çalışma saati konmuştu... Lombard kuralı bozmadı: İlk başta daha fazla çaba talep etti. Aslında grup fabrikayı tek bir amaçla satın almıştı: İmalat patentlerini elde etmek. 5 Temmuz 2000'de Charleville-Mézières ticaret mahkemesi adli tasfiye kararı aldı. İşçiler için bu korkunç bir hayal kırıklığı oldu. Bunun anlamı, ani işten çıkarmalar, üretimin hemen kesilmesi ve malzemenin tasfiyesidir. Öfkeyle kalkan Polytex işçileri fabrikayı rehin aldılar ve kimse taleplerini dikkate almazsa fabrikayı içindeki her şeyle birlikte havaya uçuracaklarını ve 50 bin litre sülfürik asidi Meuse'e boşaltacaklarını duyurdular. Ellerindeki silahın gücünün gayet bilincindeydiler: Fabrika Seveso olarak sınıflandırılmıştı. Fazlasıyla toksik bir yığın kimyasal ürün

içeriyordu ve bunlar, yangın ya da patlama durumunda, Toulouse'daki AZF fabrikasında meydana gelen felaketten daha kötüsüne yol açabilirdi.

Yetkililer hemen komşu şehrin boşaltılmasını emretti, yüzlerce polis bölgenin etrafında konumlandı ve Lombard Grubu'ndan sendikaların yardımıyla hemen görüşmelere başlaması istendi. Olay beş gün sürdü. Görüşmeler ilerlemediğinden, 17 Temmuz'da işçiler sembolik olarak kırmızıya boyanmış 5 bin litre sülfürik asidi Meuse'e akan bir dereye boşalttılar. Her iki saatte bir aynısını yapmakla tehdit ettiler.

Politikacılar, sendikacılar ve yöneticiler bunu 'savunulamaz bir ekolojik terörizm' olmakla suçladı. Hatta büyük bir akşam gazetesi, 'toplumsal-terörizmin yükselişi'nden ve 'intihar bombacısı Talibanlar'dan ciddi ciddi söz etti. İşin daha ironik kısmı, onlarca yıl boyunca Polytex, Meuse'ü ve bölgeyi en fazla kirleten şirketlerden biriydi zaten. Fabrika üç gün sonra anti-terör birliklerince ele geçirildi. İşçiler, hiçbir şey elde edemeden, kuyruklarını kıstırıp evlerine geri döndüler. İçlerinden bazılarının olayı hiç sindirememiş olması muhtemeldir.

Şu an için elimdekiler bunlar. Araştırmaya devam ediyorum. İyi geceler, Vince."

Espérandieu kaşlarını çattı. Bu durumda, neden şimdi? Sekiz yıl sonra? *Bu işçilerden bazıları hapiste yatmış mıydı? Yoksa yıllarca işsiz kaldıktan sonra yaşamlarına son verip arkalarında hınç dolu aileler mi bırakmışlardı?* Not defterine, bu soruları cevaplamak gerektiğini yazdı.

Espérandieu ekranın köşesindeki saate baktı: 19.03. Bilgisayarı kapattı ve iskemlesinde gerindi. Ayağa kalktı ve buzdolabından bir şişe süt çıkardı. Ev sessizdi. Mégan odasında oynuyordu, Charlène'in dönmesine daha saatler vardı, bakıcı gitmişti. Evyeye yaslanarak, bir anksiyolitiği şişeyi ağzına dikerek içti. Ani bir refleksle, ilaç kutusunun üzerinde laboratuvarın adını aradı. Lombard Grubu'nun faaliyetlerinin neden olduğu kaygıları yatıştırmak için aynı grubun imal ettiği bir ilacı içmişti!

Sonra, Lombard hakkında başka bilgiler edinmenin yollarını düşündü ve aniden Paris'teki biri geldi aklına. Polis okulundan tanıdığı ve insanların kirli çamaşırlarını ortaya serebilecek konumda olduğu kesin olan parlak bir genç kadın.

"MARTIN, GEL BAK!"

Katları araştırıyorlardı. Servaz küçük bir odaya girişmişti. Toz tabakasının kalınlığına bakılırsa yüzyıllardır kullanılmıyor olmalıydı. Dolapları ve çekmeceleri açmış, yastıkları yorganları kaldırmış, hatta şömine ocağını tıkayan metal levhayı bile sökmeye çalışmıştı ki açık kapıdan yine Irène'in sesi geldi.

Son katın sahanlığına çıktı. Karşısında, koridorun öteki ucunda gemilerdeki gibi eğik bir merdiven. Tepede de açık bir kapak. Açık delikten bir ışık süzülüyor ve eşikteki karanlığı deliyordu.

Servaz basamakları çıktı. Açıklıktan başını uzattı.

Odanın ortasında ayakta duran Ziegler ona gelmesi için işaret ediyordu.

Çatı geniş tek bir odadan ibaretti. Yapı iskeletinin altında güzel bir oda. Hem oda hem de ofis olarak kullanılıyordu. Servaz delikten geçip ayağa kalktı. Mobilya ve dekor bir dağ evini hatırlatıyordu: Ham ağaçtan bir dolap, bir pencerenin altında çekmeceli bir yatak, çalışma masası olarak kullanılan bir masa. Duvarlardan birinde Pirenelerin kocaman bir haritası. Vadiler, köyler, yollar ve tepeler... Odalardan hiçbiri şu an kullanılıyor gözükmediğinden, Servaz, daha başından beri Chaperon'un nerede yattığını düşünmüştü. Sorusunun cevabı gözlerinin önündeydi.

Ziegler'in bakışları ortalığı tarıyordu. Servaz da onu taklit etti... dolap açıktı...

İçinde boş askılar sarkıyordu, bir yığın giysi yerde duruyordu.

Çalışma masasının üstü darmadağınık kâğıtlarla kaplıydı ve yatağın altında açık bir çekmecede karışık erkek çamaşırları görünüyordu.

"Böyleydi," diye mırıldandı Ziegler. "Burada ne olmuş?"

Servaz önce gözünden kaçmış bir ayrıntıyı fark etti.

Çalışma masasının üzerinde, kâğıtların arasında, *bir kutu mermi, açık...*

Chaperon, aceleyle, birini yere düşürmüştü.

Birbirlerine baktılar...

Belediye başkanı kaçmıştı sanki peşinden şeytan kovalıyormuş gibi.

Ve kendi hayatından endişe ediyordu...

21

Saat akşam yedi. Diane aniden çok acıktı ve akşamları evlerine gitmeyen bir avuç personel için tek bir menünün hazırlandığı küçük yemekhaneye doğru gitti. Geçerken, girişin yakınında bir masada yemek yiyen iki bekçiyi selamladı ve eline bir tepsi aldı.

Sıcak yemek tezgâhının camekânı ardından bir göz atınca yüzünü buruşturdu: "Tavuk / patates kızartması." Burada kaldığı süre sonunda kendini on kilo şişmanlamış bulmamak ve dengeli beslenmek istiyorsa bir şeyler yapmalıydı. Tatlı yerine, bir meyve salatası seçti. Gece manzarasını seyrederek pencere kenarında yemeğini yedi. Binanın etrafına yerleştirilmiş küçük lambalar, köknarların altında, toprak hizasındaki karı aydınlatıyordu. Bir peri masalı etkisi yaratıyordu.

İki nöbetçi de kalkınca, sessiz ve ıssız salonda kendini yalnız buldu. Tezgâhların arkasındaki görevli bile yok olmuştu. Üstüne bir hüzün ve kuşku dalgası çöktü. Öğrenci yurdundaki odasındayken defalarca yalnız kalmıştı; diğerleri üniversiteden ayrılıp Cenevre'nin barlarına ve gece kulüplerine giderken o ders çalışmıştı. Ama kendini evinden hiç bu kadar uzakta, bu kadar yalnız, bu kadar kaybolmuş hissetmemişti. Burada her akşam, gece çöktüğünde aynı şeyi hissediyordu.

Kendine öfkelenip kendini sarstı. Berrak bilinci, insan bilgisi, psikoloji, fizyoloji bilgisi nereye gitmişti? Duygularına kapılmak yerine kendini gözlemlemeyi biraz daha öteye götüremez miydi? Burada yalnızca *uyumsuz* muydu? Temel denklemi biliyordu: Uyumsuzluk = Anlaşmazlık = Kaygı. Elinin tersiyle bu argümanı uzaklaştırdı. İçindeki sıkıntının kaynağını biliyordu. Bunun kendisiyle alakası yoktu. Burada olup bitenlerden kaynaklanıyordu. Daha fazla şey öğrenmediği sürece ruhu huzur bulmayacaktı. Ayağa kalktı ve tepsisini hareketli küçük banta koydu. Koridorlar da kantin kadar ıssızdı.

Bürosuna giden köşeyi dönüyordu ki durdu. Midesine dondurucu bir sıvı dökülmüş gibi hissetti. Xavier koridordaydı. Ofisinin kapısını yavaşça kapatıyordu; *onun* bürosunun... Sağa sola hızla bir göz attı ve Diane da kendini hızla duvarın ardına attı. Xavier'nin diğer yöne gittiğini görünce içi rahatladı.

Ses kasetleri...

Sonra dikkatini çeken ayrıntı bu oldu. Belediye başkanının masasının üzerinde darmadağınık duran kâğıtlar arasında ses kasetleri duruyordu. Artık kimsenin kullanmıyor olduğu ama görünüşe göre Chaperon'un sakladığı kasetler. Eline aldı ve etiketlerine baktı: KUŞ SESLERİ 1, KUŞ SESLERİ 2, KUŞ SESLERİ 3... Servaz kasetleri yine masaya bıraktı. Bir köşede küçük bir stereo müzik seti gördü. Kasetçaları da vardı.

Dağcılık, kuşlar... Bu adam gerçek bir doğa tutkunuymuş.

Eski şeylere de tutkusu var: eski fotoğraflar, eski kasetler... Eski bir evde eski eşyalar. Bundan daha normal ne olabilir?

Yine de Servaz beyninin bir köşesinde onu uyaran bir işaret hissediyordu. Bunun bu odadaki bir şeyle ilgisi vardı. *Özellikle de bu kuş sesleriyle.* Bu ne demekti? Genellikle içgüdülerine güvenme eğilimi gösterirdi. İçgüdüleri onu ender olarak boş yere uyarırdı.

Uzun uzun düşündü ama bir şey bulamadı. Ziegler evi mühürlemeleri ve olay yeri inceleme ekibinin gelmesi için jandarmayı arıyordu.

"Gerçeğe yaklaşıyoruz," dedi telefonu kapattığında.

"Evet," diye onayladı Servaz ciddiyetle. "Ama belli ki yalnız değiliz."

Endişe yine içini burkuyordu. Endişe düğümünün Grimm, Perrault, Chaperon, Mourrenx dörtlüsü ve onların geçmiş "başarıları" olduğundan artık kuşku duymuyordu. Fakat katil ya da katiller en azından iki adım öndeydi. Ziegler'in ve kendisinin tersine, bilinmesi gereken her şeyi biliyorlardı; hem de uzun süredir... Peki, Lombard'ın atının ve Hirtmann'ın bu olaydaki yeri neydi? Servaz yine sorunun bir kısmını göremediğini düşündü.

Aşağı indiler ve aydınlık sekiye çıktılar. Gece soğuk ve nemliydi. Ağaçlar gölgeleri kımıldatıyor ve bahçeyi karanlıklara boyuyordu. Bu karanlığın bir yerlerinde bir pencere kanadı gıcırdadı. Sekide dururken, Servaz kuş seslerinin onu neden bu denli meşgul ettiğini düşündü. Kasetleri cebinden çıkardı ve Ziegler'e uzattı.

"Bunu birine dinlet. Sadece birkaç saniye değil. Hepsini."

Ziegler şaşkın bir gözle baktı.

"Gerçekten kuş sesleri mi var, bilmek istiyorum. Yoksa başka bir şey mi..."

Cep telefonu çaldı. Çıkardı ve kimin aradığına baktı: Antoine Canter, patronu.

"Özür dilerim," dedi basamaklardan inerek. "Servaz," diye telefona cevap verdi bahçedeki karı çiğneyerek.

"Martin? Ben Antoine. Vilmer seni görmek istiyor."

Departman şefi Vilmer, Toulouse adli polisinin başı. Servaz'ın sevmediği ve bunu da açıkça ifade ettiği bir adam. Vilmer'in gözünde Servaz zamanını doldurmuş polislerdendi: Yeniliklere kapalı, bireyci, içgüdüleriyle davranan, bakanlıktan gelen yeni buyrukları harfiyen uygulamayı reddeden biri. Vilmer ise pürüzsüz, birbirinin aynı olan, uysal ve birinin yerine diğerinin geçebildiği görevliler hayal ediyordu.

"Yarın uğrarım," dedi, kapının önünde bekleyen Ziegler'e bir göz atarak.

"Hayır. Vilmer bu akşam seni bürosunda istiyor. Seni bekliyor. Oyun oynamak yok, Martin. Gelmek için iki saat vaktin var."

Servaz saat sekizi biraz geçe Saint-Martin'den ayrıldı. Yarım saat sonra D 825 yolundan A 64'e giriyordu. Üzerine yorgunluk çökmüştü. Otobanda ilerliyordu, kavşak ışıkları yanmıştı, karşıdan gelen arabaların farları gözünü alıyordu. Arabasını bir cebe çekti, minik süpermarkete girdi ve makineden bir kahve aldı. Ardından büyük bir dondurucudan bir Red Bull aldı, kasada ödedi, enerji içeceğinin kapağını açtı

ve tezgâhtaki dergi manşetlerine ve gazetelerin birinci sayfalarına bakarken içeceğin hepsini kafaya dikti ve sonra da arabasına bindi.

Toulouse'a vardığında hafif bir yağmur çiseliyordu. Nöbetçiyi selamladı, park yerine arabayı çekti ve asansörlere doğru ilerledi. En üst katın düğmesine basarken saat 21.30'du. Genellikle Servaz oradan uzak dururdu. Mesleğin ilk yıllarında Ulusal Polis Genel Merkezi'nde geçirdiği günleri biraz fazla hatırlatan koridorları vardı. Burası, kitaplarda yazanlardan başka polis tanımamış olan ve polis memurlarının her talebini yeni bir Ebola virüsü yuvası gibi karşılayan insanlarla doluydu. O saatte görevlilerin çoğu evlerine dönmüştü. Koridorlar bomboştu. Bu ses geçirmez koridorlar ile kendi cinayet masasının bulunduğu katta hüküm süren sürekli kaotik gerilim atmosferini karşılaştırdı. Servaz genel merkezde elbette çok sayıda yetenekli ve etkin insanla da karşılaşmıştı. Bunlar ender olarak öne çıkıyorlardı. Son moda kravatları da daha ender olarak takıyorlardı. Espérandieu'nün teorisini gülümseyerek hatırladı: Yardımcısına göre, metrekare başına düşen erkek kravatı oranı belli bir miktarı aştığında "seyrekleşmiş yetenek alanı" diye adlandırdığı yere giriliyordu. Bu bölge yine onun tarafından "saçma kararlar bölgesi", "kendini koruyanlar bölgesi" ya da "açık şemsiyeler bölgesi" olarak da adlandırılıyordu.

Saatine baktı ve Vilmer'i beş dakika daha bekletmeye karar verdi. Zamanını sadece kendisini düşünerek geçiren birini sabretmeye zorlama fırsatı her zaman insanın karşısına çıkmazdı. Bundan istifade edip lokale girdi. İçecek makineleri vardı. Kahve makinesine para attı. Üç kişi –iki erkek ve bir kadın– bir masaya oturmuş gevezelik ediyorlardı. Servaz girince seslerini biraz kıstılar. Birisi alçak sesle bir espri yaptı. *Mizah,* dedi kendi kendine Servaz. Eski karısı bir gün ona, sende mizah yok demişti. Belki doğruydu. Bu durum zekâ eksikliğine de kanıt mıydı? Mizah alanında parlayan salak sayısına bakılırsa değil. Fakat bu elbette psikolojik bir kusura işaretti. Propp'a sorabilirdi bunu. Servaz psikoloğu, kendini beğenmişliğine rağmen sempatik bulmaya başlamıştı. Bilmem kaçıncı kahvesini içince lokalden

çıktı. Sohbetler de yeniden başladı. Kadın arkasından bir kahkaha patlattı. Yapay, zarafetten yoksun, sinir bozan bir kahkaha.

Vilmer'in bürosu birkaç metre ötedeydi. Sekreteri Servaz'ı nazik bir gülümsemeyle karşıladı.

"Girin. Sizi bekliyor."

Servaz kendi kendine bundan iyi bir sonuç çıkmayacağını düşünürken, Vilmer'in sekreterinin fazla mesai parası alıp almadığını düşündü. Vilmer zayıf biriydi, düzgün kesimli bir çene sakalı, kusursuz bir saç kesimi ve inatçı bir uçuk gibi dudaklarına yapışmış ısmarlama bir gülümseyişi vardı. Daima en iyi gömlek, kravat, takım elbise ve ayakkabıyı giyerdi. Çikolata renklerine, buzlu kahverengi ve mora eğilimi vardı. Servaz onu, eğer üzerinde başka salaklar varsa bir salağın da yukarıya tırmanabileceğinin canlı kanıtı olarak görüyordu.

"Oturun," dedi.

Servaz siyah deri koltuğa çöktü. Vilmer hoşnutsuz gözüküyordu. Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve bir süre bir şey demeden, hem derin hem de kınayıcı olmak ister bir halde baktı. Hollywood'dan en ufak bir Oscar bile kapamazdı. Servaz hafifçe gülümseyerek ona karşılık verdi. Bunun karşılığında bölüm şefi sinirlendi.

"Durumun gülmeye müsait olduğu kanısında mısınız?"

Adli polisteki herkes gibi Servaz da Vilmer'in bütün kariyeri boyunca bir masanın arkasında çakılı kaldığını biliyordu. Başlangıçta öğrendiği mesleki geleneklere dair kısa bölüm dışında işe dair hiçbir şey bilmiyordu. O dönemde meslektaşlarının alay konusu ve günah keçisi olmuştu.

"Hayır, efendim."

"Bir haftada üç cinayet!"

"İki," diye düzeltti Servaz. "İki insan ve bir at."

"Soruşturma ne aşamada?"

"Bir haftalık soruşturma. Bu sabah katili kıstırıyorduk ama kaçmayı başardı."

"*Siz* kaçırttınız," diye belirtti müdür. "Yargıç Confiant sizden şikâyetçi oldu," diye ekledi hemen.

Servaz ürperdi.

"Nasıl yani?"

"Bana ve Adalet Bakanlığı'na şikâyette bulundu. Bakanlık da hemen İçişleri Bakanlığı'nın bölüm yöneticisine iletti. O da *beni* aradı."

Kısa bir süre sustu.

"Beni çok zor durumda bırakıyorsunuz, başkomiser."

Servaz şaşkındı. Confiant, d'Humières'in üzerinden atlamıştı! Küçük yargıç hiç vakit kaybetmemişti!

"Beni görevden alıyor musunuz?"

"Elbette hayır," cevabını verdi Vilmer, sanki fikir aklının ucundan bile geçmemiş gibi. "Hem Catherine d'Humières'in sizi gayet ateşli bir şekilde savunduğunu da söylemeliyim. Yüzbaşı Ziegler ile sizin iyi iş çıkardığınız görüşünde."

Bu tür budalalıkları tekrarlamak sanki ona dertmiş gibi Vilmer burnunu çekti.

"Ama sizi uyarıyorum: Bu olay üst düzey insanlar tarafından takip ediliyor. Kasırganın göbeğindeyiz. Şu an için her şey sakin. Ama eğer başaramazsanız, sonuçlarına siz katlanacaksınız."

Servaz gülümsemekten alıkoyamadı kendini. Vilmer, şık takım elbisesi içinde, hiçbir şey yokmuş gibi papaz rolü oynuyordu. Çünkü "sonuçlar"ın yalnızca soruşturmayı yürütenleri etkilemeyeceğini gayet iyi biliyordu.

"Hassas bir dosya, unutmayın."

Bir at yüzünden, diye düşündü Servaz. *Onları ilgilendiren at.* Öfkesini bastırdı.

"Bitti mi?" diye sordu.

"Hayır. Şu adam, kurban, Perrault. Sizi yardıma çağırdı mı?"

"Evet."

"Neden siz?"

"Bilmiyorum."

"Onu yukarı çıkmaktan caydırmaya çalışmadınız mı?"

"Zamanım olmadı."

"Peki, şu intihar edenler hikâyesi nedir? Bunun cinayetlerle ilgisi ne?"

"Şu an için bir şey bilmiyoruz. Ama Hirtmann onunla görüştüğümüz sırada intiharların üzerinde çalıştığımız olaylarla bağlantılı olduğuna dair bir imada bulundu."

"Nasıl yani?"

"Yani... intihar edenlerle ilgilenmemi bana *öğütledi.*"

Müdür bu kez ona yapmacık olmayan bir şaşkınlıkla baktı.

"*Soruşturmanızı nasıl yürütmeniz gerektiğini size bu Hirtmann'ın söylediğini mi kastediyorsunuz?*"

Servaz'ın anlı kırıştı.

"Bu olaylara biraz... indirgemeci bir bakış olur."

"*İndirgemeci mi?*" Vilmer sesini yükseltmişti. "Bu soruşturmanın rastgele yürütüldüğü kanısındayım, başkomiser! Hirtmann'ın DNA'sı yok mu? Daha fazla ne gerekiyor size? Madem ki Enstitü'den çıkmamış, demek ki içeride bir suç ortağı var. Onu bulun!"

Olaylara dışarıdan bakıldığında, ayrıntılar göz ardı edildiğinde ve hiçbir şey bilinmediğinde her şey ne mükemmel, diye düşündü Servaz. Ama özünde Vilmer haklıydı.

"Elinizdeki ipucu nedir?"

"Birkaç yıl önce Grimm ve Perrault hakkında bir şantaj sebebiyle şikâyette bulunulmuş... cinsel şantaj."

"Eee?"

"Teşebbüs düzeyinde kalmadıkları kesin. Başka kadınlarla çok daha ileri gitmiş de olabilirler. Ya da ergenlerle... Aradığımız saik bu olabilir."

Servaz, oynak zeminde ilerlediğinin, elinde pek az veri bulunduğunun bilincindeydi ama geri gitmek için çok geçti.

"İntikam mı?"

"Öyle bir şey."

Vilmer'in arkasındaki bir afiş dikkatini çekti. Bir pisuvar. Servaz tanıdı: Marcel Duchamp. 2006 yılında Georges-Pompidou Merkezi'nde düzenlenen Dada sergisi. Her şey ortada. Burada çalışanın kültürlü, sanat tutkunu ve espri dolu biri olduğunu kanıtlamak için.

Müdür bir an düşündü.

"Lombard'ın atıyla ilişkisi ne?"

Servaz tereddüt etti.

"Şey, eğer bir intikam fikrinden yola çıkarsak, bu insanların, kurbanların, çok çirkin bir şey yapmış olduklarını düşünmemiz gerekir," dedi. Neredeyse kelimesi kelimesine Alexandra'nın kelimelerini tekrarlıyordu. "Özellikle de birlikte yapmış olmalılar. Lombard olayında ise, doğrudan ona zarar veremeyince, katil ya da katiller atından öfkelerini çıkardılar."

Aniden Vilmer'in beti benzi atmıştı.

"Bana... bana Éric Lombard'ın da dâhil olduğunu... böyle şeylerin içinde olduğunu söylemeyin... böyle..."

"*Cinsel tacizler* mi?" diye yardımcı oldu Servaz. Biraz ileri gittiğinin farkındaydı. Fakat patronunun gözlerinde bir an okuduğu korku onda bir afrodizyak etkisi yaptı. Hayır, şu an böyle bir şey yoktu. Ama Lombard ile diğerleri arasında kesinlikle bir bağ vardı. Onu da kurbanların arasına katmış bir bağ...

En azından bir şey başarmıştı: Vilmer'in çenesini kapamıştı.

Adli polisten çıkan Servaz, şehrin eski merkezine doğru yöneldi. Evine dönmek istemiyordu. Hemen gitmeyecekti. Vilmer gibi tiplerin onda doğurduğu gerilimi ve öfkeyi boşaltmaya ihtiyacı vardı. İnce ince bir yağmur çiseliyordu, şemsiyesi yoktu ama bu yağmuru bir lütuf gibi karşıladı. Birkaç gündür içinde yüzdüğü pisliği temizliyordu sanki.

Farkında olmadan adımları onu Taur Sokağı'na götürdü ve kendini yardımcısının karısının işlettiği sanat galerisi olan Charlène's'in camlı

ve pırıl pırıl aydınlatılmış girişinde buldu. Dar ve arkaya doğru uzanan galeri iki farklı yapıyı gözler önüne seriyordu. Camlardan görünen modern ve beyaz iç kısımları yanında bulunan pembe tuğlalı eski binaların cepheleriyle çelişiyordu. İçerisi kalabalıktı. *Bir açılış.* Servaz tam uzaklaşacaktı ki başını kaldırınca birinci kattan ona işaret eden Charlène Espérandieu'yü gördü. İstemeye istemeye uzun salona girdi. Giysilerinden ve saçlarından yağmur damlıyordu. Islak ayakkabıları gıcırdıyor ve açık renk ahşap zemin üzerinde ıslak izler bırakıyordu. Yine de sandığından az dikkatleri üzerine çekmişti. Bütün bu çehreler egzantrikliği, modernliği ve zihin açıklığını iş edinmişlerdi. En azından böyle olduğunu düşünüyorlardı. Dışarıdan bakıldığında açık ve moderndiler ama derinlerde neydiler? *Bir konformizm diğerini kovar,* diye düşündü. Spotların çok parlak ışığından ve mekânın beyazlığından gözlerini yere indirerek, dip tarafta salyangoz gibi dönen çelik merdivene doğru yöneldi. İlk basamağa adımını atacaktı ki dipteki duvarda duran kocaman bir tablo dikkatini çekti.

Aslında bu bir tablo değildi, dört metre yüksekliğinde bir fotoğraftı.

Soluk mavimtırak tonlarda dev bir çarmıha gerilme. Haçın arkasında, kurşuni şimşeklerin yardığı bulutların kabardığı fırtınalı bir gökyüzü görünüyordu. Haçın üzerinde İsa'nın yerinde hamile bir kadın vardı. Başı yana eğik, kanlı gözyaşları döküyordu. Mavimsi alnındaki dikenli taçtan da kıpkırmızı kan damlıyordu. Sadece çarmıha gerilmekle kalmamış, göğüsleri de sökülmüştü, yerlerinde aynı parlak kırmızıdan kanlı iki yara vardı. Gözbebekleri, sanki üzerine bir katarakt tülü çekilmiş gibi yarı şeffaf ve sütsü beyazlıktaydı.

Servaz irkilerek geriledi. Bu resimdeki gerçekçilik ve şiddet dayanılır gibi değildi. Hangi kaçığın aklına böyle bir şeyi resme dökmek gelmişti?

Şiddetin bu büyüleyiciliği nereden kaynaklanıyor, diye düşündü. Televizyondaki, sinemadaki, kitaplardaki bu şok edici imge seli! Korkudan kurtulmanın bir yolu mu bu? Bu sanatçıların çoğu şiddeti dolaylı olarak, soyut bir şekilde tanıyordu. Başka deyişle, onu tanımıyorlardı. Dayanılmaz cinayet sahneleriyle karşılaşan polisler, her

hafta trafik kazalarında arabaların içinde sıkışıp kalanları çıkaran itfaiyeciler, her gün vahşet dolu olaylardan haberdar olan yargıçlar resim yapmaya, heykel yontmaya ya da yazmaya başlasalardı, kim bilir neleri canlandırırlardı, içlerinden ne çıkardı? Böyle bir şey mi, yoksa bambaşka bir şey mi?

Üst kata çıkarken yürüdükçe çelik basamaklar titriyordu. Charlène, çok pahalı bir takım elbise giymiş, beyaz ve ipeksi saçlı, zarif bir erkekle gevezelik ediyordu ama konuşmasını kesip yaklaşması için Servaz'a işaret etti, sonra onları tanıştırdı. Servaz bir bankacı olan adamın galerinin en iyi müşterilerinden olduğunu anlamıştı.

"Pekâlâ, ben aşağıya inip bu çok güzel sergiyi hayranlıkla izleyeceğim," dedi adam. "Böylesi kesin zevkiniz için bir kez daha bravo, canım. Her seferinde bu kadar yetenekli sanatçıları nasıl bulup çıkarıyorsunuz bilmiyorum."

Adam uzaklaştı. Servaz adamın bir kez bile kendisine baktığından emin değildi, varlığını bile fark etmiş gözükmüyordu. Bu tür adamlar için Servaz yoktu. Charlène, Servaz'ı yanaklarından öptü. Servaz, Charlène'in soluğunda frambuvaz ve votka kokusu aldı. Beyaz muşambadan kısa ceketinin altında kırmızı hamilelik giysisi içinde ışıl ışıldı. Gözleri de kolyesi gibi biraz fazla canlı parıldıyordu.

"Sanki yağmur yağıyor," dedi ona bakarak ve sevgiyle gülümseyerek. Galeriyi gösterdi. "Buralara ender gelirsin sen. Burada olman bana çok keyif verdi, Martin. Beğendin mi?"

"Biraz... *altüst edici*," cevabını verdi.

Charlène güldü.

"Sanatçı kendine Mentopagus diyor. Serginin teması *Vahşet*."

"Bu durumda çok başarılı," diye takıldı Servaz.

"Canın sıkkın gibi, Martin."

"Özür dilerim, bu halde içeri girmemeliydim."

Özürlerini elinin bir hareketiyle uzaklaştırdı.

"Burada kendini göstermemenin en iyi yolu alnının ortasında üçüncü bir gözün olmasıdır. Bütün bu insanlar avangardı, moder-

niteyi, anti-konformizmi gayet yakından takip ettiklerini, içlerinin *güzel* olduğunu ve başkalarından daha iyi olduklarını düşünürler..."

Sesinde fark ettiği acılık Servaz'ı şaşırttı. Elindeki buz dolu kadehe baktı. Belki de alkoldendi.

"Egosantrik sanatçı klişesi," dedi.

"Klişeler klişe oluyorsa, çok fazla gerçek içerdiklerindendir," karşılığını verdi Charlène. "Aslında gerçek bir iç güzelliğine sahip iki kişi tanıdığımı sanıyorum," diye devam etti, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Vincent ve sen. İki polis... Yine de seninki iyice gizli..."

Bu itiraf Servaz'ı şaşırtmıştı. Hiç beklemiyordu.

"Sanatçılardan nefret ediyorum," dedi Charlène aniden, titrek bir sesle.

Sonraki hareketi onu daha da şaşırttı. Öne eğildi ve yanağına bir öpücük daha kondurdu ama bu kez ağzının kenarına. Sonra parmak uçlarını kaçamakça Servaz'ın dudaklarına değdirdi. Şaşırtıcı bir ihtiyatlılıkta ve şaşırtıcı yakınlıkta bir hareket. Sonra da uzaklaştı. Aşağı inen Charlène'in topuklarının basamaklarda çınlayışını işitti.

Servaz'ın kalbi aynı hızda çarpıyordu. Başı dönüyordu. Döşemenin bir kısmına moloz, alçı ve kaldırım taşı yığılmıştı. Servaz bu bir sanat eseri mi yoksa çalışan bir şantiye mi diye düşündü. Karşısında, beyaz duvarda, kare bir tablonun üzerinde yekpare ve renkli bir kalabalık oluşturan çok sayıda küçük insan kaynaşıyordu. Yüzlerce kişi vardı. Belki de binlerce. *Vahşet* sergisinin birinci kata bulaşmadığı belliydi.

"Muhteşem, değil mi?" dedi yanındaki bir kadın. "Şu pop art, çizgi roman tarafı... Sanki minyatür Lichtenstein!"

Neredeyse sıçrayacaktı. Düşüncelerine dalmış olduğundan kadının yaklaştığını işitmemişti. Ses egzersizi yapar gibi konuşuyor, sesi bir yükselip bir alçalıyordu.

"*Quos vult perdere Jupiter prius dementat*," dedi Servaz.

Kadın anlamadan ona baktı.

"Latince. Jüpiter kaybetmelerini istediği kişileri önce delirtir."

Servaz merdivene doğru yürüdü.

Evine girdiğinde, Mahler'in *Das Lied von der Erde*'sinin Eiji Oué'nin, Michelle De Young ve Jon Villars'la yaptığı modern versiyonunu stereo sistemine koydu ve hemen o altüst edici *Veda* bölümüne geçti. Uykusu yoktu. Kütüphaneden bir kitap seçti. Heliodorus'un *Etiyopyalılar*'ını aldı eline.

"Çocuk burada benimle birlikte. Benim kızım o; benim soyadımı taşıyor; bütün hayatım ona bağlı. Her açıdan geliştiğinde beni arzu bile edemeyeceğim kadar tatmin eder. Sevgiyle karşılanmış birinin güçlü kuvvetli soyuna benziyor, ne çabuk serpilip gelişti! Güzellikle diğerlerini geride bıraktı. Öyle ki ister Yunan olsun ister yabancı, kimse ona bakmadan geçemez."

Kütüphanenin karşısındaki koltuğuna oturmuştu. Okumayı bırakıp, yaralı baba Gaspard Ferrand'ı düşündü. Sonra düşünceleri, bir tarlanın etrafında uçan kargalar gibi, intihar edenlerin ve Alice'in etrafında dönüp durdu. Heliodorus'un genç Charicleias'ı gibi Alice de bütün bakışları üzerine çekiyordu. Komşuların ifadelerini tekrar okumuştu: Alice Ferrand ideal, güzel, erken gelişmiş, –spor dâhil– okulda çok başarılı olan, her zaman yardımsever bir çocuktu. *Ama son zamanlarda değişmişti.* Babasına bakılırsa. Başına ne gelmişti? Sonra Grimm, Perrault, Chaperon, Mourrenx dörtlüsünü düşündü. Alice'in ve diğer intihar edenlerin yolu bu dörtlüyle kesişmiş miydi? Hangi vesileyle? Tatil köyünde mi? Ama intihar eden yedi çocuktan ikisi orada kalmamıştı.

Yeniden ürperdi. Evin sıcaklığı birkaç derece düşmüştü sanki. Küçük bir şişe maden suyu almak için mutfağa kadar gitmek istedi ama aniden salon dönmeye başladı. Raflardaki kitaplar dalgalanmaya başlamıştı. Lambanın ışığı ona daha parlak ve zehirli gibi geliyordu. Servaz koltuğuna çöktü tekrar.

Gözlerini kapattı. Açtığında baş dönmesi geçmişti. *Ne oluyordu?*

Doğruldu ve banyoya gitti. Xavier'nin verdiği haplardan birini çıkardı. Boğazı alevler içinde yanıyordu. Serin su yarım saniye kadar iyi geldi, sonra yanma hissi yeniden başladı. Gözlerine masaj yaptı ve salona geri döndü. Balkona çıkıp biraz soluklandı. Şehrin ışıklarına

bir göz attı ve modern şehirlerin, gerçekdışı aydınlatmaları ve daimî gürültüleriyle, sakinlerini uyurgezere ve gün doğarken uyuklayan hayaletlere dönüştürme tarzını düşündü.

Sonra aklına yine Alice geldi. Çatı katındaki oda, turuncu ve sarı mobilyalar, mor duvarlar ve beyaz yer halısı gözünde canlandı. Fotoğraflar ve kartpostallar, CD'ler ve okul eşyaları, giysiler ve kitaplar. *Bir günlük... günlük eksikti...* Servaz, Alice gibi bir ergenin günlük tutmamış olamayacağına giderek iyice ikna olmuştu.

Bir yerlerde muhakkak bir günlük olmalıydı...

Gaspard Ferrand'ı düşündü yeniden. Edebiyat profesörü. Gezgin. Yogi... Onu gayriihtiyari kendi babasıyla karşılaştırdı. O da edebiyat profesörüydü. Latin ve Yunan edebiyatı. Parlak, içine kapanık, eksantrik bir adam. Kimi zaman da öfkeli. *Genus irritabile vatum.* "Şairlerin öfkeli soyu"ndan.

Servaz bu düşüncelerin bir diğerine yol açacağını gayet iyi biliyordu ama beyninin akışını engellemek için artık çok geçti. Anıların istilasına, kâbusumsu bir kesinlikle kendini ele geçirmesine izin verdi.

Olgular. Olgulardan başka bir şey yok.

Olgular şunlardı: Ilık bir temmuz gecesi, on yaşındaki genç Martin Servaz aile evinin avlusunda oynarken, bir arabanın farları uzun düz yol boyunca yaklaşmıştı. Servazların evi, en yakın köye üç kilometre mesafede, terk edilmiş eski bir çiftlikti. Saat akşamın onuydu. Tatlı bir alaca karanlık hüküm sürüyordu. Komşu tarlalardan gelen cırcır böceklerinin sesi birazdan yerini kurbağaların vıraklamasına bırakacaktı. Ufuktan boğuk bir gök gürlemesi işitiliyordu. Henüz soluk olan gökyüzünde dağlar ve yıldızlar giderek iyice belirginleşiyordu. Sonra, akşamın sessizliği içinde, yol boyu yaklaşan, uzaktaki bu arabanın belli belirsiz uğultusu işitildi. Uğultu bir motorun gürültüsüne dönüşmüş ve araba yavaşlamıştı. Farlarını eve çevirmiş, engebelerde sarsılarak yavaşça yolu çıkmıştı. Kapıdan geçip avluda fren yaparken, tekerlekleri çakılların üzerinde gıcırdadı. Rüzgârın esintisi kavakları hışırdatırken arabadan iki adam inmişti. Ağaçların altına düşmeye

başlayan karanlık nedeniyle yüzlerini seçmekte zorlanıyordu ama içlerinden birinini sesini belirgin biçimde duymuştu.

"Selam ufaklık, annen baban burada mı?"

Aynı anda evin kapısı açılmış ve annesi eşikte, aydınlıkta belirmişti. Bunun üzerine, onunla konuşan adam annesine doğru yaklaşarak rahatsız ettiği için özür dilemiş ve hızlı hızlı konuşurken, diğeri de omzuna dostça elini koymuştu. Genç Servaz'ın hoşlanmadığını hissettiği bu elde bir şey vardı. Gecenin huzurunu bozan ufacık bir şey. Diğer adam nazikçe konuşuyor, annesi de gülümsüyordu. Sadece o küçük çocuk belirsiz bir tehdit algılıyordu. Başını kaldırdığında babasını fark etti. Kaşlarını çatmış, öğrencilerinin kâğıtlarını düzelttiği birinci kattaki çalışma odasının penceresinden bakıyordu. Annesine "Dikkat et, eve girmelerine izin verme!" diye bağırmak istemişti ama ona nazik olmayı, büyükler konuşurken susmayı öğretmişlerdi.

Annesinin, "Buyrun," dediğini işitti.

Sonra, arkasında duran adam onu yavaşça öne doğru itti. İri parmakları gömleğinin ince kumaşından omzunu yakıyordu. Bu hareketi dostça olmaktan ziyade otoriter bulmuştu. Çakıllar üzerinde attıkları her adımın kafasında bir uyarı gibi çınladığını gün gibi hatırlıyordu. Arkasından gelen güçlü losyon ve ter kokusunu hatırlıyordu. Cırcır böceklerinin sesinin iyice yoğunlaştığını ve sanki alarm verir gibi çınladıklarını hatırlıyordu. Kalbi bile uğursuz bir tamtam gibi gümlüyordu. Sekinin yukarısına vardıklarında adam Martin'in ağzının ve burnunun üzerine bir şey kapatmıştı. Nemli bir kumaş parçası. Anında bir ateş boğazını ve ciğerlerini yakmış ve kara bir deliğe düşmeden önce gözlerinin önünde beyaz noktaların dans ettiğini görmüştü.

Kendine geldiğinde merdiven altındaki bir kulübecikteydi, midesi bulanıyordu ve sersem gibiydi. Kapının dışından gelen annesinin yalvaran sesi, onu korku içinde bırakmıştı. İki adamın tehdit eden, yatıştıran ve alay eden, gürleyen sesini işittikçe korkusunu denetleyemiyor ve titremeye başlıyordu. Babasının nerede olduğunu düşünüyordu. Bu adamların kim olduğunu içgüdüsel olarak bilmişti: Tamamen insan olmayan varlıklar, sinemada gördüğü kötüler, kötü kalpli yaratıklar,

çizgi romanların süper-pislikleri: Korkunç Tinkerer ve Green Goblin... Babasının, çizgi romanlardaki kahramanın başına sıklıkla geldiği gibi, güçsüz bir halde, bir yerlerde bağlanmış olabileceğini anlamıştı. Yoksa onları kurtarmak için çoktan müdahale ediyor olurdu. Yıllar sonra, iki ziyaretçiyi ikna etmeye çalışan babasına ne Seneca'nın ne de Marcus Aurelius'un büyük bir yardımı dokunabildiğini düşünmüştü. Ama iki aç kurt ikna edilebilir mi? Bununla birlikte bu kurtların açlığı ete değildi; onların gözünü diktiği şey, başka bir etti. Genç Martin'in kolunda saati olsaydı, kendine geldiğinde geceyarısını yirmi geçtiğini ve dehşetin sona ermesi için yaklaşık olarak daha beş saat geçeceğini, bu beş saat boyunca annesinin neredeyse hiç durmaksızın çığlıklar atacağını, hıçkıra hıçkıra ağlayacağını, bağıracağını, küfredip yalvaracağını saptayabilirdi. Annesinin haykırışları yavaş yavaş hıçkırıklara, sonra da anlaşılmaz mırıltılara dönüşürken; sümük burnundan yapışkan bir iz bırakarak akarken ve idrar kalçalarının arasından sıcak sıcak süzülürken; şafağın ilk gürültüleri kulübenin kapısını aşarken –bir horoz vakitsiz bir şekilde boğazını yırtarcasına bağırıyor, uzakta bir köpek uluyor, yüz metre ötedeki yoldan bir araba geçiyordu– ve zemin hizasından gri, belli belirsiz bir aydınlık sızarken, evin içine adım adım sessizlik çökmüştü. Eksiksiz, kesin ve tuhaf bir şekilde teskin edici bir sessizlik.

Servaz, olaylardan on beş yıl sonra otopsi raporunu almayı başardığında üç yıldır polis teşkilatındaydı. Geriye dönüp baktığında o raporu almakla en uğursuz hatalardan birini işlediğini biliyordu. Gereken gücü ona yılların vereceğini sanmakla yanılmıştı. O gece annesinin maruz kaldıklarını inanılmaz bir dehşetle ve ayrıntılı olarak keşfetmişti. Ardından, genç polis, raporu bırakıp tuvalete koşmuş ve yediklerini kusmuştu.

Olgular. Sadece olgular.

Olgular şöyleydi: Babası hayatta kalmıştı; ama yine de iki ayını hastanede geçirmiş, bu süre zarfında küçük Martin teyzesinde kalmıştı. Babası hastaneden çıkınca profesörlük mesleğine geri dönmüştü. Ama mesleğini sürdüremeyeceği çok kısa sürede ortaya çıkmıştı: Öğrenci-

lerinin karşısına defalarca sarhoş, saçı sakalı birbirine karışmış bir halde çıkmış, ayrıca bolca küfür etmişti. İdare sonunda ona sınırsız izin vermişti ve babası bundan istifade edip iyice kaymıştı. Genç Martin yine teyzesinin evine yerleştirilmişti... Olgular, sadece olgular... Üniversitede, altı ay sonra karısı olacak kadına rastladıktan iki hafta sonra, yaz yaklaşırken, Servaz babasını görmek için eve dönmüştü. Arabadan inerken eve şöyle bir göz atmıştı. Yan taraftaki eski saman ambarı harabe haldeydi; ev de sanki kimse yaşamıyor gibiydi, pencere kanatlarının en azından yarısı kapalıydı. Servaz giriş kapısının camına vurmuştu. Cevap yok. Kapıyı açmıştı. "Baba?" Sadece sessizlik ona karşılık vermişti. Yaşlı adam yine bir yerlerde sarhoş düşüp yığılıp kalmış olmalıydı. Ceketini ve sırt çantasını bir eşyanın üzerine attıktan ve mutfaktan bir bardak su alıp susuzluğunu giderdikten sonra merdivenlerden yukarı çıkmıştı. Babasının çalışma odasında olduğunu biliyordu, muhtemelen sızmıştı. Genç Martin haklıydı: Oradaydı, çalışma odasında. Kapalı kapının ardından sağır edici bir müzik geliyordu. Hemen tanımıştı: Gustav Mahler. Babasının gözde bestecisi.

Aynı zamanda haksızdı: Sızmamıştı. Gözde Latin yazarlarından birini de okuyor değildi. Koltuğunda, cam gibi gözlerini kocaman açmış, dudaklarında beyaz bir köpük, hareketsiz duruyordu. Zehir. Seneca gibi, Sokrates gibi. İki ay sonra Servaz polislik sınavından geçmişti.

Saat gece onda Diane çalışma odasının ışığını kapattı. Yatmadan önce bitirmek istediği bir işi yanına alıp dördüncü kattaki odasına çıktı. Odası hep soğuktu. Yatağın başucuna oturup okumaya başlamadan önce, giysilerinin üzerine sabahlığını geçirdi. Günün ilk hastasıyla ilgili notlarını yeniden gözden geçirdi: Altmış dört yaşında ufak tefek bir adam. Zararsız bir hali var. Sanki ses telleri alınmış gibi cırtlak ve kısık sesli biri. Eski bir felsefe profesörü. Diane içeri girdiğinde aşırı bir nezaketle selamlamıştı onu. Yere sabitlenmiş masa ve sandalyelerin bulunduğu bir salonda konuşmuşlardı. Pleksiglas bir gövdenin içine kapatılmış büyük ekran bir televizyon vardı ve mobilyaların

her köşesine ve uçlarına plastikler geçirilmişti. Salonda başka kimse yoktu. Ama bir hasta bakıcı odanın eşiğinde nöbet tutuyordu.

"Victor, bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sormuştu Diane.

"*Sikindirik bir bok çuvalı gibi...*"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Koca bir bok gibi, bir dışkı, bir fışkı, kocaman bir bok parçası, bir kaka, bir..."

"Victor, neden bu kadar kabasınız?"

"*Ben kendimi sizin kıçınızdan çıkan şey gibi hissediyorum, doktor, tuvalete gittiğinizde...*"

"Bana cevap vermek istemiyor musunuz?"

"Ben kendimi..."

Diane, bir daha asla ona kendini nasıl hissettiğini sormayacağını düşündü. Victor, karısını, kayınbiraderini ve baldızını baltayla öldürmüştü. Dosyasına bakılırsa, karısı ve karısının ailesi onu yok sayıyor ve sürekli onunla alay ediyorlardı. Victor, "normal" yaşamında son derece eğitimli ve kültürlü biriydi. Buradan önce yattığı hastanede, karşısında gülme bahtsızlığını göstermiş bir hemşirenin üzerine atılmıştı. Neyse ki Victor ancak elli kiloydu.

Diane onun vakasına konsantre olmaya ne kadar çalışsa da tamamen başarılı olamıyordu. Bilincinin sınırlarında başka bir şey dolanıyordu. Bir an önce bu işi bitirip Enstitü'de olup bitenlere dönmek istiyordu. Ne bulacağını bilmese de araştırmalarını ilerletmeye gayet kararlıydı. Nereden başlayacağını biliyordu ama. Xavier'yi bürosundan çıkarken yakaladığında aklına gelmişti bu fikir.

Bir sonraki dosyayı açarken, söz konusu hasta anında gözünde canlandı. Kırk yaşlarında, ateşli bakışlı, sakallarının ve kirli saçlarının örttüğü yanakları çökük bir adam. Macar kökenli, deniz faunasında uzman eski bir araştırmacı. Güçlü bir Slav aksanıyla mükemmel bir Fransızca konuşuyordu. György.

"En derinlerimizde birbirimize bağlıyız," demişti hemen Diane'a. "Siz henüz bilmiyorsunuz ama bizler gerçekte var değiliz, ancak düşünce halinde varız. Bizler en diplerde yaşayan varlıkların zihin dalgalarıyız. İki bin metreden daha derinde, okyanusların dibinde yaşayan yaratıkların. Ezeli karanlıklar krallığı bu, gün ışığı aşağıya asla varamaz. Her zaman *karanlık* vardır orada." Diane bu kelimeyi işitince korkunun buz gibi kanadının, üzerinden geçtiğini hissetmişti. "Ve soğuk, çok çok soğuk. Ve basınç orada son derece yoğundur. Her on metrede bir atmosfer yoğunlaşır. Bu yaratıklar hariç, başkaları için katlanılmazdır. Onlar canavara benziyor, biliyor musunuz? Bizim gibi. Kocaman gözleri var, çene kemikleri keskin dişlerle dolu. Gövdeleri boyunca ışıklı organları var. Bunlar ya akbabalar, okyanusun üst tabakalarından düşen kadavralarla beslenen ölü yiyiciler ya da avlarını bir lokmada yutabilen korkunç leşçiler. Aşağıda her şey karanlık ve vahşi. Burası gibi. Engerek balık, *chauliodus Sloani* var. Başı, bıçak gibi uzun ve cam gibi şeffaf dişlerin dikili olduğu bir kafaya benzer. Yılan gövdesi ise ışıklı noktalarla doludur. *Linophryne lucifer* ve *Photostomias guernei* var. Bunlar piranalardan daha çirkin ve korkunçturlar. *Pycnogocidler* var. Bunlar örümceklere benzer. Gümüş baltalar ise ölü bir balığa benzerler ama aslında canlıdırlar. Bu yaratıklar asla gün ışığı görmezler. Asla yüzeye çıkmazlar. Bizim gibi, doktor. Benzerliği görmüyor musunuz? Çünkü biz, sizin tersinize, burada gerçekten var değiliz. Bizler bu yaratıkların zihninin ürünüyüz. Okyanusun dibinde onlardan biri her öldüğünde burada da bizlerden biri ölür."

Konuşurken gözleri perdeleniyordu. Sanki oraya, okyanus derinliklerinin dibine gitmiş gibiydi. Bu saçma konuşma, kâbusumsu güzelliğiyle Diane'ın kanını dondurmuştu. Adamın sözlerinden doğan görüntüleri kafasından atmakta zorlanıyordu.

Enstitü'deki her şey karşıtlıklarla işliyor, diye düşündü Diane. *Güzellik / vahşet. Sessizlik / çığlık. Yalnızlık / kalabalıklık. Korku / merak.* Burada olduğundan beri çelişkili duygularla hareket etmekten kendini alıkoyamıyordu.

György adlı hastayla ilgili dosyayı kapattı ve başka bir şeye yoğunlaştı. Xavier'nin bazı hastalarına uyguladığı tedaviyi bütün gece düşünmüştü. Şu kimyasal deli gömleği... Ofisine yaptığı gizli ziyaret... Eczaneyi yöneten Dimitri, Xavier'ye hastalarının tedavisiyle Diane'ın biraz fazla yakından ilgilendiğini anlatmış olmasın? Pek mümkün değildi. Dimitri'nin sözlerinde psikiyatra karşı belli belirsiz bir düşmanlık hissetmişti. Xavier'nin bu enstitüyü kurmuş olan adamın yerine henüz birkaç ay önce geçmiş olduğunu unutmamalıydı. Personelle ilişki sorunu mu vardı acaba?

Notlarını karıştırıp Xavier'nin sipariş ettiği üç esrarengiz ürünün adını buldu. İlk gördüğünde olduğu gibi bu adlar yine ona tanıdık gelmedi.

Taşınır bilgisayarını açtı ve Google'a girdi.

İlk iki anahtar kelimeyi yazdı...

Diane, Hypnosal'ın sodyum pentotalın ticari biçimlerinden biri olduğunu keşfedince irkildi. Amerika Birleşik Devletleri'nde iğneyle ölüm mahkûmlarına verilen üç üründen biri olan bir anestezik. Hollanda'da da ötenazilerde kullanılıyordu! Pentotal adı altında ticarileşmişti. Bir süre narko-analizde kullanılmıştı. Narko-analiz, analizden geçirilen hastaya sözde bastırılmış anılarını diriltmesine yardım etmek için anestezik enjekte etmekten ibaretti. Bilinçsizce bastırılmış travmaların varlığı asla bilimsel olarak kanıtlanamadığından, uzun süredir terk edilmiş ve eleştirilen bir yöntemdi.

Xavier ne yapıyordu?

İkinci girdi Diane'ı daha da şaşırttı. Xylazine de bir anestezikti. Ama *veteriner kullanımına yönelik*. Diane bir şey atlamış olabileceğini düşündü ve araştırmalarını arama motorunun sağladığı farklı girdiler arasında sürdürdü ama bilinen başka kullanımına rastlamadı. İyice şaşırmıştı. Bir veterinerlik ürününün Enstitü'nün eczanesinde işi neydi?

Hızla üçüncü ürüne geçti. Ona bakınca kaşları iyice çatılmıştı. Diğer ikisi gibi Halothane da anestezik bir etkendi. Kalp ve karaciğere toksik etkisi olunduğundan, gelişmekte olan ülkeler hariç, cerrahi

işlemlerde kullanılmıyordu. İnsanlar üzerinde kullanılması için ticarileştirilmesi 2005'ten itibaren her yerde durdurulmuştu. Xylazine gibi Halothane da yalnızca veterinerlerin kullanımıyla sınırlıydı.

Diane arkasındaki yastıklara yaslanarak düşündü. Bildiği kadarıyla Enstitü'de hayvan yoktu; hatta kedi, köpek bile yoktu. Enstitü'de kalanlardan bazılarının evcil hayvan fobisi olmasını anlıyordu. Bilgisayarını eline aldı ve sahip olduğu bilgileri tek tek girdi. Aniden gözü bir şeye takıldı. En önemli olanı neredeyse atlıyordu: Üç ürün yalnızca tek bir durumda *eşzamanlı* kullanılabiliyordu. *Bir atı uyuşturmak için...* Bilgi, veterinerlere yönelik bir uzmanlık sitesinde bulunuyordu. Kendisi de at hekimliğinde uzmanlaşmış olan yazar, premedikasyon olarak Xylazine'in kilogram başına 0,8 miligram kullanılmasını, ardından sodyum pentotalın damara enjeksiyonunu ve son olarak da yaklaşık 490 kiloluk bir at için % 2,5 oranında Halothan öneriyordu.

Bir at...

Diane'ın midesinde, György'nin tarif ettiği yaratıklara benzer bir şeyler uyanmaya başladı. *Xavier...* Havalandırma deliğinden işittiği sürpriz konuşmayı hatırladı. O polis atın ölümüne Enstitü'den birinin karıştığını söylediği gün Xavier kendini öyle çaresiz, öyle kaybolmuş hissetmişti ki! Psikiyatrın tepeye çıkıp bu hayvanı öldürmesi için tek bir neden bile hayal edemiyordu. Zaten polis iki kişiden söz etmişti. Buna karşılık, başka bir şeyi sezmeye başlıyordu... Atı öldürmeden önce uyuşturmayı sağlayan ilaçları tedarik eden eğer Xavier ise, Hirtmann'ın DNA'sını dışarı çıkaran da kuşkusuz oydu.

Bu düşünce, mide boşluğundaki şeyi harekete geçirdi. Amaç neydi? Bütün bunlarda Xavier'nin rolü neydi?

Psikiyatr o dönemde bir attan sonra bir adamın da öldürüleceğini biliyor muydu? Daha birkaç aydır burada bulunan Xavier'nin bu vadilerde işlenen cinayetlerde suç ortağı olmasının nedeni neydi?

Bunları düşündükçe gözüne uyku girmedi. Yatağında dönüp durdu, kâh sırt üstü kâh yüzü koyun yatıyor ve rüzgârın ıslık çaldığı pence-

renin öte tarafındaki cılız gri ışığı seyrediyordu. Hoş olmayan bir yığın soru beynini uyanık tutuyordu. Saat üçe doğru yarım uyku ilacı aldı.

Koltuğa gömülmüş Servaz, *Veda*'nın ilk resitatifindeki flüt yorumunu dinliyordu. Bir zamanlar birisi bu yorumu "düşsel bülbül"le karşılaştırmıştı. Ardından gelen arp ve klarnet de kanat çırpışları gibi geliyordu. *Kuş sesleri*'ni hatırladı aniden. Bu şakımaların anısı onun aklını neden yeniden karıştırmıştı? Chaperon doğayı, dağcılığı seviyordu. Dahası? Bu kayıtlar ne açıdan önem taşıyabilirdi?

Servaz düşünüp duruyor, bir şey göremiyordu. Yine de emindi: Orada bir şey vardı. Karanlıkta, yeniden aydınlanmayı bekleyen bir şey. Ve bu "bir şey"in, belediye başkanının evinde bulunan bu kayıtlarla ilişkisi vardı. Kasetlerde kuş sesleri olup olmadığını bir an önce öğrenmek istiyordu. Ama onu tedirgin eden yalnızca bu değildi. *Başka bir şey daha vardı...*

Ayağa kalktı ve balkona yürüdü. Yağmur durmuştu. Hafif bir sis ıslak kaldırımlara yapışmış, şehrin ışıklarını buharlı halelerle çevreliyordu. Sokaktan soğuk bir nem yükseliyordu. Charlène Espérandieu'yü tekrar düşündü. Yanağına kondurduğu öpücüğün şaşırtıcı yakınlığını düşündü ve bağırsakları yeniden düğümlendi.

Balkon kapısından geçerken hatasını anladı: Dikkatini çeken şey kuş sesleri değil, kasetlerdi. Sanki yemek borusuna hızla çimento dökülmüş gibi bağırsaklarındaki düğüm sertleşti. Nabzı hızlandı. Defterini karıştırıp numarayı buldu ve çevirdi.

"Alo?" dedi bir erkek sesi.

"Bir buçuk saat içinde size uğrayabilir miyim?"

Sessizlik.

"Ama gece yarısını geçecek!"

"Alice'in odasına bir göz atmak isterdim."

"Bu vakitte mi? Yarını bekleyemez mi?"

Hattın ucundaki sesin bezginliği belliydi. Servaz kendini Gaspard Ferrand'ın yerine koyabilirdi: Kızı on beş yıl önce ölmüştü. Aniden nasıl bir aciliyet olabilirdi?

"Bu gece bir göz atmak isterdim," diye ısrar etti.

"Pekâlâ. Zaten gece yarısından önce hiç yatmıyorum. Yarıma kadar sizi beklerim. Sonra gidip yatarım."

Gece yarısını yirmi beş geçeye doğru Saint-Martin'e vardı. Şehrin içine girmek yerine paralel yola girip beş kilometre uzakta uyuklayan köye yöneldi.

Gaspard Ferrand zili ilk çalışta kapıyı açtı. Son derece şaşkın ve meraklı bir hali vardı.

"Yeni bir şey mi var?"

"Alice'in odasını tekrar görmek istiyorum. Eğer sizi rahatsız etmeyecekse..."

Ferrand soran bakışlarını ona yöneltti. Bir kazağın ve eski bir kot pantolonun üzerine sabahlık giymişti. Terliklerinin içinde ayakları çıplaktı. Merdiveni gösterdi. Servaz ona teşekkür etti ve hızla basamaklardan çıktı. Odaya girince, turuncuya boyanmış küçük çalışma masasının üzerindeki ahşap rafa yöneldi dosdoğru.

Kasetçalar.

Bu aletin, yerde duran stereo setin tersine, ne radyosu ne de CD çaları vardı. Alice'in bir yerlerden bulmuş olması gereken antika bir kasetçalardı.

Ancak Servaz ilk ziyaretinde kaset görmemişti. Aleti eliyle tarttı. Ağırlığı normal gelmişti. Ama bu bir anlama gelmiyordu. Çalışma masasının ve komodinin bütün çekmecelerini tek tek açtı. Kaset yoktu. Hiçbir yerde. Belki de Alice CD'ye geçerken onları atmıştı?

Peki ama bu can sıkıcı aleti neden saklamıştı? Alice'in odası, posterleri, CD'leri, game boy'u ve renkleriyle 1990'lı yılların müzesine benziyordu.

Tek uyumsuz olan: kasetçalar...

Servaz aleti sapından tutup kaldırdı ve her tarafını inceledi. Sonra kasetliği açan düğmeye bastı. Boş. Giriş katına indi. Salondan televizyon sesi geliyordu. Geç saatteki bir edebiyat ve kültür yayını.

"Bana küçük bir yıldız tornavida gerekiyor," dedi Servaz, odanın eşiğinde. "Sizde var mı?"

Ferrand sofada oturuyordu. Bu kez edebiyat profesörü samimiyetle soran gözlerini ona dikti.

"Ne keşfettiniz?"

Sesi buyurgan, sabırsızdı. Öğrenmek istiyordu.

"Hiç. Kesinlikle hiç," cevabını verdi Servaz. "Ama eğer bir şey bulursam size söylerim."

Ferrand ayağa kalktı ve odadan çıktı. Bir dakika sonra bir tornavidayla dönmüştü. Servaz çatı katına geri çıktı. Üç vidayı sökmekte zorluk çekmedi. *Sanki bir çocuk eliyle sıkılmış gibiydiler...*

Soluğunu tutarak ön panoyu çıkardı.

Buldum...

Bu yumurcak dâhiymiş. Aletin bir bölümü elektronik bileşenlerinden özenle ayrılmıştı. Koyu renk kalın bir selobantla plastik gövdeye tutturulmuş mavi kapaklı üç küçük not defteri.

Servaz, hiçbir şey yapmadan uzun süre defterlere öylece baktı. Düş görmüyordu, değil mi? *Alice'in günlüğü...* Kimsenin haberi olmadan, yıllarca orada kalmıştı. Gaspard Ferrand'ın kızının odasını dokunmadan korumuş olması sayesinde bulabilmişti. Kurumuş ve sertleşmiş olan selobantı büyük bir özenle söktü ve defterleri cihazdan çıkardı.

"Ne bu?" dedi bir ses arkasından.

Servaz arkaya döndü. Ferrand gözlerini defterlere dikmişti. Gözleri yırtıcı bir hayvanınkiler gibi parıldıyordu. Neredeyse zehirli bir merakla yanıp tutuşuyordu. Polis ilk defteri açtı ve bir göz attı. İlk kelimeleri okudu. Kalbi küt küt atıyordu: *12 Ağustos cumartesi... Bu...*

"Günlük olmalı."

"Burada mıymış?" dedi Ferrand, şaşkınlıkla. "Bütün bu yıllar boyunca burada mıymış?"

Servaz başını salladı. Profesörün gözlerine yaşların dolduğunu, yüzünün üzüntü ve acıdan burkulduğunu gördü. Servaz aniden kendini çok kötü hissetti.

"Onları incelemem gerekiyor," dedi. "Belki de tavrının açıklaması bu sayfalardadır, kim bilir? Sonra size iade ederim."

"Siz başardınız," diye mırıldandı Ferrand, ne olduğu anlaşılmayan bir sesle. "Hepimizin başaramadığı yerde siz başardınız... İnanılır gibi değil... Nasıl... nasıl tahmin ettiniz?"

"Henüz değil," diye onu yatıştırdı Servaz. "Henüz çok erken."

22

Okumayı bitirdiğinde saat sabahın sekizine gelmekte, gökyüzü dağların üzerinde soluk renklerle açılmaktaydı. Defterleri kapatıp balkona çıktı, şafağın serin ve canlı havasını ciğerlerine çekti. Bitkindi. Fiziksel bakımdan hastaydı. Her an yere yığılıp kalacak gibiydi. Önce Clément adlı oğlan, şimdi de bu...

Kar yağmıyordu. Hatta sıcaklık biraz artmıştı bile. Ama üst üste yığılmış bulut tabakaları şehrin üzerinde geziniyordu. Yamaçların tepesinde gecenin karanlığından kısmen çıkmış köknarların silueti sisin içinde eriyordu. Çatılar ve sokaklar gümüşi bir aydınlıkla parıldamaya başladı. Servaz ilk yağmur damlalarını yüzünde hissetti. Yağmur balkonun köşesinde birikmiş karı delik deşik etti. Servaz odaya geri girdi. Acıkmamıştı ama en azından sıcak bir kahve içmeliydi. Yağmurun puslandırdığı şehre tepeden bakan art deco tarzı geniş verandaya indi. Garson kız ona taze ekmek dilimleri, bir kahve, bir bardak portakal suyu, tereyağ ve küçük kutularda reçel getirdi. Büyük bir şaşkınlıkla yemek yedi. Yemek yemek cin çıkarmaya benziyordu; yemek, yaşadığına, bu defterlerin sayfalarına kayıtlı cehennemin onu ilgilendirmediğine işaret ediyordu. Ya da en azından bir süre daha o cehennemi uzakta tutabilirdi.

Adım Alice. On beş yaşındayım. Bu sayfalara ne yazacağımı bilmiyorum. Bir gün biri onları okur mu onu da bilmiyorum. Belki de yazar yazmaz yırtacak ya da yakacağım. Belki de değil. Ama eğer şimdi yazmazsam, lanet olsun, delirebilirim. Tecavüze uğradım. Tek bir pislik değil bunu yapan, hayır. Birçok iğrenç çürümüş adam. Bir yaz gecesi. Tecavüze uğradım...

Alice'in günlüğü, okumak zorunda kaldığı en güç şeylerden biriydi. Amansız bir okuma... Bir ergenin çizimlerden, şiirlerden, anlaşılmaz cümlelerden oluşan günlüğü. Gece boyunca şafak, kaygılı bir hayvanın yavaşlığıyla yaklaşırken, defterleri çöp tenekesine fırlatıp atmak gelmişti içinden defalarca. Bu defterlerde çok da somut bilgi yoktu. Daha ziyade imalar ve örtülü ifadeler vardı. Bununla birlikte, bazı olgular açıkça beliriyordu. 1992 yazı boyunca Alice Ferrand bugün kullanılmayan Dağ Keçileri Tatil Köyü'nde kalmıştı. Wargnier Enstitüsü'ne giderken Servaz'ın önünden geçtiği, Saint-Cyr'in sözünü ettiği, fotoğrafı odasına asılı tatil köyü. Kullanımda olduğu dönemde Dağ Keçileri Tatil Köyü, yazın, Saint-Martin'deki ve komşu vadilerde yaşayan mütevazı gelirli ailelerin çocuklarını tatil için kabul ediyordu. Yerel bir gelenekti bu. En iyi arkadaşlarından birkaçı o yıl kampa gönderilen Alice, onların yanına gidebilmek için ailesinden izin istemişti. Anne babası önce tereddüt etmiş, sonra da kabul etmişti. Alice bu kararı sadece ona zevk vermek için almadıklarını, sonuçta onların eşitlik ve toplumsal adalet ideallerine uygun olduğu için de kabul ettiklerini belirtmişti. O gün "yaşamlarının en trajik kararını" almış oldular diye de eklemişti. Alice anne babasına öfkelenmiyordu. Kendine de. Hayatını mahvetmiş olan "DOMUZLAR"a, "PİSLİKLER"e, "NAZİLER"e –bu kelimeleri kırmızı mürekkeple büyük harflerle yazmıştı– öfkeleniyordu. "Onları iğdiş etmek, erekliklerini almak, kör bıçakla organlarını kesmek ve zorla yedirmek, sonra da onları öldürmek," istiyordu.

Clément adlı oğlan ile Alice arasında birden çok ortak nokta olduğunu düşündü: İkisi de zeki ve yaşlarından ileri düzeydeydiler. Her ikisi de işitilmedik bir sözel şiddet gösterebiliyordu. *Ve de fiziksel,* diye düşündü Servaz. Ne var ki ilkininki bir evsize yönelmişken, diğerininki kendine yönelmişti.

Servaz'ın şansına Alice'in günlüğü maruz kaldıklarını ayrıntılı anlatmıyordu. Tam anlamıyla bir günlük değildi bu: Günü gününe bir deneyimi anlatmıyordu. Daha ziyade bir iddianameydi. Bir acı çığlığı. Yine de Alice zeki, kavrayışlı bir çocuk olduğundan kelimeleri korkunçtu. Çizimleri daha da korkunçtu. Konu bu kadar kasvetli

olmasaydı, bazıları kayda değer bile bulunabilirdi. Bunların arasında dikkatini hemen çeken, cübbeli ve botlu dört adamın görüldüğü resim oldu. Alice yetenekliydi. Siyah cübbelerin en ufak kıvrımlarını ve kapüşonların uğursuz gölgesinde gizlenmiş dörtlünün yüzlerini çizmişti. Diğer çizimlerde dört adam *çıplak* uzanmış görünüyordu. Gözleri ve ağızları kocaman açıktı. *Ölüydüler... Bir fantezi,* diye düşündü Servaz.

Bunları incelediğinde, cübbeler aslına sadık resmedilmişken ve çıplak vücutlar çok gerçekçiyken, buna karşılık, yüzlerin tanıdığı hiç kimseyi hatırlatmadığını hayal kırıklığına uğrayarak saptadı. Ne Grimm, ne Perrault ne de Chaperon... Bunlar şişkin, canavar gibi suratlardı. Katedrallerin alınlıklarına yontulmuş buruşuk yüzlü iblisleri hatırlatan ahlaksızlık ve vahşet karikatürleriydi. Alice onların yüzlerini kasıtlı olarak mı bozmuştu? Yoksa bundan çıkan sonuç, onun ve arkadaşlarının kendilerine işkence edenlerin yüzlerini hiç görmemiş oldukları mıydı? Kapüşonlarını hiç çıkarmamışlar mıydı? Yine de bu çizim ve metinlerden belli bir bilgi edinebilirdi. Önce, bu çizimlerdeki adamlar hep *dört* kişiydi: Tecavüzcüler, dörtlünün üyeleriydi. Sonra, günlük, Grimm'in ölümünün mizanseninin ortaya attığı bir diğer soruya cevap veriyordu: *Botlar*. Eczacının ayaklarında neden bu botların bulunduğu bir muamma olarak kalmıştı ama biraz ötede bir açıklama buluyordu:

Pislikler hep fırtınalı gecelerde, yağmur yağarken geliyorlar. Kuşkusuz ki onlar varken köye kimsenin gelmeyeceğinden emin olmak için. Çünkü bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken gece yarısından sonra bu vadiye gelmek kimin aklına gelir ki?

Yoldaki çamurda pis botlarıyla bata çıka yürüyorlar, sonra koridorlarda çamurlu ayak izlerini bırakıyorlar ve bu koca domuzlar her dokunduklarını pisletiyorlar.

Yüksek sesle kahkaha atıyorlar, güçlü sesleri var: En azından birini tanıyorum.

Bu son cümleyi okuyunca Servaz ürpermişti. Defterlerin her tarafına bakmış, sayfaları hararetle çevirmişti. Ama cellatların kimliğine dair başka bir imaya hiçbir yerde rastlamamıştı. Bir an karşısına şu kelimeler çıkmıştı: "*Bu işi her biri sırayla yaptı.*" Bu kelimeler onu felç etmiş, daha öteye gidememişti. Birkaç saat uyumuş, sonra yeniden okumaya koyulmuştu. Bazı bölümleri tekrar okurken, Alice'in bir kez –daha doğrusu tek bir gece– tecavüze uğradığı, o gece tek tecavüze uğrayanın o olmadığı ve adamların o aynı yaz kampa altı kez geldiklerini anlamıştı. Neden hiçbir şey dememişti? Neden bu çocukların hiçbiri bir uyarıda bulunmamıştı? Bazı imalardan Servaz bir çocuğun o yaz vadiye düşerek öldüğünü anlamıştı sanki. *Bu, diğerlerine bir uyarı, bir örnek miydi?* Bu yüzden mi susmuşlardı? Ölümle tehdit edildikleri için mi? Yoksa utanıyorlar mıydı? Kimsenin onlara inanmayacağını mı düşünüyorlardı? O dönemlerde çok ender ihbarda bulunuluyordu. Bütün bu sorulara günlükte yazılanlar cevap vermiyordu.

Şiirler de vardı. Metnini edebî niteliklerle süslemektense maruz kaldığı şeyin dehşetini ifade etmeyi tercih etmişti ama yine de bu şiirler çizimlerle aynı erken yeteneğin göstergesiydi.

BEN miydi bu küçük BEDEN, GÖZYAŞLARIYLA kaplı?
Bu pislik, yerdeki bu leke, bu mavi: Ben miydi?
ben
Baktım yere, yüzümün hemen yakınındaki
gölgesi
uzanmış celladın;
Ne yaptıklarının ne dediklerinin önemi var,
bana isabet edemezler sert çekirdek saf badem.
"Baba, KALTAK ne demek?"
Altı yaşındayken ben bu kelimeler. İşte cevapları:
DOMUZLAR DOMUZLAR DOMUZLAR DOMUZLAR

Bir ayrıntı –diğerlerinin arasında korkunç bir ayrıntı– Servaz'ın dikkatini çekmişti: Alice, olup bitenleri anlatırken, saldırganlar hareket ederken ya da bir yerden bir yere giderken *cübbelerin çıkardığı gürültüyü,* siyah yağmur geçirmez kumaşın hışırtısını defalarca belirtmişti. "*Bu gürültü,*" diye yazmıştı, "*onu asla unutmayacağım. Sonsuza dek hep bir şeyi söylemek istiyor: Kötülük vardır ve gürültülüdür.*"

Bu son cümle Servaz'ı bir düşünce uçurumuna fırlatmıştı. Okumaya devam ederken, Alice'in odasında neden hiç günlük bulmadığını, kendi eliyle yazdığı tek bir satıra neden rastlamadığını anladı.

Bir günlük tuttum. Önceki hayatımı günü gününe anlatıyordum. Onu yırtıp attım. BUNDAN sonra bir günlük tutmanın ne anlamı olabilir? Bu pislikler sadece benim geleceğimi mahvetmekle kalmadılar, geçmişimi de sonsuza dek berbat ettiler.

Alice'in defterleri atmaya karar verememesini anladı: Olup bitenin ortaya çıkabileceği tek yer bu defterlerdi. Ama aynı zamanda ailesinin bunları görmesini de istemiyordu. *Bu nedenle gizlemişti...* Ölümünden sonra anne babasının odasına muhtemelen dokunmayacaklarını biliyordu. En azından bunu umut etmiş olmalıydı. Tıpkı günün birinde defterleri birinin bulacağını da gizliden gizliye ummuş olduğu gibi... Ama bunca yılın geçeceğini ve bunları gömülü olduğu yerden tamamen meçhul bir adamın çıkaracağını ise kuşkusuz hayal bile etmemişti. "Pislikleri iğdiş etmeyi" seçmemiş, intikamı seçmemiş olduğu kesindi. *Ama başka biri onun için bunu yapmıştı... KİM?* Annesinin ölümüne de ağlayan babası mı? Başka bir akraba mı? Yoksa tecavüze uğrayıp intihar etmemiş ama sonsuza dek giderilmesi imkânsız bir intikam açlığıyla, öfkeyle dolu bir yetişkin olmuş bir çocuk mu?

Okumayı bitirdiğinde Servaz defterleri uzağa itmiş ve balkona çıkmıştı. Boğuluyordu. Bu oda, bu şehir, bu dağlar. Buradan uzakta olmak istiyordu.

Kahvaltısını bitirince tekrar odasına çıktı. Banyoda diş fırçası bardağına su doldurdu ve Xavier'nin vermiş olduğu haplardan ikisini içti. Ateşi var ve midesi bulanıyor gibi hissediyordu kendini. Alnında ince ince terler parıldıyordu. İçtiği kahve sanki midesinde duruyordu. Kızgın suyun altında uzun uzun duş yaptı, giyindi, cep telefonunu aldı ve dışarı çıktı.

Cherokee biraz aşağıda, bir içki ve hediyelik eşya dükkânının önünde duruyordu. Güçlü ve soğuk bir yağmur yağıyor, karı elek gibi delik deşik ediyordu. Kanalizasyonlardan akan suyun sesi sokakları doldurmuştu. Cipinin direksiyonuna oturunca Ziegler'i aradı.

O sabah Espérandieu cinayet masasına varır varmaz telefonu alıp arayacağı numarayı çevirdi. Aradığı telefonun sesi Paris'in 13. bölgesinde, Château-des-Rentiers (Rantiyeler Şatosu alınyazısı gibi bir addı!) Sokağının 122 numarasında bulunan yarım daire biçimli on katlı büyük bir binada çınladı. Hafif aksanlı bir ses telefonu açtı.

"Nasılsın Marissa?" diye sordu Espérandieu.

Başkomiser Marissa Pearl, Mali Suçlar ve Suç Gelirleriyle Mücadele Şubesi'nin alt birimi olan Mali Suçlarla Mücadele Masası'ndandı. Uzmanlığı, beyaz yaka suçlarıydı. Marissa yatırım ve vergi kaçırma cennetlerinin, para aklamanın, aktif ve pasif rüşvetlerin, hileli arz çağrılarının, zimmete para geçirmelerin, nüfuz ticaretlerinin, çokuluslu şirketlern ve mafya yapılanmalarının yakasını bırakmayan biriydi. Aynı zamanda mükemmel bir pedagogdu. Espérandieu polis okulunda onun verdiği derslerin müdavimiydi. Sayısız soru sormuştu. Dersten sonra bir kadeh bir şey içerken, başka ortak ilgi alanları da keşfetmişlerdi: Japonya, bağımsız çizgi roman, indie rock... Espérandieu Marissa'yı kontaklarına dâhil etmişti. Marissa da aynısını yapmıştı: Onların mesleğinde iyi bir iletişim ağı çoğu zaman yarı yolda kalmış bir soruşturmayı yeniden başlatmayı sağlardı. Ara sıra, küçük bir e-postayla ya da bir telefonla güzel anılarını hatırlatıyorlar, belki de günün birinde birbirlerinin yardımına ihtiyaç duyacakları anı bekliyorlardı.

"Paris borsasındaki büyük patronlardan birini yemekle meşgulüm," cevabını verdi. "Bu çaptaki ilk işim. Epey çomak soktuğumu söyleyebilirim. Ama sus!"

"Borsacıların korkusu olacaksın, Marissa," diyerek yatıştırdı onu.

"Seni hangi rüzgâr attı, Vincent?"

"Éric Lombard hakkında bir şeyler var mı sende?"

Telefonda sessizlik.

"Bak hele! Kim haberdar etti seni?"

"Hangi konuda?"

"Tesadüf olduğunu söyleme bana. Üzerinde çalıştığım adam Lombard. Nasıl haberdar oldun?"

Marissa'nın kuşkulanmaya başladığını hissetti. Mali Suçlarla Mücadele masasındaki 380 polis de hafifçe paranoyak bir âlemde yaşıyordu: Yozlaşmış politikacılarla, satın alınmış üst düzey görevlilerle, keza çokuluslu büyük firmaların gölgesindeki yoz polis ve avukatlarla karşılaşmaya fazlasıyla alışkındılar.

"On gün kadar önce Lombard'ın gözde atı öldürüldü. Burada. Pirenelerde. Lombard Amerika'da iş gezisindeyken. Bu olayın ardından bölgede iki cinayet daha işlendi. Bunların bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. Bir intikam olabilir. Dolayısıyla Éric Lombard hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyoruz. Özellikle de düşmanı olup olmadığını."

Marissa yeniden söze başlarken biraz rahatlamış olduğunu hissetti.

"Şanslısın diyebiliriz!" Gülümsüyor olmalıydı. "Çanağı karıştırmak üzereyiz. Bir ihbar aldık. Yüzeye çıkanları tahmin bile edemezsin."

"Bunların çok gizli olduğuna eminim."

"Kesinlikle. Ama senin olayla ilgili olabilecek bir şeyler görürsem, haberdar ederim, anlaştık mı? İki cinayet ve bir at, öyle mi? Ne tuhaf hikâye! Bu arada çok vaktim yok. Gitmem gerek."

"Sana güvenebilir miyim?"

"Güvenebilirsin. Senin işine yarayacak bir şey bulur bulmaz iletirim. Karşılığını almak koşuluyla, elbet. Ama açıkça anlaşalım:

Sana hiçbir şey söylemedim ve ne üzerinde çalıştığımı bilmiyorsun. Ama asıl bomba ne biliyor musun? Lombard 2008 yılında benim evin altındaki fırından daha az vergi ödemiş."

"Nasıl yani?"

"Çok basit. En iyi vergi avukatları onda. Bu harikulade ülkede bulunan 486 vergi muafiyeti kuralının her birini ezbere biliyorlar. En başta da elbette deniz aşırı ülkeler var. Kabaca, deniz aşırı yatırımlar sanayi sektöründe yüzde 60'a varan vergi indirimleri sağlıyor. Hatta otel renovasyonlarında ve eğlence gemilerinde yüzde 70'lere varıyor. Dahası, yatırım tutarlarında sınır yok, dolayısıyla indirimde tavan da yok. Elbette ki kısa vadede kârlılığı teşvik eden yatırımlar ve projelerin ekonomik sürdürülürlüğü asla yok. Tabii ki Lombard kaybedeceği yatırımlar yapmıyor. Bilyelerini şu ya da bu şekilde geri alıyor. Bir de bunlara ikili vergiyi önleyen uluslararası konvansiyonlar sıfatıyla vergi kredileri, sanat eseri satın alımları ve kendi grubunun hisselerinin geri satın alımı için istikraz destek payı gibi bir yığın muhasebe hilesi de eklenirse, İsviçre'ye ya da Karayiplerdeki adalara gitmeye gerek kalmaz. Sonuç olarak, Lombard onun servetinin binde birini kazanan bir vergi mükellefinden daha az vergi ödüyor. Fransa'nın en büyük on servetinden birinin sahibi için hiç fena değil, değil mi?"

Espérandieu, Kleim162'nin bir gün ona söylediği şeyi hatırladı. IMF gibi uluslararası mali kurumların ve hükümetlerin sloganı, "yatırıma elverişli bir çevre yaratmak"tır. Başka deyişle en zenginlerin vergi yükünü orta sınıfların sırtına bindirmektir. Ya da vergi kaçakçılığından hapse atılan Amerikalı bir milyarderin alaycı bir ifadeyle söylediği gibi, "*Only little people pay taxes.*"[7] Belki de Marissa'yı kontak arkadaşıyla tanıştırmalıydı. Birbirleri için biçilmiş kaftandılar.

"Teşekkürler, Marissa, günün geri kalanı için moralimin içine ettin."

Bir süre ekran koruyucusunu seyrederek kaldı. Bir skandal hazırlanıyordu... Lombard ve şirketi işin içindeydi... Bunun soruşturmalarıyla bir ilgisi olabilir miydi?

---

7 (İng.) Sadece küçük insanlar vergi öder. (yay. n.)

Ziegler, Propp, Marchand, Confiant ve d'Humières, Servaz'ı seslerini çıkarmadan dinlediler. Önlerinde kruvasanlar ve küçük ekmekler vardı. Bir jandarma en yakın fırından alıp gelmişti. Ayrıca çay, kahve, soda şişeleri ve su bardakları. Ortak bir yanları daha vardı: Hepsinin yüzünden yorgunluk okunuyordu.

"Alice Ferrand'ın günlüğü bize yeni bir yol açıyor," diye sözlerini bağladı Servaz. "Daha doğrusu teorilerimizden birini doğruluyor. Bu olaylar kesinlikle bir intikam. Gabriel Saint-Cyr'e göre, intiharlardan sonra üzerinde durdukları fikirlerden biri cinsel tacizdi. Bu teoriyi onaylayacak herhangi bir kanıt bulunamayınca rafa kaldırılmıştı. Oysa bu günlüğe inanacak olursak, Dağ Keçileri Tatil Köyü'ndeki gençlere defalarca tecavüz edilmiş ve kötü muamele uygulanmış. İçlerinden bazılarını intihara yöneltmiş olan kötü muamele..."

"Şu ana dek yalnızca siz okumuş oldunuz bu günlüğü," diye görüş belirtti Confiant.

Servaz, Maillard'a döndü. Maillard masanın etrafında dolaşarak fotokopileri fincanların, bardakların ve kruvasanların arasına bıraktı. Kimileri kendi kruvasanlarını yemiş ve ortalığa kırıntılar saçmışken, diğerleri hiç dokunmamıştı.

"Doğru. Nedeni basit. Bu günlük okunmak için tutulmamış. Çok iyi saklanmıştı. Ve ben, size söylediğim gibi, onu ancak bu gece bulabildim. Koşullar elverdi de bulabildim."

"Peki ya bu kız uydurduysa?"

Servaz ellerini açtı.

"Sanmıyorum... Kendiniz değerlendirin... Fazla gerçek, fazla... belirgin. Hem öyle olsa, neden bu kadar iyi saklasın ki?"

"Bütün bunlar bizi nereye götürüyor?" diye sordu yargıç. "Bu çocuklardan biri yetişkin olduğunda intikam almaya mı karar verdi? Bir akraba mı? Bu durumda Hirtmann'ın DNA'sının suç mahallinde işi ne? Ya Lombard'ın atı? Bu kadar karışık bir soruşturma hiç görmedim."

"Karışık olan soruşturma değil," karşılığını verdi Ziegler sert bir sesle, "olgular."

Cathy d'Humières, boş fincanı elinde tutarak, Servaz'a uzun uzun baktı.

"Gaspard Ferrand'ın bu cinayetler için çok iyi bir gerekçesi var," diye belirtti.

"İntihar edenlerin bütün yakınları gibi," karşılığını verdi Servaz. "Bu çetenin tecavüz ettiği ve intihar etmemiş, yetişkin olmuş gençler gibi."

"Bu çok önemli bir keşif," dedi sonunda savcı. "Ne öneriyorsunuz, Martin?"

"Acilen yapılması gereken şey hâlâ aynı: Chaperon'u bulmalıyız. Öncelikli görevimiz bu olmalı. Katil ya da katiller onu bulmadan... Fakat dörtlünün üyelerinin Dağ Keçileri Tatil Köyü'nde kötü muamelede bulunduklarını artık biliyoruz. Araştırmalarımızı bunun üzerinde yoğunlaştırmalıyız. Ve de intihar edenler üzerine. Çünkü artık onlarla bu iki kurban arasında bir bağ olduğu ve bu bağın da tatil köyünden geçtiği ortaya çıktı."

"Gençlerin ikisi orada hiç kalmamış olsa bile mi?" diye itiraz etti Confiant.

"Bana öyle geliyor ki bu defterler olup biten hakkında hiç kuşkuya yer bırakmıyor. Diğer iki genç belki de tatil köyünün dışında, başka bir yerde tecavüze uğradı. Bununla birlikte, dörtlü pedofil olarak kabul edilmeli mi? Bilmiyorum... Küçük çocuklara, ergenlere ve genç yetişkinlere yöneldiklerine dair hiçbir işaret yok. Bu, fark eder mi? Bunu söyleyecek olan ben değilim."

"İntihar edenlerin listesi incelenirse, oğlan kız fark etmiyor," yorumunu yaptı Propp. "Ama haklısınız. Bu adamlarda gerçekten pedofil profili yok. Daha ziyade, en sapkın oyunlara ve sadizme aşırı eğilim gösteren cinsel leşçiler. Bununla birlikte, avlarının gençliğinin onları cezbettiğine hiç kuşku yok."

"Soysuz pislikler," dedi Cathy d'Humières, çok soğuk bir sesle. "Chaperon'u nasıl bulmayı düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Servaz.

"Hiç böyle bir durumla karşılaşmadık," dedi d'Humières. "Takviye talep etmeli miyiz, bilemiyorum."

Servaz'ın cevabı herkesi şaşırttı.

"Buna karşı çıkmam. Tatil köyünde kalmış ve bugün artık yetişkin olmuş bütün çocukları bulup sorguya çekmemiz gerekiyor. Hayatta olan bütün anne babaları da. Öncelikle bir liste hazırlanmalı. Tam iğneyle kuyu kazmak. Hem zaman hem imkân gerekiyor. Ama zamanımız yok. Hızlı hareket etmeliyiz. Dolayısıyla, geriye olanaklar kalıyor. Bu çalışma takviye personelle gerçekleştirilebilir."

"Pekâlâ ," dedi d'Humières. "Sanıyorum Toulouse adli polisinin başı zaten yeterince dolu. Jandarmayı arayacağım bu durumda," dedi, Ziegler ve Maillard'a bakarak. "Başka bir şey var mı?"

"Grimm'i köprünün altına asmakta kullanılmış sicimler," dedi Ziegler. "İmalatçı fabrika benimle temasa geçti. Tarbes'daki bir dükkândan satın alınmışlar... Aylar önce."

"Başka deyişle, video kaydı beklememeliyiz," dedi d'Humières. "Çok satıyorlar mıymış?"

"Spor malzemesinde uzmanlaşmış büyük bir alan. Kasiyerlerden her gün onlarca müşteri geçiyor. Özellikle hafta sonları. O taraftan bir şey bekleyemeyiz."

"Tamam. Başka?"

"Enstitü'nün güvenliğiyle ilgilenen şirket," diye sözüne devam etti Ziegler, "orada görevli olan personelinin listesini bize ulaştırdı. Didiklemeye başladım. Şu an için hiçbir şey yok."

"Perrault'nun otopsisi bu öğleden sonra," dedi d'Humières. "Kim ilgileniyor?"

Servaz elini kaldırdı.

"Sonra Enstitü'ye gidip Xavier'yi göreceğim," diye ekledi. "Hirtmann'la temasta olan herkesin kesin listesi gerekiyor bize. Saint-Martin Belediyesi'ni de aramak gerekiyor. Tatil köyünde kalmış bütün çocukların listesini bize temin edebilirler mi, bakalım. Dağ Keçileri Tatil Köyü mali ve idari bakımdan onlara bağlı gözüküyor. Öncelikle

şu iki yanı eşelemek gerek: *Enstitü ve tatil köyü.* İkisi arasında bir bağ var mı araştıralım."

"Ne tür bir bağ?" diye sordu Confiant.

"Tatil köyündeki gençlerden, kurbanlardan birinin Enstitü personeli olduğunu düşünün!"

Cathy d'Humières ona derin derin baktı.

"İlginç bir teori," dedi.

"Belediyeyle ben ilişki kurmaya çalışırım," dedi Ziegler.

Servaz ona şaşkın bir bakışla baktı. Ziegler sesini yükseltmişti. Hep yaptığı bir şey değildi. Servaz başını salladı.

"Pekâlâ. Ama öncelik, Chaperon'u saklandığı yerde bulmak. Eski karısını sorgulayalım. Belki bir şeyler biliyordur. Belgelerini araştıralım. Aralarında faturalar, kira gelir belgeleri, gizli yerine bizi götürebilecek bir şeyler olabilir. Bu sabah senin Chaperon'un eski eşiyle randevun vardı. Sen randevuna git. Sonra belediyeye gidersin."

"Tamam. Başka?" dedi d'Humières.

"Psikolojik profil," dedi Propp. "Suç mahallinde bulunan öğeleri dikkate alan oldukça kesin bir portre çıkarmaya başlamıştım. İdam, botlar, Grimm'in çıplaklığı falan. Fakat bu günlüğün anlattıkları benim fikirlerimi kökten değiştiriyor. Yazdıklarımı gözden geçirmem gerek."

"Ne kadar zamana ihtiyacınız var?"

"Hızlı ilerleyebilecek öğelere artık sahibiz. Pazartesiye sonuçlarımı size sunarım."

"*Pazartesiye* mi? Katillerin hafta sonu çalışmadıklarını varsayarsak," karşılığını verdi d'Humières, oldukça kuru bir sesle.

İğneli ifade psikoloğun yanaklarını kızarttı.

"Son bir şey daha: İyi bir iş çıkardınız Martin. Sizi seçerken iyi bir tercihte bulunduğumdan asla kuşkuya kapılmadım."

Bunu derken bakışlarını polisten Confiant'a doğru çevirdi. Confiant'sa tırnaklarına bakmayı tercih etti.

Espérandieu, The Raconteurs'ün *Many Shades of Black*'ini dinlerken telefon çaldı. Mali Suçlarla Mücadele Masası'ndaki bağlantısı olan Marissa'nın sesini işitince dikkati belirgin biçimde arttı.

"Yakın dönemde Éric Lombard'ın etrafında tuhaf şeyler olup olmadığını öğrenmek istediğini söylemiştin bana, değil mi?"

"Kabaca, evet," diye onayladı Espérandieu, farklı ifade etmiş olduğunu hatırlasa da.

"Bir şey buldum galiba. Sana yardımcı olabilir mi bilmiyorum. *Öncelikle* senin hikâyeyle hiç alakası yok. Ama yakın dönemde olmuş ve belli bir gürültü patırtı koparmış gözüküyor."

"Söyle!"

Anlattı. Açıklaması biraz zaman aldı. Espérandieu olup biteni anlamakta güçlük çekti: Bir yapım şirketine sipariş verilmiş bir televizyon röportajı için Lombard Medya'nın hesaplarından çekilmiş 135 bin dolarlık bir tutar söz konusuydu. Söz konusu şirket incelendiğinde ona sipariş edilmiş hiçbir röportaj yoktu. Muhasebe birimi belli ki bir fon kaçırmayı gizliyordu. Marissa sözünü bitirdiğinde Espérandieu hayal kırıklığına uğramıştı. Her şeyi anladığından emin değildi ve bu bilginin nasıl bir yardımı dokunabileceğini anlayamamıştı. Yine de defterine birkaç not almıştı.

"Yardımcı olabildi mi sana?"

"Tam değil, ama yine de teşekkürler," dedi.

Enstitü'de hüküm süren ortam gergindi. Diane bütün sabah Xavier'yi gözlemiş, en ufak hareketini kollamıştı. Kaygılı, gergin bir hali vardı. Açıkçası, bitmiş gözüküyordu. Bakışları defalarca karşılaştı. *Xavier biliyordu...* Daha doğrusu, *Diane'ın bildiğini biliyordu.* Ama belki de Diane kuruntu yapıyordu. Yansıtma, aktarım... Bu kelimelerin anlamını biliyordu Diane.

Polisi haberdar etmeli miydi? Bütün sabah bu soru zihnini meşgul etmişti.

Bu ilaç siparişleri ile atın ölümü arasında polisin doğrudan bir bağ göreceğine emin değildi. Alex'e Enstitü'de hayvan sahibi biri var mı diye sormuş, Alex ise önce şaşırmış, sonra olmadığı cevabını vermişti. Geldiği sabahı *–atın bulunduğu sabah–* Xavier ile birlikte geçirdiğini ve onun bütün bir geceyi uykusuz, bir atın kafasını keserek, sıfırın altında on derecede onu yukarı taşıyıp asmış birine kesinlikle benzemediğini de hatırlıyordu. Diane o gün onu dinç ve dinlenmiş bulmuştu. Özellikle de dayanılmaz bir küstahlık ve kibir içindeydi...

Bitkin ya da stresli olmadığı kesindi...

Ani bir kaygıyla, sonuç çıkarmakta acele edip etmediğini, burada hüküm süren tecridin ve tuhaf mizacın kendisini paranoyak yapıp yapmadığını düşündü. Başka deyişle, kafasında bir film mi kurguluyordu acaba. Bu ilaçların gerçek nedeni ortaya çıktığında polisle temasa geçtiği için tamamen gülünç duruma mı düşecek, Xavier'nin ve personelin geri kalanının nezdinde tüm kredisini kesin olarak yitirecek miydi? İsviçre'ye geri döndüğündeki ünü ise ayrı bir konuydu...

Bu ihtimal, isteğini kesin olarak kırdı.

"Size anlattıklarım ilginizi çekmiyor mu?"

Diane şimdiki zamana geri döndü. Karşısında oturan hasta ona ciddi ciddi bakıyordu. Elleri hâlâ nasırlı emekçi eliydi. Haksız yere işten çıkarıldıktan sonra patronuna tornavidayla saldırmış eski bir işçi. Diane onun dosyasını okurken, bu zavallıya psikiyatri hastanesinde birkaç haftanın yeterli olacağına ikna olmuştu. Fakat gayretli bir psikiyatrın ellerine düştüğünden on yıldır orada tutuluyordu. Ayrıca yoğun ve uzun süreli psikotrop dozları uygulanmıştı. Geldiğinde muhtemelen basit bir bunalım içindeki bu adam sonunda tamamen delirmişti.

"Elbette, Aaron, ilgilendiriyor..."

"İlgilenmediğinizi görüyorum."

"Sizi temin ederim..."

"Size söylediklerimin sizi ilgilendirmediğini Doktor Xavier'ye söyleyeceğim."

"Neden böyle bir şey yapmak istiyorsunuz, Aaron? Eğer sizi sıkmayacaksa, tekrar..."

"Boş laflar. Zaman kazanmak istiyorsunuz."

"Zaman kazanmak mı?"

"Size söylediklerimi tekrarlamak zorunda değilsiniz?"

"Neyiniz var, Aaron?"

"Neyiniz var, Aaron? Bir saattir bir duvarla konuşuyorum."

"Hayır! Hiç değil, ben..."

"Hayır! Hiç değil, ben... Tak tak tak, kafanıza yatmayan ne, doktor?"

"Anlamadım?"

"Size uymayan ne?"

"Neden böyle diyorsunuz, Aaron?"

"Neden böyle diyorsunuz, Aaron? Sorular, sorular, hep sorular!"

"Sanırım bu sohbeti başka bir zamana ertelememiz gerekiyor..."

"Ben sanmıyorum. Doktor Xavier'ye bana zaman kaybettirdiğinizi söyleyeceğim. Bir daha sizinle görüşmek istemiyorum."

Diane, yüzünün kızarmasını engelleyemedi.

"Haydi, Aaron. Henüz üçüncü görüşmemiz. Ben..."

"Aklınız başka yerde, doktor. İlgili değilsiniz. Başka şey düşünüyorsunuz."

"Aaron, ben..."

"Nedir biliyor musunuz, doktor? Burası sizin yeriniz değil. Geldiğiniz yere geri dönün. Memleketiniz İsviçre'ye geri dönün."

Diane sıçradı.

"İsviçreli olduğumu size kim söyledi? Hiç konuşmamıştık."

Başını geriye atarak çirkin bir kahkaha attı. Sonra, arduvaz gibi düz, parlak ve donuk bakışlarını Diane'a dikti.

"Siz ne sanıyorsunuz? Burada her şey bilinir. *Julian gibi,* sizin de İsviçreli olduğunuzu herkes biliyor."

"Kuşku yok," dedi Delmas. "Kayış boynundayken boşluğa fırlatılmış. Eczacının tersine, soğancıkta ve omurilikte belirgin lezyonlar gözlemleniyor. Şoka bağlı servikal lezyonlar da var."

Servaz, ensesi ve kafatasının arkası açılmış vaziyette yüzü koyun yatan Perrault'nun cesedine bakmamaya çalışıyordu. Gri maddenin ve omuriliğin kıvrımları otopsi salonunun lambaları altında jöle gibi parıldıyordu.

"Hematom ya da iğne izi yok," diye devam etti adli tabip, "ama siz onu hemen önce kabinde bilinci açık bir halde gördüğünüze göre... Kısacası, katilinin peşinden kendi isteğiyle gitmiş."

"Daha doğrusu, silah tehdidiyle olabilir," dedi Servaz.

"Bu benim alanım değil. Yine de kan analizi yapacağız. Grimm'in kanında çok az miktarda flunitrazepam izine rastlanmıştı. Valium'dan on kez daha güçlü bir depresan. Ciddi uyku sorunlarında kullanılıyor. Rohypnol adıyla satılıyor. Anestezik olarak da kullanılıyor. Grimm eczacıydı. Belki kendi uyku sorunlarını tedavi etmek için bu ilaca başvurmuştu. Mümkün... Ne var ki bu ilaç "tecavüz ilaçları" arasında sınıflandırılmış. Çünkü hafıza kaybına yol açıyor ve ketlenmeyi güçlü biçimde azaltıyor. Özellikle de alkolle birlikte kullanıldığında. Ayrıca da kokusuz, renksiz ve tatsız. Hızla idrara karışıyor. Kanda pek az bulunuyor. Bu da neredeyse hiç saptanamamasına yol açıyor. Her türlü kimyasal iz yirmi dört saat içinde yok oluyor."

Hafif bir ıslık çıktı Servaz'ın ağzından.

"Çok zayıf izler bulunmuş olması, ilacın alınması ile kan tahlilinin gerçekleştiği zaman arasındaki süreye bağlıdır. Rohypnol oral yoldan verilebildiği gibi damardan da zerk edilebilir, çiğnenebilir, yutulabilir, bir sıvının içinde eritilebilir... Saldırganın bu ürünü kurbanını daha uysal hale getirmek ve kolay kontrol edilebilir kılmak için kullanmış olması muhtemel. Aradığınız tip, tam bir kontrol manyağı, Martin. Ve çok çok kurnaz."

Delmas cesedi çevirdi ve sırt üstü yatırdı. Perrault'nun yüzünde Servaz'ın teleferik kabininde gördüğü o korku ifadesi yoktu. Onun yerine, dil çıkarıyordu. Adli tabip, eline bir elektrikli testere aldı.

"Tamam, sanırım yeterince gördüm," dedi Servaz. "Zaten olup biteni biliyoruz. Raporunuzu okuyacağım."

"Martin," diye seslendi Delmas, Servaz tam salondan çıkacakken.

Servaz döndü.

"Kötü görünüyorsunuz," dedi adli tabip. Elinde testereyle pazar günü tamirat yapan birine benziyordu. "Bu olayı kişisel bir sorun haline getirmeyin."

Servaz başını salladı ve çıktı. Koridorda, morg odasının çıkışında Perrault'yu bekleyen kapitone tabuta baktı. Hastanenin bodrum katından beton sekiye çıktı ve dışarının saf havasını derin derin ciğerlerine çekti. Fakat formolun, dezenfektanın ve cesedin birbirine karışmış kokusunun anısı uzun süre burun deliklerine yapışık kaldı. Cipine binecekken telefonu çaldı. Arayan Xavier'ydi.

"Liste elimde," dedi psikiyatr. "Hirtmann'la temas halinde olanların listesi. İstiyor musunuz?"

Servaz dağlara baktı.

"Almaya geliyorum," cevabını verdi. "Görüşmek üzere."

Gökyüzü kapalıydı ama Servaz, Enstitü'nün ve dağların yolunu tuttuğunda yağmur yağmıyordu. Yol kenarında, her virajda sarı ve kızıl çiçekler sonbaharın son kalıntıları olarak kardan çıkmış, cip geçerken savruluyordu. Sert bir rüzgâr çıplak dalları sarsıyor, dallar da etleri yüzülmüş parmaklar gibi karoseri tokatlıyordu. Cherokee'sinin direksiyonundaki Servaz, Margot'yu düşündü. Vincent onu takip etmiş miydi acaba? Sonra Charlène Espérandieu'yü, Clément adlı çocuğu, Alice Ferrand'ı düşündü... Virajları alırken hepsi başının içinde dönüyor, birbirine karışıyordu.

Telefonu bir kez daha çaldı. Açtı. Arayan Propp'tu.

"Bir şey söylemeyi unuttum size. Beyaz önemli, Martin. At için dorukların beyazı, Grimm'in soyulmuş vücudunun beyazı, Perrault

için de yine kar. Beyaz katil için. Orada bir saflık, arınma sembolü görüyor. *Beyazı arayın.* Sanıyorum katilin civarında beyaz var."

"Enstitü gibi beyaz mı?" dedi Servaz.

"Bilmiyorum. Bu izi bırakmıştık, değil mi? Üzgünüm. Daha fazla bir şey söyleyemeyeceğim. *Beyazı arayın.*"

Servaz teşekkür edip telefonu kapattı. Boğazına bir yumru düğümlenmişti. Havada bir tehdit kokusu alıyordu.

Hiçbir şey bitmemişti.

III

BEYAZ

23

"On bir," dedi Xavier. Masasının üzerinden kâğıdı uzattı. "Son iki ay boyunca Hirtmann'la on bir kişi ilişki kurdu. İşte listesi."

Psikiyatrın kaygılı bir hali vardı. Yüz hatları gergindi.

"Her biriyle uzun uzun konuştum," dedi.

"Eee?"

Doktor Xavier çaresizliğini belirtircesine ellerini açtı.

"Hiç."

"Nasıl, hiç?"

"Bir şey çıkmadı. Hiçbirinin saklı gizli bir şeyi varmış gibi görünmüyor. Ya da hepsi saklıyor. Bilmiyorum."

Servaz'ın soran bakışlarını yakalayınca özür diler gibi yaptı.

"Şunu demek istiyorum. Biz burada her şeyden uzakta, bir fanus içinde yaşıyoruz. Dışarıdan bakıldığında anlaşılmaz gibi gelen bu tür karmaşalar hep oluşabiliyor. Küçük sırlar, falanca ya da filanca kişinin aleyhine kulis çevirmeler olur, klanlar oluşur, kişiler arası ilişkilerden öyle oyunlar kurulur ki dışarıdan gelen birine gerçekdışı gelebilir... Neden söz ediyor bu adam diyorsunuz sanıyorum."

Servaz gülümsedi.

"Değil," dedi cinayet masasını düşünerek. "Söylediklerinizi gayet iyi anlıyorum, doktor."

Xavier gerginliğini biraz atmıştı.

"Kahve ister misiniz?"

"Elbette."

Xavier ayağa kalktı. Bir köşede küçük bir kahve makinesi ve bir sepetin içinde de yığınla kahve kapsülü vardı. Kahve güzeldi. Servaz

tadını çıkardı. Buranın rahatsız ettiğini söylemek, tatlı bir mecaz olurdu. Bağlanacak deli haline gelmeden burada nasıl çalışılabileceğini düşündü. Sadece burada kalan hastalar yüzünden değil. Bu yer de. Bu duvarlar, dışarıdaki dağlar.

"Kısacası, olayları tam olarak değerlendirmek güç," diye devam etti Xavier. "Burada herkesin kendi küçük sırları vardır. Bu koşullarda kimse kartlarını açarak oynamaz."

Doktor Xavier kırmızı gözlüklerinin ardından özür diler gibi hafifçe gülümsedi. *Sen de dostum,* dedi Servaz kendi kendine, *sen de kartlarını açmıyorsun.*

"Anlıyorum."

"Elbette, Julian Hirtmann'la ilişki kurmuş herkesin listesini çıkardım size. Ama bu onların hepsini şüpheli gördüğüm anlamına gelmez."

"Öyle mi?"

"Örneğin başhemşiremiz. Personelimizin en eskilerindendir. Doktor Wargnier zamanında buradaydı. Bu kurumun işleyişinin önemli bir bölümü onun hastaları tanımasına ve yeteneklerine bağlıdır. Ona güvenim büyüktür. Onun üzerinde durmanıza gerek yok."

Servaz listeye baktı.

"Hımın. Élisabeth Ferney, değil mi?"

Xavier başını salladı.

"Güvenilir biri," diye ısrarla belirtti.

Servaz başını kaldırdı ve psikiyatrın kızardığını gördü.

"Teşekkür ederim," dedi kâğıdı katlayıp cebine koyarken. Tereddüt etti. "Size bir soru soracağım. Soruşturmayla alakası yok. Bir tanığa değil, psikiyatra ve insana sorulan bir soru."

Xavier şaşkın bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

"*Kötülüğün varlığına inanıyor musunuz, doktor?*"

Psikiyatrın sessizliği tahmin ettiğinden uzun sürdü. Bütün bu süre boyunca, tuhaf kırmızı gözlüklerinin ardından, bakışları Servaz'dan ayrılmadı. Sanki polisin nereye varmak istediğini bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Psikiyatr olarak," diye cevap verdi sonunda, "cevabım, bu sorunun psikiyatrinin alanında olmadığıdır. Felsefenin alanındadır. Özellikle de ahlakın. Bu açıdan bakarsak, kötülüğün iyilik olmadan düşünülemeyeceğini görürüz. Biri olmadan diğeri de olmaz. Kohlberg'in ahlaki gelişim ölçeğinden söz edildiğini işittiniz mi?" diye sordu psikiyatr.

Servaz, hayır anlamına başını salladı.

"Lawrence Kohlberg Amerikalı bir psikologtur. Piaget'nin öğrenim eşikleri teorisinden esinlenerek insanda ahlak gelişiminin altı evresi olduğunu ileri sürer."

Xavier bir an durdu. Koltuğuna yaslandı, ellerini göbeğinde kavuşturdu. Fikirlerini toparlamaya çalışıyor gibiydi.

"Kohlberg'e göre kişinin ahlak duyusu, kişilik gelişimi boyunca ardışık eşiklerle edinilir. Bu evrelerden hiçbiri atlanamaz. Bir ahlak evresine erişildiğinde kişi geriye dönemez: Bu düzeyi ömrü boyunca koruyacaktır. Bununla birlikte, herkes son evreye erişemez, alakası yoktur. Çoğu kimse ahlakın aşağı evrelerinde kalır. Sonuçta bu evreler bütün insanlıkta ortaktır. Hangi kültür olursa olsun aynıdır. Bunlar *kültür ötesidir*."

Servaz psikiyatrın ilgisini uyandırdığını hissetti.

"Birinci düzeyde," diye başladı Xavier heyecanla, "iyilik bir ödül konusudur, kötülük de cezalandırılır. Tıpkı yaptığının kötü olduğunu çocuğa anlatabilmek için parmaklarına cetvelle vurmak gibi. İtaat başlı başına bir değer olarak görülür. Çocuk itaat eder, çünkü yetişkinin onu cezalandırma gücü vardır. İkinci düzeyde çocuk bir otoriteye itaat etmiş olmak için itaat etmez, ödüllendirilmek için itaat eder. Karşılıklı alışveriş başlar..."

Xavier hafifçe gülümsedi.

"Üçüncü düzeyde kişi konvansiyonel ahlakın birinci evresine varır. Başkalarının, çevresinin beklentilerini karşılamaya çalışır. Ailenin, grubun yargısı önem taşır. Çocuk saygıyı, sadakati, güveni, karşılıksızlığı öğrenir. Dördüncü düzeyde grup mefhumu bütün toplumu kapsayacak şekilde genişler. Yasaya ve düzene saygıdır bu. Hâlâ

konvansiyonel ahlakın alanındayızdır. Konformizm evresidir bu. İyilik, görevini yapmak demektir. Kötülük ise toplumun beğenmediği şeydir."

Xavier öne eğildi.

"Beşinci düzeyden itibaren kişi bu konvansiyonel ahlaktan özgürleşir ve onu aşar. Post-konvansiyonel ahlaktır bu. Bencil birey özgecil olur. Bütün değerlerin göreceli olduğunu, yasalara uyulması gerektiğini ama onların ille de iyi olmadıklarını bilir. Öncelikle kolektif çıkarı düşünür. Nihayet altıncı düzeyde kişi özgürce seçilmiş etik ilkeler benimser. Bunlar, ülkesinin yasalarıyla, eğer bunları ahlaksız buluyorsa, çelişebilir. Baskın çıkan şey kendi bilinci ve rasyonalitesidir. Altıncı düzeydeki ahlaklı bireyin berrak, tutarlı ve kendi değer sistemine dâhil bir görüşü vardır. Ortak yaşama, yardımseverliğe katılan bir aktördür; iş bitiriciliğin, bencilliğin ve tamahkârlığın kararlı düşmanıdır."

"Çok ilginç," dedi Servaz.

"Değil mi? Birçok kişinin üçüncü ve dördüncü evrede takılıp kaldığını söylememe gerek yok elbet. Kohlberg'e göre bir yedinci düzey de mevcuttur. Oraya çok ender insan erişir. Yedinci düzeydeki insan, evrensel sevgi, duygudaşlık ve kutsallık içinde yüzer. Çoğu fâninin çok üzerindedir. Kohlberg yalnızca birkaç örnek verir. İsa, Buda, Gandhi... Bir anlamda psikopatların sıfır düzeyinde kısılıp kaldıkları söylenebilir. Bu bir psikiyatr için çok akademik bir kavram olmasa da..."

"Peki, aynı şekilde bir *kötülük ölçeği* de oluşturulabilir mi sizce?"

Bu soru karşısında psikiyatrın gözleri kırmızı gözlüklerinin ardında ışıldadı. Dudaklarının üzerinden iştahla dilini geçirdi.

"Çok ilginç bir soru," dedi. "Kendi kendime daha önce sorduğumu itiraf etmeliyim. Böyle bir ölçekte Hirtmann gibi biri tayfın öteki ucunda yer alır. Yedinci düzey insanların bir tür ters aynası gibi yani..."

Psikiyatr, gözlük camlarından, dosdoğru Servaz'ın gözlerinin içine bakıyordu. Servaz'ın hangi düzeyde kalmış olduğunu sorar gibi bir hali vardı. Servaz terlemeye başladığını, nabzının yeniden hızlandığını hissetti. Göğsünde bir şeyler filizlenmekteydi. Panik bir korku...

Dikiz aynasından farları tekrar gördü, kabinde bağıran Perrault'yu, köprünün altında asılı duran Grimm'in cesedini, kafası kesilmiş atı, dev İsviçreli'nin üzerine diktiği bakışlarını, Enstitü'nün koridorlarında Lisa Ferney'in bakışlarını... Korku daha başından beri oradaydı, içindeydi... Bir tohum gibi... Yeşermeyi ve serpilmeyi bekleyen bir tohum... Topuklayıp kaçma arzusu duydu. Buradan, bu vadiden, bu dağlardan gitmeliydi...

"Teşekkürler doktor," dedi aceleyle kalkarken.

Xavier gülümseyerek ayağa kalktı ve çalışma masasının üzerinden elini uzattı.

"Rica ederim." Servaz'ın elini bir an tutmuştu. "Çok yorgun görünüyorsunuz. Gerçekten kötü bir haliniz var, başkomiser. Dinlenmelisiniz."

"Bugün bana ikinci kez söyleniyor bu," cevabını verdi Servaz gülümseyerek.

Ama kapıya doğru yürürken bacakları titriyordu.

Saat 15.30. Kış öğleden sonrası çoktan sona eriyordu. Toprağı örten kardan siyah köknarlar çıkıyordu. Ağaçların gölgesi genişliyordu. Dağın silueti, bu vadinin üzerine bir kapak gibi kapanacağa benzeyen gri ve tehditkâr göğü kırpıyordu. Cipe bindi ve listeye baktı. *On bir ad...* İkisini tanıyordu. Lisa Ferney ve Doktor Xavier'nin kendisi... Sonra, arabayı çalıştırdı ve yola çıkmak için manevra yaptı. Yolda kar neredeyse tamamen erimiş, yerini siyah, yağlı, yumuşak ve parlak bir tabakaya bırakmıştı. Gölgelere boğulmuş küçük yolda kimseye rastlamadı ama birkaç kilometre ötede, tatil köyünün bulunduğu yere çıkarken, yol ağzına park etmiş bir araba fark etti. Kırmızı, eski bir Volvo 940. Servaz yavaşladı ve farlarının aydınlığında plakasını okumaya çalıştı. Araba öyle kirliydi ki rakamların yarısı çamurun ve plakaya yapışmış yaprakların altında kaybolmuştu. Tesadüf mü, kamuflaj mı? Sinirlerinin ayaklanmaya başladığını hissetti.

Yanından geçerken içine bir göz attı. Kimse yoktu. Servaz beş metre öteye park etti ve araçtan indi. Çevrede de kimse görünmüyordu.

Rüzgâr dallarda kasvetli sesler çıkarıyordu. Tıpkı çıkmaz bir sokağın dibinde hışırdayan kullanılmış kâğıtlar gibi. Çağlayanın kesintisiz ezgisi de buna ekleniyordu. Torpido gözünden bir fener buldu ve yol kenarındaki pis kara bata çıka Volvo'ya kadar yürüdü. Dışının da aynı ölçüde kirli olması dışında içinde dikkat çekici bir şey yoktu. Kapıyı açmaya çalıştı: Kilitliydi.

Servaz teleferik kabininde yaşadıklarını unutmamıştı. Bu kez geri dönüp silahını da aldı. Paslı küçük köprüden geçince çağlayanın serinliği etrafını sardı. Patikanın çamurlarına batmaya başlayınca, botlarını giymediğine pişman oldu. Alice'in günlüğünde bu konuyla ilgili bölümü hatırlamıştı. Birkaç adım daha attıktan sonra, şehir ayakkabıları Volvo'yla aynı acınası hale gelmişti. Yağmur yeniden ormanı kaplıyordu. Başlangıçta ağaçların koruyuculuğu altında yürüdü ama yol yüksek otların ve ısırgan otlarının kapladığı, açıklık bir yere girdiğinde yağmur, çok canlı bir ritimde çalan onlarca küçük parmak gibi kafasında davul çalmaya başladı. Servaz yakasını sular damlayan ensesine doğru kaldırdı. Sağnak yağmur altında tatil köyü tamamen ıssız görünüyordu.

Patika yolun hafifçe eğimlendiği yerde binalara yaklaşırken, çamurun içinde kaydı. Neredeyse boylu boyunca yere uzanacaktı. Silahı elinden düşüp bir su birikintisine girdi. Yerden silahı alırken küfretti. *Bir yerlerde gizlenmiş beni gözetleyen biri varsa, beceriksizliğimle çok eğleniyor olmalı*, diye düşündü.

Binalar sanki onu bekliyor gibiydi. Pantolonu ve elleri çamur içindeydi. Giysilerinin geri kalanı yağmurdan sırılsıklamdı.

Servaz bağırdı ama kimse cevap vermedi. Nabzı giderek yükseliyordu. Bütün uyarı işaretleri birbiri ardına kırmızıya geçiyordu. Bu ıssız tatil köyünde kim, hangi gerekçeyle dolanıyor olabilirdi? Özellikle, neden cevap vermiyordu? Servaz'ın yankılanan sesini muhakkak işitmişti.

Üç bina dağ evi tarzındaydı ama sadece birkaç ahşap süslemeyle, betondan yapılmışlardı. Arduvazdan büyük çatıları, katlarda sıra sıra pencereler ve girişte ise büyük camlı geniş açıklıklar vardı. Dört bir

tarafı açık galerilerle birbirlerine bağlanmışlardı. Pencerelerin ardında ışık yoktu. Camların yarısı kırıktı. Bazılarının yerine kontrplak panolar konmuştu. Delik yağmur oluklarından, toprağa saçılıp kirleten sular akıyordu. Servaz el fenerini merkez binanın cephesinde dolaştırdı. Girişin üzerinde solmuş harflerle yazılı bir slogan fark etti: *"Hayat okulunun tatili yoktur."* *Cinayetin de,* diye düşündü.

Aniden sol tarafında, görüş alanının sınırında bir hareket oldu. Hızla döndü. Hemen ardından, gördüğü şeyden tamamen emin olamadı. Belki rüzgârın salladığı dallardı. Yine de o istikamette bir gölge fark ettiğine neredeyse emindi. Gölgeler arasında bir gölge...

Bu kez, silahının emniyetini kaldırmış olduğundan şüphesi yoktu. Namluya bir kurşun sürdü. Sonra, kulağı kirişte ilerledi. En soldaki dağ evinin köşesinden döndü, adımını attığı yere dikkat etmeliydi, çünkü toprak aniden eğimleniyordu. Bu yapış yapış çamurla birlikte zemin iyice engebeli ve kaygan olmuştu. Etraftaki kayınların büyük, düz gövdeleri, ta en yukarıdaki siyah kollarına dek yükseliyordu. Servaz başını kaldırdığında o kolların arasında gri gökyüzü parçalarını ve dosdoğru üzerine yağan yağmuru fark etti. Çamurlu eğim ağaç gövdeleri arasından, birkaç metre aşağıda akan bir dereye iniyordu.

Aniden bir şey fark etti.

Bir ışıltı...

Bir gaz patlamasının ani alevi kadar küçük ve titrek. Yağmuru kirpiklerinden atmak için gözlerini kırpıştırdı: Işıltı hâlâ oradaydı.

Lanet olsun, ne bu?

Bir alev... Kırılgan ve minnacık, yerden bir metre yüksekte, dikey ağaç gövdelerinin birine dayanmış dans ediyordu.

İçinde gittikçe büyüyen bir tedirginlik vardı. Bu alevi biri yakmıştı ve bu biri uzakta olamazdı. Servaz etrafına bakındı. Sonra yokuştan aşağı, ağaca kadar indi. Neredeyse yine çamura gömülecekti. *Bir mum...* Bir odanın içinde ambiyans yaratmak için yakılan küçük bir mum, ağacın gövdesine sabitlenmiş küçük bir tepsinin üzerinde duruyordu. Lambasının ışığı ağacın pürtüklü gövdesini dolaştı ve

aniden onu olduğu yerde mıhlayan bir şey fark etti. Alevin birkaç santim yukarısındaydı. Kocaman bir kalp. Bir bıçağın ucuyla gövdeye çizilmişti. İçinde beş isim yazılıydı.

Ludo + Marion + Florian + Alice + Michaël...

İntihar edenler... Servaz, donup kalmış, şaşkınlık içinde gözlerini kalpten ayıramıyordu.

Yağmur alevi söndürdü.

Bunun üzerine saldırı geldi. Acımasız. Sert. Ürkütücü. Aniden yalnız olmadığını hissetti. Saniyenin bilmem kaçta birinde esnek ve soğuk bir şey başının üstüne çöktü. Paniğe kapılarak fırladı ve debelendi ama saldırgan onu sıkı sıkı tutuyordu. Soğuk şeyin burnuna ve ağzına yapıştığını hissetti. Çılgına dönmüş beyni sessizce çığlık attı: *Plastik torba!* Sonra adam diz arkasına korkunç bir tekme indirdi ve Servaz acının etkisiyle, gayrıihtiyari bacaklarını büktü. Kendini yerde buldu. Yüzü çamur içindeydi. Adam bütün ağırlığıyla üzerindeydi. Torba onu boğuyordu. Plastiğin yumuşak ve yapışkan temasını hissediyordu. Saldırgan başını yere dayarken torbayı da boynunun etrafında sıkıyor ve dizleriyle kollarını tutuyordu. Servaz, soluksuz kalırken, Grimm'in saçlarındaki çamuru hatırladı ve buz gibi, kontrol edemediği bir korku içini kapladı. Sırtındaki adamın dengesini bozmak için bacaklarını ve gövdesini çılgınca hareket ettirdi. Boşuna. Adam onu bırakmıyordu. Tüyler ürpertici ve iç gıcıklayan bir sürtünme sesiyle, torbanın plastiği her soluk verişinde yüzünden ayrılıyor, soluk alır almaz da yeniden burun deliklerine, ağzına ve dişlerine yapışıyordu. Yapıştığında soluğunu neredeyse tamamen kesiyor, korkunç bir boğulma ve panik duygusu içinde bırakıyordu. Onu zalimce havasız bırakan bu plastik hapishanenin içinde kalbi her an duracak gibi geliyordu. Sonra aniden, şiddetle geriye doğru çekildi ve boğazına bir halat atıldı. Halat, plastik torba içinde onu iyice esir etmişti. Boynunda korkunç bir acı hissederken, yerde sürünüyordu.

Ayakları sağa sola doğru çırpınıyordu, topukları çamurun içinde kayarak boynundaki dehşetli basıncı azaltmaya çalışıyordu. Kalçaları kalkıp iniyor ve yumuşak toprakta kayıyordu. Elleriyle halatı yaka-

lamaya ve ölümcül kerpeteni açmaya boşuna çabalıyordu. Silahının nereye düştüğünü bilmiyordu. Mezbahaya götürülen bir hayvan gibi bu şekilde metrelerce sürüklendi, paramparça, güçlükle soluk alarak, boğularak.

İki dakikaya kalmaz ölmüş olacaktı.

Şimdiden nefes alamıyordu.

Ağzı can havliyle açılıyor ama her soluk alışında plastik ağzını tıkıyordu.

Torbanın içinde oksijen iyice azalmış, yerini her nefes alıştan sonra dışarı verdiği karbon monoksit almıştı.

Grimm'le aynı kaderi paylaşacaktı!

Perrault'yla aynı kaderi!

Alice'le aynı kaderi!

Asılı!

Bilincini kaybetmek üzereydi ki aniden, sanki bir vanayı açmışlar gibi ciğerlerine yeniden hava girdi. Kirlenmemiş, temiz hava. Yüzünde yine yağmurun damlalarını hissetti. Havayı ve yağmuru boğuk ve kurtarıcı iri yudumlarla soludu. Ciğerlerinden körük gibi ses çıkıyordu.

"NEFES ALIN! NEFES ALIN!"

Doktor Xavier'nin sesi. Başını çevirdi. Anlaması vakit aldı. Psikiyatrı, üzerine eğilmiş, kendisini tuttuğunu gördü. Psikiyatr da onun kadar korku içinde görünüyordu.

"Nerede... nereye gitti?"

"Kaçtı. Onu görecek zamanım bile olmadı. Susun ve nefes alın!"

Aniden bir motor sesi yükseldi ve Servaz anladı.

Volvo!

"Lanet olsun," diyecek gücü bulabildi.

Servaz bir ağaca dayanmış oturuyordu. Kendini bırakmıştı. Yağmur yüzünü ve saçlarını ıslatıyordu. Yanına çömelmiş olan psikiyatr da

giysilerini sırılsıklam eden yağmura ve cilalı pabuçlarının üzerindeki çamura aynı ölçüde ilgisiz görünüyordu.

"Saint-Martin'e gidiyordum ki arabanızı gördüm. Burada ne yaptığınızı merak etmiştim. Bir göz atmaya karar verdim."

Psikiyatr ona kavrayışlı bir bakış yöneltti ve hafifçe gülümsedi.

"Ben de diğerleri gibiyim. Bu soruşturma, bu cinayetler... Bütün bunlar korkunç ama aynı zamanda çok kafa karıştırıcı. Kısacası, sizi aradım ve aniden burada gördüm, yerde yatıyordunuz, başınızda şu torba ve şu... halat! Adam arabamın sesini işitmiş ve hemen tüymüş olmalı. Rahatsız edileceğini kesinlikle tahmin etmemiştir."

"Bir... bir tuzak," diye geveledi Servaz, boynunu ovuştururken. "Bana tu... tuzak kurdu."

Çıtırdayan, nemli sigarasından bir nefes çekti. Bütün vücudu titreyip seğiriyordu. Psikiyatr ceketinin yakasını nazikçe açtı.

"İzin verirseniz bakayım... Berbat görünüyor... Sizi hastaneye götüreceğim. Bunu hemen tedavi etmeliler. Bir de boyun ve gırtlak filmi çekilmeli."

"Teşekkür... buradan geçtiğiniz için... teşekkür ederim..."

"Günaydın," dedi Bay Dünya.

"Günaydın," karşılığını verdi Diane. "Julian'ı görmeye geldim."

Bay Dünya, dudak bükerek, elleri sopa gibi giysisinin kemerinde Diane'ı inceledi. Diane, çam yarmasının bakışlarını gözünü kırpmadan karşıladı. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

"Doktor Xavier sizinle değil mi?"

"Hayır."

Çam yarmasının yüzünden bir gölge geçti. Diane yeniden gözlerinin içine baktı. Bay Dünya omuz silkti ve Diane'a sırtını döndü.

Diane kalbi çarparak peşinden gitti.

"Ziyaret!" diye bağırdı, iri yarı muhafız, hücre kapısını açtıktan sonra.

Diane içeri girdi. Gözleri Hirtmann'ın şaşkın gözleriyle karşılaştı.

"Günaydın Hirtmann."

İsviçreli cevap vermedi. Kötü bir gününde gibi gözüküyordu. Son görüşmedeki keyfi uçmuştu. Diane, daha geç olmadan geri dönüp dışarı çıkmamak için bütün iradesini topladı.

"Bugün ziyaretim olacağını bilmiyordum," dedi sonunda.

"Ben de bilmiyordum," karşılığını verdi. "En azından beş dakika öncesine kadar."

Bu kez Hirtmann gerçekten sarsılmış gözüktü. Diane ise bu durum karşısında neredeyse bir hoşnutluk duyuyordu. Küçük masanın karşısına geçti ve kâğıtlarını önüne serdi. Hirtmann'ın gelip masanın karşı tarafındaki iskemlesine oturmasını bekledi ama Hirtmann oturmak yerine, kafesteki vahşi hayvan gibi pencerenin yakınında gidip gelmekle yetindi.

"Düzenli olarak görüşmemiz gerekeceğinden," diye konuştu Diane. "Bazı şeyleri belirtmek istiyorum. Karşılıklı alışverişlerimize bir çerçeve çizmemiz ve bu kurumda olayların nasıl cereyan ettiğine dair bir fikrimiz olması gerekiyor..."

Hirtmann kuşkulu ve uzun bir bakış yöneltmek için durdu. Sonra tek kelime etmeden yeniden gidip gelmeye başladı.

"Sizi sıkmıyorum değil mi?"

Cevap yok.

"Evet... Başlayalım... Çok ziyaretçiniz oluyor mu, Julian?"

Yine durup gözlerini Diane'a dikti. Sonra, ellerini arkasında birleştirerek sinirli sinirli volta atmaya devam etti.

"Enstitü dışından ziyaretler oluyor mu?"

Cevap yok.

"Burada sizi kimler ziyaret ediyor? Doktor Xavier mi? Élisabeth Ferney mi? Başka kim?"

Cevap yok.

"Dışarıda olup bitenler hakkında onlarla konuştuğunuz oluyor mu?"

"Doktor Xavier bu ziyarete izin verdi mi?" diye sordu aniden durup, önünde dikilerek.

Diane gözlerini kaldırmaya çabaladı. Hirtmann ayaktaydı, kendisi ise oturuyordu. Bütün cüssesiyle ona tepeden bakıyordu.

"Şey, ben..."

"Bahse girerim, hayır. Buraya ne yapmaya geldiniz, Doktor Berg?"

"Şey... size söyledim, ben..."

"Şşşşt, şşşşştt. Sizin gibi psikologların kimi zaman psikolojinizi yitirmeniz inanılır şey değil! Ben iyi eğitimli biriyim, Doktor Berg, ama aptal yerine konmaktan hoşlanmam," diye ekledi kesin bir sesle.

"Dışarıda olanlardan haberiniz var mı?" diye sordu Diane, profesyonel psikolog ses tonunu terk ederek.

Hirtmann gözlerini ona doğru eğdi. Düşünüyor gibiydi. Sonra oturmaya karar verdi, öne eğildi, kollarını masaya koydu, ellerini kenetledi.

"Şu cinayetlerden mi söz etmek istiyorsunuz? Evet, gazeteleri okuyorum."

"Yani, bütün bilginiz gazetelerde yazandan ibaret, öyle mi?"

"Konuyu nereye getirmek istiyorsunuz? Sizi bu hale getirecek neler oluyor dışarıda?"

"Hangi hale?"

"Sizin... *ürkmüş* bir haliniz var. Sadece bu da değil. Bir şey arayan biri gibisiniz. Hatta... küçük bir hayvan gibisiniz, toprak eşeleyen küçük bir hayvan. Şu an haliniz böyle. Pis bir küçük fare... Bakışlarınızı görebilseniz! Hey, Doktor Berg, neler oluyor size? Buraya katlanamıyorsunuz, değil mi? Bütün bu sorularınızla bu kurumun düzgün işleyişini karıştırmaktan çekinmiyor musunuz?"

"Sanki Doktor Xavier konuşuyor," diye acı bir alayla konuştu Diane.

Hirtmann gülümsedi.

"Yoo, lütfen! Dinleyin! Buraya ilk girdiğinizde, buranın sizin yeriniz olmadığını hemen hissettim. Burası... Buraya gelerek ne bulmayı düşünüyorsunuz? *Kötülük dâhilerini mi?* Burada yalnızca bahtsız

psikotikler, şizofrenler, paranoyaklar, zavallı tipler ve hastalar var, Doktor Berg. Ben de buradan payımı alıyorum. Buradakilerin başka yerdeki hastalardan tek fark, gösterdikleri şiddettir... İnanın bana, bahsettiğim şiddet yalnızca hastalar arasında görülmüyor..."

Ellerini açtı.

"Evet, biliyorum, Doktor Xavier'nin bakışının... *romantik* olduğunu söyleyebiliriz... Bizi kötücül varlıklar gibi görüyor, Nemesis'in ve diğer saçmalıkların tezahürü olarak... Kendine bir misyon biçildiğini sanıyor. Ona göre burası biraz psikiyatrların Kutsal Kâse'si. Boş laflar!"

Hirtmann'ın bakışları konuşurken daha karanlık, daha sert oluyordu. Diane iskemlesi üzerinde gerilemekten kendini alıkoyamadı.

"Burası da başka yerler gibi. Her şey sadece pislik, vasatlık, kötü muamele ve yüksek dozda uyuşturucu. Psikiyatri yirminci yüzyılın en büyük dolandırıcılığı. Kullandıkları ilaçlara bakın: Ne işe yaradığını bile bilmiyorlar! Çoğu başka disiplinlerce tesadüfen keşfedilmiş!"

Diane ona derin derin baktı.

"Bana bildiklerinizden söz edin," dedi. "Hepsini gazetelerden mi öğreniyorsunuz?"

"SİZE SÖYLEDİKLERİMİ DİNLEMİYORSUNUZ."

Bu cümleyi güçlü, nobran, otoriter bir sesle söylemişti. Diane sıçradı. Onu kaybedeceğini hissetti. Gaf yapmıştı, bir şeyi ıskalamıştı. Hirtmann içine kapanacaktı...

"Hayır, dinliyorum, ben..."

"Size söylediklerimi dinlemiyorsunuz."

"Neden böyle diyorsunuz? Ben..."

Aniden anladı.

"Yalnızca hastalar arasında görülmüyor, derken neyi kast ettiniz?"

Hirtmann'ın yüzünde giderek ince ve vahşi bir gülümseme yayıldı.

"İstediğiniz zaman görürsünüz."

"Yalnızca hastalar arasında görülmüyor, ne demek? Neden söz ediyorsunuz? Delilerden mi? Zavallı tiplerden mi? Canilerden mi? Katillerden mi? *Personelde de var, bu mudur söylediğiniz?*"

"Sizinle sohbet etmek hoş oluyormuş meğer..."

"Kimden söz ediyorsunuz, Julian? *Kim* bu?"

"Siz ne biliyorsunuz, Diane? Ne keşfettiniz?"

"Size söylersem, başkalarına söylemeyeceğinizin garantisi var mı?"

Korkunç, çirkin bir kahkaha patlattı.

"Haydi, Diane! Boktan bir film diyaloğuna benzedi! Ne sanıyorsunuz siz? Gerçekten beni ilgilendirdiğini mi? Bana bakın. Ben buradan asla çıkamayacağım. Dolayısıyla dışarıda kıyamet kopsa umurumda olmaz. En azından bu duvarları parçalamadığı sürece..."

"Sizin DNA'nız bu atın öldürüldüğü yerde bulundu," dedi. "Biliyor muydunuz?"

Hirtmann uzun süre Diane'a baktı.

"Ya siz, siz nasıl biliyorsunuz?"

"Önemli değil. Siz biliyor musunuz, bilmiyor musunuz?"

Gülümseme denebilecek hafif bir sırıtış görüldü yüzünde.

"Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum. Ama onu burada bulamayacaksınız. Sorunuzun cevabına gelince, BEN HER ŞEYİ BİLİYORUM, DİANE. Dışarıda da içeride de olan her şeyi. Emin olabilirsiniz. Ziyaretinizden kimseye söz etmeyeceğim. Buna karşılık, Bay Dünya'nın aynısını yapacağından emin değilim. Benim aksime, o davranışlarında özgür değildir. Paradoks bu işte. Şimdi, gidin. Baş hemşire on beş dakika içinde burada olur. Çekip gidin! Kaçın buradan. Buradan uzaklara kaçın, Diane. Burada tehlikedesiniz."

Espérandieu bürosunda oturmuş düşünüyordu. Marissa'nın telefonundan sonra aklına bir fikir gelmişti. Bu sabah telefonda lafı geçen miktarı tekrar tekrar düşünüp durmuştu: 135 bin dolar. Bu neye denk düşebilirdi? İlk bakışta bu 135 bin doların soruşturmalarıyla alakası gözükmüyordu. İlk bakışta... Sonra, aklına bir fikir gelmişti.

Öyle çılgınca bir fikir ki başta bir kenara atmıştı.

Ama aklından çıkmamıştı. İnatla ayak diriyordu. Araştırsa ne kaybederdi ki? Saat on birde kararını verdi ve bilgisayarda bir araştırma yaptı. Sonra telefon açtı. Hattın karşısında ilk çıkan kişi başta ona açık seçik bir yanıt vermekten kaçınmıştı. Bu tür sorular telefonda konuşulmazdı. Bir polisle bile olsa. 135 bin dolar rakamını dile getirdiğinde söz konusu mesafe için uyguladıkları tarifelerin aşağı yukarı bu olduğu onayını aldı.

Espérandieu heyecanının iyice arttığını hissetti.

Sonraki yarım saatte yarım düzine kadar telefon daha etti. İlk telefonlardan bir sonuç çıkmadı. Her seferinde aynı cevabı alıyordu: Hayır, belirtilen tarihte böyle bir şey olmamıştı. Düşüncesi yeniden gülünç gelmeye başladı. Bu 135 bin dolar bir yığın şeye denk düşebilirdi. Ve sonra son bir telefon daha etti ve o zaman, *tombala!* Karşısındaki kişinin cevabını, duyduklarına inanamayarak ve büyüyen bir heyecanla dinledi. *Ya hedefi tam on ikiden vurduysa?* Bu mümkün müydü? İçindeki küçük bir ses onun heyecanını yatıştırmaya çalışıyordu: Elbette bir tesadüf olabilir. Ama inanmıyordu. Tam da o tarihte olamazdı. Telefonu kapattığında hâlâ kendine gelebilmiş değildi. Birkaç telefonla, soruşturmada büyük bir sıçrama sağlamıştı.

Saatine baktı. 16.50. Martin'e bundan söz etmeyi düşündü, sonra fikir değiştirdi. Önce bunu kesinleştirmeliydi. Telefonunu eline aldı ve hararetli bir şekilde yeni bir numara çevirdi. *Bu kez elinde bir ipucu vardı.*

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok kötü değil."

Ziegler ona bakıyordu. O da en az Servaz kadar altüst olmuş gözüküyordu. Hemşireler odaya girip çıkıyordu. Bir doktor muayene etmiş ve birçok röntgen çekildikten sonra, yürüyebilecek durumda olmasına rağmen tekerlekli sandalyeyle odasına götürülmüştü.

Xavier hastanenin koridorunda bir iskemleye oturmuş, Ziegler'in ifadesini almasını bekliyordu. Kapısının önünde de bir jandarma bekliyordu. Kapı aniden ardına dek açıldı.

"Neler oluyor, Tanrı aşkına?" diye bağırdı Cathy d'Humières, telaşla odaya dalıp yatağa yaklaşırken.

Servaz mümkün olduğunca kısa bir şekilde ona anlatmaya çalıştı.

"Yüzünü görmediniz mi?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Tek söyleyebileceğim, yapılı biri olduğu. Ve birini hareketsiz bırakmayı biliyor."

Cathy d'Humières üzgün bakışlarıyla Servaz'a uzun uzun baktı.

"Daha fazla böyle süremez," dedi. Ziegler'e döndü. "Acil olmayan bütün görevleri erteleyin ve eldeki bütün personeli bu olaya yönlendirin. Chaperon konusunda ne aşamadayız?"

"Chaperon'un eski karısının adamın nerede olabileceğine dair hiçbir fikri yok," cevabını verdi Ziegler.

Servaz başkanın eski karısını görmek üzere jandarmanın Bordeaux'ya gideceğini hatırladı.

"Nasıl biri?" diye sordu Servaz.

"Burjuva. Snop, solaryumda bronzlaşmış, fazla makyajlı."

Servaz gülümsemekten kendini alıkoyamadı.

"Eski eşini sordun mu ona?"

"Evet. İlginçti. Ben konuyu açtığım an istiridye gibi kapandı. Sadece beylik şeyler söyledi. Dağcılık, politika ve kocasını esir alan arkadaşları, karşılıklı anlaşarak boşanmaları, yollarının ayrılması falan. Fakat işin özünü sessizce geçiştirdiğini hissettim."

Servaz aniden Chaperon'un evini düşündü: *Odalarını ayırmışlardı... Grimm ve eşi gibi... Neden?* Eşleri onların korkunç sırrını mı keşfetmişti? Servaz olup bitene dair aniden bir şekilde ikna oldu. Belki, hatta kuşkusuz, gerçeğin sadece bir kısmını fark etmişlerdi.

Fakat Grimm'in dul karısının kocasını küçümseyişinin ve intihar teşebbüsünün, Chaperon'un eski eşinin özel yaşamından söz etmekten hoşlanmamasının ortak bir sebebi vardı: Bu kadınlar eşlerinin derin sapkınlığını ve karanlığını biliyorlardı; suçlarının kapsamını bilmiyor olsalar bile bunu biliyorlardı.

"Evde bulunan şeyden ona söz ettin mi?" diye sordu Ziegler'e.

"Hayır."

"Söyle. Kaybedecek zamanımız yok. Onu ara ve eğer bir şey gizliyorsa ve eski kocası ölü olarak bulunursa, baş zanlının kendisi olacağını söyle ona."

"Tamam. İlginç başka bir şey buldum," diye ekledi.

Servaz bekledi.

"Enstitü'nün başhemşiresi Élisabeth Ferney'in gençliğinde adaletle başı derde girmiş. Suç işleme, yasa ihlalleri ve cürümler. Motor çalma, görevli memura hakaret, uyuşturucu, kavga, yaralama, şantaj... Hatta o dönemde defalarca ıslahevinde kalmış."

"Enstitü'ye buna rağmen girmiş, öyle mi?"

"Yıllar önceymiş bu. Sonra düzene girmiş, formasyon almış. Wargnier, Xavier'nin selefi, ona kol kanat germeden önce birçok psikiyatri hastanesinde çalışmış. İkinci bir şansa herkesin hakkı vardır."

"İlginç."

"Dahası, Lisa Ferney buradan yirmi kilometre ötedeki Saint-Lary'de bir vücut geliştirme kulübünün müdavimi. Atış kulübüne de kayıtlı."

Servaz ile d'Humières'in dikkati aniden arttı. Servaz'ın aklına bir fikir geldi: Enstitü'deki ilk izlenimi belki de doğruydu. Lisa Ferney'in profili uygundu... Atı tepeye asanlar çok yapılıydı. Ve başhemşire bazı erkeklerden daha yapılıydı.

"Eşelemeye devam et," dedi. "Belki bir şey yakalarsın."

"Aa, evet, unutuyordum. Kasetler..."

"Evet?"

"Sadece kuş sesleriymiş."

"Yaa."

"Pekâlâ. Ben belediyeye gidip tatil köyünde kalan çocukların listesi var mı bir bakayım," diye bitirdi sözünü.

"Bayanlar baylar, başkomiseri dinlenmeye bırakmanızı rica edeceğim," diye güçlü bir ses geldi kapıdan.

Dönüp baktılar. Otuz yaşlarında, beyaz önlüklü bir doktor içeri girmişti. Koyu renk tenliydi. Kalın siyah kaşları etli burnunun dibine dek uzanıyordu. Servaz önlüğünün üzerinde "Doktor Saadeh" yazısını okudu. Doktor gülümseyerek yanlarına geldi. Fakat gözleri gülmüyordu. Kasıtlı olarak uzlaşmaz bir havada çatılmış kalın kaşları, burada yargıçların ve jandarmanın kendilerinden daha yüksek bir otoriteye, tıp görevlilerinin otoritesine boyun eğmeleri gerektiğini belirtiyordu. Servaz ise yatak örtülerini üstünden atmaya başlamıştı bile.

"Ben burada kalamam," dedi.

"Sizi böyle bırakamam," karşılığını verdi Doktor Saadeh, omzuna dost ama kesin bir el koyarak. "Sizi muayene etmeyi henüz bitirmedik."

"O halde, çabuk olun," dedi Servaz, boyun eğip kendini yastıklara atarken.

Ama herkes çıkar çıkmaz gözlerini kapattı ve uyudu.

Aynı anda, Lyon'da Quai Charles-de-Gaulle, 200 numaraki İnterpol Genel Sekreterliği'nin kale gibi binasının telefonunu bir polis memuru açtı. Memur, bilgisayarlar, telefonlar, yazıcılar ve kahve makineleriyle dolu, Rhône Nehri'ne panoramik bir açıdan bakan geniş bir açık ofisin tam ortasında duruyordu. Ayrıca süslenmiş kocaman bir de köknar vardı. Ucuna bir yıldız asılı tepesi bölme duvarlarının üzerinden gözüküyordu.

Telefondaki sesi tanıyınca kaşlarını çattı.

"Vincent? Sen misin? Çok zaman oldu, dostum... Neler yapıyorsun?"

Üye sayısı bakımından BM'den sonra ikinci örgüt olan İnterpol 187 ülkeyi bir araya getiriyordu. Merkez bölümleri ise aslında tam olarak güvenlik gücü gibi işlemiyordu. Daha ziyade bir bilgi servisiydi.

Veri tabanı ve uzmanları sebebiyle üye ülkelerin polisleri buraya danışıyordu. 178 bin suçludan ve 4500 kaçaktan oluşan bir fişleme mevcuttu. Her yıl binlerce uluslararası tutuklama kararı çıkaran bir servis. Ünlü "kırmızı bültenler." Telefonu açanın adı Luc Damblin'di. Espérandieu, Marissa gibi Damblin'le de polis okulunda tanışmıştı. İki adam karşılıklı nazik birkaç laf ettikten sonra Espérandieu konuya girdi.

"Yardıma ihtiyacım var."

Damblin'in bakışları, gayriihtiyari, fotokopi makinesinin üzerinde, duvarda sergilenen portrelere takıldı: Rus mafyaları, Arnavut pezevenkler, Meksika ve Kolombiyalı uyuşturucu kaçakçıları, Sırp ve Hırvat mücevher hırsızları ve yoksul ülkelerde kol gezen uluslararası pedofiller. Birisi onların üzerine Noel Baba'nın kırmızı başlığını ve beyaz sakallarını geçirmişti. Yine de sempatik göründükleri söylenemezdi. Meslektaşının açıklamalarını sabırla dinledi.

"Şanslısın diyebilirim," cevabını verdi. "Washington'daki FBI ofisinde bana yardım borcu olan biri var. Bir soruşturmasında ona ciddi destek çıktım. Onu ararım. Ne yapabiliriz bakarın. İyi de bu bilgiye neden ihtiyacın var?"

"Süren bir soruşturmayla ilgili."

"Amerika Birleşik Devletleri'yle mi ilgili?"

"Açıklarım sana. Fotoğrafı gönderiyorum," dedi Espérandieu.

İnterpol görevlisi saatine baktı.

"Biraz vakit alabilir. Bağlantım oldukça meşgul biri. Bilgi sana ne zamana gerekiyor?"

"Çok acil, üzgünüm."

"Hep acil olur zaten," karşılığını yapıştırdı Damblin. "Dert etme. Senin talebi yığının üstüne koyuyorum. Geçmişin anısına. Hem yakında Noel. Benim hediyem olur."

İki saat sonra uyanan Servaz'ın, hastane yatağını, beyaz odayı, mavi storlu geniş pencereyi hatırlaması zaman aldı. Nerede olduğunu an-

layınca gözleriyle eşyalarını aradı. Bir iskemlenin üzerine konmuş plastik bir torbanın içinde dağınık halde duruyorlardı. Yataktan atladı ve mümkün olduğunca aceleyle giyindi. Üç dakika sonra dışarıdaydı. Cep telefonunu çıkardı.

"Alo?"

"Ben Martin. Han açık mı bu akşam?"

Hattın ucundaki yaşlı adam güldü.

"Aramakla iyi ettin. Ben de yemeği hazırlıyordum."

"Ayrıca sana birkaç soru da soracağım."

"Bense yalnızca yemeklerim için beni aradığını sanmıştım. Ne hayal kırıklığı! Bir şeyler buldun mu?"

"Anlatırım."

"Pekâlâ, görüşmek üzere."

Gece çökmüştü ama lisenin önündeki yol gayet aydınlıktı. On metre öteye park etmiş sivil arabada oturan Espérandieu, Margot Servaz'ın okuldan çıktığını gördü. Neredeyse kızı tanımayacaktı. Siyah saçları kaybolmuş, yerini bir İskandinav sarışını almıştı. İki yandaki küçük kuyruklar, bir *Mädchen* karikatürü havası vermişti. Başında da tuhaf bir bone vardı.

Arkasını döndüğünde ensesine, saç örgülerinin arasına yeni bir dövme yaptırmış olduğunu o mesafeden bile gördü. Rengârenk kocaman bir dövme. Vincent kendi kızını düşündü. Mégan da ilerde vücuduna bu tür şeyler yapsa nasıl tepki gösterirdi? Fotoğraf makinesinin yan koltukta olduğundan emin olarak kontağı çevirdi. Önceki sefer olduğu gibi, Margot kaldırımda arkadaşlarıyla bir süre çene çaldı ve bir sigara sardı. Sonra motorlu şövalye yeniden belirdi.

Espérandieu iç çekti. En azından bu kez onları gözden kaybetse bile nerede bulacağını biliyordu. Önceki gibi rastgele manevralar yapmak zorunda kalmayacaktı. Harekete geçip peşlerine düştü. Motor sürücüsü her zamanki akrobasi gösterilerine başlamıştı. iPhone'unda Gutter Twins çalıyordu: "Hey, baba, senin gittiğine inanamam." Bir

sonraki ışıkta Espérandieu yavaşladı ve durdu. Önündeki araba durmuştu. Motor dört araba öndeydi. Espérandieu dosdoğru kavşağa gideceklerini biliyordu. Rahatladı.

Kulaklıklardaki boğuk ses bağırıyordu: "*My mother, she don't know me / And my father, he can't own me.*"[8] Yeşil ışıkta motor aniden egzozunu gürleterek sağa saptı. Espérandieu sarsıldı. *Ne yapıyor bunlar?* Ev yolu değildi bu. Trafik ışığının yarattığı öndeki tıkanma sinir bozucu bir yavaşlıkta akıyordu. Espérandieu öfkelendi. Işık sarı, sonra kırmızı yandı. Aldırmadan geçti. Tam motoru görmüştü ki iki yüz metre ötedeki bir sonraki ışıkta sola saptı. *Lanet olsun!* Böyle nereye gidiyorlardı? Sonraki kavşağı sarı ışıkta geçti ve aradaki mesafeyi ciddi olarak azaltmaya çalıştı.

Şehir merkezine gidiyorlar.

Şimdi tam anlamıyla peşlerindeydi. Trafik iyice yoğunlaşmıştı. Yağmur yağıyordu ve arabaların farları ıslak asfaltta fışkırıp dağılıyordu. Zikzak çizen silueti bu koşullarda takip etmesi daha zordu. Hızla iPhone'unu kaptı ve "trafik bilgisi" uygulamasını açtı, sonra başparmağıyla işaret parmağını dokunmatik ekrandan ayırarak bir sonraki tıkanıklığa zum yaptı. On altı dakika sonra motor, yolcusunu Alsace-Lorraine Sokağı'nda indirip hemen yoluna devam etti. Espérandieu park etme yasağı olan bir yere arabasını çekip "POLİS" yazan siperliği indirdi ve arabadan indi. İçgüdüleri bu kez bir şeyler olacağını söylüyordu ona. Fotoğraf makinesini yolcu koltuğunda bırakmış olduğunu hatırladı, küfretti, geri dönüp aldı ve sonra hedefini yakalamak üzere koştu.

No panic: Margot Servaz önünde, kalabalığın içinde sakin sakin yürüyordu. Espérandieu peşinden giderken fotoğraf makinesini açtı ve çalışıp çalışmadığına baktı.

Margot, Esquirol Meydanı'na döndü. Aydınlatılmış ve süslenmiş vitrinler ağaçları ve eski evlerin cephelerini şenlendirmişti. Noel'den birkaç gün önce ortalık çok kalabalıktı. Bu kalabalık çok uygundu.

8 (İng.) Annem beni tanımıyor/ Babam benim sahibim olamaz. (yay. n.)

Fark edilme riski yoktu. Aniden Margot'nun durduğunu gördü. Etrafına bakında, sonra döndü ve Père Léon kafesine girdi. Espérandieu bütün içgüdülerinin harekete geçtiğini hissetti. Bu, gizlisi saklısı olmayan birinin davranışı değildi. Adımlarını hızlandırdı ve Margot'nun kaybolduğu küçük kafenin hizasına kadar yürüdü. Bir ikilemle karşı karşıyaydı: Daha önce Margot'yla defalarca karşılaşmıştı. Hemen ardından girdiğini görürse nasıl tepki gösterirdi?

Pencereden içeri baktı. Tam o anda Margot, karşısında, masanın öteki ucunda oturan birinin dudaklarına bir öpücük kondurmuş, bir iskemleye oturuyordu. Işıltılı gözüküyordu. Espérandieu onun karşısındakine neşeyle gülümsediğini gördü.

Sonra, Espérandieu bakışlarını adama çevirdi. *Vay be!*

Aralık ayının bu soğuk gecesinde dağların üzerine serpiştirilmiş yıldızlara ve içeride hüküm süren tatlı sıcaklığın habercisi olarak suyun içine yansıyan değirmenin ışıklarına baktı. Sert bir rüzgâr yanaklarında şaklıyor, yağmur yine kara dönüyordu. Değirmenin kapısı ev sahibinin üzerine açıldığında Servaz onun yüzünün donduğunu gördü.

"Tanrım! Ne oldu sana?"

Hastanedeki bir aynada kendine bakmış olduğu için Servaz korkutucu bir yüzü olduğunu biliyordu. Büyümüş siyah gözbebekleri ve kan oturmuş kıpkırmızı gözleri *Dracula*'daki Christopher Lee'yi aratmıyordu. Boynu kulaklarına kadar mosmordu. Dudaklarının ve burun deliklerinin etrafı plastik torbanın sürtünmesinden tahriş olmuş ve halatın boynuna geçtiği yerde bir yaranın korkunç izi vardı. Soğuktan ya da sinir gerginliğinden gözleri yaşlıydı.

"Geciktim," dedi kısık bir sesle. "İzin verirsen, önce içeri gireyim. Soğuk bu akşam."

Bütün uzuvları hâlâ titriyordu. İçeride Saint-Cyr kaygıyla onu süzdü.

"Tanrım! Gel şuraya da ısın," dedi yaşlı yargıç. Bir yandan da geniş oturma odasına doğru merdivenlerden iniyordu.

Geçen seferki gibi sofra yine hazırdı. Parlak bir ateş şöminede çıtırdıyordu. Saint-Cyr, Servaz'ın oturması için bir sandalye çekmişti. Bir şişe aldı ve Servaz'a bir kadeh ikram etti.

"İç de kendine gel. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Servaz evet anlamında başını salladı. Bir yudum içti. Şarabın koyu kırmızı, neredeyse siyah bir rengi vardı. Güçlü ama mükemmeldi. En azından bir şarap uzmanı olmayan Servaz için...

"Somontano," dedi Saint-Cyr. "Onu Pirenelerin öte tarafından, yukarı Aragon'dan alıyorum. Evet, neler oldu?"

Servaz olup biteni anlattı. Tatil köyünü zihninden atamıyordu ve her seferinde, tıpkı bir kedinin boğazına takılan balık kılçığı gibi, boylu boyunca uzun bir adrenalin boşalması oluyordu. Kim onu boğazlamaya kalkışmıştı? O gün film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu. Gaspard Ferrand? Élisabeth Ferney? Xavier? Ama Xavier yardıma gelmişti. Tabii eğer psikiyatr son anda bir polisi öldürmekten vazgeçmemişse? Hemen önce Servaz korkunç bir işkence çekmişti, hemen sonra da Xavier yanındaydı. Ya aynı kişiyse? Ama olamaz. Çünkü Volvo'nun çalıştığını duymuşlardı! Sonra günün ve önceki günün olaylarını özetledi. Chaperon'un alelacele kaçışı, boş evi, cübbenin ve yüzüğün bulunuşu, çalışma masasının üzerinde mermi kutusu...

"Gerçeğe yaklaşıyorsun," sonucunu çıkardı Saint-Cyr, kaygılı bir yüz ifadesiyle. "Çok yakındasın. Ama bu," diye ekledi, Servaz'ın boynuna bakarak, "sana yaptığı, bu... görülmemiş bir şiddet. Artık hiçbir şey karşısında geri çekilmiyor. Gerekirse polisleri bile öldürmeye hazır o."

"O veya onlar," dedi Servaz.

Saint-Cyr dokunaklı bir ifadeyle baktı.

"Chaperon için kaygı verici bir durum."

"Nerede saklanıyor olduğuna dair bir fikrin yok mu?"

Yargıç uzun uzun düşündü.

"Yok. Ama Chaperon bir dağ ve tırmanma delisidir. Hem Fransa tarafında hem de İspanya tarafında her patikayı, her köşeyi bilir. Dağ jandarmasına başvurmalısın."

Elbette. Neden daha önce düşünmemişti?

"Hafif bir şeyler hazırladım," dedi Saint-Cyr. "Senin istediğin gibi. Badem soslu bir alabalık. Bir İspanyol tarifi bu. Bana havadisleri anlatırsın."

Mutfağa gidip dumanlar tüten iki tabakla döndü. Servaz şaraptan bir yudum daha içti, sonra alabalığa girişti. Tabağından leziz bir koku yükseliyordu. Sos hafifti ama badem, sarımsak, limon ve maydanozla nefis bir şekilde tatlandırılmıştı.

"Birinin bu gençlerin intikamını almakta olduğunu mu düşünüyorsun?"

Servaz yüzünü buruşturarak onayladı. Her yudumda boğazı acıyordu. Açlığı hemen kesilmişti. Tabağı itti.

"Üzgünüm, yiyemeyeceğim," dedi.

"Elbette. Sana bir kahve hazırlayayım."

Servaz, aniden, ağaç kabuğuna kazınmış kalbi düşündü. İçindeki beş ismi. İntihar eden yedi çocuktan beşi.

"Demek ki dedikoduların temeli varmış," dedi Saint-Cyr, bir fincan kahveyle geri dönerken. "Bu günlüğün yanından geçip gitmiş olmamız inanılır gibi değil. Bu teoriyi doğrulayacak en ufak bir iz bile bulamamıştık."

Servaz anladı. Bir yandan yargıç gerçeğin nihayet ortaya çıkmasıyla rahatlamıştı. Diğer yandan, yıllarca bir hedefin peşinden koşan ve aniden, asla erişemeyecek olmaya tam boyun eğmişken başka birinin o hedefe eriştiğini gören birinin hissedeceği şeyi hissediyordu. İşin özünü kaçırmış olma, zamanını boşa harcamış olma duygusu...

"Sonuçta senin sezgin doğru çıktı," dedi Servaz. "Belli ki dörtlü, eyleme geçerken cübbelerini asla çıkarmıyordu ve yüzlerini kurbanlarına asla göstermiyordu."

"Yine de kurbanlarından hiçbiri şikâyette bulunmadı!"

"Bu tür olaylarda genellikle böyle olur. Sen de benim kadar biliyorsun. Gerçek yıllar sonra, kurbanlar büyüdüğünde, kendine gü-

venleri yerine geldiğinde ve artık cellatlarından korkmadıklarında ortaya çıkar."

"Tatil köyünde kalmış çocukların listesini incelemişsindir," dedi Saint-Cyr.

"Hangi liste?"

Yargıç şaşkın şaşkın baktı.

"Tatil köyünde kalmış çocuklarla ilgili hazırladığım liste. Sana verdiğim kutudaydı."

"Kutuda öyle bir liste yoktu," cevabını verdi Servaz.

Saint-Cyr rahatsız olmuştu.

"Vardı elbette! Aklımı yitirdiğimi mi sanıyorsun? Bütün belgeler içindeydi. Eminim. O da dâhil. Söylediğim gibi, o dönemde intihar edenler ile tatil köyünde kalmış çocuklar arasında bir bağ kurmaya çalıştım. Belki de daha önce başka intiharlar olmuş olabileceğini, tek tek vakalar olduğundan bunların göze çarpmamış olabileceğini, tatil köyünde kalmış başka çocukların da intihar etmiş olabileceğini düşündüm. Bu, Dağ Keçileri ile bu intiharlar arasında bir bağ olduğu yönündeki sezgimi onaylardı. Belediyeye başvurup kuruluşundan olaylara dek köyde kalmış çocukların listesini elde ettim. O liste kutudaydı."

Saint-Cyr sözünden kuşku duyulmasından hoşlanmıyor. Entelektüel yetilerinden de, diye düşündü Servaz. Yaşlı adam kendinden emin gözüküyordu.

"Üzgünüm ama kutunun içinde böyle bir liste bulamadık."

Yargıç gözlerini ona dikti ve başını salladı.

"Sendeki fotokopiler. O dönemde maharetliydim. Şimdiki gibi değil. Bütün dosyaların fotokopisini alıyordum. Listenin orada olduğuna eminim." Ayağa kalktı. "Gel benimle."

Eskitilmiş gri taştan güzel döşemeli bir koridordan geçtiler. Yargıç alçak bir kapıyı itti, bir elektrik düğmesini çevirdi. Servaz gerçek bir kaosla karşılaştı. Tarif edilemez dağınıklıkta, toz içinde bir çalışma odası. Kitaplıklar, iskemleler ve sehpalar. Hepsi de rastgele yerleştirilmiş hukuk kitaplarıyla, rastgele bir araya getirilmiş kâğıt yığın-

larının içinden taştığı dosya ve klasörle tıka basa haldeydi. Yerler, köşe bucak ağzına kadar evrakla doluydu. Saint-Cyr homurdanarak bir iskemlenin üzerine konmuş otuz santim yüksekliğinde bir yığını eşeledi. Bir şey bulamadı. Sonra bir diğerini. Sonunda, beş dakika sonra, birbirine tutuşturulmuş bir tomar kâğıtla doğruldu ve muzaffer bir edayla Servaz'a uzattı.

"İşte!"

Servaz listeyi inceledi. İki sütun halinde ve üç sayfada onlarca isim. Bakışları sütunlar boyunca kaydı. Başlangıçta hiçbirinin üzerinde durmamıştı. Sonra tanıdık bir isim belirdi: *Alice Ferrand...* Okumaya devam etti. *Ludovic Asselin...* İntihar eden bir diğer genç. Biraz ilerde üçüncüyü buldu: *Florian Vanloot...* İntihar etmeden önce tatil köyünde kalmış diğer iki ergenin adını ararken gözleri bir isme rastladı. Kesinlikle beklenmedikti bu...

Orada asla olmaması gereken bir isim.

Başını döndüren bir isim. Servaz elektrik yemiş gibi ürperdi. Anında hayal gördüğünü sandı. Gözlerini kapatıp açtı. Ama isim hâlâ orada duruyordu. Diğer çocukların adlarının arasında. Irène Ziegler.

Lanet olsun, mümkün değil bu!

24

Cherokee'nin direksiyonunda uzun süre öyle kalakaldı. Bakışları ön camda kaybolmuştu. Ne gittikçe hızlanarak yağan kar tanelerini ne de yolda kalınlaşan kar tabakasını görüyordu. Sokak lambalarının altında, karın üzerinde bir ışık halesi genişliyordu. Değirmenin ışıkları birbiri ardına söndü. Biri hariç. Odasınınkiydi büyük ihtimalle. Servaz yaşlı yargıcın yatağında kitap okuyor olabileceğini düşündü. Pencere kanatlarını kapatmıyor. Gerek yoktu: Hırsızın pencerelere erişmesi için akıntıya karşı yüzmesi, sonra da duvarı tırmanması gerekiyordu. Çevre, en azından bir köpek ya da bir alarm sistemi kadar etkiliydi...

Irène Ziegler... Adı listedeydi... Bunun ne anlama geldiğini düşündü. Saint-Cyr'in evini ilk ziyaretinden sonra kucağında kutuyla jandarmaya gelişini hatırladı. Kutuyu otoriter bir şekilde kapıp intihar edenler üzerine soruşturmanın bütün delillerini tek tek çıkardığı geldi gözlerinin önüne. Saint-Cyr kesin konuşmuştu. Tatil köyünde kalan çocukların listesi o sırada içindeydi. Ya yaşlı adam bunamışsa? Belki hafızasını kaybetmişti de kabullenmek istemiyordu. Belki de listeyi başka yere koymuştu. Ama bir başka teori daha vardı. Daha rahatsız edici. Servaz listeyi hiç görmemişti, *çünkü Irène Ziegler onu çaktırmadan aşırmıştı.* O gece jandarmada intihar edenlerden ilk kez söz ettiğinde pek heyecanlanmadığını hatırladı. Aniden bir başka görüntü canlandı gözünde: Teleferik kabinlerinde hapis kalmıştı ve Ziegler'e ulaşmaya çalışıyordu. Onun daha önce varmış olması gerekirdi. Daha yakındaydı. Ama kendisi kabine bindiğinde Ziegler henüz orada değildi. Telefonda, motor kazası geçirdiğini, yolda olduğunu söylemişti. Onu *sonradan* görmüştü: O sırada Perrault ölmüştü.

Direksiyonu sıkmaktan parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu fark etti. Gözlerini ovuşturdu. Bitkin bir haldeydi. Sinirleri yıpranmıştı. Vücudu bir acı düğümüydü âdeta. Kuşku, ölümcül bir zehir gibi ruhuna yayılıyordu. Başka düşünceler canlandı: Atlardan anlıyordu, arabasını ve helikopterini bir erkek gibi kullanıyordu, bölgeyi avcunun içi gibi biliyordu. Daha o sabah, belediyeye gitme görevini üstlenmek için sesini yükselttiğini hatırladı. Orada ne bulacağını biliyordu. Kendisine ulaşmayı sağlayacak tek iz oydu. Chaperon'un belgelerini de ona ulaşma umuduyla karıştırmış mıydı acaba? *Tatil köyünde onu öldürmeye çalışan, ipi ve torbayı tutan da o muydu?* İnanamıyordu.

Yorgunluktan hızlı düşünemiyordu. Doğru akıl yürütemiyordu. Ne yapmalıydı? Genç jandarmanın suçlu olduğuna dair hiçbir kanıtı yoktu.

Arabanın kumandasındaki saate baktı. Telefonu açtı ve Espérandieu'yü aradı.

"Martin? Ne oldu?"

Servaz ona emekli yargıçtan ve dosyalarından söz etti, sonra keşfettiği şeyi anlattı. Karşı tarafta uzun bir sessizlik oldu.

"O olduğuna emin misin?" dedi nihayet Espérandieu, kuşkuyla.

"Perrault'yu katille birlikte kabinde gördüğümde benimle değildi. Başı kapüşonlu biri. Karşılaştığımızda gözlerini görmemem için Perrault'nun ardına saklanan biri. İlk önce onun varmış olması gerekiyordu ama gelmemişti. Olay yerine çok sonra geldi." Aniden başka bir düşünce geldi aklına. "Tatil köyünde kalmış ama bundan hiç söz etmedi. Atları biliyor, bu dağları biliyor, sportif, dağcılık halatı kullanmayı da kuşkusuz biliyordur..."

"Vay be!" diye haykırdı Espérandieu, bu kez sarsılmıştı.

Alçak sesle konuşuyordu. Servaz onun Charlène'le yatakta olduğunu ve de Charlène'in uyuduğunu düşündü.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Servaz.

Sessizlik. Aradaki mesafeye rağmen Espérandieu'nün şaşkınlığını anladı. Patronunun gemleri ona bırakmasına alışkın değildi.

"Sesin bir tuhaf."

"Bitkinim. Sanırım ateşim de var."

Tatil köyünde uğradığı saldırıdan söz etmedi. Bundan şimdi bahsetmek istemiyordu.

"Şimdi neredesin?"

Servaz bir kez daha ıssız yola baktı.

"Saint-Cyr'in evinin önünde."

Gayriihtiyari dikiz aynasından arkaya baktı. Sokağın o tarafı da boştu, hayat yoktu. Yüz metre ötedeki son evlerin pencere kanatları kapanmıştı. Yalnızca yoğun bir şekilde ve kar yağıyordu.

"Otele dön," dedi Espérandieu. "Şu an için bir şey yapma. Ben geliyorum."

"Ne zaman? Bu gece mi?"

"Evet, giyinip çıkıyorum. Ya Ziegler, o nerede biliyor musun?"

"Sanırım evindedir."

"Ya da Chaperon'un peşinde. Belki onu arayabilirsin. Yoklamak için..."

"Ne diyeceğim ki ona?"

"Bilmem. Kendini iyi hissetmediğini, hasta olduğunu söyle. Bitkinsin, kendin söyledin. Sesinden belli zaten. Ona yarın bütün gün yatacağını, artık dayanamadığını söyle. Bakalım ne tepki gösterecek."

Servaz gülümsedi. Olup bitenden sonra Ziegler ona inanmakta zorlanmazdı.

"Martin? Neler oluyor?"

Kulak verdi. Arka planda kısık bir televizyon sesi. Ziegler evindeydi. Ya da başka birinde. Bir daire? Bir ev? Onun yaşadığı yeri gözünde canlandıramıyordu. Her koşulda dışarıda olmadığı, aç bir kurt gibi belediye başkanının peşine takılmamış olduğu kesindi. *Ya da onun peşinde de değildi...* Ziegler'i deri giysisi, çizmeleri, güçlü

motoruyla gözünde canlandırdı. Helikopteri kullanırken düşündü. O olduğuna aniden emin oldu.

"Hiç," dedi. "Ara verdiğimi söylemek için aradım seni. Uyumam gerekiyor."

"İyi değil misin?"

"Bilmiyorum. Düşüncelerim berraklığını yitirdi. Artık düşünemiyorum. Tükendim. Boynum da feci acıyor." Hiçbir yalan, hakikat payı içeren kadar iyi olamazdı. "Yarın sen tek başına devam edebilir misin? Chaperon'u ne pahasına olursa olsun bulmalıyız."

"Tamam," dedi bir an tereddütten sonra. "Devam edecek halde olmadığın kesin. Dinlen. Bir haber alırsam seni hemen ararım. Bu arada ben de yatmaya gideceğim. Dediğin gibi. Düşünceleri berrak tutmalı."

"İyi geceler, Irène."

Telefonu kapattı ve yardımcısının numarasını çevirdi.

"Espérandieu," dedi adam.

"Evinde. Yani, televizyon açıktı."

"Ama uyumuyordu."

"Geç yatan birçok insan gibi. Ya sen, sen nerdesin?"

"Otobanda. Benzin almak için duruyorum. Geleceğim. Hiç bu kadar karanlık bir kırsal görmemiştim. Elli dakikaya kalmaz oradayım. Evinin önünde beklemeye ne dersin?"

Tereddüt etti. Buna gücü var mıydı?

"Nerede oturduğunu bile bilmiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Ne yapıyoruz, peki?"

"D'Humières'i arayacağım," diye karar verdi Servaz.

"Bu saatte mi?"

Servaz telefonunu yatağın üzerine koydu, banyoya geçti ve yüzüne soğuk su serpti. Bir kahve içebilirdi ama buna bel bağlayamazdı. Sonra odaya geri dönüp Cathy d'Humières'i aradı.

"Martin? Hayrola! Saat kaç biliyor musunuz? O halinizle uyuyor olmalıydınız?"

"Üzgünüm," dedi. "Ama acil bir şey var."

Savcının yatağında doğrulduğunu tahmin etti.

"Bir başka kurban mı?"

"Hayır. Ama öngörmediğimiz büyük bir şey. Yeni bir zanlı var. Ama şu an için kimseye bundan söz edemem. Siz hariç."

"KİM?" dedi d'Humières, aniden uyanmıştı.

"Yüzbaşı Ziegler."

Hattın ucunda uzun bir sessizlik.

"Her şeyi anlatın bana."

Anlattı. Saint-Cyr'in listesinden, Perrault'nun öldüğü an Irène'in ortada olmamasından, çocukluğundan ve tatil köyünde kaldığından söz etmekten kaçınmasından, kişisel yaşamıyla ilgili unutkanlıkla söylediği yalanlardan söz etti.

"Bu onun suçlu olduğunu kanıtlamaz," dedi d'Humières.

Savcı bakışı, diye düşündü Servaz. Kendisine göre Irène Ziegler bir numaralı zanlı olmuştu. Polislik içgüdüsünden söz bile etmedi.

"Ama haklısınız, kafa karıştırıcı. Şu liste hikâyesi hiç hoşuma gitmedi. Benden ne istiyorsunuz? Yarını bekleyebilecek bir şeyi söylemek için beni aramamış olduğunuzu varsayıyorum."

"Onun adresine ihtiyacımız var. Bende yok."

"*Çoğul konuştunuz?*"

"Espérandieu'den gelmesini istedim."

"Onu gözetlemek niyetinde misiniz? Bu gece?"

"Belki."

"Hey, Martin, uyumanız gerek sizin! Aynada yüzünüzü gördünüz mü hiç?"

"Bakmamayı tercih ederim."

"Çok hoşlanmadım bu işten. Dikkatli olun. Eğer oysa tehlikeli olabilir. Zaten iki kişiyi öldürdü. Kuşkusuz en az sizin kadar iyi silah kullanıyordur."

Yumuşak bir kinaye, diye düşündü Servaz. Atış konusunda yeteneksizdi. Yardımcısını ise Dedektif Harry olarak göremiyordu.

"Beş dakika sonra arayın beni. Bir iki telefon etmem gerek," dedi. "Görüşmek üzere."

Espérandieu kırk dakika sonra kapıyı çaldı. Servaz açtı. Yardımcısının anorağı ve saçları kar içindeydi.

"Bir bardak suyun ve kahven var mı?" dedi, elinde bir aspirin tüpüyle. Sonra gözlerini kaldırdı ve patronunu gördü. "Hassiktir!"

Servaz'ın Saint-Cyr'in evinden çıktığı saatlerde Diane hâlâ bürosundaydı.

Şimdi ne yapacağını düşünüyordu. Bir an önce harekete geçmek istiyordu. Ama nereye kadar gidecekti? Sanki hiçbir şey olmamış gibi yapmanın ve keşfettiği şeyi unutmanın cazibesi hep vardı. Bundan Spitzner'e mi söz etmeliydi? Başta, bunu yapmalıymış gibi gelmişti ama düşündükten sonra, çok da emin değildi. Aslında kime başvuracağını bilemiyordu.

Tek başınaydı. Kendi kendisiyleydi. Ekranın köşesindeki saate baktı.

23.15.

Enstitü, pencereyi zangır zangır titreterek esen rüzgâr dışında tamamen sessizdi. Günlük görüşmelerinde derlemiş olduğu verilerle Excel tablosunu doldurmuştu. Xavier bürosundan ayrılalı çok olmuştu. *Ya şimdi ya hiçbir zaman...* Midesinde bir yumru hissetti. Biri onu yakalarsa ne olacaktı? Bunu düşünmemek en iyisiydi.

"Onu görüyorum."

Espérandieu dürbünü Servaz'a uzattı. Servaz dürbünü yamacın altındaki üç katlı küçük binaya doğrulttu. Irène Ziegler salonun ortasında duruyordu. Kulağında bir telefon kulaklığı. Hızlı hızlı konuşuyordu. Dışarı çıkacak biri gibi giyinmişti. *Yatmadan önce akşamı televizyon karşısında geçiren biri gibi değil.*

"Yatağa gitmek ister bir hali yok," yorumunu yaptı Espérandieu, dürbünü geri alırken.

Saint-Martin'den yirmi kilometre kadar mesafede, bir yön tabelasının bulunduğu park yerinin kenarında, hafif bir tümseğin üzerindeydiler. Park yerinin etrafını bir çit çeviriyordu. İki çalılığın arasında düzenlenmiş alana girmişlerdi. Buz gibi bir rüzgâr çiti sallıyordu. Servaz ceketinin yakasını kaldırmıştı. Espérandieu ise beyazlaşmaya başlayan anorağının kapüşonunu geçirmişti başına. Servaz titriyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Saat gece yarısını kırk iki geçmişti.

"Çıkıyor!" diye bildirdi Espérandieu. Ziegler'in kapının dibinde duran bir motorcu ceketini kaptığını görmüştü.

Hemen sonra dairesinin kapısını kapatmıştı. Dürbünü binanın girişine çevirdi. Ziegler yirmi saniye sonra belirdi. Basamaklardan indi ve kara rağmen motoruna yöneldi.

"Lanet olsun! İnanılır gibi değil!"

Arabaya koştular. Binanın dibinde, yamacın altında virajı alırlarken arka tekerlekler hafifçe kaydı. Kasabanın merkezine giden yolun yukarısında motorun sağa döndüğünü ancak görebilmişlerdi. Kavşağa geldiklerinde kırmızı ışık yanıyordu. Aldırmayıp geçtiler. O saatte ve o havada birine rastlama ihtimali pek azdı. Kar altında bembeyaz olmuş uzun bir caddeye çıktılar. Uzaktaki Ziegler çok yavaş gidiyordu. Bu, işlerini kolaylaştırıyordu ama saptanmaları riskini de arttırıyordu, çünkü uzun beyaz yolda tamamen yalnızdılar. Bir o, bir de kendileri.

"Böyle devam ederse bizi fark edecek," dedi Espérandieu, yavaşlayarak.

Küçük şehirden ayrıldılar ve yaklaşık on dakika boyunca düşük hızda yol aldılar, ıssız iki köyden ve sağı solu hep dağlarla kaplı bembeyaz çayırlardan geçtiler. Espérandieu, Ziegler'in uzaklaşmasına imkân tanımıştı. Gecenin ve lapa lapa yağan karın içinde bir sigaranın ucu kadar cılız bir ışıltıyla sadece motorun arka ışığı görülüyordu.

"Böyle nereye gidiyor?"

Onun da patronu kadar şaşkın olduğu sesinden belli oluyordu. Servaz cevap vermedi.

"Sence Chaperon'u mu buldu?"

Bu düşünceyle Servaz kaskatı kesildi. Tansiyonunun yükseldiğini hissetti. Olacakları düşündükçe korkuyordu. Düşündüklerini onaylıyordu her şey. Ziegler ona yalan söylemişti. Yatmaya gitmemiş, gecenin bir vakti, kimseye haber vermeden dışarı çıkmıştı. Soruşturmanın farklı evreleri sürekli aklına geliyor, ona işaret eden her ayrıntıyı düşünüyordu.

"Sağa döndü."

Servaz bakışlarını ileriye yöneltti. Ziegler yoldan ayrılıp şehirler arası yolların kenarındaki sayısız ticari antrepodan birine benzeyen bir binanın önündeki aydınlık bir park yerine dalmıştı. Lapa lapa yağan karlar arasından, gecenin içinde parıldayan bir neon ışığını gördüler. Işıklı çizgisi profilden bakıldığında sigara içen ve başında melon bir şapka bulunan bir kadın yüzüne benziyordu. Sigaranın dumanıyla "PINK BANANA" diye yazılmıştı. Espérandieu iyice yavaşladı. Ziegler'in motorunu durdurup aşağı indiğini gördüler.

"Ne bu?" diye sordu Servaz. "Bir gece kulübü mü?"

"Bir kadın barı," karşılığını verdi Espérandieu.

"Ne?"

"Lezbiyenler için bir gece kulübü."

İlk park yerine girdiklerinde Ziegler de smokininin üzerine kürk yakalı kalın bir ceket giymiş olan kapıdaki bekçiye selam veriyordu. Plastikten iki palmiye arasından geçen Ziegler içeride kayboldu.

Espérandieu gece kulübünün girişi önünde yavaşça yol aldı. Biraz ötede sıra sıra başka binalar vardı. Dev ayakkabı kutuları gibi. Bir ticaret merkezi. Arabayı döndürdü ve geri geri giderek, sokak lambalarının ve neonların uzağında karanlık bir su birikintisinin içine park etti. Arabanın motor kısmı gece kulübünün girişine dönüktü.

"Özel hayatı hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordun, al sana işte!" dedi.

"İçeride ne yapıyor?"

"Sence?"

"Yani, Chaperon'un peşinde koşuyor, zamanın sıkışık olduğunun farkında ve o buraya gelmeyi tercih ediyor, öyle mi? Sabahın birinde?"

"Tabii eğer bilgi alabileceği biriyle randevusu yoksa?"

"Bir lezbiyen barında mı?"

Espérandieu omuz silkti. Servaz arabadaki saate baktı. 01.08.

"Beni oraya geri götür?" dedi.

"Nereye?"

"Ziegler'in evine."

Cebini karıştırdı ve bir demet maymuncuk çıkardı. Espérandieu kaşlarını çattı.

"Hey, hey! İyi bir fikir değil bu. Her an dışarı çıkabilir."

"Sen beni oraya bırakır ve hâlâ içeride olduğundan emin olmak için buraya geri gelirsin. Senden onay almadan içeri girmem. Cebinin şarjı var mı?"

Servaz kendisininkini çıkardı. Bir kez olsun çalışıyordu. Espérandieu da kendininkine bakarak başını salladı.

"Bekle, bekle. Halini görüyor musun? Güçlükle ayakta duruyorsun. Eğer Ziegler katilse, son derece tehlikeli demektir."

"Eğer sen onu gözetlersen, kaçacak haydi haydi zamanım olur. Kurnazlık gösterecek vaktimiz yok."

"Ya komşularından biri seni görüp haber verirse? Confiant senin kariyerini mahveder! Adam senden nefret ediyor."

"Kimse bir şey bilmeyecek. Haydi. Yeterince zaman kaybettik zaten."

Diane etrafına bakındı. Kimse yoktu. Koridor boştu. Kliniğin, hastaların giremediği bu bölümünde gözetleme kamerası yoktu. Kapının tokmağını çevirdi. Kapı kilitli değildi. Saatine baktı. Gece yarısını on iki geçiyor. İçeri girdi. Oda, pencereden giren ay ışığı altındaydı: *Xavier'nin ofisi...*

Ardından kapıyı kapadı. Tamamen ayakta olan duyuları görülmemiş bir keskinlikle tepki gösteriyordu. Sanki gerilim onu, kulağı ve gözü iyice keskinleşmiş bir hayvan yapmıştı. Bakışlarını çalışma odasında dolaştırdı. Lamba, bilgisayar ve telefon, sağ taraftaki küçük kütüphane, sol tarafta metal klasörler, bir köşede buzdolabı ve pencere kenarında saksı içinde duran çiçekler dışında oda boştu. Dışarıda fırtına ortalığı kasıp kavuruyordu. Bulutlar ayın önünden geçerken, zaman zaman ışık öyle azalıyordu ki pencerenin gri mavi dörtgeni dışında hiçbir şey görmüyordu. Sonra oda yeniden yeterince aydınlanıyor ve her bir ayrıntıyı fark edebiliyordu.

Yerde, bir köşede bir çift küçük halter. *Küçük ama ağır*, diye düşündü yaklaşırken. Her birinde ikişer kiloluk dört siyah disk vardı. İlk çekmeceyi açmak istedi ama kilitliydi. *Allah kahretsin*! Ama ikincisi kilitli değildi. Tereddüt ettikten sonra masanın üzerindeki lambayı yaktı. Çekmecenin içindeki dosya ve kâğıtları karıştırdı ama dikkatini çeken bir şey olmadı. Üçüncü çekmece ise birkaç keçeli ve tükenmez kalem dışında neredeyse boştu.

Metal klasörlere yöneldi. Asılı dosyalarla doluydu. Diane bazılarını çekip açtı. *Personel dosyası*... Élisabeth Ferney'in adının olmadığını fark etti ama Alexandre Barski adına bir dosya vardı. Başka Alexandre olmadığından, bunun hasta bakıcı olduğu sonucunu çıkardı. Daha iyi okuyabilmek için dosyayı lambaya yaklaştırdı.

Alex'in özgeçmişinde 1980 yılında Fildişi Sahili'nde doğduğu belirtilmişti. Tahmininden daha gençti. Bekâr. Saint-Gaudens adlı bir şehirde oturuyordu. Diane bu şehrin adını bölge haritasında görmüştü sanki. Dört yıldır Enstitü'de çalışıyordu. Daha önce Armentières'deki EPSM (Akıl Sağlığı Kamu Kurumu)'de çalışmıştı. Öğrenim yıllarında sayısız staj yapmıştı. Çalıştığı yerler arasında pedo-pisikiyatri de vardı. Diane bunun gelecekte onunla konuşabileceği bir konu olduğunu düşündü. Alex'le yakınlaşma arzusu duymuştu. Belki de o buradaki dostu olabilirdi. İyi not almıştı. Yıllar içerisinde Wargnier, ardından Xavier onun hakkında değerlendirmelerini not düşmüşlerdi: "Dinlemeyi biliyor", "yeterli", "inisiyatifli", "ekip ruhu var", "hastalarla ilişkisi iyi"...

Tamam, bütün geceyi burada geçirecek değilsin...

Dosyayı kapattı ve yerine koydu. Yüreği hafifçe sıkışarak kendi dosyasını aradı. "Diane Berg". Açtı. İçinde özgeçmişi ve Doktor Wargnier'yle yazıştığı elektronik postaların izlenimleri vardı. Sayfanın altında Xavier'nin el yazısıyla karalanmış bir not görünce midesinin burkulduğunu hissetti. "*Sorunlu?*" Diziye asılı diğer dosyalardan bir şey öğrenemedi. Diğer çekmeceleri de şöyle bir açtı. Hasta dosyaları. İdari ıvır zıvır... Lisa Ferney adına hiç belge olmaması Diane'ın kaygısını doğruluyordu: Buralarda asıl iktidarı elinde tutan belki de oydu. Ne Wargnier ne Xavier başhemşire hakkında dosya açmaya cesaret etmişti.

Ardından bakışları odanın diğer tarafındaki kütüphaneye yöneldi. Sonra yeniden çalışma masasına ve bilgisayara döndü. Diane tereddüt etti. Sonunda Xavier'nin koltuğuna oturdu. Koltuğun derisine biraz fazla ağaç aromalı ve baharatlı, inatçı bir sabun ve losyon kokusu sinmişti. Dışarıya kulak verdikten sonra bilgisayarın açma düğmesine bastı. Aletin derinlerinden bir şey homurdanarak silkindi ve uyanan bir süt çocuğu gibi viyakladı.

Ekranda masaüstü göründü. Banal bir sonbahar manzarası. İkonlar birbiri ardına belirdi.

Diane ikonları gözden geçirdi ama dikkatini çeken hiçbir şey göremedi. Mesaj kutusunu açtı. Kayda değer bir şey yoktu. Son e-posta sabah gelmişti. Bütün personele yönelikti ve "Terapi ekibi görev toplantısı takvimi" başlığını taşıyordu. "Gelen" kutusunda 550 mesaj vardı ve bunların on ikisi okunmamıştı. Diane'ın hepsini açacak zamanı yoktu. fakat son kırkına hızla bir göz attı. Anormal bir şey bulamamıştı.

Sonra, gönderilen mailleri inceledi. ÇOK AZ.

Mesaj kutusunu kapattı ve favoriler listesini araştırdı. Birçok site dikkatini çekti. Bunlar arasında bekârlar için bir buluşma sitesi, "bir psikolog-seksoloğun baştan çıkarması" adlı bir diğer site, "en son" porno resimlerinden oluşan üçüncü bir sitenin ardından, "göğüs ağrıları ve kardiyo-sirküler sıkıntılar" üzerine dördüncü bir site. Xavier'nin kalp sorunları mı vardı, yoksa hastalık hastası biri miydi? Sonra başka şeye geçti. On yedi dakika sonra hayal kırıklığı içinde bilgisayarı kapattı.

Bakışı ilk çekmeceye takıldı. Kilitli olana.

Çekmecede Xavier'nin harici bir sabit disk ya da flaş bellek anahtarı saklıyor olabileceğini düşündü. Porno siteler dışında, gizleyecek şeyleri olan biri için bilgisayarı biraz fazla temizdi.

Etrafına bakındı, bir ataç bulup açtı ve filmlerde gördüğü gibi yapmaya çalışarak küçük kilide soktu.

Başaramamıştı elbette. Ataç kırılıp bir ucu içeride sıkışıp kalınca alçak sesle küfretti. Bir kâğıt keseceği aldı eline ve dakikalarca uğraştıktan sonra metal parçasını çıkarmayı başardı. Ardından bütün olasılıkları zihninden geçirdi ve aniden aklına bir fikir geldi. Koltuğu cama doğru döndürdü ve ayağa kalktı. Çiçek saksılarını tek tek kaldırıp baktı. Hiç! Sonra parmaklarını rastgele toprağa daldırdı.

Üçüncü saksıda parmakları bir şeye rastladı. İçinde sert bir şey bulunan bir kumaş... Çekip çıkardı ve küçük bir kese belirdi. Anahtar içinde bulunuyordu. Nabzı hızlandı. Yine de çekmeceyi açınca hayal kırıklığına uğradı. Ne sabit disk ne de flaş bellek anahtarı. Fakat

Enstitü'yle ilgili bir yığın kâğıt. Raporlar, meslektaşlarla yazışmalar. Saklı gizli hiçbir şey yok. Bu durumda Xavier bu çekmeceyi neden kilitlemişti? Neden onu da diğerleri gibi açık bırakmamıştı? Kâğıtları bir yana ayırınca, diğer dosyalardan daha az kalın karton bir dosyayı fark etti. Diane dosyayı çekmeceden çıkardı ve lambanın ışığı altına, sümenin üzerine koydu. İçinde sadece birkaç kâğıt vardı. Kâğıtların birinde birçok sütunlu bir isim listesi. Diane kâğıtta Saint-Martin belediyesinin kaşesi olduğunu ve bunun bir fotokopi olduğunu saptadı. Liste iki yapraktan ibaretti. İlkini kaldırdı.

İçinde sarı bir yapışkanlı not kâğıdı. Kaldırıp lambaya yaklaştırdı. Xavier birçok isim yazmış, her seferinde de bir soru işareti koymuştu.

Gaspard Ferrand?
Lisa?
Irène Ziegler?
Tatil köyü?
İntikam?
Neden at?

Neye bakmakta olduğunu düşündü ama zaten biliyordu. Bu sorular kendi sorularının yankısıydı. İki ismi bilmiyordu ve "tatil köyü" kelimesi onu kaçınılmaz olarak iki gün önce terk edilmiş binaların ortasındaki nahoş deneyimine götürdü. Gözlerinin önündeki şey, bir zanlı listesiydi. Aniden, havalandırma deliğinden duyduğu konuşmayı hatırladı. Xavier personel arasında soruşturma yürütmeyi o polis adına üstlenmişti. Bir kâğıt parçasına çiziktirdiği bu sorular bu işi yapmaya başladığını kanıtlıyordu. Oysa elbette, Xavier gizlice soruşturma yürütmüşse, polisin aradığı suç ortağı o değil demektir. Bu durumda geçtiği ilaç siparişi ne anlama geliyordu?

Şaşkınlık içindeki Diane listeyi dosyaya, dosyayı da çekmeceye koyup kitledi. Diğer iki kişinin adını daha önce hiç duymamıştı. Fakat

listede araştırmalarını artık yönelteceği en azından bir isim vardı. Xavier "tatil köyü" kelimelerini listenin sonuna koyarak bütün bu kişilerin bu yere az çok bağlı olduğunu mu ima ediyordu? Bağıran ve hıçkıran adam canlandı gözlerinin önünde. Orada neler olmuştu? Saint-Martin civarında işlenen cinayetlerle ilişkisi neydi? Cevap, kuşkusuz, psikiyatrın hemen altına yazdığı kelimedeydi. *İntikam*... Diane hakikate yaklaşabilmek için bilmediği birçok şey olduğunu fark etti. Xavier'nin mesafe kaydettiği belliydi ama o da kendine hâlâ epey soru soruyordu.

Aniden kalakaldı. Eli hâlâ çekmeceyi kapatan anahtarın üzerindeydi. *Koridorda ayak sesleri*... Gayriihtiyari koltuğa gömüldü. Eli yavaşça ve sessizce büro lambasına gitti ve söndürdü. Ay ışığının saçtığı gri mavi yarı karanlık içinde buldu kendini ve kalbi tehlikeyle çarpmaya başladı. Adımlar kapısının önünde durmuştu... Devriye gezen nöbetçilerden biri mi? Kapı altından sızan ışığı mı fark etmişti? Saniyeler bitmek bilmeden akıyordu. Sonra nöbetçi devriyeye devam etti ve ayak sesleri uzaklaştı.

Kulakları zonklayan Diane'ın soluk alış verişleri yavaş yavaş normale döndü. Tek bir şey arzuluyordu: Odasına çıkıp yatağa girmek. Xavier'ye soruşturması hakkında sorular sormak için de can atıyordu. Fakat bürosunu karıştırdığını itiraf ettiği an konumunu ve bütün kariyer umudunu yitireceğini biliyordu. Onun düşüncelerini açması için başka bir yol bulmalıydı...

"Motoru burada. Hâlâ içeride."

Servaz cep telefonunu kapattı ve girişteki otomatiğe bastı. Saatine baktı. 01.27. Sonra ikinci dairenin kapısını dinledi. Hiç gürültü yok. Herkes uyuyordu. Ayaklarını paspasın üzerinde uzun uzun sildi, sonra maymuncukları çıkardı ve kilide sokmaya başladı. Otuz saniye sonra içerideydi. Ne ilave bir kilit vardı ne de üçlü kilit.

Karşısına bir koridor çıktı. Sağda iki kapı. İlki yeni bir koridora açılıyordu. İkincisi ise oturma odasına. Sokak lambalarından gelen

aydınlık, karanlık odayı aydınlatıyordu. Camların ardında yağan karın giderek hızlandığı görülüyordu. Servaz karanlık ve sessiz oturma odasında ilerledi. Elektrik düğmesini aradı. Yanan ışık son derece sade bir mekânı ortaya çıkardı. Kalbi çarparak hareketsiz kalakaldı.

Beyazı arayın, demişti Propp.

Bakışlarıyla yavaşça odayı taradı. Duvarlar beyazdı. Soğuk ve mümkün olduğunca eşyasız döşenmiş bir oturma odası. Tanıdığı kişiden bağımsız olarak, burada yaşayan kişiyi hayal etmeye çalıştı. Aklına bir şey gelmedi. Sanki bir hayaletin yaşadığı yeri seyrediyor gibiydi. Bir etajerin üzerine, spor kupalarının arasına yerleştirilmiş bir düzine kadar kitaba yaklaştı ve şiddetle ürperdi. Bütün kitapların konuları birbirine bağlıydı: Cinsel suçlar, kadınlara tecavüz, kadınların ezilmesi, pornografi ve tecavüz. Baş dönmesi hissetti. *Gerçeğe yaklaşıyordu...* Mutfağa geçti. Aniden sağ tarafta bir hareket gördü. Bir tepki gösteremeden, bacağına dokunulduğunu hissetti. Panik içerisinde geriye sıçradı. Kalbi yerinden çıkacaktı. Uzun bir miyavlama. Kedi evin başka bir köşesine kaçıp saklandı. *Hay lanet! Ödümü patlattın!* Servaz kalp atışlarının sakinleşmesini bekledi, sonra gömme dolapları açtı. Kayda değer bir şey yoktu. Kendisinin tersine, Irène Ziegler'in son derece sağlıklı beslendiğini fark etti. Oturma odasından tekrar geçip odalara yöneldi. Birinde, kapısı açık olanda bir çalışma masası, kareli bir yatak ve metalik bir klasör. Çekmeceleri tek tek açtı. Dosyalar. Vergi iadeleri, elektrik faturaları, jandarma okulu dersleri, kira ödemeleri, sağlık giderleri, çeşitli abonelikler... Komodinin üzerinde İngilizce kitaplar. *The Woman-Identified Woman, Radical Feminism a Documentary History.* Cep telefonu çalınca sıçradı.

"Ne aşamadasın?" diye sordu Espérandieu.

"Şimdilik bir şey yok. Hareket var mı?"

"Hayır, hâlâ içeride. Yalnız yaşamıyor olabileceğini düşündün mü? Hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Servaz heyecanlanmıştı. Espérandieu haklıydı. Aklına bile getirmemişti bunu! Evde kapalı üç kapı vardı. *Ardında kim vardı?*

En azından biri yatak odası olmalıydı. Şu an içinde bulunduğunda uyunuyor gibi gözükmüyordu. İçeri girerken gürültü çıkarmamıştı ve saat neredeyse gecenin ikisiydi. Genellikle bu saatte derin uykuda olurdu insan. Midesine bir kramp girdi. Odadan çıktı ve yan kapının önünde durdu. Kulak verdi. Hiç ses yoktu. Kulağını kapıya dayadı. Sessizlik. Kendi kanının uğultusu hariç. Sonuçta elini tutamağa koydu ve çok yavaş çevirdi.

Bir yatak odası... Dağınık bir yatak...

Oda boştu. Kalbi yine hızlanmıştı. Bunun belki de bozuk fiziksel durumundan kaynaklandığını düşündü. Günün birinde bir kalp krizinden geberip gitmemek için biraz spor yapmayı ciddi ciddi düşünmeliydi.

Son iki kapı banyo ve tuvaletindi. Açtıktan sonra emin oldu. Çalışma masasının bulunduğu odaya geri döndü. Masanın üç çekmecesini de açtı. Tükenmez kalemler ve banka kartı ekstreleri dışında hiçbir şey yoktu. Sonra masanın altındaki renkli bir şey dikkatini çekti. Bir yol haritası. Masadan yere düşmüş olmalıydı. Cebindeki telefon yine vınladı.

"Çıktı!"

"Tamam. Takip et. Bir kilometre kala ara beni."

"Ne âlemdesin?" dedi Espérandieu. "Çık oradan, Tanrı aşkına!"

"Bir şey bulmuş olabilirim."

"Motoru çalıştırdı! Gidiyor!"

"Yakala onu! Bas gaza! Beş dakika lazım bana."

Telefonu kapattı. Çalışma masasının üzerindeki lambayı yaktı ve haritayı alabilmek için eğildi.

Espérandieu, Irène Ziegler'in yanında bir başka kadınla *Pink Banana*'dan çıktığını gördüğünde saat 02.02'ydi. Ziegler, motorcu giysisi ve siyah deri çizmeleri içinde büyüleyici bir Amazon kadını gibiyken, yanındaki kadın vücuduna yapışan bir kot pantolon üzerine kürk yakalı beyaz saten bir ceket ve yukarıdan aşağı bağlı, topuklu beyaz botlar giymişti.

Bir dergiden çıkmışa benziyordu. Ziegler ne kadar sarışınsa diğer kadın da o kadar esmerdi. Uzun saçları yakasındaki kürkün üzerine iniyordu. İki genç kadın Ziegler'in motoruna yaklaştıla-. Ziegler motora bindi. Bir iki kelime ettiler. Sonra esmer kadın sarışına doğru eğildi. Espérandieu, iki kadının ağız dolusu öpüştüğünü görünce yutkundu.

Kancık! dedi kendi kendine. Boğazı aniden kurumuştu.

Ziegler daha sonra motorunu bangırdattı. Motorun çeliğine yapışmış deri giysili Amazon. *Bu kadın belki de bir katil,* diye düşündü Espérandieu başlamakta olan kızışmasına soğuk su dökmek için.

Aniden aklına bir fikir geldi. *Éric Lombard'ın atını katletmiş olanlar iki kişiydi.* Esmer kadının fotoğrafını, gece kulübünün içinde kaybolmadan önce küçük dijital makinesiyle çekti. Kimdi o? *Katiller iki kadın olabilir miydi?* Cep telefonunu çıkardı ve Servaz'ı aradı.

"Lanet olsun!" diye küfretti, kapattıktan sonra. Martin beş dakika istiyordu! Delilikti bu!

Hiç beklemeden çekip gitmeliydi! Espérandieu arabayı çalıştırdı ve bar fedaisinin önünden hışımla geçti. Park yerinin çıkışında virajı biraz sertçe aldı ve yeniden karda kayıp büyük düz çizgi boyunca hızlandı. Motorun arka farını fark ettiğinde ayağını gazdan çekti ve gayriihtiyari arabanın saatine baktı: 02.07.

Martin, Tanrı aşkına, çek git artık!

Servaz haritayı her yönde evirip çeviriyordu.

Yukarı Comminges'in ayrıntılı bir haritası. 1/50 bin ölçekli. Her açıdan incelemiş, iyice açmış ve lambaya yaklaştırmıştı ama bir şey göremiyordu. Yine de Ziegler'in bu haritaya yakın zamanda baktığı kesindi. Muhtemelen dışarı çıkmadan önce. *Orada, bir yerlerde ama sen görmüyorsun,* diye düşündü. Ne ama? Neyi aramalı? Aniden zihninde bir kıvılcım çaktı: Chaperon'un saklandığı yer!

Oradaydı elbette. Bu haritanın üzerinde bir yerlerde...

Yolun art arda virajlar çizdiği bir yer vardı. Uzun bir düz çizgiden sonra buraya vardıklarından, kesinlikle yavaşlamak gerekiyordu. Yol, ortasından bir derenin aktığı bembeyaz küçük tümsekler ve karla kaplı köknar ve kayın ağaçlarıyla çevrili bir manzara içinde kıvrılıp duruyordu. Gündüz vakti bir kartpostal manzarası, gece ise, farların ışığında neredeyse fantastik bir görüntü.

Espérandieu, Ziegler'in hız kesip fren yaptığını, sonra ilk virajın girişinde güçlü motorunu çok ihtiyatla yana yatırdığını ve büyük köknar ağaçlarının ardında kaybolduğunu gördü. Ayağını gazdan çekti. Virajı aynı ihtiyatla aldı ve düşük bir süratle ilk tepenin etrafından dolaştı. Derenin aktığı yerde neredeyse rölantide gidiyordu. Ama bu yetmedi...

Aniden olup biteni söyleyecek halde değildi. *Kara bir gölge...*

Yolun öte tarafından fırladı ve farların ışığında sıçradı. Espérandieu içgüdüsel olarak freni kökledi. Kötü refleks. Araba yan yan giderek hayvanın üzerine doğru ilerledi. Çarpışma şiddetli oldu. Direksiyona sıkı sıkı yapışarak arabaya hâkim olmayı başarmıştı ama çok geçti. Arabayı durdurdu, dörtlüleri yaktı, emniyet kemerini çözdü, torpido gözünden cep fenerini alıp dışarı fırladı. Bir köpek! Bir köpeğe çarpmıştı! Hayvan yolun ortasında, karın içinde yatıyordu. Fenerin ışığında Espérandieu'ye bakıyordu. Yalvaran bir hali vardı. Çok hızlı soluk alışlarla göğsü kalkıyor ve ağzı beyaz beyaz buğulanıyordu, bacaklarından biri sarsılarak titriyordu.

KIMILDAMA, DOSTUM! GERİ GELECEĞİM, diye düşündü Espérandieu neredeyse yüksek sesle.

Elini anorağının cebine attı. *Telefonu! Yoktu!* Espérandieu yol istikametine umutsuzca baktı. Motor kaybolalı uzun zaman olmuştu. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!* Arabaya doğru koştu, eğilip içeri baktı, tavan lambasını yaktı. Elini koltukların altına soktu. Yok! Şu boktan telefondan iz yok! Ne koltuklarda ne yerde. HAY LANET, HANGİ CEHENNEMDEYDİ ŞU SİKİNDİRİK TELEFON!

Servaz haritanın her tarafını boşuna inceledi. Ziegler'in Chaperon'un gizlendiği yeri kaydettiğini düşünmesini sağlayacak hiçbir işaret, hiçbir sembol yoktu. Ama belki de bunu yapmaya ihtiyacı yoktu. Belki de zaten bildiği bir şeyi doğrulamak için bir göz atmakla yetinmişti. Saint-Martin, kayak merkezi, civardaki vadi ve tepeler, geldiği yol, merkeze, tatil köyüne ve Enstitü'ye götüren yol ve bütün civar köyler Servaz'ın gözlerinin önündeydi.

Etrafına bakındı. Bir kâğıt dikkatini çekti. Çalışma masasının üzerinde. Diğer kâğıtlar arasında. Roland Chaperon adına bir belge. İkâmet adresi Saint-Martin-de-Comminges. Bir adres vardı: 12. yol, 4. kesim, Aure Vadisi, Hourcade Belediyesi... Servaz küfretti. Kadastroya ya da ipotek bürosuna gidip bakacak zaman bulamamıştı. Sonra Ziegler'in kâğıdın altına kırmızı keçeli kalemle bir harf ve bir rakam yazmış olduğunu fark etti. *D4*. Anladı. Nemli elleriyle haritanın kâğıdına yaklaştı, işaret parmağı haritanın üzerinde şiddetle koşturuyordu...

Espérandieu geri döndü ve telefonunu yolda buldu. Üstüne çullandı. Alet iki parçaydı, plastik gövde parçalanmıştı. Lanet olsun! Yine de Servaz'a ulaşmaya çalıştı. Boşuna. Hemen korkuya kapıldı. *Martin!* Köpek yürek paralayıcı bir inilti çıkardı. Espérandieu ona baktı. *Mümkün değil! Bu kâbus da neyin nesiydi?*

Arabanın arka kapısını açtı hemen, hayvanın yanına geri döndü ve zavallıyı yerden kaldırdı. Köpek ağırdı ve tehditkâr bir ifadeyle hırladı ama hemen kendini bıraktı. Espérandieu köpeği arka koltuğa yerleştirdi, kapıyı kapattı ve direksiyona geçti. Saate bir göz attı. 02.20! Ziegler yakında evinde olacaktı! *Martin, kurtar kendini! KURTAR, KURTAR! Tanrı aşkına!* Alelacele arabayı çalıştırdı, yan yan gitti ve sonunda düzelip beyaz yola daldı, virajlarda defalarca yoldan çıkabilirdi. Bir ralli sürücüsü gibi direksiyona sıkı sıkıya yapışmıştı. Kalbi dakikada yüz altmış atıyordu.

Bir çarpı işareti... İlk bakışta gözünden kaçmış, kırmızı mürekkeple konmuş küçük bir çarpı. D4 karesinin tam ortasında. Servaz çok sevindi. Orada, haritanın ortasında ormanlardan ve dağlardan oluşan ıssız bir bölgenin ortasında küçücük bir siyah kare vardı. Bir dağ evi ya da minik bir kulübe olabilirdi. Önemi yoktu. Servaz, Ziegler'in gece kulübünden çıkıp nereye gideceğini artık biliyordu.

Aniden saatine baktı. 02.20... *Yolunda olmayan bir şey vardı...* Espérandieu çoktan aramış olmalıydı. Ziegler gece kulübünden çıkalı on altı dakika olmuştu! Gereğinden fazla zaman geçmişti... Belkemiğinden soğuk bir ter aktı. *Gitmeliydi... DERHAL!* Kapıya doğru panik içinde baktı, haritayı bulduğu yere koydu, masanın lambasını söndürdü, sonra odanın ışığını kapattı ve oturma odasına geçti. Dışarıda bir gürültü... Servaz cama koştu. Binanın köşesinde Ziegler'in motorunu ancak fark edebilmişti. Buz gibi üşüdü. *Gelmişti!*

Elektrik düğmesine koştu ve oturma odasının ışığını kapattı.

Sonra antreye fırladı, daireden çıktı ve kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Eli öyle titriyordu ki maymuncuğu düşürdü. Kapıyı dışarıdan kitledi, merdivene koştu ama birkaç basamak sonra aniden durdu. Nereye gidiyordu? Bu çıkış kapalıydı. Eğer oradan çıkarsa, onunla burun buruna gelirdi. İki kat aşağıdaki giriş kapısının gıcırdayarak açıldığını duyunca ne yapacağını şaşırdı. Tuzağa düşmüştü! Mümkün olduğunca sessiz, merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Geldiği yerdeydi: İkinci katın sahanlığı. Etrafına bakındı. Çıkış yok, gizlenecek yer yok. Ziegler en üst katta oturuyordu.

Kalbi, sanki bir tünel kazmak ister gibi göğsünde çarpıyordu. Düşünmeye çalıştı. Her an belirebilir ve karşısına çıkabilirdi. Nasıl tepki gösterirdi? Hasta ve yatakta olmalıydı ve saat neredeyse 02.30'du. *Düşün!* Ama düşünemiyordu. Tercih şansı yoktu. Yeniden maymuncuğu çıkardı ve kilide soktu, kapıyı açıp içeriden tekrar kapadı. *Kilitle!* Sonra oturma odasına daldı. Bu lanet ev çok yoksun, çok sadeydi. Saklanacak bir yeri yoktu! Bir anda ışığı yakmayı, divana oturup onu öyle, ilgisiz bir halde karşılamayı düşündü. Maymuncukla girdim

derdi. Söyleyecek önemli bir şeyim var derdi. Hayır! Aptalcaydı! Ter içindeydi, soluk soluğaydı; gözlerindeki korkuyu hemen okurdu. Eşikte beklemeliydi. Ne aptallık! Artık çok geçti! Onu öldürebilir miydi?

Bunu daha önce denemiş olduğunu buz gibi bir ürpertiyle düşündü. Tatil köyünde... Aynı gün... Bu düşünce onu uyandırdı. *Saklan!* Hızla odaya yürüdü. Tam yatağın altına girmişti ki kilide bir anahtar girdi.

Yatağın altında sürünürken, açık kapıdan bir çift çizmenin girişte durduğunu görecek zamanı oldu. Çenesi zeminde, yüzü ter içinde, aniden bir kâbus gördüğü izlenimine kapıldı. Tamamen gerçek olmayan bir şeyi, olmayacak bir şeyi yaşıyor gibiydi.

Ziegler anahtarlarını gürültüyle girişteki mobilyanın üzerine bıraktı. Anahtar tomarının sesini duymuştu, yoksa yaptığı hareketi görmedi. İkinci bir mutlak korkuyla, onun doğrudan yatak odasına gireceğini sandı.

Fakat çizmelerin oturma odasında yok olduğunu görürken, deri giysisinin hışırtılarını da işitiyordu. Elinin tersiyle yüzüne damlayan teri silecekti ki aniden donup kaldı: cep telefonu! Kapatmayı unutmuştu!

Köpek arka koltukta inliyordu. Ama en azından kımıldamıyordu. Espérandieu son virajı da öncekileri aldığı gibi aldı: Denetimi yitirmenin sınırında. Arabanın arkası yoldan çıkmak istiyor gibiydi. Debriyaj yaptı, direksiyonu ters yöne çevirdi, sonra gaza hafifçe dokunarak arabayı toparladı.

Ziegler'in evi.

Önünde park etti, silahını aldı ve kendini dışarı attı. Gözlerini kaldırdığında salonda ışık gördü. Ziegler'in motoru da oradaydı. Ama Martin'den iz yoktu. Kulak kabarttı ama rüzgârın ince iniltisinden başka hiçbir ses kulağına gelmiyordu.

Lanet olası, Martin, çık ortaya!

Espérandieu bakışlarını umutsuzca binanın çevresinde gezdirirken aklına bir fikir geldi. Yeniden direksiyona geçip arabayı çalıştırdı. Köpek hafifçe itiraz etti.

"Biliyorum, dostum. Merak etme, seni ölüme terk etmeyeceğim."

Park yerine ve yön tabelasının olduğu yere götüren dik küçük yamaca tırmandı, dürbünü aldı ve çit boyunca düzenlenmiş alana geçti. Ziegler'i elinde bir süt şişesiyle mutfaktan çıkarken gördü. Motorcu giysisini kanepenin üzerine atmıştı. Onun sütü şişeden içtiğini ve deri pantolonunun kemerini açıp çizmelerini çekip çıkardığını gördü. Sonra oturma odasından çıktı. Derken, sol tarafta daha küçük bir pencerenin arkasında bir ışık yandı, buzlu camlı bir pencere. *Banyo...* Duş alıyordu. Martin nereye gitmişti? Tüyecek zaman bulabilmiş miydi? Tüydüyse nerede saklanıyor olabilirdi? Espérandieu yutkundu. Banyonun penceresi ile oturma odasının geniş penceresi arasında bir başka pencere daha vardı. Storlar kalkık ve oda kapısı açık olduğundan, girişten gelen aydınlık sayesinde, bir yatak ile bir odayı fark etti. Aniden yatağın altından bir siluet çıktı. Gölge doğruldu, bir an tereddüt etti, sonra odadan çıktı ve sessiz adımlarla girişe yöneldi. *Martin!* Espérandieu sevinçten çığlık atmak istedi ama dürbünlerini binanın girişine indirmekte yetindi ve nihayet Servaz belirdi. Yardımcısının yüzünde bir gülümseme ışıldadı. Servaz sağına soluna bakıyor, onu arıyordu ki Espérandieu iki parmağını ağzına götürüp ıslık çaldı.

Servaz başını kaldırınca onu gördü. Parmağıyla yukarıyı işaret etti. Espérandieu anladı. Dürbünüyle pencereleri kontrol etti. Irène Ziegler hâlâ duştaydı. Servaz'a binanın köşesine gelmesi için bir hareket yaptı ve arabaya bindi. Bir dakika sonra patronu yanındaki koltuğun kapısını açıyordu.

"Hey, lanet olası, neredeydin?" diye sordu, ağzından dumanlar saçarak. "Neden..."

Arka koltukta yatan köpeği görünce durdu.

"Bu ne?"

"Bir köpek."

"Görüyorum. Ne işi var burada?"

Espérandieu birkaç kelimeyle kazayı anlattı. Servaz koltuğa oturdu ve kapıyı kapattı.

"Beni bu yüzden mi bıraktın... bir *köpek*?.."

Espérandieu özür diler gibi yaptı.

"Brigitte Bardot yanım bu benim. Hem telefonum parça parça oldu. Korkuttun beni! Bu işte gerçekten sıçtık."

Servaz arabanın karanlığında başını salladı.

"Tamamen benim hatam. Sen haklıydın: Çok iyi bir fikir değildi."

Espérandieu'nün Martin'de beğendiği yanlardan biri buydu. Birçok şefin tersine, hatalarını kabul edip üstlenmeyi biliyordu.

"Ama yine de bir şey buldum," diye ekledi.

Haritadan söz etti. Ve tapu belgelerinden. Koordinatları kaydedecek zaman bulabildiği kâğıt parçasını çıkardı. Sonra bir süre konuşmadan durdular.

"Samira'yı ve diğerlerini çağırmamız gerek. Desteğe ihtiyacımız var."

"İz bırakmadığına emin misin?"

"Bıraktığımı sanmıyorum. Yatağın altındaki bir litre ter dışında."

"Tamam, pekâlâ," dedi Espérandieu. "Ama daha acil bir şey var."

"Öyle mi, ne?"

"Köpek. Bir veteriner bulmalıyız. Hemen."

Servaz, şaka yapıp yapmadığını anlamak için yardımcısına baktı. Vincent gayet ciddi görünüyordu. Servaz arkaya döndü. Hayvana baktı. Çok kötü ve bitkin gözüküyordu. Köpek kafasını koltuktan güçlükle kaldırdı ve boyun eğmiş, yumuşak, üzgün bakışlarla onlara baktı.

"Ziegler duş alıyor," dedi yardımcısı, "bu gece çıkmayacak. Sen evde kalacağını söylediğin için önünde Chaperon'u kıstıracak bütün bir günü olacak. Gündüz olunca çıkar."

Servaz tereddüt etti.

"Pekâlâ," dedi. "Veterinerin yerini öğrenmek için jandarmayı arıyorum. Bu arada sen Samira'yı yataktan kaldır ve yanına iki kişi alıp buraya gelmesini söyle."

Espérandieu saatine baktı –02.45– ve arabasının panelindeki telefonu açtı. On dakika kadar Samira'yla konuştu. Sonra telefonu kapattı ve patronuna doğru döndü. Servaz yanında, başını kapının kenarına dayamış uyuyordu.

25

Doğrulup çıplak ayaklarını örtünün dışına, soğuk zemine çıkardığında somya gıcırdadı. Yerde duran başucu lambasını yakarken esneyen Servaz, rüyasında Charlène Espérandieu'yü gördüğünü hatırladı: Çıplaktılar, bir hastane koridorunun zeminine uzanmışlardı ve... *sevişiyorlardı.* Doktorlar ve hemşireler ise onları görmeden yanlarından geçiyordu! *Hastanenin zemininde mi?* Gözleri sabah ereksiyonuna kaydı. Durumun uygunsuzluğu nedeniyle kahkaha atarak somyanın altındaki saatini aldı. Sabahın altısı... Kalktı, gerindi ve bir iskemlenin üzerine onun için bırakılmış temiz giysileri buldu. Gömlek çok boldu ama pantolon tam boyuna göreydi. İç çamaşırlarını, kullanması için konulmuş havluyu ve duş jelini gördü. Servaz odadan çıkmak ve koridorun dibindeki duşlara gidebilmek için –bu saatte birine rastlama ihtimali pek az olsa da– kendini toparlamayı bekledi. Ziegler'i sürekli gözetim altına almışlardı ve kendisi de oteldense jandarma misafirhanesinde uyumayı, operasyonları anbean takip edebilmek için tercih etmişti.

Duşlar boştu. Korkunç soğuk, tıknefes bir radyatörün çabalarını engelliyordu. Servaz jandarmaların kendi lojmanlarının bulunduğu diğer kanatta uyuduklarını ve bu misafirhanenin çok sık kullanılmadığını biliyordu. Yine de sıcak su musluğunu çevirdiğinde ve duştan ancak ılık suyun akmaya tenezzül ettiğini görünce küfretti.

Duşun altında sabunlanmak için yaptığı her hareket acıyla yüzünü buruşturmasına neden oldu. Düşünmeye başladı. Irène Ziegler'in suçlu olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Ama karanlık birkaç nokta, gerçeğe götüren uzun koridorda açması gereken birkaç kapı vardı. Bölgedeki diğer kadınlar gibi Ziegler de dört adamın tecavüzüne uğramıştı. Evindeki kitaplar travmayı atlatamadığını kanıtlıyordu. Grimm ile

Perrault tecavüzcü oldukları için öldürülmüştü. Ama neden asılmışlardı? İntihar edenler yüzünden mi? Yoksa başka bir sebep mi vardı? Bir ayrıntı aklından çıkmıyordu: Sanki peşinde şeytan varmış gibi kaçarak evini terk eden Chaperon. Katilin kim olduğunu biliyor muydu?

Kendini yatıştırmaya çalışıyordu. Ziegler gözetim altındaydı. Chaperon'un gizlendiği yeri biliyorlardı... Bütün kartlar ellerindeydi.

Ama belki buz gibi esen rüzgârdan, belki de giderek soğuyan bu sudan ya da plastik torbaya hapsolmuş başını hatırladığından, Servaz sabah tir tir titriyordu. Ve bu ıssız duşlarda hissettiği duygunun adı korkuydu.

Servaz boş toplantı salonunda önünde bir fincan kahveyle masada otururken herkes birbiri ardına geldi. Maillard, Confiant, Cathy d'Humières, Espérandieu ve cinayet masasının diğer iki üyesi: Pujol ile Simeoni. Öfkelerini Vincent'dan çıkaran iki polis. Hepsi oturmuş, toplantıya başlamadan önce notlarını inceliyordu. Karıştırılan kâğıtların gürültüsü salonu kapladı. Servaz, bu solgun, yorgun, öfkesi burnunda yüzleri inceledi. Gerilim elle tutulacak kadar yoğundu. Herkesin hazır olmasını beklerken not defterine bir iki şey yazdı, sonra başını kaldırdı ve söze başladı.

Durum değerlendirmesi yaptı. Tatil köyünde başına geleni anlattığında sessizlik oldu. Pujol ile Simeoni onu süzüyorlardı. Her ikisi de böyle bir şeyin başlarına asla gelmemesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. Haklı olabilirlerdi. Polislik mesleğinin kötü yanını temsil ediyor olsalar da her şeye rağmen deneyimli polislerdi, zor koşullarda onlara güvenilebilirdi.

Sonra Ziegler'in suçluluğu üzerinde durdu. Bu kez de rengi atma ve dişlerini sıkma sırası Maillard'daydı. Ortam gerildi. Polislerin cinayetle suçladığı bir jandarma, her türden sürtüşmenin garantisiydi.

"Pis bir hikâye," diye yorum yaptı d'Humières, aşırıya kaçmadan.

Servaz onu hiç bu kadar solgun görmemişti. Yorgunluğun oyduğu yüz hatları savcıya hastalıklı bir hava veriyordu. Saatine bir göz attı.

Sekiz. Ziegler birazdan kalkardı. Düşüncelerini onaylamak ister gibi cep telefonu çaldı.

"Tamam, kalkıyor!" dedi Samira Cheung telefonda.

"Pujol," dedi hemen, "sen Samira'nın yanına git. Ziegler uyandı. Destek olacak üçüncü bir araba istiyorum. Evde. Sizi fark etmemeli. Simeoni, sen üçüncü arabayı al. Çok yakından sıkıştırmayın. Nereye gideceğini zaten biliyoruz. Sizin takip ettiğinizi anlamasındansa sizin onu kaybetmeniz daha iyi olur."

Pujol ve Simeoni tek kelime etmeden salondan çıktılar. Servaz ayağa kalktı ve büyük bir bölge haritasının bulunduğu duvara kadar gitti. Bir süre boyunca bakışları not defteri ile harita arasında gidip geldi, sonra işaret parmağını belirgin bir yere koydu. Parmağını çekmeden, geriye döndü ve bakışlarını masada gezdirdi.

"Burası."

Yosun kaplı çatısından bir soba bacası çıkan kulübenin tepesinden, döne döne dumanlar yükseliyordu. Servaz etrafına bakındı. Gri bulut kümeleri ormanlık yamaçları sarıyordu. Havada nem, sis, orman içlerinin küf ve duman kokusu vardı. Ayaklarının dibinde, ağaçların arasında, kulübe kar dolu küçük bir vadinin çukurunda, ormanlarla çevrili bir açıklığın ortasında dikiliyordu. Tek bir yol vardı. Üç jandarma ve bir bekçi yolun girişini kontrol ediyordu. Servaz, Espérandieu ile Maillard'a döndü. Onlar da başlarını sallayarak karşılık verdiler. On kadar adamla birlikte yavaşça vadiye inmeye başladılar.

Aniden durdular. Bir adam kulübeden çıkmıştı. Doğan günün altında gerindi, ciğerlerini havayla doldurdu, yere tükürdü. Adamın çoban borusu kadar sesli osurduğunu bulundukları yerden işittiler. Tuhaf bir şekilde çığlığı alaycı bir kıkırdamaya benzer bir kuş ormandan ona cevap verdi. Adam etrafına bir kez daha göz atıp içeriye girip kayboldu.

Servaz, çıkmaya başlayan sakallarına rağmen onu hemen tanımıştı.

Chaperon.

Kulübenin arkasındaki açıklığa geldiler. Burada Türk hamamlarını hatırlatan bir nem vardı. Ama daha az göz yakıyordu. Servaz diğerlerine baktı. İşaretleşip iki gruba ayrıldılar. Dizlerine kadar kara gömülmüş yavaşça ilerliyorlardı, sonra pencerelerin altına sızabilmek ve ön kapıya yaklaşabilmek için eğildiler. Servaz birinci grubun başındaydı. Kulübenin ön köşesinden geçerken, kapı aniden açıldı. Servaz elinde silah, kapının arkasına yapıştı. Chaperon'un iki üç adım attığını, kemerini çözüp, bir türkü söyleyerek karın içine şehvetle işediğini gördü.

"İşemeyi bitirince ellerini kaldır, Pavarotti," dedi Servaz, arkasından.

Belediye başkanı küfretti. Ayakkabılarının üzerine sidik sıçratmıştı.

Diane berbat bir gece geçirmişti. Sanki göğsünün etrafında bir korse varmış gibi baskı hissiyle ter içinde kalarak dört kez uyanmıştı. Yatak çarşafları da ter içinde kalmıştı. *Bir hastalık mı kaptım*, diye düşündü.

Kâbus gördüğünü hatırlıyordu. Üstüne bir deli gömleği geçirilmiş, Enstitü'deki hücrelerden birinde bir yatağa bağlanmıştı. Etrafında hastalardan oluşan bir kalabalık vardı. Ona bakıyor ve uyuşturucuların pelteleştirdiği elleriyle yüzüne dokunuyorlardı. Kendisi ise başını sallayıp bağırırken hücre kapısı açılıyor ve içeriye, dudaklarında aşağılık bir gülümsemeyle Julian Hirtmann giriyordu. Hemen sonra, Diane artık hücrede değil, çok daha geniş bir yerde, açık alandaydı. Gece olmuştu, bir göl ve gölün yüzeyinden yansıyan yangınlar görüyordu, kuş başlı binlerce iri böcek karanlık toprağa tırmanıyordu. Yüzlerce çıplak erkek ve kadın ise alevlerin kızıla çalan ışığında düzüşüyorlardı. Hirtmann da onların arasındaydı ve Diane bu dev orjiyi onun düzenlemiş olduğunu anladı. Hâlâ bağlı ama deli gömleksiz olduğu yatakta kendisinin de çıplak olduğunu anladığında paniğe kapıldı ve uyanana kadar debelendi.

Ardından, rüyanın bıraktığı vıcık vıcık hissi uzaklaştırmak için duşun altında uzun uzun kalmıştı.

Şimdi nasıl bir tutum benimsemesi gerektiğini düşünüyordu. Xavier'yle konuşmayı her düşündüğünde veteriner anestezisi siparişini hatırlıyor ve kendini rahatsız hissediyordu. Ya kendini kurdun ağzına atıyorsa? Tıpkı fotoğrafı çekilen kişinin, fotoğrafı tutuş şeklinize bağlı olarak biçim değiştirdiği üç boyutlu fotoğraflarda olduğu gibi görüntüyü bir türlü sabitleştiremiyordu. Bütün bunlarda psikiyatrın oynadığı rol neydi?

Elindeki verilere bakılırsa, Xavier de onunla aynı konumda görünüyordu: Enstitü'den birinin cinayetlere karışmış olduğunu o da polislerin ağzından duymuştu ve onun kim olduğunu bulmaya çalışıyordu. Ne var ki Xavier araştırmaya daha önceden başladığı için ondan ilerdeydi ve Diane'ın bilmediği bir yığın şeyi biliyordu. Diğer yandan, atın ölümünden neredeyse birkaç gün önce bu hayvanı uyutacak ilaçlar sipariş etmişti. Dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyordu: Birbiriyle tamamen çelişkili ama yine de her biri olgulardan destek alan iki teori. Xavier olacakları bilmeden herhangi birine anestezik ilaçlar sağlamış olabilir miydi? Bu durumda bu kişinin adı araştırmalarında ortaya çıkmış olurdu. Diane bir şey anlamıyordu.

Irène Ziegler ve Gaspard Ferrand kimdi? Bunların Dağ Keçileri Tatil Köyü'yle bağlantılı oldukları kesindi. Tıpkı Lisa Ferney gibi... Oradan başlamalıydı. Sahip olduğu tek somut ipucu başhemşireydi.

Servaz kulübeye girdi. Çok alçak, eğimli bir çatısı vardı. Başı tavana değiyordu. Dip tarafta beyaz çarşaflı, kahverengi örtülü, dağınık, küçük bir yatak ve lekeli bir yastık vardı. Büyük bir soba gördü. Siyah borusu çatıda kayboluyordu. Odunlar bir köşeye yığılmıştı. Pencerelerin birinin altında bir eviye ve bir mutfak tezgâhı ve muhtemelen bir gaz tüpüne bağlı olması gereken bir brülör bulunuyordu. Masanın üzerindeki şişe biranın ve izmarit dolu küllüğün yanında bir bulmaca kitabı açık duruyordu. Tepede idare lambası asılıydı. Kulübeye odun, tütün, bira ve özellikle ekşi ekşi ter kokusu sinmişti. Duş yoktu. Chaperon'un nasıl yıkandığını düşündü.

İşte bu pisliklerden geriye kalan: İki ceset ve fare gibi gizlenen ve leş gibi kokan biri.

Dolapları açtı, elini şiltenin altına soktu, kapının arkasına asılı ceketin ceplerini karıştırdı. İçinde anahtarlar, bir cüzdan ve bir portföy. Portföyü açtı: Bir kimlik kartı, bir çek defteri, bir sigorta kartı, bir Visa, bir American Express... Cüzdanda yirmilik ve elliliklerden oluşan sekiz yüz avro buldu. Sonra bir çekmeceyi açtı. Silah ve kurşunları buldu.

Dışarı çıktı.

Beş dakikaya kalmadan düzenek kurulmuştu. On adam kulübenin etrafına, ormana; altısı küçük vadinin üzerindeki stratejik noktalara, patikaya tepeden bakıp Ziegler'in gelişini görecek şekilde yerleşmişti. Kevlar marka kurşungeçirmez yelekleri içinde kurşun askerler kadar güçlüydüler. Servaz ve Espérandieu ise kulübenin içinde Chaperon'la birlikteydi.

"Çekip gidin," dedi belediye başkanı. "Bana karşı bir suçlamanız yoksa ben giderim. Beni irademe dışında burada tutamazsınız."

"Nasıl isterseniz," dedi Servaz. "Sonunuzun arkadaşlarınız gibi olmasını istiyorsanız, gitmekte serbestsiniz. Ama silahına el koyuyoruz. Ve buradan dışarı bir adım attığınız an, korumasız kalacaksınız. Kimlikleri açığa çıkan casuslar bu duruma 'ayazda kalmak' derler."

Chaperon, Servaz'a kindar bakışlarla baktı, içinde bulunduğu duruma dair kâr zarar hesabı yaptı, omuz silkip kendini yatağa attı.

09.54'te Samira arayarak Ziegler'in evinden çıktığını bildirdi. *Oyalanıyor,* diye düşündü Servaz. Önünde bütün bir gün olduğunu biliyor. Muhtemelen hazırlanıyordur. Servaz telsizi eline aldı ve hedefin harekete geçtiğine dair bütün birimleri uyardı. Sonra kendine bir kahve koydu.

10.32'de Servaz üçüncü kahvesini içti ve Espérandieu'nün itirazlarına rağmen beşinci sigarasını yaktı. Chaperon masanın üzerinde sessizce fal açıyordu.

10.43'te Samira telefon edip Ziegler'in durduğunu ve bir barda kahve içtikten sonra sigara, pul ve çiçek satın aldığını söyledi.

"Çiçek mi? Çiçekçiden mi?"

"Evet, kasaptan değil."

Takip edildiğini anladı...

10.52'de nihayet Saint-Martin yönüne girdiğini öğrendi. Kulübenin bulunduğu vadiye gelebilmek için Saint-Martin'i Ziegler'in oturduğu küçük şehre bağlayan yola girmek, sonra da o yoldan ayrılıp dosdoğru güneye giden tali bir yola sapmak gerekiyordu. Bu yol, boğazlardan, falezlerden ve derin ormanlardan oluşan bir manzaranın içine dalıyordu. Sonunda bu yoldan da ayrılıp ormanlık bir yola girecekti. O küçük vadiye giden yol buradan ayrılıyordu.

11'i geçerken, "Ne yapıyor?" diye sordu Espérandieu. Samira ile Servaz'ın telefon görüşmeleri dışında bir saattir üç cümle etmemişlerdi.

İyi soru, diye düşündü Servaz.

11.09'da Samira arayıp küçük vadiye giden yoldan yavaşlamadan geçtiğini ve artık Saint-Martin'e doğru yol aldığını belirtti. *Buraya gelmiyor...* Servaz küfretti ve dışarı çıkıp temiz hava aldı. Maillard ormandan çıktı ve yanına gitti.

"Ne yapıyoruz?"

"Bekliyoruz."

11.45'te, "Mezarlıkta," dedi Samira telefonda.

"Ne? Mezarlıkta ne işi var? Sizi dolaştırıyor. Fark etti sizi!"

"Zannetmiyorum. Tuhaf bir şey yaptı..."

"Nasıl yani?"

"Bir mezarlığa girdi ve tam beş dakika içeride kaldı. Çiçekler orası içindi. Çıktığında çiçekler elinde değildi."

"Aile mezarı mı?"

"Evet, ama kendisininki değil. Gidip baktım. Lombardların mezarlığı."

Servaz irkildi. Lombardların Saint-Martin'de mezarlığı olduğunu bilmiyordu... Aniden ipleri elinden kaçırdığını hissetti. *Görmediği bir kör nokta vardı...* Her şey Éric Lombard'ın atıyla başlamıştı, sonra soruşturma geçici olarak kızağa çekilip Grimm, Perrault, Chaperon üçlüsüne ve intihar edenlere yoğunlaşılmıştı. Ve işte, Lombard kartı aniden oyuna yeniden dâhil oluyordu. Bunun anlamı neydi? Irène Ziegler bu mezarlığa ne yapmaya gitmişti? Hiçbir şey anlayamıyordu.

"Sen neredesin?" diye sordu.

"Hâlâ mezarlıktayım. Beni gördü. Nöbeti Pujol ile Simeoni devraldı."

"Geliyorum."

Servaz kulübeden çıktı, patika boyunca yürüyüp orman yoluna geldi, sonra sağ taraftaki gür ağaçların arasına daldı. Cipini gizleyen karla yüklü dalları uzaklaştırdıktan sonra aracın direksiyona geçti.

12.12'de Servaz mezarlığın önüne arabasını park etti. Samira Cheung girişte onu bekliyordu. Soğuğa rağmen ince bir deri ceket, opak taytın üzerine çok kısa bir şort ve kahverengi, yıpranmış deri çizmeler giymişti. Kulaklıklarından gelen müzik öyle güçlüydü ki Servaz cipten iner inmez işitti. Başındaki bonesi ve kızarmış yüzüyle Servaz'a bir filmde gördüğü tuhaf yaratığı hatırlattı. Margot'nun götürdüğü bir filmdi. Elfler, büyücüler ve sihirli yüzüklerle dolu. Samira'nın sweatshirt'ünde bir kurukafa görünce kaşlarını çattı. *Duruma uygun*, diye düşündü. Polisten ziyade, mezarlığı yağmalamaya gelmiş birine benziyordu.

Köknarlar ve mezarlar arasından küçük tepeye çıktılar. Mezarlığın bitimini kapatan kozalaklı ağaçlar ormanına yaklaşıyorlardı. Yaşlı bir kadın onlara sert sert baktı. Lombardların mezarlığı, çevredeki bütün mezarlara baskın çıkıyordu. Boyu bakımından neredeyse bir mozole, bir şapel görünümündeydi. Gayet düzgün budanmış iki porsukağacıyla çevrilmişti. Önünde üç taş basamak vardı. Ferforjeden güzel bir parmaklık girişi kapatıyordu. Samira sigarasını attı, anıtın etrafında dolaştı ve biraz eşeledikten sonra bir anahtarla geri geldi.

"Ziegler'in de bunu yaptığını gördüm," dedi. "Yerinden çıkarılmış bir taşın altına gizlenmiş."

"Seni fark etmedi değil mi?" diye sordu Servaz, kuşkuyla, yardımcısının kılığına bakarak.

Fransız, Çinli, Faslı kadın üzüldü.

"İşimi bilirim ben. O beni fark ettiğinde bir mezarın üzerine bir demet çiçek yerleştirmekteydim. Lemeurt adlı biri. Gülünç, değil mi?"[9]

Servaz başını kaldırdı ama kapının üzerindeki üçgen alınlıkta hiçbir işaret yoktu. Samira anahtarı sokup parmaklığı çekti. Kapı gıcırdayarak açıldı. Samira'nın ardından Servaz da mezarlığın derin karanlığına daldı. Sağ taraflarındaki bir açıklıktan cılız bir ışık sızıyordu; üç mezarın belli belirsiz şekillerinden başka bir şeyi ayırt etmeye yetmeyen bir ışık. *Bütün bu ağırlık, bütün bu hüzün, bütün bu karanlık neden*, diye düşündü Servaz. Sanki ölüm yetmiyormuş gibi! Ölümün daha hafif olduğu ülkeler vardı elbet. Neredeyse neşeyle karşılandığı, şenlik yapıldığı yerler... Bu hüzünlü ve kasvetli kiliseler, bütün bu ağıtlar, bütün bu yaslar, gözyaşları vadileriyle dolu bütün bu ilahiler ve kadişler yerine, yemek yenilen ve gülünen yerler... *Sanki kanser, trafik kazaları, duran kalpler, intiharlar ve cinayetler yetmiyormuş gibi*, diye düşündü. Mezarlardan birinin üzerine konmuş tek bir buket çiçeği fark etti. Çiçekler alacakaranlıkta açık renk bir leke oluşturuyordu. Samira iPhone'unu çıkardı ve "fener" uygulamasını açtı. Ekran zayıf bir aydınlık saçarak beyazlaştı.

9 Fonetik bakımdan Fransızcadaki "ölü" anlamına gelen kelimeyle aynı. (ç. n.).

Üç mezarın üzerinde dolaştırdı: *ÉDOUARD LOMBARD... HENRİ LOMBARD...* Büyük baba ve baba... Servaz üçüncü mezarın Eric'in annesinin, Henri'nin karısının mezarı olması gerektiğini düşündü... Başarılı olamamış eski sanatçı, eski *tele-kız*, Henri Lombard'ın deyişiyle *orospu*... Irène bu mezara neden çiçek koymuş olsun ki?

Mezar taşını okumak için eğildi. Ve kaşlarını çattı.

Gerçeğe biraz daha yaklaştığını düşündü. Ama her şey bir kez daha karmaşıklaşıyordu.

Samira'ya baktı. Sonra telefonun ışığında mezar taşını yeniden okudu.

MAUD LOMBARD, 1976 – 1998.

"Kim o?"

"Éric Lombard'ın, kendisinden dört yaş küçük kız kardeşi. Öldüğünü bilmiyordum."

"Önemli mi?"

"Belki."

"Sence Ziegler onun mezarına neden çiçek bıraktı? Bir fikrin var mı?"

"En ufak bir fikrim yok."

"Sana söz etmiş miydi? Onu tanıdığını sana söylemiş miydi?"

"Hayır."

"Cinayetlerle ilgisi ne?"

"Bilmiyorum."

"En azından artık bir ilgisi var," dedi Samira.

"Nasıl yani?"

"Lombard ile olayın geri kalanı arasında bir bağ var."

"Hangi bağ?" dedi, şaşırmıştı.

"Ziegler bu mezara tesadüfen gelip çiçek bırakmadı. Bir bağ var. Sen bilmiyorsan da o biliyor. Sorguya çekildiğinde bunu sormak yeter."

Evet, diye düşündü. Irène Ziegler bütün bu olaya dair kendisin bildiğinden daha çok şey biliyordu. Servaz, Maud Lombard ile Irène'in aşağı yukarı aynı yaşta olduklarını hesapladı. Dost muydular? Tatil köyünde kalması gibi yine geçmişinin bir yanı soruşturmaya karışmıştı. Irène Ziegler'in birden çok sırrı olduğu kesindi.

Eric'in annesi olan Henri Lombard'ın karısından iz yoktu. Ailenin içler acısı sonsuzluğunu paylaşmasına izin verilmemişti. Ölümde bile reddedilmişti. Mezarlığın girişine doğru geri dönerken Servaz *Maud Lombard'ın yirmi bir yaşında ölmüş olduğunu* düşündü. Önemli bir noktaya temas ettiğini hemen hissetti. Nasıl ölmüştü? Kaza mı? Hastalık mı? *Başka bir şey mi?*

Samira haklıydı. Anahtar Ziegler'deydi. Hapse girerse belki her şeyi ortaya dökerdi ama bundan da emin değildi. Irène Ziegler'in güçlü bir kişiliği olduğunu defalarca saptamıştı.

Bu arada o neredeydi?

Aniden kaygılandığını hissetti. Saatine baktı. Epeydir haber almamıştı. Pujol'u arayacaktı ki telefonu çaldı.

"Onu kaybettik!" dedi Simeoni telefonda.

"*Ne?*"

"O pislik lezbiyen bizi fark etti sanıyorum! O sikik aletiyle bizi ekmesi zor olmadı!"

Lanet olsun! Servaz damarlarına adrenalin zerk edilmiş gibi hissetti. Midesinde bir delik açılıyordu. Cep telefonunun rehberinde Maillard'ın adını aradı.

"Pjuol ile Simeoni hedefi kaybetti!" diye bağırdı. "Arazide! Teğmen Espérandieu'yü uyarın ve hazır bekleyin!"

"Tamam! Sorun yok. Bekliyoruz."

Servaz telefonu kapattı. Jandarmanın sükûnetini o da paylaşmak isterdi.

Aniden aklına başka bir şey geldi. Telefonunu çıkardı ve Saint-Cyr'in numarasını aradı.

"Alo?"

"Maud Lombard adı sana bir şey ifade ediyor mu?"

Hatta bir tereddüt sezdi.

"Elbette bir şey ifade ediyor. Éric Lombard'ın kız kardeşi."

"Yirmi bir yaşında ölmüş. Biraz genç değil mi? Nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"İntihar," karşılığını verdi yargıç. Bu kez tereddüdün esamesi yoktu.

Servaz soluğunu tuttu. Bunu duymayı umuyordu. *Bir şema şekilleniyordu. Giderek daha net...*

Nabzı hızlandı.

"Nasıl oldu?"

Yeni bir tereddüt hissetti.

"Trajik bir hikâye," dedi telefondaki ses. "Maud kırılgan, idealist biriydi. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki öğrenimi sırasında sanıyorum genç birine çılgınca âşık olmuştu. Adamın onu terk edip başkasına gittiği gün, dayanamamış. Üstelik de bir önceki yıl babasının ölümü... Buraya dönüp canına kıydı."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Ne bekliyordun?"

"Lombardların bahçesindeki şimşir heykeller onun anısına mı?"

Yine bir tereddüt sessizliği oldu.

"Evet. Bildiğin gibi, Henri Lombard acımasız ve zorba biriydi ama kimi zaman böyle özen gösterdiği oluyordu. Babalık sevgisinin baskın çıktığı anlarda. Bu hayvanları Maud altı yaşındayken yaptırmıştı. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa. Éric Lombard da onları korudu. Kız kardeşinin anısına. Senin de dediğin gibi."

"Dağ Keçileri Tatil Köyü'nde hiç kalmadı mı?"

"Dağ Keçileri'nde bir Lombard, şaka yapıyor olmalısın! Dağ Keçileri Tatil Köyü, çocuklarını tatile gönderemeyen yoksul aile çocukları içindi."

"Biliyorum."

"Bu durumda bir Lombard'ın oraya ayak basabileceğini nasıl hayal edebiliyorsun?"

"Bir intihar daha. Onu da listeye katmayı düşünmedin mi?"

"Beş yıl sonra mı? İntihar furyası sona ereli çok olmuştu. Üstelik Maud yetişkin bir kadındı, ergen değil."

"Son bir soru: Nasıl intihar etti?"

Saint-Cyr bir an durdu.

"Bileklerini kesti."

Servaz hayal kırıklığına uğradı: Asılmamıştı.

12.30. Telsizinden bir mesaj aldı. *Yemek...* Yatağına uzanmış yatan Chaperon'a baktı, omuz silkti ve dışarı çıktı. Diğerleri onu ormanın sınırında bekliyorlardı. Fransa jandarmasının "davetlisi" olduğundan ona tercih şansı verildi. Baget-jambon-peynirli Paris sandviçi mi yemek isterdi, ton balıklı, yumurtalı, zeytinyağlı yuvarlak ekmekten Nice sandviçi mi, yoksa kebap, domates, biber, salatalı Doğu sandviçi mi?

Doğu sandviçinde karar kıldı.

Servaz Cherokee'sine binerken bir düşüncenin cevapsız sorular yığınının yüzeyine yavaşça çıktığını hissetti. *Maud Lombard intihar etmişti... Lombard'ın atı listenin başındaydı...* Ya soruşturmanın kalbi tatil köyü değil, orasıysa? Bunun yeni perspektifler açtığını içgüdüsel olarak hissetti. Henüz açılmamış bir kapı vardı ve üzerinde "Lombard" adı yazıyordu. Éric Lombard'ı adalet meleklerinin hedefleri arasına yerleştiren neydi? Bu soruya yeterince dikkat etmediğini anladı. Cinsel tacizciler ile Lombard arasında bir bağ olduğunu cinayet masasının idari bölümünde ileri sürdüğünde Vilmer'in betinin benzinin attığını hatırladı. O sırada bu, Toulouse Polis Müdürü'nün küstahlığını yıkmaya yönelik bir şakaydı. Fakat şakanın arkasında gerçek bir soru vardı. Ziegler'in Lombard'ların mezarındaki varlığı bu soruyu temel bir nokta haline getiriyordu: Lombard ile diğer kurbanlar arasındaki bağ tam olarak neydi?

"Geliyor."

"Hoş geldi."

Ésperandieu aniden doğruldu. Telsizinin düğmesini bıraktı ve saatine baktı. 13.46. Silahını eline aldı.

"Üs 1'den yetkiliye. Görüyorum. Yolun ağzında motorunu bıraktı. Size doğru yürüyor. Size, üs 2..."

"Burası üs 2. Anlaşıldı, buradan geçti..."

Bir süre sonra:

"Burası üs 3. Önümden geçmedi. Tekrar ediyorum: Hedef buradan geçmedi."

"Lanet olsun, nerede?" diye bağırdı Espérandieu telsize. "İçinizden gören var mı? Cevap verin!"

"Burası üs 3, hayır, burada yok..."

"Üs 4, ben de bir şey görmüyorum..."

"Üs 5, görünürde kimse yok..."

"ONU KAYBETTİK, YETKİLİ. TEKRAR EDİYORUM: KAYBETTİK!"

Martin neredeydi? Espérandieu telsizinin düğmesine basarken kulübenin kapısı aniden açılıp duvara çarptı. Espérandieu silahını doğrultup arkaya döndü... ve karşısında resmî bir silahın namlusunu gördü. Siyah gözler ona bakıyordu. Espérandieu yutkundu.

"Burada ne işiniz var?" diye bağırdı Ziegler.

"Sizi tutukluyorum," cevabını verdi, söylediğine inanmayan bir sesle.

"Irène! Silahınızı indirin!" diye bağırdı Maillard dışarıdan.

Korkunç bir kararsızlık anı oldu. Sonra Ziegler boyun eğdi ve silahını indirdi.

"Martin'in fikri miydi bu?"

Espérandieu onun gözlerinde derin bir üzüntü okudu. Aynı zamanda da iyice rahatladığını hissetti.

16.35'te, buz gibi bir gün batımı dağları ele geçirirken ve lapa lapa karlar rüzgârla savrularak yeniden dönüp durmaya başlarken, Diane odasından çıktı ve dördüncü katın ıssız koridorunda ilerledi. En ufak bir ses yoktu. O vakitte bütün personel alt katlarda işinin başında oluyordu. Diane da hastalarından biriyle orada ya da ofisinde olmalıydı fakat on beş dakika önce gizlice yukarı çıkmıştı. Kapısını hafifçe aralık bırakıp en ufak gürültüyü kolladıktan sonra, yatakhanenin boş olduğu sonucuna varmıştı.

İki tarafa da göz attı ve kısa bir tereddütten sonra kapının kolunu çevirdi. Lisa Ferney kapısını kilitlememişti. Diane bunu kötü bir belirti olarak gördü: Başhemşirenin saklayacak herhangi bir şeyi olsaydı, kuşkusuz kapısını kilitlerdi. Kendi odasına tıpatıp benzeyen küçük oda yarı karanlıktı. Pencerenin gerisinde dağlar karanlığa gömülüyordu. Yamaçları yeni bir fırtınayla sarsılıyordu. Diane elektrik düğmesini açınca odayı zayıf ve sarı bir ışık doldurdu. Araştırma sanatında ustalaşmış eski bir dedektif gibi elini şiltenin altına soktu, dolabı, komodini açtı, karyolanın altına baktı, banyodaki ilaç kutusunu inceledi. Bir şey saklayacak pek fazla yer yoktu ve eli boş çıkmasına on dakika yetti.

26

"Onu sorgulayamazsınız," dedi d'Humières.

"Neden?"

"Jandarma müfettişliğinden iki görevli bekliyoruz. Onlar gelmeden sorgulama yok. Her türlü yanlış hareketten kaçınmalıyız. Yüzbaşı Ziegler'in sorgusu kendi üstlerinin önünde yapılmalı."

"Ben onu sorgulamak istemiyorum, sadece konuşacağım!"

"Haydi, Martin... Hayır dedim. Bekliyoruz."

"Ne kadar zamanda gelirler?"

Cathy d'Humières saatine baktı.

"İki saat içinde burada olmalılar. Aşağı yukarı."

"Bizim Lisa bu gece dışarı çıkıyor sanki."

Diane başını kafeteryanın kapısına doğru çevirdi. Tezgâha doğru gidip bir kahve söyleyen Lisa Ferney'i gördü. Psikolog, başhemşirenin iş giysisiyle olmadığını gördü. Gömleğini çıkarıp kürk yakalı beyaz bir manto giymişti. Uçuk pembe uzun bir kazak, kot pantolon ve diz üstü çizmeler vardı ayağında. Saçları ipeksi kürkün üzerine kat kat serbestçe inmişti. Göz kapaklarının üzerine far çekmiş, maskara, dudak parlatıcı ve ruj sürmüştü.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu.

Alex bilgiççe bir gülümsemeyle başını salladı. Baş hemşire onlara bakmıyordu bile. Gitmeden önce kahvesini yudumluyordu. Acele adımlarla koridorlardan uzaklaştığını işittiler.

"Esrarengiz erkeğiyle buluşacak," dedi.

Diane ona baktı. Alex, en iyi dostuna en büyük sırrını açık etmeye hazır, afacan bir oğlan çocuğuna benziyordu.

"Ne iş bu?"

"Lisa'nın Saint-Martin'de bir sevgilisi olduğunu herkes bilir. Ama kim olduğunu kimse bilmez. Kimse onu Lisa'nın yanında görmemiştir. Böyle çıktığında genellikle sabah gelir. Bu konuda ona takılmak ve konuşturmak isteyenler çıktı ama her seferinde başından savdı. Daha tuhafı, kimse onları Saint-Martin'de ya da başka bir yerde birlikte görmedi."

"Muhtemelen evli biridir."

"Bu durumda karısı gece çalışıyor olmalı."

"Ya da evinden uzağa gitmesini gerektiren bir mesleği olmalı."

Alex, masanın üzerine eğilerek ve şeytansı bir ifade takınarak, "Tabii eğer daha da itiraf edilemez bir şey değilse," dedi.

Diane ilgisiz görünmeye çalışıyordu. Fakat öğrendiği şeyi bir kenara atamıyor ve gerilimi uzaklaştıramıyordu.

"Nasıl yani?"

"Belki de çapkınlık gecelerine katılıyordur... Ya da herkesin aradığı katil odur..."

Diane midesinde büyük bir soğukluk hissetti. İçindeki kaygıyı gizlemesi giderek daha güçleşiyordu. Kalp atışları hızlandı: *Lisa Ferney bütün gece dışarıdaydı...* Tam zamanıydı...

"Beyaz manto ve uçuk pembe kazak insanları gebertmek için pek pratik sayılmaz," diye şakalaşmaya çalıştı. "Biraz kir tutar, öyle değil mi? Hem böyle makyaj yapmak..."

"Belki de onları gebertmeden önce baştan çıkarıyordur. Çiftleştikten sonra erkeğini öldüren böceği bilirsin, hani şu peygamberdevesini."

Alex çok eğleniyor gibi gözüküyordu. Diane bu konuşmayı daha fazla uzatmamayı tercih ederdi. Midesi bir çimento bloğu gibiydi.

"Sonra da kurbanını bir köprünün altına asacak, öyle mi? Peygamberdevesi denmez buna, ancak Terminator denebilir."

"Siz İsviçrelilerin sorunu hep aynı. Gerçekçi algınız," diye takıldı Diane'a.

"Bizim tipik İsviçreli mizah duygumuzu takdir ettiğini sanıyordum?"

Alex güldü. Diane ayağa kalktı.

"Gitmem gerek," dedi.

Gözlerini Diane'a doğru kaldırarak başını salladı. Gülümseyişi biraz fazla sıcaktı.

"Tamam. Benim de işim var. Sonra görüşürüz, umarım."

18.30'da Servaz o kadar çok kötü kahve içmiş ve ciğerlerine de o kadar çok sigara dumanı çekmişti ki kendini kesinlikle hasta hissetmeye başlamıştı. Soğuk suyla yüzünü ovuşturmak için tuvalete gitti. Neredeyse klozete kusacaktı ama bulantısı hafifledi. Yine de tamamen yok olmamıştı.

"Lanet olsun, ne cehennemdeler?" diye düşünerek, cinayet masası elemanlarının sabırla bekledikleri plastik koltuklu küçük bekleme salonuna geri döndü.

Diane arkasından kapıyı kapattı ve kalbi çarparak kapıya dayandı.

Oda, önceki gün Xavier'nin bürosunu kaplamış aynı gri mavi aydınlık içindeydi.

İnatçı bir parfüm. Diane kokuyu tanıdı. Lolita Lempicka. Pencereden gelen soluk ışık, büronun parlak yüzeyi üzerindeki şişenin üzerinde toplanmıştı.

Nereden başlamalı?

Xavier'nin odasında olduğu gibi, burada da metal klasörler vardı ama Diane içgüdüyle doğrudan masaya yöneldi.

Hiçbir çekmece kilitli değildi. İçindekileri inceleyebilmek için lambayı yaktığında sümenin üzerinde duran çok tuhaf bir nesneyi fark etti. Elmas, safir ve yakut gibi değerli taşlar yerleştirilmiş sarı altından bir semender. Herkesin görebileceği bir yere konulduğuna göre kâğıt tutacağı olarak kullanılıyordu. Diane boyutlarına bakılırsa

bunun sahte taşlı ve kaplama olabileceğini düşündü. Sonra çekmecelerin içindekilerle ilgilendi. Farklı renklerde klasörler. Açtı. Hepsinde başhemşirenin Enstitü'deki çalışmaları bulunuyordu. Notlar, faturalar, toplantı raporları, uygulanan tedaviler... Değişik bir şey yoktu. En azından, üçüncü çekmeceye kadar.

Dip tarafta karton bir dosya...

Diane dosyayı çıkarıp açtı. *Gazete küpürleri*... Hepsi de vadideki cinayetlerden söz ediyordu. Lisa Ferney bunlarla ilgili bilgileri özenle toplamıştı.

Sadece bir merak mı, başka şey mi?

Kapının altından rüzgâr uğuldayınca Diane araştırmalarına bir süre ara verdi. Dışarıda fırtına güçleniyordu. Ürperdi, sonra yeniden araştırmaya koyuldu.

Metal klasörler... Xavier'nin odasında asılı dosyaların aynısı... Diane onları ışığa yaklaştırıp tek tek incelerken, zaman kaybettiğini düşündü. Bir şey bulamıyordu, çünkü bulacak bir şey yoktu. İşlediği cinayetlerin izlerini bürosunda saklayacak kadar kim deli ya da salak olabilirdi?

Kâğıtları incelerken, bakışları yeniden mücevhere takıldı. Lambanın halesi altında semender binlerce kıvılcım saçarak parıldıyordu... Diane uzman değildi ama yine de çok güzel bir imitasyondu.

Gözlerini nesneye dikti. *Ya mücevher gerçekse?*

Öyle olduğunu varsayarsa bu, başhemşire hakkında ne ifade ediyordu? Bir yandan buradaki iktidarı ve otoritesi öyle güçlüydü ki kimsenin odasına habersiz girmeye cesaret edemeyeceğini biliyordu. Diğer yandan sevgilisi zengin biriydi, çünkü eğer bu mücevher gerçekse, küçük bir servet değerindeydi.

Diane bu iki veçheyi düşündü. Bir şey bulduğunu içgüdüsel olarak hissetti.

Jandarma müfettişliğinin iki temsilcisi sivil giyimliydi. Yüz hatları öylesine ifadesizdi ki sanki suratlarına balmumu maske geçirmiş-

lerdi. Cathy d'Humières ile Confiant'ı kısa ve resmî bir el sıkışla selamlayarak, Yüzbaşı Ziegler'i yalnız olarak hemen sorguya çekmek istediklerini bildirdiler. Servaz itiraz edecekti ama savcı onu durdurarak taleplerini hemen yerine getirdi. Yarım saat sonra Ziegler'in kapalı tutulduğu odanın kapısı tekrar açıldı.

"Yüzbaşı Ziegler'i yanlız sorguya çekme sırası bende," diye araya girdi Servaz, onlar çıkınca. "Uzun sürmez. Sonra bakış açılarımızı karşılaştırırız."

Cathy d'Humières ona doğru döndü ve bir şey söylemeye hazırlanırken bakışları karşılaştı. Sustu. Ama balmumu heykellerden biri canlandı.

"Jandarmanın bir temsilcisini sorgulamak için..."

Savcı elini kaldırıp sözünü kesti.

"Vaktiniz var, değil mi? On dakikanız var, Martin. Bir dakika bile fazla olmaz. Sonra sorgu herkesin huzurunda sürecek."

Servaz kapıyı itti. Ziegler küçük bir odada yalnızdı. Bir lamba yüzünü yandan aydınlatıyordu. Geçen sefer bu odada bulunduklarında olduğu gibi, sokak lambasının ışığı altındaki storların ardında lapa lapa kar yağıyordu. Dışarısı kapkaranlık bir geceydi. Oturdu ve Ziegler'e baktı. Sarı saçları, omuzlarını ve dizlerini destekleyen koruyucular, fermuarlar ve tokalarla kaplı koyu renk deri giysisiyle, bir bilimkurgu kahramanına benziyordu.

"İyi misin?"

Dudakları sımsıkı, başını salladı.

"Senin suçlu olduğuna inanmıyorum," dedi hemen kararlılıkla.

Ziegler ona derin derin baktı ama bir şey demedi. Servaz devam etmeden önce bir süre bekledi. Nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Grimm ile Perrault'yu sen öldürmedin. Yine de görünüşte her şey senin aleyhine, farkında mısın?"

Ziegler yine başını salladı.

Olguları tek tek sıraladı: Tatil köyü ve intihar edenler konusunda yalan söylemiş ya da gerçeği saklamıştı, Chaperon'un bulunduğu yeri bildiğini saklamıştı...

"Perrault öldüğünde de orada değildin. Oysa en yakında sen vardın, önce sen varmalıydın."

"Motor kazası geçirdim."

"Bunun önemsiz olduğunu itiraf edersin sanırım. Tanığı olmayan bir kaza."

"Öyle ama."

"Sana inanmıyorum," karşılığını verdi.

Ziegler'in gözleri hafifçe aralandı.

"Bilmem gerek. Benim masum olduğuma mı inanıyorsun, suçlu olduğuma mı?"

"Masum. Ama kaza konusunda yalan söylüyorsun."

Kavrayışı karşısında şaşkın bir hali vardı. Ama bu kez onu şaşırtan Ziegler oldu: Gülümsemişti.

"Senin iyi biri olduğunu hemen anlamıştım," dedi Ziegler.

"Geçen gece," diye devam etti, onun verdiği cesaretle, "geceyarısından sonra o gece kulübüne gittiğinde, geri döndüğünde yatağının altındaydım. Sen duş alırken oradan çıktım. Kapını sıradan bir kilitle korumamalısın. Ne yapmaya gittin oraya?"

İnen darbeyi kabul edip uzun bir süre gözlerini düşünceli düşünceli ona dikti.

"Bir arkadaşımı görmeye," dedi sonunda.

"Gecenin bir vakti ve bir soruşturma devam ederken, öyle mi? Çözüme yakın bir soruşturma bizden tüm enerjimizi isterken mi?"

"Acildi."

"Bu kadar acil ne vardı?"

"Açıklaması güç."

"Neden?" diye sordu. "Çünkü ben bir erkek ve maço bir polis olduğum, sen de bir kadına âşık olduğun için mi?"

Ziegler meydan okuyan gözlerle ona baktı.

"Bu tür şeyler hakkında ne biliyorsun sen?"

"Hiçbir şey, elbette. Ama iki cinayetle suçlanma riski altında olan ben değilim. Ben senin düşmanın değilim, Irène. Ne de kıt zekâ, maço ve homofobik, sıradan biriyim. Biraz çaba göstersen."

Ziegler gözlerini kırpmadan ona baktı.

"Geçen gece evime girdiğimde bir not buldum. Kız arkadaşım Zuzka'dan. Slovakyalı. Uzaklaşmaya karar vermişti. Beni işime fazla dalmış olmakla, kendisini ihmal etmekle, yanındayken başka yerde olmakla suçluyordu... Bu tür şeyler. Sen de bu yollardan geçmişsindir sanırım. Boşandığına göre. Dolayısıyla neden söz ettiğimi anlarsın. Polislerde çok fazla boşanma ve ayrılık vardır. Homoseksüel polislerde bile. Bir açıklamaya ihtiyacım vardı. Derhal. Kendimi ifade etme imkânı bulamadan böyle çekip gitmesini istemiyordum. Bana bu o an dayanılmaz geldi. Bunun üzerine hiç düşünmeden *Pink Banana*'ya gittim. Zuzka oranın yöneticisi."

"Uzun süredir mi birliktesiniz?"

"On sekiz aydır."

"Çok mu âşıksın?"

"Evet."

"Kazaya dönelim. Daha doğrusu, sözde kazaya. Çünkü kaza olmadı, değil mi?"

"Elbette oldu! Giysimi görmedin mi? Sıyrıklarımı? Bunları nerede yaptığımı sanıyorsun?"

"Bir an bunları teleferik kabininden atlarken yaptığını sandım," cevabını verdi. "Perrault'yu boşluğa ittikten sonra," diye belirtti.

Ziegler sandalyesinde kıvrandı.

"Peki, artık böyle düşünmüyor musun?"

"Hayır, çünkü sen masumsun."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kimin suçlu olduğunu bildiğimi sanıyorum. Ama gerçekten kaza geçirmiş olsan bile, bana o konuda bütün gerçeği söylemediğini de sanıyorum."

Servaz'ın keskin zekâsı karşısında yine şaşırmış gözüküyordu.

"Kazadan sonra bilerek geç geldim," dedi. "Oyalandım."

"Neden?"

"Perrault'nun ölmesini istiyordum. Daha doğrusu, katile onun hakkından gelmesi için küçük bir şans bırakmak istemiştim."

Servaz bir süre öylece durup onu süzdü. Başını salladı.

"Sana yaptıklarından dolayı," dedi. "Grimm, Chaperon, Mourrenx ve o."

Ziegler cevap vermedi ama başının bir hareketiyle onayladı.

"Tatil köyünde," diye devam etti Servaz.

Ziegler bakışlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

"Hayır... çok sonra... Pau'da hukuk okuyordum. Bir hafta sonu, bir köy şenliğinde Perrault'yla karşılaştım. O... bana eşlik etmeyi teklif etti... Grimm ve Mourrenx yolun bitiminde, şenlikten birkaç kilometre uzakta bizi bekliyorlardı... Chaperon o gece yoktu. Neden bilmiyorum. Bu nedenle, sen o fotoğrafı bulduğun zaman aralarında bağ kurdum ancak. Perrault'nun yoldan ayrılıp oraya saptığını görünce hemen anladım. İnmek istedim ama bana vurdu. Tekrar tekrar vurdu. Arabayı sürerken. Sonra durduğunda bana fingirdek, fahişe muamelesi yaptı. Kan işiyordum. Sonra..."

Sustu. Servaz soruyu sormadan önce uzun süre tereddüt etti.

"Neden..."

"Neden şikâyet etmedim? Ben... ben o dönemde epey insanla yatıyordum. Erkekler, kadınlar... Fakültedeki profesörlerimden biri de dâhil. Çocukları olan evli bir kadındı. Babam jandarmaydı. Olacakları biliyordum. Soruşturma, dedikodular, skandal... Ailemi düşündüm. Onların nasıl tepki vereceğini. Erkek kardeşimi ve karısını. Benim özel hayatımı hiç bilmiyorlardı..."

Sırrı bu kadar uzun süre saklamayı demek böyle başarmışlardı, diye düşündü Servaz. Chaperon'un evindeki ilk izlenimi doğruydu. Tecavüz kurbanlarının yüzde doksanının şikâyette bulunmamasına bel bağlamış olmalıydılar ve yüzlerini asla görmemiş tatil köyündeki ergenler dışında göz önündeki avları, toplum normlarınca uygun kabul edilmeyen yaşam tarzları nedeniyle şikâyette bulunmaktan vazgeçen kişileri seçiyorlardı. Zeki leşçiler... Ama yine de bir şeylerden şüphelenmiş ve sonunda odalarını ayırmış ya da terk etmiş olan karılarının gözünde şeffaftılar.

Bir motor kazasında ölmüş tatil köyü müdürü geldi aklına. O da tam zamanında gerçekleşen bir ölümdü.

"Benim hayatımı tehlikeye attığının farkında değil miydin?"

"Üzgünüm, Martin. Gerçekten. Ama şu an için cinayetle suçlanan benim," diye düzeltti, üzgün bir şekilde hafifçe gülümseyerek.

Haklıydı. Çok ihtiyatlı olmalıydı. Confiant artık elinde ideal bir suçlu varken onu kolay kolay bırakmazdı. Üstelik tabağına servisi yapan da Servaz'dı!

"İşlerin karıştığı nokta," dedi, "kimseye bir şey söylemeden Chaperon'un peşine düşmek için benim yokluğumdan yararlanman oldu."

"Onu öldürmek istemiyordum... Sadece... sadece korkutmak istiyordum. Tıpkı kurbanlarının gözlerinde korkuyu görüp bundan zevk alması gibi, onun gözlerinde korkuyu görmek istiyordum. Bu ormanda ikimiz yalnızken bir silahın namlusunu ağzına sokmak istiyordum. Son saatinin geldiğine son ana dek inanmasını istiyordum. Sonra onu tutuklayacaktım."

Sesi incecik bir buz tabakası gibiydi. Servaz, bir an, yanılıp yanılmadığını düşündü.

"Bir soru daha," dedi. "Olup bitenleri ne zaman anladın?"

Ziegler gözlerini ona dikti.

"Daha ilk cinayet işlendiğinde kuşkulandım. Sonra, Perrault öldüğünde ve Chaperon ormana kaçtığında birinin onlara suçlarını ödettiğini anladım. Ama kim olduğunu bilmiyordum."

"Çocukların listesini neden çaldın?"

"Aptalca bir refleks. Listede ben de vardım. O kutunun içindeydim. Ve sen o lanet kutunun içindekilerle çok fazla ilgileniyor gibiydin. Sorgulanmak, geçmişimin eşelenmesini istemiyordum."

"Son bir soru daha: Bugün Maud Lombard'ın mezarına çiçek bırakmaya neden gittin?"

Irène Ziegler bir süre suskun kaldı. Bu kez hiç şaşırmamıştı. Bütün gün takip edilmiş olduğunu zaten anlamıştı.

"Maud Lombard da intihar etti."

"Biliyorum."

"Onun da bu leşçilerin şu ya da bu şekilde kurbanı olduğunu hep biliyordum. Bir dönem ben de bu çözümden yanaydım. Maud ve ben bir süre aynı partilere gidiyorduk. Ben üniversiteye gitmeden önce. Onun yolu bu pisliklerle kesişmeden önce. Çok samimi değildik ama arkadaştık. Onu çok severdim. Bağımsız ve içine kapanık bir kızdı. Az konuşan, çevresinden kaçmaya çalışan biri. Her yıl, onun doğum gününde mezarına çiçek bırakırım. Bu pisliklerden hâlâ hayatta olan sonuncusunu tutuklamadan önce ona küçük bir işaret göndermek istedim."

"Yine de Maud Lombard tatil köyünde hiç kalmadı."

"Maud üç kez evden kaçmıştı. Sık sık kim olduğu belirsiz insanlarla görülüyordu. Kimi zaman evine çok geç dönüyordu. O da benim gibi bir yerlerde onlara rastlamış olmalı."

Servaz son sürat düşünüyordu. Teorisi belirginleşiyordu. *Görülmemiş bir çözüm...* Daha fazla sorusu yoktu. Yine başı dönüyordu. Şakaklarını ovuşturdu ve güçlükle ayağa kalktı.

"Dikkate almadığımız bir teori olabilir," dedi.

D'Humières ve Confiant onu koridorda bekliyorlardı. Servaz, duvarların ve yerin kımıldadığı, dengesini yitireceği hissiyle mücadele ederek onlara doğru yürüdü. Ensesine masaj yaptı ve derin bir nefes aldı. Ama bütün bunlar, ayakkabılarının içinin hava dolu olduğu izlenimini uzaklaştırmaya yetmedi.

"Evet?" diye sordu savcı.

"O olduğunu sanmıyorum."

"Ne?" diye haykırdı Confiant. "Şaka yapıyorsunuz sanırım!"

"Şimdi size açıklayacak vaktim yok. Acele etmeliyiz. Bu arada onu sıcak bir yere alın isterseniz. Chaperon nerede?"

"Tatil köyündeki ergenlere tecavüz ettiklerini itiraf ettirmeye çalışıyoruz," cevabını verdi d'Humières, buz gibi bir sesle. "Fakat herhangi bir şey söylemeyi reddediyor."

"Zaman aşımı var mı?"

"Yeni unsurlar bizi soruşturmayı yeniden açmaya yöneltirse, yok. Martin, ne yaptığınızın farkında olduğunuzu sanıyorum."

Karşılıklı bakıştılar.

"Ben de öyle olduğunu sanıyorum," dedi.

Başı iyice dönüyordu, kafası ağrıyordu. Girişe gitti ve bir şişe su istedi, sonra Xavier'nin vermiş olduğu haplardan birini yutup park yerindeki cipine geldi.

Genç yargıcın şimşeklerini üzerine çekmeden ve savcıyı telaşlandırmadan onlara teorisini nasıl anlatabilirdi? Kafasını meşgul eden bir soru vardı. Kartlarını açmadan önce içinin net olmasını istiyordu. Birinin fikrine ihtiyacı vardı. Ona doğru yolda olduğunu söyleyecek, özellikle kanatlarını yakmadan nereye kadar uçabileceğini söyleyebilecek birinin... Saatine baktı. 21.12.

Bilgisayar.

Bilgisayarı açtı. Xavier'ninkinin tersine, şifreliydi. *Haydi, açıl...* Saatine baktı. Aşağı yukarı bir saattir bu odadaydı.

Ne yazık ki bilgisayar korsanlarının yetenekleri onda yoktu. On dakika boyunca, bir parola bulabilmek için kafa patlattı. Julian Hirtmann ile Lisa Ferney adlarını her yönden yazmayı denedi ama acınası teşebbüslerinden hiçbiri işe yaramamıştı. Yeniden çekmeceye yöneldi. İçinde kişisel bilgiler bulunan bir dosya fark etmişti. Önce telefon ve sosyal güvenlik numaralarını tersten ve düzden girdi, sonra doğum tarihini, birinci ve ikinci önadların bileşimini (başhemşirenin tam adı Élisabeth Judith Ferney'di), üç baş harfin ve doğum tarihinin bir araya gelmesini... Başarısız, *lanet olsun!*

Bakışları bir kez daha semendere takıldı...

"Semender" yazdı. Sonra "rednemes."

Yok...

Diane bakışlarını ekranın köşesindeki saate çevirdi. 21.28.

Semendere bir kez daha baktı. Ani bir hisse kapılıp eline aldı ve ters çevirdi. Karnında bir yazı vardı: "Van Cleef & Arpels, New York." Adları bilgisayara girdi. Yok... *Lanet olsun! Aptalca! Sanki şu salak casusluk filmlerinden biri gibi!* Tersten yazdı... Yine olmadı... *Ne bekliyordun, dostum? Sinemada değiliz!* Umutsuzluğa kapılarak sadece baş harfleri denedi: VC&ANY. Yok! Tersten: YNA&CV...

Aniden ekran yanıp sönmeye başladı, sonra da arama sistemine giriş imkânı verdi. *Tombala!* Diane gözlerine inanamıyordu. Masa üstünün ve bütün ikonların belirmesini bekledi.

Oyun başlayabilir... Ama zaman ilerliyordu. 21.32.

Lisa Ferney'in gerçekten bütün geceyi dışarıda geçirmek üzere çıkmış olması için dua etti.

Elektronik postalar...

İçlerinden yüz kadarı esrarengiz bir Demetrius'tan geliyordu.

Her seferinde *Konu* sütununda *tanımsız elektronik posta* ibaresi vardı...

Birini açtı ama anlaşılmaz bir dizi işaretle karşılaştı. Diane olanı anlamıştı. Üniversitedeyken başına gelmişti. Mesajı çözmek için ge-

reken sertifikanın süresi sona erdiğinden alıcının mesajı okuması mümkün olamıyordu.

Hızla düşündü.

Genellikle bu tür sorunlardan kaçınmak için alıcının mesaj içeriğini, örneğin HTML formatında kaydederek hemen bir yerde saklaması öğütlenirdi. Lisa Ferney'in yerinde olsaydı böyle yapardı. Belgelerim klasörünü açtı. Sonra indirilenleri tıkladı ve hemen gördü. "Demetrius" adı verilmiş bir klasör.

Lisa Ferney çok fazla önlem almamıştı: Bilgisayarı zaten şifreliydi ve kimsenin içini karıştırmaya cesaret edeceğini düşünmemişti.

Lisa,

Pazara kadar New York'tayım. Central Park bembeyaz. Kutup soğuğu var. Muhteşem. Seni düşünüyorum. Kimi zaman gecenin bir vakti rüyamda senin gövdeni ve ağzını görerek ter içinde uyanıyorum. On gün içinde Saint-Martin'de olmayı umuyorum.

Éric.

Lisa,

Cuma günü Kuala-Lumpur'a gidiyorum. Öncesinde görüşebilir miyiz? Şatodan kımıldayamıyorum. Gel.

Éric.

Neredesin Lisa?

Neden senden haber alamıyorum? Geçen sefer yüzünden bana hâlâ öfkeli misin? Sana bir hediyem var. Boucheron'dan satın aldım. Çok pahalı. Hoşlanacaksın.

Aşk mektupları... Daha doğrusu, elektronik postalar... Onlarca vardı... Hatta belki yüzlerce... Yıllara dağılıyordu...

Lisa Ferney onları ustaca saklamıştı. Hepsini. Hepsi de aynı adla imzalıydı. "Éric." Éric çok yolculuk ediyordu, Éric zengindi, Éric'in arzuları aşağı yukarı bir emirdi. Éric çarpıcı görüntüleri seviyordu ve hastalık derecesinde kıskanç bir âşıktı:

Kıskançlık dalgaları üstüme üşüşüyor ve her biri beni bir öncekinden daha soluksuz bırakıyor. Kiminle düzüşüyorsun diye düşünüyorum. Seni tanıyorum, Lisa: Kalçalarının arasına girecek bir et parçası olmadan ne kadar süre dayanabilirsin? Hayatında kimse olmadığına bana yemin et.

Kimi zaman ise, tehditler ve sızlanmalar işlemediğinde, Éric kibar bir şekilde kendi onurunu kırıyordu:

Benim pisliğin teki olduğumu düşünüyor olmalısın. Beş para etmez ve aşağılık bir pislik. Ben seni hak etmiyorum, Lisa. Kirli paramla seni satın alabileceğimi düşünerek haksızlık ettim. Beni bağışlayabilir misin?

Diane listeyi sonuna kadar açarak, zaman içinde bu güne dek ilerledi. Son mesajlarda üslubun değiştiğini fark etti. Yalnızca bir aşk hikâyesi değildi söz konusu olan. Başka bir şey daha olmaktaydı:

Sen haklısın. Eyleme geçme zamanı geldi. Ben çok bekledim: Eğer şimdi yapmazsak, asla yapamayız. Anlaşmamızı unutmadım, Lisa. Benim sözünde duran biri olduğumu da biliyorsun. Evet, biliyorsun...

Seni böyle güçlü ve kararlı görmek bana cesaret veriyor, Lisa. Senin haklı olduğunu düşünüyorum: Dünyadaki hiçbir adalet bize huzur veremez. Adaleti biz sağlamalıyız.

Çok uzun süre bekledik. Yine de sanırım doğru zaman şimdi.

Aniden parmağı farenin üzerinde kalakaldı. Koridorda ayak sesleri... Soluğunu tuttu. Gelen kişi eğer Lisa'nın dışarı çıktığını biliyorsa, kapısının altında ışık görünce şaşırırdı.

Ama adımlar durmadan hızla geçip gitti...

Derin bir nefes aldı ve mesajlara bakmaya devam etti. Hafif bir sesle küfrediyordu. Kendini giderek daha hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Şu ana dek imalar ve alttan alta edilen laflar dışında somut hiçbir şey yoktu.

Beş dakika daha. Sonra buradan çekip gidecekti. Son otuz mesajı da tek tek açtı.

Konuşmalıyız, Lisa. Bir planım var. Korkunç bir plan. Gambit nedir bilir misin sen Lisa? Satrançta gambit, stratejik bir avantaj elde etmek için oyunun başında bir taşı feda etmektir. Ben de bunu yapmaya hazırlanıyorum. At gambiti. Ama bu fedakârlık kalbimi yaralıyor.

At, diye düşündü, soluğu kesilerek.

Kalbi sanki göğsünden çıkacak gibiydi. Karanlıklara gömüldüğünü hissediyordu ki bir sonraki mesajı açtı.

Siparişi aldın mı? Onun adına verdiğin siparişi fark etmeyeceğinden emin misin?

Gözleri faltaşı gibi açılmış ve ağzı kurumuş Diane, tarihi öğrenmeye çalıştı. *6 Aralık*... Cevap dosyada yoktu. Diğer mesajlarda da yoktu. Ama gereksizdi: Yapbozun son parçası yerine oturmuştu. İki teori artık birleşmişti. Xavier masum olduğundan ve hiçbir şey bilmediğinden soruşturma yürütüyordu: Anestezik ilaçların siparişini veren o değildi. Lisa Ferney'di, *hem de onun adına*...

Diane kendini koltuğa attı ve bunun ne anlama geldiğini düşündü. Cevap açıktı. Lisa ve Éric adlı bir adam atı öldürmüşlerdi. Muhtemelen eczacıyı da...

Uzun süre önce aralarında yapmış oldukları bir anlaşma adına... Sonunda şereflendirmeye karar verdikleri bir anlaşma...

Hızla düşünmeye devam etti. Zaman yoktu.

Şimdi bildiği şeylerle, polisi uyaracak yeterli kanıt vardı elinde. Enstitü'ye gelen polisin adı neydi? Servaz. Masanın üzerinde bulunan küçük yazıcıda son mesajın bir çıktısını aldı, sonra cep telefonunu çıkardı.

Farların ışığı altında ağaçlar gecenin içinden düşman bir ordu gibi beliriyordu. Bu vadi karanlıkları, sırrı seviyordu; dışarıdan gelip karıştıranlardan nefret ediyordu. Servaz gözlerini kırpıştırdı. Ağaçların arasında kıvrılan yola bakmaktan gözleri acı içindeydi. Migreni iyice kötülemişti. Şakakları patlayacak gibi zonkluyordu. Fırtına iyice azmıştı. Sert rüzgârlar karları her yana savuruyordu. Arabanın sürati karları araca doğru çekiyor, araba geçerken de karlar aniden ortaya çıkan kuyruklu yıldızlar gibi parıldıyordu. Mahler'i sonuna kadar açmıştı. *Altıncı Senfoni*. Karamsar ve korkunç içgüdüsellikteki vurgularına tipinin uğultuları eşlik ediyordu.

Son kırk sekiz saat boyunca ne kadar uyumuştu? Bitmişti. Belirgin bir nedeni olmadan aklına Charlène geldi. Charlène'in, galerideki şefkatinin düşüncesi içini biraz ısıttı. Araba telefonu çaldı...

"Başkomiser Servaz'la konuşmak istiyorum."

"Kim arıyor?"

"Adım Diane Berg. Wargnier Enstitüsü'nde psikoloğum ve ben..."

"Şu an ona ulaşamayız," diye sözünü kesti hattın ucundaki jandarma.

"Ama onunla konuşmalıyım!"

"Bana bilgilerinizi verin, sizi arar."

"Acil!"

"Üzgünüm, burada değil."

Belki numarasını verebilirsiniz bana."

"Dinleyin, ben..."

"Ben Enstitü'de çalışıyorum," dedi mümkün olduğunca kararlı ve kesin bir sesle, "*Julian Hirtmann'ın DNA'sını kimin çıkardığını biliyorum.* Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Telefonun öteki ucunda uzun bir sessizlik oldu.

"Tekrarlayabilir misiniz?"

Tekrarladı.

"Bir dakika. Birini bağlıyorum size..."

Üç kez telefon zili çaldı, sonra:

"Yüzbaşı Maillard, sizi dinliyorum..."

"Bakın," dedi, "sizin kim olduğunuzu bilmiyorum, ama başkomiser Servaz'la acilen konuşmam gerek. Son derece önemli."

"Siz kimsiniz?"

İkinci kez kendini tanıttı.

"Ne istiyorsunuz, Doktor Berg?"

"Saint-Martin'deki şu ölümlerle ilgili. Size söylediğim gibi, Enstitü'de çalışıyorum *ve Hirtmann'ın DNA'sını kimin çıkardığını biliyorum...*"

Bu son bilgi karşısındakini susturdu. Diane telefonu kapatıp kapatmadığını düşündü.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Not edebilir misiniz? Numarasını veriyorum size."

"Servaz," dedi başkomiser.

"İyi akşamlar," dedi hattın ucundaki bir kadın sesi. "Adım Diane Berg. Wargnier Enstitüsü'nde psikoloğum. Siz beni tanımıyorsunuz ama ben sizi tanıyorum. Siz Doktor Xavier'nin odasındayken ben yan odadaydım. Ve bütün konuşmanızı duydum."

Servaz acelesi olduğunu söyleyecekti ama bu kadının ses tonundaki bir şey ve Enstitü'de çalıştığı bilgisi konuşmayı kesmesini engelledi.

"Beni duyuyor musunuz?"

"Sizi dinliyorum," dedi. "Arzunuz nedir, Madam Berg?"

"Matmazel. Atı kimin öldürdüğünü biliyorum. Ve çok muhtemeldir ki aynı kişi Julian Hirtmann'ın DNA'sını da dışarı çıkardı. Kim olduğunu öğrenmek ister misiniz?"

"Bir dakika," dedi.

Yavaşladı ve arabayı kenera, ağaçların ortasına çekti. Rüzgâr etrafındaki ağaçları eğip büküyordu. Pençe gibi dallar farların aydınlığında eski bir dışavurumcu Alman filminde olduğu gibi sallanıyordu.

"Haydi. Her şeyi anlatın bana."

"Mesajları yazanın adının Éric olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Sanırım evet."

Yolun kenarına, ormanın ortasına park etmiş Servaz bu kadından öğrendiklerini düşünüyordu. Mezarlıktan sonra kafasında oluşturmaya başladığı ve Irène Ziegler'in Maud'nun kesinlikle tecavüze uğramış olduğunu söylediğinde kesinleştirdiği teori yeni bir onay bulmuştu. Hem de nasıl bir onay! *Éric Lombard*... Santraldeki bekçileri, suskunluklarını, yalanlarını düşündü. Onların bir şeyler gizlediklerini daha baştan hissetmişti. Şimdi, suçlu oldukları için değil, böyle yapmaya zorlandıkları için yalan söylediklerini biliyordu. Şantajla ya da suskunlukları satın alındığı için. Muhtemelen de aynı anda iki yöntem birden kullanılmıştı. Bir şey görmüşlerdi ama kuşkuları üzerlerine çekme pahasına da olsa susmayı ve yalan söylemeyi tercih etmişlerdi, *çünkü bir ağırlıkları olmadığını biliyorlardı.*

"Uzun süredir mi araştırıyorsunuz, Matmazel Berg?"

Diane'ın cevap vermesi zaman aldı.

"Birkaç gündür Enstitü'deyim," dedi.

"Tehlikeli olabilir."

Yine bir sessizlik. Servaz kadının ne ölçüde risk aldığını düşündü. Polis değildi, hata yapmış olma ihtimali yüksekti. Üstelik başına her şeyin gelebileceği, esasen şiddetin kol gezdiği bir ortamda bulunuyordu.

"Başka birine daha söz ettiniz mi bundan?"

"Hayır."

"Beni dikkatle dinleyin," dedi. "Şöyle yapacaksınız... Arabanız var mı?"

"Evet."

"Çok iyi. Enstitü'den derhal ayrılın, arabanıza binin ve kar fırtınası sizi engellemeden Saint-Martin'e inin. Jandarmaya gidip savcı hanımla görüşmek istediğinizi söyleyin. Benim gönderdiğimi söyleyin. Ve bana anlattığınız her şeyi ona da anlatın. Anladınız mı?"

"Evet."

Servaz telefonu kapatmıştı ki Diane arabasının arızalı olduğunu hatırladı.

Binicilik merkezindeki binalar farların ışıklarında belirdi. Merkez boş ve karanlıktı. Ufukta ne at ne de seyis gözüküyordu. Bölmeler gece için –ya da kış nedeniyle– kapatılmıştı. Tuğla ve ahşap yapımı büyük binanın önüne park edip arabadan indi.

Anında lapa lapa yağan karın ortasında kaldı. Rüzgâr ağaçların arasında giderek daha güçlü uğulduyordu. Servaz yakasını kaldırdı ve girişe doğru yöneldi. Köpekler karanlıkta havlamaya ve zincirlerini çekiştirmeye başladı. Bir pencereden ışık geliyordu. Bir siluetin pencereye yaklaştığını ve dışarıya göz attığını gördü.

Servaz kapısı yarı açık binaya girip aydınlık ana koridora geçti. Anında at dışkısı kokusu hücum etti. Sağ tarafta geç saate rağmen, dizi dizi lambaların altında büyük manejde ilerleyen bir at ile binicisini gördü. Marchand soldaki ilk kapıdan çıktı.

"Ne oluyor?" dedi.

"Size birkaç soru soracağım."

İdareci biraz daha uzaktaki bir başka kapıyı gösterdi. Servaz içeri girdi. Ödüllerle, at üzerine kitaplarla ve klasörlerle dolu olan geçen sefer konuştukları oda. Taşınır bilgisayarın ekranında bir at fotoğrafı. Doru tüylü muhteşem bir at. Belki Freedom. Marchand

önünden geçerken Servaz viski kokan nefesini hissetti. Bir etajerin üzerinde epey içilmiş bir şişe Label 5 vardı.

"Maud Lombard hakkında," dedi.

Marchand, Servaz'a şaşkın ve kuşkulu bir gözle baktı. Gözleri biraz fazla parıldıyordu.

"İntihar ettiğini biliyorum."

"Evet," dedi yaşlı hara idarecisi. "Kötü bir hikâye."

"Ne açıdan?"

Marchand'ın tereddüt ettiğini gördü. Adam bir süre başka yerlere bakıp bakışlarını Servaz'a yöneltti. *Yalan söylemeye hazırlanıyordu.*

"Bileklerini kesti..."

"APTALLIK!" diye bağırdı Servaz çok yüksek sesle. İdarecinin yakasını aniden kavramıştı. "YALAN SÖYLÜYORSUNUZ, MARCHAND! DİNLEYİN! MASUM BİRİ GRİMM İLE PERRAULT'YU ÖLDÜRMEKLE SUÇLANIYOR! EĞER BANA GERÇEĞİ DERHAL SÖYLEMEZSENİZ, SİZİ CİNAYETE YARDIM ETMEKLE SUÇLARIM! ÇABUK DÜŞÜNÜN; BÜTÜN GECE BEKLEYECEK DEĞİLİM!" diye ekledi, kelepçeler elinde. Öfkeden rengi atmıştı.

İdareci beklenmedik olduğu kadar şiddet içeren bu öfke karşısında korkuya kapılmış gibiydi. Sonra, kelepçelerin sesini işitince beti benzi attı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yine de polisi zarfladı.

"Blöf yapıyorsunuz!"

İyi bir poker oyuncusuydu. Kendisine yalan söylenmesine izin vermiyordu. Servaz adamı bileğinden yakaladı ve kolunu aniden büktü.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Marchand, şaşkınlık içinde.

"Sizi uyarmıştım."

"Hiç kanıtınız yok!"

"Sizce hiç kanıt olmadan kaç zanlı önlem olarak hapiste çürüyor, biliyor musunuz?"

"Bekleyin! Bunu yapamazsınız!" diye itiraz etti idareci, aniden paniğe kapılmıştı. "Hakkınız yok!"

"Sizi uyarıyorum. Jandarmanın önünde fotoğrafçılar var," diye yalan söyledi Servaz, onu sertçe kapıya doğru sürüklerken. "Ama arabadan çıkarırken başınıza bir ceket atarlar. Yere bakmanız ve sizi sürüklemelerine izin vermeniz yeter."

"Durun, durun! Lanet olsun, durun!"

Ama Servaz şimdi onu sertçe sürüklüyordu. Çoktan koridora çıkmışlardı. Dışarıda rüzgâr uğulduyordu, açık kapıdan lapa lapa kar giriyordu içeri.

"Tamam! Tamam! Yalan söyledim! Çıkarın şunu!"

Servaz durdu. Binici, durmuş, manejden onları gözlüyordu.

"Önce gerçek," diye mırıldandı Servaz, kulağına.

"KENDİNİ ASTI! Şatonun parkında bulunan salıncağa!"

Servaz soluğunu tuttu. *Kendini astı... Bulduk işte!* Kelepçeleri çözdü. Marchand, gayriihtiyari bileklerini ovuşturdu.

"Asla unutamam," dedi, başı önünde. "Bir yaz akşam üzeriydi... Neredeyse şeffaf beyaz bir giysi vardı üzerinde. Çayırların üzerinde bir hayalet gibi dalgalanıyordu. Boynu kırılmış. Güneş batarken... Bu görüntü hâlâ gözlerimin önünde... Neredeyse her gece..."

Bir yaz... Diğerleri gibi o da hayatına son vermek için bu mevsimi seçmişti... Beyaz bir giysi: *Beyazı arayın,* demişti Propp...

"Neden yalan söylediniz?"

"*Birinin* isteği üzerine, elbette," dedi Marchand, gözlerini kaçırarak. "Bunun ne fark ettirdiğini bana sormayın, bilmiyorum. Patron bunun gizli kalmasını istiyordu."

"Çok şeyi," dedi Servaz, çıkışa doğru giderken.

Espérandieu bilgisayarını kapatmıştı ki telefonu çaldı. İç çekti, saatine baktı –22.40– ve telefonu açtı. İnterpol'deki bağlantısı olan Luc Damblin'in sesini tanıyınca belli belirsiz doğruldu yerinden. Toulouse'a döndüğünden beri bu telefonu bekliyordu. Artık umudunu yitirmeye başlamıştı.

"Haklıymışsın," dedi Damblin, selamsız sabahsız. "Oymuş. Tam olarak ne üzerinde çalışıyorsun? Ne olduğunu bilmiyorum ama büyük bir balık gelmiş oltana galiba. Bana daha fazla bir şey söylemeyecek misin? Onun gibi birinin cinayet soruşturmasıyla ne işi olabilir?"

Espérandieu neredeyse iskemlesinden düşecekti. Yutkundu ve doğruldu.

"Emin misin? Senin FBI'daki adamın doğruladı mı? Nasıl bilgi edinmiş, anlat bana."

Beş dakika boyunca Luc Damblin ona her şeyi ayrıntılarıyla anlattı. *Tanrı aşkına!* diye düşündü Espérandieu, telefonu kapattığında. Artık Martin'i uyarmalıydı. *Derhal!*

Servaz doğanın kendisine karşı el birliği ettiği hissi içindeydi. Karlar farların aydınlığında dönüp duruyordu ve ağaç gövdelerinin kuzey tarafları beyazlanmaya başlamıştı. Gerçek bir kar fırtınası... Tam da bu gece... O psikoloğun Saint-Martin'e inmeyi başarıp başarmadığını, yukarıda yolun daha kötü olup olmadığını korkarak düşündü. Birkaç dakika sonra, binicilik merkezinden ayrılırken, son bir telefon daha etmişti.

"Alo?" dedi karşı taraftaki ses.

"Seni görmem gerek. Bu akşam. Biraz da açım. Çok geç değildir, umarım?"

Öteki uçta bir kahkaha duyuldu. Ama kahkaha aniden kesilmişti.

"Yeni bir şey mi var?" diye sormuştu Gabriel Saint-Cyr, yoğun merakını gizlemeden.

"Kim olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten."

Diğer uçta bir sessizlik oldu.

"Tutuklama emrin var mı?"

"Henüz değil. Öncelikle senin görüşünü almak istiyorum."

"Ne yapmak niyetindesin?"

"Öncelikle bazı yasal noktaları seninle birlikte aydınlatmalıyız. Sonra eyleme geçeriz."

"Kim olduğunu bana söylemeyecek misin?"

"Önce yemek. Sonra konuşuruz."

Telefonun öteki ucunda yine küçük bir kahkaha duyuldu.

"Geliyorum," dedi Servaz ve telefonu kapattı.

Cipini akarsuyun yakınına park ettiğinde değirmenin pencereleri ışık içindeydi. Servaz, gelirken ne bir araçla ne de tek bir yayayla karşılaşmıştı. Cherokee'yi kilitledi ve küçük köprüye doğru aceleyle yürüdü. Tipiden korunmak için iki büklüm olmuştu. Kapı hemen açıldı. Hoş bir kızarmış tavuk, ateş, şarap ve baharat kokusu. Saint-Cyr ceketini aldı ve portmantoya astı. Sonra alt kattaki salonu gösterdi.

"Başlangıç olarak bir kadeh sıcak şaraba ne dersin? Piliç yirmi dakika içinde pişecek. Bu arada konuşabiliriz."

Servaz saatine baktı. 22.30. İleriki saatler belirleyici olacaktı. Her piyonu birçok hamleyi önceden düşünerek ilerletmeliydi. Ama yeterince açık seçik düşünebiliyor muydu? Deneyimli yaşlı yargıç, beceriksizlik yapmasını engelleyebilirdi. Düşman korkunçtu. En ufak adli boşluktan yararlanabilirdi. Aynı zamanda da korkunç açtı; pişmekte olan pilicin kokusu midesine kramplar sokuyordu.

Şöminede harlı bir ateş yanıyordu. Geçen sefer olduğu gibi, alevler duvarları ve tavandaki kirişleri gölgelere ve ışıklara boğmuştu. Odunların çıtırtısı, rüzgârın şömine bacasındaki iniltisi ve fırtınanın gürültüsü odayı dolduruyordu. Bu kez Schubert yoktu. Saint-Cyr'in Servaz'ın söyleyeceklerinin bir kırıntısını bile kaçırmak istemediği belliydi.

Şöminenin önüne çekilmiş arkalıklı iki koltuğun arasında, bir sehpanın üzerinde yakut renginde bir şarap ile yarı yarıya dolu iki balon kadeh duruyordu. Şaraptan dumanlar tütüyordu.

"Otur," dedi yargıç, koltuklardan birini göstererek.

Servaz en yakındaki kadehi eline aldı. Sıcaktı. Elinde evirip çevirdi ve kadehten yayılan aromatik rayihayı içine çekti. Portakal, tarçın ve küçük Hindistan cevizi kokusu alıyor gibiydi.

"Baharatlı sıcak şarap," dedi Saint-Cyr. "Böyle bir gece için canlandırıcı ve insanın içini ısıtır. Özellikle yorgunluğa iyi gelir. Kırbaç yemiş gibi olursun. Gece uzun olacağa benziyor, öyle değil mi?"

"Bu kadar belli mi?" diye sordu Servaz.

"Hangisi?"

"Yorgunluk."

Yargıcın bakışları üzerinde takılı kaldı.

"Bitkin gözüküyorsun."

Servaz içti. Dili yanınca yüzünü buruşturdu. Ama ağzını ve boğazını güçlü bir şarap ve ot tadı doldurdu. Saint-Cyr sıcak şaraba eşlik etmesi için sehpanın üzerindeki bir kâsenin içine baharatlı küçük ekmek parçaları koymuştu. Servaz birini ağzına attı. Sonra bir diğerini daha. Aç kurt gibiydi.

"Eee?" dedi Saint-Cyr. "Anlatıyor musun? *Kim?*"

"Emin misiniz?" diye sordu Cathy d'Humières hoparlörden.

Espérandieu, Embouchure Bulvarı'ndaki çalışma masasının üzerine koyduğu Converse'lerinin ucuna baktı.

"Bilgiyi bana ileten kişi kesin konuştu. Lyon'daki İnterpol merkezinde çalışıyor. Luc Damblin. FBI'daki bağlantılarından birine ulaştı. Yüzde iki yüz emin."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı savcı. "Martin'e ulaşamadınız, değil mi?"

"İki kez denedim. Her seferinde meşguldü. Telesekreteri çıkıyor. Birkaç dakika sonra tekrar deneyeceğim."

Cathy d'Humières, yirminci evlilik yıldönümlerinde kocasının hediye ettiği sarı altından Chopard saatine baktı: 22.50. İç çekti.

"Benim için bir şey yapabilir misiniz, Espérandieu. Onu arayın. Tekrar tekrar arayın. Bulduğunuzda şafak sökmeden tekrar yatakta olmak istediğimi ve geceyi onu bekleyerek geçirmeyeceğimizi söyleyin!"

Hattın diğer ucunda Espérandieu asker selamı verdi.

"Emredersiniz, hanımefendi."

Irène Ziegler, demir parmaklıklı pencerenin dışından gelen rüzgârın sesini dinliyordu. Gerçek bir kar fırtınası. Kulağını duvardan ayırdı. D'Humières'in sesini duydu. Bu jandarma binasının içindeki duvarlar, kuşkusuz maliyet sorunları sebebiyle, karton kadar inceydi. Diğer yüzlercesinde olduğu gibi.

Ziegler her şeyi işitmişti. Espérandieu'nün önemli bir bilgi edindiği belliydi. Soruşturmanın gidişatını kökten değiştirecek bir bilgi. Ziegler olup biteni anladığı kanısındaydı. Martin ise doğanın içinde kaybolmuştu. Onun nerede olduğunu tahmin ettiğini düşündü. Eyleme geçmeden önce bilgi edinmek istemiş olmalıydı... Kapıyı vurdu. Hemen açıldı.

"Tuvalete gitmem gerek," dedi.

Nöbetçi kapıyı kapadı. Üniformalı genç bir kadın tekrar açtı. Kuşkuyla bir bakış fırlattı.

"Peşimden gelin, yüzbaşı. Dalga geçmek yok."

Ziegler, elleri kelepçeli, ayağa kalktı.

"Teşekkürler," dedi. "Savcıyla da konuşmak istiyorum. Ona söyleyin. Önemli deyin."

Rüzgâr şöminenin deliğinde uğulduyor, alevlerin boyunu kısaltıyordu. Servaz tükenme noktasındaydı. Kadehi sehpaya koyarken elinin titrediğini fark etti. Saint-Cyr'in titremeyi fark etmesinden korkarak elini geri çekti. Şarabın ve otların ağzındaki tadı hoştu ama geride acı bir tat bırakıyordu. Kendini çakırkeyif hissediyordu. Bunun hiç sırası değildi. *Sonraki yarım saatte sadece su içerim,* diye düşündü. Sonra da koyu bir kahve isterdi.

"İyi gözükmüyorsun," dedi yargıç, kadehini koyup Servaz'a dikkatle bakarken.

"Daha kötüsünü de gördüm, hallolur."

Aslında hiç bu kadar bitkin ve sinirli olduğunu hatırlamıyordu. Yorgunluktan bitap düşmüş başı pelte gibi, ikide bir dönüp duruyor. Ama yine de bütün meslek hayatının en tuhaf soruşturmasını çözümlemek üzereydi.

"Demek Irène Ziegler'in suçlu olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?" diye sözüne devam etti yargıç. "Yine de eldeki kanıtlar ona karşı."

"Biliyorum. Ama yine bir şey var."

Yargıcın kaşları çatıldı.

"Bu akşam Wargnier Enstitüsü'nde çalışan bir psikologdan telefon aldım."

"Eee?"

"Adı Diane Berg. İsviçre'den gelmiş. Oraya geleli çok olmamış. Tuhaf şeyler döndüğünü anlamış ve kimsenin haberi olmadan, kendi çapında küçük bir soruşturma yürütmüş. Böylelikle Enstitü'nün başhemşiresinin atlar için anestezik ilaç sipariş ettiğini keşfetmiş... ayrıca da Éric diye birinin metresi. Yazdığı e-postalara bakılırsa çok zengin ve çok seyahat eden bir adam."

"Bu psikolog bütün bunları nasıl keşfedebilmiş?" diye sordu yargıç, kuşkuyla.

"Uzun hikâye."

"Ve bu Éric, sence?.. Ama atın öldürüldüğü gece o Amerika'daydı."

"Gayet iyi bir aldatmaca," diye yorumladı Servaz. "Üstelik kurbanın aynı zamanda suçlu olmasından kim kuşkulanabilir ki?"

"Bu psikolog... O mu seninle temasa geçti? Ona inanıyor musun? Güvenilir biri olduğuna emin misin? Enstitü, alışkın olmayanların sinirleri için çok yıpratıcı bir yer olmalı."

Servaz, Saint-Cyr'e baktı. Bir an kuşku duydu. Ya yargıç haklıysa?

"Bana bu vadide olup biten her şeyin kökeninin geçmişte olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?" dedi polis.

Yargıç sessizce başını salladı.

"Éric Lombard'ın kız kardeşi Maud'nun yirmi bir yaşında intihar ettiğini de sen söyledin."

"Doğru," dedi Saint-Cyr, suskunluğundan çıkarak. "Sence bu intiharın tatil köyündeki intiharlarla ilişkisi var mı? Maud orada hiç kalmadı ki."

"Tıpkı diğer iki intihar eden genç gibi," cevabını verdi Servaz. "Grimm ile Perrault'yu nasıl bulduk?" diye sordu. Kalbi nedensiz yere hızla çarpmaya başlamıştı.

"Asılmış olarak."

"Doğru. Éric Lombard'ın kız kardeşinin nasıl intihar ettiğini sana sorduğumda bileklerini kestiğini söyledin bana. Bu, resmî açıklama. Bu akşam öğrendiğime göre, işin aslı o da kendini asmış. Lombard bu konuda neden yalan söyledi? Maud'nun intiharı ile cinayetler arasında bir bağ kurulmasını önlemek için değil mi?"

"Bu psikolog senden başka birine bundan söz etmiş mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Ona Saint-Martin'e gitmesini ve Cathy d'Humières'le temas kurmasını söyledim."

"Yani sence?.."

"Bence Éric Lombard, Grimm ile Perrault'nun cinayetlerinin faili," dedi Servaz. Dilinin damağına yapıştığını, çene kaslarının sertleştiğini hissediyordu. "Kız kardeşine yapılanların intikamını alıyor sanıyorum. Taptığı bir kız kardeşine. Onun ve Grimm, Perrault, Chaperon, Mourrenx dörtlüsünün kurbanı olan diğer yedi gencin intiharını haklı olarak onlara yüklüyor. Wargnier Enstitüsü'nden bir suç ortağının ve belki de binicilik merkezinden bir başkasının yardımıyla kuşkuları kendinden uzaklaştırarak adaleti yerine getirmek için Makyavelik bir plan hazırladığı kanısındayım."

Sol eline baktı. Koltuğun kolunda seğiriyordu. Eline hâkim olmaya çalıştı. Boşuna. Başını kaldırınca Saint-Cyr'le göz göze geldi.

"Lombard son derece zeki biri. Cinayetleri soruşturanların, kendi kız kardeşinin intiharı da dâhil, on beş yıl önceki gençlerin intihar

dalgasıyla er geç bir bağlantı kuracaklarını anladı. Kuşkuları kendinden uzaklaştırmanın en iyi yolunun kendini de kurban olarak göstermek olduğunu düşünmüş olmalı. Dolayısıyla ilk cinayet onu hedef almalıydı. Ama nasıl yapacaktı? Masum birini öldüremezdi. Bir anda aklına bir fikir geldi. Her şeyden çok bağlı olduğu bir varlığı öldürmek. Kimsenin ondan şüphelenmeyeceği bir cinayet. Gözde atı. Atının ölümüne içi acıyarak karar vermiş olması çok muhtemel. Sözde Amerika Birleşik Devletleri'ndeyken meydana gelmiş bu katliamdan daha iyi bir aldatmaca olabilir mi? Merkezdeki köpekler de o yüzden havlamadılar. At da kişnemedi. Belki de Enstitü'deki başhemşireden başka, merkezde bir başka suç ortağı vardır. Çünkü atı yukarı taşımak için en az iki kişi gerekti. Merkezin alarmı da çalışmadı. Yine de Freedom'un acı çekmeyeceğinden emin olmak için, hayvanı öldürme işini, Grimm ve Perrault'da da olduğu gibi, başka hiç kimseye emanet edemezdi. Onun tarzı değil bu. Éric Lombard bir atlet, maceracı, savaşçı. En uç meydan okumalara ve sorumluluk almaya alışkın biri. Ellerini kirletmekten de korkmuyor."

Bitkinlikten mi, uykusuzluktan mı olduğunu anlayamıyordu ama bakışları bulanıklaşmış, sanki aniden gözüne uymayan gözlükler takmaya başlamış gibi geldi.

"Sanırım Lombard ya da adamlarından biri santraldeki iki bekçiye şantaj yaptılar. Hapse tıkılmakla tehdit edip susmalarını sağlamış olmalılar. Zaten Lombard, Hirtmann teorisinin uzun süre dayanmayacağını çok çabuk anlamış olmalı. Ama bu onu rahatsız etmiyordu. İlk gizem perdesiydi bu. Sonuçta, on beş yıl önceki intihar dalgasına uzanmamız da onu rahatsız etmiyordu. Aksine. Bu durum, ipuçlarını çoğaltıyordu. Suçlu, ailelerden biri olabilirdi. Hatta dörtlünün tecavüz ettiği gençlerden biri de olabilirdi. Ziegler'i de biliyor muydu, onun da tatil köyünde kalmış olduğunu biliyor muydu diye düşünüyorum. Onu ideal bir zanlı yapabileceğini düşünmüş müydü acaba? Yoksa yalnızca bir rastlantı mıydı?"

Saint-Cyr susuyordu. Dikkat kesilmiş ve tasalı bir hali vardı. Servaz gömleğinin yeniyle gözlerine akan terini sildi.

"Kısacası, hayal etmiş olduğu her şey tam olarak öngördüğü gibi işlememiş olsa da kartları öyle karıştırmıştı ki gerçeği bulup çıkarmanın ve kendisine kadar ulaşmanın neredeyse imkânsız olduğunu düşünmüş olmalı."

"Hemen hemen," dedi Saint-Cyr, üzgün bir gülümsemeyle. "Ama senin gibi birini hesaba katmamış elbette."

Servaz yargıcın ifadesinin değişmiş olduğunu fark etti. Yaşlı adamın hayranlık ve muğlaklık dolu bir ifadeyle gülümsediğini fark etti. Elini kımıldatmaya çalıştı. Titremiyordu. Ama aniden kolu *kurşun gibi ağır* geldi.

"Müthiş bir soruşturmacısın sen," diye takdir etti Saint-Cyr, buz gibi bir sesle. "Emrimde senin gibi biri olsaydı, kim bilir kanıt yetersizliğinden kapatılmış kaç olayı çözerdim!"

Servaz'ın cebindeki telefon çalmaya başladı. Telefonu almak istedi ama kolu hızla donan alçı gibi donup kalmıştı. Elini ancak birkaç santim kımıldatabilmesi sonsuz bir zaman aldı! Cep telefonu, iki adamın arasına yerleşmiş sessizliği yırtarak, uzun uzun çaldı. Sonra telesekreter devreye girdi ve sustu. Yargıcın gözleri üzerindeydi.

"Ben... kendimi... kendimi... TUHAF... hissediyorum," diye geveledi Servaz, kolunu aşağı bırakarak.

Lanet olsun! Ne oluyordu? Çeneleri birbirine kenetleniyordu. Ağzından güçlükle laf çıkıyordu. Doğrulmaya çalıştı. Kolunu koltuğa dayayarak kendini çekti. Oda da dönmeye başlamıştı. Gücü iyice boşalarak, koltuğa çöktü. Saint-Cyr'in, "*Hirtmann'ı işin içine katmak bir hataydı...*" dediğini duyar gibi oldu. Doğru duyup duymadığını düşündü. Dumanlı başını uzattı. Yargıcın ağzından çıkan kelimelere yoğunlaşmaya çalışıyordu.

"...Öngörülmeliydi. Tahmin edilebileceği gibi İsviçreli'nin *egosu* baskın çıktı. DNA'sı karşılığında Élisabeth'in ağzından laf aldı, sonra da yalnızca oyunu kendisinin yönettiğini göstermenin zevki için sana o ergenleri işaret etti. Bu onun gururunu okşuyordu. O büyük kendini beğenmişliğini. Sen hoşuna gitmiş olmalısın."

Servaz belli belirsiz kaşlarını oynattı. Bu konuşan Saint-Cyr miydi? Bir an karşısında Lombard varmış gibi geldi. Sonra, gözlerini yakan teri uzaklaştırmak için gözlerini kırpıştırdı ve karşısındakinin yargıç olduğunu, aynı yerde oturup durduğunu gördü. Saint-Cyr cebinden bir telefon çıkardı ve bir numara çevirdi.

"Lisa? Ben Gabriel... Senin o küçük meraklı başka kimseye söz etmemiş belli ki. Ancak Martin'i uyaracak zamanı olmuş. Evet. Eminim... Evet, duruma hâkimim..."

Telefonu kapattı ve dikkatini Servaz'a yöneltti.

"Sana bir hikâye anlatacağım," dedi. Servaz sanki onun sesi bir tünelin dibinden geliyor gibi hissediyordu. "Zorba ve şiddetli bir adamın oğlu olan küçük bir çocuğun hikâyesi. Çok zeki bir oğlan. Muhteşem bir küçük çocuk. Bizi görmeye her geldiğinde yol kenarından topladığı bir buket çiçek ya da şelalenin kenarında bulduğu çakıl taşları oluyordu elinde. Bizim, karım ile benim çocuğumuz yoktu. Öyle ki Éric'in hayatımıza gelişi tanrının bir lütfu, bir güneş ışığı oldu."

Saint-Cyr anıyı uzak tutmak, duygulara kapılmamak ister gibi bir hareket yaptı.

"Ama bu mavi gökte bir bulut vardı. Éric'in babası, ünlü Henri Lombard, etrafında terör estiriyordu. Fabrikalarında da evinde de. Senin bildiğin şatoda. Kimi zaman çocuklarına karşı sevgi ve şefkat gösterirken, kimi zaman öfke krizleriyle, bağırmalarıyla ve annelerini dövmeleriyle onları korkutuyordu. Éric'in de Maud'nun da şatoda hüküm süren atmosferden derinden etkilendiğini söylemeye gerek yok."

Servaz yutkunmaya çalıştıysa da başaramadı. Kımıldamayı denedi. Cebindeki telefon yine uzun uzun çaldı, sonra sustu.

"O dönemde karım ve ben, konağın yakınlarındaki ormanlık yerde bir evde yaşıyorduk. Bu aynı şelalenin yakınında," diye devam etti Saint-Cyr, aldırmadan. "Henri Lombard ne kadar zorba, kuşkulu, paranoyak, hatta deli olsa da konak bugünkü gibi çitlerle, dikenli tellerle ve kameralarla çevrili değildi. Bütün bu tehditler ve suçlar yoktu. Ne dersek diyelim, henüz insani bir dünyada yaşıyorduk. Kısacası, bizim

ev genç Éric için bir sığınaktı. Çoğu zaman bütün öğleden sonralarını orada geçiriyordu. Kimi zaman Maud'yu da getiriyordu. Hüzün dolu bakışları olan güzel bir çocuk. Neredeyse hiç gülmüyordu. Éric onu çok seviyordu. Daha on yaşındayken onu korumayı aklına koymuştu."

Kısa bir an sustu.

"Boğucu bir meslek hayatım vardı. Çoğu zaman burada değildim. Ama Éric'in hayatımıza girmesinden itibaren, her mümkün olduğunda boş zaman bulmaya çalıştım. Onu, tek başına ya da kardeşini de peşinden sürükleyerek, şatodan eve götüren yolda her gördüğümde mutlu oluyordum. Aslında babasının yerine getirmediği rolü ben yerine getirdim. O çocuğu kendi çocuğum gibi büyüttüm. Benim en büyük gururum. En büyük başarım. Yaptığım her şeyi ona öğrettim. Kavrayışı olağanüstü bir çocuktu. Sizin verdiğinizi yüz misliyle geri verirdi size. Bak bugün ne oldu! Sadece miras kalan imparatorluk sayesinde değil. Hayır. Benim derslerim, sevgimiz sayesinde."

Servaz yaşlı yargıcın ağladığını, kırış kırış yanaklarından yaşlar aktığını şaşkınlıkla fark etti.

"Bir de o hikâye var. Maud'nun o salıncağa asılı bulunduğu gün. O andan itibaren Éric artık eskisi gibi değildi. Kendi içine kapanmıştı. Daha kederli, daha sert olmuştu. İyice pişti. Bunun işlerinde ona yardımcı olduğunu sanıyorum. Ama artık benim tanıdığım Éric değildi."

"Ne... ne... ol... oldu... ona?"

"Maud'ya mı? Éric bana her şeyi anlatmadı ama sanırım yolu o pisliklerle karşılaştı."

"Hayır... sonra..."

"Yıllar geçti. Maud kendini öldürdüğünde imparatorluk Éric'e miras kalmıştı. Babası bir önceki yıl ölmüştü. Kendini işine gücüne kaptırmıştı. Bir gün Paris'te diğer gün New York ya da Singapur'da. Kendine ayıracak bir dakikası bile yoktu. Sonra, kız kardeşinin ölümü üzerine sorgulamalar ve kuşkular geri geldi. Birkaç yıl önce beni görmeye geldiğinde ve bana sorular sormaya başladığında anladım. Gerçeği keşfetmeyi kafasına koymuştu. Özel bir dedektif bürosuyla

anlaştı. Yönteme ve etiğe çok dikkat etmeyen insanlardı. Sessizliklerini çok pahalıya satın aldı. Senin geçtiğin yolları onlar da az çok kat ettiler ve dört adama dair gerçeği keşfettiler... O andan itibaren Éric kız kardeşinin ve ondan önce de diğer kadınların başına gelenleri kolaylıkla hayal edebiliyordu. Adaleti kendi eliyle sağlaması gerektiğine karar verdi. Bunun için yeterli imkâna sahipti. Ülkesinin adalet sistemine olan inancı çok zayıftı. Élisabeth Ferney gibi değerli bir yardımcı da bulmuştu. Metresi. Lisa da bu bölgenin kızıydı ve yalnızca Éric Lombard'ın sevgilisi değildi. O da dörtlünün kurbanlarından biriydi."

Mumların ışığı ve lambalar Servaz'ın gözlerini acıtıyordu. Ter içindeydi.

"Ben yaşlıyım, ömrümün sonuna geliyorum," dedi Saint-Cyr. "Bir yıl, beş yıl, on yıl... Ne değiştirir? Hayatımı geride bıraktım ben. Bana kalan zaman, uzun bir ölüm bekleyişi olacak. Ölümüm bir şeye ya da birine yarayacaksa ömrümü neden kısaltmayayım? Hele de Éric Lombard kadar parlak ve önemli birine yararım dokunacaksa."

Servaz paniğe kapıldığını hissediyordu. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki kalp krizi geçireceğine emindi. Ama hâlâ kımıldayamıyordu. Etrafındaki oda artık tamamen bulanıklaşmıştı.

"Bu cinayetleri işlediğime dair bir mektup bırakacağım," dedi Saint-Cyr. Sesi şaşırtıcı biçimde sakin ve kesindi. "Adaletin sonunda yerini bulması için. İntihar edenler olayının kafamı ne ölçüde meşgul ettiğini çoğu kimse biliyor. Dolayısıyla bu kimseyi şaşırtmayacak. Atı öldürdüğümü, çünkü Éric'in babası Henri'nin de tecavüzlere katıldığını sandığımı söyleyeceğim. Seni de maskemi düşürdüğün için öldürdüğümü söyleyeceğim. Sonuçta durumdan kaçamayacağımı anladığımdan ve vicdan azabına dayanamadığımdan kendimi öldürmeden önce ihbar etmeyi yararlı bulduğumu söyleyeceğim. Çok güzel bir mektup olacak. Duygu yüklü ve saygın. Çoktan kaleme aldım."

Servaz'ın burnunun dibinde salladı kâğıdı. Servaz'ı ele geçiren korku, beynindeki dumanları bir an kovdu ve onu biraz uyandırdı.

"Bu... bu bir... İŞE... yarama... yacak... Diane BERG... kanıtlar var... suçlamalar... suç... Ca-THY... D'HU... D'UMİÈRES'le... KONUŞ... KONUŞACAK..."

"Diğer yandan," diye devam etti Gabriel Saint-Cyr, soğukkanlılıkla, "o psikolog da bu gece ölecek. Soruşturma sonunda, belgeleri karıştırıldığında İsviçre'den belli bir amaçla geldiğinin kesin kanıtlarını bulacaklar: Eski âşığı Julian Hirtmann'ın kaçmasına yardım etmek."

"Ne... NEDEN... YAPI... yorsun bunu?"

"Söyledim sana. Éric benim en büyük gururum. Onu ben yetiştirdim. Onu bugünkü haline ben getirdim. Parlak bir işadamı. Aynı zamanda düzgün, örnek bir insan... Asla sahip olamadığım oğlum..."

"O... para... para kaçırmış... rüş... RÜŞVETE... bulaşmış... çocukları... ÇOCUKLARI... sö... sömürüyor..."

"YALAN SÖYLÜYORSUN!" diye bağırdı Saint-Cyr. Koltuğundan aniden sıçramıştı.

Elinde bir silah... Otomatik bir tabanca...

Servaz gözlerini fal taşı gibi açtı. Aynı anda kirpiklerinden akan terler gözlerini yaktı. Saint-Cyr'in sesi, sesler ve kokular çok fazla netmiş gibi geldi. Her duyu organı, sinirlerini canlandıran son kertedeki duyumların istilası altındaydı.

"Halüsinojenler," dedi Saint-Cyr yeniden gülümseyerek. "İnsana sundukları imkânları hayal edemezsin. Sakin ol! Sana hazırladığım her yemekte yedirdiğim uyuşturucular ölümcül değildi. Amacı yalnızca senin entelektüel ve fiziksel yetilerini zayıflatmak ve tepkilerini insanların ve senin gözünde kuşkulu kılmaktı. Şaraba koyduğuma gelince, seni bir süre felç edecek. Ama uyanma fırsatın olmayacak. Çoktan ölmüş olacaksın. Bu noktaya varmış olmamız gerçekten üzücü, Martin. Sen gerçekten de uzun süredir rastladığım en ilginç insansın."

Servaz'ın ağzı sudan çıkmış balık gibi açıktı. Kocaman gözlerini iri iri açarak Saint-Cyr'e aptal aptal baktı. Aniden öfkeye kapıldı: Bu lanet olası uyuşturucu yüzünden, sersemlemiş bir kafayla ölecekti!

"Ömrünü suçla mücadele ederek geçirmiş ben, bir katil olarak öleceğim," dedi yargıç acı bir ses tonuyla. "Ama sen bana başka şans bırakmadın. Éric Lombard özgür kalmalı. O adamın sayısız projesi var. Onun finanse ettiği örgütler sayesinde çocuklar aç kalmayıp yemek yiyebiliyor, sanatçılar çalışabiliyor, öğrenciler burs alıyor... Sıradan bir polisin, döneminin en parlak insanlarından birinin yaşamını mahvetmesine izin vermeyeceğim. Üstelik kendince adaleti yerine getirmiş biri o. Hem de bu kelimenin içinin uzun süredir boşaltıldığı bir ülkede."

Servaz aynı adamdan mı bahsettiklerini düşündü: Afrika ülkelerinin AIDS'e ya da menenjite karşı ilaç imal etmelerini engellemek için diğer ilaç firmalarıyla birlikte her şeyi yapmış olan adam; taşeronlarını Hindistan'da ya da Bangladeş'te kadınları ve çocukları sömürmeye teşvik etmiş olan adam; Polytex'i patentleri dolayısıyla avukatlarına satın aldırıp işçilerinin işine son veren adam. Gerçek Éric Lombard kimdi? Çıkarcı ve ahlaksız bir iş adamı mı, yoksa sanatın ve bilimin hamisi bir hayırsever mi? Kız kardeşini koruyan küçük çocuk mu, yoksa insanın sefaletini sömüren açgözlü adamı mı? Açık seçik düşünebilecek halde değildi.

"Ben... o PSİKO... LOG..." diye heceleyerek konuşmaya çalıştı. "Sen... bütün... ilke... lerini... inkâr... ediyor... sun... hayatını... bir... KA... TİL olarak..."

Yargıcın yüzünden bir kuşku gölgesinin geçtiğini gördü. Saint-Cyr bu gölgeyi kovmak ister gibi başını güçlü bir şekilde salladı.

"Pişmanlık duymadan gidiyorum. Bu doğru. Ömrüm boyunca bazı ilkelerimi asla ihlal etmedim. Oysa bu ilkeler bugün ayaklar altında. Vasatlık, namussuzluk ve çıkarcılık kural oldu. Günümüz insanları çocuk gibi olmak istiyorlar. Sorumsuz. Sersem. Cani. Hiçbir ahlakı olmayan aptallar... Yakında eşi görülmemiş bir barbarlık dalgası bizi silip süpürecek. Emarelerini şimdiden görüyoruz. Peki, kim bizim yazgımıza gelip ağlayacak? Atalarımızın mirasını bencillikle ve tamahkârlıkla harcıyoruz. Bu pisliğin ortasında Éric gibi birkaç kişi hâlâ çamura dalmadan yüzüyor."

Silahı Servaz'ın burnunun dibinde salladı. Koltuğuna çivilenmiş Servaz'ın bedeninde öfke, midesinden damarlarına geçen zehrin panzehiri gibi yükseliyordu. Servaz doğrulmaya çalıştı. Koltuktan kalkmayı başarır başarmaz çabasının boşuna olacağını anladı. Bacakları tutmuyordu. Saint-Cyr uzaklaştı. Servaz'ın düştüğünü ve bir sehpaya çarptığını gördü. Düşerken de bir vazoyu ve bir lambayı devirmişti. Kör edici parlaklık optik sinirlerini kamçılarken, vazo da yerde kırıldı. Servaz İran halısının üzerine yüzükoyun serildi. Yüzünün yakınında duran lambanın ışığı gözünü acıtıyordu. Sehpaya çarpan alnı açılmış, kaşından kan akıyordu.

"Haydi, Martin, bu çok gereksiz," dedi Saint-Cyr, hoşgören bir sesle.

Servaz güçlükle dirseklerinin üzerinde doğruldu. Öfke içini bir kor gibi kavuruyordu. Işık onu kör ediyordu. Gözlerinin önünde siyah lekeler dans ediyordu. Gölgelerden ve alacakaranlıktan başka bir şey görmüyordu.

Yavaşça yargıca doğru süründü ve bir elini pantolonuna doğru uzattı ama Saint-Cyr geriledi. Servaz yargıcın bacakları arasından şöminedeki alevleri görüyordu. Alevler göz kamaştırıyordu. Sonra her şey çok hızlı oldu.

"BIRAKIN O SİLAHI!" dedi sol taraftaki bir ses. Servaz o sesi daha önce işittiğini hatırladı ama sesi bir adla özdeştiremedi. Uyuşturucu beynini felç etmişti.

Servaz bir patlama işitti. Ardından ikincisi geldi. Saint-Cyr'in sarsılıp şöminenin dibine yığıldığını gördü. Vücudu taş davlumbaz üzerinde bir daha sıçradı ve Servaz'ın üzerine düşerken Servaz başını indirdi. Tekrar kaldırdığında birisi at kadar ağır bedeni kaldırıyordu.

"MARTIN! MARTIN! İYİ MİSİN?"

Servaz, gözüne kaçan bir kirpiği çıkarmak ister gibi kırpıştırdı gözlerini. Yaşlarla dolu gözlerinin önünde flu bir yüz dans ediyordu. Irène... Arkasında biri duruyordu... Maillard...

"Su... SU," dedi.

Irène Ziegler Amerikan mutfağa koşturdu ve bir bardak suyla geri dönüp dudaklarına götürdü. Servaz yavaşça suyu yudumladı. Çene kasları ağrıyordu.

"Bana... yardım... BAN... BANYOYA..."

İki jandarma onu koltuk altlarından kaldırıp tuttular. Servaz attığı her adımda çökecek gibi hissediyordu.

"LOM-BARD...," diye kekeledi.

"Ne?"

"Ba... barikat KURUN..."

"Yapıldı," diye cevap verdi hemen Irène. "Yardımcın aradıktan sonra vadideki bütün yollar tutuldu. Kara yoluyla vadiden ayrılması imkânsız."

"VIN-CENT MI?..."

"Evet. Éric Lombard'ın yalan söylediğinin ve Freedom'un öldürüldüğü gece Amerika Birleşik Devletleri'nde olmadığının kanıtını elde etti."

"Heli..."

"İmkânsız. Bu havada uçamaz."

Servaz lavaboya eğildi. Ziegler musluğu açtı ve yüzüne soğuk su vurdu. Servaz iyice eğildi ve yüzünü akan suyun altına soktu. Buz gibi su elektrik çarpması etkisi yapmıştı. Öksürdü. Tükürdü. Soluğunun ve zihninin kendine gelmesi için ne kadar süre musluğun altında kaldığını söyleyemezdi.

Doğrulduğunda kendini daha iyi hissediyordu. Uyuşturucunun etkileri silinmeye başlamıştı. Özellikle aciliyet kanını kamçılıyor, uyuşukluğuyla mücadele ediyordu. *Harekete geçmeliydi... Çabuk...*

"Nerdeler... CATH?.."

"Bizi bekliyorlar. Jandarma merkezinde."

Ziegler ona baktı.

"Tamam. Gidiyoruz," dedi. "Vakit kaybetmeyelim."

Lisa Ferney cep telefonunu kapattı. Diğer elinde bir tabanca tutuyordu. Diane silahlardan hiç anlamıyordu ama namlunun ucundaki bu kocaman silindirin bir susturucu olduğunu bilecek kadar film seyretmişti.

"Korkarım ki kimse yardımınıza gelemeyecek, Diane," dedi başhemşire. "Yarım saat içinde konuştuğunuz o polis ölmüş olacak. Bir polisin hatası yüzünden gecenin suya düşmüş olması ne şans."

"Bunu kullanmayı biliyor musunuz?" diye sordu psikolog, silahı göstererek.

Lisa Ferney hafifçe gülümsedi.

"Öğrendim. Bir atış kulübüne üyeyim. Éric bana öğretti. Éric Lombard."

"Âşığınız," diye yorum yaptı Diane. "Ve de suç ortağınız."

"Başkalarının eşyalarını karıştırmak iyi bir şey değil," diye espri yaptı başhemşire. "Biliyorum, inanmak güç geliyor Diane ama Wargnier kendine bir yardımcı bulmayı kafaya koyduğunda birçok aday arasından seçim yapmak güçtü. Bu arada gereken niteliklere benim sahip olmadığımı düşünerek bana hakaret etmiş oldu. Sizi de ben seçtim. Görevin size verilmesi için ona baskı yaptım."

"Neden?"

"*Çünkü siz İsviçrelisiniz.*"

"Anlamadım?"

Lisa Ferney kapıyı açtı, silahını Diane'a doğrultmaya devam ederken sessiz koridora göz attı.

"*Julian gibi...* Sizin adaylığınızı diğerlerinin arasında gördüğümde bunun bizim projelerimize çok uygun bir işaret olduğunu düşündüm hemen."

Diane bir açıklamayı az çok sezmeye başlıyordu. Anladıkça da sırtı ürperiyordu.

"Hangi projeler?"

"Şu pislikleri öldürmek," cevabını verdi Lisa.

"Kimleri?"

"Grimm, Perrault ve Chaperon."

"Tatil köyünde yaptıkları nedeniyle," dedi Diane. Xavier'in masasındaki yapışkanlı not kâğıdını hatırlamıştı.

"Doğru... Tatil köyünde ve başka yerlerde... Bu vadi onların avlanma alanıydı..."

"Tatil köyünde birini gördüm... Hıçkıra hıçkıra ağlayan biri... Eski kurbanlarından biri mi?"

Lisa ona anlamaya çalışır bir gözle baktı. Diane'ın sonuçta ne bildiğini kestirmeye çalışır bir hali vardı.

"Evet, Mathias. Zavallı kendine hiç gelemedi. İpin ucunu kaçırdı. Ama zararsızdır."

"Benimle ilişkisini anlayabilmiş değilim."

"Önemi yok," dedi Lisa Ferney. "Siz Hirtmann'ın kaçmasına yardım etmek için İsviçre'den gelen kadın olacaksınız, Diane. Enstitü'yü ateşe veren ve onu çıkışa yönlendiren kişi. Kör talihe bakın ki bu Julian haini bir kez dışarı çıkınca, uzun süredir bastırdığı dürtülerine dayanamayacak; âşığını ve suç ortağını, yani sizi öldürme eğilimine karşı koyamayacak. Hikâyenin sonu."

Diane, su gibi berrak bir korkuya kapılıp hareketsiz kaldı.

"Başlangıçta ipuçlarını nasıl birbirine katarız diye çok kafa yorduk. Benim aklıma hemen Julian geldi. Sonuçta bir hataydı bu. Julian gibi biriyle daima her şey karşılıklıdır. Tükrüğü ve kanı karşılığında buna neden ihtiyacımız olduğunu öğrenmek istedi. Ama talepleri bununla bitmedi. Ona başka bir vaatte bulunmam gerekti. Ve işte siz burada devreye giriyorsunuz, Diane..."

"Bu çok saçma. İsviçre'de beni tanıyan çok kişi var. Böyle bir hikâyeye kimse inanmaz."

"Ama soruşturmayı yürütecek olan İsviçre polisi değil. Hem buranın dayanıksız ruh halindeki insanlar için çok *altüst edici* olduğunu herkes bilir. Doktor Wargnier'nin sizinle ilgili bir kuşkusu vardı. Sesinizde ve e-postalarınızda bir "örselenebilirlik" seziyordu. Zamanı geldiğinde bunu da polise bildireceğim. Onlar da Wargnier'yi

sorgulamayı ihmal etmezler. Sizin burada olmanızı zaten istemeyen Xavier de beni yalanlamayacaktır. Görüyorsunuz işte: Sonuçta sizin aleyhinizde epey bir tanıklık oluşuyor... Benim yoluma çıkmamalıydınız, Diane. Sizi hayatta bırakmaya kararlıydım. Hapiste birkaç yıl geçirirdiniz yalnızca."

"Ama DNA'nın ceremesini bana çektiremezsiniz," dedi Diane, başka çaresi kalmayınca.

"Doğru. Bu nedenle bu iş için başka bir aday öngördük. Aylardır Bay Dünya'ya para akıtıyoruz. Karşılığında o da benim A ünitesine giriş çıkışlarıma ve Hirtmann'la küçük numaralarıma göz yumuyor. Ne var ki polis paraların İsviçre'den gönderildiğini keşfettiğinde ve onun evinde Julian'ın kan izleri bulunan bir şırınga bulunduğunda bu para ona karşı dönecek."

"Onu da mı öldüreceksiniz?" diye sordu Diane. Baş dönmesi ve dipsiz bir kuyuya düştüğü hissi içindeydi.

"Sizce? Ömrümün geri kalanını hapiste geçirmeyi arzuladığımı mı sanıyorsunuz? Haydi, gidelim," diye ekledi Lisa. "Yeterince zaman kaybettik."

27

"Beni bekliyor muydunuz?"

Cathy d'Humières sesi işitince sıçradı. Kapıya doğru döndü. Bakışlarını uzun süre Servaz'dan ayıramadı. Sonra Ziegler ile Maillard'a baktı ve tekrar Servaz'a döndü.

"Tanrı aşkına! Ne oldu size?"

Kapının yanında cam çerçeveli bir fotoğraf vardı. Servaz orada kendi yansımasını yakaladı: Göz altlarında siyah torbalar, kan oturmuş ve afallamış gözler.

Servaz, "Sen anlat," dedi Ziegler'e, kendini bir iskemleye bırakırken. Hâlâ biraz sendeleyerek yürüyordu.

Irène Ziegler olup biteni anlattı. D'Humières, Confiant ve diğer iki balmumu maskesi takmış gibi görünen jandarma onu sessizce dinlediler. Espérandieu'nün telefonundan sonra jandarma gücünü arttırmak savcının kararı olmuştu. Servaz'ı kurtaran ise, akıl hocasının evinde olacağına dair Ziegler'in sezgisi olmuştu. Bu sezgi, bir de jandarma ile değirmenin arasında beş dakikalık bir mesafe olması.

"Saint-Cyr!" diye haykırdı d'Humières, başını sallayarak. "İnanamıyorum!"

Servaz bir bardak suyun içinde köpüren bir aspirini eritmekle meşguldü. Aniden beynindeki puslar dağıldı ve değirmendeki sahne tamamen gözlerinde canlandı. Kırmızı gözlerini kocaman açarak onlara baktı.

"LANET OLSUN!" diye gürledi. "Gözlerim kararmış haldeyken, Saint-Cyr şu... Lisa'yı aradı, Enstitü'den... Psikoloğun benden başka

kimseyle konuşmadığını... kendisinin de duruma hâkim olduğunu söyledi... Beni öldürmeye çalışmasından hemen önceydi..."

Savcının beti benzi attı.

"Yani o kız tehlikede mi? Maillard, yukarıda Enstitü'yü gözleyen bir ekibiniz var mı hâlâ? Adamlarınıza müdahale etmelerini söyleyin, derhâl!"

Cathy d'Humières telefonunu çıkarıp bir numarayı çevirdi. Birkaç saniye sonra kapattı.

"Doktor Xavier cevap vermiyor."

"Lombard'ı sorguya çekmek gerekiyor," dedi Servaz güçlükle. "Gözaltına almalıyız. Nasıl hareket edeceğimizi belirlemek gerekiyor. Her yerde olabilir. Paris'te, New York'ta, kendisine ait herhangi bir adada ya da burada... Ama bunu kendiliğinden öğreneceğimizi sanmıyorum."

"Burada," dedi Confiant.

Bütün bakışlar ona döndü.

"Gelmeden önce, soruşturmadaki son gelişmeler hakkında bilgi edinme talebini karşılamak için şatoya gittim. Yardımcınızın aramasından hemen önce," dedi Servaz'a. "Bundan... şey... bundan söz etmeye vakit bulamamıştım. Sonra da çok şey oldu..."

Servaz, soruşturmanın başından beri genç yargıcın kaç kez şatoya gittiğini düşündü.

"Bunu sonra konuşuruz," dedi d'Humières, sert bir sesle. "Vadideki tüm yollar tutuldu mu? Çok iyi. Polis merkeziyle bağ kuracağız. Biz şatoda arama yaparken Lombard'ın Paris'teki evinin de aranmasını istiyorum. Planları uygulanırken gayet eş zamanlı ve gizlilik içinde hareket edilmeli. Yalnızca kesinlikle gerekli kişiler haberdar edilecek. Adamlarımdan birine boş yere saldırıldı," diye ekledi, Servaz'a bakarak. "İster Lombard olsun ister başkası, sınırı aştı. Kim o sınırı aşarsa karşısında beni bulur." Ayağa kalktı. "Adalet bakanını aramam gerekiyor. Düzenlemeleri yapmak ve ayrıntıları ayarlamak

için çok az zamanımız var. Sonra, harekete geçeriz. Kaybedecek bir dakikamız bile yok."

Masada anında bir tartışma başladı. Herkes aynı fikirde değildi. Jandarmadaki rütbeliler hık mık ediyordu. Lombard büyük bir balıktı. Kariyerleri işin içindeydi, hiyerarşi sorunları, ikincil etkiler vardı...

"Lombard'ın Amerika'da olmadığını Vincent nasıl öğrendi?" diye sordu Servaz.

Ziegler anlattı. Şansları vardı. Kimliği belirsiz ihbarların ardından Paris Mali Suçlar Birimi, Lombard Grubu'nun bazı şubelerinin muhasebesini gözden geçirmişti. Büyük bir skandalın olacağı belliydi. Birkaç gün önce, Lombard Medya'nın hesaplarını incelerlerken, yeni bir tutarsızlıkla karşılaşmışlardı: Lombard Medya'nın televizyon röportajı için bir yapım şirketine yaptığı 135 bin dolarlık virman ve kestiği faturalar. Yapım şirketinin hesaplarıyla yapılan karşılaştırmadan sonra, bu röportajın asla yapılmadığı ve faturaların sahte olduğu ortaya çıktı. Lombard Medya ile düzenli çalışan bir yapım şirketi de olsa mevcut durumda bu miktara denk düşen hiçbir röportaj onlara sipariş edilmemişti. Bunun üzerine, mali şube bu miktarın neye denk düştüğünü ve özellikle niye gizlenmek istendiğini düşündü. Rüşvet mi? Fon kaydırma mı? Yeni bir müzekkere çıkarıp bu kez virmanı gerçekleştiren bankanın gerçek virmanı bildirmesini istediler. Ne yazık ki bu manipülasyonu gerçekleştirenler her önlemi almıştı. Miktar birkaç saat içinde Londra'daki bir hesaba aktarılmış, oradan Bahamalar'daki başka bir hesaba, sonra da Karayipler'deki başka bir hesaba... Sonunda izi kaybediliyordu. Amaç neydi? 135 bin dolar, Lombard imparatorluğu için hem kabarık bir miktar hem de bir su damlasıydı. Bunun üzerine Lombard Medya'nın yönetim kurulu başkanını çağırmışlar ve onu hesaplarda sahtekârlık yapmakla suçlayacakları konusunda tehdit etmişler. Adam sonunda korkmuş ve baklayı ağzından çıkarmış. Bu sahtekârlık bizzat Éric Lombard'ın talebiyle, acil olarak gerçekleştirilmiş. Bu miktarın kime gönderildiğini de bilmediğine yemin etmişti. Vincent mali şubeden

yakın dönemde gerçekleşmiş bütün tutarsızlıkları bildirmesini istediğinde, mali şubedeki bağlantısı ona, bir atın ölümüyle hiç ilişkisi olmasa da, bilgiyi aktarmıştı.

"Nasıl bir ilişki?" diye sordu jandarmanın kodamanlarından biri.

"Şu," dedi Ziegler. "Teğmen Espérandieu'nün aklına bir şey geldi. Zengin iş adamları için jet kiralayan bir havayolu şirketine telefon etti ve böyle bir miktarın tam da özel bir jetle gerçekleştirilen gidiş-dönüş, okyanus ötesi uçuşa denk düştüğünü öğrendi."

"Éric Lombard'ın kendi uçakları ve pilotları var," diye itiraz etti rütbeli. "Neden başka bir şirket kullansın ki?"

"Bu uçuşun hiç iz bırakmaması ve grubun muhasebesinde hiç görünmemesi için," cevabını verdi Ziegler. "Geriye, harcamayı gizlemek kalmıştı."

"Dolayısıyla sahte röportaj gündeme geldi," diye araya girdi d'Humières.

"Çok doğru."

"İlginç," dedi rütbeli. "Ama bunlar sadece tahmin."

"Tam olarak değil. Teğmen Espérandieu, eğer Éric Lombard atın öldüğü gece Amerika Birleşik Devletleri'ne gizlice girmişse, uçağa buradan çok uzakta binmiş olamayacağını düşündü. Bunun üzerine, bölgedeki çeşitli havaalanlarını aradı. En yakındakinden başlayıp adım adım uzaklaştı: Tarbes, Pau, Biarritz... Üçüncüde isabet ettirdi: Bir Amerikan havayolunun özel jeti Biarritz-Bayonne'dan 9 Aralık Salı akşamı havalanmış. Sahip olduğumuz bilgilere inanırsak, Éric Lombard bölgeye sahte bir isim ve sahte belgelerle girmiş olmalı. Kimse onu görmedi. Uçak on iki saat kadar kalmış ve sabahın erken bir vaktinde yeniden yola çıkmış. Bayonne-Saint-Martin güzergâhını arabayla kat etmeye, binicilik merkezine gidip Freedom'u öldürmeye ve teleferiğin tepesine asıp geri dönmeye yetecek kadar bir süre."

Herkes, kendini iyice kaptırmış olan Ziegler'i izliyordu.

"Bitmedi," dedi. "Biarritz Havaalanı gece uçuşu kayıtlarında ve havalimanı hareket belgesinde Amerikan hava şirketinin izini korumuştu. Vincent Espérandieu bunun üzerine Interpol'deki bağlantılarından birini aradı, o da Amerikan FBI'ıyla bağlantı kurdu. Bugün pilotu ziyaret ettiler. Éric Lombard'ı kesin olarak tanıdı. Tanıklık etmeye de hazır."

Ziegler bakışlarını Servaz'a çevirdi.

"Lombard niyetlerimizden haberdar olabilir," dedi. "Muhtemelen FBI'da ya da İçişleri Bakanlığı'nda kendi bağlantıları vardır."

Servaz elini kaldırdı.

"İki adamım akşamdan beri şatonun önünde nöbetteler," diye onları uyardı. "Olup bitenden kuşkulanmaya başladığımdan beri. Eğer sayın yargıç haklıysa, Lombard hâlâ içeride. Vincent nerede peki?"

"Geliyor. Birkaç dakikaya burada olur," karşılığını verdi Ziegler.

Servaz ayağa kalktı. Bacakları onu güçlükle taşıyordu.

"Senin olman gereken yer hastanenin zehir temizleme ünitesi," diye araya girdi Ziegler. "Operasyona katılacak halde değilsin. Midenin yıkanması ve tıbbi gözetim altında tutulman gerekiyor. Saint-Cyr'in sana hangi uyuşturucuyu verdiğini bile bilmiyoruz."

"Her şey bitince hastaneye gideceğim. Bu benim de soruşturmam. Geride dururum," diye ekledi. "Tabii eğer Lombard güçlük çıkarmadan bizim girmemizi kabul ederse sorun değil... Ama sanmıyorum."

"Hâlâ orada olduğunu varsayarsak," dedi d'Humières.

"İçimden bir ses orada olduğunu söylüyor."

Hirtmann rüzgârın pencerede donmuş küçük buzları çıtırdatmasını dinliyordu. *Gerçek bir kar fırtınası*, diye düşündü, gülümseyerek. Bu akşam, yatağının başucuna oturmuş, günün birinde özgürlüğe kavuşursa ilk ne yapacağı sorusunu soruyordu kendine. Bu, sürekli düşündüğü bir varsayımdı ve her seferinde onu uzun ve tatlı hülyalara daldırıyordu.

En sevdiği senaryolardan birinde İsviçre sınırı yakınındaki bir Savoie mezarlığına sakladığı parayı ve belgeleri geri alıyordu. Eğlenceli ayrıntı: Para, yüzlük ve iki yüzlük banknotlar halindeki yüz bin İsviçre frankıydı. Sahte belgeler izotermik bölmeli bir kutuda bulunuyordu ve kutu da kurbanlarından birinin annesinin yattığı tabutun içine yerleştirilmişti. Bu mezarlıktan ve tabuttan, kurbanı, onu öldürmeden önce söz etmişti. Bu para, "Cenevre gecelerine" vaktiyle çağırmış olduğu Varoislı bir estetik cerrahın fiyatını karşılardı. Hirtmann başka bir gizli yerde doktorun ününü yıpratacak birkaç videokaseti bulunduruyordu. Mahkemesi sırasında bunu açık etmeme çevikliğini göstermişti. İyi kalpli doktorun kliniğinde, pencereleri Akdeniz'e bakan bin avroluk bir odada başı sargılı beklerken, sevgili Mahler'ini dinlemek için kalitesi son derece yüksek bir müzik seti ile uzman bir tele-kızın gece ziyaretini talep edecekti.

Aniden hülyalı gülümsemesi yok oldu. Yüzünü buruşturarak bir elini alnına götürdü. BU LANET OLASI TEDAVİ KORKUNÇ MİGREN AĞRILARINA NEDEN OLUYORDU. Şu salak Xavier ve BÜTÜN O SERSEM PSİKİYATRLAR... Ahhhhh! Şarlatan dinleriyle hepsi aynı!

Öfkelendiğini hissetti. Öfke beyninde kendine bir yol açıyor, rasyonel düşüncenin bütün bağlantılarını yavaş yavaş koparıyor ve sonunda, deliğinden çıkarak aklının berraklığını yiyip yutan, açgözlü bir müren gibi düşüncelerinin okyanusunda yayılan siyah bir mürekkep bulutundan başka bir şey kalmıyordu geride. Duvara bir yumruk atmalı ya da birine kötülük yapmalıydı. Dişlerini gıcırdattı, başını evirip çevirdi ve acı çeken bir kedi gibi inleyip sızlandı, sonunda nihayet yatıştı. Kimi zaman kontrol etmekte güçlük çektiği deliliği ortaya çıkıyordu. Ama kendi kendini hizaya getirerek bunu kontrol etmeyi başarıyordu. Psikiyatri hastanelerinde kaldığı farklı dönemlerde bu aptal psikiyatrların kitaplarını okuyarak aylar geçirmişti. Onların akıl oyunlarının küçük hilelerini, göz boyama numaralarını öğrenmiş, yalnızca takıntılı birinin yapabileceği gibi hücresinde bunları tekrarlayıp durmuştu. Onların asıl zaafının ne olduğunu biliyordu:

Kendini bir şey sanmayan tek bir psikiyatr yoktu dünyada. Yine de onun küçük hilesini fark edip kitaplarını elinden alan biri çıkmıştı. Rastladığı onlarcasından biri...

Aniden keskin bir ses kulaklarını yırtarcasına deldi. Oturduğu yerden doğruldu. Koridordan gelen siren sağır ediciydi. Kulağına çarpan yırtıcı ses dalgaları kulak zarını acıtıyor, migrenini arttırıyordu.

Tam ne oluyor derken ışıklar söndü. Pencerenin gri aydınlığının ve kapı mazgalından aralıklı olarak sızan turuncu bir ışığın deldiği yarı karanlıkta oturup kaldı. *Yangın alarmı!*

Kalp atışları dakikada yüz altmışa yükseldi. Enstitü'de bir yangın! Ya şimdi ya da hiçbir zaman...

Aniden hücre kapısı açıldı ve Lisa Ferney hızlı adımlarla içeri girdi. Kapıdan sızan turuncu ve dönüp duran şiddetli ışık altında silueti Çin gölge oyunu gibi kesik kesikti.

Polarlı bir rüzgârlık, beyaz bir hasta bakıcı önlüğü, pantolon ve bir çift dağcı ayakkabısı vardı elinde. Hirtmann'a uzattı.

"Giyin. Çabuk!"

Masanın üzerine dumandan korunması için bir gaz maskesi ile pleksiglas gözlükler de koydu.

"Bunu da tak. Acele et!"

"Dışarıda ne oluyor?" dedi Hirtmann, giysileri aceleyle üzerine geçirirken. "İşler sarpa mı sardı? Oyalayacak birine mi ihtiyacınız var?"

"Sen zaten asla inanmamıştın, öyle değil mi?" dedi gülümseyerek. "Seni eğlendirdiği için yaptın bunu. Benim anlaşmada üzerime düşeni yapmayacağımı düşünüyordun." Gözünü kırpmadan Hirtmann'a bakıyordu. Lisa bunu yapabilen ender kişilerden biriydi. "Benim için ne planlamıştın sen, Julian? Beni cezalandırmak için?"

Lisa pencereden dışarı bir göz attı.

"Acele et!" dedi. "Bütün gece bekleyemeyiz."

"Bekçiler nerede?"

"Bay Dünya'yı etkisiz hale getirdim. Diğerleri misafirlerin tabanları yağlamasını önlemek için sağa sola koşturup duruyor. Yangın sebebiyle güvenlik sistemi devre dışı kaldı. Bu gece kapılar açık! Acele et! Aşağıda bir jandarma ekibi var ama yangın ve misafirler onları bir süre meşgul eder."

Hirtmann maskeyi yüzüne geçirdi. Kayışlarını da ensesinden geçirdi. Lisa sonuçtan memnundu. Önlüğü ve maskesiyle, ortalık da yeterince aydınlık olmadığından, tanınmaz haldeydi. Boyu hariç...

"Sağdaki merdivenden mahzene in." Küçük bir anahtar uzattı. "Aşağıda duvardaki boyalı okları izlemen yeter. Gizli bir çıkışa kadar gideceksin. Ben anlaşmamızda üstüme düşeni yerine getirdim. Şimdi de sıra sende."

"Benim üstüme düşen ne?" Sesi maskenin içinde tuhaf bir şekilde çınladı.

Lisa cebinden bir silah çıkarıp ona uzattı.

"Mahzende Diane Berg'i bağlı bulacaksın. Onu da yanına al. Ve öldür. Dışarıda bir yere bırakıp ortadan kaybol."

Koridora çıktığında dumanın kokusunu aldı. Yangın alarmının kör edici flaşları göz sinirlerini acıtıyordu. Hemen yakındaki sirenin uğultusu ise kulaklarını yırtıyordu. Koridor boştu. Bütün kapılar açıktı. Hirtmann önünden geçtiği bütün hücrelerin boş olduğunu fark etti.

Bay Dünya camlı bölmenin zemininde yatıyordu. Başının arkasında kötü bir yara vardı. Yerde kan... Açık güvenlik bölmesinden geçtiler ve bu kez merdivenden yükselen dumanı gördüler.

"Acele etmemiz gerek!" dedi Lisa Ferney. Sesinden panik halinde olduğu fark ediliyordu.

Yanıp sönen alarm ışıkları uzun kahverengi saçlarını alevlendiriyor ve yüzünü abartılı bir turuncuya boyuyor, kaşlarının ve burnunun gölgesini derinleştirip kare çenesini vurgulayarak ona hafif erkeksi bir hava veriyordu.

Basamaklardan indiler. Duman giderek yoğunlaşıyordu. Lisa öksürdü. Giriş katına varınca durdu ve mahzene inen son basamakları ona gösterdi.

"*Bana vur!*" dedi.

"Ne?"

"Vur! Yumruk at! Burnuma. Çabuk!"

Kısa bir an tereddüt etti. Yumruk suratına indiğinde Lisa geriledi, bir çığlık attı ve ellerini yüzüne götürdü. Hirtmann fışkıran kanı bir an hoşnutlukla seyrettikten sonra yok oldu.

Lisa onun dumanlar arasına girip kayboluşunu seyretti. Acısı güçlüydü ama daha çok endişe duyuyordu. Yangın çıkarmadan önce, dağda gizlenmiş jandarmaların Enstitü'ye doğru geldiklerini görmüştü. O polis ölmüşse ve Diane da bağlı ve cansız aşağıdaysa, burada ne işleri vardı?

Tahmin edildiği gibi olmayan bir şey vardı...

Doğruldu. Önlüğünün ve çenesinin üzerinde kan vardı. Enstitü'nün girişine doğru sendeleyerek yöneldi.

Servaz şatonun parmaklıkları önünde duruyordu. Yanında Maillard, Ziegler, Confiant, Cathy d'Humières, Espérandieu, Samira, Pujol ve Simeoni de vardı. Arkalarında, içi silahlı jandarmalarla dolu üç kamyonet. Servaz zili iki kez çalmıştı. Açan olmadı.

"Eee?" dedi Cathy d'Humières. Isınmak için eldivenli ellerini birbirine vuruyordu.

"Cevap yok."

Kapının önündeki karları öylesine eşelemişlerdi ki ayak izleri kesişip üst üste biniyordu.

"Kimsenin olmamasına imkân yok," dedi Ziegler. "Lombard burada olmasa bile, şatoda her zaman bekçiler ve personel bulunur. Cevap vermeyi reddediyor olmalılar."

Solukları beyaz bir buğu halini alıyordu; fırtına halinde esen rüzgâr buğuyu anında dağıtıyordu.

Savcı altın saatine baktı. 00.36.

"Herkes yerinde mi?" diye sordu.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde Paris'in sekizinci bölgesinde, Étoile Meydanı'na yakın bir apartman dairesinde arama başlayacaktı. Buz kesmiş iki sivil bir köşede volta atıyordu. Doktor Castaing ve noter Gamelin. İkisi de ev sahibinin yokluğunda tarafsız tanık olsunlar diye çağrılmışlardı. Bir gece araması olduğundan, savcı acil olduğunu ve kanıtların yok edilme riski de bulunduğunu dikkate alarak, Saint-Cyr'in Servaz'ı öldürme teşebbüsünden sonra suçüstü durumunun oluştuğuna karar vermişti.

"Maillard, Paris'e sor bakalım, hazırlar mı? Martin, nasılsınız? Bitkin görünüyorsunuz. Siz belki burada bekleyebilirsiniz, ne dersiniz? Harekâtın idaresini Yüzbaşı Ziegler üstlenebilir. Gayet iyi altından kalkabilir."

Maillard kamyonetlere doğru gitti. Servaz, Cathy d'Humières'e gülümseyerek bakıyordu. Sarı boyalı saçları ve eşarbı fırtınada uçuşuyordu. Öfke ve kızgınlığın kariyer duygusuna baskın çıktığı belliydi.

"Her şey yolunda," dedi Servaz.

Kamyonetin içinden konuşma sesleri geliyordu. Maillard öfkelenmişti.

"Yapamayız dedim size! Ne? Nerede? Evet, HEMEN HABER VERİYORUM ONLARA!"

"Ne oluyor?" diye sordu d'Humières, onun son hızla çıktığını görünce.

"Enstitü'de yangın çıkmış! Panik var! Adamlarımız oradalar, muhafızlarla birlikte içeride kalanların kaçmasını engelliyorlar! Bütün güvenlik sistemi devre dışı! Tüm güçlerimizi oraya göndermeliyiz. Çok acil!"

Servaz düşündü. *Tesadüf olamazdı...*

"Bir oyalamaca bu," dedi.

Cathy d'Humières ciddiyetle ona baktı.

"Biliyorum." Maillard'a döndü. "Tam olarak ne söylediler size?"

"Enstitü'nün yanmakta olduğunu. İçeride kalan herkes dışarı çıkmış, birkaç muhafızın ve bizim oradaki ekibin gözetimindeler. Durumun denetimi her an kaybedilebilir. Birçoğu yangından istifade edip kaçmış olmalı. Onları yakalamaya çalışıyorlar."

Servaz'ın rengi attı.

"A ünitesinde kalanlar?"

"Bilmiyorum."

"Bu kar ve soğukta çok uzağa gidemezler."

"Üzgünüm, Martin, ama acil bir durum var," diye sözünü kesti d'Humières. "Sizin ekibi size bırakıyorum, ama elimdeki adamların çoğunu oraya gönderip takviye istiyorum."

Servaz, Ziegler'e baktı.

"Yüzbaşıyı da bana bırakın," dedi.

"İçeri desteksiz girmek mi istiyorsunuz? Silahlı adamlar olabilir."

"Belki de kimse yoktur..."

"Ben başkomiser Servaz'la birlikte gidiyorum," diye araya girdi Ziegler. "Herhangi bir tehlike olacağını sanmıyorum. Lombard bir katil, gangster değil."

D'Humières cinayet masası elemanlarına sırayla baktı.

"Pekâlâ. Confiant, siz de onlarla kalın. Ama ihtiyatsızlık yok. En ufak tehlikede takviye bekliyorsunuz, anlaşıldı mı?"

"Siz geride durun," dedi Servaz, Confiant'a. "Yol açıldığında arama için sizi ararım. Tehlike olmadığında içeri gireriz ancak."

Confiant üzgün bir havada başını salladı. Cathy d'Humières yeniden saatine baktı.

"Tamam, Enstitü'ye gidiyoruz," dedi arabasına doğru ilerlerken.

Maillard'ın ve diğer jandarmaların kamyonetlere binişine baktılar. Bir dakika sonra gitmişlerdi.

Mahzen tarafındaki imdat çıkışını gözleyen jandarma, metal kapı açıldığında elini silahına attı. Uzun boylu bir adam gördü. Üzerinde hastabakıcı önlüğü vardı. Yüzünde hava filtreli bir maske. Adam kollarında cansız bir kadını taşıyarak basamaklardan çıkıyordu.

"Rahatsızlanmış," dedi adam maskesinin ardından. "Dumandan... Bir aracınız var mı? Bir ambülans? Doktorun görmesi gerek. Çabuk!"

Jandarma tereddüt etti. Enstitü'de kalanların çoğu ve nöbetçiler binanın diğer tarafında toplanmıştı. Aralarında doktor var mı, bilmiyordu. Ona bu çıkışı gözetleme emri verilmişti.

"Acele etmeliyiz," diye ısrar etti adam. "Onu hayata döndürmeye çalıştım. Her dakika önemli! Bir arabanız var mı yok mu?"

Adamın sesi, maskenin içinde, sertti, derinden geliyordu ve otoriterdi.

"Birini bulmaya gidiyorum," dedi jandarma, koşarak uzaklaşmadan önce.

Bir dakika sonra bir araba geldi. Jandarma yolcu tarafından indi. Şoför –başka bir jandarma– Hirtmann'ın arkaya binmesi için işaret etti. Diane'ı koltuğa yerleştirir yerleştirmez araba hareket etti. Binanın etrafından dolaştılar. İsviçreli, yangının uzağında toplaşmış tanıdık yüzleri, misafirleri ve personeli gördü. Alevler Enstitü'nün büyük bölümünü sarmıştı bile. İtfaiyeciler yepyeni gözüken kırmızı bir kamyondan bir yangın merdivenini uzatmakla meşguldüler. Bir diğeri işe başlamıştı bile. Ama çok geç. Binaları kurtarmaya bu yetmeyecekti. Girişin önünde ilkyardım görevlileri bir ambülansın arkasından çıkardıkları tekerlekli sedyeyi açıyorlardı.

Alevler içindeki binalar geride kalırken, Hirtmann, cebindeki silahın soğuk metalini elleyerek, maskesinin ardından şoförün ensesini seyretti.

"Bu parmaklıkları nasıl aşacağız?"

Servaz parmaklıkları inceledi. Ferforje sağlam gözüküyordu. Yalnızca zırhlı bir araç hakkından gelebilirdi. Ziegler'e döndü. Ziegler sütunlardan birini sarmış sarmaşığı işaret etti.

"Buradan!"

Güvenlik kamerasının dibi, diye düşündü Servaz.

"İçeride kaç kişi olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Samira.

Silahının şarjörünü kontrol ediyordu.

"Belki kimse yoktur, hepsi kaçmıştır," dedi Ziegler.

"Ya da on, yirmi veya otuz kişidirler," dedi Espérandieu.

Sig Sauer'ini ve yepyeni bir şarjörü çıkardı.

"Bu durumda, yasalara saygılı olmalarını ummamız gerekecek," diye şaka yaptı Samira. "Aynı anda iki farklı yerden kaçan katiller. Görülmemiş bir durum bu!"

"Lombard'ın kaçacak zaman bulduğunu kanıtlayan bir şey yok," karşılığını verdi Servaz. "İçeride olmalı. Bu yüzden, bizim Enstitü'ye gittiğimizi görmek hoşuna giderdi."

Confiant bir şey demiyordu. Servaz'a kötü kötü bakıyordu. Ziegler'in sarmaşığı yakaladığını ve hiç beklemeden direğe tırmandığını, gözetleme kamerasına tutunduğunu, tepeye çıkıp öte tarafa atladığını gördüler. Servaz, Pujol ile Simeoni'ye işaret ederek genç yargıçla birlikte kalmalarını belirtti. Sonra derin bir nefes alıp Ziegler'in yaptıklarını taklit etti. Ama daha çok zorlanmıştı. Üstelik kazağının altındaki çelik yelek de rahatsız ediyordu. Espérandieu en son tırmandı.

Servaz öte tarafa geçtiğinde şimşek gibi bir acı hissetti. Hafif bir çığlık attı. Bir adım atmak istediğinde, yeniden acı duydu. Bileğini burkmuştu!

"Bir terslik mi var?"

"Her şey yolunda," dedi sertçe.

Kendi sözünden destek alarak, topallaya topallaya yürümeye koyuldu. Her adımda canı acıyordu. Dişlerini sıktı. Bu kez silahını unutmadığını fark etti.

"Dolu mu?" diye sordu yanındaki Ziegler. "Namluya bir kurşun sür. *Şimdi.* Ve silahı elinde tut."

Servaz yutkundu. Ziegler'in uyarısı sinirlerini uyandırmıştı.

Saat 01.05'ti.

Servaz bir sigara yaktı ve yüz yıllık meşelerle çevrili uzun asfalt yolun sonundaki şatoya baktı. Ön cephesi ve beyaz çimenler aydınlıktı. Hayvan şeklinde kırpılmış çimenler de... Karın içinde parıldayan küçük projektörler. Merkezdeki bina hizasındaki birkaç pencerede ışıklar yanıyordu. *Sanki onları bekliyorlardı...*

Bunun dışında hiç kımıltı yoktu. Pencerelerin arkasında tek bir hareket yoktu. *Yolun sonuna varmışlar*, diye düşündü. Bir şato... Peri masallarındaki gibi. Yetişkinler için bir peri masalı...

İçeride o. Gitmedi. Her şey burada gerçekleşecek.

Böyle yazılmış. Daha başından beri.

Bu yapay ışık altında şato hayaletimsi bir görüntüye bürünüyordu. Beyaz cephesiyle gerçekten kibirli bir hali vardı. Servaz, Propp'un demiş olduğu şeyi yine düşündü.

"*Beyazı arayın.*"

Daha önce nasıl düşünememişti?

"Durun!"

Şoför, gözlerini yoldan ayırmadan başını hafifçe arkaya çevirdi.

"Efendim?"

Hirtmann susturucunun soğuk metalini jandarmanın ensesine dayadı.

"*Stop*!" dedi.

Adam yavaşladı. Hirtmann arabanın durmasını bekledi, sonra ateş etti. Adamın kafatası patladı ve bir kan, kemik ve beyin püresi ön camın sol üst köşesine sıçrarken, adam da direksiyonun üzerine yığıldı. Yakıcı bir barut kokusu arabanın içini doldurdu. Cama bulaş-

mış koyu renkli parçalar akmaya ve damlamaya başladı. Hirtmann yeniden yola çıkmadan önce arabayı yıkaması gerekeceğini düşündü.

İsviçreli, Diane'a doğru döndü: Hâlâ uyuyordu. Yüzündeki maskeyi çıkardı, arabanın kapısını açarak tipiye çıktı. Sonra şoför tarafındaki kapıyı açtı ve adamı dışarı çıkardı. Cesedi karın içine bıraktı ve bir bez bulabilmek için kapıdaki gözleri yokladı. Hirtmann kanlı buğuyu iyi kötü sildikten sonra arka tarafa geçip Diane'ı koltuk altlarından tuttu. Diane pelte gibiydi ama onun kloroformun sislerinden yakında çıkacağını hissetti. Diane'ı yolcu koltuğuna yerleştirdi, emniyet kemerini taktı, sonra geri dönüp direksiyona geçti, silahı bacak arasına sıkıştırdı. Karın ve soğuk gecenin içinde jandarmanın henüz sıcak cesedi sanki yanıyormuş gibi dumanlar çıkarıyordu.

Meşelerle çevrili uzun yol boyunca, şatonun önündeki yarım daire şeklindeki büyük meydanın sınırında Ziegler durdu. Rüzgâr dondurucuydu. Donmuşlardı. Budanmış şimşirlerden büyük hayvanlar, şekerleme gibi karla kaplı çiçekli alanlar, beyaz cephe... *Hepsi gerçekdışı gibiydi.*

Ve sükûnet. Aldatıcı bir sükûnet, diye düşündü Servaz. Bütün duyuları uyanıktı.

Son meşenin gövdesinin ardında rüzgârdan korunan Ziegler, Servaz'a bir telsiz uzattı, bir diğerini de Espérandieu'ye. Otoriter bir tonda emirlerini verdi.

"Ayrılıyoruz. İki ekip olacağız. Biri sağa, diğeri sola. Bizi kollayacak konumda olduğunuzda içeri giriyoruz." Samira'yı işaret etti. "Karşılık görürsek, geri çekilip müdahale birliğini bekleyeceğiz."

Samira onayladı. Ana yoldan ağaçlıklı ikinci yola doğru hızla ilerleyip ağaçların arasında kayboldular. Servaz'a bir şey diyecek vakit bırakmamışlardı. Servaz, Espérandieu'ye baktı, o da omuz silkti. Onlar da diğer yönde ağaçların arasına daldılar. Böylece yarım daire

şeklindeki meydanın etrafını dolaşmış olacaklardı. Servaz ilerlerken gözlerini binanın ön cephesinden ayırmıyordu.

Aniden bir titreme oldu.

Bir hareket... Bir pencerenin ardında bir gölge görmüştü sanki.

Telsiz cızırdadı.

"Konum aldınız mı?"

Ziegler'in sesi. Servaz tereddüt etti. Bir şey görmüş müydü, görmemiş miydi?

"Katta sanki birini gördüm," dedi. "Emin değilim."

"Anlaşıldı. Yine de ilerliyoruz. Bizi koruyun."

Tam bekle diyecekti ki...

Çok geç. Çakıltaşları üzerinde koşarak, karlar altındaki toprakta ilerliyorlardı. Aslan şeklindeki iki kocaman çim yığınının arasından geçerlerken, Servaz kanının donduğunu hissetti: Birinci katta bir pencere açılmıştı. Bir kolun uzandığını, elinde silah bulunduğunu fark etti! Servaz hiç tereddüt etmeden nişan alıp ateş etti. Bir pencere camının paramparça olduğunu şaşkınlıkla gördü. Ama doğru pencere değildi! Gölge kayboldu.

"Ne oluyor?" dedi Ziegler telsizde.

Ziegler'in dev hayvanlardan birinin arkasına siper aldığını gördü. İşe yarar bir koruma değildi. Çalıya doğru açılacak kısa bir ateş onu yere serebilirdi.

"Dikkat!" diye bağırdı Servaz. "Silahlı en az bir kişi var içeride! Üzerinize ateş edecek!"

Ziegler, Samira'ya işaret etti ve binaya doğru atıldılar. İçeride kaybolmuşlardı. *Tanrı aşkına!* Bu ikisinin testosteronu Espérandieu ile kendisininkinin toplamından fazlaydı!

"Sıra sizde," diye bağırdı Ziegler telsizde.

Servaz söylendi. Geri dönmeliydiler. Ve takviye beklemeliydiler. Yine de öne atıldı. Espérandieu de peşinden. Şatonun girişine doğru

koşarlarken içeriden silah sesleri geldi. Sekinin basamaklarını üçer üçer çıktılar ve açık büyük kapıdan içeri hışımla daldılar. Ziegler bir heykelin arkasına gizlenmiş, dip tarafa doğru ateş etmekteydi. Samira yerdeydi.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Servaz.

"Üstümüze ateş açıldı!"

Servaz karanlık salonlar dizisine kuşkuyla baktı. Ziegler, Samira'nın üzerine eğildi. Bacağında bir yara. Oluk oluk kan akıyordu. Zemindeki mermerin üzerinde kandan uzun bir iz oluşmuştu. Kurşun kalçayı parçalamış, neyse ki uyluk atardamarına isabet etmemişti. Yerde yatan Samira eldivenli elini yaraya bastırarak kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Yardım beklerken yapacak başka bir şey yoktu. Ziegler telsizini çıkararak bir ambülans istedi.

Ziegler konuşmasını bitirdiğinde, "Kımıldamayalım!" dedi Servaz. "Takviye bekleyelim!"

"Bir saatten önce gelemezler!"

"Olsun!"

Ziegler başını salladı.

"Kan kaybını önlemek için turnike yapacağım," dedi Samira'ya. "Hiç belli olmaz. Silahını kullanmak zorunda kalabilirsin."

Birkaç saniye içinde cebinden çıkardığı bir bant ve mendillerini içinden çıkarmadığı bir paket kâğıt mendil yardımıyla turnikeyi hazırladı ve kanamayı durduracak kadar güçlü şekilde sıktı. Servaz, kanama durunca yaralının hayati tehlike olmadan ayakta durabileceğini biliyordu. Telsizini eline aldı.

"Pujol, Simeoni, hemen gelin!"

"Ne oluyor?" diye sordu Pujol.

"Ateş açıldı. Samira yaralı. Desteğe ihtiyacımız var. Şatonun holündeyiz. Durum serbest!"

"Anlaşıldı."

Başını çevirince irkildi.

İçi doldurulmuş hayvan kafaları holün duvarlarından ona bakıyordu. Ayı. Dağ keçisi. Geyik. İçlerinden birini tanıyordu. *Freedom... At altın rengi gözlerini ona dikmişti.*

Aniden Irène'in ayağa kalktığını ve binanın içlerine doğru fırladığını gördü. *Hay lanet!*

Yardımcısına, "Sen onunla kal!" diyerek, o da peşinden fırladı.

Diane saatlerce uyumuş gibi hissediyordu kendini. Gözlerini açtığında önce farların ışıltısı altında araba camının ardında akan yolu ve onları karşılamak için binlercesi koşturan kar tanelerini fark etti. Arabanın kumanda panosunda, sol taraftan yükselen sayısız mesaj sesini fark etti.

Sonra başını çevirdi ve onu gördü.

Düş görüp görmediğini düşünmedi. Ne yazık ki bunun bir düş olmadığını biliyordu.

Diane'ın uyandığını fark eden Hirtmann bacak arasında duran silahı eline aldı. Arabayı kullanırken silahı da ona doğrulttu.

Tek kelime etmedi. Gerek yoktu.

Diane kendisini nerede ve ne zaman öldüreceğini düşünmekten alıkoyamadı. Bir de nasıl öldüreceğini düşündü. O da diğerleri gibi, asla bulunamayan onlarca kadın gibi mi ölecekti? Ormanın içinde bir yerlerde, bir deliğin dibinde... Bu fikrin kendisini felç ettiğini hissetti. Bu arabada tuzağa düşmüş bir hayvan gibiydi. Bu durum ona öyle dayanılmaz geldi ki korkunun ardından yavaşça öfke ve kararlılığın baskın çıktığını hissetti. Soğuk bir kararlılık. Dışarıdaki hava kadar dondurucu. Ölmek pahasına da olsa, bir kurban gibi ölmeyecekti. Dövüşecek, pahalıya ödetecekti. Bu pislik kendisini neyin beklediğini henüz bilmiyordu. En uygun anı beklemeliydi. Muhakkak böyle bir an olurdu. Önemli olan hazır olmaktı...

Maud, sevgili kız kardeşim. Uyu, küçük kardeş. Uyu. Uyurken öyle güzelsin ki! Öyle huzurlu! Öyle ışıltılı!

Başaramadım, Maud. Seni korumak istedim, sen bana güvenmiştin, bana inanıyordun. Başaramadım. Seni dünyadan sakınmayı başaramadım, kardeşim; dünyanın seni kirletmesini ve yaralamasını önleyemedim.

"Beyefendi! Gitmeliyiz! Gelin!"

Éric Lombard, elinde benzin bidonuyla, arkasına döndü. Otto'nun elinde bir silah vardı, diğer kolu bedeni boyunca hareketsiz uzanıyordu. Gömleğinin kolu kan içindeydi.

"Bekle," dedi. "Bırak biraz daha kalayım, Otto. Kız kardeşim... Ona ne yaptılar? Ona ne yaptılar, Otto?"

Tabuta doğru döndü. Etrafındaki apliklerin parlak bir şekilde aydınlattığı geniş, yuvarlak bir oda. Bu salondaki her şey beyazdı. Duvarlar, zemin, mobilyalar... Dairenin ortasında kare şeklinde bir seki. Dört tarafından da iki basamakla çıkılıyordu. Üzerinde fildişinden beyaz büyük bir tabut duruyordu. İki de sehpa vardı. Sehpanın üzerinde içi çiçek dolu vazolar. Çiçekler beyazdı. Vazolar ve sehpalar da.

Éric Lombard benzin bidonunu katafalkın üzerinde salladı. Tabut açıktı. İçinde, fildişinden kapitonun boşluğuna uzanmış Maud Lombard beyaz giysisiyle uyur gibiydi. Gözler kapalı. Gülümseyerek. Lekesiz. Ölümsüz...

Plastinasyon. Vücuttaki biyolojik sıvıların yerine silikon doldurulmuştu. Tıpkı gayet iyi korunmuş gerçek kadavraların gösterildiği sergilerde olduğu gibi. Éric Lombard, benzinin yol yol üzerinden aktığı genç meleksi yüze dikti gözlerini.

Zorbalık ayaklanıp kötülüğün sopası oldu. Halktan, o kalabalıktan kimse kalmayacak; mallarından, görkemlerinden bir şey kalmayacak. Son yaklaştı! Gün geldi! İşlediği günahlar yüzünden kimse canını koruyamayacak. Hezekiel, VII, 11-14.

"Beyefendi! Beni duyuyor musunuz? Gitmemiz gerek!"

"Bak, nasıl uyuyor! Ne kadar huzurlu. Hiç şu anki kadar güzel olmamıştı."

"Ölü o, Tanrı aşkına! ÖLÜ! Kendinize gelin!"

"Babam bize Kitabı Mukaddes okurdu her akşam, Otto. Hatırlıyor musun? Eski Ahit. Öyle değil mi, Maud? Bize ders veriyordu. Kendi adaletimizi kendimizin sağlamasını öğretiyordu. Hiçbir hakareti, hiçbir suçu cezasız bırakmamayı."

"Uyanın beyefendi! Gitmemiz gerek!"

"Ama kendisi de adaletsiz ve acımasız biriydi. Maud oğlanlarla çıkmaya başladığında annesine davrandığı gibi davrandı ona da. *Sağ kalanlar vadilerdeki güvercinler gibi dağlara kaçacak; her biri günahından ötürü inleyecek. Eller gevşeyecek, dizler titreyecek. Çul kuşanacak, dehşete düşecekler. Hezekiel, VII, 16-18.*

Yukarıdan silah sesleri geliyordu. Otto döndü ve silahını uzatarak merdivene yaklaştı. Yaralı kolu nedeniyle yüzünü buruşturuyordu.

Adam bir köşede belirmişti. Her şey çok çabuk oldu. Kurşun öyle yakından geçti ki Servaz kurşunun bir eşekarısı gibi vınladığını işitti. Tepki gösterecek vakit bulamadı. Ziegler ateş etmişti bile. Adamın mermer bir heykel gibi yere yıkıldığını gördü. Silahı hurda demir gibi gürültü çıkararak yerde sıçradı.

Ziegler adama yaklaştı. Silahı hâlâ elinde sallanıyordu. Üzerine eğildi. Omzundaki kocaman kan lekesi giderek genişliyordu. Yaşıyordu ama şok geçiriyordu. Ziegler telsizden bir mesaj geçti, sonra doğruldu.

Servaz, Pujol ve Simeoni de, ilerlerken, heykelin arkasında bir merdivene açılan kapıyı fark ettiler. Merdiven aşağıya doğru gidiyordu.

"Buradan," dedi Pujol.

Beyaz bir merdiven. Beyaz mermerden. Döne döne iniyor. Devasa binanın diplerine gömülen geniş sarmal basamaklar. Ziegler silahını doğrultmuş, önden iniyordu. Aniden bir silah patladı ve Ziegler aceleyle geri çekilip bir yere sığındı.

"Hay lanet! Aşağıda ateş eden biri daha var!"

Kemerinden bir şey çıkardığını gördüler. Servaz onun ne olduğunu hemen anladı.

Otto siyah nesnenin bir tenis topu gibi merdivenin alt basamaklarında sıçradığını, sonra salonun zemininde, yanında yuvarlandığını gördü. Tak tak tak... Ne olduğunu anladığında çok geçti... *El bombası*... Bomba patladığında milyonlarca kandela gücündeki kör edici bir flaş kelimenin tam anlamıyla gözlerini kör etti. Ardından gelen korkunç patlama salonu sarstı ve vücudundan, kulak zarlarından geçen bir şok dalgasıyla oda etrafında dönüyor gibi geldi. Dengesini yitirdi.

Kendine gelirken, görüş alanının içinde iki siluet belirmişti. Çenesine bir tekme yedi ve silahını bıraktı, sonra yüzükoyun yere yatırıldı ve kelepçelerin soğuk çeliğinin bilekleri üzerine kilitlendiğini hissetti. Alevleri o sırada gördü. Katafalkı sarmaya başlamışlardı. Patronu yok olmuştu. Otto teslim oldu. Gençliğinde Afrika'da 1960'lı yıllarda Bob Denard ile David Smiley'nin emrinde paralı askerdi. Sömürgecilik sonrası dönemin vahşetini tanımıştı, işkence etmiş, işkence görmüştü. Sonra, kendisi kadar sert biri olan Henri Lombard'ın emrine girmişti. Ardından da oğluna hizmet etmişti. Onu etkilemek için çok şey yapması gerekmişti.

"Siktir olup gidin hepiniz," dedi yalnızca.

Korların ısısı yüzlerini yakıyordu. Alevler odanın ortasını doldurmuş, yüksek tavanı karartmıştı. Birazdan nefes alınmaz bir hal alacaktı ortalık.

"Pujol, Simeoni," diye bağırdı Ziegler, merdiveni göstererek, "onu kamyonete götürün!"

Servaz'a doğru döndü. Alevler içindeki sekiyi seyrediyordu. Ateş tabutun içindeki cesedi sarmıştı ama genç yüzü ve uzun sarı saçları görecek vakitleri olmuştu.

"Tanrı aşkına!" dedi Ziegler.

"Mezarlıktaki yerini görmüştüm," dedi Servaz.

"Demek ki boşmuş. Bu kadar uzun süre korumayı nasıl başarmışlar? Tahnitleyerek mi?"

"Hayır, bu yetmezdi. Ama Lombard'ın imkânı var. Teknikler de var."

Servaz, yanık et, kemik ve eriyen silikon yığınına dönüşen meleksi genç yüze gözlerini dikmişti. Tam bir gerçekdışılık hissi içindeydi.

"Lombard nerede?" diye sordu Ziegler.

Servaz tabutu yutan alevleri seyretmenin verdiği uyuşukluktan sıyrıldı ve çenesiyle odanın öte tarafında açık küçük kapıyı gösterdi. Korların ısısından kaçabilmek için yuvarlak duvar boyunca ilerleyerek salonu dolaştılar, sonra kapıdan geçtiler.

Yeni bir merdiven. Yüzeye çıkıyordu. Daha dar ve önceki kadar bakımlı olmayan bir merdiven. Gri taştan, su sızdıran, siyah izlerle lekeli bir merdiven.

Şatonun arka tarafına çıktılar.

Rüzgâr. Kar. Fırtına. Gece.

Ziegler durdu ve kulak kabarttı. Her taraf sessizdi. Rüzgâr hariç. Bulutların ardında dolunay bir belirip bir kayboluyordu. Servaz ormanın hareketli gölgelerini inceledi.

"Orada!" dedi Ziegler.

Ay ışığında bir kar motorunun üçlü izi. Ağaçları delip geçen bir patikayı takip ediyordu. Gökyüzünün bulutlu tavanı kapanınca izler de yok oldu.

"Çok geç. Kaçtı," dedi Servaz.

"Bu yolun nereye gittiğini biliyorum. İki kilometre ötede bir buzyalağı var. Yol oraya kadar gidip sonra dağa tırmanıyor, bir boğazdan geçip başka bir vadiye iniyor. Orada İspanya'ya giden bir yol var."

"Pujol ve Simeoni oraya gidebilirler."

"Elli kilometre dolanmaları gerekecek. Lombard onlardan önde olur! Öte tarafta onu bekleyen bir araba muhtemelen vardır!"

Ziegler ormana sırtını vermiş küçük yapıya kadar yürüdü: Kar motorunun izleri oraya gidiyordu. Kapıyı açıp elektrik düğmesini çevirdi. İçeride iki kar motoru daha vardı, duvarda anahtarların asılı olduğu bir tablo, kayaklar, botlar, kasklar ve siyah giysiler. Bu giysilerin sarı renkli şeritlerinde ışık yansıyordu.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Ziegler. "Daha hangi yasaları çiğnemiş merak ediyorum doğrusu!"

"Anlamadım?"

"Bu aletlerin kullanımı kesin kurallara bağlıdır," dedi giysilerden birini askıdan indirirken.

Servaz, Irène'in giyindiğini görünce yutkundu.

"Ne yapıyorsun?"

"Giy şunu!"

İkinci bir giysiyi ve bir çift botu gösteriyordu. Servaz tereddüt etti. Kuşkusuz başka bir yol vardı... Örneğin yolları tutmak... Ama bütün güvenlik birimleri Enstitü'ye yönlendirilmişti... Ve bir kez öte tarafa geçince, Lombard yolunun kesileceğini muhakkak öngörmüştür... Irène anahtarları eşeledi, konik biçimli uzun araçlardan birini yola çıkardı ve dışarı sürdü. Farı yaktı, sonra içeri dönüp iki kask ile iki çift eldiven buldu. Servaz fazla büyük giysisiyle boğuşuyordu. Üstelik kurşun geçirmez yeleği de rahatsız ediyordu.

"Giy şunu da bin," dedi dört zamanlı motorun gürültüsünü bastıran bir sesle.

Servaz kırmızı beyaz kaskı başına geçirince kendini boğuluyormuş gibi hissetti. Giysinin kapüşonunu üstüne attı ve çıktı. Botlarla bir astronot ya da bir balıkçıl gibi yürüyordu...

Dışarıda fırtına biraz yatışmıştı. Rüzgâr dinmişti. Kar motorunun farının oluşturduğu ışık tünelinde kar taneleri azalmıştı. Servaz telsizinin düğmesine bastı.

"Vincent? Samira nasıl?"

"İyi. Ama öteki kötü. Ambülanslar beş dakikaya gelecek. Ya siz?"

"Açıklayacak zaman yok! Yanında kal."

Konuşmayı kesti, kaskının siperliğini indirdi ve Ziegler'in arkasındaki yükseltilmiş koltuğa beceriksizce bindi. Belini arkalığa dayadı. Ziegler de hemen aracı çalıştırdı. Işık demeti altında kar taneleri kayan yıldızlar gibi üzerlerine üşüşüyordu. Bir yanları bembeyaz olmuş ağaç gövdeleri son sürat akmaya başladı. Araç, sıkıştırılmış toprağın üzerinde rahatlıkla kayıyor, karın üzerinde hışırdıyor ve yüksek silindirli bir motor gibi gürlüyordu. Bulutlar aralanınca, kaskının siperliğinden baktığında, ay ışığında ağaçların tepesinden yakındaki dağlar görünüyordu.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum, Diane."

Derinden gelen boğuk sesi onu sıçrattı. Düşüncelerine dalmıştı.

"Sizi nasıl öldüreceğimi düşünüyorsunuz. Ve umutsuzca bir çıkış arıyorsunuz. Bir hata yapacağım anı kolluyorsunuz. Üzülerek söyleyeyim, hata yapmayacağım. Sonuç olarak, evet, bu gece öleceksiniz."

Bu sözleri işitince derin bir soğuğun içine işlediğini, başından midesine ve bacaklarına yayıldığını hissetti. Bayılacakmış gibi oldu bir an. Yutkundu ama acılı bir yumru boğazını tıkıyordu.

"Belki de öldürmem... Belki de sonunda sizi sağ salim bırakırım. Kullanılmayı sevmem ben. Élisabeth Ferney benden yararlandığına pişman olabilir. Daima son sözü söylemekten hoşlanıyor ama bu kez acımasız bir hayal kırıklığı hissedebilir. Sizi öldürmek beni bu küçük zaferden mahrum eder. *Belki de sizin şansınız bu, Diane.* Doğrusu, henüz karar vermiş değilim."

Yalan söylüyordu... Çoktan karar vermişti. Bütün psikologluk deneyimi bunu ona haykırıyordu. Onun o delice küçük oyunlarından, hilelerinden biriydi: Kurbanına bir umut ışığı verip sonra da o umudu elinden temelli alabilmek. Onu tamamen ortadan kaldırmak. Evet,

buydu: Onun sapkın zevklerinden biri daha. Korku, anlamsız umut; sonra, son anda hayal kırıklığı ve zifiri karanlık bir umutsuzluk.

Aniden sustu. Telsizden gelen mesajlara dikkatle kulak kabarttı. Diane da dinlemeye çalışıyordu ama zihni kaosun esiriydi ve cızırtılı çağrılara yoğunlaşamıyordu.

"Jandarma dostlarımızın yukarıda çok işi olmalı," dedi. "İşleri başlarından aşkın."

Diane arabanın camlarından akan manzaraya baktı. Dar yol beyazdı ama rahat gidiyorlardı. Araç kar lastikli olmalıydı. El değmemiş beyazlığı, ağaçların koyu gövdelerinden ve orada burada ortaya çıkan gri kayalıklardan başka bozan bir şey yoktu. Dip tarafta gece göğünde yüksek dağlar beliriyordu ve Diane önlerindeki zirveler arasında bir yarık fark etti. Yol belki de oradan geçiyordu.

Bir kez daha Hirtmann'a baktı. Kendisini öldürecek olan adamı inceledi. Zihninde bir düşünce kendine yol açtı. Ay ışığında bir buz sarkıtı kadar netti bu düşünce. Hata yapmayacağını söylerken yalan söylemişti. Sadece Diane'ın buna ikna olmasını, her umudu terk etmesini ve öldürmeyeceği umuduyla kendini ona teslim etmesini istiyordu.

Yanılıyordu. Diane bunu yapma niyetinde değildi...

Ormandan çıktılar. Donmuş kar yığınlarının arasında yol alıyorlardı. Servaz buzyalağının girişini fark etti. Koskocaman boyutlarda bir boğaz. Bölgeye gelirken fark ettiği dev mimariler geldi yeniden aklına. Buradaki her şey abartılıydı. Manzaralar, tutkular, cinayetler... Fırtına aniden şiddetlendi. Lapa lapa yağan karlarla çevrili buldular kendilerini. Ziegler gidona sıkı sıkı yapıştı. Pleksiglasın gülünç korumasının altında rüzgâra karşı direniyordu. Servaz, önündeki Ziegler'in cılız korumasından yararlanmak için öne eğilmişti. Eldivenleri ve giysisi onu ısıtmaya yetmiyordu. Nefes kesen rüzgâr, giysilerinin içine işliyordu; sadece kurşun geçirmez yelek soğuğu biraz önlüyordu. Ara

sıra motor bir bobsley kızağı gibi kar yığınlarına çarpıp sağa sola sıçradıkça Servaz devrileceklerini sanıyordu.

Bir süre sonra, tipiye rağmen, sekilerle oyulmuş, kayşatlarla ve düşen karlarla yol yol olmuş dev bir amfitiyatroya yaklaştıklarını gördü. Kışla birlikte birçok akarsu donmuştu, don yüzünden çepere yapışmış yüksek beyaz mumlara benzemişlerdi. O mesafeden bakınca, eriyen kalın bir muma benziyorlardı. Dolunay bulutların arasından çıkıp bölgeyi aydınlattığında ortaya çıkan güzellik nefes kesiciydi. Bir beklenti, ertelenmiş zaman duygusu hüküm sürüyordu burada.

"Onu gördüm!" diye bağırdı Servaz.

Konik biçimli kar motoru buzyalağının öte tarafında yokuşu tırmanıyordu. Servaz, kayalık yamaçlar arasında açılmış büyük bir yarığa yönelen bir yolun belli belirsiz çizgisini fark etmişti sanki. Motor şimdiden yolun yarısına gelmişti. Aniden bulutlar iyice açıldı ve ay yeniden belirdi. Ay, tersine çevrilmiş siyah bir su birikintisinin ortasında yüzüyor gibiydi. Buzyalağı ayın gece sütüne bulanınca her bir ayrıntı kayadan ve buzdan ayrıldı. Servaz gözlerini dikti. Siluet falezin gölgesinde yok olmuştu. Ay ışığında, öte tarafta yeniden belirdi. Servaz öne doğru eğilerek, aşırı güçlü aracın yokuşu rahatlıkla tırmanabilmesi için elinden geldiğince çabaladı.

Yarığı geçtiklerinde yeniden köknarların arasında buldular kendilerini. Lombard yok olmuştu. Yol ormanın içinde zikzaklar çizerek tırmanmaya devam ediyordu. Rüzgâr aniden tipiye çeviriyor, gözlerini kör eden beyaz ve gri bir perde oluşturuyordu. Farın ışığı bu perdenin üzerinde sıçrıyordu. Servaz, öfkeli ve kükreyen bir tanrının buz gibi donmuş soluğunu yüzlerine tükürdüğünü hissetti. Giysisi içinde soğuktan titriyordu fakat kürek kemikleri arasından ince bir terin sızdığını da hissetti.

"Nerede?" diye bağırdı önündeki Ziegler. "Lanet olsun! Nereye gitti?"

Ziegler'in gerilimini, motora hâkim olabilmek için gerilmiş kaslarını fark etti. Öfkesini de. Lombard kendi yerine onu hapse yollayacaktı neredeyse. Lombard onlardan yararlanmıştı. Servaz, Irène'in aklının

yerinde olup olmadığını, ikisini de ölümcül bir tuzağa götürüp götürmediğini düşündü bir an.

Sonra orman aralandı. Dar bir boğazdan geçtiler ve diğer yamaçtan inmeye başladılar. Fırtına aniden yatıştı ve etraflarında dağlar belirdi. Bir gece düellosuna tanık olmaya gelmiş devler ordusuna benziyorlardı. Aniden onu gördüler. Yüz metre kadar aşağıda. Yoldan ayrılmış ve motorunu karın içine bırakmıştı. İki büklüm vaziyette, elleri yerdeydi.

"Kayağı var!" diye bağırdı Ziegler. "Pislik! Parmaklarımızın arasından kayıp gidecek!"

Servaz, Lombard'ın iri kayalarla kaplı çok dik bir yamacın tepesinde durduğunu gördü. Onun sportif başarılarını öven yazılar geldi aklına. *Kar motoru orada peşinden gidebilir mi*, diye düşündü ve eğer gidebilecek olsaydı Lombard'ın da kendi motorunu terk etmeyeceğini anladı anında. Ziegler aracı ölümüne sürerek yol boyunca iniyordu. Lombard'ın aracının bıraktığı izi takip ederek saptı. Servaz bir an yuvarlanacaklarını düşündü. İş adamının başını aniden çevirdiğini ve bir elini onlara doğru kaldırdığını gördü.

"Dikkat! Silahı var!"

Ziegler'in ne yaptığını tam olarak anlayamamıştı ama motorları sertçe yan döndü ve Servaz karın içine tepetaklak yuvarlandı. Önlerinden bir kıvılcım fışkırdı ve aynı anda bir patlama sesi işitildi. Patlama dağa çarpıp güçlenerek yankılandı. Ardından ikinci bir patlama. Sonra bir üçüncüsü... Kurşun sesleri ve yankıları sağır edici bir gürültü meydana getiriyordu. Sonra ateş kesildi. Servaz kalbi çarparak bekledi. Toz duman içindeydi. Ziegler yanında yatıyordu. Silahını çıkarmıştı ama esrarengiz bir nedenle kullanmamaya karar vermişti. Son yankı hâlâ işitilirken ilk gürültüden sanki ikinci bir gürültü doğdu. Müthiş bir çatırtı...

Tanımadığı bir gürültü... Servaz ne olduğunu söyleyecek halde değildi...

Karın içinde yatmaya devam ederken, karnının altındaki toprağın titrediğini hissetti. Bir an bir yerinin rahatsızlandığını düşündü. Böyle bir şey ne işitmiş ne de hissetmişti.

Çatırtının ardından daha boğuk, daha derin, daha yoğun ve güçlü bir gürültü geldi. Aynı derecede tanımadığı...

Sağır edici ve sert gürleme iyice arttı. Sanki rayların üzerinde yatıyormuş da bir tren yaklaşıyormuş gibi... Hayır, bir değil, aynı anda birçok tren...

Doğruldu ve Lombard'ın, felç olmuş gibi hareketsiz, gözlerini dağa diktiğini gördü.

Aniden anladı.

Ziegler'in korku içindeki gözlerini sağ taraflarındaki eğimin tepesine dek takip etti. Ziegler onu kolundan tutup kaldırdı.

"Çabuk! Koşmalıyız! Çabuk!!!"

Ziegler, dizlerine kadar kara gömülerek, onu yola doğru sürükledi. Giysisi ve botları içinde hantal ve iğreti Servaz, Ziegler'i takip etti. Bir an durup arkasına döndü ve kaskının siperliğinden Lombard'a baktı. Lombard ateş etmeyi bırakmış, kayak tahtasını bağlamaya uğraşıyordu. Servaz onun yamacın tepesine doğru kaygıyla baktığını gördü. Servaz da yukarı baktı ve sanki midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Tepede, ay ışığında, bütün bir buzul parçası, uyuklayan bir devin uyanması gibi kımıldıyordu. Servaz korku içinde acele etti ve seke seke yürüdü. Bir yandan da gözlerini buzuldan ayırmadan, daha hızlı gidebilmek için kollarıyla havayı dövüyordu.

Dev bir bulut yükseldi ve köknarlar arasındaki dağı yutmaya başladı. *Bitti,* diye düşündü Servaz. *Bitti!* Hızlanmaya çalıştı. Tepesinde olup bitene artık bakmıyordu. Dev dalga birkaç saniye sonra onlara çarptı. Onları yerden kaldırdı, savurdu, bir saman çöpü gibi üfledi. Cılız bir çığlık attı. Çığlığını kar anında emmişti. Bir çamaşır makinesinin tamburu içinde dönüp duruyordu. Ağzını açtı, kar yüzünden öksürdü, hıçkırdı, kollarını ve bacaklarını çırpıştırdı. Soluksuz

kalmıştı. Boğuluyordu. Irène'in bakışlarını yakaladı, başı aşağıda, yüzünde mutlak bir dehşet ifadesiyle biraz ötede ona bakıyordu. Sonra görüş alanından kayboldu. Sallandı, sarsıldı, ters çevrildi.

Hiçbir şey işitmiyordu...

Kulakları uğulduyordu...

Havasız kalmıştı...

Boğularak ölecekti... Kar altında gömülerek...

BİTTİ...

Diane önündeki dağı yutan dev bulutu gördü.

"Dikkat!" diye bağırdı. Tehlike nedeniyle onu korkutmak ve dengesini bozmak için.

Hirtmann onun tarafına şaşkınlıkla bir göz attığında Diane gözlerinin dehşet içinde açıldığını gördü. Kudurmuş kar, döküntü ve taş yığını yolun hizasına gelip kapatırken, direksiyonu aniden kırınca araç kontrolünü yitirdi. Diane'ın başı kapıya çarptı. Arabanın arka kısmının yana savrulduğunu hissetti. Aynı anda çığ tüm hışmıyla üzerlerine çullandı.

Gökyüzü ile yeryüzü altüst oldu. Diane yolun lunaparktaki atlı karınca gibi döndüğünü gördü. Gövdesi her yöne savruluyordu, başı kapının camına ve metaline çarptı. Boğuk, ürkütücü bir uğultuyla beyaz bir sis onları örttü. Araba yamaçtan aşağı defalarca takla attı ve çalılara takılıp güç bela durdu. Diane bilincini iki üç kez çok kısa süreli yitirdi. Öyle ki bütün bu sahne ona bir dizi gerçekdışı flaşlar ve kısa göz kararmaları gibi geldi. Nihayet araba iç karartıcı bir metal gıcırtısıyla durduğunda Diane sersem gibiydi ama bilinci yerindeydi. Arabanın ön camı tuzla buz olmuştu. Ön kaputu tamamen kar yığınıyla kaplıydı. Aracın içinde kontrol panosunun üzerinden kar ve çakıllardan oluşan küçük derecikler akıyor ve bacaklarına düşüyordu. Hirtmann'a baktı. Emniyet kemeri olmadığından bilincini

yitirmişti. Yüzü kan içindeydi. *Silah...* Diane emniyet kemerini açmaya umutsuzca çabaladı. Güçlükle başardı. Sonra eğildi ve gözleriyle silahı aradı. Katilin ayakları arasında, pedalların altına sıkışmış bir halde buldu. İyice eğilmesi gerekti. Buz gibi bir ürpertiyle, bir kolunu İsviçreli'nin bacakları arasından geçirip silahı aldı. Silaha uzun uzun bakarak emniyetinin açık olup olmadığını düşündü. *Bunu öğrenmenin iyi bir yolu vardı...* Parmağı tetikte, silahı Hirtmann'a doğrulttu. Ama kendisinin bir katil olmadığını hemen anladı. Bu canavar ne yapmış olursa olsun, tetiğe basamayacaktı. Silahın namlusunu yere indirdi.

Ancak o zaman bir şeyin farkına vardı: Sessizlik.

Ağaçların yapraklarını dökmüş dalları arasında esen rüzgârdan başka kımıldayan bir şey yoktu.

İsviçreli'nin yüzünde bir tepki aradı. Uyanacağına dair bir işaret. Ama tamamen cansız duruyordu. *Belki ölmüştü...* Anlamak için ona dokunmak istemiyordu. Hâlâ korkuyordu. Onunla birlikte bu metal gövdede kapalı kaldıkça da korkmaya devam edecekti. Cep telefonunu aramak için ceplerini karıştırdı ve alınmış olduğunu fark etti. Belki Hirtmann'ın üzerinde bir telefon vardı ama ceplerini karıştıracak gücü de yoktu.

Silahı elinde tutmaya devam ederek, arabanın ön panelinin üstüne çıkmaya çalıştı. Ön camdan emekleyerek geçti ve kaputu örten kara gömüldü. Soğuğu bile hissetmiyordu. Yükselen adrenalin onu ısıtıyordu. Arabanın üstünden iner inmez kalçalarına dek kara gömüldü. Yürümek güçtü. Bir panik başlangıcını engelleyerek, yola doğru ilerlemeye başladı. Elindeki silah güven veriyordu. Arabaya doğru son bir kez daha baktı. Hirtmann kımıldamamıştı. Belki ölmüştü.

Sanki uyanıyorrrr

Bizi işitiyor musunuzzzz?

Sesler. Uzaktan. Ona sesleniyorlar. Acı var. *Acılar...* Bitkinlik, dinlenme ihtiyacı, ilaçlar... Bilinci bir an gelince yüzleri ve ışıkları seçti. Sonra, yine çığ, dağ, soğuk ve sonunda, karanlık...

Maaartinnn, beniii işitiyor musunnn?

Gözlerini açtı. Yavaşça. Önce tavandaki ışıklı daireden kamaşmıştı gözleri. Sonra görüş alanına bir siluet girdi ve üzerine eğildi. Servaz yumuşak bir sesle kendisiyle konuşan yüze bakmaya çalıştı. Ama arkadaki ışık dairesi haleler çizerek gözlerini rahatsız ediyordu. Yüz bir flulaşıp bir netleşiyordu. Yine de güzel bir yüzmüş gibi geldi.

Bir kadın eli elini tuttu.

Martin, beni duyuyor musun?

Başını salladı. Charlène ona gülümsedi. Eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. Hoş bir temas. Hafif bir parfüm kokusu. Sonra oda kapısı açıldı ve yardımcısı içeri girdi.

"Uyandı mı?"

"Sayılır. Henüz bir şey demedi."

Servaz'a doğru dönüp bir suç ortaklığıyla göz kırpınca Servaz aniden kendini çok uyanık hissetti. Espérandieu, dumanlar tüten iki fincanı sallayarak oda boyunca yürüdü. Birini eşine uzattı. Servaz da başını çevirmeye çalıştı. Aniden boyun bölgesinde bir rahatsızlık hissetti: *bir boyunluk...*

"Vay be, amma hikâye!" dedi Espérandieu.

Servaz oturmak istedi ama acıyla yüzünü buruşturarak vazgeçti. Espérandieu bunu fark etti.

"Doktor kımıldamaman gerektiğini söyledi. Üç kaburgan çatlak, boyun ve baş bölgende çeşitli küçük yaralar ve soğuk ısırıkları var. Ve... üç ayak parmağın kesildi."

"Ne??"

"Dalga geçiyorum."

"Ya Irène?"

"O yırttı. Başka bir odada. Senden biraz daha fazla yara almış ama sorun yok. Birçok kırık çıkığı var ama hepsi bu."

Servaz sakinleştiğini hissetti. Ama dudaklarına derhal başka bir soru geldi.

"Lombard?"

"Cesedi bulunamadı. Yukarıda araştırma yapamayacak kadar kötüydü hava. Yarın. Büyük ihtimalle çığ altında ölmüştür. Siz ikiniz şanslısınız. Çığ sıyırıp geçmiş sizi."

Servaz yine yüzünü buruşturdu. Yardımcısının da bu şekilde *sıyırttığını* görmek isterdi.

"SUSADIM..." dedi.

Espérandieu başını sallayıp çıktı. Bir hemşire ve bir doktorla geri geldi. Charlène'le birlikte bir süre odadan çıktılar ve Servaz enine boyuna muayene edildi. Sonra hemşire ona kamışlı bir fincan uzattı. Su. Boğazı müthiş kurumuştu. İçti. Tekrar istedi. Sonra kapı yeniden açıldı ve Margot göründü. Üzgün olduğunu bakışlarından anladı.

"Bir korku filminde oynayabilirsin! Gerçekten herkesi korkutuyorsun!" diye dalga geçti.

"Onu sana getirmem gerektiğine karar verdim," dedi Espérandieu, eli kapının kolunda. "Sizi yalnız bırakıyorum."

Espérandieu kapıyı kapattı.

"Bir çığ," dedi Margot. Uzun uzun bakmaya cesaret edemiyordu. "Brrr, üç buçuk atar insan." Rahatsız bir gülümsemeyle yüzünü buruşturdu, sonra gülümsemesi silindi. "Ölebilirdin, farkında mısın? Lanet olsun, baba, bana bunu asla yapma!"

Nasıl bir konuşma bu, diye düşündü bir kez daha Servaz. Sonra Margot'nun gözlerine yaşların dolduğunu fark etti. Servaz kendine gelmeden çok önce buraya gelmiş olmalıydı ve gördüğü şey onu sarsmıştı. İçine aniden bir sıkıntı çöktü. Yatağın kenarını gösterdi.

"Otur," dedi.

Elini tuttu. Bu kez Margot da elini verdi. Uzun süren bir sessizlik oldu. Tam Servaz bir şey diyecekti ki kapı vuruldu. Bakışlarını kapıya doğru çevirdi ve otuz yaşlarında bir kadının odaya girdiğini gördü. Bu kadını daha önce hiç görmemiş olduğuna emindi. Yüzünde bir iki yara vardı. Sağ kaşında ve elmacık kemiğinde. Alnında kötü bir kesik. Gözleri kan çanağı olmuştu ve altlarında torbalar vardı. Çığın bir başka kurbanı mı?

"Başkomiser Servaz?"

Başıyla onayladı.

"Ben Diane Berg. Enstitü'deki psikolog. Telefonda konuşmuştuk."

"Ne oldu size?"

"Bir araba kazası geçirdim," cevabını verdi gülümseyerek, sanki bunda tuhaf bir şey varmış gibi. "Ben de aynı soruyu size sorabilirim ama cevabı biliyorum." Margot'ya doğru baktı. "Biraz konuşabilir miyim sizinle?"

Servaz, Margot'ya baktı. Margot yüzünü buruşturup genç kadını süzdü, ayağa kalkıp dışarı çıktı. Diane yatağa yaklaştı. Servaz ona boş iskemleyi gösterdi.

"Hirtmann'ın kaybolduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Diane, otururken.

Servaz bir an ona baktı. Boyunluğa rağmen, bilmediğini belli eder anlamda başını salladı. *Hirtmann özgür...* Aniden yüzü asıldı ve Diane, Servaz'ın bakışlarının sanki biri içeriden ışığı söndürmüş gibi karanlık ve sert olduğunu gördü. *Her şey göz önüne alındığında,* diye düşündü Servaz, *o gece koca bir fiyaskodan başka bir şey değildi.* Lombard her ne kadar bir katil olsa da sadece bir avuç kötü insan

için tehlikeliydi. Ama Hirtmann'ı harekete geçiren şey çok farklıydı. Kontrol edilemeyen bir öfke, kalbinde karanlık bir alev gibi aralıksız yanıyor ve onu diğer canlılardan sonsuza dek ayırıyordu. Sınırsız bir acımasızlık, bir kana susamışlık ve vicdan azabı çekmeme hali. Servaz omuriliği boyunca bir karıncalanma hissetti. İsviçreli ortalıktaysa şimdi ne olacaktı? Dışarıda, ilaçsız, psikopatik davranışı, dürtüleri ve avcılık içgüdüleri uyanacaktı. Bu düşünceyle buz kesti. Hirtmann gibi büyük psikopat sapkınlarda insanlığın zerresi yoktu. İşkencenin, tecavüzün ve cinayetin onlara verdiği keyif çok büyüktü: İsviçreli fırsat bulur bulmaz yeniden suç işlerdi.

"Ne oldu?" diye sordu Servaz.

Diane, Lisa Ferney'in odasında ona yakalandığı andan Hirtmann'ı arabada cansız bırakarak buzlu yolda yürümeye koyulduğu ana dek yaşadığı geceyi anlattı. Yaklaşık iki saat kadar yürüdükten sonra bir hayat belirtisiyle karşılaşmıştı. Köyün ağzındaki ilk eve vardığında donmuş haldeydi ve hipotermi geçirmekteydi. Jandarma kaza yerine vardığında araba boştu. Yola kadar giden ayak ve kan izleri vardı. Sonra, hiç.

"Biri onu almış," yorumunu yaptı Servaz.

"Evet."

"Oradan geçen bir araba ya da... başka bir suç ortağı."

Bakışlarını pencereye çevirdi. Dışarısı zifiri karanlıktı.

"Lombard'ın suç ortağının Lisa Ferney olduğunu nasıl keşfettiniz?" diye sordu Servaz.

"Uzun bir hikâye. Gerçekten dinlemek ister misiniz?"

Servaz, Diane'a gülerek baktı. Psikoloğun biriyle konuşmaya ihtiyacı olduğunu hissetti. İçindekilerin dışarı çıkması gerekiyordu. *Şimdi...* Uygun zaman gelmişti. Hem Diane için hem Servaz için. Şu anda Diane'ın da kendisi gibi aynı gerçekdışılık duygusunu hissettiğini anladı. Korku ve şiddet dolu bu tuhaf geceden, aynı zamanda da önceki günlerden doğma bir duyguydu bu. O anda, bu hastane

odasının sessizliğinde pencerenin camına dayanmış geceyle birlikte, yapayalnız olan bu ikisi, iki yabancı olsa da çok yakındılar.

"Bütün bir gecem var," cevabını verdi Servaz.

Diane gülümsedi.

"Pekâlâ," diye başladı. "Ben Enstitü'ye, yukarıda öldürülmüş şu atın bulunduğu sabah geldim. Çok iyi hatırlıyorum. Kar yağıyordu ve..."

SONSÖZ

Crimen extinguitur mortalite

[Ölüm, cinayeti söndürür.]

Sezar belirdiğinde, altı piyade birliğiyle oluşturduğu dördüncü hattaki askerlere kararlaştırılan işareti verdi. Birlikleri büyük bir hızla ileri atıldı ve saldırıya geçerek, Pompei'nin süvarilerine öyle şiddetli hücum ettiler ki kimse direnemedi.

"İşte geldiler," dedi Espérandieu.

Servaz, *Gallia Savaşı*'ndan gözlerini kaldırdı. Camını açtı. Önce, Noel aydınlatmaları altında koşturup duran yekpare bir kalabalık gördü. Sonra, bir grup fotoğrafına zum yapar gibi, kalabalığın arasından iki siluet belirdi. Göğsünü sıkıştıran bir görüntü. Margot. Yalnız değildi. *Yanında bir adam yürüyordu. Uzun boylu, siyah kıyafetli, zarif, kırklarında...*

"O," dedi Espérandieu, Portishead'in *The Rip*'i söylediği kulaklarını çıkarırken.

"Emin misin?"

"Evet."

Servaz arabanın kapısını açtı.

"Beni burada bekle."

"Aptallık etme sakın, tamam mı?" dedi yardımcısı.

Servaz cevap vermeden kalabalığın arasına karıştı. Yüz elli metre önünde Margot ve adam sağa döndüler. Servaz sokağın köşesine hızla yaklaşırken onlar bir ara sokakta kaybolup gittiler. Fakat Servaz kavşağı geçince dosdoğru Capitole'e ve Noel pazarına gittiklerini gördü. Yavaşladı, sonra yüz kadar ahşap kulübenin yükseldiği geniş meydana

doğru ilerledi. Margot ile âşığı standların önünde vitrin geziyorlardı. Kızının son derece mutlu bir hali olduğunu fark etti. Ara sıra adamın koluna sarılıp ona bir şey gösteriyordu. Adam gülüyor ve karşılığında ona başka şeyler gösteriyordu. Ulu orta göstermekten kaçınıyor olsalar da hareketlerinde bariz bir fiziksel yakınlık vardı. Servaz yüreğinin kıskançlıkla sıkıştığını hissetti. Margot'yu ne kadar uzun süredir böyle mutlu görmemişti! Espérandieu'nün haklı olabileceğini kabul ediyordu. Adam zararsız biri olabilirdi.

Sonra meydandan geçip kemerlerin altındaki kafelere yöneldiler. Kış soğuğuna rağmen dışarıda oturduklarını gördü. Adam sadece kendisi için sipariş verince, Servaz, Margot'nun oturmayacağı sonucuna vardı. Bir kulübenin ardına saklanıp bekledi. Beş dakika sonra kuşkuları doğrulandı: Kızı ayağa kalktı, adamın dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurup uzaklaştı. Servaz bir süre daha bekledi. Bundan istifade ederek Margot'nun âşığını inceledi. Yakışıklı adamdı. Kendinden emin, geniş alınlı. Pahalı giysilerinden toplumsal düzeyi belli oluyordu. Kendine iyi bakmıştı ama Servaz onun kendisinden birkaç yaş büyük olduğu sonucunu çıkardı. *Sol elinin yüzük parmağında bir alyans.* Öfkelendi. *On yedi yaşındaki kızı kendisinden daha yaşlı ve evli bir erkekle çıkıyordu...*

Derin bir nefes aldı, kararlı adımlarla son metreleri kat etti ve boş yere oturdu.

"Merhaba," dedi.

"Orası dolu," dedi adam.

"Sanmıyorum, genç kız gitti."

Adam şaşkın bakışlarını ona çevirdi ve inceledi. Servaz, en ufak bir duygu belirtmeyen bakışlarıyla ona karşılık verdi. Eğlenceli bir gülümseme adamın yüzünü aydınlattı.

"Boş masalar var, görüyorsunuz. Yalnız kalmak istiyorum, eğer sizce bir sakıncası yoksa."

Hoş bir ifadeyle konuşmuştu ve ironik üslubu özgüvenli olduğunu ifade ediyordu. Dengesi kolay bozulacak biri değildi.

"Reşit değil, öyle değil mi?" dedi Servaz.

Bu kez, adam gülümsemeyi kesti. Bakışları sertleşti.

"Sizi niye ilgilendiriyor bu?"

"Soruma cevap vermediniz."

"Kim olduğunuzu bilmiyorum ama buradan çekip gidin!"

"Ben babasıyım."

"Ne?"

"Margot'nun babasıyım."

"Polis siz misiniz?" diye sordu kızının âşığı, kulaklarına inanamamış bir hali vardı.

Servaz bir katır tekmesi yemiş gibi oldu.

"Beni böyle mi adlandırıyor?"

"Hayır, *ben* sizi böyle adlandırıyorum," cevabını verdi adam. "Margot, baba, diyor. Sizi çok seviyor."

Servaz yumuşamamıştı.

"Ya karınız, o ne düşünüyor?"

Adam hemen soğuklaşmıştı.

"Sizi ilgilendirmez bu," karşılığını verdi.

"Margot'ya bundan söz ettiniz mi?"

Adamı sinirlendirmeyi başardığını memnuniyetle gördü.

"Dinleyin. Babası olsanız da olmasanız da bu sizi ilgilendirmez. Ama evet. Margot'ya her şeyi söyledim. Onun için fark etmiyor. Şimdi gitmenizi istiyorum."

"Ya gitmezsem, ne yapacaksınız? Polis mi çağıracaksınız?"

"Benimle bu oyunu oynamamalısınız," dedi adam, alçak ama tehditkâr bir sesle.

"Ya, öyle mi? Ya karınıza gidip bütün bunlardan söz edersem?"

"Bunu neden yapacaksınız?" diye sordu kızının âşığı. Ama Servaz'ı büyük bir şaşkınlığa yönelterek, korkmuş olmaktan çok şaşkın gözüküyordu.

Servaz tereddüt etti.

"On yedi yaşındaki kızının kendisini hiç iplemeyen sizin yaşınızda birinin yetişkin oyuncağı olması fikrinden hoşlanmıyorum."

"Bizim hakkımızda ne biliyorsunuz ki?"

"On yedi yaşındaki bir kız için boşanacak mısınız?"

"Gülünç olmayın."

"Gülünç mü? Sizin yaşınızda birinin bir çocukla yatmasını gülünç bulmuyor musunuz? Ne düşünüyorsunuz? Burada *son derece içler acısı* bir şey yok mu?"

"Bu sorgudan sıkıldım," dedi adam. "Yeter. Polislik taslamayı bırakın artık."

"Ne dediniz?"

"Gayet iyi duydunuz beni."

"Margot reşit değil, sizi tutuklatabilirim."

"Boş laf! Cinsel erişkinlik bu ülkede on beş yaş olarak saptanmıştır. Ve bu hususta ısrarcı olmaya devam ederseniz sizin başınıza büyük dertler açılabilir."

"Gerçekten mi?" dedi Servaz, alaycı bir ifadeyle.

"Ben avukatım," dedi adam.

Lanet olsun, diye düşündü Servaz. *Bir bu eksikti!*

"Evet," diye onayladı kızının sevgilisi. "Toulouse Barosu'na kayıtlıyım. Margot sizin... *ilişkimizi* keşfetmenizden çekiniyordu. Size çok değer veriyor ama elbette bazı açılardan sizi biraz... *eski kafalı* buluyor..."

Servaz sessizliğini korudu. Dosdoğru önüne bakıyordu.

"Asi görünümü altında Margot muhteşem bir kız. Zeki ve bağımsız biri. Sizin sandığınızdan da daha olgun. Bu arada haklısınız. Onun için ailemi terk etme niyetinde değilim. Margot bunu gayet iyi biliyor. Zaten o da yaşıtı gençlerle birlikte oluyor."

Servaz çenesini kapamasını söylemek istiyordu.

"Uzun süredir mi sürüyor bu?" diye sordu, kendisinin de yabancıladığı bir ses tonuyla.

"On aydır. Sinema bileti kuyruğunda karşılaştık. İlk adımı da o attı. Eğer öğrenmek isterseniz."

Demek ki bu iş olduğunda on altısındaymış... Kulaklarında kan zonkluyordu. Adamın sesini sanki binlerce arının gürültüsü örtüyor gibiydi.

"Kaygınızı anlıyorum," dedi avukat, "ama yersiz. Margot sağlıklı, dengeli, kendisiyle barışık ve tek başına karar alabilen bir kız."

"Kendisiyle barışık mı?" diye tepki gösterme cesaretini buldu. "Onu görmüyor musunuz, bu son zamanlarda, bu... *hüzün* ne? Sizin yüzünüzden olmasın?"

Adam samimiyetle rahatsız olmuş bir haldeydi ama Servaz'ın gözlerinin içine baktı.

"Hayır," dedi, "*sizin* yüzünüzden. Sizin kaybolmuş, çaresiz, yalnız hissettiğinizi düşünüyor. Yalnızlığın sizi içten içe kemirdiğini, sizinle daha fazla vakit geçirmesinin hoşunuza gideceğini, mesleğinizin sizi bitirdiğini, annesinin sizi özlediğini gayet iyi hissediyor. Ve bu onun kalbini kırıyor. Tekrar ediyorum. Margot sizi çok seviyor."

Bir an sessizlik oldu. Servaz söze yeniden başladığında çok soğuk bir sesle konuştu.

"Güzel savunma," dedi. "Ama bu tür zevzeklikleri mahkeme salonlarına saklamalısın. Benimle vakit kaybediyorsun."

Adamın sen diye hitap etmesinden rahatsız olduğunu göz ucuyla fark etti.

"Şimdi beni iyi dinle. Sen avukatsın, bir itibarın var ve bu olmadan mesleki olarak ölüsün. Kızımın yasal olarak cinsel açıdan reşit olup olmaması hiçbir şeyi değiştirmez. Senin çocuklarla yattığın dedikodusu eğer yarın yayılırsa, işin biter. Müşterilerini birbiri ardına kaybedersin. Karın senin kaçamaklarına göz yumuyor olabilir ama kasaya giren para kesilirse bunu yapmaya daha az yanaşacaktır, inan bana. Dolayısıyla, Margot'ya aranızdaki her şeyin bittiğini söyleyeceksin, uygun şekilde anlatırsın, ne istersen söyle, zevzekliği gayet iyi beceriyorsun. Ama bir daha senden söz edildiğini duymak

istemiyorum. Aslında bu konuşmayı kaydettim. Son kısmı hariç. İleride lazım olur diye. İyi günler."

Ayağa kalktı ve gülümseyerek uzaklaştı. Sözlerinin etkisini görmek bile istememişti. Zaten biliyordu. Sonra Margot'nun hissedeceği acıyı düşününce, kısa bir an vicdan azabı hissetti.

Noel günü Servaz erken kalktı. Gürültü yapmadan giriş katına indi. Kendini enerji dolu hissediyordu. Herkes yatmaya gittikten sonra, baba kız, kendilerinin olmayan bu salonda, süslenmiş köknarın yakınında duran sedirin ucuna oturmuşlar, sabaha kadar tartışıp durmuşlardı.

Merdivenden inince, iç ve dış sıcaklıkları gösteren termometreye bir göz attı. Sıfırın üzerinde bir derece. İçerisi de on beş derece: Ev sahipleri gece için ısıyı düşürdüklerinden, evin içi bile soğuktu.

Servaz bir süre sessiz evi dinledi. Onları yorganlarının altında hayal etti. Vincent ve Charlène, Mégan, Margot... Uzun süreden beri ilk kez bir Noel sabahı kendi evinden başka bir yerde uyanıyordu. Israrcı bir yabancılık duygusu hissetse de nahoş değildi. Aksine, şimdi yardımcısı ve en iyi dostu, içinde şiddetli bir arzu uyandıran bir kadın ve kendi kızı aynı çatının altında uyuyordu. Tuhaf değil mi? En tuhafiysa durumu olduğu gibi kabullenmiş olmasıydı. Espérandieu'ye Noel yemeğini kızıyla birlikte geçireceğini söylediğinde ortağı da onları hemen davet etmişti. Servaz reddetmeye hazırlanıyordu ama kendisini de büyük bir şaşkınlık içinde bırakarak kabul etmişti.

"Onları tanımıyorum bile!" diye arabada itiraz etmişti Margot. "Sen bana birlikte olacağımızı söylemiştin, polis gecesine katılacağımızı değil!"

Ama Margot, Charlène'le, Mégan'la, özellikle de Vincent'la gayet iyi anlaşmıştı. Hatta oldukça sarhoş olduğu bir an bir şampanya şişesini sallayarak, "Bir aynasızın bu kadar sempatik olabileceğini hiç düşünemezdim!" diye haykırmıştı. Servaz kızını ilk kez sarhoş görüyordu. Neredeyse onun kadar sarhoş olan Vincent da sedirin dibindeki halıya uzanmış, gülmekten gözünden yaşlar gelmişti. Servaz

ise başlangıçta Charlène'in varlığından rahatsız hissetmişti. Galerideki tavrını unutamıyordu. Fakat alkolün ve ortamın yardımıyla sonunda gevşemişti.

Çıplak ayakla mutfağa giderken yanıp sönen ve keskin sesler çıkaran bir nesneye çarptı. Bir Japon robot. Ya da Çinli. Bu ülkede artık Fransız malından çok Çin mallarının dolaşımda olduğunu düşündü. Sonra, siyah bir şekil salondan fırlayıp bacaklarına sarıldı. Servaz eğildi ve Espérandieu'nün gece kulübü yolunda çarptığı ve sabahın üçünde yatağından kaldırılan bir veterinerin hayatını kurtardığı köpeğin sırtını güçlü bir şekilde okşadı. Hayvan çok sevgi dolu ve uysal çıktığından Espérandieu onu evinde tutmaya karar vermişti. O kaygı dolu buz gibi gecenin anısına köpeğe Gölge adını vermişti.

"Selam dostum," dedi. "Mutlu Noeller. Karşıdan karşıya geçme fikri aklına gelmemiş olsaydı, şimdi kim bilir nerede olurdun, ha?"

Gölge yatıştırıcı sesler çıkararak ona cevap verdi. Kara kuyruğu, mutfağın girişinde durmuş olan Servaz'ın bacaklarına çarpıyordu. Ama tahmininin tersine, ilk kalkan kendisi değildi: Charlène Espérandieu çoktan ayaktaydı. Su ısıtıcısını ve kahve makinesini çalıştırmış, tost makinesine de ekmek dilimlerini atmıştı. Sırtı Servaz'a dönüktü. Servaz bir süre, sabahlığının üzerine düşen uzun kızıl saçlarını seyretti. Boğazı düğümlenmiş, geri dönecekti ki Charlène ona doğru döndü. Bir elini yuvarlak karnının üzerine koymuştu.

"Günaydın, Martin."

Pencerenin önünden, sokaktan, bir araba çok yavaşça geçti. Çatının kenarında bir süsleme bütün gece boyunca olduğu gibi yanıp sönüyordu. *Gerçek bir Noel gecesi,* diye düşündü Servaz. Öne doğru bir adım attı ve bir peluş oyuncağa bastı. Oyuncak ayaklarının altında ses çıkardı. Charlène gülerek oyuncağı yerden kaldırdı. Sonra doğruldu, Servaz'ı kendine çekti, bir elini ensesinden geçirip ağzından öptü. Servaz anında yanaklarının kızardığını hissetti. Biri gelse ne olacaktı? Aynı zamanda onları ayıran yuvarlak karna rağmen, anında arzusunun uyandığını hissetti. Hamile bir kadın onu ilk kez öpmüyordu. Ama ilk kez ondan hamile kalmamış bir kadın öpüyordu.

"Charlène, ben..."

"Şşşttt... Bir şey söyleme. İyi uyudun mu?"

"Çok iyi uyudum. Ben... bir kahve alabilir miyim?"

Yanağını sevgiyle okşadı ve kahve makinesine doğru gitti.

"Charlène..."

"Bir şey deme, Martin. Şimdi değil. Daha sonra konuşuruz. Bugün Noel."

Servaz kahve fincanını aldı. İçtiğinin farkına varamadan yudumladı. Aklı bomboştu. Ağzı leş gibiydi. Aniden aşağı inmeden dişlerini fırçalamamış olduğuna pişman oldu. Arkasını döndüğünde Charlène yoktu. Servaz, termitlerin midesini kemirdiklerini hissederek, mutfak tezgâhının üzerine oturdu. Kemiklerinde ve kaslarında dağ seferinin izlerini hissediyordu. Hiç yaşamadığı kadar tuhaf bir Noel'di bu. Aynı zamanda da en korkuncu. Hirtmann'ın dışarıda olduğunu unutamıyordu. İsviçreli bölgeyi terk etmiş miydi? Binlerce kilometre ötede miydi? Yoksa civarda mı geziniyordu? Servaz sürekli onu düşünüyordu. Aynı zamanda da Lombard'ı. Sonunda cesedini bulmuşlardı. Donmuş halde. Servaz onu her düşündüğünde ürperiyordu. Korkunç bir can çekişme... *kendisi de öyle can çekişmiş olabilirdi.*

Soruşturmayla ortaya çıkmış bu donmuş ve kanlı parantez *öyle gerçekdışıydı ki* aklından hiç çıkmıyordu. Şimdiden çok uzakta kalmıştı. Servaz bu hikâyede muhtemelen asla açıklanamayacak şeyler olduğunu düşündü. Örneğin yüzüklerin üzerindeki şu "SK" baş harfleri. Ne anlama geliyordu bu? Dörtlünün sayısız suç dizisi ne zaman ve hangi vesileyle başlamıştı? Diğerlerine elebaşılık eden, liderleri hangisiydi? Cevaplar sonsuza dek gömülü kalmıştı. Chaperon suskunluğuna gömülmüştü. Hapishanede yargılanmayı bekliyordu ama hiçbir şey söylememişti. Sonra Servaz başka bir şey düşündü. Yakında kırk yaşında olacaktı. Bir 31 Aralık günü doğmuştu. Ve annesinin söylediğine bakılırsa, tam gece yarısı: İlk ağlayışı sırasında yan odalardan birinde şampanyaların patlatıldığını işitmişti annesi.

Bu düşünce bir tokat gibi şakladı yüzünde. *Kırk yaşında olacaktı... Nasıl bir hayattı bu?*

"Aslında bu soruşturmanın en önemli keşfini sen yaptın," dedi Kleim162, kestirip atarak, Noel'in ertesi günü. "Senin başkomiser değil. Sahi, neydi adı?"

Kleim162 yıl sonu tatilini geçirmek üzere güneybatıya inmişti. Önceki gün, Paris-Bordeaux-Toulouse hızlı treniyle pembe şehre gelmişti.

"Servaz."

"Neyse işte! Senin şu sayın 'ne zekiyim Latince alıntı yapıyorum' diyen bayın soruşturmacıların kralı olabilir ama boynuzun kulağı geçtiği kesin."

"Abartmayalım. Şansım yaver gitti. Martin dikkate değer bir iş çıkardı."

"Senin yaşayan tanrının cinsel tercihi nedir?"

"Yüzde yüz elli hetero."

"Yazık!"

Kleim162 bacaklarını yorganın altından çıkardı ve yatağın kenarına oturdu. Çıplaktı. Vincent Espérandieu bundan yararlanıp geniş ve kaslı sırtına hayranlıkla bakarken, bir kolu ensesinde, sırtı yastıklarda sigarasından bir duman çekti. Göğsünün üzerinde ince bir ter tabakası parıldıyordu. Kleim162 kalkıp banyoya doğru yürüdüğünde polis, gazetecinin kalçalarını gizlice dikizlemekten kendini alamadı. Storların ardında, bu 26 Aralık günü nihayet kar yağıyordu.

"Ona hiç âşık olmadın mı?" diye sordu Kleim162 banyonun açık kapısından.

"Karım âşık."

Sarışın kafa hemen kapıdan çıktı.

"Nasıl yani? Yatıyorlar mı?"

"Henüz değil," dedi Vincent sigarasının dumanını tavana üflerken.

"Onun hamile olduğunu sanıyordum. Müstakbel vaftiz babası da o olacak değil mi?"

"Kesinlikle."

Kleim162 yapmacık olmayan bir şaşkınlıkla süzdü.

"Kıskanmıyor musun?"

Espérandieu gözlerini tavana dikerek tekrar gülümsedi. Genç gazeteci başını son derece şaşırmış bir havada salladı ve yeniden banyoya girip yok oldu. Espérandieu kulaklıklarını taktı. Mark Lanegan'ın muhteşem boğuk sesi, *The False Husband*'da Isobel Campbell'in duru mırıltılarına cevap verdi.

Güzel bir nisan sabahı Servaz kızını eski karısının evinden almaya gitti. Margot'yu sırt çantası omzunda güneş gözlükleriyle çıkarken görünce gülümsedi.

"Hazır mısın?" diye sordu, yanına oturduğunda.

Otobana çıkıp Pirenelerin yolunu tuttular ve Montréjeau/Saint-Martin-de-Comminges çıkışına –Servaz'ın başında bir kaşıntı, kaşları çatık– girdiler. Sonra dosdoğru güneye gidip rotayı dağlara çevirdiler. Ortalık müthiş güzeldi. Gökyüzü maviydi, doruklar beyaz. Yarı açık camdan giren temiz hava eter gibi başlarını döndürüyordu. Tek kusur, Margot kulaklığından en sevdiği müziği sonuna kadar açmış dinliyor, üstüne üstlük kendi de söylüyordu. Ama bu bile Servaz'ın neşesini kaçırmıyordu.

Bu gezintiye bir hafta önce, Irène Ziegler, aylar süren sessizlikten sonra haberlerini sormak için aradığında karar vermişti. Renkli köylerden geçtiler, dağlar yakınlaştı, sonunda öyle yakınlarına geldiler ki dağları göremez oldular ve yol yükseldi. Her virajda, yemyeşil çayırların dibinde görkemli manzaralar keşfediyorlardı: Vadilerin dibine yuva yapmış küçük köyler, güneşin altında parıldayan nehirler, sürüleri içine almış ve ışıkla çevrili pus tabakaları. Manzaranın aynı olmadığını düşündü. Sonra küçük park yerine geldiler. Dağların arkasına gizlenmiş sabah güneşi oraya henüz vurmamıştı. İlk gelen

de onlar değildi. Dip tarafa bir motor park etmişti. Kayaların üzerine oturmuş iki kişi onları bekliyordu. Ayağa kalktılar.

"Günaydın, Martin," dedi Ziegler.

"Günaydın, Irène. Irène, seni kızım Margot'yla tanıştırayım. Margot, Irène."

Irène, Margot'nun elini sıktı ve yanındaki esmer güzelini tanıtmak için döndü. Zuzka Smatanova'nın güçlü bir eli, kehribar siyahı uzun saçları ve parıldayan bir gülümseyişi vardı. Sanki daha dün ayrılmışlar gibi birkaç kelime edip yola koyuldular. Ziegler ve Martin arayı açmıştı. Zuzka ile Margot da onların uzaklaşmasına izin verdiler. Servaz arkada onların kahkahalarını işitiyordu. Irène'le biraz ötede, uzun tırmanış sırasında gevezelik etmeye başladılar. Yoldaki çakıllar ayakkabılarının kalın ökçeleri altında gıcırdıyordu. Aşağıdaki akarsudan suyun mırıltısı yükseliyordu. Güneş şimdiden yüzlerini ve bacaklarını yakıyordu.

"Araştırmalarımı sürdürdüm," dedi aniden Ziegler. Köknar kerestelerinden yapılma küçük bir köprüden geçerlerken.

"Hangi konudaki araştırmalarını?"

"Dörtlü hakkında," dedi.

Servaz ona ihtiyatla baktı. Suyu bulandırarak bu güzel günü bozmak istemiyordu.

"Eee?"

"Chaperon, Perrault, Grimm ve Mourrenx'in on beş yaşındayken aileleri tarafından tatil köyüne gönderildiğini buldum. Deniz kıyısında. Köyün adı ne, biliyor musun?"

"Seni dinliyorum."

"Susamurları Kampı."

"Yani?"

"Yüzüğün üzerindeki harfleri hatırlıyor musun?"

"SK," dedi Servaz aniden durarak.

"Evet."

"Sence?.. Orada mı başladılar..."

"Mümkün."

Sabah ışığı, patikanın kıyısında hafif meltem içinde hışırdayan kavak koruluğunun yaprakları arasında oyunlar oynuyordu.

"On beş yaş... İnsanın gerçekten kim olduğunu keşfettiği yaş... ömür boyu süren dostlukların yaşı... Cinsel uyanış yaşı aynı zamanda," dedi Servaz.

"İlk suçların da yaşı," diye ekledi Ziegler, ona bakarak.

"Evet, olabilir."

"Ya da başka şeyler," dedi Ziegler.

"Başka şeyler."

"Ne oluyor?" dedi Margot, yanlarına gelince. "Neden durduk?"

Zuzka onlara zekice bir bakış yöneltti.

"Dağılın," dedi, "Haydi bakalım, dağılın!"

Servaz etrafına bakındı. Gerçekten muhteşem bir gündü. Babasını hatırladı. Gülümsedi.

"Evet, *dağılalım*," dedi yürümeye devam ederek.

AÇIKLAMALAR

Bu kitapta verilen bazı bilgi ve olgular abartılı bir hayal gücünün ürünü gibi gelebilir ama ne var ki öyle değil. İki bin metre irtifada yer altı fabrikası vardır. Ben yalnızca yerini onlarca kilometre saptırdım. Keza, burada tarif edilen bazı psikiyatri teknikleri –örneğin tiksindirme tedavisi ya da penis pletismografisi– ne yazık ki Avrupa'nın ve dünyanın kimi hastanelerinde kullanılmaktadır. Tıpkı elektroşoklar gibi. Lou Reed'in ve *Kill Your Sons*'un döneminden beri değişmiş olsalar da bu ülkede yirmi birinci yüzyılda hâlâ güncelliklerini korumaktadırlar. Espérandieu'nün dinlediği müziklere gelince, bunları her zaman indirebilirsiniz.

TEŞEKKÜR

Teşekkür konusunda işin içindeki bir numaralı şahıs Jean-Pierre Schamber'dir. Kesin bir zevki, polisiye tutkusunu ve diğer edebiyatların ve bende son derece eksik olan müzikal bilgilerin tutkusunu birleştiren ideal suçlu odur. Daha ilk sayfadan itibaren beni devam etmeye teşvik etmiştir. Teşekkürler dostum!

Suça karıştıklarından kuşku duyulan diğer kişiler, suçluluk dereceleri ne olursa olsun sorumluluk taşımaktadırlar: Bir yazarın yanında yaşamanın ne demek olduğunu bilen ve hayatı son derece kolaylaştıran karım; bütün gezegeni çok dar bir oyun alanına dönüştürüp dünyayı dolaşan kızım – ona yetişebilmem için üç hayatım olmalı; yeni teknolojiler hakkında benden çok daha fazlasını bilen ve umarım onları bir kenara bırakıp bu kitabı okuyacak zaman yaratacak olan oğlum.

Dominique Matos Ventura elbette bir başka yolun temsilcisidir: Onun teşvikleri, meziyeti ve ortaklığı olmasıydı bu kitap olmazdı. Şarkıları da ben yazarken bu kitaba eşlik eden müziği oldu.

Belki suçlu değil ama tartışmasız karanlık kişi: Anormallikleri yorulmak bilmeden bulan, sabırla tekrar tekrar okuyan, tek kusuru fantezi janrını sevmek olan Greg Robert. Greg öncelikle bir dost, sonra da yeğenimdir.

Ardından bariz suçlular geliyor: XO Yayınları'nın bütün ekibi. En başta, bu başarının perde arkasında, Bernard Fixot. Yeteneği ve desteğiyle Édith Leblond. Kendini "1 numaralı fan" ilan eden Jean-Paul Campos. Bilgi ve becerisiyle Valérie Taillefer. Florence Pariente, Gwenaëlle Le Goff ve elbette *last but not least,* sıradan madeni altına çeviren Caroline Lépée.

Ayrıca, fotoğrafları için Gaëlle'e, özel mizah anlayışı için Patrick'e, destekleri için Claudine ve Philippe'e, her zaman yanımda oldukları için kız kardeşime ve Jo'ya ve K kabilesinin geri kalan üyelerine teşekkürler: Bretagne'ı için Loïc'e; mahzeni ve alet edevatları için Christian'a, ideal bir ahbap olduğu için Didier'ye, kahkahaları için Dominique, Ghislaine, Patricia ve Nicole'a...

Kısacası, sandığımın aksine, yazı o kadar da münzevi bir faaliyet değilmiş!